

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy.pdf\Heitz_Markus-1-Trpaslici.pdb

PDB Name: Heitz_1_Trpaslici.PDB

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXt

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 13.5.2007

Modification Date: 13.5.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

TRPASLÍCI

MARKUS HEITZ

2006

"Povrchní stránka věcí je k tomu, abychom ji přehlíželi, neboť i v tom nejmenším a nejpodivnějším stvoření může tlouci velké srdce. Kdo z nafoukanosti zavírá oči, nemůže toto největší dobro objevit. Ani v sobě, ani v jiných."

vybráno z "Knihy moudrostí neznámého zesnulého" ve:
"Filozofické sbírky a dopisy", uložené v Palandiellině Chrámu
sta sloupů, Zamina, království Rân Ribastur

"Trpaslíci a hory mají jedno společné: lze je zdolat pouze těžkým kladivem a nekonečnou vytrvalostí."

lidová moudrost z Mlžné marky v severovýchodní části

království Idoslân, ústní tradice

"Abysi zurieciemu trpaslíkovi uniknouti dokázal, hbitých nohou jest ti zapotrebie. Nešť pomni: vždy rychlejší býti musíš, než kterak sekýra jím vržena letie. Jestliže unikl jsi mu, zevniejšek svojuj pozmieň. Pamieť jejich jest smrtně dobrá. Tak státi se muože, že po dvaceti slunečniech cyklech náhle se korbel o hlavu tvou rozbije a v ušiech rozlehne se ti krutý trpaslíkuov smiech."

vybráno z díla "Spisování o národech Skryté země,
vlastnostech a svéráznostech jejich". Ústřední viransiénský
archív v království Taba?n, sepsal Magistr Folkloricum M. A.
Het v roce 4299. slunečního cyklu

PODĚKOVÁNÍ

Po dopsání "Ulldartu" mne volal projekt, k němuž jsem přistupoval s napětím a podivným mrazením v žaludeční krajině: Trpaslíci. Když se člověk jako autor ujme něčeho, co je u mnoha čtenářek a čtenářů fantasy literatury spjato s pevnými představami, hrozí mu nebezpečí, že právě tato očekávání zklame, nebo naopak se dočká velké obliby.

Vytvořil jsem "svoje" trpaslíky, rozdělil je do kmenů a klanů a obdařil je rozličnými vlastnostmi. Nespouštěl jsem z očí klasického trpaslíka, přitom jsem mu však propůjčil nové obrysy a nové aspekty. K tomu přistupuje vlastní příběh, který staví trpaslíky do centra pozornosti a nedělá z nich autory narážek pro elfy a lidi. Hrají nejvýznamnější roli, jsou ochránci Skryté země a tento úkol plní, i kdyby je to mělo stát vlastní život.

Bylo pro mne velkým potěšením, když jsem nechával Tungdila a jeho společníky prožívat jejich pestrá dobrodružství. Nezištnost, láska, vzdor, humor, boj a smrt jsou kořením následujících stránek a doufám, že vám, milé čtenářky a milí čtenáři, přinesou tolik pobavení, jako mně přineslo psaní tohoto příběhu. Tentokrát bych chtěl poděkovat především těm lidem, kteří mne podporovali ve snaze, abych knihu ztvárnil ještě zajímavěji a ještě lépe. Mezi těmi, kdo ji četli jako úplně první, je nutno zvlášť zmínit Nicole Schuhmacherovou, Sonju Rütherovou, Meike Seweringovou a Dr. Patricku Müllera, kteří mne od počátku a i později podporovali svými přesnými poznámkami a trefnými pokyny.

Můj dík patří i těm, kdo mně Trpaslíky svěřili a poskytli tomuto malému národu příležitost vyjít z této knihy v odpovídající velikosti.

Markus Heitz, červenec 2004

DRAMATIS PERSONAE

Kmeny trpaslíků

PRVNÍ

Xamtys II. Vzдорohlavá z klanu Vzдорohlavých z Prvního, Borengarova kmene, nazývaného také jen "První", královna

Balyndis Železný prst z klanu Železných prstů, kovářka

DRUZÍ

Gundrabur Bělohlavý z klanu Tvrdokámenů z Druhého, Bero?nova kmene, nazývaného také jen "Druzí", velkokrál trpaslíků

Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých, poradce trpasličího velkokrále
Bavragor Perlík z klanu Perlíků, kameník
Božndil Dvojčepel, zvaný též Prudás, a Boëndal Páka z klanu Vrhačů seker, bojovníci a dvojčata

TŘETÍ

-

ČTVRTÍ

Gandogar Stříbrouv z klanu Stříbrouvů ze Čtvrtého, Gožmdilova kmene, nazývaného také jen "Čtvrtí", král Čtvrtých
Bislipur Pevnoraný z klanu Širokopěstých, Gandogarův poradce
Tungdil Bolofar, později Zlatoruký, Lot-Ionanův chovanec
Gožmgar Třpytovous z klanu Třpytovousů, brusič drahokamů

PÁTÍ

Giselbart Železnooký, zakladatel Pátého kmene a klanu Železnookých
Glandallin Kladivobijec z klanu Kladivobijců z Pátého, Giselbartova kmene, nazývaného také jen "Pátí".
Lidé
Lot-Ionan Trpělivý, magus a vládce kouzelné říše Ionandar
Maira Ochránkyně, maga a vládkyně kouzelné říše Oremaira
Andôkai Bouřlivá, maga a vládkyně kouzelné říše Brandôkai
Djerûn, tělesný strážce Andôkai
Turgur Sličný, magus a vládce kouzelné říše Turguria
Sabora Zamklá, maga a vládkyně kouzelné říše Saborien
Nudin Vědychtivý, magus a vládce kouzelné říše Lios Nudin

Gorén, bývalý fámulus Lot-Ionana
Frala, služebná v Lot-Ionanově domácnosti, její dcery Sunja a Ikana
Jolosin, žák maguse Lot-Ionana
Eiden, Lot-Ionanův čeledín
Rantja, žákyně maguse Nudina

Neuvěřitelný Rodario, mim
Furgas, magistr technicus
Narmora, společnice Rodaria a Furgase

Hill a Kerolus, vetešníci
Vrabor a Friedegard, poslové Rady magusů

Princ Mallen z Ida z rodu Ido, následník idoslánského trůnu v exilu
Král Lothaire, panovník v království Urgon
Král Tilogorn, panovník v království Idoslân
Král Nate, panovník v království Tabažn
Král Bruron, panovník v království Gauragar
Královna Umilante, panovnice v království Sangreîn
Královna Wey IV., panovnice v království Weyurn
Královna Isika, panovnice v království Rân Ribastur

Ostatní

Sinthoras a Caphalor, alfové z Dsôn Balsuru, říše alfů
Liútasil, kníže z říše elfů Âlandur

Bashkugg, Kragonnar a Ushnotz, skřetí knížata ze skřetí říše Toboribor
Swerd, Bislipurův přísluhovač

KNIHA PRVNÍ

PROLOG

Kamenná brána v Severním průsmyku,
v říši Giselbartova Pátého kmene,
v roce 5199. slunečního cyklu, pozdní léto

B

ílá mlha halila soutěsky a údolí Šedých hor. Vrcholky Velké čepele, Dračího jazyka a ostatních velikánů se vzdorně tyčily z oparu a vztahovaly se k večernímu slunci.

Váhavě, jako by se obával strohých útesů, pronikal sluneční svit dolů a osvětloval Severní průsmyk tmavě rudým slábnoucím jasem.

Glandallin z klanu Kladivobijců se se zasupěním opřel o hrubě otesanou zeď strážní věže a přiložil pravici k huňatému černému obočí, aby si chránil oči před nezvyklým jasem. Trpaslík po výstupu sotva popadal dech a tíha hustě spletené kroužkové košile, obou seker a štítu dávala jeho staříčkým nohám co proto. Ale nikdo z nich už nebyl mladší než on.

Bitva, kterou před několika málo dny společně svedlo v podzemních chodbách devět klanů Pátého kmene, stála mnoho životů. Smrt sáhla zejména po těch mladých, nezkušených. Jejich oběť však nebyla marná: neznámý nepřítel byl zničen.

Přesto jeho přátelé dále umírali, neboť mezi nimi obcházela zákeřná choroba, o níž nikdo nevěděl, odkud přišla. Trpaslíky oslabovala, nutila je ležet v horečkách a olupovala je o sílu, jasný pohled a pevnou ruku. A tak on jako jeden z rady starších převzal povinnost bdít této noci nad Severním průsmykem.

Z vysoko položené vyhlídky vedla stezka napříč Šedými horami a dále do Skryté země, kde ve svých říších žili lidé, elfové a kouzelníci. A na jeho kmeni bylo, aby na severu zajistil zemi bezpečnost.

Dva gigantické portály z nejtvrďší žuly zabráňovaly v proniknutí jakékoliv obludě. Vraccas, bůh trpaslíků a jejich stvořitel, kdysi sám vytvaroval mohutná kamenná křídla a zajistil je pěti závorami, jimiž se dalo pohnout pouze pomocí tajných slov. Heslo znali jen strážci stezky a bez správné formule zůstaly brány pevně zaklíněny.

Před mocnými vraty ležely vybledlé kosti a roztržštěná brnění těch, co se touto překážkou nenechali vyděsit. Skřeti, obři a jiné obludy si odnášeli porážku za porážkou a krvavě platili za poznání, že sekery trpaslíků jsou i po tisících slunečních cyklech stále ostré.

Osamělý strážce sejmul od opasku kožený vak a napil se chladné vody, aby si svlažil vyschlé hrdlo. Několik kapek mu steklo z koutků úst a prosáklo do hustého vousu. Zabralo mu celé hodiny, než z porostu svých tváří spletl umělecké cípky, které se nyní jako tenké provázky komíhaly na jeho hrudi. Glandallin odložil vak s vodou, vytáhl z opasku zbraně a položil je na hrazení věže, vytesané ze skály. Obě železné sekery melodicky zařinčely, když se dotkly kamene.

Oranžově rudý sluneční paprsek polaskal vyhlazené ozdoby a ozářil runy a symboly, které měly jejich nositeli propůjčit ochranu, jistotu zásahu a vytrvalost.

Trpasličí mistr kovář a zakladatel Prvního kmene, Borengar Bělovýheň, sám vykoval tyto čepele a věnoval mu je darem, když vyšel jako vítěz z nesčetných bitev u Kamenné brány. Žádný meč nějakého skřeta, žádná palice nějakého trolla ani žádný oštěp nějakého obra nedokázaly přetrhnout nit jeho života - i když se o to pokusilo již dost temných stvoření, jak dosvědčovaly jizvy na jeho podsaditém těle. Ovšem moc nápisů a jeho brnění mu neustále věrně pomáhaly.

Kam až trpaslík dohlédl, tyčil se horský masiv jako olovený výčnělek z pahorky pokryté země Gauragar, osídlené lidmi. Jako páteř se vypínal do výše a děsil poutníky svými strmými svahy, nejistými cestami a proměnlivým počasím, a tak se i navzdory bohatství Šedých hor stávalo jen zřídka, že by se obyvatelé

Gauragaru vydali do těchto končin.

Pouze jeho lid žil osamocen ve stínech těchto rozeklaných vrcholů. Trpaslíci z Pátého kmene, kmene Giselbarta Železnookého, si svou podzemní říši zřídili v tvrdé tkáni severní pahorkatiny. Hloubili doly, vytvářeli umělecky působící haly, zakládali nejžhavější ohně a vyháněli ze skal rudné žíly, aby daleko od slunce a povětří věnovali své životy dobývání pokladů a kovářství.

Glandallin pozoroval neprostopné vrcholy, které se v odlehlých dálavách smrskly na široký, tmavý pruh. To byl jeho milovaný domov - místo plné podzemní krásy, které by nevyměnil za žádné jiné.

Vraccas, božský kovář, obklopil celou Skrytou zemi ochranným pásem, aby jeho obyvatele ušetřil nestvůr boha Tiona. Tak záleželo pouze na elfech, trpaslících, lidech a jiných stvořeních, zda spolu budou žít v míru.

Když Glandallin obrátil pohled k severu, sledovaly jeho hnědé oči třicet kroků široký průsmyk nazývaný Kamenná brána, který vedl na druhou stranu hor, do neprobádaného území. Dříve lidé vysílali expedice do všech světových stran, ale jen pramálo se jich vrátilo zpět, a navíc se tím nechtěně postarali o to, že skřeti našli cestu k bráně. Se skřety přišly ostatní stvůry, které bůh Tion ve zlém úmyslu stvořil, aby jim ztížil život.

Pátravě si obhlížel cestu. Pozornost strážce nesměla v žádné chvíli ochabnout. Ty obludy se ze svých porážek nijak nepoučily. Jejich temný, zlomyslný rozum, kterým je Tion obdařil, je nutil k neustálým útokům na portály, aby pronikly do Skryté země. Chtěly zničit všechno a všechny, neboť k ničemu jinému nebyly svým stvořitelem stvořeny.

Občas uběhly sluneční cykly, občas jen jednotlivé oběhy, než podnikly další útok. Doposud hordy nepřišly na myšlenku, aby své útoky usměrnily do uspořádaných kolejí a postupovaly pomocí lsti; proto zůstalo jen u slepých, zuřivých náporů, které pro útočníky vždy skončily krvavou lázní. Běsníci, řvoucí bestie se nikdy nedostaly dále než k cimbuří hradeb, kde na ně čekaly sekyry trpaslíků se smrtelným pozdravem a od východu do západu slunce sekaly do masa, kostí a zbroje nestvůr. V takovýchto dnech se černá, tmavě zelená a žlutohnědá míza jejich životů rozlévala až do výše kotníků před nezdolnými žulovými branami, o něž se beranidla a katapulty vždy s hlučným lomozem roztříštily.

I Vraccasovy děti trpěly ztrátami, bývaly zmrazeny a zraněny, ale nikdo z nich nereptal na osud.

Koneckonců byli trpaslíci, nejtvrďší národ známého světa a ochránci Skryté země.

A přesto nás přelstili. Glandallinovi vytanuly na mysli záhadné stvůry v dolech, jimž padlo za obět' tolik příslušníků jeho kmene. Najednou byly tu. Navenek se podobaly elfům: urostlí, štíhlí, s ladnými pohyby, v boji však byli krutější a zákeřnější.

"Elfové, nebo neznámé bestie?" hádal polohlasně a rozhodl se pro bestie. Tion Ničemný je před dávnými dobami zakopal do země a zapomněl na ně. Naši vlastní horníci je museli vytrhnout z jejich spánku a osvobodit ze skal, hledal nějaké vysvětlení.

Glandallin si byl skoro jistý, že to nemohli být žádní elfové ze Skryté země. Trpaslíci a bytosti se špičatými ušima se navzájem nenáviděli; Vraccas a Sitalia, stvořitelka elfů, tak rozhodli, když svým národům vdechli život a do vínku jim dali vzájemný odpor. Z toho pramenily mnohé nesmiřitelné spory a mnohé šarvátky, které si vyžádaly mrtvé, avšak nikdy z nich nevzešla válka.

A jestli to byli přece jen oni? Rozrostla se nenávist natolik, že jsme se s nimi ocitli ve válce? pomyslel si tiše. Nebo snad touží po válce kvůli našim pokladům? Závidí nám naše zlato? Na to Glandallin neznal odpověď a přinutil se věnovat potřebnou pozornost okolí. Myšlenky na řež v temných důlních chodbách proti příšerným bojovníkům, ať už to byli elfové, nebo ne, rozptylovaly jeho oči a otupovaly je. Klouzaly po krajině, aniž by hory a Kamennou bránu opravdu viděly.

Jeho obočí se hněvivě stáhlo, protože ostrý severák, který mu zde daleko nahoře ledově hvízdal ve vousech, k němu přinesl pach, který z celé duše nenáviděl. Skřeti.

Páchli sraženou krví, výkaly a špínou; do toho se mísilo žluklé aroma jejich tukem promazaných brnění. Věřili, že ostří trpasličích seker sklouznou po loji a způsobí tak kovu méně škod.

Tuk vám proti nám v ničem nepomůže. Glandallin nečekal, až uvidí zpoza poslední zatačky Kamenné brány přicházet rozedrané prapory a zrezivělá ostří oštěpů nebo než zaslechne řinčení ocelových košil. Popošel krok stranou a stoupl si na špičky; mozolnatými rukama sevřel hrubé, dřevěné úchopy obou měchů. Umělé plíce se naplnily vzduchem, než z nich trpaslík mocným pohybem vytlačil dech.

Vzduch proudil širokým potrubím, vyrazil do hloubky a probudil k životu signální roh pod zemí. Štolami a chodbami Pátých se linulo tupé dunění.

Trpaslík střídal při manipulaci oba měchy, aby se proud vzduchu nepřerušil. Dunění narostlo do rovnoměrného, pronikavého tónu, který vyhnal z peřin i toho největšího ospalce jeho kmene. Ještě jednou je volala čestná povinnost k obraně Skryté země.

Glandallin, zmáčený potem, se ohlédl přes pravé rameno, aby posoudil postup útočníků.

Přicházeli. Po stovkách.

Stvůry boha Tiona se valily v širokém zástupu Kamennou bránou, a to ve větším počtu než kdy jindy. Při spatření těchto bestíí by se člověku strachy zastavilo srdce a elfové by prchli do skrytu svých lesů.

Trpaslík však ne!

Útok na jejich průsmyk sice Glandallina nepřekvapil, ovšem jeho načasování ho zneklidnilo. Jeho přátelé a příbuzní potřebovali klid, aby se plně zotavili z útrap posledních bojů a plížící se choroby. Blížící se bitva je bude určitě stát více sil než obvykle. Více sil a více životů.

Obránci obsazovali hradby kolem brány spíše váhavě; někteří víc vrávorali, než šli, a jejich prsty bez síly svíraly násady seker. Houf, který se přivlekl k obraně, se vyšplhal přesně na sto chrabrých duší.

Potřebovali by jich tisíce.

Glandallin ukončil hlídku, neboť ho bylo nutně zapotřebí na jiném místě.

"Vraccasi, stůj při nás! Je nás příliš málo," zašeptal a nemohl odvrátit oči od cesty, po níž se rozléval široký, páchnoucí proud skřetů. S ryčením a řevem se valili vpřed a směřovali přímo k portálu. Holé svahy hor odrážely jejich zvířecí zvuky a ozvěna násobila jejich vítězoslavný jekot.

Znetvořené zvuky mu pronikaly hluboko do mysli a najednou se ho zmocnil pocit, že se ty bestie nějak změnily. Z běsnící a řvoucí masy vyzařovala taková jistota vítězství, že si na ni mohl doslova sáhnout.

Trpaslík bezděčně ustoupil o krok zpět. Poprvé pocítil před těmito bytostmi strach.

A jeho hrůza rostla.

Když zrakem pátravě přejížděl po armádě útočníků, sklouzl i na malou skupinku nepoddajných horských jedlů, které neustále vzdorovaly skromným poměrům. Znal je od malička, sledoval, jak rostou a jak se jim daří.

Nyní se však jejich větve skláněly dolů, jehličky přšely na kamenitý podklad a ztrácely se mezi skalami.

Byly na smrt nemocné, umíraly.

Těm jedlům se vede stejně jako nám. Glandallin pomyslel na své trpící přátele. Jaké síly tady pracují, Vraccasi? Chraň svůj lid! modlil se a sundal z hrazení své sekery.

Pln obav políbil runy. "Prosím, neopust' te mne," zvolal tiše, otočil se a pospíchal po schodech dolů, aby se přidal k hrstce obránců.

Dorazil k nim, když se první útočná vlna dolila ke hradbám. Na trpaslíky se snášely spršky šípů. Skřeti vztyčili tucty dobývacích žebříků a bez zaváhání šplhali po rozviklaných příčkách vzhůru. Jiní skládali přenosné katapulty, aby podpořili útok na cimbuří zápalnými střelami. Přeplněné hořící kožené vaky syčely vzduchem a trhaly se, jakmile narazily na odpor. Všechno v jejich okolí bylo zalito petrolejem a vzplálo plamenem.

První salvy letěly příliš nízko; černé plémě vůbec nevzrušilo, že nejpřednější oddíly skřetů skonaly ve vlastní ohnivé bouři. Ani krupobití kamení, ani žhavá struska, která na ně padala shora, nedokázaly zbrzdit jejich horlivost a lačnost. Za jednoho padlého se na žebříky hrnulo pět nových bestíí. Tentokrát se chtěli přes bránu dostat, tentokrát měla Kamenná brána padnout.

"Dávej pozor!" Glandallin přistoupil k jednomu obránci, kterého zasáhl šíp do pravého ramene. Jedno z Tionových stvoření, nepřiliš silný exemplář se širokými tesáky a plochým nosem, využilo momentu nepozornosti. Přehouplo se přes zeď a proskočilo cimbuřím na plošinu.

Trpaslík a skřet na sebe zírali, čas se jakoby zastavil. Řev, svist šípů a řinčení seker se najednou ztišily, staly se méně zřetelné.

Glandallin zato slyšel těžký dech protivníka. Nejistě koulel doleva a doprava očními bulvami s červenými žilkami, usazenými hluboko v lebce. Trpaslík jasně viděl, co tu bestii rozrušilo. Byla první svého druhu, která to zvládla až na ten nejpředsunutější obranný val, a toto štěstí musela nejdříve strávit.

Ucítil lůž, který ležel jako šedavý povlak na tloušťku celého prstu na plátkové zbroji a zápach žluklého

tuku jej vrátil všemi smysly do bitvy.

Glandallin se s řevem vrhl na skřeta. Hrana jeho štítu sebou šklubla směrem dolů a rozdrtila tomu stvoření nohu; zároveň udeřil horem přes kryt. Ostří sekyry se se zaskřípěním zarylo do nechráněného místa pod ramenem. Paže, čistě oddělená, spadla na kameny. Z otevřené rány vystřelovala vysokým obloukem tmavě zelená krev.

Skřet pronikavě zaječel a v příštím okamžiku utržil mohutný, svisle vedený úder do chřtánu.

"Vyříd' svým příbuzným mé pozdravy a řekni jim, že na ně čekám!" Glandallin zatlačil umírajícího zpět a svalil ho i s dalším útočníkem přes hrazení. Přepadli přes okraj a zmizeli v hloubce. Trpaslík zadoufal, že tím nárazem strhnou na smrt půl tuctu svých soukmenovců.

Od této chvíle si nevydechl ani na okamžik. Pobíhal po balustrádě, roztínal helmy včetně lebek a krčil se před šípy a zápalnými střelami, aby se hned poté vrhl na nejbližšího skřeta.

Temnota, která se postupně stále víc snášela nad Kamennou bránou, mu nečinila žádné těžkosti; jeho lid byl schopen vidět i v té nejčernější noci. Avšak jeho paže, ramena i nohy umdlávaly úder za úderem, krok za krokem, víc a víc.

"Vraccasi, dopřej nám odpočinku, abychom mohli nabrat síl," zalapal po dechu, zatímco si stíral skřeti krev z očí cůpkem svého vousu.

A bůh kovářů měl pochopení.

Rohy a trombóny signalizovaly Tionovým stvořením, aby nechala cimbuří na pokoji. Skřeti poslušně zahájili ústup.

Glandallin poslal posledního nepřítele na onen svět a poté se složil na kamennou podlahu a sáhl po měchu s pitnou vodou. Sundal si helmu a vodou polil propocené vlasy. Tekutina mu chladivě stékala po obličejích a osvěžovala oheň jeho života.

Kolik nás zůstalo? Vzepřel se do výše, aby se porozhlédl po obráncích hradeb. Ze sta jich zbylo sedmdesát; mezi nimi rozeznal zdálky viditelnou postavu Giselbarta Železnookého, jejich praotce.

První všech Pátých stál tam, kde leželo nejvíce zabitých skřetů. Jeho naleštěná zbroj z nejtvrdší oceli, jakou kdy trpaslíci odlili v některé ze svých kováren, jasně svítila a diamanty, které zdobily jeho opasek, jiskřily v záři hořících louží s petrolejem. Vyšplhal se na výčnělek, aby ho každý viděl.

"Zůstaňte na svých stanovištích," zazněl nad cimbuřím jeho pevný hlas. "Buďte odolní jako žula, z níž jsme zhotoveni. Nic nás nedokáže zlomit, žádný skřet, žádný obr, žádná bestie, kterou na nás Tion vysílá. My je rozdrtíme, jako je drtíme již celé tisíce cyklů! Vraccas je s námi!"

Zazněl tichý jásot a souhlasná zvolání. Jejich důvěra, která začínala nebezpečně kolísat, se jim vrátila; útočníci ztroskotají na jejich hrdosti a vzdoru.

Vyčerpaní válečníci se posilili jídlem a černým pivem. Každým soustem, každým douškem se cítili čilejší, svěžejší. Hluboké rány byly provizorně ošetřeny, otevřené rány byly bez okolků sešity jemnými vlákny.

Glandallin se posadil vedle svého přítele Glamdolina Silné paže. Zatímco pojídali, pozorovali ohromnou hordu skřetů, která se stáhla asi sto kroků od brány. Nemohl se zbavit dojmu, že se skřeti chtějí zformovat do živého beranidla a s rozběhem prorazit bránu silou svých těl.

"Tak tvrdošíjně, tak děsivě nebojácně jako této noci jsem naše protivníky ještě nikdy nezažil," podotkl tiše. "Něco je jinak než jindy." Pln obav si připomněl umírající stromy.

Po jeho levici spadla se zařinčením sekera na kamenné desky. Trpaslík se otočil ke svému spolubojovníkovi a uviděl, jak se právě hrouť k zemi. "Glamdoline!" Rychle ho popadl, aby zjistil, co s ním je, a zděsil se. Glamdolinovo žhnoucí čelo bylo plné drobných, jemných vodních perel, které se mu řinuly po obličejích a vousech a zarudlé oči horečnatě zíraly do prázdna.

Glandallin si okamžitě domyslel, že si záhadná choroba našla další oběť a srazila jeho přítele do kolen. Čeho nedosáhly obludy, to zvládlo zákeřné utrpení.

"Odpočín si. Určitě to bude brzy lepší." Stáhl chroptícího Glamdolina zpět až ke zdi a pečlivě jej uložil. Nedělal si však skoro žádné naděje, že by se stav jeho přítele zlepšil.

Čekání vysilovalo jak trpaslíky, tak skřety; únava, nepřítel všech válečníků, se šířila. Glandallin sám upadal vestoje neustále do dřimot, když však jeho helma narazila s tupým zvukem na hrazení, polekaně se vztyčil a rozhlédl. Mezitím padli ještě další trpaslíci za oběť nemoci a museli opustit řady obránců. S

dětmí božského kováře to nevypadalo dobře.

Pronikavé poplašné volání mu rozbušilo srdce, útočníci získali nové spojení.

V chladné záři měsíce spatřil trpaslík hrozné siluety obrovských monster, která byla čtyřikrát větší než skřeti. Napočítal jich čtyřicet. Šeredná těla vězela ve špatně vykovaných zbrojích, ruce podobající se tlapám máchaly mladými, nahrubo otesanými borovicemi jako kyji.

Obři.

Kdyby se obři dostali přes cimbuří, museli by trpaslíci opustit obrannou linii. Kotle s vroucí struskou byly prázdné, zásoby kamení prozatím spotřebovány. Avšak Glandallinovo váhání trvalo jen krátce; jeden pohled na Giselbartovu zářivou postavu stačil, aby mu vrátil víru v další triumf nad temnými stvořeními. Masa skřetů se dala do pohybu, přicházející obři byli přivítáni radostným řevem.

Gigantické bytosti, které ve své odpornosti a hrubosti překonávaly i skřety, dusaly k čelu armády.

Jakmile tam došly, připravily si velké železné vrhací kotvy, které měly čtyři háky a každý z nich dosahoval velikosti dospělého člověka. Potom protáhly řetězy skrz kruhy na horním konci kotev.

Ke šplhání se tyhle konstrukce nehodí, přemítal Glandallin. Obři s nimi nejspíš chtějí strhnout zdi hradeb.

A podle toho, jak ta stvoření vypadají, mohlo by se jim to i podařit.

Vrhací kotvy zavířily vzduchem a zahákly se na třech tučtech míst masivní hradby. Někdo zahulákal povel a obři spolu s čekajícími skřety zatahli za řetězy. Kovové články se s řinčením napnuly, do toho pronikalo práskání biče.

Trpaslík zaslechl jemné zaskřípání. Hradba, vybudovaná rukama jeho národa a po mnoho slunečních cyklů pevně odolávající, zoufale zápasila s hrubou silou netvorů.

"Rychle, dostaňte raněné odsud pryč!" zvolal. Přibíhající pomocníci, kteří ještě před chvílí obsluhovali kotle se struskou, odnesli Glamdolina a ostatní neschopné boje jinam.

Část cimbuří byla stržena, železný spár a padající kameny se zřítily dolů a zabily jednoho obra a deset skřetů. Bestie se však nevzdávaly. Jen krátce poté přisvištěla kotva nahoru znovu a zarazila se na jiném místě.

Tentokrát se trpaslíci stáhli. Stačili opustit hradbu právě včas a zaujali pozice na křídlech kamenného portálu. Kováři na ně před lety připevnili ocelové opevnění, za nímž se teď obránci krčili.

Glandallin zaslechl rachot, když se odlomila balustráda a zřítíla se na cestu k bráně. Země se pod tou tíhou zachvěla a radostný ryk protivníků se nedal popsát.

Kdyby bylo po mém, tak si ty bestie rozbijí lebky. Trpaslík se nutil ke klidu. Tahle brána nikdy nepadne, bylo by třeba více než jen několika vrhacích spárů, aby byla tato barikáda zničena.

Opatrně vyhlédl přes okraj ochranného opevnění. Další nepřátelé trpaslíků se blížili. Na statných černočerných koních přijížděli k čelu armády skřetů a obrů. Trpaslík okamžitě rozeznal urostlé, štíhlé postavy se špičatými ušima. Byli to ti, co napadli trpaslíky v chodbách a byli s velkými ztrátami odraženi. Oči jejich koní rubínově zářily a kopyta vykřesávala při každém kroku bělavé jiskry. Dva jezdci se vtláčili až před portál a udíleli skřetům a obrům pokyny, které byly bez odmluvy provedeny. Obludy odklidily trosky před bránou pryč a připravovaly cestu pro nový útok.

Elfové obrátili koně a stáhli se dozadu, aby nestvůry pozorovali z bezpečné vzdálenosti. Jeden z obou jezdců sejmul z ramene mohutný luk a přiložil šíp k těživě. Prsty chráněné rukavicí volně spočívaly na spleteném střívků, střelec čekal, až bude jeho zásahu zapotřebí.

Trpaslíci spěšně přivlekli úlomky kamení a vrhali je na bestie. Některé se pokusily před těmito vrhanými střelami uniknout. Sotva se však tři skřeti dali na úprk, vztyčil se elfův luk. Rychleji, než to Glandallin dokázal postřehnout, vyslal první, nezvykle dlouhý šíp na cestu. Zasažený netvor se ihned zhroutil.

Zatímco skřet padal k zemi, přiložil elf k těživě další šíp a vystřelil jej; druhá stvůra se zakvičením zemřela, třetí jen pár vteřin po ní. Ostatní nestvůry drastické varování pochopily a vrátily se ke své práci. Nikdo se neodvážil vzepřít proti vraždě svých spolubojovníků; dokonce i podnáčelníci mlčeli ze strachu, že by oni sami mohli být potrestáni smrtí.

Práce trvala až do rozbřesku, pak už neležely před bránou žádné trosky.

Trpaslíci z Pátého kmene obdivovali bizarní divadlo. Zatímco se obloha na východě jasnila a ohlašovala příchod slunce, zvedala se na severu široká vrstva mlhy. V jejím středu to černě, stříbmně a rudě zářilo; barvy se mísily a jejich intenzita se neustále měnila.

Vznášela se nad hlavami nestvůr a proti směru větru se blížila k bráně. Jinak vždy tak hluční skřeti zmlkli, ustrašeně se shlukli k sobě a chránili se, aby o onu živou páru nezavadili dotykem. I obři couvli zpět. Elfové pokorně sklonili hlavy a vzdali oparu pozdrav, jaký přísluší panovníkovi. Třpytící se mlha se před jezdci snesla k zemi a setrvala tam.

Pak se stalo něco nepochopitelného: portálem proběhlo trhnutí, kámen se zachvěl a první z pěti závor se odsunula. Někdo musel učinit nepochopitelnou věc a vyslovit magické heslo, aby Skrytou zemi vydal hordám.

"To se přece nemůže stát!" zvolal Glandallin zděšeně a pohlédl dolů na druhou stranu portálu, aby objevil viníka. "Jak..."

Byl to Glamdolin Silná paže. Stál o samotě před bránou, zaklínal ji vztyčenýma rukama a vyvolával další heslo.

"Mlč, ty blázne!" zakřičel zděšeně na svého přítele. "Co to tam děláš?"

Trpaslík ho však nehodlal poslechnout. Již se rozzářily runy na druhé vzpěře. Závora se se zasténáním odsunula zpět.

"To může být jenom tou prokletou magií, co působí proti nám!" usuzoval Glandallin nahlas. "Ta mlha! Musela ho očarovat."

Třetí závora povolila a uvolnila železné obruče na portálu.

Tu se do řad obránců vrátil pohyb. První z nich vyskočili, rozběhli se ke schodištím a spěchali dolů, aby Glamdolina umlčeli. Avšak v tu chvíli se ze svého držáku vyvlekla čtvrtá vzpěra. Zbývala už jen jedna závora a trpaslíky, kteří by toho zrádce, toho očarovaného, zadrželi, nebylo nikde vidět.

"Už to nestihneme," uvědomil si Glandallin vztekle. "Necht' mi Vraccas můj čin odpustí, ale jinak to nejde." Uchopil sekuru a vrhl ji ze všech sil a se vši zuřivostí po svém příteli, s nímž předtím bojoval bok po boku.

Čepel vířila vzduchem, otočila se kolem své vlastní osy a se zasyčením padala do hlubin. Trpaslík měl dobrý odhad, jeho zbraň našla svůj cíl.

Glamdolin zasténal, když se mu ostří zabořilo do levého ramene. Z otevřené rány vyrazil proud krve a Glamdolin se zřítíl k zemi. Glandallinovi odlehlo a poděkoval svému bohu, že mu vedl sekuru.

Bylo však již příliš pozdě, zrádce dosáhl hrůzného cíle. Poslední bariéra padla.

Gigantická křídla brány se pomalu dala do pohybu. S odporem a řadou otřesů couvala zpět, jako by žula cítila, že se otevírá těm špatným.

Skála drhla o skálu, z úzké škviery se stala rozestupující se mezera, která se rozšířila na neustále rostoucí průchod. Po zdánlivě nekonečné době stála brána dokořán otevřená. Zaznělo poslední zaskřípění, poté ležela cesta do Skryté země poprvé od stvoření světa odkrytá.

Ne! To se nesmí stát. Glandallin ze sebe setřásl ochromení. Následoval po schodech Giselbarta s posledními bojovníky, aby se dostal dolů a bránil bránu.

Došel k širokému otvoru jako předposlední. Jeho společníci se již rozestavili, štíty drželi jako ochranu před tělem, druhá ruka svírala sekeru, obávanou zbraň trpaslíků.

Stáli těsně vedle sebe a vytvářeli malou, živou zeď proti obrovské záplavě skřetů, obrů, trollů a elfů.

Čtyřicet proti čtyřiceti tisícům.

Jejich protivníci se neodvažovali vpřed. Obávali se léčky, neboť nikdy předtím se pro ně průchod neotevřel.

Glandallinovy oči přelétly první řadu odporných nepřátel, za níž číhala druhá, třetí, ještě jedna, zase ještě jedna a mnoho dalších řad. Jeho huňaté obočí se stáhlo, nad kořenem nosu se vyryla hluboká brázda.

Vzdor, nenávist vůči zlu, vzdálenému na dosah, a neotřesitelná víra ve vlastní povinnost ho posilovaly.

Giselbart vyslovil magickou formuli, aby bránu opět zavřel. Dveře se poslušně, ale pomalu, příliš pomalu, sunuly k sobě. Krokem obešel zezadu řadu trpaslíků a každému ještě položil ruku na rameno. Jeho dotek je uklidnil a zároveň povzbudil; posílil poslední obránce Skryté země.

Elfové vydali povely, trombóny začaly vřesťet. Skřeti a obři si řevem dodávali odvalu, prudce pozvedli zbraně a dali se do dunivého klusu. Útok začal.

"Mohou přijít jenom v jedné řadě. Jen jim dejte nažrat naší dobré oceli!" volal Glandallin napravo nalevo, aby svým společníkům dodal odvahy. "Vraccas je s námi! Jsme děti kováře!"

"Jsme děti kováře!" s voláním odpovídali jeho soukmenovci, nohy pevně zapřené o skálu.

Čtyři z trpaslíků vyčlenil Giselbart jako poslední obranu. Poté odhodil štít, vytáhl obě sekery a dal znamení k protiútok. Poslední z Pátého kmene se rozběhli, aby svým protivníkům přinesli smrt. Deset kroků před obloukem brány došlo ke srážce nerovných vojsk. Strážci brány se jako krtci prodírali řadami skřetů, kteří útočili vpřed.

Glandallin máchal sekýrou a odsekal jednu nohu za druhou. Nezdržoval se zabíjením těch bestií; stačilo mu, že je přinutil spadnout a stát se překážkou pro ty, co se hrnuli za nimi.

"Nikdy se kolem mne neprobíjete!" křičel jim v ústřety. Brzy mu páchnoucí krev ulpěla po celém těle, řinula se mu po zbroji a helmě a pálila jej v očích. Když mu hrozilo, že jej síly opustí, odhodil sekeru a uchopil druhou obouruč. "Nikdy!" Kosti praskaly, zalévaly ho teplé tekutiny; jeden meč a jeden oštěp ho lehce zranily, on však udílel rány stále dál.

O jeho život nešlo. Glandallin chtěl dosáhnout toho, aby se brána včas zavřela a Skrytá země zůstala v bezpečí. Až by se nemocní zotavili z horeček, převzali by obranu. Ještě není nic ztraceno! říkal si.

Ale runy mistra kováře Borengara, které až do této chvíle konaly hotové zázraky, musely svou zásobu ochrany definitivně vyčerpat. Glandallin koutkem oka postřehl, jak bojovník po jeho pravici padl; obouruční meč jednoho skřeta rozpoltil trpaslíkovi lebku.

Poháněn žhnoucí nenávistí a vůlí skolit vraha učinil krátký výpad, vrazil černokožci sekeru do panděra a po celé délce jej rozpáral.

Stín, který na něj padl, ho varoval příliš pozdě. Marně se snažil přikrčit před svištěcím kyjem jednoho obra, těžký konec kyje mu zasáhl nohy a rozdrtil je. S výkřikem se zhroutl na nejbližšího skřeta a ještě v pádu mu usekl půl stehna. Potom skončil hlavou dolů ve zmeti nohou a s tlumenými výkřiky sekal kolem sebe, dokud v jeho blízkosti nezbyl žádný protivník.

"Pojďte sem!" dožadoval se zuřivě nových nepřátel.

Potrestali ho opovržením. Jejich žádostivost byla příliš velká, proběhli kolem něj, aby se dostali do Skryté země. Co by si počali s tuhým trpasličím masem, když přece na ně čekalo něco lepšího? Tlačili a strkali se jako nemyslitelná zvířata, jen aby prošli portálem. O trpaslíka se dále nestarali, ten byl poražen. V mukách se napolo vztyčil, aby pohlédl na obě žulová křídla. Doufal, že poslední řada trpaslíků odolala a útok odvrátila.

Jeho naděje se nesplnily. Byl poslední, kdo přežil, ostatní trpaslíci leželi mrtví a hrůzně zohaveni na zemi, obklopeni nesčíslnými mrtvolami pobitých nepřátel. Diamanty na Giselbartově opasku zářily a ukazovaly místo, kde pán jejich kmene padl v boji proti třem obrům. Tento pohled naplnil Glandallina nesnesitelnou bolestí v duši a zároveň i vzdornou pýchou.

Brána se mezitím téměř zavřela. Osm obrů se zoufale zapřelo proti jejím křídům ve snaze zabránit, aby závory znovu zapadly na místo. Avšak jejich zrohovatělá chodidla klouzala na skalnaté cestě, neboť ani jejich olbřímí síla nic nezmohla proti Vraccasově magii. Těch několik nestvůr, které mezitím proklouzly do Skryté země, jistě nepředstavovalo pro lidi, elfy, kouzelníky a mnohé ostatní bytosti žádné obrovské nebezpečí.

Ranní slunce zvolna stoupalo nad horským hřebenem nad Kamennou bránou a Glandallina oslepovalo. Zaclonil si citlivé oči rukou, aby viděl a nabyl jistoty, že v bráně není ani ta nejmenší mezera.

Povedlo se nám to, Vraccasi, pomyslel si s úlevou, když mu zády projela žhavá bolest. Špička úzké čepele mu vyčnívala po několik okamžiků z hrudi, než byla zase vytažena. Zastavil se mu dech.

"Kdo...?"

Zákeřný útočník ho zezadu obešel a dřepel si před něj. Trpaslík hleděl na jemnou elfskou tvář, sluneční paprsky zářily v jeho světlých vlasech a měnily je na zlatavá vlákna. Krása trpěla jediným, hrůzu nahánějícím nedostatkem: místo očí spatřil trpaslík dvě mandlovité, bezedné černé díry.

Šikmouchý měl na sobě zářivou plátkovou zbroj z černě zbarvené oceli, která mu sahala až pod kolena. Nohy chránily kožené kalhoty, tmavohnědé jezdecké holínky dosahovaly až pod kolena. Tmavě rudé rukavice chránily prsty před ušpiněním a v pravici držel oštěp s tenkou, krví zvlhčenou železnou špicí, která prorazila kroužkové pletivo drátěné košile.

Onen zvláštní elf trpaslíkovi něco říkal.

Glandallin mu nerozuměl, ale z ponurého zvuku jeho slov ho ledově zamrazilo v zádech.

"Můj přítel řekl: Podívej se na mne. Tvá smrt má jméno Sinthoras," překládal někdo za ním. "Já ti vezmu život a země ti vezme duši."

Glandallin vykašlal tmavou krev, vytékala z koutku úst a prosakovala mu do vousu.

"Jdi mi z očí, bídáku! Chci se dívat, jak se brána zavírá," požadoval strohým hlasem. Pokusil se zapudit protivníka úderem sekery. Téměř mu vypadla z rukou, neboť mu ubývalo sil. "Táhni pryč, nebo tě rozseknu jako stéblo slámy, zrádný elfe," vykřikoval dále bez ohledu na svou slabost.

Sinthoras se chladně pousmál. Pozvedl oštěp a zasunul jeho špici do úzké škvíry mezi kroužky drátěné košile.

"Mýlíš se. My jsme alfové. Přišli jsme, abychom elfy zničili," pronesl hlas v jeho zádech měkce. "Brána se může zavřít, ale až mocí země znovu povstaneš z mrtvých, staneš se jedním z nás a otevřeš ji. Ty heslo znáš."

"Nikdy!" oponoval trpaslík. "Má duše odejde k Vraccasovi..."

"Nikoliv, neboť tvoje duše patří nyní zemi a tím jí patříš navždy," přerušil ho sametový hlas. "Teď zemři, vrať se zpátky a vydej nám Skrytou zemi."

Zabroušený konec se vnořil do masa bezmocného, zesláblého trpaslíka. Oněměl bolestí.

S mírným tlakem zabořil Sinthoras čepel do zneuctěného těla podruhé. Učinil tak téměř nábožně, něžně, pln blaženosti, pak už jen čekal na umírání. Podrobně studoval Glandallinovy rysy, znetvořené smrtelnou křečí, a zvědavě vstřebával dojmy.

Teprve až si byl jistý, že z posledního strážce Kamenné brány unikl veškerý život, povstal.

I

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar,
v roce 6234. slunečního cyklu, jaro

S

hlasitým vyzváněním tančilo kovářské kladivo po rozžhaveném kuse železa. Železo se každým úderem víc a víc zakulacovalo, nabývalo tvar a poddávalo se násilí zručnosti a síly.

Znenadání koncert utichl. Ozvalo se nespokojené zamručení, zatímco se ocelové čelisti kleští sevřely, uchopily železo a vrhly je zpátky do výhně. Kovář nebyl s výsledkem své práce spokojen.

"Co vyvádíš, Tungdile?" zeptal se netrpělivě Eiden, podkoní maguse Lot-Ionana, a pohladil čekajícího čtvernožce po nozdřích. "To má náš kůň čekat celý věky? Musím už jít dřít na pole."

Trpaslík s krátce zastříženým hnědým vousem ponořil ruce do kbelíku s vodou a využil malé přestávky k tomu, aby se zbavil špíny. Jeho podsaditý, obnažený trup byl zahalen koženou zástěrou, nohy vězely v kožených kalhotách. Silnými prsty si prohrábl dlouhé hnědé vlasy, setřel si pot a trochu se při té příležitosti i zchladil.

"To železo by běloušovi nesedlo," zaznělo krátké vysvětlení. Tungdil uvedl do chodu měch, jehož prskání mu znělo v uších jako dech nějakého prastarého obra. Svěží vzduch vdechl žhavému uhlí ohnivý život.

"Hned."

Kovář zopakoval celý proces a přizpůsobil železnou botu kopytu. Jak se rohovina pálila, zmizel Tungdil v páchnoucím žlutobílém oblaku. Rychle ochladil železo v kbelíku s vodou, zabil hřebíky do připravených otvorů a opatrně postavil běloušovu zadní nohu na zem. Spěšně se klidil z dosahu statného, silného koně, jehož velikost jej naplňovala nedůvěrou.

Eiden se zasmál a zvíře pohladil. "No, tak to ten mrňous zas celkem zvládl, že jo?!" prohodil k bělouši.

"Pod', ale dej si majzla, abys vo něho nezakop." Oba zmizeli z kovárny, aby se co nejrychleji dostali na pole.

Trpaslík se protáhl a jak kráčel k výhni, protřepal si své svalnaté paže. Čeledínovy zlomyslnosti se od něj jen odrazily. Na úsměšky byl zvyklý, jak na ty, které zraňovaly, tak i na ty dobromyslné; asi to patřilo k jeho osudu, vždyť žil jako jediný trpaslík mezi lidmi.

Příslušníky jeho národa bylo možno vidět ve Skryté zemi asi tak zřídka jako zlatáky na kraji cesty a pověst několika málo projíždějících trpaslíků, kteří se nechávali najímat jako kováři a výrobci nástrojů,

nebyla zrovna nejlepší. Lidé je považovali za podivíny, zcela uzavřené do sebe, a jak slyšel, záleželo jim jen na zlatě a dobrých cenách.

Ale i tak bych nějakého rád potkal pomyslel si. Jeho pohled sklouzl po uklizené dílně a nesčetných kleštích a kladivech, které pečlivě uspořádané spočívaly na svých držácích. Určitě by mi hodně povyprávěl o pěti trpasličích kmenech. Tungdil miloval pološero kovárny, protože zvýrazňovalo krásu doutnajícího uhlí.

Znovu uvedl do chodu měch; náraz proudu vzduchu rozdmýchal plameny a vyhnal do komína jiskry. Po tváři mu přelétl široký úsměv. Trpaslík si představil, že rudě zářící body odtančily komínem ven a vystoupaly až ke hvězdám a tam se samy staly součástí nějakého souhvězdí. Stejnou radost mu přinášelo, když jeho kladivo poskakovalo nahoru dolů po rudém železe. Zajímalo by mě, jestli oni dělají v kovárně něco jinak, než jak to dělám já?

"Proč je u tebe v kovárně pořád taková tma?" Zničehonic se vedle něho vynořila Sunja, osmiletá dcera služebné Fraly, bystré dítě, kterému bylo srdečně jedno, jak Tungdil vypadá.

Trpaslík se ušklíbl, až se jeho přátelský obličej zbrázdil vráskami. Udivovalo ho, jak rychle lidské děti rostou. Nepotrvá dlouho a Sunja bude stejně velká jako on. "Kočky a malé děti, ty nikdy nikdo neslyší přicházet." Vhodil do výhně kus železa. "Pojď, rozžhavíme ho a já ti to vysvětlím."

Blondatá dívka, celá bez sebe nadšením, mu pomáhala mačkat měch a Tungdil ji jako vždy ponechával ve víře, že úplně sama dokáže vytlačit vzduch z naditých kožených licí. Kov se brzy rozpálil. "Vidíš?" Kleštěmi ho uchopil a přenesl na kovadlinu. "Proč u mne vládne šero, má samozřejmě svůj důvod. Jenom tak dokáže kovář rozpoznat, jestli ocel dosáhla správné teploty. Když čekám moc dlouho, tak mi železo shoří, a když je z jeho lože v rozžhaveném uhlí vyjmu moc brzo, nedá se vykovat nebo se láme." Tungdila potěšilo, když zahlédl, jak dívka vážně přikývla. Sunja vypadala, jako by své matce z oka vypadla.

"Máma říká, že jsi mistr mezi kováři."

Trpaslík se zasmál. "Ne, to ne. Ale svoje řemeslo umím docela dobře." Mrkl na ni a děvčátko úsměv vesele opětovalo.

Přitom mu nikdo nepředvedl, jak se co dělá. Pozoroval starého Lot-Ionanova kováře při práci, to trpaslíkovi úplně stačilo. Vždy když kovář nestál u kovadliny, využil příležitosti a cvičil se. Netrvalo dlouho a zvládal ty jednodušší věci. Nyní, po více než třiceti cyklech, si troufal na jakoukoliv kovářskou práci.

Tungdil a Sunja pozorovali, ponořeni do sebe, proměnlivou hru barev. Oranžová, žlutá, červená, bílá, modrá... Kousky uhlí žhnuly, tříštily se a praskaly.

Zrovna se jí chtěl zeptat, co bude na oběd, když se ve světlém vchodu zjevily obrysy nějakého muže.

"Tungdile, honem do kuchyně. Potřebujeme tě," nerudně zvolal Jolosin, fámulus čtvrtého stupně.

"Trošku zdvořileji by to nešlo?" odvětil Tungdil a prohodil k Sunji: "Na nic nesahej, slib mi to." Rychle skryl drobný předmět, který právě vykoval, a pak se pustil za začínajícím čarodějem chodbami klenutých sklepů, v nichž sídlila škola Trpělivého.

Zhruba dvě stovky chlapců a vybraných starších osob se zde učily pod dohledem Lot-Ionana, co je při umění kouzlit podstatné. Prchavá, náladová magie Tungdilovi nic neříkala, jeho říší byla kovárna, kde se vyřádl podle libosti. Dával přednost práci rukou a tu a tam i dobré knize. Magus v něm vzbudil lásku k četbě.

Jolosinova až příliš nákladně šitá tmavomodrá róba se komíhala ze strany na stranu a jeho pěstěné vlasy lehce povlávaly, čemuž se Tungdil ušklíbl. Takový ješita. Zabočili do velkého sálu, v němž vonělo chutné jídlo. Nad dvěma velkými ohništi visely kotle, ve kterých všechno klokotalo a bublalo.

Tungdil se okamžitě dovtipil, proč mu mladík přikázal, aby sem přišel. Řetěz na posunování nádob po kladkostroji vypadl z úchyty a kotel, co byl na něm zavěšený, přistál v ohništi.

Na ženu to byla příliš velká tíha a žádný z magusových učedníků, kteří se dokonce i při službě v kuchyni považovali za vznešenější než ostatní, se neodvážil něco podniknout. Vždyť by si přece mohli popálit prsty nebo se třeba i ušpinit - což však bylo u kovářských rukou v naprostém pořádku.

Kuchařka, statná žena s příliš mnoha librami tuku na bocích, rozčileně pobíhala po místnosti. "Rychle, jinak se mi guláš připálí!" dorážela a upravovala si sít'ku na vlasy, které hrozilo, že sklouzne z hlavy dolů.

"To by byla škoda. Mám totiž hlad." Trpaslík se bez otálení přihnul ke krbu, krátce vyzkoušel řetěz, jestli není příliš horký, a pevně sevřel články, černé od sazí. Během let strávených u kovářiny se jeho svaly vypracovaly, dokonce i to nejtěžší kladivo pro něj časem ztratilo na váze. Zvednout kotel pomocí kladkostroje byla pro něj pouhá maličkost.

"Podrž to," požádal Jolosina a podal mu zašpiněný řetěz, "musím opravit úchyt."

Mladík zaváhal. "Není příliš těžký?" prohodil opatrně.

"Není. A i kdyby byl, tak si ho prostě vyčaruj lehčí, jestli jsi tak dobrý, jak se vždycky děláš," doporučil mu Tungdil s úšklebkem, vtiskl mu řetěz do ruky a pustil ho.

Fámulus zanađával a zapřel se vší silou proti váze kotle. "Je horký," úpěl.

"Jen se opovaž zničit mi ten guláš, chlapče," hrozila mu kuchařka ponuře a vzdala svůj souboj s tmavě hnědými vlasy, které jí spadly doprostřed kulatoučkého obličejce. "Drž pevně, nebo tě ani magus neuchrání před mým válečkem na nudle!" Její statná předloktí sebou pocukávala.

Tungdil přišel na důvod, proč se řetěz uvolnil, ale s opravou mírně otálel. Chtěl dát fámulovi za vyučenou kvůli jeho nafoukanosti, která mu nedovolovala vykonávat podřadnější práce.

"Ó já, ó já, to vůbec nevypadá dobře," pronesl nahlas a snažil se, aby jeho hlas zněl ustaraně. Frala, černovlasá služebná s krásnými zelenými očima, jeho hru prohlédla a chichotala se, zatímco loupala brambory.

Trpaslík několikrát šikovně někam sáhnul, pak řetěz opět uchopil a zavěsil na hák. Nádoba držela, guláš byl zachráněn. "Můžeš to pustit."

Jolosin učinil, jak mu řekli, a obhlížel si své ušpiněné ruce, něco schytala i drahocenná tmavomodrá róba. Nejistě hodil pohledem po Fralce, která se teď už nahlas rozesmála, a zrudnul.

"Tos udělal schválně, ty zmetku mizernej!" zasyčel vztekem na Tungdila. Výhrůžně k němu postoupil o krok blíž a chtěl na něj zvednout ruku, kovář však měl tělesnou převahu, a tak si to rozmyslel a místo toho vyběhl rozezeně ven.

Trpaslík se za ním ušklíbl a oťel si ruce o zástěru. "Taky bych se s ním popral. Škoda, že couvl."

Frala mu hodila jablko, které vylovila z košíku vedle sebe. "Chudák Jolosin," zasmála se. "Teď si svou krásnou róbu pořádně zašpinil."

"Copak jsem mu říkal, že se má zasvinít?" pokrčil Tungdil rameny a přistoupil ke služce, která stejně jako on měla v Lot-Ionanově kouzelnické škole na starosti drobné pochůzky a úkony. "Ale přeju mu to," dodal a drobné uličnické vrásky kolem jeho teplých očí se prohloubily.

"Vy dva jste se hledali, až jste se našli," povzddechla si Frala. "Jednoho dne si při vašich půtkách ještě někdo doopravdy ublíží." Oloupaný brambor skončil v bečce naplněné vodou.

"Jak se do dolu volá, tak se z dolu ozývá." Tungdil si přešel po krátkém strništi na bradě. "Od té doby, co mi nabarvil vousy jakýmsi kouzelnickým krámem, je mým úhlavním nepřítelem. Musel jsem si ty vousy oholit."

"Já si vždycky myslela, že úhlavními nepřáteli trpaslíků jsou skřeti, ne?" poznamenala a mrkla na něj.

"U něho udělám výjimku. Vous je pro trpaslíky posvátný a opravdový trpaslík by ho nejspíš zabil. Já jsem prostě moc velký dobrák." S chutí se zakousl do jablka. Tungdilova levá ruka vklouzla do kapsičky na opasku a pak vtiskl Fralce něco do ruky. "Tu máš. Pro tebe."

Rozevřela dlaň a spatřila tři podkůvky, které trpaslík s mimořádnou pečlivostí vykoval do podoby ochranného symbolu. Žena ho dojatě pohládila po tváři.

"To je od tebe milé. Děkuju." Vstala, vzala kousek hrubé příze a přívěsek na ni navlékla. Rychle uvázala uzal, takže Tungdilův dárek jí nyní visel ve výstřihu. "Sluší mi to?" zeptala se koketně.

"Jako by ti byl ulitý na míru," odvětil šťastně, protože služebná měla z prostého dárku takovou radost, jako by to bylo to nejušlechtilejší, co kdy kdo ve Skryté zemi vykoval.

Ty dva spojovalo něco velice zvláštního. Tungdil znal Fralu od jejího prvního roku, sledoval, jak dorůstá a zraje v mladou ženu, která motá hlavy kouzelnickým učňům, jakmile ji poprvé spatří. Sama již mezitím měla dvě děti, Sunju a roční holčičku jménem Ikana.

Frala její vzhled vůbec nestoupal do hlavy, k obyvatelům štoly se pořád chovala mile a mezi ně vždy zahrnovala i trpaslíka. Pohled na něj jí byl důvěrně známý, byl pro ni stejně běžný jako pohled na kteréhokoliv člověka a tento postoj přenesla i na své nejstarší dítě.

Trpaslík si tohoto rozdílu velice přesně všiml. Ženy a muži, kteří přišli k Lot-Ionanovi do říše Ionandar, aby se u něj vyučili vysokému umění magie, ho obvykle považovali za podivína, za kuriozitu, kterou jinak člověk spatří jen s velkým štěstím v nějaké pojízdné kovárně. Naproti tomu služebná s ním mluvila jako s čeledínem nebo s kuchařkou, a to mu dávalo pocit, že ho někdo bere takového, jaký je, a má jej rád.

Tungdil jí už kdysi dávno odlil malé cínové figurky, se kterými si nadšeně hrávala, a ukázal jí svou dílnu, kde mohla obsluhovat měchy. Nazývala je "dračí dech" a nadšeně se smála, když jiskry stoupaly vzhůru. Frala mu nikdy nezapomněla, jak se o ni staral a jak nyní pečuje o její dceru.

Nasypala zbytek brambor do bečky, zalila je vodou a pak se k němu obrátila. Její zelené oči si ho změřily. "To je ale zvláštní," pronesla s úsměvem. "Zrovna jsem myslela na to, že ses v mých očích za všechna ta léta vůbec nezměnil."

Trpaslík s povzdechem usedl na stoličku, jablko už mu napůl zmizelo v břiše. "A já zrovna myslel na to, jak skvěle si rozumíme," odvětil upřímně.

"Fralo! Pojď sem a zamíchej mi guláš!" rozkázala kuchařka. "Musím ještě přinést pár bylinek."

Kuchyňská naběračka s držadlem, které bylo skoro tak velké jako Tungdil, změnila majitelku. "Jen ať se ti to nepřipálí," napomenula Fralu s varovným podtónem a vyšla ven.

Služebná přistoupila ke kotli a důkladně zamíchala vonící pokrm.

"Viděla jsem, jak lidé stárnou, dokonce i ctihodný magus," pokračovala ve svém vyprávění, "ale ty jsi i po těch třiadvaceti cyklech zůstal pořád stejný. Jestlipak tak budeš vypadat za dalších třiadvacet cyklů?" Mladá žena nakousla otázku, kterou se jen nerad zabýval. Pokud souhlasilo, co si přečetl o délce života trpaslíka, tak bude žít ještě tři sta cyklů a víc. Jistota, že se jednoho dne dožije její smrti a o svou milou Fralu přijde, mu již nyní tížila srdce.

Zamyšleně vsunul do úst jádřinec a rozzvíkal jej. "Dočkej času, Fralo," pronesl a pokusil se tísnivé myšlenky zapudit.

Zdálo se však, že mu služka toho dne vidí až do hloubi duše. "Slíbiš mi něco, Tungdile?" Přikývl. "Až už tady jednou nebudu, postaráš se o moje dcery?"

Spolkl hořká jadrka, škrábala ho v krku. "Máš ještě spoustu času. Dožiješ se nejmíň," Tungdil si ji změřil pohledem, "no, nejmíň sta cyklů. Poprosím toho starého lišáka kouzelníka, aby ti přičaroval věčný život. A s tebou hned i Ikaně a Sunje," zabrumlal.

Mladá žena se rozesmála. "Žádné strachy, tak brzo před Palandiellem předstoupit nechci." Pečlivě míchala obsah kotle; na čele se jí vyrojil pot a stékal po tváři dolů. "Budu... jen budu mít dobrý pocit, když budu vědět, že někdo dá na děti pozor." S trochou bezradnosti pokrčila rameny. "Prosím tě, buď jejich kmotrem."

"Než si tě bohyně povolá, budou tvé děti tak staré, že nebudou potřebovat nikoho, kdo by na ně dával pozor," řekl, ale když zpozoroval, že Frala myslí svou žádost naprosto vážně, slíbil, že bude na Ikanu a Sunju dohlížet. "Bude mi ctí být jejich kmotrem." Trpaslík sklouzl ze židle. "Kdyby se hák utrh, pošlete Jolosina," rozloučil se a na cestu od ní dostal ještě malou naběračku guláše.

V kovárně na něj čekala Sunja a nová práce, kterou mu přinesl čeledín. Obruče dvou sudů na zásoby praskly, tak se pustil do jejich vyspravování. Pak se ulomil kus pluhu, který se musel narychlo opravit. Tungdila tyto úkoly těšily. Námahou a horkem sálajícím od ohně se začal potit, kapičky se mu perlily na pažích a padaly se zasyčením do výhně. Fralina nejstarší dcera stála jako přikovaná a pozorovala ho, podávala mu lehčí nástroje a ze všech sil se snažila obsluhovat měchy.

Žhnoucí železo se poddávalo jeho úderům a stávalo se tím, čeho chtěl dosáhnout. V takových chvílích se cítil jako pravý trpaslík, a ne jako nalezenec, kterého vychovali lidé ovládající kouzla.

V myšlenkách se zatoulal. Během svého života, čítajícího šestatřicet cyklů, ještě neviděl ani jednoho jediného trpaslíka, a proto míval radost, když ho Lot-Ionan posílal na pochůzky, což se stávalo jen málokdy, vlastně až moc málo. Pevně doufal, že se jednoho dne setká s někým jiným ze svého národa a dozví se o trpaslících něco více, avšak potulní trpaslíci se stávali zřídkačným jevem.

Ionandar byla zemí, kde žili výlučně lidé. Gnómové a skřítkové už tady nebyli prakticky žádní, těch několik málo, co tu zůstalo, žilo na zapomenutých místech v zemi a vynořovali se jen tehdy, když potřebovali lidem, trpaslíkům nebo elfům něco ukrást - jak kdysi řekla Frala. Poslední elfové žili v Ålanduru, v hájích Věčného lesa, zatímco trpaslíci sídlili v pěti pohořích kolem Skryté země. Naděje, že

se jednoho dne dostane do některé z trpasličích říší a dozví se něco bližšího o svém původu, Tungdila téměř opustila.

Jeho vědomosti o soukmenovcích pocházely z magusových knih, byly to však suché znalosti a četbou neožívaly. Mnozí pisálci si dělali z "podzemšťanů" legraci, jiní je dokonce vinili z toho, že si do Skryté země našel přístup bezejmenný děs. To si Tungdil při nejlepší vůli nedokázal představit.

Knihy tohoto druhu mu vysvětlily, proč bylo tak málo trpaslíků mimo hranice svých říší. "Podzemšťané" se určitě urazili a raději se obrátili k lidem zády.

Tungdil právě opravil první obruč na sudu, když se znovu objevil Jolosin. Měl na sobě novou róbu, jak si trpaslík se škodolibou radostí povšiml.

"Pojď honem!" rozčilením sotva popadal dech.

"Už zase ten kotel na guláš? Utíkej a podrž ho. Hned tam budu," ušklíbl se.

"V laboratoři..." Jolosinovi vynechal hlas, a tak začal jen ukazovat. "Krb," vyrazil ze sebe a pospíchal zpět.

To zní opravdu vážně. Trpaslíka opustil klid, odložil kladivo bokem a otřel si ruce o zástěru. Pak poslal Sunju zpět za mámou do kuchyně a následoval fámula do chodeb vytesaných ve skále.

Skrytá země, na okraji trpasličí říše Druhého kmene,
Bero?n, v zimě 6233. slunečního cyklu

S

točky drobounkých zrníček písku bubnovaly na helmy, štíty, zbroje a každý coul nechráněného těla.

Silný, horký západní vítr před sebou hnál uvolněné částičky země, které unášel z přesypů.

Uprostřed bouře se kupředu probíjávala odvážná skupina trpaslíků na ponících. Šátky přes obličej je měly chránit před mocnou silou přírody, avšak světlý pouštní prach si i tak našel látkou cestu. Nezůstala jediná ústa, v nichž by neskřípal písek, jediný vous, ze kterého by se nesypal.

"Zatracený vítr!" zaklel král Gandogar Stříbrouvous z klanu Stříbrouvousů, vládce Čtvrtého kmene a jeho dvanácti klanů, a urovnal si šátek, aby si chránil nos před pískem.

Trpaslík byl ve svých dvě stě osmadesáti letech zkušeným vládcem a dobrým bojovníkem. Měřil něco přes pět stop, měl pevné paže a ani za těchto okolností neodložil svou nákladně vypracovanou, těžkou zbroj. Zpoza diamanty zdobené helmy vylézaly tmavohnědé vlasy, stejné barvy byl i jeho vous. Neústupně vedl svou družinu písečnými dunami a horami sutě.

"Myslím si, že písek je horší. V hoře se něco takového stát nemůže," prohlásil Bislipur, jeho přítel a mentor, který mu jel po boku. Převyšoval vládce trpaslíků vzrůstem i hmotností a nosil skoro tolik drahocenných prstenů a zlatých přezek jako jeho pán. Držení těla jednoznačně prozrazovalo bojovníka a drátěná košile nesla stopy četných bitev, jimiž prošel. Poslední absolvovali proti skřetům zrovna před pěti oběhy.

"Samotné zrníčko písku neublíží. Na to si obvykle taky nestěžuju," bručel Bislipur. Ale jejich množství a zuřivost, s níž se na něj a na celé poselstvo vrhaly, přiměly k zaúpení i toho nejtvrďšího trpaslíka. "Nejsme žádný pouštní národ. Vracas věděl, proč nás stvořil z kamene, a ne z písku," shrnul myšlenky celého oddílu.

Jejich poníci, se kterými se vydali na cestu do Druhé trpasličí říše, ržáli a zlostně frkali, aby se zbavili práškovité hmoty v nozdách. Při tom však jen nasávali ještě více neúprosného písku.

"Žádná jiná trasa neexistuje," zalitoval Gandogar. "Ale abych vás všechny potěšil: brzy to budeme mít za sebou."

Oddíl třiceti trpaslíků se nacházel v Sangreínu, pusté zemi lidské královny Umilante. Nebylo tu nic než neúrodné stepi, které se střídaly s ještě chudšími poušťemi a skýtaly tak bezútěšný obraz, že cestující raději obraceli pohled na špičky svých holínek nebo na huňaté hřívky koní.

Na cestě z Hnědých hor na jihu překonali nejdříve mírná údolí a strmé soutěsky hornatého Urgonu krále Lothairea. Poté projeli mnohem mírnějším Idoslánem krále Tilogorna, ve kterém se kopečkům říkalo hory a kde se stinný les střídal se šavnatými loukami.

Nyní vedl Gandogar svou družinu nejhorším úsekem Sangreínu, napříč čtyřicet mil širokým pásem

nejjemnějšího písku. Jako by chtěl odradit kdejakou návštěvu, rozkládal se jako bariéra přímo před rozlehlým horským masívem - cílem jejich cesty.

Příležitostně, když zesláblo burácení větru a písečná opona se protřhala, zahlédli, jak se mohutná hornatina tyčí do výše jako magické mámení. Sněhem pokryté vrcholky Modrých hor lákaly chladem, svěží vodou a společností příslušníků jejich národa.

Bislipur narovnal šátek před ústy a nosem a se zamručením si prohrábl šedohnědý vous. "Já rozhodně nejsem žádným přítelem magie, ale teď by se nám kouzelník náramně hodil."

"Proč?"

"Donutil by svým uměním ten prokletý vítr, aby se utišil."

Poselstvo ovanul poslední závan větru a pak jeho řádění překvapivě ustalo. Horský řetěz se rozprostíral od východu k západu jen pět mil před nimi.

"Zdá se mi, že se z tebe stal čaroděj," prohodil Gandogar a vydechl si. Svět za hranicemi své trpasličí říše nikdy nesnášel nějak zvlášť dobře. Tento zážitek přispěl k tomu, že si přísahal, že takovou dalekou cestu podstoupil naposledy. "Jen pohleď, za chvíli jsme tam."

Horská úbočí vrhala dlouhé stíny a halila výhružně se tyčící pevnost Obrosmrť do šera. Pevnost se přimykala k výběžkům hor, a proto ji její stavitelé zčásti ponechali ve skále a zčásti její obranu předsunuli. Z toho vznikly čtyři nad sebou ležící obranné terasy, které nebylo možné dobýt.

Ve skalní stěně se na nejvyšší plošině nacházel osm kroků široký a deset kroků vysoký vstup do podzemní říše. Vypadá to, jako by hora měla obrovská ústa a na plnou pusu zívala, pomyslel si král. Když se poselstvo blížilo k pevnosti, otevřela se obě křídla brány a zvala hosty dovnitř. Nad věžemi vznešeně povlávalo sedmnáct praporů hostitelských klanů.

"Tak jsme projeli Skrytou zemi od jednoho konce k druhému a konečně dorazili do cíle," usmál se Gandogar spokojeně. Ostatní trpaslíci s ním sdíleli jeho radost. Představovali po zuby ozbrojenou družinu, která svého vládce bezpečně doprovodila do Bero?nu. Byli mezi nimi náčelníci, nejlepší válečníci a řemeslníci všech dvanácti klanů Čtvrtého kmene, kteří dokonale vládli sekyrou i svými nástroji. Legendami opředená a dostatečně známá úderná síla trpaslíků zřejmě představovala důvod, proč na cestách nespatriili jednoho jediného lupiče; přitom by ta spousta zlata, kterou vezli s sebou, určitě stála za přepadení.

Bislipur pánovitě pokynul, jeho gesto bylo pochopeno.

Jakási tři stopy malá bytost zvolna sklouzla ze hřbetu svého poníka a pospíchala bílým pískem. Plandavé kalhoty jí přidržoval široký opasek. Přestože působila velice šlachovitým dojmem, přece jen se jí pod košili klenulo statné břicho. Na nažloutlé jutové košili měla červenou kazajku, do čela byla hluboce naražená modrá čepice; pod ní vykukovaly špičaté uši a krk obepínal stříbrný šátek. Boty opatřené přezkami vířily při každém kroku oblaka prachu.

Bytost se před Bislipurem horlivě uklonila. "Swerd je vám k službám," zamumlala rozmrzele. "Jako vždy, ne z vlastní vůle."

"Zmlkni, gnóme," zaburácel Bislipur a pozvedl širokou pěst. Swerd se přikrčil. "Jeď předem a ohlas nás. Potom počkej, až dorazíme, a ničeho se nedotýkej."

"Slyšel jsem a poslechnu, i když z toho nebudu mít radost." Gnóm se hluboce uklonil a odkvačil ke svému drobnému koníkovi. Krátce poté se přehnal kolem trpaslíků a pádil k pevnosti.

I z takové vzdálenosti bylo vidět, že jezdit na koni Swerd neumí. Poskakoval v sedle nahoru dolů proti poníkovým pohybům, prsty či spíše drápy pevně přidržoval čepici na temeni hlavy a ponechal zvířeti na vůli, aby si samo našlo cestu k nejpřednější hradbě.

"Kdyby cválal ještě rychleji, tak se sám připraví o mužství," odhadl ho Gandogar. "Kdy ho propustíš?" vyzvídal na mentorovi.

"Až si svůj čin dostatečně odpyká," odvětil Bislipur stroze. "Jeďme dále." Pobídl poníka patami do slabin a zvíře se poslušně dalo do klusu.

Blížili se k pevnosti Obrosmrť, kterou oba znali jen z vyprávění a kreseb.

Uplynula snad již celá staletí od doby, kdy vycestoval poslední trpaslík z Go?mdilova kmene až na opačný konec Skryté země. Dříve se jejich lid scházel v pravidelných cyklech, aby společně oslavili svátek na počest boha Vracecase a poděkovali kováři za to, že je stvořil, ale od doby, kdy Kamenná

brána padla pod náporom skřetů, obrů a alfů a klany Pátého kmene byly zničeny, se jejich soudržnost rozdrobila.

"Je nejvyšší čas." Gandogar mírně zvedl zadek. Bolel ho od věčného pohupování v sedle.

Nikdo z nich neuměl moc dobře jezdit. Vyslanci nasedli s těžkým srdcem na poníky; velkým koňům by jako praví trpaslíci už vůbec nevěřili, a navíc by vypadalo nedůstojně, kdyby k nasednutí potřebovali stupátka.

Tento odpor byl hluboce zakořeněn. Dva z jejich průvodců se jízdě na poníku zcela vzepřeli a postavili si malé, snadno ovladatelné bojové vozy, které se sunuly na konci jejich průvodu.

"Všichni se těšíme na konec cesty," prohodil Bislipur stroze a vyplívl písek.

Pohled na působivé hradby je ale poněkud odškodnil za jejich útrapy. Gandogarovy oči sklouzly po uměleckých pracích kameníků, které zdobily zdi a věže, už jen postavy, ozdoby, podstavce a sloupy první hradby jej uváděly v úžas. My jsme možná ti nejlepší brusiči diamantů, ale oni jsou opravdu ti nejlepší kameníci.

Vstupní brána se rozletěla a umožnila družině vjet na nádvoří první terasy. Swerd stál vedle svého poníka a poslušně čekal, až ho Bislipur pošle gestem na konec skupiny.

Přícházel k nim nějaký trpaslík. Jeho věk byl na něm skutečně patrný, musel mít více než tři sta cyklů.

"Zdravím krále Gandogara z kmene Čtvrtých a jeho doprovod. Já jsem Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých, rádce našeho velkokrále Gundrabura Bělohavého z kmene Druhých. Bud'te vítáni."

Jeho podsaditá postava byla vtěsnána do kroužkové košile, opasek, který přidržoval bojovou sekeru, byl sepnut drahocennou, pečlivě vypracovanou kamennou přezkou. Do pramenů jeho černošedého vousu bylo vpleteno několik ozdobných spon ze stejného materiálu; na zádech se mu houpal dlouhý cop. Pozvedl hlavu. "Následujte mne, vážení bratři. Ukážu vám cestu."

Obrátil se a kráčel vzhůru do kopce, který vedl ke vchodu do hory. Při tom si každý mohl všimnout, že rádci chybí levá paže.

Král usuzoval, že jí zaplatil v boji proti nestvůrám. Balendilín měl velmi statnou postavu, za což nepochybně mohla práce s těžkými kameny. Zbylá mozolnatá ruka vypadala skoro jako medvědí tlapa, z každého z pěti prstů prýštila síla a vzdávala čest jeho klanu.

Když prošli několika branami a dostali se na čtvrté schodiště, Balendilín se zastavil. Až teď hosté spatřili, jak promyšleně byla opevnění vybudována. Trpaslík ukázal ke vstupu do horského masívu. "Nyní sesedněte a přenechtejте poníky naší péči. Bude se s nimi dobře zacházet. Půjdeme hned do poradního sálu, neboť jste netrpělivě očekáváni."

Balendilín se zařadil na čelo zástupu a vedl je do chodby, do které by se snadno vměstnal mohutný drak. Práce kameníků návštěvníkům mramorových hal brala dech. Devítihenné šedé sloupy o objemu deseti kroků a víc se tyčily do výšky jako zkamenělé stromy. Prostor byl tak vysoký, že nebylo vidět strop, sloupy se na pohled vzpínaly do prázdna. Nebo vedou až nahoru, aby podepíraly vrchol hory, pomyslel si Gandogar, naplněný úctou.

Mezi pilíři se pnuly kamenné oblouky s hojnými ornamenty, do nichž byla vyryta úsloví a verše z příběhu o stvoření trpasličího národa.

Bezprostředně před nimi vytvořili sochaři obrovské kamenné vyobrazení zakladatele Druhých. Žulově zbarvený Bero?n seděl na trůnu z bílého mramoru, pravice pozvednuta k pozdravu, levice spočívala na topírku sekery. Jeho bota byla vysoká jako trpaslík a dlouhá jako pět poníků.

To ale ještě nebylo všechno.

Stěny, kdysi holá, neotesaná skála, byly hladce vybroušeny. Do matně se lesknoucího povrchu vytesali Bero?novi dědicové další výroky a vzory. Byly tak krásně a přesně vypracovány, že Gandogar bezděky zpomalil, aby si je mohl pozorněji prohlédnout.

Samozřejmě že i kmen Čtvrtých vytesával ze skály své haly a sály, ale jejich řemeslné umění pokulhávalo za provedením těchto prostor o celé míle.

Král natáhl ruku a s úctou přešel po šedočerném mramoru. Nikdy by si byl nepomyslel, že může existovat taková nádhera.

"U Vraccase!" vyklouzlo mu zvolání plné uznání a pýchy. "Mistrovštěji to už opravdu nejde. Vy jste nejlepší kameníci našeho lidu."

Velkokrálovův rádce se uklonil. "Děkuji ti za tvou chválu. Rád ji vyřídím našim umělcům."

Jejich cesta směřovala mezi nohy nehybného giganta a vedla dál do poněkud menší chodby. Vzduch se nyní znatelně ochladil. Netrvalo dlouho a stáli před dveřmi do poradního sálu.

Balendilín se na Gandogara usmál. "Jsi připraven obhájit svůj nárok?"

"Samozřejmě že je připraven," odpověděl Bislipur ostře, než se král mohl ujmout slova.

Balendilín pokrčil čelo, ale nic neřekl. Místo toho otevřel vchod a kráčet předem, aby ohlásil dlouho očekávané nově příchozí.

Sál překonal všechno, co doposud viděli: kulaté sloupy se tyčily do závratné výše, stěny zdobily do kamene vytesané bojové scény z dějin trpasličího národa, připomínající slavná vítězství a činy uplynulých cyklů. Mísy s uhlím a svícný skýtaly teplé světlo a příjemná svěžest odškodnila cestující za žár, kterým trpěli v zemi královny Umilante.

Zatímco je Balendilín postupně představoval, vrhl Gandogar na svého mentora káravý pohled. "To bylo nezdvořilé. Za to bys Swerda zpráskal," napomenul ho tiše.

Bislipur sevřel čelisti. "Poprosím rádce o prominutí."

* * *

Obrátili se ke shromáždění. Místa pro pět kmenových králů byla uspořádána v půlkruhu kolem stolu, vůdci klanů měli k dispozici umělecky vytesané kamenné tribuny, aby mohli sledovat sezení a vyslovit své mínění.

Jedna židle a řady za ní zůstaly neobsazeny a bolestně připomínaly vyhlazení Pátých. Panovník a vyslanci Prvního kmene ještě chyběli, zato trpaslíci ze sedmnácti klanů Druhého kmene seděli na svých místech. Na stole ležely rozprostřeny různé mapy Skryté země. Před příchodem Čtvrtých si trpaslíci vyměňovali názory o událostech na severu, teď obrátili pozornost ke Gandogarovi.

Královo rozrušení narůstalo. Poprvé po více než čtyřech stovkách slunečních cyklů se shromáždili ti nejmocnější a nejlepší ze všech kmenů, poprvé pohlédl tolika vzdáleným příbuzným a panovníkům tváří v tvář. Jména, která neustále slýchal a o nichž četl, se nyní spojovala s tvářemi a srdce se mu rozbušilo radostí.

Ostatní trpaslíci povstali, aby ho i s jeho doprovodem přivítali pevným stiskem ruky. Gandogar cítil, jak rozdílné jsou jednotlivé dlaně: jednou mozolnatá, jednou zjizvená, pak zase téměř jemnoučká. Přátelské přijetí ho dojalo, přestože v mnohých párech očí rozeznával nedůvěru a podezřívavost.

Poté však předstoupil před Gundrabura Bělohlavého, krále Druhých a velkokrále, vládce všech kmenů a klanů.

Posbíral síly, aby skryl své zděšení.

Velkokrál musel kdysi být statným dítětem kováře, ale po více než pěti stech slunečních cyklech plápolalo světlo jeho života tak slabě, že se zdálo, že by je mohl uhasit sebemenší závan větru. Kalné, žlutavě hnědé oči neklidně plály a nebyly schopny najít cíl, Gundrabur se na něj díval a při tom jím jeho pohled jen procházel.

Kvůli svému věku odložil těžkou zbroj. Vyčerpané tělo bylo zahaleno do bohatě vyšíváného tmavomodrého hávu, stříbrný vous a vlasy mu sahaly až k zemi. Na klíně mu ležela koruna, insignie jeho velkokrálovské důstojnosti, ale i ona se stala pro královo tělo přítěží.

Vedle trůnu stálo obřadní kovářské kladivo, do jehož hlavy byly vyryty runy; drahokamy a intarsie z nejrozličnějších ušlechtilých kovů odrážely světlo mís s uhlím a svícňů. Křehký vůdce trpaslíků by nedokázal pozvednout ani topůrko tohoto těžkého nástroje.

Gandogar si odkašlal a spolkl svou tíseň. "Stojím tu před tebou, protože jsi mne povolal, abych tě následoval na trůnu, můj králi," pronesl stará slova.

Gundrabur sklonil hlavu a chtěl něco odpovědět, ale vypověděl mu hlas.

"Těší ho, že jsi uposlechl jeho zavolání a vydal ses na dlouhou cestu," odpověděl místo něj Balendilín.

"Brzy, jestliže se pro to vysloví rada kmenů, budeš korunu nosit ty." Ukázal na prázdné místo u tabule a král Čtvrtých tam zasedl. Bislipur se postavil za něj. "Já jsem Gundraburův zástupce a zaujmu královské křeslo jménem Druhých," dodal Balendilín.

Gandogar se podíval na mapy a všiml si, že si ho někteří vyslanci měří pohledem, neboť očekávali, že svůj nárok na úřad velkokrále podepře slovy. Bislipur ho však varoval před tím, aby svůj hlas pozvedl

příliš brzy. Nejdříve bylo třeba projednat situaci na severu Skryté země a Gandogar byl rozechvělý napětím a nervozitou, zda se ostatní soukmenovci připojí k jeho plánu.

"Kde je devět Borengarových klanů?" otázal se s pohledem upřeným na prázdné židle Prvních. "Ještě nedorazili?"

Balendilín potřásl hlavou. "Neobdrželi jsme od nich žádnou zprávu. Už déle než dvě stě slunečních cyklů." Sáhl po své seceře a ukázal špicí na mapu. Na nejzazším západním výběžku střežili trpaslíci Borengara, zakladatele kmene Prvních, Stříbrný průsmyk v Rudých horách a bránili jej proti vetřelcům. Jejich říše byla obklopena zemí lidské královny Wey IV. "Ale oni ještě existují. Obchodníci ze země Weyurn vyprávěli, že brána Stříbrného průsmyku je pevně uzavřena." Položil sekeru před sebe na stůl. "Budou muset žít s tím, že rozhodneme bez nich. Je jejich věcí, jestli nedorazí."

Shromáždění zamručelo na souhlas.

"Než budeš zvolen nástupcem velkokrále, poslechni si, jaké výzvy tě očekávají. Mrtvá země proniká stále dále. Každou píď půdy, kterou Tionovi zloději dobyli, zachvátila příšerná, neviditelná síla. Příroda se stává zlou, větší rostliny se snaží zaútočit na vše živé a zabít to. Kdo na této půdě přijde o život, tak aspoň říkají lidé, se bez duše vrátí zpět na zem a pobude vlastní vůli. Stane se otrokem temné síly, začlení se do řad skřetů a pak bojuje proti vlastnímu národu."

"Mrtvá země proniká dál?" Gandogar ostře nasál vzduch. Podle všeho síly kouzelníků selhaly a Mrtvou zemí nezadržely. "Já to tuším! Magie Dlouhých, kolem které se vždycky tolik nadělalo, je na nic," vylétlo mu z úst. "Nudin, Lot-Ionan, Andôkai, či jak se ti přechytralí učenci jmenují, zalezli se svými fámuly do laboratoří, hradů a pevností a tam se zdokonalují ve svém čarování. Honí se za nesmrtelností elfů, jen aby mohli bez jakéhokoli omezení dále bádát a čmárat si ty svoje formulky. To teď z toho máme! Mrtvá země se nenechá dále spoutávat a šíří se jako rez na železe, o které nikdo nepečoval."

Trpaslíci dávali hlasitě najevo svůj souhlas s jeho otevřenými slovy.

"Ale přineslo to i výhody. Elfy skoro zlikvidovali." Gandogarovo srdce plesalo, neboť konečný zánik nafoukané rasy již asi na sebe nedá dlouho čekat. On sám bude se svými zástupy na místě, aby jí ušetřil ránu z milosti. Jeho otec a bratr zemřeli rukou elfů, nyní se však blížila hodina jejich pomsty. Šarvátky a neustálé nevraživosti budou mít brzy konec. Něco uvnitř ho nutilo, aby ostatní zasvětil do svých plánů.

"Skoro? To zní, jako bys měl co dodat," usoudil Balendilín a pokrčil čelo.

"Vyslechněte mne, vy nejlepší bojovníci svých kmenů a náčelníci klanů," začal Gandogar hovořit.

"Vraccas nám poskytl příležitost, abychom zničili ta Sitaliina stvoření!" Položil ukazováček na maličký flíček na mapě, který zbyl z říše elfů. "Tam se shromáždili ti poslední. Říkám vám: dejme dohromady silnou armádu, vpochodujme do Álanduru a ztrestejme elfy jednou provždy za všechny jejich činy, které během posledních cyklů napáchali a nikdy si je neodpykali."

Shromáždění trpaslíci na něj jen zírali, podařilo se mu je zaskočit.

"Gandogare, shromáždili jsme se zde, abychom tě zvolili novým velkokrálem," připomenul Balendilín klidným hlasem a snažil se ztlumit své rozčilení, "a ne proto, abychom kuli válečné plány. To není naším úkolem." Podle mručení kolem sebe však zpozoroval, že poznámky Čtvrtého padly na úrodnou půdu.

"My bráníme národy Skryté země, nebojujeme s nimi! Připomeňte si úkol, který nám Vraccas uložil!" zapřísahal je.

Gandogar se porozhlédl. Jeho bratři bojovali s různými pro a proti. "Jde o víc! Stal jsem se majitelem starých záznamů našeho lidu, které Bislipur nalezl a předal mi je. Poslyšte sami a rozhodněte, co máme dělat." Zhluboka se nadechl, vyjmul jeden list pergamenu a slavnostně citoval:

"A počali elfové trpaslíkům jejich poklady závidět.

Přepadli kmen Pátého, Giselbarta.

Vzplál boj v chodbách a u Kamenné brány.

Giselbart zavřel některé zrádné elfy do temného labyrintu, ze kterého již neunikli.

Elfové však použili svou magii, uvalili na děti

kováře nemoci a oslabili je.

Poté kromě několika málo trpaslíků povraždili

všechny z Pátého kmene."

Na sál se sneslo ticho. Náčelníkův vznosný hlas vzbuzoval úctu a jeho slova ožívala.

"Když trollové a skřeti ucítli krev raněných a zabitých, povstali a objevili se u brány do Skryté země. Elfové zbaběle prchli a ponechali bránu jejímu osudu. Jejich lstí se však brána otevřela. Giselbart a jeho poslední věrní bojovali, jak to dokáží jen trpaslíci. Avšak oslabení Pátí nemohli hordy zadržet. Od té doby táhne zlo zemí."

Odmlčel se, aby mohl pozorovat zhrozené tváře. Už nebylo zapotřebí velkého úsilí, aby je získal na svou stranu, pouze Jednoruký zvolna potřásl hlavou.

"Pochybují o těchto řádcích, králi. Proč je náš lid tak dlouho neobjevil? Není zvláštní, že se slova o vině elfů vynořila právě nyní? Kdy se tak hodí tvému záměru?"

"Byly skryty úmyslně, možná nějakými váhavými trpaslíky, jako jsi ty, aby zabránili válce," odvětil Gandogar výsměšně, pozvedl sekeru a zavrtal špičku do mapy na místo, kde byl zakreslen Álandur.

"Slyšeli jste má slova, tam sedí viníci! A musí za své činy a za naše mrtvé konečně zaplatit!"

"A co pak?" otázal se Balendilín tvrdě. "Co bude pak, králi Gandogare? Komu tím prokážeš laskavost? Přece jenom Mrtvé zemi, nám a lidem však ne. Když tě poslouchám, tak by si jeden řekl, že bychom se měli spojit s alfy, abychom elfy porazili," stahoval ho rádce na křehký led. "Připomeň si, kdo jsou naši nepřátelé, králi Gandogare! Vracas nikdy nepravil, že máme napadat národy Skryté země. Nikdo z nás nemůže elfy vystát, bohové si to nepřáli. Zajisté, byly tu spory a mrtví." Položil pravici na pahýl své druhé ruky. "Já jsem obětoval část těla, abych zabil čtyři skřety, ale ve válce bych nikdy nepozvedl sekeru proti nějakému elfovi, raději bych si usekl i svou druhou ruku. Jsou nám svěřeni pod ochranu, navzdory našim sporům, a toho jsme se vždycky drželi. To je Vracasův zákon!"

Gandogar blýskl po Jednorukém zuřivým pohledem. Došla mu slova, Balendilín rozmetl jeho vizi o pomstě. Slyšel, jak Bislipur skřípe zuby.

"Nepovažuji se za přísluhovače alfů," zkusil to ještě jednou. "Jedná se o to, abychom využili příhodného okamžiku. Potom chci jako velkokrál vést náš národ do bitvy s hordami Mrtvé země, abychom udělali konec přízraku, který již příliš dlouho pustoší říše Skryté země. Tam, kde selhali lidé, ukáže náš národ svou sílu!"

"Já tě nepoznávám, králi Gandogare," podívoval se otevřené Balendilín a jeho obličej, poznamenaný zkušenostmi a stářím, vyjadřoval nepochopení. "Zakalila ti tvá nenávist k elfům rozum, že se chceš povznést nad slova našeho boha?" Vrhł podezíravý pohled směrem k Bislipurovi. "Nebo ti někdo špatně radí?"

Nyní nastal pohyb v řadách vyslanců klanů, jeden trpaslík z klanu Širokorukých z Druhého kmene povstal.

"Domnívám se, že jeho návrh stojí za úvahu!" pronesl pevným hlasem. "Gandogarova slova mohou být pravdivá. Co se stane, jestli elfové odtáhnou z umírajícího Álanduru a napadnou nějakou říši lidí, aby si pro sebe opatřili novou zemi? Bylo by to spravedlivé?"

"Nebo kdyby vydali nepříteli nějakou další říši trpaslíků?" přisadil si vášnivě další trpaslík ze stejného klanu a vyskočil na nohy. "Od těch špičatejch uší se můžeme dočkat čehokoliv! Je úplně fuk, jestli Páté zradili, nebo ne, musej pykat." Opustil své místo a postavil se Gandogarovi po boku. "I když nejsme ze stejného kmene, já jsem pro."

Někteří ze shromážděných členů klanů nadšeně přikyvovali na souhlas. Jejich hlasité, temné hlasy zaplnily sál a smísily se v nesrozumitelném lomozu, ze kterého zřetelně vystupovalo slovo "válka". Balendilínovy výzvy ke klidu v hluku zanikly.

Gandogar usedl na židli a vyměnil si rychlý, spokojený pohled se svým mentorem. Ze Skryté země ty špičaté uši brzy zmizí, pomyslel si.

Sál se roztrásl hromovým úderem. "Uklidněte se!" přikázal někdo panovačně. Hluk protnul přísný hlas. Přítomní se zmateně ohlédli.

Velkokrál stál vzpřímeně před svým trůnem, na jeho bílých vlasech seděla koruna. Jednou rukou držel Gundrabur topůrko kovářského kladiva, kterým v hněvu mrštil o své sedadlo. V mramoru se objevily široké praskliny.

Jeho oči najednou shlížely na zástupce trpasličích kmenů a klanů plné života, skrývala se v nich jedna velká výčitka. Nikdo ve velkém sále nepůsobil vznešeněji, majestátněji než on. Zdálo se, že slabost a stáří od něj odlétly pryč, hněv je musel vypudit z jeho těla.

Bílý vous se jemně zavlnil, když pozvedl hlavu. "Jste krátkozrací! Jde o Skrytou zemi, ne o příležitost zničit naše staré nepřátele. Vše, co vzdoruje Mrtvé zemi a jejím bestiím, je vítáno! Čím déle elfové odolají proti temnotě, tím lépe." Jeho oči se zaměřily na Gandogara. "Jsi mladý a prudký, králi Čtvrtých. Ztratil jsi kvůli elfům dva pokrevní příbuzné, proto ti promím tento nesmyslný návrh vytáhnout do války. Ale ti ostatní, kteří se tak ochotně připojili ke tvému volání, jsou blázni. Od vás jsme měli slyšet pravý opak." Gundrabur si je postupně změřil pohledem. "Musíme zapomenout na stará nepřátelství. Spojenectví, to je to, co potřebujeme a co chci! Všichni společně, poslední elfové z Álanduru, sedm říší lidí, šest mágů i my trpaslíci se musíme vzepřít proti Mrtvé zemi. Považte..."

Topůrko kladiva se uvolnilo z jeho sevření a s nárazem dopadlo na podlahu. Tam, kde narazilo, kámen praskl. Gundrabur se zakymácel, se zaúpením klesl na sedadlo a ztěžka dýchal.

Balendilín přikázal trpaslíkům, aby se odebrali do svých ložnic a čekali na další zprávy. "Jakmile se velkokrál zotaví, budeme se radit dále," oznámil.

Vyslanci mnoha klanů opustili mlčky sál. Slova jejich panovníka je přiměla k zamyšlení.

Bislipur pohledem zhodnotil Gundrabura, stěží popadajícího dech. "Ten nebude žít dlouho," prohodil při odchodu ze sálu ke svému chráněnci. "Až jeho hlas navždy zmlkne, bude pro tebe snadné získat ostatní klany na svou stranu. Už teď by za tebou šly."

Budoucí následník trůnu mu neodpověděl.

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar,
v roce 6234. slunečního cyklu, jaro

J

olosin pádil chodbami a Tungdil jej následoval, jak jen mu jeho krátké nohy dovolily. Míjeli četné dubové dveře, za nimiž fámulové leželi v knihách a dostávali hodiny od pokročilejších učedníků. Lot-Ionan vyučoval osobně jen čtyři ze svých fámulů. Jeden z nich převezme jednoho dne jeho školu, chodby i říši kouzel.

Fámulus zůstal stát před laboratoří a rozrazil dveře. Vstříc se jim linuly malé obláčky hustého bílého dýmu. "Laskavě si pospěš," obořil se Jolosin na trpaslíka, který se blížil ke vchodu.

Tungdil vstoupil s hlasitým supěním do místnosti, v níž se vznášel kouř hustý jako mlha. "Buď zdvořilý, Jolosine, jinak si to můžeš vyřídit sám," vyštěkl lapaje po dechu.

"Vlez si do komína," nařídil mu fámulus a postrkával trpaslíka nešetrně místností. "Něco ucpalo vývod." Jakoby odnikud se objevil otvor s ohništěm, vedle něj stál malý kbelík, ze kterého stoupala pára.

"A co kdybys udělal nějaké kouzlo, velký fámule? Jsi přece jeden z nejlepších, nebo snad ne?"

"V tomhle případě tě potřebuju," odmítl Jolosin kategoricky. "O kouzlení nemáš ani potuchy, trpaslíku. Dělej, moji žáci čekají, až konečně zase něco uvidí." Tungdil zaslechl tu a tam nějaké zakašlání a odchrchlání.

"Jak zní to kouzelné slůvko?"

"Co?"

"Zkus to ještě jednou, velký fámule. Ty znáš všechna zaklínadla."

Jolosin protáhl tvář. "Prosím."

"A už to zabralo." Trpaslík s úšklebkem uchopil pohrabáč, zahákl si ho za opasek a vlezl do otvoru, ve kterém jemně žhnulo žhavé uhlí. Pohlédl nahoru, kde se dým stával po několika málo krocích hustý jako stěna.

Obratně se pustil do výstupu. Jeho silné prsty hravě nacházely oporu na vyčnívajících pálených cihlách, dokonce ani mastné saze mu nečinily žádné těžkosti. Tungdil postupoval zvolna, ale bez ustání vzhůru, až byl tři kroky nad podlahou, ze které však kvůli hustým cářům kouře nic neviděl.

Jeho tápající prsty narazily na odpor. "Na omak to vypadá jako nějaké hnízdo, které spadlo do komína," zvolal směrem dolů.

"Tak ho odtamtud dostán!"

"A co jiného? Myslíš si, že tu chci postavit ještě jedno?" Zapřel se o zdi komína a jednou rukou zatřepal s ptačím hnízdečkem, které do komína jaksi vůbec nepatřilo.

Hnízdo povolilo.

Tu však zažil Tungdil zlé překvapení. Vylila se na něj jakási páchnoucí tekutina, zároveň ho začala svědit kůže a do očí mu vhrkly slzy. Pak se na něho začala sypat drobounká peříčka, která ho lechtala na nose i po celé tváři. Musel si kýchnout, podklouzl na cihle, na které se pevně držel, a spadl dolů.

Tungdilovi se sice podařilo nesedřít si na přečnívajících cihlách maso až na kost, komín mu však ušetřil několik zlých šťouchanců do žeber. Jeho volný pád skončil zadkem napřed ve žhnoucích zbytcích hnízda. Zvedly se mraky popela a celého ho pokryly šedou vrstvou. Hbitě vyskočil aby se uchránil před puchýři po spáleninách, ale žhavé uhlí mu již mezitím propálilo díru do kalhot.

Mnohohlasý hlasitý smích, který se na něj ze všech stran valil, mu ukázal, že naletěl na špatný vtíp.

Oblaka mlhy se z laboratoře stáhla jako mávnutím kouzelné ruky a odkryla dvaceti shromážděným fámulům pohled na poníženého trpaslíka, špinavého až hrůza. V první řadě stál samozřejmě Jolosin, který se prohýbal smíchy a škodolibě se plácal do stehén.

"Jen pohleďte!" zvolal s předstíraným strachem. "Příšerný kouřový mužíček vystupuje z krbu!"

"A dokonce našel i ten tchoří elixír, který ležel v ptačím hnízdě," říčel další kouzelníkův učeň.

"Při tom, jak páchne, si toho stejně nikdo nevšimne," smál se Jolosin a obrátil se k trpaslíkovi. "Tak, mňousi. Teď jsem já ten, kdo si přišel na své. Můžeš jít."

Tungdil si rukávem otřel obličej. Jeho peřím a popelem ozdobená hlava se sklonila, z hnědých očí střílely zuřivéblesky.

"Jo tak, to je vtíp? No, ten vtíp ještě neskončil," zabručel vzdorně a sáhl po vědru, co stálo vedle krbu. Bylo studené, takže magusovy učedníky jeho obsah neopaří. Odhodlaně po něm sáhl, aby jeho obsah vychrstl na Jolosina, který se právě potočil ke svým přátelům.

Někdo Jolosina výkřikem varoval. Fámulus otočil hlavu a viděl blížící se pohromu. Duchapřítomně nastavil ruce před sebe a vyslal proti padající vodě obranné kouzlo. Voda se okamžitě přeměnila na drobounké úlomky ledu, které se na něj řinuly, ale nepromočily jej; čistá róba zůstala neposkvrněná. Ačkoliv to byl sám o sobě dobrý nápad, mělo Jolosinovo kouzlo jeden háček, jak mohli učedníci poznat podle řinčení za sebou. Některé kousky je vysokým obloukem přeletěly a zasáhly úhledně uspořádané flakónky s elixíry, balzámy a esencemi, které tam byly uchovávány pro nejrůznější experimenty. Z rozbitých lahvíček vytekly první substance a navzájem se smíchaly. Všude to nebezpečně bouchalo a syčelo.

"Ty blázne," nadával Jolosin, bledý hrůzou, Tungdilovi, který si však nebyl vědom žádné viny.

"Já? Ty jsi blázen, tys přece přeměnil vodu na led," odvětil nevraživě.

Jeden regál se zhroutil, zářivé jiskry stoupaly ke stropu a tam s načervenalým zablýsknutím slabě explodovaly. V laboratoři se v pravém slova smyslu něco vařilo. První učedníci vyběhli ven, protože se jim nebezpečí zdálo až moc veliké, a Jolosin zamířil za nimi.

"Ty si to budeš muset zodpovědět! Lot-Ionan tě potrestá, trpaslíku. Postarám se o to, abys odsud zmizel, ať už ses něčí chráněncem, nebo ne," houkl fámulus rozhněvaně a práskl za sebou zvenčí dveřmi.

"Pusť mě ven! Přisahám, že tě položím na kovadlinu a rozcupuju tě rozžhaveným kladivem na hadry!"

Tungdil lomcoval dveřmi, ničeho ale nedosáhl. Kouzelnický adept nejspíš vložil na dveře magii, aby mu zabránil v útěku a mohl na něho ukázat jako na viníka.

To mi ještě zaplatí, pomyslel si a stáhl hlavu mezi ramena, když zazněla hlasitá rána. Rychle se ohlédl a hledal nějaké místo, kde by byl v bezpečí před explozemi a kde by mohl vyčkat, než ho někdo osvobodí.

Skrytá země, na okraji říše trpaslíků Druhého kmene,

Bero?n, v zimě 6233. slunečního cyklu

B

alendilín ustaraně pozoroval trpaslíky, kteří právě opouštěli sál. Tak si průběh shromáždění nepředstavoval! Dokonce i velkokrálovův záměr začít s vytvářením spojeneckého svazku mezi všemi národy Skryté země stál nyní na hliněných nohách.

Zatracený Gandogar, hněval se. Vraccasí, prosím tě, dej, ať pochopí.

Když byli sami, posunovala se Gundrabortova ruka po opěradle, dokud nenahmatala Balendilínovu paži.

"Náš plán ztroskotá," pronesl velkokrál mdle. "Tomu mladému trpaslíkovi z Go?mdilova kmene chybí zkušenosti." Váhavě se pousmál a pohladil Balendilína po prstech. "Anebo rozvázný rádce, milý příteli." S námahou se pozvedl a sundal si zářící korunu z hlavy. Pravice, která ještě před malou chvílí zvládala kovářské kladivo, se pod tou maličkou vahou roztrásla.

"Válku..." mumlal zoufale. "Válku s elfy! Co si jen při tom Gandogar myslí?"

"Nic," odvětil jeho rádce hořce. "To je právě to. A jak se zdá, je jeho mentor Bislipur úplně stejně zbedněný. Přezkoumáme ty podivné řádky, protože já nevěřím, že jsou pravé. Je to záminka, aby získali pro válku více hlasů. Padělek."

"Ale trpaslíci už je slyšeli," oponoval Gundrabort. "Je příliš pozdě. Sám jsi pochopil, že některé z našich klanů by s radostí táhly na elfy a bylo by jim úplně jedno, z jakého důvodu. Víš, že náčelníci klanů mají tvrdou hlavu."

"Ale já jsem taky viděl, že některé jiné klany z kmene Čtvrtých zůstaly zticha. Gandogar v téhle věci ještě nevyhrál, protože hlasování probíhá svobodně; každý klan může rozhodnout, jak sám chce. Musíme je přesvědčit o našich názorech."

Oba trpaslíci mlčeli. Museli najít nějaké dlouhodobé řešení, neboť jakmile by král Čtvrtých usedl na panovnický stolec, znovu by se pustil do svého záměru a narazil by na otevřené uši.

Ani Gundrabort, ani Balendilín se elfů neobávali, ale jejich věrnost byla v menšině. Šarvátky a boje s elfy, provázené četnými ztrátami, trpaslíky zdecimovaly, zatímco jejich protivníky doplňovaly posily z hor Severního průsmyku. Válka však vždy vede ke ztrátám mezi dětmi božského kováře a ztráty oslabovaly ochranu bran do Skryté země.

Velkokrál přelétl pohledem prázdný zasedací sál. "Tyto prostory již zažily lepší časy. Časy svornosti a souladu." Sklonil hlavu. "Je to pryč. Pryč jsou dobré časy a pryč je i velké spojení, které jsme chtěli ukout, drahý příteli."

Velké spojení, pomyslel si Balendilín a pohlédl na pět pamětních sloupů, které se zvedaly od nohou jeho trůnu a do nichž byla vytesána posvátná slova jeho národa. Uváděla jména těch, jimiž se ostatní kmeny nikdy nezabývaly: trpaslíků Třetího kmene, kmene Lorimburova, kteří žili na východě.

"Překročil bych vlastní stín a poslal bych Třetímu zprávu, že bychom spolu měli zahájit vážná jednání," povzdychl si velkokrál. "V časech nejvyšší nouze musí platit jen náš společný původ, všichni jsme trpaslíci."

"Po Gandogarově výzvě pochybuji o tom, že by ostatním nějak záleželo na usmíření," podotkl jeho rádce tiše. Přitom země potřebovala každou sekeru, schopnou rozpoltit skřeti hlavu.

"Co se má stát, stane se. I když moje vize sjednocené a nezadržitelné armády trpaslíků ztrácí jasné obrysy, tak aspoň nesmí dojít k válce s elfy. Potřebujeme čas, Balendilíne," pronesl velkokrál vysíleně.

"Musím klany kmenů odradit od napadení Álanduru."

"To záleží jenom na tobě," odvětil jeho přítel jemně. "Tvoje zdraví rozhodne, kdy dojde ke změně."

"Ne. Musí existovat něco vyššího než jen jiskřička života jednoho starého trpaslíka." Gundrabort si přejel po vousu a uhladil jej. "Zákony našeho národa, těmi je musíme dostat a umlčet ty, kteří by nás chtěli hnát do války."

S námahou povstal a malými, rozváznými krůčky popošel k tabulím. Stupínky pro něj představovaly překážku, kterou musel překonávat s velkou obezřetností, ale dosáhl svého cíle. Balendilín pospíchal vedle něj a podpíral ho.

Shora padaly otvory vytesanými ve skále zlaté sluneční paprsky a ozařovaly každou umělecky ztvárněnou runu. Gundrabortovy staré oči letmo přelétly symboly.

"Pokud si správně vzpomínám, zbývá nám jen jedno východisko, jak pozdržet Gandogarovu jistou volbu za velkokrále. Tuto dobu využijeme na rozhovory s klany, na jejichž konci musí stát mír a spojení s elfy," prohlásil nepřítomně.

Musel přistoupit ke skále tak blízko, až se jí nosem skoro dotýkal, jeho zrak se totiž v posledních cyklech neustále zhoršoval. Po Bero?nově kmeni následoval kmen Go?mdilův, tímto uspořádáním se nedalo otrást. Dle starého obyčeje požadoval král příslušného následujícího kmene úřad pro sebe a klany kmenů ho zvolily za nejvyššího náčelníka, pokud proti uchazeči nehovořily nějaké závažné důvody.

"Kde to jen je?" mumlal polohlasně, zatímco špičky jeho prstů klouzaly po tabulích.

Hledání se vyplatilo. Gundratur s ulehčeným zvoláním sklonil hlavu, přivřel víčka a přitiskl čelo na chladnou kamennou desku, která byla starší než on.

"Den nekončí tak špatně, jak začal," pronesl uvolněně. "Tady to stojí." Vzpřímil se a zkrivený ukazováček jeho pravé ruky podtrhl jistá významná slova. "Jestliže je z jednoho kmene více uchazečů, musejí se klany kmene nejdříve mezi sebou dohodnout, aby radě trpaslíků představily uchazeče, na němž se sjednotily," přečetl nahlas s uspokojením.

Jeho rádce přelétl následující řádky. V rozrušení si pohrával s jednou z ozdobných spon ve svém šedočerném vousu. Nikde nebylo psáno, že uchazeč musí být králem, aby se dostal do čela všech kmenů. "Prostý trpaslík může ze dne na den nosit korunu, neboť vše, co potřebuje, je podpora svého klanu a přátel."

Balendilín pochopil, co má velkokrál na mysli. "My ale nemáme žádné další uchazeče, kteří by Gandogara vyzvali," namítl. "Klany Čtvrtých jsou v podstatě zajedno, je tam jen několik málo trpaslíků, co mají o svém králi pochybnosti, a..." Záře na kulatoučké tváři jeho pána jej znejistila. "Máme snad nějakého uchazeče?" otázal se opatrně.

"Ještě ne," odpověděl Gundratur se lživým úsměvem. Právě včas si vzpomněl na jeden dopis, který se mu před několika oběhy dostal do rukou. "Ještě ne. Ale brzy budeme mít. Právě jsem si na jednoho vzpomněl."

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar
v roce 6234. slunečního cyklu, jaro

P

lameny téměř zcela ohořelých svíček na Lot-Ionanově dubovém pracovním stole neklidně plápolaly. Zbytky vosku byly neklamným znamením toho, že magus strávil ve své studovně dlouhé hodiny, přestože mu připadaly jako pouhé okamžiky.

S povzdechem se předklonil, aby si pozorně prohlédl pergamen s množstvím run. Dny, noci, cykly pracoval na tomto kouzelném vzorci. Chyběl mu už jen poslední znak, aby byl vzorec dokonalý.

Pousmál se. Obyčejný smrtelník, který měl jen zřídka co do činění se silami tohoto druhu, pociťoval bázeň ke všemu, co jenom zavánělo kouzlením. Pro ty prosté duše nebylo jednoduché pochopit, jak jsou elementy mezi sebou propleteny. Kde rolník úzkostlivě hovořil o "zázraku" a "čarodějnictví", viděl Lot-Ionan výsledek řady na sebe přesně navazujících gest a slov.

A právě o takovou na sebe navazující řadu tady šlo. S ní všechno stálo a padalo. Jedna nepřesná slabika, jeden nezřetelný přízvuk, jedno odlišné gesto rukou nebo příliš rychlý pohyb kouzelnickou hůlkou, ba dokonce pouhý nepřesně nakreslený čarodějný kruh znamenaly konec celé sentence a v nepříznivém případě dokonce i katastrofu.

Sám znal příklady, při nichž utrpěli neopatrní učedníci ta nejtěžší zranění nebo, aniž by to měli v úmyslu, vyvolali hrůzostrašná stvoření. Potom ho vždy s malou dušičkou přivolávali, aby škodu co nejvíce omezil. Lot-Ionan měl s nimi trpělivost, koneckonců začínal před dvěma sty osmdesáti sedmi cykly stejně jako oni. Nyní nosil titul magus, což si lidé překládali jako mistr mágů.

Dvě stě osmdesát sedm cyklů. Jeho ruka, posetá stařeckými skvrnami, se zarazila uprostřed pohybu.

Bdělé světle modré oči hledaly ve zmeti skříní, regálů a kup knih nějaké zrcadlo a našly zrcadlíci povrch jedné vázy.

Změnil pohledem své vrásčité rysy, šedobílé vlasy, šedý vous, v němž bylo možno spatřit nesčetné skvrny

po inkoustu. Zestárl jsem. Zmoudřel jsem tím? položil si otázku.

Na světlé béžové róbě se záplaty nedaly ani spočítat, nedokázal se však se svým oblíbeným kusem šatstva rozloučit. Na rozdíl od mnoha bratrů a sester ze svého cechu nijak zvlášť nedbal na zevnějšek. Jediný nárok, který na šatník kladl, bylo pohodlí.

V jedné věci starý učenec naprosto souhlasil s prostým lidem: magie je plná nebezpečí. To byl důvod, proč se stáhl do důlních chodeb. Kdyby se mu nějaký pokus opravdu nepovedl, tak by svým poddaným neublížil.

Magus se však z povrchu nestáhl pouze z nesobeckých důvodů. Pod zemí měl pokoj od lidí a jejich každodenních starostí, řízení záležitostí a sporů na svém panství přenechal vybraným zástupcům, takzvaným magistrům.

Jeho říše Ionandar zabírala části Gauragaru a Idoslánu, tam, kde se rozkládalo jihovýchodní magické pole, jedno z celkem šesti magických polí. Prapůvodní čarodějové upozorovali sílu v zemi, kterou byli schopni ve větší míře vstřebávat do sebe. Když všechnu nahromaděnou sílu spotřebovali, dobili se pomocí těchto polí novou energií. Drahocennou půdu zabavili, rozdělili ji na šest území a bránili ji před světskými panovníky, kteří neměli nic, čím by síle čarodějů vzdorovali. Jedna generace králů za druhou se smířovala s tím, že části jejich říší patří cizincům.

Tato magická pole byla zdrojem moci magusů. Znalosti a umění čarodějů vzrostly v průběhu doby natolik, že byli schopni pomocí vzorců, run a zaklínadel vyvolat ty nejkrásnější, nejděsivější i nejléčivější efekty.

Koncentruj se na ten vzorec, připomínal si, aby dával pozor. Svědomitě otřel špičku husího brka o kalamář a opatrně namaloval symbol prvku oheň na list před sebou. Záleželo na každíčké čárce, sebemenší nedbalost by přivedla veškerou práci vniveč.

Podařilo se to. Spokojeně se zvedl.

"Tak to by bylo, staříku," zabručel s úlevou. Vzorec seděl. Jestliže bude fungovat tak, jak podle uspořádání run doufal, bude schopen vnímat magii bez ohledu na skutečnost, jestli se skrývá v předmětech, lidech nebo ve zvířatech. Než však přejde od teorie k praktickému použití, toužil sám sebe nějak odměnit.

Lot-Ionan se došoural k nejstarší ze svých skříní, v nichž přechovával přístroje. Z třetí police vyndal lahvičku s lebkou a dopřál si mocný doušek.

Děsivý emblém nic neznamenal. Tímto způsobem střežil dobrý, silný koňak před chtivými hrdly. Toto bezpečnostní opatření neučinil čaroděj bezdůvodně, neboť právě starší učedníci si až příliš rádi doprávali kapku jemného nápoje. Ochotně se dělil o své vědomosti, nikoliv však o drahocenný alkohol. Sudy, ze kterých tento ročník pocházel, byly již dlouho prázdné, o to více bylo zapotřebí lahvičku chránit.

Náhle otřásla základy podzemního příbytku mohutná exploze. Ze stropu se sypaly úlomky kamení a zašpinily stůl. Nesčetné nádoby poskočily na stojanech, až se jejich uzávěry rozcinkaly. Ve zcela přeplněné místnosti se vše rozbouřilo.

Velkomág stál strnulý hrůzou. Otevřený kalamář tančil na místě, lehce se nahnul - a převrátil se. Kouzlo, které by tomuto osudu zabránilo, přišlo příliš pozdě, a tak se celý obsah kalamáře vylil na drahocenný pergamen. Pečlivě vykreslené znaky zmizely v záplavě černého inkoustu.

Lot-Ionan, vzteky bez sebe, se nahnul z místa. "U Palandiell, naší stvořitelky!" vyjelo z něj a jeho laskavý pohled potemněl, neboť tušil, odkud to zemětřesení pochází. Lot-Ionan do sebe hodil zbytek koňaku, otočil se na podpatku a vyřítil se ke dveřím.

Doslova proletěl temnými chodbami podél místností a průchodů svého příbytku. Jeho zlost nad tím, že veškerá námaha byla k ničemu, rostla každým krokem.

Pln vzteku přichvátil ke dveřím do experimentální místnosti, za nimiž zaslechl podivné šelestění. Před dveřmi se shromáždil půltucet jeho fámulů a tajuplně si něco šuškali. Nikdo se neodvážil nahlédnout do místnosti.

"Ctihodný magusi," pozdravil ho Jolosin s hlubokou úctou. "Přišli jsme příliš pozdě! Zahlédl jsem, jak jde trpaslík do laboratoře a..."

"Z cesty!" poručil Lot-Ionan rozezleně a uvolnil závoru na dveřích. Drahá laboratoř se podobala bitevnímu poli, na kterém se vyřádili šílení alchymisté. Ve vzduchu se volně vznášely drobné předměty, tu

a tam doutnaly ohýnky. Ze zničených flakónů vytékaly drahocenné elixíry; stékaly po policích dolů a na zemi se smíchaly v páchnoucí břečku.

Viník dřepěl v rohu místnosti, schovával se za jakýsi převrácený kotel, aby se chránil před detonacemi. Prsty měl vraženy do uší, oči pevně sevřené. I přes spálené vlasy a kouřící strnisko vousů to byl nepochybně Tungdil Bolofar.

Zahřměla další rána. Modravé paprsky střílely prostorem a jen těsně maguse minuly.

"Co se tady děje?!" zařval magus rozpálený vzteky, ale trpaslík nereagoval, protože ho jistojistě nemohl slyšet. "Tungdile Bolofare, mluvím s tebou!" zvolal magus co nejhlasitěji.

Trpaslík se udiveně rozhlédl a spatřil vyzáblou postavu kouzelníka, který zaujal výhružný postoj. Pomalu se zvedal ze svého úkrytu.

"Ctihodný magusi, já to nebyl," ujišťoval a jeho oči, sršící jiskry, zamířily na Jolosina, který stál s ostatními učedníky u vchodu a předstíral překvapení.

Lot-Ionan se obrátil ke kouzelnickému učedníkovi.

"Já?" odvětil fámulus s přehnaným údivem. "Jak bych se odtamtud dostal? Dveře byly zavřené na závoru. Sám jste to viděl."

"Mlčte! Oba!" zvolal Lot-Ionan. Při pohledu na ten hodně drahý nepořádek hrozilo, že ho opustí poslední zbytek sebeovládání, a to se mu nepříhodilo již deset cyklů. "Mám dost těch vašich pŭtek v mém dole!" řekl popuzeně a v jeho vousu, plném skvrn od inkoustu, to jen vřelo.

Trpaslíka ani nenapadlo, že by snad měl zkrotnout, a oběma nohama se pevně rozkročil na zemi. "Já jsem nic neudělal," opakoval tvrdohlavě.

Kouzelník se donutil znovu nalézt klid, kterým byl tak pověstný, a posadil se na truhlu pobitou železem, ruce zkřížené na prsou.

"Dobře mě poslouchajte, vy dva. Je mi jedno, kdo tu katastrofu zapříčinil. Nenávídím, když někdo přeruší mou práci, a opakování téhle exploze, které mi zničila práci řady slunečních oběhů, ne-li dokonce celého cyklu, nemůžu už vůbec potřebovat. Takže se postarám, aby bylo na chodbách klidněji."

"Ctihodný magusi, snad nechcete toho mrňouse odsud vypudit?" předstíral Jolosin soucit.

"Mlč, fámule! O tvém podíle na tomhle nepořádku si ještě promluvíme, ale nejdřív bych chtěl mít u sebe doma klid. Čím dřív, tím líp." Podíval se na trpaslíka. "Jednomu starému příteli dlužím vrácení několika věcí." Tungdil dostal při těchto slovech neblahé tušení. "Ty, můj drahý duchu, který jsi ochotný mi posloužit, převezmeš tuto pochůzku místo mne. Máš hodinu čas sbalit si věci a připravit se na pochod. Až budeš hotov, přijď za mnou, pak ti ty věci dám. Buď připraven na dlouhé putování, Tungdile."

Trpaslík se dvorně uklonil a pospíchal z místnosti. S tímto obratem událostí nepočítal. Malá procházka pěšky nepředstavovala žádný opravdový trest, jeho silné nohy ho s lehkostí ponesou po cestách a stezkách. Možná potkám nějaké trpaslíky. Takový trest si dám líbit, pomyslel si potichu.

Mág se díval za svým podsaditým pomocníkem a počkal, až zmizí, pak se obrátil k Jolosinovi. "Ty jsi chtěl Tungdilovi něco nepěkného vyvést, fámule. Znáš tě až moc dobře," řekl mu do obličeje. "Dokud jste vy dva na jednom místě, nemám chvilku klidu. Ale chtěl bych, aby se to změnilo. Dokud se Tungdil nevrátí, budeš při škrabání brambor přemýšlet o své zlomyslnosti, a modli se k Palandiell, aby si pospíšil."

Ústa mladého muže se otevřela k protestu.

"Pokud od tebe uslyším jedinou stížnost nebo kdyby si Frala a kuchařka v nadcházejících dnech někdy na tebe měly stěžovat, můžeš si sbalit věci a zmizet, Jolosine." Fámulovy čelisti se rychle sevřely. "Ach ano, a než nastoupíš do služby v kuchyni," magus ukázal na nepořádek v laboratoři, "tak tady uklidíš." Zatímco vstával, vyhnal energickým pohybem ruky ostatní učedníky ven, pak vzal z rohu koště a vtlačil ho kouzelnickému učedníkovi do ruky.

"Uděláš to samozřejmě sám a dostaneš se ven teprve, až tu bude čisto," rozloučil se a kráčel ke dveřím.

"Čisto jako v klíce."

Dveře se zavřely a závora hlučně zapadla do zámku.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero'n, v zimě 6233. slunečního cyklu

G

undrabur nechtěl se svými plány dělat žádná další tajemství a podal rádci zmíněný dopis. "Tumáš. Poslal mi ho Lot-Ionan Trpělivý, jak ho nazývají obyvatelé jeho kouzelné říše Ionandar."

To jméno Balendilínovi něco říkalo. Magus žil uprostřed východní části Skryté země a měl pověst lidského mága, který dává přednost samotě. Většinu času trávil v podzemních chodbách, kde daleko od jakéhokoli vyrušování vymýšlel nová kouzelná zaklínadla a zařízení.

"V jeho společnosti se nachází něco velice neobvyklého: jeden trpaslík. Osamocený trpaslík," vysvětloval velkokrál. "V poslově dopise byla zmínka, že se s ním Lot-Ionan za jakýchsi zvláštních okolností před pěknou řádkou cyklů setkal a vychoval ho. Teď chce vědět, jestli toho trpaslíka některý kmen nepostrádá. Chce vypátrat jeho rodinu."

Balendilín přelétl řádky. "Víme o tom trpaslíkovi něco?"

"Celá ta záležitost je záhadná a zároveň i napínavá," poznamenal Gundrabur. "Během posledních dvou set cyklů jsem nikdy neslyšel o tom, že by některý náš klan pohřešoval nějaké dítě."

"A teď bys chtěl toho kouzelníkova svěřence nabídnout jako uchazeče o trůn?" domýšlel se Balendilín s pochybnostmi v hlase a položil dopis na poradní stůl. "Jak chceš s tímhle uspět? Když vyrostl u Dlouhých, nemá sebemenší zdání, co to je být dítětem kováře. Z klanů kmene Čtvrtých ho určitě nikdo nepodpoří a neexistují žádné důkazy o tom, že k nim opravdu patří."

Velkokrál pomalu popošel k poradnímu stolu a usadil se na královské židli svého kmene, než mu nohy vypoví službu.

"To je možné," odvětil vysíleně. "To je možné, příteli, ale dokud tady nebude a ta věc se nevysvětlí, nemůžeme trůn obsadit. Dokonce i když umřu, budou nuceni čekat." S vážností se zadíval na svého rádce. "Jestli mě Vraccasovo kladivo srazí dříve, než ten trpaslík dorazí, bude na tobě, abys zabránil válce a uchránil náš národ od škody."

Balendilín pevně sevřel ústa. "Ty tak rychle ze země nesejdeš, výheň tvého života žhne jasně a je plná ohně, tím jsem si jist."

"Jsi špatný lhář, jako všichni trpaslíci," pousmál se Gundrabur a objal ho rukou kolem ramen. "Přesto od nynějška musíme oba dva hovořit falešným jazykem, abychom ochránili náš národ před tou nesmyslnou válkou, která by se mohla stát naším zánikem. Budeme lhát jako šotci, Balendilíne. Výjimečně nám bude zapotřebí, aby se klany nedovedly sjednotit," zapřisahal svého rádce. "A teď pojď. Potřebuji tvůj bdělý úsudek. Musí se nám podařit utkat z nepravd pevnou sít', ve které Gandogar s Bislipurem na cestě k mému trůnu uvíznou, dokud jim tu válku nevyženem z hlavy."

Balendilín pomohl králi na nohy. Nedokázal si sice ani v nejmenším představit, že by ten plán mohl vyjít, držel však jazyk pevně za zuby.

* * *

Když se Gandogar příštího rána probudil a byl jako všichni ostatní členové družin, zastupujících své klany a kmeny, povolán k pokračování rokování v jednací síni, vyrazil v dobré náladě. Počítal s tím, že ho Gundrabur doporučí radě jako svého nástupce. Pak bude grémium hlasovat, a tak již brzy dosedne na trůn.

Velkokrálova řeč, naplněná touhou po míru, ho rozezabila, avšak jeho hněv mezitím vyprchal. Ten stařec, který za všechna ta léta nedokázal nic, čím by se nějak výrazně zapsal do historických análů trpaslíků, zapadne v blízké budoucnosti do bezvýznamnosti. Na umírajícího starce se nemohl hněvat.

Gandogar vstoupil do haly a zaujal své místo, Bislipur si stoupl za něj. Řady se rychle plnily ostatními členy klanových delegací.

Někteří z trpaslíků na něho vrhali povzbudivé pohledy a při tom si poklepávali na hlavice svých seker. Nemysleli to jako výhrůžku, naopak mu tím chtěli říct, že otevřeně podporují jeho válečné plány.

Příslušník jednoho klanu z kmene Druhých měl kolem krku řetízek, na kterém se houpala jakási pochybná ozdoba. Král si tu svraštělou věc prohlédl důkladněji. Jednalo se o uříznuté ucho elfa, jehož vlastnictvím se ten vyslanec chtěl pyšnit, když však byl ohlášen příchod velkokrále, spěšně skryl trofej

pod zbrojí. Bylo ještě příliš brzy na to, aby vystavoval na odiv nenávist k bytostem, které jim byly svěřeny pod ochranu.

Objevil se Gundrabur a dokázal, že pověsti o jeho blížícím se skonu jsou lži. Gandogar pocítil ve skrytu duše zklamání, že vidí velkokrále v tak dobrém rozpoložení. Zatímco uvažoval nad svými pocity, zahlodalo v něm špatné svědomí. Nepřál tomu starci smrt, ale velkokrálova slova nevůle vůči jeho plánům na odplatu ho zároveň přiměla k pomyšlení na věci, na které nebyl zvyklý.

Když přítomní trpaslíci poklekli na pravé koleno, zaznělo řinčení a kovové drhnutí zbraní. Pak shromáždění pozvedlo sekyry směrem k velkokráli. Toto gesto bylo symbolem neotřesitelné věrnosti, kterou mu zachovávali, a mělo za význam, že jejich síla i jejich životy jsou mu k dispozici.

Gundrabur odpověděl tím, že pozvedl kovářské kladivo a nechal ho hlasitě dopadnout na podlahu.

Přítomní směli povstat a opět zaznělo hlasitě řinčení.

Balendilín předstoupil a s plnou vážností zaměřil své hnědé oči na Gandogara. "Jsi připraven obhájit svůj nárok na trůn, králi Čtvrtých z kmene Go?mdilova a z klanu Stříbrovousů?" zopakoval slova ceremoniálu, kterými již dříve trpaslíka přivítal.

Gandogar povstal. Vytáhl z opasku zbraň a položil ji na kamenný stůl. "Tvrdě jako skála, z níž nás Vraccas stvořil, a ničivě jako tato má sekyra budu postupovat proti nepřátelům našeho národa," odvětil slavnostně. Byl tak dojat, že zpočátku vůbec nepostřehl, že ho oslovil rádce, a ne velkokrál. Všiml si toho teprve, když mu Balendilín zabránil, aby hovořil dále.

"Prohlásil jsi, že jsi připraven, králi Gandogare, a my všichni jsme to slyšeli. Budeš však muset počkat, než dorazí druhý uchazeč z tvého kmene. Vy dva se pak budete muset mezi sebou sjednotit," vysvětloval Jednoruký. "Do té doby nebude o následnictví rozhodnuto."

"Cože?" ujelo králi a krev se mu navalila do hlavy. Otočil se a přelétl pohledem řady svého poselstva, které nebylo o nic méně překvapené než on. "Kdo z vás se opovažuje mne zradit?" zahřměl. "Ať jsi z kteréhokoliv klanu, předstup!" Jeho ruka zabloudila k topírku válečné sekery.

"Křivdíš svým průvodcům!" zarazil ho Balendilín. "Není to žádný z nich." Rozložil nějaký dopis a držel ho nahoře, aby ho všichni zřetelně viděli. "Jeden mladý trpaslík, který byl před mnoha cykly podivnou náhodou odloučen od svého kmene, si připomenul svůj původ a ohlásil příchod. Žije v Ionandaru a v současnosti se připravuje na cestu."

"V Ionandaru?" opakoval Gandogar nevěřicně. "V kouzelné říši? Co to je, u Vraccase, za zrudu?" Narovnal se. "To nemůžeš myslet vážně! Někáký zaběhlý trpaslík pošle zprávu, které věříš jenom ty, a pozdrží ceremoniál? Jak se ten uchazeč jmenuje?"

"Jeho jméno není důležité. Nosí lidské jméno, protože ho lidé vychovali jako nalezence," odpověděl rádce tvrdě. "Avšak předměty, které tehdy u něj našli, dokazují, že je příslušníkem tvého kmene."

"Tomu nevěřím!" zvolal Gandogar hněvivě. "Je to lest."

"Potom jsou řádky o tom, že elfové zradili Páté, rovněž lest," opáčil Balendilín nesmlouvavě, jeho ruka volně spočívala na přezce opasku.

"Dost!" Gundrabur se zvedl ze svého trůnu. "Ty se odvažuješ nazývat mého přítele lhářem, králi Gandogare?" Slova duněla vysokou halou a stařecký hněv propůjčil Gundraburovu výbuchu sílu a důstojnost. Rozčilení Čtvrtého proti tomu vypadalo jako hašteření staré pradelny. "Smíříš se s takovým rozhodnutím, jaké jsem učinil. Jakmile ten trpaslík dorazí do pevnosti, rozhodnou klany tvého kmene o tom, kdo z vás dvou bude lepším nástupcem."

Gandogarova napřažená ruka ukazovala na jeho doprovod. "K čemu čekat? Zeptejte se klanů hned teď! Jejich názor se nikdy nezmění! Proč by měly někoho neznámého."

Velkokrál pozvedl stářím zkroucenou ruku. "Ne." Jeho prsty ukázaly na sloupy s runami. "Řídíme se zákony našich předků. Tak stojí psáno, tak to bude splněno."

Ticho, které následovalo, nabývalo v gigantickém prostoru rozličnou kvalitu. V převážné většině je tvořilo překvapení, zbytek byl bezmocný vztek, neboť jim nezbyvalo nic jiného než čekat na troufalého uchazeče.

Gandogar klesl na židli a přitáhl si k sobě sekeru. Ostří zanechalo na vyhlazeném kamenném stole hlubokou bílou rýhu a pohřbilo dokonalost, na níž kameníci tak dlouho pracovali.

"Podrobuji se," vyrazil odměřeně; více se neodvážil říct z obavy, že by z něj promluvílo zoufalství a strhlo

ho k nějaké pošetlosti. Sklíčeně se ohlédl. Bislipur navenek skvěle zachovával zdání klidu, Gandogar však znal výraz jeho obličeje až příliš dobře. Bislipurova hlava se již teď zabývala novými okolnostmi a hledala nějaké rychlé řešení. Král věděl, že může svému duchaplnému příteli důvěřovat.

"Z Ionandaru až sem potrvá cesta několik týdnů. Co budeme tak dlouho dělat?" chtěl vědět Gandogar, zatímco hleděl na jiskřivé úlomky diamantů na své výzbroji. "A odkud víme, že nás najde, ten rádoby velkokrál?"

"Nebo jestli dorazí živý," připojil Bislipur.

"Poradíme se," odpověděl Balendilín. "Je zapotřebí prohovořit několik věcí, které brzy budou mít pro kmeny a klany značný význam." Pak se pousmál. "Je pěkné, že, jak slyšíme, si o něj děláte starost, ale vyslali jsme pro něho eskortu, která ho k nám ve zdraví přivede."

"Tak? Potom mu eskortu vyšleme i my," trval na svém Bislipur s předstíranou vlídností. "Koneckonců patří k našemu kmeni. Řekni nám, kam mají naši bojovníci jít."

"Tato nabídka tě ctí, avšak není jí třeba. Bude hostem velkokrále, takže Gundrabur vysílá naše lidi," odmítl Balendilín diplomaticky. "Po tomto bouřlivém úvodu navrhuji, abychom si dopřáli trochu odpočinku u silného tmavého piva. To ochladí rozehráté mysli." Uchopil sekeru a dvakrát udeřil plochou stranou o stůl. Zvonivý tón prolétl halou a pronikl až ke dveřím.

Okamžitě byly přineseny sudy s moken z ječmenného sladu. Krátce nato se naplnily korbely a rohy vyslanců a připíjelo se na zdraví vládnoucího i budoucího velkokrále. Jen málokdo pochyboval o tom, že jeho jméno bude Gandogar.

Bislipur poklepal svému chráněnci na rameno. "Musíš jen chvíli vyčkat. Ctíme naše předky a splníme všechny podmínky tvé volby, neboť jen tak se můžeme vyhnout tomu, aby někdy vyvstaly pochyby o právoplatnosti tvého zvolení." Přitůkl si s králem a zhluboka se napil. Pivo mělo chuť po sladu, bylo těžké a trochu nasládlé. "Tak ho umí uvařit jen trpaslíci," zasmál se a otřel si pěnu z vousu.

Jak se vyslanci postupně stávali stále bujnější a nevázanější, tak se od nich Bislipur odpojil a zmizel z haly. Vmáčkł se do jedné téměř nepoužívané vedlejší chodby, přivolal k sobě Swerda a pověřil ho jedním velice zvláštním úkolem.

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar
v roce 6234. slunečního cyklu, jaro

T

ungdil si pohvizdoval, když klečel před svou skříňkou a ukládal věci, které si chtěl vzít s sebou, do objemné kožené tornistry: krabičku s troudem a křesadlo, kdyby musel po cestě nocovat pod širým nebem, přikrývku, háčky na rybaření a jídelní náčiní. Potom k batohu koženým řemínkem pevně přivázal srolovaný plášť, hodil na sebe kroužkovou košili a nacvičenými pohyby si ji upravil.

Takhle se cítil dobře. Pletivo ze železných kroužků mu dodávalo pocit jistoty a zároveň bylo něčím důvěrně známým. Tento pocit mu vycházel z hloubi duše a sám si ho nedokázal vysvětlit.

To samé pociťoval, když stál u výhně a vykonával drobné kovářské práce. Tvarování podkov, vyrábění hřebíků, úprava kování na dveře, broušení nožů a naklepávání nástrojů, to vše se mu dařilo s lehkostí.

Domníval se, že za to může jeho trpasličí krev.

A tak si hodil naditý batoh na záda, za opasek zahákl válečnou sekeru, kterou dostal od maguse jako dárek, a zamířil k jeho pracovně. Cestu tam znal i poslepu, nepotřeboval skoro žádné světlo a trpasličí orientační smysl ho v podzemí nikdy nenechal na holičkách. Každý tunel, kterým jednou prošel, znovu poznal, neboť jeho oči vnímaly jemné rozdíly ve stěnách. Jakmile se však měl vyznat pod otevřeným nebem, byl bez mapy ztracen.

Krátce zaklepal a otevřel dveře. Lot-Ionan měl na sobě svou oblíbenou béžovou róbu a seděl u psacího stolu. Když trpaslík vstoupil, vyčítavě pozvedl do výše papír prosáklý inkoustem.

"Vidíš to, Tungdile? To je tvoje práce." Hodil papír zpět na kupku. "Úplně k ničemu. To, na čem jsem celou řadu oběhů pracoval, jste mi během několika málo okamžiků zničili."

"Já jsem to nechtěl," odvětil trpaslík, který byl opravdu zkroušený, ale stejně jako předtím si postavil hlavu. Zatvrzelá umíněnost byla dalším dědictvím jeho původu.

"To přece vím." Magův obličej nabral laskavý výraz. "Co se vlastně doopravdy stalo?"

Tungdil sklopil hlavu. "Fámulus Jolosin mi zas jednou vyvedl pěknou skopičinu. Chtěl jsem se mu pomstít a vylil jsem na něho kýbl vody," lezlo z něho jako z chlupaté deky. "Jolosin ji proměnil na led, no a úlomky ledu rozbily fióly. Pak mě tam zavřel, abyste si myslel, že za to můžu já." Trpaslíkovy hnědé oči se zahleděly na svého pěstouna.

Magus si povzdechl. "Vždyť jsem si mohl myslet, že na tom máte oba podíl. Je mi líto, že jsem tak křičel." Ukázal na pergamen. "Pro mne to znamená, že příští oběhy opět strávím kreslením run. Přece jsi věděl, že v laboratoři nemáš co pohledávat. Vy trpaslíci nejste stvořeni k ovládání prchavých sil kouzel nebo k manipulování s elixíry."

"To byl..."

"Měl jsi mi o Jolosinově zlomyslnosti říct a já bych si pro něho nějaký trest vymyslel. Ted' vidíš, kam až celá ta věc vedla, a aby sis to odpykal, vydáš se na cesty. Tentokrát to nebude žádná krátká cesta, Tungdile. Ale budu mít velkou radost, až se ke mně vrátíš. Věř mi, Jolosin si to tím škrábáním brambor odskáče huř." Ušklíbl se. "Bude je loupat tak dlouho, dokud se nevrátíš, a kdyby tě po cestě napadlo trochu si zajít..." Lot-Ionan zůstal u šibalského náznaku. "Jsi připraven?"

"Ano, ctihodný magusi," odpověděl trpaslík s úlevou, že si jeho pěstoun již nemyslí, že za všechno může pouze on. "Co mám pro vás vyřídit?"

Atmosféra v místnosti zastavěné aparaturami, knihami a regály byla na rozdíl od nálady, která předtím vládla v laboratoři, uvolněná a poklidná. V krbu tiše praskal oheň a kouzelníkova ochočená sova měla velké oči pevně zavřené.

"Pomalu, mladičký trpaslíku." Lot-Ionan se zvedl, uchopil pohár, ze kterého se kouřilo, a uvelebil se v ušáku před krbem. Nastavil plstěné boty k plamenům a nahříval si je. "Pustíme se do toho v poklidu. Ať má Jolosin pořádně co dělat... Chtěl bych ti dát na cestu ještě jednu věc, o které budeš moci přemítat, až budeš klást nohu před nohu." Jeho ruka ukázala na vedle stojící židli.

Tungdil postavil batoh na zem a posadil se. Zmocňoval se ho pocit, že to bude něco zvláštního.

"Trochu jsem přemýšlel." Magus si odkašlal. "Ty jsi ze svých třiašedesáti cyklů strávil dvacet šest v mojí péči."

Trpaslík věděl, co bude následovat. V sentimentálních chvilkách, jako byla tato, když měl magus opravdu dobrou náladu, dal si trochu grogu a krb mu zahříval nohy, měl Lot-Ionan sklon zabrousit do minulosti a připomínat si události starší než celý lidský život. Tungdil tyto rozpravy miloval.

"Kdysi v zimě, jednoho bouřlivého večera, se u mě objevil houf šotků a přivlekl s sebou malý raneček." Pohlédl svému svěřenci do očí. "Tím ranečkem jsi byl ty," usmál se tiše. "Ještě jsi ani neměl vousy, miláčku. Kdokoliv tě mohl považovat za lidské dítě. Nabídl mi, abych tě koupil nebo že tě hodí do nejbližší řeky. Nemohl jsem jinak než dát těm nosáčům odměnu, jakou chtěli, a vzít tě k sobě."

"Za to vám budu po celý zbytek života vděčný, Lot-Ionane," prohodil Tungdil tiše.

"Po celý zbytek života," zopakoval šepem. Magus chvíli mlčel. "Uvážil jsem, že možná již brzy budeš ze svého závazku propuštěn," pronesl po chvilce a pravicí prohrábl trpaslíkovy husté vlasy. "Žiju už příliš dlouho a ty jsi mi mezitím prokázal velice mnoho služeb, které tvůj dluh, pokud vůbec kdy nějaký existoval, dávno splatily. A jestli nebudou mé pokusy zadržet stáří brzy korunovány nějakým trvalým úspěchem, tak se moje duše beztak zakrátko odebere k Palandiell."

Trpaslíka zbolela připomínka rychlé pomíjivosti lidského života, které dokonce ani kouzelníci nedokáží vzdorovat. "Vy svého cíle dosáhnete," zabručel chraplavě. "Ale... chtěl jste mi přece něco vyprávět." Kouzelník se smutně usmál, prohlédl Tungdilův záměr odvést jeho myšlenky jinam. "Zpočátku jsem ti říkal, že tě tvá rodina u mne nechala, abych z tebe udělal velkého maguse trpaslíků, ale ty jsi rychle zjistil, že to nemůže být pravda. Nejpozději tehdy, když ses naučil číst a dozvěděl se něco více o svém národě." "Trpaslíci nemají magii nijak zvlášť v lásce. A magie nemá ráda je, já vím," odpověděl Tungdil a musel se ušklíbnout. Do jeho rukou patřilo kovářské kladivo, tu a tam nějaká kniha z obrovské knihovny, ale nic víc. "Vraccas nám nadělil tolik zručnosti v řemeslech, že se v našich tělech už nenajde žádné místo na čáry."

"Přesně tak," zasmál se magus, když si připomněl všechny ty malé nehody, ke kterým docházelo vždycky tehdy, když na sebe náhodou narazili jeho chovanec a neviditelná síla. "Nebud' však příliš skromný,

osvojit si spoustu vědomostí a jsi skoro učenec. Mnohý fámulus toho ví o Skryté zemi a jejich obyvatelích méně než ty."

"Mnohému jste mne naučil, Lot-Ionane, dokonce i učeným disputacím."

"Ach ano, to byla troufalost, na které jsem málem ztroskotal. Tvému jazyku občas překáží trpasličí vzpurnost." Opět zvážněl. "Neptal jsem se tehdy těch šotků, jak ses jim dostal do rukou, a dnes toho velice lituji. Aspoň bych ti teď mohl říct, kde se nalézá tvůj rodinný klan, tvůj kmen." Sáhnu vedle křesla a mezi kupkou spisů vyhledal mapu Skryté země. Opatrněji rozložil a jeho ukazováček t'uknul na Druhou trpasličí říši. "Poslal jsem k Bero?novu kmenu posla s dotazem, zda je něco známo o osudu jednoho pohřešovaného trpaslíka. Chtěl bych najít tvé rodiče, Tungdile. Při takovém stáří, jakého se vy trpaslíci dožíváte, by ještě měli žít. Co tomu říkáš?"

Jeho chránělec byl dojat. Jeho největší přání se mu tím přiblížilo. "To... to je od vás velkolepé!" vykřikl rozrušeně. "Už jste dostal nějakou zprávu?"

Tungdilova reakce Lot-Ionana potěšila. "Ne, ještě ne. Avšak pevně věřím, že trpaslíci Druhého kmene budou dost zvědaví a budou se chtít postarat o ztraceného syna svého národa. Je to jenom začátek, příliš moc si od toho neslibuj."

"Ještě jednou vám děkuju," pronesl trpaslík slavnostně. Nenapadala ho žádná další slova, kterými by vyjádřil své pocity.

"Když už jsem vytáhl mapu na klín, hned ti ukážu, kam musíš jít," pokračoval magus a ukázal nejdříve důl, kde se nacházeli, a potom jednu vyvýšeninu, která se nazývala Černé skalisko. Leželo za Ionandarem v Gauragaru, těsně u hranic s Lios Nudinem, na území pod vlivem maguse Nudina, jemuž se říkalo Vědychtivý. "Budeš muset upalovat tři sta mil severozápadním směrem. Cestu najdeš snadno a mapa ti pomůže se správně orientovat. Při svém putování půjdeš kolem dost velkého počtu vesnic, v nichž se můžeš zeptat na cestu." Sroloval pergamen zpět. "A teď k těm maličkostem, které máš zanést mému příteli Gorénovi. Běž k té skříni z ebenového dřeva a vydej z ní malý kožený pytlík se zeleným řemínkem. Jsou v něm věci, které jsem si před delším časem vypůjčil na jeden experiment a teď už je nepotřebuji. Na stole leží pár mincí, které můžeš cestou utratit."

Když se trpaslík zvedl a šel ke skříni, uchopil magus knihu a předstíral, že čte. Trpaslík otevřel skříň a vytáhl pytel ven.

"Hotovo," ohlásil nakonec.

"Teď jdi, Tungdile, a přemýšlej o tom, co jsem ti říkal. Pokud tvoji rodinu najdeme, nechám na tobě, jestli budeš chtít zůstat se mnou, nebo ne," rozloučil se s trpaslíkem, aniž by vzhlédl od knihy. Tungdil se obrátil k východu.

"A ještě něco. Měj se na pozoru! Dohlédni na ten pytlík a neztrať ho, na to je jeho obsah příliš cenný," vštěpoval mu. Pak se podíval nahoru a usmál se. "Nejlepší bude, když ho necháš zavázaný, jestli nechceš zažít nějakou další katastrofu. Palandiell tě prováže. A tvůj Vraccas samozřejmě také."

"Můžete se na mne spolehnout, Lot-Ionane."

"O tom nepochybují, Tungdile. Vrať se ve zdraví zpátky a necht' se ti cestou vede dobře."

Trpaslík opustil místnost a zašel do kuchyně za Fralou. Chtěl, aby mu dala na cestu nějaké zásoby, a musel se s ní podělit o novinky o svém původu.

Našel ji, jak stojí u velké díže a hněte těsto. Pot se jí řinul po tvářích, protože to byla pořádná dřina a tuhá hmota z mouky, vody a kvasnic byla všechno možné, jenom ne snadná na zpracování.

"Potřebuju proviant," hlásil rozzářeně.

"Aha. Magus tě poslal na pochůzku?" usmála se na něj a uštědřila těstu poslední ránu. "Tak se teda podíváme, co všechno máme ve spízi pro posla kouzelnického mistra." Frala si oklepala mouku z rukou a vešla s Tungdilem do komůrky, ve které by se asi ráda narodila leckterá myš.

Služebná nabalila do batohu sušené maso, sýr a trvanlivý salám, ale i bochník černého chleba. "To musí stačit."

"Na tři sta mil?"

"Tři sta?" žasla Frala. "Tungdile, to není žádná pochůzka, to je pořádná cesta. To ne, to k tomu musíme samozřejmě přibalit ještě něco navíc." Přidala do batohu dva salámy a kus šunky. "Ale ať to kuchařka nevidí," poznamenala, když ve spěchu zavírala chlopeň batohu.

Vrátili se do kuchyně. "Tak co? Kam tě to tvoje dlouhé putování zavede?" vyzvídala Frala zvědavě.

"Jdu k Černému skalisku," prozradil jí. "Mám jednomu bývalému magusovu učedníkovi vrátit pár věcí."

"O takové hoře jsem ještě nikdy neslyšela," přemítala Frala. "To musí být nějaká hodně daleká cesta, tři sta mil... Přes jaká další království půjdeš?"

Tungdil se zasmál. "Vzal bych tě s sebou, ale Lot-Ionan by proti tomu určitě něco namítal. A tvůj muž a tvoje dcery taky." Ukázal jí mapu a prstem po ní putoval.

"Idoslân a Gauragar! A Lios Nudin leží skoro hned vedle, no není to vzrušující?"

"Ach, u Nudina je klid. Nedělá nic jiného, než že shromažďuje vědomosti," mávl trpaslík odmítavě rukou.

"U Turgura Sličného, tam by určitě bylo co vidět."

"Proč?"

"Magus pátrá po půvabu, který nepomíjí a mohl by potěšit každého. Rolník s těma nejpajdavějšíma nohama i děvečka s nejkřivější hubou mají mít možnost zbavit se svých vad a být stejně krásní jako elfové," vyprávěl služebné. "Jeho úsilí prý ale nepostupuje pořádně vpřed, jak mi Lot-Ionan prozradil. V Turgurově zemi prý žije hodně lidí, které magus při svých pokusech tak znetvořil, že se studem skrývají před ostatními. Možná je jen dobře, že se budu od Turgura držet daleko, než se mě pokusí těmi svými kouzly zvětšit."

"To je hrozné," pronesla Frala lítostivě, podřepla a přitiskla trpaslíka k sobě. "Přeji ti požehnání Palandiell i tvého boha Vraccase, aby tě na cestách uchránili před všemi nebezpečími." Sundala z krku šátek a uvázala ho trpaslíkovi k opasku. "Tady máš talisman. Vždycky když se na něho podíváš, pomyslíš na mě." Šelmovsky na něho mrkla. "A na to, abys mi přinesl něco pěkného."

Tungdil se jí podíval do živých zelených očí a povzdechl si. Přilnul ke služebné celým svým srdcem tak, že si jen těžce dokázal představit, že by měl do budoucna žít u trpaslíků bez ní a její rodiny, ještě k tomu, když se stal kmotrem Sunji a Ikany. Netoužil po Frale fyzicky, takové myšlenky mu byly cizí, ale protože ji znal od malička, připadal si jako její bratr.

"Lot-Ionan poslal zprávu Bero?novým trpaslíkům, aby zahájili pátrání po mém původu," vyprávěl jí o rozhovoru s pěstounem. "Jestli tam moje rodina žije, rád bych odešel do hor a setkal se s ní, možná i u ní žil. Magus mi ponechal na vůli, abych si vybral."

Služka ho znovu objala a sdílela jeho radost z krásných zpráv. "Vypadá to, jako by se měl jistý sen brzy naplnit." Drze se ušklíbla. "Jolosin bude metat kozelce, jestli nás opustíš."

"To by byl důvod, abych neodcházel," odvětil Tungdil se spokojeným úsměškem, všiml si však, že přes její až dosud rozradostněly obličej přelétl stín.

"Budeš nás občas navštěvovat a vyprávět nám, jak žijí trpaslíci na jihu?" chtěla vědět. V jejích slovech zazněl nádech zámčivosti, přestože se z celého srdce se svým nejlepším přítelem radovala.

"Ještě počkej, Fralo. Nakonec nebudou nikoho takového jako já vůbec postrádat a mě prostě porodila jen tak nějaká skála," chlácholil ji Tungdil. "Zanesu Gorénovi jeho majetek a dále pak uvidíme."

V rohu kuchyně zaplakalo malé dítě. Frala si pospíšila, vyzvedla z kolíčky svoji dcerku Ikanu a postavila ji vedle teplého sporáku.

"Podívej se, to je tvůj kmotříček, červíčku," řekla děvčátku. "Bude na tebe později dávat pozor tak, jak dlouhá léta dohlížel na mě."

Trpaslík natáhl ukazováček a lidské dítě ho okamžitě uchopilo a přitáhlo k sobě. Tungdil si dokonce myslel, že zaslechl tichý smích.

"Ona se mi posmívá."

"Nesmysl. Směje se s tebou. Vidíš? Má tě ráda," oponovala Frala.

"Tobě i tvójí sestřičce taky něco přinesu," slíbil Ikaně a opatrně vykroutil z maličké růžovoučké ručky svůj mozolnatý prst. Ale když už jednou překonal ostych před tím tak křehce vypadajícím děťátkem, vůbec se mu od něho nechtělo. Ikana se za ním natáhla a polapila pramen jeho hnědých vlasů. Velice opatrně se jí opět vykroutil. "Ty asi chceš, abych zůstal, že?"

Společně prošli ztemnělou chodbou až k severní bráně. Štěrbínou prokmitávalo jasné denní světlo.

Služka ho políbila na čelo. "Dej na sebe pozor," rozloučila se s ním. "A vrať se zdravý zpět."

Jeden fámulus spustil naviják otvácího mechanismu a železem pobitý dubový portál se se zaskřípěním zasunul dovnitř.

Slunce svítilo na oblé pahorky pokryté šťavnatou zelení, rozkvetlé květiny a listnaté lesy. Vítr vnášel do tunelu vůni prohráté půdy, ptáci pěli své jarní popěvky.

"Slyšíš to, Tungdile? Skrytá země to s tebou myslí dobře," pronesla Frala a zhluboka se nadechla.

"Překrásné počasí! Budeš mít krásnou cestu."

Trpaslík stál ve stínu chodby, který ho chránil, a váhal. Byl zvyklý mít nad hlavou ochranný strop a kolem sebe stěny, které mu dodávaly bezpečí. Tam venku na něho čekalo trochu moc svobody, na kterou si při každé ze svých pochůzek pro maguse musel nanovo zvykat.

Nechtěl však před Fralou stát jako zbabělý gnóm, tak se zhluboka nadechl, vstoupil na sluncem zalitý povrch Ionandaru a vydal se na pochod.

"Brzy na shledanou, Tungdile," zavolala za ním služka. Otočil se a mával jí, dokud se vchod do Lot-Ionanova podzemního příbytku nezavřel, pak pokračoval v cestě. Nedošel však nijak zvlášť daleko. Sluneční svit ho úplně oslepil a už po několika krocích přivřel víčka. Čas strávený pod zemí, mimo dosah paprsků mocného nebeského tělesa, způsobil, že se stal na světlo příliš citlivý a musel před jasným světlem hledat ochranu ve stínu mohutného dubu. Pytle s proviantem a s artefakty skončily vedle něj v trávě.

Může to být příjemná cesta, pomyslel si. Podřepil k zemi a zamžoural, aby získal přibližnou představu o okolí. Střecha z listů ho jen taktak chránila před nemilosrdným světlem.

Tungdil si vybavil, že se mu takhle vedlo pokaždé, když vystrčil nohu ven z chodeb. Ale půvabná krajina a nhrubo naskicovaná cesta se aspoň hodily k tomu, aby mu putování hezky ubíhalo.

Vzal si k ruce mapu, aby si ji důkladněji prostudoval, a držel ji nad sebou, aby na něho vrhala stín.

Pokud se kreslicí map nemýlil, krajina se v blízkosti Černého skaliska změnila. Kopec byl obklopen hustým jedlovým lesem, přes který zřejmě nevedla žádná stezka.

To taky není špatné. Tungdil přejel na zkoušku palcem po ostří sekery. Stromy pocítí, co to značí stavět se mi do cesty.

Slunce putovalo dále.

Trpaslík pozvolna přivykal světlu, které již sláblo a měnilo se na jemně oranžové. Soumrak, který jeho očím dělal dobře, brzy nastane a do té doby chtěl ještě urazit několik mil. Možná půjde kolem nějakého selského dvora, kde mu na noc poskytnou přístřeší.

Odhodlaně se zvedl na nohy, hodil si ranec a máguv kožený pytel na záda, zasunul sekeru za opasek a vyrazil. Chvilku ještě nadával na slunce, což sice jeho cestu neurychlilo, ale nesmírně se mu ulevilo.

* * *

Když Tungdil pátého dne svého putování, při kterém se mu dosud nic zvláštního nepříhodovalo, vyšel z lesa a zahleděl se na velkou vesnici obklopenou palisádami, slunce právě zapadalo za kopcem.

Nad branou se tyčila dřevěná strážní věž, na níž stáli dva muži a přecházeli sem a tam. Zpočátku jeho zavalitou postavu nepostřehli, pak si ho však jeden ze strážných všiml. Podle jejich chování trpaslík usoudil, že si nemyslí, že by mohl být pro jejich vesnici nějakou hrozbou.

Tungdil se zaradoval. Po čtyřech chladných nocích mezi veverkami, liškami a přemírou zeleně na něho určitě čeká na druhé straně opevnění nějaký výčep, dobré pivo, teplé jídlo a měkká postel. V žaludku mu kručelo.

Když došel před bránu, zůstal průchod zavřený. Strážní se vyklonili přes hrazení a sledovali, co trpaslík udělá.

"Pěkně zdravím! Pust'te mě dovnitř, nechtěl bych noc strávit pod širým nebem," zvolal hlasitě a změřil si oba muže pohledem. Zdálo se, že jejich plátová zbroj je udržovaná a dobře vypracovaná. Kovář, který ji zhotovil, věděl, na čem záleží, aspoň tak to Tungdil mohl na tu vzdálenost posoudit. Rovněž to značilo, že muži jsou odkázáni na ochranu, kterou jim jejich zbroj poskytuje, a nenosí ji jenom proto, aby navenek udělali dojem. Nebyli to vesničané.

Pak učinil další objev. Z toho, co v zářii pochodní považoval za ozdobné hlavice na palisádách, se při bližším zkoumání vyklubaly skutečné lebky. Obyvatelé vesnice prošpikovali svoje palisády useknutými hlavami tří tuctů skřetů.

Tungdil měl jisté pochybnosti o tom, jestli to je zrovna dobrý nápad, takhle se těm obludám vysmívat. Skřeti se nabodanými hlavami svých pobitých soukmenovců nenechali odradit od přepadů stejně jako vrány od pustošení polí. Takovéto vystavování chápali spíše jako záminku, aby lidi za jejich činy pobili.

Trpaslík se z toho dozvěděl dvě věci. Za první, nachází se v Idoslánu, za druhé, muži, které si vesničané najali pro boj proti skřetům, jsou vynikající, bohužel však nemají rozum. Takové vyzývavé chování si dokázal vysvětlit jen tím, že žoldáci dostávají odměnu za počet useknutých hlav. Vojáci vystavili své hrůzné návnady ven, aby přilákali další smečku skřetů.

"Tak co je?" dotazoval se mrzutě. "Proč nesmím dovnitř?"

"Stojíš před městysem Dobré louky v krásném Idoslánu. Zahlídl někde cestou nějaké skřety, podzemšťane?" dostalo se mu odpovědi.

"Ne, žádné," odpověděl a snažil se zachovávat zdvořilost, označení "podzemšťan" vnímal jako znevažující. "A já jsem trpaslík, pokud vám to nevadí, tak jako vy jste lidi, a ne nadzemšťani."

Muži se rozesmáli. Jeden z nich dal rukou znamení, pravé křídlo se se zaskřípěním otevřelo a umožnilo Tungdilovi vstup. Dva další těžce ozbrojení žoldnéři stáli připraveni k uvítání a podezřívavě si ho měřili.

"Skutečně, trpaslík," zašeptal jeden okouzleně. "Vůbec nejsou tak malí, jak se vždycky vypráví."

Tungdil měl najednou po náladě, protože takové okukování mu nebylo po chuti. Zapomněl, jak málo lidé vídají trpaslíky. "Už jste se nahleděli dost? Můžete mi říct, kde mohu dostat na noc ubytování?"

Strážní mu vysvětlili, kde najde nejbližší hostinec. Tungdil se loudal prašnou cestou a brzy se ocitl u hostince. Dřevěný hrnec, přibitý hřebíkem k rámu dveří a poznamenaný počasím, a neméně otlučený džbán sice neslibovaly návštěvníkovi žádné vybrané lahůdky, ale přece jen aspoň solidní jídlo a k tomu nějaký hlt piva.

Tungdil si dal záležet na tom, aby vstoupil nenápadně. Jak zvedal dřevěnou závoru a zatlačil na dřevo, zrezivělé veřeje hlasitě zaúpěly. Bylo to nejjednodušší a zároveň nejúčinnější opatření na ochranu proti všem, kdo by se chtěli vykrást ven nebo dovnitř, tento zvuk zmučeného kovu rozhodně nikdo nepřeslechl. Trpaslík zaváhal a poté vstoupil do výčepu.

Deset vesničanů sedělo u medoviny a piva u hrubě otesaných stolů. Tabák, vůně jídel a tělesné pachy se spájely v aroma, na které jste si museli zvyknout. Oblečení těch lidí bylo prosté: jutovými košilemi či nenabarvenými vlněnými tkaninami se chránili proti chladu jarního večera. Nohy vězely v tlustých ponožkách a šněrovacích botách.

Dva vesničané mu váhavě pokývli, ostatní na něho jen zírali.

To jsem si myslel. Trpaslík odpověděl na pozdrav a přešel k jednomu prázdnému stolu. Nábytek byl na něj jako vždycky příliš velký, to mu však nevadilo. Objednal si teplé jídlo a velký džbán piva. Brzy nato před ním stála mísa s kouřící obilnou kaší a korbel moku z ječmenného sladu.

Pustil se do jídla, měl hlad jako vlk. Chutnalo podomácku, mírně připálené a trochu plané, ale bylo teplé. Vodnaté, světle žluté pivo nesplňovalo jeho trpasličí nároky, ale přesto je vypil. Nechtěl rozpoutat žádný spor a k tomu ještě potřeboval na noc nějakou postel.

Jeden z mužů ho pozoroval tak důkladně, že na sobě doslova cítil jeho zrak. Tungdil po něm loupil vyzývavým pohledem.

"Tak se sám sebe ptám, co u nás jeden z těch podzemšťanů zrovinka teď chce," pronesl vesničan tak hlasitě, že to slyšeli i ti nejnedoslýhavější, a vyfoukl kouř ze své dýmky ke stropu, zčernalému sazemi.

"Postel." Trpaslík žvýkal pomaleji, ponořil lžici do lepkavé hmoty a otřel si zbytky ze svého krátkého vousu. Muž, který vyhledává půtky - to mu ještě chybělo ke štěstí. Tón, jakým mluvil, byl jednoznačný. Ale ne se mnou. "Nechtěl bych mít s vámi žádné opletačky, pane," pokračoval. "Poslední noci jsem strávil v divočině a děkuji Vraccasovi, že jsem našel lože, které se neskládá jenom z listů a větví," dodal vzdorně.

Ostatní hosté se zašklebili a rozesmáli. Někteří se před kuřákem dýmky přehnaně uklonili a oslovovali ho "Vaše Milosti", "Vaše Vznešenosti", kdosi posadil muži na hlavu prázdný korbel jako korunu. Připadalo jim směšné, že trpaslík použil pro prostého vesničana tak vznešené oslovení.

"O já, tendle trpaslík je študovanej. Je to snad řákej jemnostpán?" Muž vztekle srazil džbán z hlavy a obrátil se ke svým lidem. "Jo, jen se smějte, vy pitomci! Já vím, proč mu nedůvěřuju. Esli ho sem poslali skřeti, aby u nás špehoval a pak jim v noci otevřel bránu, tak vám to vaše hulákání uvízne eště pěkně v krku!"

Rozjařenost se vytratila.

Tungdil rozpoznal, že kdyby si nedal pozor, mohla by se situace pro něho stát nebezpečnou. Především

musel přestat hovořit jako nějaký učenec. Už samotný trpaslík byl dost neobvyklý.

"Národy trpaslíků a skřetů jsou nesmiřitelní nepřátelé," odpověděl vážně. "Žádný trpaslík by s nimi nikdy neměl nic společného." Podal muži ruku. "Zde, moje slovo, moje čestné slovo, že nemám za lubem žádnou zradu. To přísahám při Vraccasovi, který trpaslíky stvořil."

Kuřák dýmky pozoroval silné prsty a přemýšlel, co by měl udělat. Nakonec si s ním plácnul a otočil se k Tungdilovi zády.

Šenkýř přinesl trpaslíkovi, kterému odlehlo, čerstvé pivo. "Musíš mu prominout. Všichni jsme nervózní," pospíšil si s vysvětlováním. "Skřeti už několik oběhů táhnou horní částí západního Idoslánu a pustoší osady."

"Tak proto ti žoldnéři?"

"Jo. Najali jsme si válečníky, aby naši vesnici ochránili, než dorazí vojáci krále Tilogorna a ty hordy zničí." Obrátil se k odchodu.

"Počkej!" Tungdil položil ruku na šenkýřův flekatý rukáv. Vzklíčila v něm neurčitá naděje. "Jsou v jeho armádě trpaslíci? Zaslechl jsem, že nějakí jsou u něj v žoldu."

Hostinský pokrčil rameny. "To nevím, mužičku. Možné to je."

"Kdy dorazí?" dotazoval se rozčileně. Jeho pochůzka k Černému skalisku by nějaký odklad snesla, kdyby za to mohl konečně spatřit příslušníky svého národa. Jen ať si Jolosin pořádně naloupe brambor.

"Chtěli tu být před třemi oběhy," odpověděl hostinský a omluvně ukázal k výčepu, kde se žiznivci dožadovali svého piva. Tungdil ho nechal jít a jedl dále, zatímco přemýšlel o zemi, do níž ho osud zavál. Idoslán získal jméno tím, že se zde odehrála řada bitev. Při nich šlo vždy jen o trůn. Ido byl kdysi mocný panovnický rod, který dokonce i ve vlastní rodině zápolil o moc a navzájem proti sobě válčil - čímž museli trpět především poddaní. Říše byla roztržštěná, každému kousíčku vládl nějaký jiný člen rodiny. Až jednou už toho měli prostí obyvatelé právě dost a příslušníky onoho rodu postupně vyvraždili a zbyl po nich jen název: Idoslán, rod Ido, který se vyvraždil.

Jeden přiopilý vesničan povstal a pozvedl pohár: "Ať žije Mallen! Připíjím na to, aby z trůnu svrhl toho podvodníka Tilogorna!" Když se k němu při jeho připitku nikdo nepřipojil, usedl se zabručením zpátky. Pokud si Tungdil správně vzpomínal, myslel tím prince Mallena z rodu Ido, poslední výhonek celého rodu. Žil na severu v Urgonu a odtamtud rozvíjel své pletichy, aby se jednoho dne vrátil do země jako její právoplatný král.

Na stěně hostince visela stará, zažloutlá a začouzená mapa Idoslánu. Říši samotnou tvořily neškodné hory, lesy a roviny, které se v různém pořadí skládaly vedle sebe. Byl by to mohl být ráj, kdyby nebylo skřetů.

"Pěkný, že jo?" prohodil jeden z hostů, který si všiml trpaslíkových pohledů.

"Až na Toboribor," podotkl Tungdil a ukázal na zakreslenou černou skvrnu, která ležela přesně uprostřed Idoslánu, zrovna tam, kde se rozkládala ta nejúrodnější pole. Uchopil korbel a popošel k sousednímu stolu. "Co ty skřety tak vylekalo?"

"Není nutný, aby je něco vylekalo. Vytáhnou ven z nudy a šířej děs a hrůzu. Byli už pár mil vodsad'.

Zapálili pole a ovocný sady. Vodporný stvoření! Vraždit, loupit, bojovat, nic jiného neuměj," vyprávěl mu soused.

"Ale jsou silní," dodal další a zakoulel očima.

"Teď zas vyrukuje s tou svou starou historkou," zaúpěl hostinský a dočepoval pivo.

"Jo, moje stará historka," poznamenal vypravěč napolo uraženě, ale ne natolik, aby zmlkl. "Jednou jsem stál proti celý hordě extra velkejch potvor, když jsem ještě sloužil v Tilogornově armádě..."

"...a neměl čas strašit malý děti..."

"Buď teď zticha, krčmáři! Já jsem s nima bojoval, a ne ty! Jen si představ, trpaslíku, jsou o celou hlavu větší než průměrný člověk. Ty jejich ksichty s plochejma nosama a vyčnívajícíma zubama jsou prostě vodporný. A jejich strašný voči a řev naháněj nezkušenejm válečníkům pořádněj strach."

"To se píše i v knihách," vyklouzlo Tungdilovi, naštěstí však nikdo jeho poznámku nezaslechl. Poškrábal se na hlavě, jeho hlava si teprve musela přivyknout na neustálý sluneční svit, a kdyby bylo léto, dávno by už dostal úpal.

"Potřebovali jsme tehda půl voběhu, než jsme je vodvrátili, tak dlouho se nechtěli nechat zlomit. Jo, když

jsem byl ještě u vojáků, tak bysme ty skřety, co brousej vokolo naší vesnice, porazili sami. To bysme si nemuseli najímat na ochranu žádný žoldáky. Vojsko holt už nejní to, co bejvalo," utrousil lítostivě a zatoužil, aby se mu vrátilo mládí. Jeho pohled padl na trpaslíkovu sekeru. Obhlédl si čepel, která používáním v lese řádně utrpěla, přilepily se na ni zaschlé zbytky pryskyřice a drobné třísky. "Taková dobrá zbraň a ty s ní štípeš dřevo?" podivil se.

"Musel jsem si prorazit cestu houštinami." Tungdil zrudl a v duchu se modlil, aby ho nikdo nepožádal o ukázkou proslaveného válečnického umění trpaslíků. Neuměl by to.

Lot-Ionan neměl jako magus žádný vztah ke zbraním, k boji s mečem a válečnickému řemeslu. Proto Tungdil nikdy nenašel učitele, který by mu ukázal, jak pozvednout sekeru proti nepříteli. Děvečky a čeledíni potřebovali sekery na štípání dřeva nebo aby s nimi zabili krysu. Tím skončily i jeho pokusy naučit se ovládat obávanou zbraň trpaslíků, jak se patřilo na každého příslušníka jeho národa. Kdyby měl jednoho dne stanout tváří v tvář nějakému protivníkovi, což se s ohledem na skřety vůbec nejevilo jako nějaká scestná myšlenka, tak by na něho vyrazil a doufal, že nepřítele zažene...

"Už jsem toho moc slyšel vo trpaslíkách a jak ti uměj bojovat. Máte to v krvi, nebo se to musíte učit?" otázal se ho ten mluvka promptně. "Jeden z vás přej stačí, aby zabil deset skřetů, jak se říká. Je to pravda?"

Tungdil si mezi všemi těmi lidmi uvědomoval jasněji než kdy jindy, že k pravým trpaslíkům má na hony daleko. Jeho národ se mu určitě vysměje a najednou si přestal přát, aby někoho z nich potkal. Dokonce i pomyslení na lásku k nějaké trpaslici ztratilo svůj půvab.

"To souhlasí," hlesl a doufal, že je tomu opravdu tak. Potom hlasitě zažíval a protáhl se. Bylo na čase, aby padl do postele a setřásl ze sebe takové myšlenky a zvědavé posluchače. "Omluvte mě, ale chtěl bych si teď odpočinout."

Když už místní překonali počáteční zdrženlivost, pouštěli ho jen neradi ze svého středu. Hostinský mu ukázal pokoj ve druhém patře hrázděné budovy, prostornou ložnici, v níž nenocoval nikdo jiný.

Použil mísu s vodou a ochladil si v ní rozpálené nohy, které teď poprvé od začátku cesty vyklouzly z holínek. Zatímco si ještě rychle dopřával třetí pivo, vyhlédl z okna úzké komory a přelétl pohledem taškové střechy Dobrých luk.

Dobré louky byly pořádně velké, muselo v nich být na tisíc domů. Obyvatelé zřejmě žili ze sklizně z okolních polí s obilím a zeleninou a z výnosů ovocných stromů. Tuto trošku bohatství nyní ohrožovali skřeti svým pleněním. Armáda vyžádaná od Tilogorna si bude muset pospíšet, jestli chce něco zachránit.

Tungdil si osušil rozbolavělé nohy, odložil šaty na židli a zmizel pod naditou péřovou přikrývkou.

Stříbrné světlo dopadalo na ranec, který měl zanést Gorénovi, a podrobovalo jeho sebeovládání tvrdé zkoušce.

Nechej ho zavřený, napomínal sám sebe. Co je v něm, tě nemusí zajímat.

Krátce před usnutím pomyslel na maguse a na svou velkou sestru Fralu, jejíž talisman nosil na opasku.

Chyběl mu její smích. Zítř ráno se zeptá krčmáře na cestu k Černému skalisku a nedovolí, aby ho něco zdrželo.

* * *

Ze spánku ho probudily tlumené zvuky.

Dva muži si dávali velkou práci, aby se v ložnici co možná nejtíšeji uložili ke spánku. Zvenčí se k tomu přidružilo vytí a řádění bouře, která se proháněla kolem Dobrých luk.

Trpaslíkovi se zdálo, že zřetelně zaslechl jméno svého pěstouna. Opatrně hodil pohledem po nově příchozích. Byl to nějaký štíhlý, dobře oblečený pán a jeden větší, rozložitý muž, který měl na sobě tmavohnědou koženou zbroj, vyztuženou železnými plátky.

Nějaký obchodník a jeho strážce? zauvažoval Tungdil. Jejich věci jistě stály spoustu zlatáků. Tu postřehl prostý a přitom zvláštní šperk, připevněný na kožené výložce oděvu toho většího z mužů, nesoucí pečeť rady magusů.

Vyslanci! "Chcete se dostat k Lot-Ionanovi?" zeptal se Tungdil nahlas a přestal předstírat, že spí.

Zvědavost přemohla jeho opatrnost.

Větší muž pokrčil čelo. "Jak jsi na to přišel?"

"To ta spona na vašem oděvu," vysvětloval Tungdil udiveným mužům. "Jste poslové rady magusů."

Oba muži si mezi sebou vyměnili rychlý pohled. "Kdo jsi?" dotazoval se majitel spony. Trpaslík se představil. "No, tak to nám můžeš určitě říct, jak je na tom tvůj pán se zdravím. Cítí se dobře?"

"Ovšem. Kdybyste se představili..." odvětil Tungdil zdvořile. Muži uvedli svá jména: Friedegard, učedník prvního stupně ze školy Turgura Sličného, a Vrabor, žoldnér ve službě rady. "Lot-Ionanovi se vede dobře," odpověděl trpaslík na jejich dotaz. "Vždyť uvidíte sami." Nedokázal však zkrátit zvědavost. "Jaký důvod má..." Zarazil se a přešel k prostšímu vyjadřování. "Co po něm chcete?"

"Nemyslím, že bych něco takového měl projednávat s magusovým sluhou," řekl Vrabor odmítavě a sáhl po přezkách na své zbroji, aby je odepnul. "Jinak bych asi nosil titul vyvolávač."

Řádění bouře najednou zaznělo dvojnásob nebezpečně, prudký náraz vichru zahvítal štěrbinami, čímž vznikl pozoruhodný zvuk. Bylo to pronikavé, nelidské sténání, následované rezavým, mnohohlasým pískáním.

Poslové sebou trhli, ruce jim zajely k jílům mečů.

Kdepak, tohle nebude dobrá noc, pomyslel si Tungdil a podíval se ven, kde se noční oblohou v měsíční záři proháněly cáry mraků.

Znenadání se před oknem objevil úzký, půvabný obličej, na Tungdila pohlédly šedo zelené oči a spoutaly jeho rozum. Byl spíše fascinován než vyděšen, i když neočekávaný obrázek v něm vzbudil hrůzu. Dlouhé černé vlasy šlehaly přes obličej, na jeho mokrou, téměř bílou kůži se přilepilo několik pramenů, které vypadaly jako trhliny na obraze elfa, jež nějaký umělec stvořil z nejušlechtilějšího mramoru.

Trpaslík nedokázal odvrátit pohled, byl v zakletí jeho očí, avšak jakkoliv byl pohled na elfův obličej krásný, vzmáhal se v trpaslíkovi nesmírný tělesný odpor. Ten elf byl až příliš krásný a vycházela z něj jakási neurčitá krutost.

"Tam..." prodralo se mu z hrdla. To stačilo, aby upoutal pozornost obou mužů. Vzhledli a okamžitě se začali krýt.

Thusté sklo prasklo. Dlouhý šíp s černým opeřením jím prosvítl a zabodl se do stěny.

"Zažeň je!" houkl Vrabor na svého společníka, chopil se masivního stolu, zvedl ho a zaklínal jej před okenním otvorem. Rychle tento pomocný kryt upevnil a zabezpečil dřevěnou vzperou. Od té chvíle už žádný šíp nemohl najít průchod.

Friedegard zavřel oči a lehce sklonil hlavu, jeho rty se nezvučně pohybovaly, zatímco prsty vytvářely ve vzduchu podivuhodné obrazce krystalem, velkým asi jako mince a zasazeným ve zlatě.

"Co se děje?" Tungdil vyskočil z postele a uchopil sekeru, ta mu dodávala pocit jistého bezpečí.

Muži neodpověděli, ale naslouchali. Závany vichřice polevily, šumění deště zesílilo. Po útočníkovi nebylo ani vidu, ani slechu, ať napínali uši sebevíc. Zdálo se, že se vytratil s bouří.

"Je ten elf pryč?" zeptal se Tungdil.

"Nevím," přiznal žoldák. "Možná." Odložil meč a posadil se na postel, ruce si opřel o ochranný trn na meči. "Nebo čekají na lepší příležitost."

"Kdo?"

"Alfové, žádní elfové. Jsou dva a pronásledují nás od té doby, co jsme vyjeli z Poristy."

"Alfové!" Alfové byli smrtelní nepřátelé elfů, krutější než všechny ostatní stvůry ve Skryté zemi a své příbuzné nenáviděli kvůli jejich čistotě, která alfům zůstala odepřena. Jen z tohoto důvodu, jak stálo psáno, prošli přes Kamennou bránu. "Je Lot-Ionan v nebezpečí?"

"Jemu se nemůže nic stát," uklidňoval ho Vrabor unaveně. "Alfové vědí, že proti magusovi nemohou obstát. Chtějí jenom Friedegarda a mne, aby zjistili, co s sebou neseme. Slídí po nás od toho dne, kdy jsme vyrazili z hlavního města Lios Nudinu, ale teprve teď, když je jim jasné, co je naším cílem, tak na nás útočí." Spatřil v Tungdilových očích nevyřčenou otázku. "Ne, podzemšťane, i když třeba jsi magusův pomocník a zachránils nás svou bdělostí, stejně ti nemůžu říct, co by chtěla rada magusů po tvém mistrovi. Zeptej se ho sám, až se k němu vrátíš."

"Jsem trpaslík, ne podzemšťan." Pohrával si s myšlenkou, že by společně s oběma posly odešel druhého dne ráno k Lot-Ionanovi, aby mu povyprávěl o všem, co zažil, dospěl však k rozhodnutí, že by to byl nesmysl. Nejdříve musí splnit úkol. Tak se posadil a sekeru si položil přes nohy.

Mlčky probděli noc, aniž by kdokoli z nich usnul. Strach je udržoval vzhůru, i když se záhadní útočníci znovu neobjevili. Friedegardovo ochranné kouzlo je zřejmě zahadlo pryč. Napětí povolilo s prvními

ranními paprsky světla, pak trpaslík na loži upadl do dřímoty.

III

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

L

Lot-Ionan seděl s nohama nahoře ve starém ušáku v koutě studovny a spokojeně listoval v jedné ze svých nesčetných sbírek kouzelných zaklínadel. Měl na sobě pohodlnou béžovou róbu a ještě pohodlnější pantofle, na odkládacím stolku vedle něj ležela připravená dýmka a tabák, jen ji nacpat. Vedle se kouřilo ze sklenice s bylinkovým čajem. Magus si užíval chvíli klidu.

"Slyšíš, Nulo?" zeptal se sovy pálené, která si nad ním udělala pohodlí na okraji křesla a zdánlivě četla s ním. Sklonil knihu a blaženě vydechl. "Klid. Žádný kravál, žádné exploze. I když mi bylo líto poslat Tungdila na cestu, bylo to dobré rozhodnutí."

Sova zamrkala na souhlas víčky a vydala jemné: "Huhú." Ne že by mu Nula rozuměla, ale Lot-Ionan k ní přesto rád promlouval. Pomáhalo mu to utříbit myšlenky.

"Připouštím, že to ode mne bylo trochu sprosté. Gorén už po mnoho cyklů nežije na tabulové hoře," dodal provinile. "Můj bývalý fámulus propadl duševním a tělesným půvabům jedné elfky a zanechal Černé skalisko daleko za sebou." Sova zamžourala. "Odkud to vím? Gorén mi psal, plný nadšení, o svém novém domově v Zeleném háji a podrobně vylíčil nekonečné přednosti elfek."

"Řekl bych, že Tungdil vypátrá, kam Goréna vítr zanesl. A protože svého pomocníka znám, vím, že se nevrátí dříve, než ten pytel odevzdá."

Kouzelník usrkával čaj. Tímto způsobem dokázal nejlépe snášet chlad podzemního příbytku, ale vůbec netoužil po tom, aby tam bylo tepleji. Svěží teplota bystřila jasný rozum a pomáhala mu v jeho úvahách. Nula, jak se mu zdálo, zamžourala vyčítavě víčky.

"Co chceš? Že mám Tungdila moc rád, o tom se snad nemusíme bavit," bránil se. "Ale takovou katastrofu jako před několika oběhy, když mi s Jolosinem neodvolatelně zničili moje zaklínadlo, nechci při dalším pokusu zažít znovu. Proto to dlouhé putování."

Pták se s tím nespokojil.

"Udělá mu to dobře. Takhle se seznámí se Skrytou zemí, místo aby si o ní jen četl v knihách. Tungdil se ze svého dobrodružství brzy vrátí a bude šťastný, že úkol mistrovsky zvládl. Jolosin si v kuchyni rozedře při škrabání prsty, bude brambory nenávidět až do konce života a už nikdy na něj nebude vymýšlet nějaké sprostáčky. Tohle řešení je pro všechny výhrou." Jeho pohled padl na kalendář slunečních cyklů. "Ohó, co to tu vidím? Budeme mít vznešenou návštěvu, Nulo."

Počítací kroužky mu na dnešní den ohlašovaly Nudina Vědychtivého. Jeho bratr magus se samozřejmě nedostaví osobně. Žili asi tak pět set mil od sebe a na takovou vzdálenost kouzelníci komunikovali pomocí magie a náročného rituálu, který byl možný jen v určitých fázích měsíce.

Tento odstup mu byl jen vítaný, protože Nudin se pomalu měnil v toho nejméně sympatického člověka, jakého Lot-Ionan znal. Zároveň však dozrával ve velice nadaného maguse a čím nesnesitelnějším se stával, tím více narůstaly jeho dovednosti.

Každý si jednou našel vlastní cestu, jak proniknout do "ars magica", tajemství kouzlení. Nudin se o to zřejmě snažil tím, že se stával stále mrzutější, nepřátelštější, odmítavější a tlustější.

"Řeknu ti, Nulo, ten chlap ovládá zaklínadla a zařikání, na které se druzí neodvážejí ani pohlédnout." Sáhl pod odkládací stolek a zalovil po sklenici a karafě s čistou vodou. Letmo oťel sklenici šosem pláště a podržel ji zkoumavě proti světlu svíčky.

Přitom přemýšlel o tvrzení, že Nudin snad nenabyl své rostoucí moci učením a bádáním. Dle upovídaných jazyků prý vlastní tělo zaklel kouzlem, aby se v něm magie mohla natrvalo usídlit. Lot-Ionan to považoval za absurdní, přesto nepopíral, že se Nudin změnil. A to i navenek.

Znenadání se v místnosti udělalo chladno, prostorem se prohnal závan větru, až svíčky neklidně zaplápolaly. Uprostřed místnosti se objevilo lehké, namodralé mihotání, z něhož se postupně formovaly

obrysy nějakého muže. Za několik okamžiků stála před Lot-Ionanem Nudinova působivá postava. Lot-Ionan pohledem změřil tmavě oblečeného hosta. Musel trochu povyřůst, jak v objemu, tak i výškou. Jeho tělo vypadalo mohutnější než dřív, a možná proto měl na sobě malachitový háv, aby zakryl svou korpulentnost.

Podlouhlé, ne zcela světlé vlasy ochable visely až k ušním lalůčkům a zeleň jeho jindy čile se třpytících očí překryl stín. Byl to věrný obraz skutečného maguse, který ve skutečnosti pobýval v rituálním kruhu ve své rezidenci a toto kouzlo vyvolal.

Iluze byla dokonalá. Tak dokonalá, jak ji Lot-Ionan ve svých dvou stech osmdesáti sedmi letech ještě nikdy nespatřil. Magicky vytvořená zobrazení bývala obvykle průhledná nebo vykazovala jiné drobné vady. Toto ne.

Nudin svíral levou rukou umělecky vyřezávanou hůl z javoru, do jejíž špičky byl zasazen onyx, a ležérním pohybem ruky oklepával poslední modré jiskřičky, tančící na jeho stylové róbě. Lot-Ionan měl pocit, že ve své ošumělé róbě vypadá směšně.

"To je skvělé, že tě zase vidím, Lot-Ionane. Je to určitě už celá věčnost, kdy jsme naposledy stáli jeden druhému tváří v tvář," pousmál se. Jeho hlas zněl skřípavě, chraplavě.

"Tak se přece posad'." Lot-Ionan ukázal na židli, do níž jeho host s půvabem usedl. Mezi kouzelníky panovala dohoda, že budou s iluzemi zacházet tak, jako by to byli skuteční lidé - gesto zdvořilosti a úcty.

"Dal by sis šálek čaje, Nudine? Nebo raději něco jiného?"

Jeho chování nebylo ani v nejmenším nepřírozené. Magus dokázal na dálku vnímat chuť nápoje, na kterém si jeho přelud pochutnával, dokonce i na vzdálenost pěti set mil.

Nudin kývnutím ruky odmítl. "Ne, mnohokrát děkuji, příteli. Věci jsou vážné a nestrpí odkladu. Musíš okamžitě přijet do Lios Nudinu. Mrtvá země je v pohybu."

Lot-Ionanovy rty se zúžily na tenké čárky, začátek rozhovoru byl pro něj překvapením. "Kdy to začalo?"

"Asi tak před šedesáti oběhy. Zjistil jsem to při jedné návštěvě u hranic," vyprávěl magus ustaraně. "Naše kouzelné závory povolily a začaly propouštět. Já už nemůžu tu škodu sám napravit, potřebuji moc Šestky. Ostatní čtyři čarodějové jsou již zde. Čekáme na tebe." Zarazil se.

"Co máš ještě?" vyzval ho Lot-Ionan přátelsky, navzdory nebezpečí, že uslyší ještě horší zprávy.

"Alfové..." začal Nudin. "Byli spatřeni daleko od Dsôn Balsuru. A král Tilogorn pátrá po obrovské tlupě skřetů, kteří táhnou Idoslánem a všechno plení a ničí." Ustaraně pohlédl na svého hostitele. "To neznamená nic dobrého, Lot-Ionane."

"Myslíš si, že to má něco společného s tím, jak sílí Mrtvá země?"

"Nechci zapírat, že to považuji za možné," odvětil Nudin vyhybavě. "Proč jsi o sobě nedal vědět, když rada magusů žádala svolání rady?"

"Co prosím?" podivil se Lot-Ionan. "Já jsem žádnou zprávu nedostal."

"Řekli mi, že kvůli tomu za tebou vyslali nejlepší posly. Friedegarda a Vrabora, znáš je."

"Ovšem, samozřejmě že je znám. Ale oni ke mně nedorazili," podivil se magus a dělal si o oba dva vážné starosti. Bezděčně pomyslel na alfy. "Dobře, že ses pro jistotu za mnou podíval," uznal. "Obratem se vydám na cestu. Za několik oběhů slunce budu v Lios Nudinu." Lot-Ionan počítal s tím, že se magický obraz Vědychtivého rozplyne, ten však zůstal.

"Musím tě poprosit ještě o jednu věc," oznámil mu magus. "Ve srovnání s pronikáním Mrtvé země je to úplná maličkost. Ty moje propriety... potřebuješ je ještě? Byl bych rád, kdybys mi je vrátil, a můžeš mi je při téhle příležitosti přivést."

"Ach, ano. Vzpomínám si." Už to byla celá věčnost, co si od Nudina půjčil několik předmětů pro Goréna: malé kapesní zrcátko, dva kusy sigurdáciového dřeva, dlouhé asi jako ruka, a dvě postříbřené skleněné karafy se zvláštními rytinami. Gorén četl o těch předmětech v jakémsi kompendiu a chtěl je prozkoumat. Magus si již nevzpomínal, k jakému výsledku jeho fámulus došel, nejspíš se mu nezdály nijak významné. Takhle znenadání ani nevěděl, kde jsou ty věci uloženy. Doufal, že neležely v laboratoři, když v ní Tungdil řádil.

"Budu na to myslet," ujistil čaroděje.

Nudin se s tím však nechtěl spokojit. "Ještě je přece máš, že ano, Lot-Ionane?" Magus přikývl a doufal, že Nudin nezpozoruje, jak zakrývá nejistotu. "Pospěš si, starý příteli. Je nezbytně třeba moci celé Šestky,

abychom Skrytou zemi ochránili před dalšími hrůzami."

Mužův obraz se zvedl, stoupl si doprostřed místnosti a pevně udeřil holí o zem. Iluze se se zajiskřením rozprskla. Třpytivý prach se sypal na zem, pudrová substance se dále rozkládala, až z ní nebylo nic vidět. Jejich rozhovor skončil tak teatrálně, jak začal.

Lot-Ionan zůstal sedět v křesle. Jestli skřeti z Toboriboru a alfové z Dsôn Balsuru něco společně podnikají, vznáší se otazník nad bezpečností mnoha lidí.

Využije cesty a navštíví krále Tilogorna, aby mu nabídl svou pomoc. Dobrá polovina Ionandaru ležela na území Idoslânu, tak bylo jen správné, aby použil svou magii proti temnému plemeni boha Tiona. Magus se zvedl. Je třeba si pospíšet, Nudin vyslovil pravdivá slova.

Svolal fámuly a dal pokyny, jaká zavazadla potřebuje a kdo bude mít v jeho nepřítomnosti ostatní kouzelnické učedníky na povel. Potom s těžkým srdcem vyměnil pohodlnou róbu za nezvyklý cestovní oděv, ušitý z těžké běžové látky. Nad ním nosil kapuci z tmavomodré kůže.

Jeho sluhové mu osedlali ryzáka Fura. Těch pár zavazadel, která měl, se vlezlo do sedlových brašen, protože více než deset dnů nebude na těch pět set mil k radě magusů určitě potřebovat.

Lot-Ionan se poněkud ztuhle vyšvihl do sedla. Furo si radostně odfrkl, čaroděj se sklonil, pohladil ho po dlouhé hřívě a zašeptal mu do ucha kouzelné zaklínadlo.

Hřebec hlasitě zarehtal a tanečním krokem vyrazil chodbou a skrz bránu ven. Jakmile rozpoznal volnou přírodu a cestu před sebou, zrychlil tempo. Z klusu se stal protažený cval. Ryzákově tělo se vznášelo nad kameny a každým úderem kopyt překonal délku několika kroků. Díky magusově moci dokázal běžet rychleji než kterýkoli jiný čtvernožec a kuň si to náramně užíval.

Tak uháněl Furo se svým pánem, který měl plné ruce práce s tím, aby se udržel v sedle, napříč Ionandarem a bezpečně ho unášel k jeho cíli.

Skrytá země, království Gauragar,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

"N

eznám žádný Černý skalisko, co by tam někde mělo být."

Hůře než těmito slovy mohl den jen stěží začít. Hostinský prostřel Tungdilovi snídani na stole vedle mapy. Tlustými okenními tabulemi pronikalo do výčepu denní světlo, prach vířil v širokých, světlých spirálách. Tungdil se nesmírně zaradoval, když zjistil, že už nemusí přivírat víčka, jeho oči se přizpůsobily jasnému okolí.

Jak se zdálo, v Idoslânu ani v městysu Dobré louky nikdo Černé skalisko neznal a nebylo zakresleno ani na staré mapě na zdi.

"Znáš někoho, kdo by mi mohl pomoci?" udělal Tungdil ještě jeden pokus. "Není tady nějaký písař nebo úředník z Tilogornu?"

Hospodský opět odpověděl záporně a zjevně ho mrzelo, že musí svého návštěvníka zklamat. Trpaslík se bez nálady šťoural v obilné kaši. Chutnala sice dobře, ale díky té zprávě ho úplně přešla chuť.

Tungdil se potají držel naděje, že prostý vesničan není schopen číst mapu; hostinský nejspíš nebyl za celý život dále než nějakých deset, dvacet mil od Dobrých luk.

Bylo hloupé, že to místo nenašel vyznačené ani na svém plánu. S troškou štěstí by mohl nějaký žoldnér vědět, kde by je mohl nalézt a kde ta zatracená hora leží.

Poslové rady magusů by mu nepochybně mohli pomoci, ale když se probudil, byli už dávno pryč. Dali hostinskému několik zlatáků, aby nahradili škodu na okně, a spěšně se vydali na cestu k Lot-Ionovi. Šíp si vzali s sebou.

Ani Tungdil nechtěl déle vyčkávat. "Vraccas budiž s tebou," pozdravil hostinského, hodil si batoh a pytel s artefakty na záda a opustil hostinec.

Strážní u brány se vystřídalí. Hrubé obličejy zarostlé vousatým strniskem mu byly cizí, avšak jeho tušení ho nezklamalo: nájemní bojovníci už kdysi o jeho cíli slyšeli a především také věděli, kde se zhruba to místo nachází. Krátce po poledni vyrazil a směřoval úzkou uličkou k severu, jak mu žoldnéri poradili.

"A jestli narazíš na skřety, tak jim řekni, kde najdou lebký svéjch kamarádů," zavolal na něho shora z

palisády jeden z mužů a poklepal oštěpem o hniující hlavu nestvůry, obklopenou hejny much. Smích žoldnéřů ho ještě chvíli doprovázel, když už ho cesta vedla podél polí. Ta zahlédl z velké dálky i předchozího večera.

Dobré louky činily svému názvu čest. Tungdil si snadno dokázal představit, jak se v létě kolébají klasy ve větru, jak na podzim visí na stromech zralá jablka a lidé sbírají z keřů ořechy. Idoslán se mu velice zamlouval, když pominul skutečnost, že neleží pod zemí, kde by se cítil podstatně lépe.

Naštěstí mám pod nohama řádnou cestu. S nelibostí pomyslel na to, že se určitě bude muset prodírat cestou necestou. Jak to ti šikmouši dokážou, že se ve vši tě zeleni neztratí? Údajně, tak pravily knihy, pobývají elfové hluboko v lesích a hájích Âlanduru, kde žijí v souladu s přírodou, uměním a krásou. Ani jejich úsilí o duševní dokonalost však tyto namyšlené bytosti neuchránilo před návštěvou jejich krutých příbuzných, alfů.

Ten alf vypadal tak, jak si představuju elfa, vzpomněl si Tungdil na noční setkání.

Lesinte?! říše elfů na severu, padla již před drahnou dobou. Dvě třetiny elfského Âlanduru patřily Mrtvé zemi a na Zlaté nížině byly šikmé uši již historií. Jejich země nesla nyní název Dsôn Balsur. Odtamtud alfové neustále vysílali špehy do okolí Gauragaru.

Tamní lidský král Bruron neměl k dispozici nic, co by je mohlo zadržet. Obyčejní vojáci zaostávali za alfy ve všech dovednostech, na které jste jen pomysleli, a v případném boji umírali dříve, než jim došlo, koho proti sobě mají.

Tungdil propočítal vzdálenost mezi Lot-Ionanovým tunelem a jihovýchodním cípem Dsôn Balsuru a dospěl ke čtyřem stům mílím. Taková vzdálenost byla dokonce i pro alfy více než opovážlivá.

Jedině snad, že by Mrtvá země v posledních měsících nepozorovaně pronikla na jih a že by alfové postupovali s touto hrůznou mocí, pomyslel si. To by znamenalo nebezpečí pro kouzelnou říši Nudina Vědychtivého a trpaslíkovi by to vysvětlovalo, proč se poslové rady magusů vydali k Lot-Ionanovi.

Během svého putování se Tungdil neustále rozhlížel, aby náhodou nepřehlédl, kdyby se skřeti někde vynořili, a aby nakonec nevběhl doprostřed jejich hordy. Tam, kde cesta zatáčela a nebyla přehledná, byl zvlášť pozorný a naslouchal, zda neuslyší řinčení kroužkových košilí a zbraní nebo pronikavé ryčení těch stvůr. Avšak jak boje, tak i útěku před přesilou zůstal ušetřen. Čtyři hodiny po příchodu noci dosáhl pestře pomalovaných hraničních sloupů, které označovaly přechod z Idoslánu do Gauragaru.

Protože ho pálily nohy, rozhodl se, že pouť pro tento den ukončí. Tungdil popošel k jednomu velkému dubu a vyhoupl se po jeho kmenu do koruny. Poté vytáhl nahoru i rance, na laně, které si sehnal v Dobrých lukách.

Jeho život mu byl natolik drahý, že raději spal na stromě jako nějaký pták, jen aby ho ty nestvůry nezahlédly. Kdyby ho přesto objevily, tak by ho už snad něco napadlo. Když se lanem dvakrát ovázal kolem břicha ke kmeni, aby se nešťastnou náhodou nezřítíl nebo aby ho strom nestrásl dolů, zavřel oči a...

...a snil.

Tungdil viděl Severní průsmyk. Cítil svěží, ledový vítr, který se proháněl po Velké čepeli a Dračím jazyku, a jeho fantazie se jako orel vznášela nad majestátnými Šedými horami.

Tato harmonie byla náhle násilně přerušována, když se od ctíhodných, tisíciletých skal rozlehl příšerný řev. Rozhlížel se shora z gigantického portálu Kamenné brány a viděl dole bitvu, v níž nakonec Giselbart spolu s klany Pátých podlehně. Sekery tříštily kovové pancíře, vnikaly do těl a byly spěšně z kostí a oceli vytahovány ven, aby se o chvíli později hnaly na další cíle.

Záplava nepřátel však nebrala konce.

Trpaslík se zděsil, když spatřil zdánlivě nekonečný proud útočníků, který se bez ustání rozléval před opevněním. Cítil odpornou, zelenou krev skřetů, po níž obránci klouzali na kamenné dlažbě ochozů, a na jazyku měl chuť žluklého tuku, rozetřeného po jejich zbroji. Hořká chuť se nesnesitelnou mírou stupňovala, chtělo se mu z ní zvracet a vytrhla ho ze snu.

Tungdil otevřel oči a udivilo ho, jaké je světlo. Co...?

Světlo pocházelo z tuctu ohnišť, která hořela kolem dubu. Nahoru k němu zazníval hrdelní smích, mísil se s hlubokým bručením, podrážděným odfrkováním a dunivými nadávkami.

Krev mu ztuhla v žilách. Horda skřetů, kterou žoldáci tak toužebně očekávali, si na noc zřídila tábor

kolem stromu a on byl polapen mezi nimi. Proto se mu do snu vloudila iluze bitvy v Severním průsmyku! Jeho uši ty bytosti slyšely, jeho nos je cítil a jeho rozum z toho vytvořil přelud.

Trpaslík seděl na větvi strnule jako socha a přál si, aby tak mohl se stromem srůst, aby ho žádná z těch potvor neobjevila.

Jedna věc byla jistá. Ta hrstka žoldnů v Dobrých lukách nikdy nedokáže tuhleto hordu zadržet.

Rudé plameny ohně vystřelovaly na několik délek kopí k obloze; varovaly nočního poutníka, aby se k táboru nepřibližoval. Pro trpaslíka na stromě však přišel tento pokyn příliš pozdě.

Po rychlém spočítání stvůr, které dokázal ze své pozorovatelnosti objevit, dospěl ke stovce skřetů.

Mohutní, silní, svalnatí skřeti, kteří nevypadali na to, že by je vystrašila nějaká dřevěná palisáda, za kterou čeká tučná kořist.

Tungdil se pozorněji podíval dolů a okamžitě musel bojovat s nutkáním, že se pozvrací. To, co mnohé bestie opékaly na otevřeném ohni a s vášnivým nadšením požíraly, mělo tvar části lidských těl. Na dvou zvlášť vybudovaných ohništích se otáčela lidská torza jako kuřata na rožni.

Trpaslík se ovládl. Ty bestie by se určitě divily, kdyby je větve dubu polily napolo strávenou obilnou kaší.

Roztrhané cáry látky, kterými několik málo zraněných skřetů ovázalo své rány, měly barvu regimentu krále Tilogorna. Lidé z Dobrých luk mohou ještě dlouho čekat na posily. Podle všeho podcenili idoslánští vojáci bojovou sílu této hordy a za svou chybu zaplatili životem, aby nakonec skončili jako potrava v hladových žaludcích skřetů.

Co jsem jen bohům udělal, přemítal Tungdil, že mě posílají z jednoho neštěstí do druhého?

V Dobrých lukách nikdo nic netušil o pohromě se zelenou a černou kůží, která na ně udeří. Bylo na něm, aby městys varoval. To se mu však nepodaří, pokud budou ty bestie dřepět v kruhu kolem něho; bude tedy muset v klidu vyčkat, až se naskytne příležitost a jemu se podaří z dubu nepozorovaně zmizet a proplížit se jejich řadami.

Potom dostal jiný nápad. Kdyby se mu podařilo připlížit se blíže k ohništím, mohl by možná zaslechnout, co mají skřeti v plánu. Koneckonců ovládá jejich nářečí. Rozhodně si troufal využít to, co se naučil v knihách. Vyplatilo se mu vyrůstat u maguse s velkou knihovnou, četbou a učením strávil vedle kovářské práce nejvíce času.

Bylo to k nevěře, ale za jejich hulákáním, vrčením a řevem se skrývala jistá metoda, která umožňovala vzájemný rozhovor. Za pomoci polapených skřetů pronikli učenci do tajemství jejich řeči, která obsahovala nesmírné množství hrozeb a nadávek.

Trpaslíkovi se při pomyslení, že by měl proklouznout řadami těch páchnoucích monstrózit, hlasitě rozbušilo srdce. Kdyby ho chytili, byl by s ním amen, pořádný trpaslík však nemohl opomenout žádnou možnost, jak uchránit lidi před hrozbou, že je Tionovy bestie zničí. To byl úkol, který jeho lidu a tím i jemu samotnému uložil božský kovář Vraccas.

Rozhodl se. Tungdil si obhlédl kmen dubu a pátral, jakou cestou se dostane nehlučně dolů na zem. Právě když si ve větvích dubu pevně svázal rance, nastal mezi skřety pohyb. Jeden za druhým se zvedali od svých ohnišť, jejich hovory a volání se stávaly hlasitějšími. Dorazili nějací hosté.

Jejich voje se srotily v blízkosti dubu. Trpaslík popolezl ke kraji větve, až už se neodvážil dále vpřed, dřevo bylo totiž stále tenčí. Jestli pořádně natáhne uši, bude rozumět, co ty obludy říkají. Jejich náčelníci ryčeli, aby je všichni slyšeli, a to mu poskytovalo jistou výhodu.

Opatrně rozhmul zelené větvičky. Skřeti vytvořili jeden velký kruh, uvnitř kterého stáli tři hrůzu nahánějící vůdci smeček, jejich obrovité tesáky byly zašpičatělé a pomalované. Pak zavládlo ticho, během okamžiku odumřel veškerý povyk.

Tungdil zaslechl klapot kopyt. Dva jezdcí procválali na svých vranících řadami skřetů, oči černých koní zářily temně rudou barvou, a když se kopyta dotkla země, odlétávaly modrobílé jiskry. Pružnost, s jakou se zvířata pohybovala, připomínala kočkovité šelmy a neměla nic společného s houpavou chůzí obyčejného koně.

Štíhlí, urostlí jezdcí pobídlí vraníky do kruhu a sesedli. Trpaslík si pomyslel, že asi ví, kdo to je: alfové. Pod kabáty měli umělecky vypracovanou koženou zbroj. Tungdil zahlédl dlouhé černé kožené kalhoty, tmavohnědé holínky, které sahaly až ke kolenům, a tmavě rudé rukavice.

Alf s dlouhými světlými vlasy držel oštěp s úzkým ostřím, které nebylo silnější než malý rampouch. Na

levé straně se mu pohupoval meč.

Jeho průvodce měl černé, do copu spletené vlasy, které se ztrácely pod čepicí. V ruce nesl dlouhý prohnutý luk a na zádech měl toulec se šípy. Ke stehnům byly koženými řemeny připevněny dva krátké meče.

Toho Tungdil znal. Pokusil se vniknout do pokoje v hostinci. Prosím, Vraccasi, dej, aby Friedegard a Vrabor alfům unikli, prosil v duchu.

Světlovlasý alf se ujal jednání, které probíhalo v obecné řeči. Alfům zřejmě nebylo po chuti vydávat primitivní zvuky skřetů.

"Já jsem Sinthoras z Dsôn Balsuru. Můj mistr, Nôd'onn Dvojitý, vládce Mrtvé země, mne posílá, abych třem knížatům Toboriboru podal ruku ke vzájemnému spojení," řekl alf a nijak se přitom nesnažil, aby jeho slova zněla přátelsky. Předal nabídku a hlasem dal najevo, že skřeti ji mohou přijmout nebo odmítnout. "Nôd'onn zvolil vás, kníže Bashkuggu, kníže Kragnarre a kníže Ushnotzi, abyste dobyli taková území, jaká před vámi nikdo nezískal. Vy máte stát v čele skřetů a být mocnou paží jihu, pod jejímž mečem budou praskat lidské lebky."

"Kdo z nás bude nejvyšším knížetem?" otázal se urostlý Kragnar, který byl stejně vysoký jako alfové, ale dvakrát tak široký, ostatní dva vůdci však za ním ve vzrůstu rozhodně nezaostávali.

Bashkugg mu okamžitě tvrdě vrazil do žeber. "Chceš být něco víc?!" zaryčel vzpurně.

Kragnar na jeho výzvu přistoupil, obrátil se vztekle ke svému rivalovi a postavil se těsně před něho, až se svými širokými čely vzájemně dotýkali. Nesmiřitelně hleděli jeden na druhého, jejich spáry svíraly rukojeti obrovitých mečů. Ushnotz se ukázal jako mazanější, ustoupil o krok dozadu a čekal, jak se jejich spor vyvine.

"Můj mistr navrhuje, abyste byli všichni stejně mocní," pronesl Sinthoras nahlas, aby přehlušil jejich funění.

"Ne," ozvalo se okamžitě z Kragnarovy tlamy a Bashkugg zabručel na souhlas.

Tungdil viděl dokonce i z takové dálky, jak se skřeti alfovi protíví a že by je raději pozabíjel, než se s nimi pouštěl do hovoru, musel však uposlechnout příkazu onoho Nôd'onna. Jméno toho, kdo zřejmě vězí za vším tím zlem, slyšel trpaslík poprvé.

"Pak můj mistr navrhuje, aby se nejvyšším knížetem stal ten, kdo dobude největší území." Alfovy prsty klidně spočívaly na násadě oštěpu, ale z toho, jak se jeho tělo napínalo, bylo patrné, jak málo těm drsným bestiím důvěruje. Jeho tmavovlasý průvodce působil přinejmenším stejně bdělým dojmem.

"Území?" zachroptěl Ushnotz. "Proč ne ten, kdo pobije nejvíc masatců? To by mi bylo víc po chuti," zabrumlal a přejel si rukou po břiše. Oba zbývající skřeti se okamžitě přiklonili k jeho názoru.

"Ne," zůstal alf neústupný. "Jde o půdu, ne o to, aby bylo co nejvíc zabitých."

"Proč?" protestoval Bashkugg a hartusil dále. "Válečníci musí jíst."

"Držte se armád, které vám lidé postaví do cesty," doporučil jim alf chladně. "Znáte přání mého mistra."

"Ty ho můžeš poslouchat, šikmouchej, ale naším mistrem není," prohodil Ushnotz lživě. "Na jihu nerozkazuje, na jihu rozkazujem my."

Sinthoras se soucitně pousmál. "Jak dlouho ještě? Můj mistr se blíží se svými skřety od severu, nic je nezadrží, a ti se s vámi dají do boje o jih rychleji, než stačíte ze stromů nařezávat kyje." Změřil si je pohledem, jednoho po druhém. "Rozhodněte se teď pro poslušnost a budete odměněni vlastními knížectvími pro vaše smečky. Toboribor je jen začátek, brzy bude mít každá smečka vlastní zem a vlastní lidi, kteří pro ni budou pracovat. Anebo se taky můžete postavit proti ostatním svým soukmenovcům." Hrozba severními příbuznými s černou a zelenou kůží, kteří by se s nimi mohli dát do boje o jejich majetek, se neminula účinkem. Tři skřeti zmlkli, jejich hlavy se natolik soustředily na přemýšlení, že na svůj spor zase zapoměli.

Tungdil špehoval mezi listím a nechtěl věřit vlastním očím a uším. Tenhle Nôd'onn, či kdo to vlastně třímá žezlo v Mrtvé zemi, povolával do svých řad další hrůzy, aby jimi ohrozil jižní říše. Lidé i elfové stáli na prahu ničivých cyklů.

"Udělám tak, jak navrhuje tvůj mistr," oznámil Ushnotz, kterému se tento kompromis viditelně nezamlouval. "A já se stanu velkoknížetem."

Kragnar po něm hodil zlým pohledem. "Pak to já udělám taky tak," zahulákal. "Smečka Kragnar-Shorr

získá více země než všichni vaši muži dohromady," vysmíval se oběma knížatům. "Já budu velkokníže! Kníže všech smeček!"

"Nikdy," zabručel Bashkugg podrážděně. "My převálcujeme města těch rudokrvejších rychleji než vy!"

"To brzy uvidíme. Rozdělíte se a proniknete dopředu třemi různými směry," prohlásil Sinthoras a sáhl do kapsy na opasku, z níž vytáhl tři prosté, tmavomodré amulety z krystalů, které skřetům hodil. "Ty vám posílá můj mistr. Jsou to dárky, které musíte pořád nosit a které vás ochrání před silou nepřátelských kouzel."

Jeden odvážný skřet mezitím přistoupil blíže ke koním a zkoumavě zavěšil jejich směrem.

Vraník trhl hlavou, koňské čelisti se rozevřely a sklaply. Ostré zuby se skřetovi sevřely kolem lopatky a vytrhly z ní pořádný kus masa.

Z hluboké rány se vyvalila světle zelená krev. Zraněný s výkřikem uskočil dozadu. Druhý skřet se zavřením vytasil meč, pozvedl jej a chtěl jím kousajícího koně udeřit.

Tu sebou škubla vraníkova pravá zadní noha dozadu a kopyto zasáhlo nestvůru do široké hrudi. Jasně se zablýsklo a skřet byl vzduchem odmrštěn na několik kroků dozadu, kde tvrdě dopadl na zem.

Než se stačil zvednout, stálo nad ním druhé zvíře a zapřelo se mu předníma nohama do břicha. Skřetova zbroj se prohnula a bylo slyšet prasknutí, jak se brnění na břicho roztříštilo. Černá hlava vystřelila dolů, zuby se zabořily do zranitelného hrdla a pevně se sevřely. Něco hlasitě zaskřípalo a skřetův křik, naplněný strachem a bolestí, náhle ustal.

Trpaslík nevěřil svým očím, když zvíře spolkló ukousnutý kus krku, zatímco druhý hřebec hlasitě a škodolibě zařehotal.

Světlovlasý alf se otočil a zavolal něco nesrozumitelného. Stvoření, která se koňům podobala jen navenek, se okamžitě uklidnila a poslušně přiklusala ke svým pánům, kteří se elegantně vyšvihli do sedel.

"Víte, co se od vás čeká. Buďte rychlí a dodržujte úmluvu," promluvil Sinthoras ponuře a obrátil koně.

Alfové odkvačili pryč.

Skřeti stojící kolem nich rychle uhýbali před vraníky a vytvořili širokou uličku, aby se k ostrým zubům příliš nepřiblížili. Postupně se jim pak začínal vracet hlas.

Zraněný se prodral dopředu. "Podívej se, co provedli ti šikmouši!" zařval vztekale na Bashkugga a strčil mu do tváře své zkrvavené spáry. "Zabili Ragnarra, za to musíme zabít my je!"

Zavalitý náčelník si setřel krev z očí. "Drž hubu, ty pitomý idiote," houkl na něj zpět a dodal celou spršku nadávek. "Ti patříš k nám."

"Ti? K nám? Sežerem je stejně jako ty s rudou krví," láteřil skřet dále a tři další z jeho smečky se k němu přidali. Takto povzbuzen, chystal se napnout svůj krátký luk a zamířit na posly. "Chci vědět, jak chutnají a jakou chuť mají jejich koně!"

Trpaslík věděl, že to žádní koně nejsou. Vybavil si je ve vzpomínkách: Lot-Ionanovy knihy je nazývaly upíři noci, původně to byli jednorožci, jimž zlo odňalo čistou duši, bílou srst a nakonec i roh a udělalo z nich bytosti věčné temnoty. Žrali maso a nosili v sobě neukojitelnou nenávist vůči všemu a zvláště vůči dobru, což z nich činilo obávané lovce.

Bashkugg už měl jejich vřeštění plné zuby. Hmátl po svém nahrubo vykovaném meči a sekl vzdorného skřeta šikmo shora do krku, čepel pronikla do půli hrdla a pak ji kníže značnou silou vytrhl ven. Poté chytil dalšího skřeta za krk a usekl mu hlavu. Zvedl krví zbrocenou lebku do vzduchu, aby ji bylo zdaleka vidět, vyrazil varovný výkřik a vycenil tesáky, než hlavu hodil na zem a rozdupal. Lebka se roztříštila na množství malých kousků, které se zabořily do tmavě šedé hmoty mozku. I poslední dva vzbuřenci zemřeli mečem. Tak řešili skřeti své spory.

Zastrašená horda se uklidnila, válečníci se s bručením vraceli k táborovým ohnům a věnovali se oslavě vítězství. Jejich soukmenovec, zavražděný upírem noci, a ti čtyři zabití mečem zůstali ležet v prachu a vytékala z nich krev. Nikdo se o ně nestaral.

"A co teď?" chtěl vědět Ushnotz.

"Já půjdu na jih a ty," Kragrarr ukázal na Bashkugga, "půjdeš na západ. Na tebe, Ushnotzi, zbývá východ." Ostatní přikývnuli na souhlas. "Co bude s tím městem rudokrvejších?"

"Leží krásně blízko," vypískl Ushnotz, který se nedokázal ovládnout. "Říkám, zaútočíme na ně společně a přinesem si jejich maso, než se rozdělíme."

Bashkugg se rozpačitě poškrábal na bradě. "Ten alf přeci zakázal..."

"Jsme na jihu, tady poroučíme my. A náš souboj ještě nezačal," mínil Ushnotz Istivě. "Ten šikmouchej myslel dobytí celý země, ale tadlencta zem nám už přece patří." Bručivě se zasmál.

"Kromě toho narazili hlavy mejch lidí na palisády. Chci pomstu," zaryčel Kraggnarr a udeřil se do široké hrudi, až brnění zařinčelo. "Tu si nedám žádným šikmouchým vzít."

"Při východu slunce?" otázal se Bashkugg a sklidil souhlasné zafunění.

Tungdil pomalu pustil větvičky a tiše se plazil zpět. Ve Skryté zemi se děly neblahé věci, ale nejdříve bylo nutné varovat Dobré louky. Až se vrátí od Černého skaliska, podá Lot-Ionanovi zprávu o Nôd'onnovi, podivném vládci Mrtvé země. Kouzelník bude vědět, co se musí udělat, a určitě svolá radu magusů. Ještě lepší by bylo, kdyby pozval všechny krále a královny a osobně jim o všem řekl.

Trpaslík dospěl k názoru, že je na čase, aby se lidé a magusové jednou provždy vzeprli Mrtvé zemi. Kdyby lidé požádali o pomoc i jeho národ a kmeny poslaly své oddíly, byly by vyhlídky na vítězství určitě více než dobré.

Tungdil čekal, až většina skřetů usne. Přesto nebylo snadné jim uniknout, neboť tři tucty strážných měly na starosti hlídat, aby se k táboru nikdo nepozorovaně nepřiblížil.

Trpaslík si odhodlaně vybral místo, na kterém hlídkující skřet působil obzvlášť unaveným a znučeným dojmem. Opíral se o násadu svého oštěpu a oči se mu neustále zavíraly.

Po těžkém vnitřním boji se Tungdil odhodlal vzít ranec a pytel s artefakty přece jen s sebou. Při jeho štěstí by ty bestie drahocenné předměty objevily a tím by byly navždy ztraceny. A to nehodlal kvůli Lot-Ionanovi a Gorénovi v žádném případě připustit.

Trpaslík strávil hotovou věčnost tím, aby při svém sestupu nezpůsobil žádný hluk. Lupnutí jediné větvičky mohlo znamenat jeho neslavný konec.

Jeho ruce objaly hrubou kůru. Tungdil sklouzával kousek po kousku k zemi po straně, která ležela nejvíce ve stínu. Tu a tam se mu kroužková košile zachytila o větev, avšak pokaždé se mu podařilo kousičky dřeva opatrně vykroutit z kroužků a nezlomit je.

Konečně měl zem pod nohama a zabořil se do voňavé, rosou zvlhlé trávy. Aspoň necítil odporný zápach skřetů až tak intenzivně.

Nikdy se neučil plazit. Nezbyvalo mu nic jiného, než aby napodobil housenku a klouzal břichem po zemi. Musel dávat pozor, aby při tom, jak posunoval rance před sebou, nevystřkoval zadek do výšky.

Tungdil si představoval, že to bude snadné, ovšem stala se z toho záležitost, která mu řádně podráždila nervy. Topůrko sekery se mu neustále přičilo mezi nohama, kroužková košile zvonila při každém pohybu a holínky klouzaly po vlhkých stéblech a nenacházely oporu.

Nejen že mi jde špatně šplhání, jde mi mizerně i plížení, pomyslel si a otřel si pot z obočí. Trpaslíci jsou prostě bytosti, které Vraccas stvořil k otevřenému boji. Když chtěli někam nahoru, postavili si schodiště, a když chtěli někam pryč, šli. Bylo to tak prosté.

Tungdil minul dřímající stráž ve vzdálenosti necelých deseti stop. V měsíčním světle rozeznával na té odporné nestvůře každou maličkost: ozdobné jizvy a pestré čáry se na šeredné tváři skvěly v chaotických vzorech. Z koutku úst odkapávaly mléčné sliny, stékaly po vyčnívajících tesácích a dopadaly na tukem natřenou zbroj. Ploché nos nasával s funěním vzduch.

Trpaslík měl nutkání zabořit sekeru do skřetovy hrubé lebky, určitě by však neměl úspěch a sotva by ochránil Dobré louky před útokem.

S pocitem úlevy, že má první těžkosti za sebou, se plazil dál, až vklouznul do odvodňovacího kanálu nějakého pole a ocitl se mimo dohled nepřítele.

Prohlubenina mu skýtala dostatečnou ochranu, aby se prosmykl do blízkého lesíka, kde se mohl konečně narovnat. Tomu říkám dobrodružství. Bláto na šatech mu nevadilo, Tungdil měl jiné starosti. Vzpomněl si, že lesík je jen velmi malý a že jím může projít přímo. Trpaslík se modlil, aby nezabloudil.

Věřil, že se od skřetů nachází už dost daleko, a proto nebral ohled na hluk, který při chůzi způsobí. Jen aby došel do městečka včas, pak bude naděje, že se lidé odeberou do bezpečí.

Tungdil přešel do lehkého klusu a brzy se dostal na druhou stranu hájku. Odlehlo mu, když vyšel z křovinatého porostu ven.

U Vraccase! Při neočekávaném pohledu ztuhl na místě.

Čtyři sta kroků před ním tábořila druhá horda skřetů, třikrát silnější než ta první. Spící bestie zaplnily celé pole. Nezapálily žádné ohně, a proto ho nevarovala záře plamenů.

Tungdil rychle uskočil zpět, než si ho všimne nějaká hlídka. Ať se sebevíc rozhlížel a hledal nějaké východisko, tak pokud se chtěl dostat do městečka, nezbyvalo mu nic jiného než proplížit se spleť těl spících nepřátel.

Zpočátku zapochyboval, pak se přihlásila trpasličí vzpurnost spolu s přáním varovat lidi před blížící se přesilou. Tungdil se kradl podél okraje lesíka a pod ochranou keřů hledal průchod mezi těly.

V tom narazila jeho podrážka na něco tvrdého a cosi tiše zaklaplo.

Najednou se ze země zvedlo listí, dvě kovové svorky zacvakly a sevřely mu levou nohu těsně pod kolenem. Země se rozevřela a Tungdil zmizel v díře. Po krátkém letu dopadl hlavou do jámy a ztratil vědomí.

* * *

Z bezvědomí ho probraly bolesti.

Tungdila probudilo mučivé bušení v levé noze. Se zasténáním se posadil a pohlédl nahoru, kde se okraje jámy odrážely jako černé obrysy proti světlé zeleni. Den už nastal.

To, co se násilně sevřelo kolem jeho nohy a uzavřelo přívod krve, znal. Lidé to kladli, když chtěli polapit vlky: ocelové čelisti opatřené zuby se provrtaly jeho koženými kalhotami, rány pokrývaly temně rudé strupy. V holeni mu tupě bušilo.

Tungdil se nesnažil past rozevřít, tím se vůbec nezdržoval. Stiskl zuby, uchopil sekeru a tak dlouho bušil do tenkých čepů, kterými byly pružiny zajištěny, až praskly.

Každý úder do pasti se přenášel na jeho nohu a z úst se mu dralo potlačované úpění. Energicky odstranil spirálovitý kus železa a tlak čelistí povolil.

Opatrně se uvolnil z pasti a vztekle ji zahodil pryč. Potom se u okraje jámy postavil, ale jakmile poraněnou nohu zatížil, vystřelila mu do stehna žhavá bodavá bolest. S tím nebude moci utíkat, nejspíš se bude moci považovat za šťastného, jestli se mu podaří uniknout ze svého vězení.

Obavy o lidi v Dobrých lukách mu však propůjčily nesmírnou sílu. Nejdříve vyhodil nahoru ranec, hodil si na záda vak s artefakty a chytil se kořenů, vyčnívajících z hlíny. Jak se drápal nahoru, sotva popadal dech. S posledními silami se vyšvihl přes okraj jámy, dopadl do listí a ztěžka dýchal.

Do budoucna si budu dávat lepší pozor na zem, po které půjdu, pomyslel si. Po chvílce se doplazil na kraj hájku a podle svěžího vzduchu, který k němu přivál jarní větřík, hned poznal, že hordy jsou pryč. Pole bylo opuštěné.

Velký sloup černého kouře, který se tyčil na obzoru a měl tvar bouřkového mraku, je prozradil. Tungdil se vzchopil, vzal ranec a pustil se na pochod, přičemž si z vlasů vytřepával špínu a uschlé listí.

Jeho nenávisť a vztek potlačily bolest v noze. Dodávaly mu křídla a najednou dokázal přece jen i běžet.

Když už lidi z Dobrých luk nedokázal kvůli své nepozornosti varovat, tak jim chtěl alespoň pomoci.

Výzvy k opatrnosti, které mu našeptával rozum, narážely na jeho tvrdošíjnost. Nic nedokázalo Tungdila odradit, co nejrychleji spěchal do městečka. Nekonečná bolest ho jen ještě více vybičovala.

Odpoledne dorazil, propocený skrz naskrz, na pahorek nad městysem.

Dobré louky stály v plamenech. V dřevěných palisádách zely průrvy o šíři několika kroků, na dvou dalších místech byly zcela sežehnuty. Všude kolem ležela zmrzačená těla a údy obránců.

Objevil pozůstatky žoldnéřů, jejich hlavy naraženy na vlastních oštěpech. Se zlomeným pohledem zíraly z dřevěných věží na ohnivé peklo, které Dobré louky nezadržitelně měnily na hromadu zčernalých trosek.

Tungdil neslyšel žádné volání o pomoc, žádné povely koordinující hašení požárů a záchranu zbývajících domů. Jediné, co slyšel, bylo hlasité syčení plamenů, praskání hořícího dřeva a rachot řítících se střech a domů. V městečku už nebyl nikdo naživu.

Uchopil sekeru a vešel do zničeného města. Je možné, že v troskách uvízli nějací lidé, které bych mohl zachránit. Tungdil sevřel v ruce topůrko sekery a kulhal dále branou dovnitř a pak hlavní ulicí.

Horký vítr šířící se od ohňů páchl spáleným masem. Tenké plamínky ohně šlehaly z oken, okenní tabule žářem popraskaly, hořelo všude.

Pozabíjení obyvatelé se povalovali jako pobitý hmyz těsně vedle sebe v uličkách a na cestách. Některé ženy ležely s obnaženými nadry a břichy ve špině, na jejich tělech bylo vidět hluboké škrábance a stopy

po kousnutí. Nebylo těžké představit si, co s nimi ty bestie prováděly.

Tungdil s pocitem hrůzy překračoval mrtvoly a poslouchal, zda nezaslechne alespoň zasténání, které by mu naznačilo, že někdo přežil. Nic, jen hrobové ticho.

Bylo stále větší vedro. Nepoškozené zdi působily jako pec a zvyšovaly teplotu do té míry, že trpaslík musel umírající městečko opustit.

Vrátil se na pahorek, posadil se a přinutil se přihlížet zániku městečka. Moje vina. V zoufalství skryl vousatou tvář v dlaních a plakal. Proléval slzy vzteku a bezmoci a dlouho trvalo, než se zase vzchopil. Skřeti mu na vlastní oči předvedli, proč stojí jeho národ v horských průsmycích na stráži, lidé se nedokázali těm nestvůrám ubránit. Tungdil se díval na městečko, oči zamlžené slzami. Takhle to nesmí nikde vypadat.

Setřel si slané krůpěje z tváře a ruce si otřel o plášť. Holeň ho rozbolela tak silně, že svůj odchod odložil. Tak se stočil na vrcholku pahorku do klubíčka, přikryl se, a zatímco slunce zapadalo, sledoval hrátky plamenů.

Požár zuřil polovinu noci, až už oheň nikde nenacházel další potravu. Tu a tam zaplála v troskách rudá zář. Trpaslíkovi připomněla hrůzné oči nočních upírů. Že je možné prožít za tak málo dní tolik hrůzy, vytanulo mu smutně na mysli.

Ráno bude na čase ujmout se vlastního úkolu a předat artefakty. Potom bude muset Lot-Ionana přesvědčit, aby se chopil dění ve Skryté zemi, než budou alfové a skřeti příliš mocní.

* * *

Když se Tungdil druhý den ráno probudil, zjistil, že jeho nesmělá naděje, že snad uvízl ve zlém snu, se nenaplnila.

Slunce se skrývalo za šedými mraky a ve vzduchu byl cítit déšť. Z Dobrých luk zbyly kouřící trosky, zborčené zdi a vypálené budovy, jejichž pozůstatky se tyčily k ponuré obloze jako černé kostry. Z polí a ovocných sadů se táhla mléčně bílá mlha směrem ke zbytkům městečka a neustále je zahalovala. Země nad lidmi truchlila a zahalila závojem místo, kde pouhý den předtím ještě vládl život.

Trpaslík už ten pohled déle nesnesl, posbíral věci a vyrazil. Zatímco kulhal vpřed, snědl jakousi drobnost ze svých zásob. Chléb, který si před odchodem koupil v Dobrých lukách, mu téměř uvízl v hrdle. Zdálo se mu, že má chuť krve a viny, a tak jej znovu zasunul do rance.

Rány na noze ho pálily. Jestli brzo nenajde nějaký prostředek proti zánětu, bude mu hrozit horečka. V nejhorším případě se v holeni rozšíří otrava, která by ho mohla stát nohu, nebo dokonce i život.

Jeho cesta probíhala v naprostém poklidu. Tungdil překročil hranice do Gauragaru a večer odpočíval pod svým dubem. Listnatá střecha stromu ho chránila před deštěm, který se uprostřed noci spustil a ustal až během pozdního rána.

Pátého dne jeho putování byla kůže v okolí ran pokrytých strupy na dotek horká, a když na ni přitlačil, vystřelil zpod strupu ven žlutozelený hnis. Tungdil skousl zuby.

Kdyby stál na kraji cesty a čekal na pomoc, ničeho by tím nedosáhl.

Trmácel se v jemném mžení po cestě, která se postupně stále víc měnila v bahnisko. Konečně dorazil k selskému dvoru se šesti staveními. Jeho čelo už hodně dlouho přímo žhnulo.

Světlovlasá žena v prostém selském šatu vyšla se dvěma konvicemi na mléko z chléva a zpozorovala potácející se postavu. Zůstala stát.

Tungdil už ji nedokázal jasně rozeznat, byla pro něj pouhým rozmazaným stínem. "Vraccas nechť je s vámi," se mu ještě vydralo ze rtů, pak se zhroutil na zem a spadl obličejem do bláta. Nebyl už schopen ani natáhnout ruce a ztlumit jimi svůj pád.

"Opatjo!" zvolala žena pronikavě a odložila náklad na zem. "Pojď ven, honem!"

Blížily se k němu kroky, někdo ho přetočil na záda.

"Má horečku," řekla nějaká zkrslá, nezřetelná tvář a hlas Tungdilovi hlasitě duněl v uších. Někdo ho uchopil za nohu. "Vida, zanícená rána. Zaneste ho opatrně do stodoly." Nadzvedli ho a najednou se vznášel ve vzduchu. "Potřebuje bylinkové odvary."

"Co to je?" zeptal se dětský hlásek. "Něco takového jsem nikdy neviděla."

"To je jeden z podzemšťanů," odvětila žena.

"Ale vždyť chodí po zemi. Proč se mu teda říká..."

"Běž domů, Jemto, a vezmi sestřičku s sebou," uložil děvčeti netrpělivý mužský hlas.

Tungdil pocítil teplo, zavonělo mu seno a sláma a uslyšel, jak bučí krávy. Déšť ustal, všude kolem něj se setmělo. "Dobré louky," pronesl slabě. "Skřeti zničili Dobré louky."

"Co říkal?" Ženin hlas zněl vyděšeně.

"Fantazíruje z horečky, na to nedej," soudil muž. "Tady, podívej, chytl se do pasti na vlky nebo ho kousnul nějaký skřet se širokou hubou." Zazněl mnohohlasý smích.

Trpaslík uchopil muže za rameno. "Možná mám horečku, ale pamatuju si to úplně přesně. Brzy přijdou i k vám," snažil se obyvatele varovat. "Táhnou na západ, na jih a na východ, tři smečky, tři sta skřetů. Přiblížily se rychlé kroky. "Tady je ten bylinkový odvar," hlásil dívčí hlas. "Jejda, tak takhle vypadá podzemšťan!"

"Avo, běž ke svým sourozencům," přišel známý pokyn a v příštím okamžiku se trpaslíkovi zdálo, jako by mu nohu ponořili do vroucího oleje. Vykřikl a svět kolem něj zčernal.

* * *

"...ale žádný dlouhý vousy, jak dědeček vždycky říkával," opět uslyšel dívčí hlas, který tentokrát zněl zklamaně. "Táta má hustější vousy. Ale tyhle vypadaj jako... taková ta vlna, co škrábe."

"Co když má u sebe zlato a diamanty?" Někdo se připlížil až těsně k němu. "Babička ve svých pohádkách vždycky vypráví, že prý jsou hrozně moc bohatí."

"Pojď zpět! Nemůžeš ho jen tak prohledávat, to se nehodí!" sykla dívka zlostně.

Tungdil otevřel oči. Okamžitě zaslechl, jak děti vykřikly, sláma zašustila, rychle se od něj odsouvaly pryč. Zvedl se do sedu a rozhlédl se.

Kolem něj sedělo devět dětí, jejich věk se pohyboval mezi čtyřmi až čtrnácti cykly. Zvědavě a zároveň trochu ustrašeně si ho prohlížely. Měly na sobě prosté šaty, nic, co by stálo víc než pár drobných. Jeho noha byla ovázaná, stále ještě mu v ní bušilo, ale bolesti zmizely a jeho čelo už nepálilo. Postarali se o něho dobře.

"Vraccas vás provázej," pozdravil je. "Kde jsem a kdo o mě pečoval?"

"Mluví jako my," podivil se zrzek s odstávajícíma ušima.

Nejstarší dívka, která měla hnědé vlasy spletené do dvou copů, se široce usklíbila. "Samozřejmě že mluví stejně jako my, co sis vlastně myslel?" Kývla na Tungdila. "Já jsem Ava. Moje máma tě před pěti oběhy viděla, jak spadl do špíny. Opatja a ostatní se o tebe postarali." Vyslala blondátou dívku jménem Jemta, aby přivedla dospělé. "Je ti dobře? Nemáš hlad?"

"Pět oběhů?" Trpaslík měl dojem, že si jen na chvíli zdříml. Jeho břicho se hlasitě hlásilo. "Ano, myslím, že mám hlad. A žízeň." Usmál se, protože mu tohle hejno připomínalo jeho vlastní domov, Fralu, Sunju a malou Ikanu. "Vy jste mi upovídané všetečky." Tím vyvolal celou lavinu otázek, která se už nedala zastavit.

"Ze které trpasličí říše přicházíš?"

"Seš bohatý?"

"Máš u sebe zlato a diamanty?"

"Kolik skřetů jsi už zabil?"

"Jste všichni tak malí, nebo jsou někteří větší než ty?"

"Umíte rozdrtit skálu holýma rukama?"

"Proč jsou tvoje vousy tak krátký?"

"Máte několik jmen a..."

"Dost už, dost!" Tungdil se rozesmál. "Ne tak rychle najednou. Začneme postupně po řadě, ale až když vašim rodičům řeknu, co se stalo v Dobrých lukách." Nechtěl o těch ukrutnostech dětem nic vyprávět, ale probrat celou záležitost s dospělými.

Světlovlasá žena, kterou spatřil před pěti dny, než ho horečka konečně sklátila, vstoupila do stodoly, v náručí koš plný chutně vonících věcí. "Já jsem Rémsa," představila se.

"Já se jmenuju Tungdil. Zachránili jste mě před smrtí a za to vám budu celý život vděčný, ale teď musíte poslat děti ven," pronesl tiše.

"Proč?" skočila mu Jemta drze do řeči.

Zašklebil se na ni. "Abys neslyšela ty zlé věci, o kterých budu mamince říkat."

"Myslíš ten útok na Dobré louky?" zeptala se žena. "Celou dobu jsi o tom fantazíroval..."

"Ne, to se opravdu stalo! Skřeti se... Musíte odsud pryč! Chtějí na jih, na východ a na západ, tři roty, každá má nejméně stovku válečníků. Zničí vás a vaše příbytky i se vším dobyt看kem. Odejděte!" zapřísahal ji.

Réma mu sáhla na čelo. "Ne, teplotou to být nemůže, už nemáš horečku," pronesla přemýšlivě. "Tak teda je to pravda?" Rozbalila chléb, mléko, sýr a slaninu před ním na deku, aby nesklouzly do slámy.

"Řeknu o tom Opatjovi. Pošleme posla do Věžosvětí. Královská administrativa bude vědět, co je třeba udělat."

"Ale oni přicházejí sem!" zdůrazňoval Tungdil při jídle. Hlady už se nedokázal ovládnout a zakousl se do slaniny.

"Ležels pět dnů v horečkách, Tungdile! Ti skřeti by už u nás dávno byli, kdyby na nás měli spadeno," usoudila. "Ale pro jistotu postavíme někoho, aby hlídal."

"Jsou ve Věžosvětí poslové?" Jejich jezdcí a poštovní holubi znali tu nejkratší cestu do velkých měst ve Skryté zemi. Taková služba byla sice tak drahá, až to bolelo, ale zprávy byly aspoň hbitě doručeny.

"Chceš poslat zprávu? Pošlu ti někoho, komu budeš moci svou zprávu říct, aby ji..."

"Děkuji, ale já umím psát," přátelsky odmítl její pomoc. Neměl ženě za zlé, že ho považuje za nevzdělance, kromě toho umění psát ovládalo jen velice málo prostých lidí. "Papír a pero úplně postačí. Posel by to mohl v tom malém městě předat. Zpráva má dojít k magusovi Lot-Ionanovi do Ionandaru."

Přikývla a přezkoumala jeho ob vaz. "Ta tvoje noha byla skoro ztracená. O den později a mohli bychom ti vyřezat novou ze dřeva. Ta past na vlky musela být stará a zrezivělá. Teď jez a odpočín si."

Selka vyhnala děti ven, aby se mohl v klidu najíst, ale ty se po chvilce s chichotáním vrátily zpátky a přinášely papír a pero.

Děvčata a chlapci se brzy nehnuli od jeho boku. Protože znali trpaslíka jenom z pohádek a legend, nechtěli si nechat tuto příležitost ujít. Sledovali každický pohyb jeho ruky, když sestavoval dopis magusovi.

Vylíčil v něm do nejmenších podrobností, co se v Dobrých lukách přihodilo, na čem se alfové se skřety domluvili, že Nôd'onn je vládcem Mrtvé země a mnohé další detaily. Doufám, že dopis dojde včas, pomyslel si ustaraně. Vyhotoval dopis ve dvou exemplářích, kdyby náhodou jeden holub zabloudil, a pak unaveně spočinul v měkké slámě.

Sotva si děti všimly, že svou práci ukončil, začaly ho nanovo zasypávat dotazy, ale Tungdil jim odpověděl rovněž otázkou. "Co vy, víte, kde je Černé skalisko?"

"Já to vím," vyvriskla Jemta pyšně. "Odsud to je něco míň než tři sta mil. Nedaleko něho vede cesta, říkal taťka. On byl kdysi kupcem a procestoval skrz naskrz celou Skrytou zem." Přemýšlela. "Počkej, já ho přivedu. On ti to bude umět vysvětlit líp než já." Vyskočila a jako vítr vyběhla ven a za chvíli se vrátila s Opatjou, podsaditým šedovlasým mužem. K Tungdilově radosti měl pro něj džbán piva.

"K Černému skalisku? Pozoruhodné místo," prohodil. "Ano, vede tam kolem jedna cesta, ale na posledních mílích se budeš muset prodírat lesem." Vzal si trpaslíkovu mapu a přibližně mu do ní zakreslil trasu. "Nemůžeš tu horu minout, mezi korunami stromů uvidíš plochý, černý vrcholek."

"Plochý vrchol?" podivil se trpaslík a s díky si vzal pivo. Děti se kolem něho shlukly a naslouchaly.

Opatja přikývl. "Vypadá jako hranatá kostka mýdla, kterou Palandiell jen tak hodila do lesa, čtyři sta kroků vysoká, míli a dvě stě kroků dlouhá a tři sta kroků široká." Na vysvětlenou vzal sýr a seřízl ho do pravoúhlého tvaru. Pak do něho vyřezal hluboké rýhy odshora dolů, až se kolem nich vytvořily brázdy.

"Ty způsobil vítr a déšť," poznamenal směrem k dětem.

"Na to si vzpomínám. Takovým útvarům se říká tabulová hora, protože jsou nahoře ploché jako stůl, jako nějaká tabule," řekl Tungdil. "Znám je z knih svého maguse." Pokusil se představit si, jak takové skalisko ve skutečnosti vypadá. Jak obchodník tu horu popisoval, zdálo se mu, že o ní četl nějakou legendu, nedokázal si ale na ni vzpomenout. Tři sta mil však představovalo dost času na to, aby si ji vybavil.

"Co tam chceš dělat?"

"Poblíž někdo bydlí, jeden osadník, bývalý žák mého maguse," odvětil trpaslík. "Můj pán by chtěl vědět, jak se mu vede. Mám se na vlastní oči přesvědčit, jestli je zdravý."

Opatja si prohlížel Tungdilovu zraněnou holeň. "Počkej ještě pár dní, než budeš v tom svém putování pokračovat. Dáme ti s sebou dost bylinek, aby sis mohl cestou ránu ošetřovat." Vzal dopisy Lot-Ionanovi a vycházel ze stodoly ven.

"Jsem vám velkým dlužníkem," pronesl Tungdil s vděčností.

"Ale kdeže," odbyl ho bývalý kupec mávnutím ruky a usmál se. "Už dlouho jsme neměli od té bandy ukřičenců takový pokoj."

Přenechal hosta dětem, které překypovaly otázkami a bez okolků pokračovaly s výsledkem. Divily se, když slyšely, že mu je už třiašedesát cyklů.

"To bys přece musel mít o hodně delší vousy," podotkla Jemta podezřívavě. "Dědeček říká, že podzemšťani nosí vousy až na zem."

"My jsme trpaslíci, žádní podzemšťani. Mám vous už třicet cyklů, ale musel jsem si ho oholit, protože jako kováři mi do něho jiskry věčně dělaly díry a protože mi ho jeden člověk obarvil na modro," vysvětloval trpělivě a chlapec s ušima jako plachty okamžitě natáhl ruku a zajel mu do něj.

"Tvoje chlupy jsou mnohem tvrdší a drsnější než tátovy," zjistil.

"Je to dřina rozčesat je, aby se dal z pramínků uplést cop nebo několik copů. To k našemu národu patří," usklíbl se trpaslík a předvedl jim, jak si upravuje vousy. "Rádi si vousy zdobíme a soutěžíme spolu, kdo má nejdelší a nejkrásnější vous. Jenom někteří trpaslíci nosí licousy, knírek, zakroucené kníry nebo vousy upravené břitvou. Většina jich vypadá stejně jako já," tvrdil. Jeho znalosti pramenily z Lot-Ionanových knih.

Děti se smíchem vyráběly vousy ze slámy a sena, které si kousíčky pryskyřice, nalezené v trámův, lepily na obličej.

"Mají všichni podzemšťani... všichni trpaslíci vousy?"

"Ano. A když narazíte na oholeného trpaslíka, můžete si být jisti, že byl za něco potrestán. Musí na tak dlouho do vyhnanství, než mu vousy na tváři dorostou na délku topůrka sekery, a protože naše vousy rostou pomalu, trvá to celé cykly, než se může vrátit." Znalosti, které lidé posbírali do knih. Povzdechl si. Jemta okamžitě chňapla po chlapci s ušima jako plachty a strhla mu stébla slámy z obličeje. "Tak, seš vypuzenej! Zmizni!"

V mžiku vypukla bitva o umělé vousy, snažili se vyštvať jeden druhého do vyhnanství, dokud se neobjevila Rémsa a neučinila jejich řádění přítrž. Po hlasitých protestech opustili svého nového kumpána a rozloučili se s ním.

Žena věnovala Tungdilovi srdečný úsměv. "Mají k tobě důvěru," pronesla. "To je dobré znamení.

Příjemnou noc, Tungdile. Pomodlíme se k Palandiell, aby tě rychle uzdravila."

Mají mě rádi, kdo by si to pomyslel? Potěšilo ho to. Frale a jejím dcerkám by se na statku určitě moc líbilo. Už teď toho mám spoustu, co jim budu vyprávět, až se vrátím. Ani mi nebudou věřit. Trpaslík pohladil děveččin šátek, ulehl na lože a zkřížil ruce za hlavou. Otázky na bohatství a podivnosti trpaslíků mu působily bolest, protože chlapcům a děvčatům jenom přednášel znalosti z knih. Je na čase, abych se setkal s pravými dětmi kováře.

IV

Skrytá země, království Gauragar,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

T

ungdil brzy našel příležitost, jak sedlákům poděkovat za jejich pozornost a péči. O dva dny později, když už ho noha nebolela, stál u výhně v jejich kovárně, protože kovář si zlomil ruku a nebyl schopen zhotovit, co si u něj objednali sedláci z okolí. Trpaslíkova bezplatná pomoc kováři přišla právě vhod.

Všechny děti se střídaly při obsluze kovářských měchů a brzy se kvůli této odpovědné úloze dostaly do sporu. Tungdil sázel kusy surového železa do uhlí a čekal, až se rozžhaví do ruda.

Děti postávaly kolem něj, když bušil kladivem do železa, až jiskry lítaly. Každý úder, každé zazvonění doprovázely blažené úsměvy.

Kovář Tungdilovi uznale pokývl. "Jen málokdy jsem viděl tak rychlou a především dobrou práci," chválil jej. "Jak se zdá, tak kovářské řemeslo opravdu vynalezli podzemšťani."

"Říká se trpaslíci, ne podzemšťani."

"Promiň," muž se omluvně usmál. "Kovářské řemeslo vynalezli trpaslíci."

Tungdil se zašklebil. "Tady je stejně ještě spousta práce, ať dělám seberychleji. Zůstanu tady ještě jeden oběh, než se vydám k Černému skalisku."

"Jak se dělají hřebíky?" vyzvídala Jemta a drze skočila mužům do řeči.

"Z tebe se stane příští kovář, že?" Tungdil jí prohrábl blondáté vlásky a naučil ji, jak se dělají hřebíky.

Pyšně pak předváděla rodičům, co vytvořila, zatímco se trpaslík věnoval nové klíce ke studni.

Odpoledne se trpaslík vytratil ze žáru kovárny, aby se osvěžil a spolu se svými stále ještě pořádně zapáchajícími šaty se naložil do kádě s vodou.

Asi hned začnu syčet jako žhavé železo, když se ponoří do kbelíku. Voda byla ledově studená, chvíli nemohl popadnout dech, pak si začal chladu užívat a celý se ponořil pod vodu, aby se pak s prskáním a funěním vynořil nad hladinu. Právě si protíral oči, když na něho padl jakýsi stín. Zazvonilo železo, byl cítit olej.

Nějaký ozbrojenec, uvědomil si Tungdil a opatrně zamžikal.

O stěnu kovárny se opíral impozantní muž, mohl mít kolem třiceti cyklů, ruce zkřížené na opancéřované hrudi. Přestože měl u sebe hned několik zbraní, nenesl žádnou uniformu nebo erb, které by dokazovaly, že bojuje v řádném vojsku.

"Hledáte mne, pane?" zeptal se Tungdil a vylezl z vany. Ze šatů mu cákala voda a vsakovala do písčité půdy.

"Ty jsi kovář?" uslyšel odpověď.

"Ne. Jsem mu k ruce. Jestli si chcete nechat něco opravit, můžete se na mě obrátit." Trpaslík zachovával zdvořilost, i když se mu ten muž na první pohled nelíbil. Jeho šedé oči si ho měřily tak pronikavě, jako by mu chtěly přes šaty proniknout až do duše.

"Máme dva koně, které je třeba okovat. Dokážeš to?"

Tím to u Tungdila definitivně prohrál. "Samozřejmě. Tak jako vy zřejmě umíte jezdit na koni, jinak byste si taky žádného koně nekoupil," odsekl a obešel dílnu. Snažil se vypadat co nejdůstojněji, i když se za ním táhla mokrá stopa, vlasy mu zplihle visely dolů a jeho holínky mlaskaly, jako by měl pod nohama bažinu.

Na úzké, hrbolaté cestě čekalo šest koní a čtyři muži, kteří vypadali, jako kdyby právě táhli do bitvy. Nákladní zvíře neslo na zádech kromě kuchyňského náčiní a několika kožených pytlů i dvě srolované sítě.

Muži se tiše bavili mezi sebou a zmlkli, když se Tungdil objevil. Užasle na něho pohlédli, nic však neřekli. Trpaslík přikázal jednomu z mužů, aby se ujal měchů. Vzduch se zasyčením vnikl do uhlí, až začalo žhnout. Plamínky zaplápolaly, zakmitaly a vyšlehly do výše. Žár udeřil Tungdila do tváře. Vlasy a šaty mu zakratičko zcela uschly. Cítil se skvěle.

"Vy jste žoldnéři, pane?" vyptával se svého pomocníka a v naprostém klidu si vybíral nejdříve kladivo a pak i vhodný kus železa na podkovu. Další muž přivedl kulhajícího koně dovnitř. Tungdil krátce přiložil železo, tohle se bude hodit.

"Něco takového," prohodil muž. "Honíme skřety a lidi, co porušili zákon. Je na ně vypsána odměna ve zlatě, když je někdo dopadne."

Tungdil vložil železo mezi žhavé uhlí a čekal. "Máte hodně práce, pane?" pokračoval ve výslechu. "A slyšeli jste něco o skřetech, kteří zničili Dobré louky?"

"Gauragar je velký a oddílý krále Brurona nemohou být všude. Nemůžeme si stěžovat," odpověděl jejich vůdce úsečně.

Tím rozhovor skončil.

Trpaslík mlčky vykoval podkovy do správného tvaru a upravil je koním na míru. Kovárnou se linul nažloutlý bělavý dým. Chvíli poté si vyžádal za práci dvojnásobek obvyklé ceny. Žoldnéři částku bez okolků uhradili a odjeli. Trpaslík na ně brzy zapomněl.

Konečně přišel den loučení, čehož litovaly zejména děti. Toho malého mužička, který jim vykoval tak

krásné ozdůbky, si z celého srdce oblíbily.

Tungdil zešíroka a upřímně svým zachráncům poděkoval. "Jsem si jistý, že bez vašeho léčivého umění bych na tu hnisající ránu umřel," zdůraznil a vtiskl jim do ruky mince, které v tak hojné míře vymámil na žoldnících.

"To nemůžeme přijmout," odporoval Opatja.

"Já si je zpět nevezmu. Když se trpaslík rozloučí se zlatem, je to zvláštnost, která se neopakuje každý oběh," trval na svém s takovou tvrdošíjností, že zlatáky nakonec přece jen putovaly vesničanům do váčků.

Rémsa mu podala sáček s bylinkami. "Ty si budeš přikládat na nedolčená místa, večer, až budeš odpočívat. Brzy nezůstane po tvých zraněních ani stopa." Podali mu na rozloučenou ruku a pak Tungdil pokračoval v cestě. Chlapci a děvčata ho kousek doprovázeli, dokud se obloha nezatáhla a nezačalo hrozit, že se dá do deště.

"Přijdeš nás navštívit, až se budeš vracet?" zeptala se ho Jemta sklesle.

"Ovšem že ano, maličká. Udělalo mi velikánskou radost, že jsem se s vámi seznámil. Když se v tom budeš pilně cvičit, stane se z tebe dobrá kovářka." Chtěl jí podat ruku, ale Jemta mu vyklouzla a místo toho ho přitiskla k sobě.

"Teď jsme přátelé," rozloučila se s ním, zamávala a utíkala nazpět. "Nezapomeň nás navštívit," připomínala mu a pak zmizela.

Tungdil stál pořád ještě na místě se vztyčenou rukou, úplně zaskočený její srdečností. "Tak vidíš, Vracasi," zamumlal dojatě. "Kdo by si to pomyslel, že dobudu dívčí srdce?" V dobré náladě a myšlenkami u těch přátelských lidí ze statku pokračoval těžkým krokem vpřed.

Zdálo se však, že příjemné jarní dny jsou pryč. Obloha se již nevyjasnila a nepřestávalo pršet.

Tungdilovy kožené holínky časem zcela provlhly, nohy mu natekly a neustále ho zábly.

Když si odmyslel nepříjemné stránky svého pochodu, postupovala jeho cesta celkem úspěšně. Stále ještě si však dělal starosti s pronikáním skřetů do Mrtvé země, jak to předpovídal ten alf.

Lot-Ionan mu kdysi vysvětlil, jak daleko ta hrůza ze severu postoupila. Na nejširším místě, kol dokola Páté trpasličí říše, zabírala šest set padesát mil a sahala na jih do hloubky čtyř set mil, kde se její čelo zúžilo na polovinu.

Během jedné přestávky pod ochranou skalního výběžku si vzal do ruky mapu a představoval si, jak se ta hrůzná moc sune dopředu, jako klín. Její špička narazila na síly magusů, tím se otupila a zploštila, její pronikání dospělo ke konci.

Nyní to však vypadalo, že se ten záhadný vládce Mrtvé země, Nôd'onn, nevzdal. Navzdory magickým bariérám se jeho úspěchy nedaly popřít. Na východní straně se do středu Gauragaru šířila jako dvě stě mil dlouhý a sedmdesát mil široký nádor říše alfů Dsôn Balsur. A dokud nebude uzavřena Kamenná brána, budou se Severním průsmykem dovnitř valit jako posily ty nejodpornější příšery.

Jestli se teď ještě skřeti z Tobiboru postaví na stranu Mrtvé země, dostanou se magusové do úzkých, uvědomil si Tungdil ustaraně. Dokázali toho svou kouzelnou mocí mnoho, ale být současně na několika místech neuměli ani oni.

Alespoň teď vědí, že se skřeti spolčili s Mrtvou zemí! Jeho zpráva musela mezitím k Lot-Ionanovi dorazit.

Cesta rozmanitou krajinou Gauragaru se ze všech sil snažila Tungdila odškodnit za události na počátku jeho výpravy. Jaro přimělo přírodu, aby se i navzdory dešti předvedla v sytých, zářivých barvách, trpaslík však pramálo dbal na pestrobarevnou krásu pahorků, lesů a nížin. Zanedlouho krácel kolem opuštěného svatostánku Palandiell, malé, světlé stavby s množstvím oken a vytesanými ozdobnými ornamenty, které orodovaly za ochranu a plodnost.

Byl to stánek oné bohyně, v níž věřila převážná většina lidí. Tungdilovi se zdála příliš mírná, příliš neurčitá, raději se držel Vracase, jehož chrámy byly ve větších městech vidět jen zřídka, jak se dozvěděl z knih.

Někteří lidé uctívali bohyni vod Elrii, jiní boha Samusina, který dohlížel na vítr a na to, aby dobro a zlo byly v rovnováze. Samusinovi byly bestie stejně po chuti jako lidé, elfové a trpaslíci. Avšak Tion, stvořitel těch nejhorších nestvůr, byl více nenáviděn než uctíván. Neznám nikoho, kdo by se k němu hlásil,

vytanulo Tungdilovi na mysli. Lot-Ionanovi sloužící, mezi nimi i Frala, se modlili k Palandiell. On sám si v kovárně zřídil malý Vraccasův oltář a stvořiteli trpaslíků, jenž vytesal z nejtvrdší žuly otce pěti kmenů a vdechl jim život, příležitostně obětoval trochu zlata, které spálil ve své výhni. Nevěděl, zda to druzí trpaslíci dělají stejně jako on, považoval však za přiměřené nabídnout Vraccasovi jen to nejcennější.

Jeho hnědé trpasličí oči sklouzly po osamělém svatostánku, po kterém se plazily šlahouny. Lidé se k ní budou brzy modlit častěji, soudil.

Za chvíli musel sejít z cesty, aby udělal místo mohutnému oddílu těžkooděného jezdeckta krále Brurona. S řinčením a rachotem táhli bojovníci kolem něj, bláto stříkalo do výšky a potřísnilo mu plášť. Napočítal dvě stovky vojáků. Jen jestli to bude proti rotě skřetů stačit?

Zpráva o velkém počtu bestií v Idoslánu se rozšířila rychlostí blesku, trpaslík to poznal podle toho, že stále častěji potkával jízdní hlídky. Král Bruron z Gauragaru se nechtěl spoléhat na to, že král Tilogorn skřety rozdrť, ale činil vlastní opatření, aby je vypátral a zaútočil na ně.

Tungdila potěšilo, že lidé vzali jeho poselství vážně. Samozřejmě, v učebnicích dějepisu se později jen sotva najde zmínka, že on, Tungdil, trpaslík bez kmene i bez klanu, vyprávěl rodině jednoho sedláka o zániku Dobrých luk a ta rodina to nahlásila královské administrativě ve Věžosvětí. Také mu na tom ani nijak nezáleželo, ale on sám o tom věděl a to se mu líbilo.

Trpaslík většinou nocoval v přírodě, když měl příležitost, nepohrdl stodolou a jen jednou si dopřál další pobyt v hostinci. Raději si svou mizející hotovost šetřil.

Rána se po devíti obězích slunce úplně zahojila. Díky útrapám cesty ztratil trochu na váze, pásek upínal o dvě dírky újeji než obvykle. Už tak nefuněl, když stoupal, chůze jeho vytrvalosti jen prospěla a i nohy si zvykly na každodenní pochod. V noci ho tu a tam přepadaly vzpomínky na zničené Dobré louky. Tuto ukrutnost musel jeho rozum stále ještě zpracovávat.

Po několika dalších obězích slunce konečně objevil tabulovou horu. Skalní útes skutečně vypadal tak, jak mu ho Opatja neuctivě znázornil pomocí síry, jenom nebyl žlutý, právě naopak.

Světlo ozařovalo široké, roklinám podobné průrvy v hladké stěně, spadající svisle dolů. Ponurý skalní útes ležel v krajině jako kus odhozeného kamene a byl obklopen tmavě zelenými jedlemi. Ve srovnání s rozměry Černého skaliska vypadaly stromy drobně a křehce, přestože jejich výška nepochybně přesahovala padesát kroků a více.

Černé skalisko určitě kdysi bylo pořádnou, na míle vysokou horou. Možná mu bůh za trest urazil vrchol a jeho tvrdé úpatí zapustil do země jako kořeny poraženého stromu, napadlo Tungdila.

Vyvýšenina ze sebe vyzařovala něco odpudivého, co si nedokázal vysvětlit. Kdyby tam nemusel zanést ty artefakty, určitě by Černé skalisko obešel širokým obloukem. Jak se zdálo, Gorén společnost nijak nemiloval, když si vyhlédl takové útočiště.

Trpaslík ze sebe setřásl podobné pocity, upravil vak s artefakty a krácel kamenitou cestou, která vedla půl míle od okraje lesa. Zatímco kroužil kolem jedlového lesíka, hledal nějakou stezku nebo průsek, avšak když slunce zapadalo, stál opět tam, odkud vyšel, aniž by něco objevil.

Podivuhodný les. Tak si jím zítra prostě budu muset cestu prosekat, když mi kmeny nikde neuhnou.

Protože cítil únavu v kostech, ustlal si poblíž cesty na noc a rozdělal oheň. Přitom koutkem oka sledoval kraj lesa, kdyby se odtamtud chtěla vyplížit nějaká šelma.

O něco později dostal návštěvu, která měla velkou radost, že nemusí být sama. Dva vetešníci zadrželi vůz s plachtou vedle ohně a vypráhli oba mezky, kteří tu káru táhli. Pánve, hrnce a poklice, které skladovali na povoze, rachotily a řinčely ještě hlasitěji než těžkoodění vojáci.

"Máš tam u ohně ještě místo?" zeptal se vozka a ujal se jejich představování. Hill a Kerolus byli pro Tungdila typičtí mužští. Dlouhé vlasy, hrubí, neoholení, v prostém oděvu a zbytečně moc hlasití. Žertovali, řehtali se a neustále dávali kolovat láhev s pálenkou, ale jejich dobrá nálada působila vynuceně.

"Nechápejte moji otázku nesprávně," prohodil Tungdil, "ale zdá se mi, že... máte nějaké starosti."

Hill se na místě přestal smát. "Dobře si všímáš, podzemšťane..."

"Trpaslíku. Já jsem trpaslík."

"Ano? A je nějaký rozdíl mezi podzemšťanem a trpaslíkem?"

"Není. Je to lepší označení, tak jako já říkám vám s respektem lidé, a ne nadzemšťané nebo dlouhá

bidla."

Hill se zašklebil. "Pochopil jsem."

"Upřímně řečeno, máme strach z té hory a z bestii, které tam v lese žijí. Odpočíváme vedle Černého skaliska jenom proto, že oba naši mezci už nechtěli dále," doznal Kerolus, který hodil na pánev čtyři vejce a smažil je. Ochotně se o jídlo podělil s trpaslíkem a se svým partnerem.

"Co je na té skále tak zvláštního?" otázal se Tungdil a kůrkou chleba stíral žloutek z pánve.

Vetešník se na něho udiveně podíval. "Podzem... trpaslík, co tu legendu nezná? Tak to ti rád povyprávím o hoře, která už žádnou horou není."

Hill zalehl blíže k hřejivému ohni a jeho partner se pustil do vyprávění...

Kdysi se Černé skalisko nazývalo "Oblačná hora", protože jeho vrchol se tyčil až do nebes. Byla mocnější a pyšnější než všechny hory kolem Skryté země. Na jejím vrcholku sníh nikdy neroztál a nejhořejší svahy byly z ryzího zlata.

Do této výše se však nedostal žádný člověk, aby si odtamtud něco z bohatství hory odnesl. Spodní stěny, na nichž spočívala celá váha hory, byly příliš hladké a příliš tvrdé. A bělost sněhu a zlato zářily tak mocně, že ten, kdo se přesměřil dluho díval vzhůru, oslepl.

Lidé toužili po tom zlatu a zavolali si na pomoc trpaslíky.

Trpaslíci vyslali do Gauragaru jeden oddíl, aby si Oblačnou horu obhlédli na vlastní oči. Špičáky, dláty a lopatami se pustili do skály.

Protože jejich nástroje byly lépe vykovány než lidské, podařilo se jim vyrazit do Oblačné hory chodbu a uvnitř hory se prokopat nahoru. Horu vyhloubili a zlato odnesli, aniž by oslepli.

Lidé z Gauragaru to neviděli rádi a požadovali po trpaslících, aby jim něco z pokladu nechali. Když se lidé a trpaslíci dostali do sporu, otrásla se oživlá Oblačná hora vzteky, aby ze sebe vypudila všechny ty, co ji vydrancovali, ale díry v jejích útrobách byly tak četné, že se zřítíla dovnitř a všechny nenasytné pohrbila pod sebou.

Tak hora pozbyla svou krásu a velikost.

Od té doby pronásleduje lidi i trpaslíky nenávistí. Zmrzačená skála postupem času zčernala zlovůlí.

Oheň hlasitě zapraskal. Kerolus přihodil poleno, aby plameny vyšlehly vzhůru a zahnal temnotu.

Já jsem tu zlovůlí Černého skaliska hned ucítil, pomyslel si Tungdil. Nechápal, jak se Gorén může právě tam cítit dobře. Přinejmenším to hodně vypovídalo o jeho povaze.

"Říká se, že se v lese potulují bytosti, které každému poutníkovi přinášejí smrt. Hora si je přivolala a slíbila jim tučnou kořist," pokračoval obchodník a třásl se strachem. "Když mají moc velký hlad, vycházejí zpoza jedlí a pustoší vesnice. Sežerou všechno, lidi i zvěř."

"Je dobré mít společnost," přiznal Tungdil upřímně a připravoval se na nepříjemnou cestu mezi stromy. Jeho sekera mu v případě nouze pomůže. "Ale i já vám mohu povyprávět jeden příběh."

Vylíčil své zážitky v Dobrých lukách, vyprávěl jim o alfovi a o tom, jak bylo městečko zničeno. Jeho vyprávění vážlo, vzpomínky na tu hrůzu v něm znovu oživaly.

Skončil a pokusil se nalézt spánek, les ho však udržoval v bdělosti. Stromům zřejmě dělalo radost, když mohly začít sténat a skřípat vždycky, když chtěl vklouznout do hlubokého spánku.

Hilla a Kerola to nijak zvlášť nerušilo. Teď trpaslík pochopil, proč tak holdovali pálence: otupila jim smysly natolik, že nic neslyšeli. Muži mu velkoryse přenechali úkol strážit jejich životy.

Zvuky skončily teprve, když se rozednilo. Handlíři se zvedli, ještě Tungdilovi popřáli příjemnou cestu a odpočatě odjeli pryč, zatímco trpaslík se cítil jako polámaný.

Mrzutě hleděl na temnotu, která na něj čekala mezi jedlemi. Nebylo zbylí, musel k Černému skalisku. Gorén nepochybně žil ve zbytcích chodby, pokud bylo na historce, kterou mu Kerolus minulou noc vyprávěl, aspoň zrůko pravdy.

Stvůry nestvůry, musím projít skrz. Vytáhl sekera, pevně ji sevřel oběma rukama a tak vstoupil do lesa. Okamžitě narazil na odpor. Hora mu dávala jasně najevo, že ho nechce mít v blízkosti.

Tungdil se tím nenechal rušit. Čím dříve ty artefakty předá, tím rychleji se bude moci vrátit do skrytu své milované chodby v Ionandaru. Možná už mezitím trpaslíci z kmene Druhých Lot-Ionanovi napsali a

odpověděli mu na jeho žádost, pomyslel si optimisticky.

Jeho vzdorná cílevědomost ho brzy vedla lesem přímo k úpatí tabulové hory, aniž by cestou narazil na nějaké stvůry. Zdálo se, že za dne je přešla chuť útočit na poutníky. To se mu jen hodilo.

Svisle stoupající stěny Černého skaliska mu však vmetly do tváře němé odmítnutí, tak prosycené zlobou, že by nejráději udělal čelem vzad.

Najednou se spustila lavina kamení. Tungdil si na poslední chvíli stačil najít úkryt, poslední úlomek skály dopadl těsně vedle něj. Kusy sutin byly dost velké na to, aby ho zabily. Přesto se nedalo nic dělat, musel najít Goréna.

Trpaslík obcházel úpatí tabulové hory a nikde nemohl najít žádnou chýši nebo počátek nějaké stezky.

Hlasitě volal Goréna jménem a doufal, že se mu ukáže. Nic.

S proklínáním udělal další kolečko kolem černých, rozpraskaných stěn. Přitom objevil úzké schůdky, které do skály vytesali zkušené kameníci. Na něj byly rozměry jednotlivých schodů dost velké, ale lidem a jejich velkým nohám by činilo potíže najít na těch stupíncích bezpečnou oporu.

Tungdil šplhal vzhůru po Černém skalisku, dostal se do výšky sto kroků, dvě stě kroků, tři sta kroků.

Škrábal se po všech čtyřech a pevně se přidržoval maličkých schůdků. Byla to jediná pojistka, jaká se mu nabízela.

Tu a tam ho hora zasypala kamením a menšími lavinami, které mu způsobily na rukou a tváři řadu škrábanců. Jeden kámen mu nahoře rozrazil čelo tržnou ránou. Tungdila se zmocnila závrať a přitiskl se ke skále, aby se nezřítíl. Když se s ním okolí přestalo točit, setřel si krev z pravého oka a s nespokojeným bručením šplhal dále.

"Vraccas nás stvořil ze skály, abychom skále vládli, tak se laskavě přede mnou skloníš!" zvolal nahlas.

"Mě nesetřeseš."

Podle stínu, který vrhal, viděl, jak slunce stoupá dál a dál po obloze a nakonec se sklání, vítr mu mrazivě pískal kolem uší a smýkal jeho ranci. Nebezpečí narůstalo každým krokem, který udělal, a na cestu zpět dolů nechtěl ani pomyslet. Přesto se odvážil otočit se a vrhnout pohled na Gauragar, ležící čtyři sta kroků pod ním.

Mraky a slunce vytvořily z pestrobarevného koberce se záplatami luk, polí a lesů stínohru, jakou v takové podobě nikdy předtím neviděl. Tungdilovy oči vyslídily na míle vzdálená městečka, složená podle všeho z maličkých kostek stavebnice. Potůčky a řeky protínaly krajinu jako tepny a vzduch se rozvoněl jarem.

Překrásný výhled mu téměř vzal dech. Pojednou se cítil stejně povzneseně a mocně jako hora. Nyní pochopil, proč si národ trpaslíků zvolil, že bude žít v horách.

S novou odvahou pokračoval ve výstupu, až ve výšce dobrých pěti set kroků narazil na výklenek.

Trpaslík se rozhodl, že v něm stráví noc.

Opatrně zalezl do otvoru ve skále, který mu nabízel ochranu před nevlídným větrem a dalšími kamennými lavinami Černého skaliska. Zítra se uvidí, co dál, řekl si v duchu.

Zapadající denní hvězda osvětlovala jeho skromné přístřeší. Teplé světlo dopadalo na černé stěny tabulové hory a zvýrazňovalo odlišné struktury skal. Čím déle Tungdil hleděl na nerovnosti ve výklenku, tím víc mu připomínaly písmena.

Trpaslík zamrkal. Může to být mámení smyslů? ptal se sám sebe. Přejel rukou po povrchu. Něco tady opravdu bylo. Počasí s runami v průběhu času zle zamávalo a obrousilo je, ale nepochybně tam byly.

Ten problém dokáže snadno vyřešit! Rychle otevřel plechovku s troudem a rozdmýchal malý plamínek, kterým opálil topůrko svojí sekery. Poté Tungdil vytáhl z batohu mapu, otočil ji nepopsanou stranou nahoru a opatrně přejel začouzeným dřevem po papíru.

Droboučké saze moc nedržely, ale podařilo se mu to: znaky se přenesly na papír a objevily se zbytky prastarého písma.

Tungdilovi trvalo dlouho, než se mu podařilo přeložit do obecné řeči a pak i pochopit umělecky vypracované runy a nesmírně košaté formulace.

Zbudováno v krvi,
zbarveno krví.

Vytvořeno proti Čtyřem,
podlehlo Čtyřem.
Prokleta Čtyřmi,
opuštěno všemi Pěti.
Vzbuzeno kdysi k životu Třemi
proti vůli Tří.
Znovu zbarveno
krví
všech
dětí.

Tato slova vytesal sochař do skály v podobě stromu jako znamení obnovy a neustálého návratu. Stáří oněch run nedokázal Tungdil odhadnout, v knize o jazyku trpaslíků, kterou našel v Lot-Ionanových regálech, se o tom nic nepsalo. Pro něho však byla tato slova poselstvím z pradávných časů, z dob před nejméně jedenácti sty cykly.

Vyslovil je nahlas, aby jim vdechl život. Uchváceně naslouchal cizímu, a přitom tak důvěrně známému zvuku, který zněl v uších úplně jinak než lidské mletí jazykem. Slabiky ho dojímaly, braly ho za srdce, celého ho rozjitřily.

Avšak i svahy a rokliny Černého skaliska vnímaly onu starobylou řeč, tabulová hora si ji připomněla a zachvěla se. Její hněv na trpaslíky se plnou silou vrátil zpět a zaměřil se nyní na Tungdila.

"Nenechám tě, horo, abys mě setřásla." Trpaslík sklouzl blíže ke stěně, aby se na chvějící se skále nezřítíl do hlubin.

Skála za jeho zády se však rovněž dala do pohybu. S drásavým skřípěním před ním couvala dozadu, až nakonec odhalila vstup do jakéhosi tunelu. Jako když utne, přestalo se Černé skalisko chvět.

Tungdil viděl, že má dvě možnosti. Buď ho chce hora vlákat do pastí a navždy pohřbít ve svých útrobách, nebo mu Gorén otevřel dveře do svého přibytku.

Dlouho neotálel. V mžiku se rozhodl, posbíral věci, na záda si hodil ranec s artefakty a rázně vkročil do chodby.

Ušel teprve několik kroků, když tabulovou horou projel další otřes. Kamenná vstupní brána nezadržitelně překryla noční oblohu. Hvězdy nad Skrytou zemí zamrkaly trpaslíkovi na rozloučenou a v mžiku seděl polapen v Černém skalisku.

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

M

aještátný palácový areál se v bělostné záři tyčil do ocelově modrých oblak, pískově zbarvené věže se zvedaly nad kopulovitými střechami a svítily v hřejícím slunci. Jejich sebevědomý třpyt a vznešená velikost udávaly poutníkům směr na vzdálenost padesáti mil. Jenom slepec by dokázal zabloudit cestou do Poristy, hlavního města kouzelné říše Lios Nudin.

Lot-Ionan se zaradoval při pohledu na město a při představě, že se brzy uvidí s ostatními, přestože v něm důvod jejich setkání vyvolával neklid. Přitáhl Furovi oštěže a umírněným tempem projel branou do města.

Hřebec vzpurně fíkal, protože by mu bylo milejší běžet rychle a cítit, jak mu hřiva povlává ve větru.

Dle dávné tradice zasedala rada magusů v této překrásné budově. Tento zvyk dodržovali lidé znalí kouzel již déle než dva tisíce cyklů. Měli pro to důvody rozličné povahy. Za prvé leželo toto místo v centru Skryté země, za další neměl Lios Nudin nadarmo tvar lidského srdce. Jak se zdálo, měla magická pole, která se vyskytovala v pěti kouzelných říších, původ právě zde. Lios Nudin sytil jako pramen svou čarovnou mocí říše Ionandar, Saborien, Oremaira a Brandôkai.

Magus se zasmál a pohládl nespokojeného ryzáka po krku. "Na zpáteční cestě si zaběháš do sytosti," slíbil mu a zaměřil pozornost na dění kolem.

Hradby Poristy skýtaly ochranu a nocleh čtyřiceti tisícům lidí. Protože město leželo v travnaté rovině,

táhnoucí se stovky mil, věnovali se jeho obyvatelé zemědělství a chovu dobytka, z toho si mohli dobře žít. Kvalitou svých produktů se téměř mohli měřit s Tabáňem, který se rozkládal na severu Skryté země a býval často nazýván Rovina klasů.

Lot-Ionan vedl koně uličkami města věčně kypícího ruchem. Neustále se musel znovu a znovu vyhýbat vozíkům a kočárům a dávat si pozor, aby nějácí kolemjdoucí neskončili pod kopyty. Velice rychle se mu začalo stýskat po ústraní jeho chodby.

Konečně stál před portálem paláce, do kterého mohli prostí lidé vstoupit jen na pozvání rady. Odvážné pošetilce, kteří se pokusili přelézt přes zdi paláce, zadržela neviditelná zábrana; viseli přilepení na zdi jako mouchy na mucholapce, dokud nezemřeli hladem a žízní. Teprve až z nich nezůstalo nic než pár kostí, pouta povolila. Magusové neznali při tomto přestupku žádné slitování, protože v paláci neměl kromě Šesti a jejich doprovodu nikdo co pohledávat.

Lot-Ionan zvolal magickou formuli, aby se brána otevřela. Její křídla, uvedená do pohybu neviditelnými silami, se zhoupla dovnitř a umožnila mu vstup.

Magus přiměl koně, aby se zastavil před širokým venkovním schodištěm ze žlutohnědého mramoru, a sklouzl ze sedla. Jeho cesta vedla širokými schody vzhůru a pak prosvětlenými arkádovitými chodbami, jejichž podlahy byly vydlážděny uměleckými mozaikami. Světlo padající dovnitř půlkruhovými vyduťmi střešními okny se rozmarně odráželo od bílých sloupů a podtrhovalo přesně zakomponovanou pestrost barev. Chodba se táhla až k poradní síni, za jejímiž dveřmi byl očekáván. Magus vyřkl jedno jediné magické slůvko a dveře se před ním otevřely.

Tady, u mohutného kulatého malachitového stolu, seděli všichni vedle sebe: Nudin Vědychtivý, Turgur Sličný, Sabora Zamklá, Maira Ochránkyně a Andôkai Bouřlivá.

Patřili k mocné Šestce, která dokázala disponovat doslova nepředstavitelnými silami. Každý z nich usiloval pomocí magie o dosažení cíle, který si sám vytyčil. Svrhnout sedm světských královen a králů a dobýt jejich území by pro ně bylo hračkou, ale na tom neměl žádný z nich zájem. Jim záleželo na zdokonalení magie, nikoliv na světské moci.

Lot-Ionan pozdravil nejdříve Saboru, pak ostatní čtyři a popošel ke stolu, aby usedl mezi Saboru a Turgura. Magusové odpověděli na jeho zdvořilostní gesto strohým, povzneseným kývnutím hlavou.

Sabora ho uchopila za ruku, stiskla ji a věnovala mu srdečný úsměv. "Mám radost, že jsi tady, Lot-Ionane." Měla na sobě vysoce upnuté, přiléhavé a trošičku přísné šaty ze žlutého sametu, které sahaly až k zemi. Krátké vlasy jí více prokvetly stříbrem, avšak její šedohnědé oči se čile rozhlížely a vyhledávaly jeho pohled. "Bouřlivá už to nevydržela." Ztišila hlas až k šepotu, aby ji slyšel pouze Lot-Ionan. "Já taky ne. Ale z jiného důvodu."

Lot-Ionan se pousmál a najednou si připadal jako zamilovaný mladíček. Sabora dobře věděla, že její náklonnost je opětovaná.

"Mezitím jsme zjistili, proč jsi neuposlechl našeho prvního zavolání," pronesla Andôkai a její slova zněla jako výčitka. Andôkainu krásu bylo možno s klidem označit jako strohou a na magu měla podivuhodně svalnatou postavu; údajně bojovala stejně zdatně jako kdekterý válečník. Dlouhé světlé vlasy měla spletené do přísného copu a její modré oči podle všeho neustále vyhledávaly nějaký spor.

"Friedegard a Vrabor jsou mrtví," dodala Maira. Byla urostlejší a štíhlejší než Andôkai. Rusé vlasy jí volně spadaly na nahá bělostná ramena, prostý světle zelený oděv se skvěle hodil k jejím očím a zlatým šperkům, které měla na uších a kolem krku. "Tato zpráva nás dostihla krátce před tvým příjezdem, Lot-Ionane." Pohlédla na Nudinu. "Shodujeme se v názoru, že jako vrazi přicházejí v úvahu pouze alfové. Musela je vyslat Mrtvá země, aby zabránila setkání Šestky."

Lot-Ionan pokrčil čelo. "Bylo by to poprvé, že moc ze severu vysílá své nejnebezpečnější služebníky tak hluboko na jih. Nudin mne informoval, že naše bariéry povolují," odpověděl. "Protivník dostává zpoza Severního průsmyku nové síly - více než doposud. Pokud tomu jednou provždy neuděláme konec, budeme muset stále znovu přijíždět do Poristy a napínat magické sítě." Energicky klepl ukazovákem o stůl. "To musí skončit! Zničme sílu Mrtvé země, přátelé!"

"No ovšem," vpadl mu Turgur blahosklonně do řeči. Rovnoměrný, pečlivě vyholený obličej, tenký knírek nad rty a dlouhé, splývavé, vlnité černé vlasy byly charakteristickými rysy Sličného. Žádný muž ve Skryté zemi se nemohl krásou rovnat tomuto magusovi, ženy každého věku mu ležely u nohou, a muži ho proto

obdivovali nebo nenáviděli. "Není nic jednoduššího než tohle, Lot-Ionane. Je skvělé, že nám to říkáš. Proč jenom na tuhle myšlenku nikdo před tebou nepřišel?"

"Jízlivost zde není na místě," pokáral Nudin Sličného skřípavým hlasem.

Rada zmlkla.

Muži i ženy si beze slov zpětně připomněli všechny předcházející pokusy o odrazení neviditelného nepřítele.

"Bylo úplně jedno, jaké magické zaklínání jsme použili, Mrtvá země se uhnízдила jako černé, tučné zvíře v Gauragaru, Taba?nu, Âlanduru, bývalém Lesinte?lu a ve Zlaté nížině, která je dnes Dsôn Balsurem," poznamenal Lot-Ionan.

"Silami, které jsme při tom uvolnili, bychom dokázali rozmetat pohoří a vysušit jezera," dodala Andôkai, která se v ničení skvěle vyznala. Maga se hlásila k Samusinovi, bohu větrů, a usilovala o ovládnutí sebemenší částčky vzduchu. Její temperament byl stejně nevypočitatelný jako vítr a nezřídka způsobil, že se leckde rozpoutala bouře.

"Jak je vidět, tak to nestačilo," usoudil Turgur. "Mrtvá země zaťala své pařáty do země a drží ji."

"Právě že ne," odporovala Andôkai nesmlouvavě. "Číhá na příležitost a nyní je připravena ke skoku.

Pokud nic nepodnikneme, bude nepochybně následovat její útok!"

Lot-Ionan se opět ujal slova. "Přemýšlel jsem o tom. Ze zkušenosti víme, že naše síly stačí k tomu, abychom udrželi tuto hrozbu v šachu. Jestliže však povoláme do Poristy učednice a učedníky a začleníme je do našeho rituálu, mohlo by se nám podařit odrazit sílu Mrtvé země." Vyčkávavě se rozhlédl po kruhu čarodějů. Lámal si nad touto otázkou hlavu už nějaký čas. Každý z nich měl přinejmenším třicet fámulů a famulae, kteří byli schopni magii alespoň použít. "Pokud proti Mrtvé zemi společně nasadíme síly více než sta osmdesáti osob znalých magie, dosáhneme úspěchu."

"Nebo se nám náš pokus nepodaří a my dospějeme k hrůznému poznání, že ani světské, ani duchovní síly pro ni nepředstavují rovnocenného protivníka," dodal Nudin suše.

Lot-Ionan se na tuto nejhorší ze všech možností neodvážil ani pomyslet. Skrytá země by tak padla temným silám dříve či později do rukou. Lidé, zvířata, příroda, všichni by byli od onoho okamžiku odsouzeni k prokletí, živořili by jako nemrtví až do konce věků a poslušně se řídili vůlí strašné síly ze severu. Jeho tělo se zachvělo hrůzou. "Ne, to se nesmí stát."

Andôkai se vrátila řeč jako první. Působila ustaraným dojmem, když se obrátila k ostatním pěti magusům. "Vím, že některým z vás činí problémy moje víra v Samusina. Věci však jsou takové, jaké jsou. Musíme něco podniknout."

"Překvapuješ mne," přiznal Lot-Ionan. "Od tebe bych očekával, že se vyslovíš proti vyhnání Mrtvé země."

"Samusin je bůh rovnováhy. Kde je jenom temnota, neexistuje dokonce ani stín. Nemůžeme dopustit, aby se děsivá představa podrobené země stala skutečností. Souhlasím s tvým návrhem," potvrdila. "Až se Mrtvá země stane minulostí, nastolí se rovnováha znovu sama od sebe."

Hlasovali. Všichni byli pro, aby se Lot-Ionanův návrh stal skutkem.

"Stejně bychom však nejdříve měli obnovit stávající bariéry. Nebude nám k ničemu, jestliže budou naši fámulové ještě na cestě a Mrtvá země mezitím prorazí přehradu," varoval je Nudin chraplavě. "Navrhuj, abychom si na hodinku odpočinuli a něco lehkého pojedli, než společně přikročíme k činu."

Rada s jeho návrhem souhlasila a rozešla se. Nudin požádal Lot-Ionana, aby ještě chvíli posečkal, a odvedl ho kousek stranou k oknu, které vedlo ze sálu k severu.

Ted' když stáli těsně vedle sebe, všiml si čaroděj, jak je Nudin hřmotný a otlý. V bělmu jeho očí postřehl tucty prasklých cévek, jeho zorničky se horečnatě leskly. Je na smrt nemocný!

Nudin si musel odkašlat a rychle přiložil kapesník k ústům. Druhou rukou se přidržel své javorové hole a hledal její oporu. Ve spěchu kapesník opět schoval.

Lot-Ionan měl dojem, že na něm zahlédl krev. "Měl bys poprosit Saboru, ať na tebe sáhne," pronesl ustaraně. "Vypadáš... hůř než nemocný."

Nudin však odmítavě mávl rukou a snažil se vyvolat na svém rozteklém obličejí nezávazný úsměv. "To je jenom pořádné nachlazení, nic jiného," zlehčoval celou věc. "Tělu není na škodu, když někdy dostane pořádně zabrat." Uznale přikývl, dívaje se na svůj protějšek. "Tvůj návrh byl výborný. Když jsi

přesvědčil dokonce i Andôkai, připojí se k tobě i ostatní." S námahou potlačil další nápor kašle, obličej mu zrudl. "My magusové jsme se příliš dlouho starali jen sami o sebe. Saboru z toho pro tentokrát vyjímám," pronesl stísněně. "Jsem rád, když vidím, že jsou ještě i jiné věci, o které se dokážeme společně zasadit. Skoda, že k tomu bylo zapotřebí takových skličujících okolností."

"Co to?" prohodil Lot-Ionan zaraženě. "Máš teď nějaký nový přívlastek a jmenuješ se „Sebekritický“?"

Dnes na něho čaroděj působil docela přijatelným dojmem, protože nevystupoval s onou povýšenou blahosklonností jako jindy. Jestli za to mohlo nachlazení, tak přál Turgurovi a Andôkai totéž.

Nudin se zasmál, ale záchvat veselí přešel v silný kašel. Tentokrát zahlédl Lot-Ionan krev, která se mu objevila mezi rty, než ji magus setřel. "Zajdeš si za Saborou," opakoval svá slova a záměrně zvolil příkazovací tón. "K rituálu budeš potřebovat sílu a jak se zdá, nutně si ji musíš doplnit."

Nudin zvedl ruku v obranném gestu. "Vyhrál jsi. Navštívím ji," odpověděl skřehotavě. "Ještě jedna věc: Kde jsou moje artefakty, starý příteli?"

Této záležitosti by se Lot-Ionan rád vyhnul. "Zapomněl jsem ten vak vzít," přiznal se. "Až moji fámulové přijedou do Poristy, hned je dostaneš."

Nudin se zašklebil. "Hlavní je, žes je našel. Žádný strach, ta věc nespěchá. Mrtvá země má přednost."

"Zrovna jsem myslel na to, že se podívám do skříně v pracovně a všechny věci pobalím, ale náš rozhovor mě tak vyvedl z míry, že jsem všechno nechal, jak to leží a běží," zlobil se sám na sebe.

Pán Lios Nudin mu poklepal na rameno. "To je v pořádku." Mírně se zapotácel. "A teď se omluvím.

Musím si na chvilku lehnout," rozloučil se a zamířil ke dveřím. Jeho bílý háv tiše šelestil a konec hole dopadal v pravidelném rytmu tvrdě na zem.

"Zajdi za Saborou!" zavolal za ním Lot-Ionan.

Zamyšleně se podíval z okna a pozvedl pohled od palácových zahrad, vybudovaných s vybraným vkusem, přes střechy města až k obzoru, kde zeleň polí splývala s modří oblohy. Z tohoto místa nebyl znát žádný rozdíl, ale byla tam, Mrtvá země, jen několik málo mil odsud.

Po chvíli pocítil na rameni jemnou ruku, ucítil vůni, která mu již dlouho nezavanula, a jeho staré srdce se rozbušilo rychlejším tempem. Zvedl pravou ruku a položil ji na tu, co mu spočívala na rameni. "Má drahá přítelkyně," pronesl a otočil se k Saborě čelem.

"Můj drahý příteli," odvětila a rozzářeně se na něho podívala.

Pokaždé, stále znovu mu pohled na Saboru přinášel radost. Vyrovnávala se se stářím stejně jako on, oba se ke svému věku hlásili. Bylo pro něj nesmírným potěšením, že není jediný vrásčitý stařec mezi tolika mladými tvářemi.

Nebyl ješitný, ale při jejich setkáních si vždy připadal dvakrát tak starý. Andôkai vypadala ve svých sto padesáti cyklech na třicet, Maira navzdory svým třem stům cyklům na padesát a Turgur tak jako tak neustále manipuloval se svým vzhledem a udržoval si vnější podobu statného čtyřicátníka.

Sabora věděla, nač myslí. "I oni stárnou, Lot-Ionane, netrap se tím," pronesla konejšivě a oba se dlouhou dobu objímali.

"Co dělá tvé umění?" zeptala se nakonec.

"Pilně na tom pracuji, ale můj pomocník mi zničil vzácné zaklínadlo, než jsem ho stačil použít," svěřil se jí.

"Brzo se mi podaří dosáhnout, abychom mohli vidět magii ve věcech i v lidech, a to nás přivede v našich výzkumech mnohem dál. A co ty? Dospějí tvé síly léčitelky zakrátko tak daleko, že budeš umět porazit veškeré choroby?"

Sabora se mu zavěsila pod paži. Spolu pak pomaloučku kráčeli arkádami. "Jednoduchá poranění nejsou pro mě už dávno žádnou výzvou. Teď se snažím vyhladit mor," prozradila mu. "A to s pozoruhodným úspěchem. Ale pořád ještě za mnou chodí dost lidí, co trpí kdejakými záhadnými chorobami. Bohové si každý den vymýšlejí nějaké nové soužení."

"Však se ti podaří, aby lidé jednoho dne neměli žádné potíže," dodával jí odvahy. "Mluvil už s tebou Nudin? Vypadá hrozně."

Mága potřásla hlavou. "Ne. Prošel kolem mě a neřekl ani slovo." Do obličeje se jí vkradl šibalský úsměv.

"Ale proti jeho nadváze jsem bezmocná. Jediný, kdo si pomocí magie dodatečně dotvaroval tělo i obličej, je Turgur."

"Musel k cíli dospět mnohem blíž, když si ve svém věku udržel tak pěknou postavu. Pamatuju si ho, jak

měl tváře mnohem zbrázděnější a vrásčitější."

Zastavili se v jedné z mnoha zahrad a posadili se.

Žena se o Lot-Ionana opřela. "Člověk se až diví," poznamenala tiše. "Máme všichni tak rozličné cíle, a přesto se dokážeme sjednotit."

"Myslela sis, že Maira jako nejstarší z nás by proti tomu něco měla? Ona přesně zná účinky působení Mrtvé země a shromažďuje ve svých lesích ta nejušlechtilejší, nejčistší stvoření, aby jim poskytla bezpečné útočiště před skřety."

"To ano. Doslechla jsem se, že se poslední jednorožci shromažďují v jejích lesích. Tam našli ochranu před těmi bestii," souhlasila s ním. "Jsme na nejlepší cestě k tomu, aby celá Skrytá země byla tak bezpečná jako před jedenácti sty cykly. Však už je taky nejvyšší čas."

Lot-Ionan si naplno užíval její vzácnou blízkost a objal ji rukou kolem ramen. "Turgur mě překvapil," přiznal se. "Vždycky jsem si myslel, že se točí jenom kolem sebe sama. Styl jeho života určují kultivovaná vznešenost, krása a umění. Ale teď..."

Sabora se rozesmála. "Nejspíš má strach o ty svoje dokonalé rostliny a zahrady, které si magií vytvořil. Mrtvá země by měla z jeho parádních koutů a zahrad velkou radost." Povstala. "Zaslechla jsem, že prý tu byl Gorén. Nebyl jedním ze tvých fámulů?"

"Gorén? Tady? V Poristě? Vždyť přece žije v Zeleném háji."

"Turgur mi vyprávěl, že se s ním a ještě jedním Nudinovým fámulem setkal po posledním shromáždění."

"Kdybych nevěděl, co a jak," prohodil magus žertem, "myslel bych si, že v tom je nějaké spiknutí. Sličný se schází s žáky obou svých konkurentů a snaží se z nich vylákat výsledky jejich zkoumání."

"To by byla zvláštní směs. Magická krása, zviditelněná magie a..." Zaváhala. "Vůbec nevím, co Nudin zkoumá. Ty ano?"

"Ne, nic o tom neříkal," odvětil. "Ale musí s tím mít spoustu práce, takže se mezi experimenty jen málokdy dostane k nějakému pohybu." Saborina slova v něm vzbudila zvědavost a rozhodl se, že se Turgura později poptá na jeho setkání s Gorénem. Něžněji oběma rukama objal a jemně s ní zakolíbal.

"Zapomeňme na pár hodin na ostatní, Saboro," poprosil ji plaše. "Vídáme se strašně málo."

"Strašně málo," potvrdila žena s krátkými prostříbřenými vlasy. "Navrhnu Andôkai, že si své říše navzájem vyměníme, abychom si my dva byli blíž."

"Její poddaní by tu výměnu přivítali. Po bouřích by v jejich říši zavládl klid," škádlil ji.

"Přece víš, že tiché vody jsou ty nejhlubší," odvětila se šelmovským zablýsknutím v šedohnědých očích.

Skrytá země, království Gauragar
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

T

ungdilovy hnědé trpasličí oči rychle přivykly temnotě. Stěny byly čistě vyražené z tmavé masy hory a dokonale vyhlazené. Úplně z nich vyzařovala hornická zručnost trpaslíků, lidé by si s tím rozhodně nedali takovou práci.

I když na něho legenda o zlaté hoře mocně zapůsobila, když ji slyšel vyprávět, přestal jí trpaslík věřit. Z toho mála, co zatím objevil, měl spíš pocit příbytku, žádného zlatého dolu.

Tungdil vyšplhal nahoru po několika schodištích, až nakonec stál před otevřenou padací mříží. Opíraly se o ni masivní dubové dveře, dřevo obepnuté mohutnými železnými pásy, zesílené navíc ocelovými deskami. Kdyby se zavřely, seděl by v pasti.

"Haló!" zavolal. "Je tu někdo? Pane Goréne?!"

Kromě tupé ozvěny jeho hlasu nebylo nic slyšet a po chvíli nastal opět klid jako v hrobě. Šel dál.

"Jmenuji se Tungdil. Posílá mě magus Lot-Ionan, slyšíte?" zvolal nahlas, aby nikdo nepřišel na myšlenku, že je nějaký lupič. Na druhé straně dveří postřehl několik páček, jimiž se dala padací mříž zvednout a zase sklopit, jak zjistil, když je zvědavě vyzkoušel. Zvuky, které při tom způsobil, byly velmi hlučné. Příliš hlučné.

"Promiňte," zavolal znovu a pospíchal dál, aby Goréna konečně našel.

Kráčel hlouběji a hlouběji do tabulové hory. Tungdil si připadal, jako by se ocitl v nějaké trpasličí říši.

Schodiště a stupínky vedly ke skrytým místům v kameni a vyvolávaly v něm přibližnou představu, jak to asi musí vypadat v horách patřících jeho národu. Nakonec se zastavil v kuchyni, ve velkém prostoru čistě vyhloubeném ve skále, s kamny, která stejně jako kuchyňské náčiní nebyla již dlouho použita.

"Pane Goréne?!" Tungdil se posadil, odložil svoje batohy a chvíli čekal. Do hlavy se mu vkrádalo hrozné podezření. Co když Gorén zemřel? Energicky se rozhodl zapomenout na zdrženlivost a pátrat po něčem, co by dokázalo, zda tam fámulus přebývá.

Namátkou prvními dveřmi vpochodoval do chodby, která za nimi ležela. Nejdříve se dostal do velké jeskyně táhnoucí se do délky dvou set kroků a šířky čtyřiceti kroků. Byla v ní založená zahrada podle všech pravidel zahradnického umění, ale nepřítomnost ruky, která by o ni pečovala, se postarala o to, že zpusťla. Potřebné světlo padalo dovnitř pomocí zrcadla a navzdory chladu díky světlu rostliny rostly. Zavlažoval je déšť, prosakující shora kanálky v kameni, tu a tam kapala ze stropu voda.

Tungdil kráčel dále,razil si cestu bujnou zelení, pokračoval chodbou a ocítl se opět v nějaké studovně. Tento pohled mu byl důvěrně známý: volně ležící pergameny a počmárané papyry, rozevřené knihy, které se přes sebe kupily na stolech i na podlaze...

"Část jeho poznámek?" divil se nahlas. Tohle by jiní označili za knihovnu. Váhavě se dal do práce a začal pátrat po důkazech Gorénova pobytu.

Většinu zaprášených děl, v nichž listoval, nerozuměl. Byla sepsána v učeném jazyku kouzelníků, který ovládali jen fámulové nejvyšších tříd a magusové. Bohatství? Dlouhověkost? Na čem asi tak vědecky pracoval? To mu však mohlo být jedno, jeho úkolem bylo, aby ruksak s artefakty konečně předal tomu správnému muži.

Za jednou skříní našel balíček dopisů. V nich si Gorén vyměňoval názory se dvěma dalšími učiteli o posedlosti: jaké podoby posedlosti existují, které jsou známé a které se nově vynořily, a jestli je možné, aby člověka ovládal nějaký duch.

Jedním z těch učenců musel být magus vysokého stupně, neboť Tungdil nedokázal žádný z jeho dopisů přečíst. Druhý psal jako fámulus první třídy a popisoval změny na jakémsi muži, vnější změny i proměny charakteru. Ale nějaký odkaz na místo Gorénova pobytu Tungdil neobjevil.

Trpaslík prosmýčel další, přilehlé místnosti, vstoupil do menších laboratoří, poloprázdných knihoven, skladišť s kouzelnickými potřebami a při tom se stále víc vzdaloval od středu tabulové hory.

Přemýšlel o své situaci. Bylo zcela jasné, že Gorén tu již není; současně však dal Lot-Ionanovi slavnostní a posvátný slib, že Gorénovi ty věci předá. To znamená, že se nebude moci vrátit domů dříve, než svůj úkol splní. Na trpaslíkovu přísahu bylo spolehnutí. A Jolosin bude muset ještě déle škrábat brambory. To taky není špatné.

Najednou narazil Tungdil na nápisy, které jednoznačně pocházely od trpaslíků. Údy se mu roztřásl hrůzou. Před očima měl navěky do kamene vytesané nenávistné tirády, číselo z nich propastně hluboké nepřátelství. Ať už dlátem vládl, kdo chtěl, vložil do znaků svého písma nejčernější opovržení a nejohrožnější kletby na adresu čtyř kmenů a jejich klanů.

To nepochybně znamenalo jednu věc. Tahle pevnost kdysi patřila Lorimburovu kmeni! V Gauragaru, v zemi lidí, tedy narazil na jednu kapitolu z dějin svého národa, která zůstala v běžných záznamech utajená.

Vytvořeno proti Čtyřem, podleho Čtyřem, připomněl si slova ve skále. To mohlo znamenat, že Třetí vybudovali uprostřed Skryté země pevnost. Aby tu dělali co? Aby odtud útočili na ostatní děti kováře?

Zřejmě od svých příbuzných utrpěli porážku, pokud si onen výrok správně vyložil. Prokleto Čtyřmi, opuštěno všemi Pěti. Kletba měla nejspíš zabránit, aby bylo Černé skalisko někdy znovu obydleno.

Trpaslík věřil, že tuší, co se stalo. Gorén se nějakou šťastnou náhodou dozvěděl o tunelech a prostorách v hoře a rozhodl se, že si v nich zřídí útočiště. Jeho znalosti stačily k tomu, aby pochopil a zlomil kletbu trpaslíků, a pak se zde usadil. Verše Zbudováno v krvi, zbarveno krví mu nejspíš nikterak nevadily.

Znenadání Tungdil zaslechl šepot a vlasy na zátylku se mu zježily. Stěny k němu začaly promlouvat, zazdalo se mu, že ho duchové obkroužili a něco mu šeptají.

To si jenom namlouvám, řekl si.

Duchové mu dopřáli, aby uslyšel rány sekyr, řinčení kroužkových košil a křik bojovníků. Zvuky nabývaly na síle, hluk byl stále hlasitější, volání zraněných a umírajících nesnesitelné.

"Ne!" vykřikl Tungdil a přitiskl si ruce na uši. "Dejte mi pokoj!" Iluze však nebrala konce, naopak, byla

ještě hlasitější a výhružnější, a tak utíkal zpátky, jak rychle jen dokázal. Už ho tu nic nedrželo, chtěl jenom utéci z Černého skaliska a před jeho duchy.

Šepot, hluk a výkřiky zvolna slábly, čím víc se vzdaloval od onoho úseku chodeb.

Tungdil pocíťoval strach jen málokdy, ale tabulová hora vystavila jeho srdce řádné zkoušce. Raději bude stát v záři slunce nebo v nejhustším lijáku, než aby strávil noc uprostřed těchto skal. Nyní, když znal část děsivého tajemství pevnosti, přímo viděl, jak kolem jeho tábora postávají duchové mrtvých předků.

Po nesčetných hodinách pátrání sice neobjevil žádný výrazný odkaz na to, kde by Gorén mohl pobývat, na mnoha místech však v milostných verších, které vytvořil sám Gorén, našel jméno jedné elfky. Na roztrpených mapách bylo jedno místo tolikrát zakroužkováno, že si Tungdil domyslel, že se Gorén nejspíš odstěhoval právě tam: do Zeleného háje.

Aby se tam za ním dostal, čekalo na Tungdila dalších tři sta padesát mil na severozápad. Fámulus se podle všeho stáhl do lesíka, který byl považován za výběžek Věčného lesa, a ten zase ležel v říši elfů Ålanduru. Legendy hovořily o zvláštní, pokojné náladě, panující mezi kmeny stromů, listí opadávalo a znovu rašilo, aniž by se ohlíželo na zimu, léto, jaro či podzim.

Tungdil si dal dohromady, co našel, a ušklíbl se. Zamiloval se do té šikmouché a odešel za ní. Neznámá elfka mu tedy nadělila další prodloužení jeho dobrodružství, a to zrovna nebyl ten pravý důvod, aby měl šikmouché ve větší lásce.

Trpaslík se chtěl vrátit do kuchyně a odtamtud vyjít chodbou ven, avšak jak byl ponořen v myšlenkách, minul správnou odbočku. Kvůli tomu spatřil z pevnosti Třetích ještě větší část. Poznal, že si Lorimburův kmen sice dal hodně práce s tím, aby pevnost budila dojem rozlehlosti, ale moc se mu to nepodařilo. Stěny spadaly šikmo, rozestupy mezi schody nepasovaly a byly vytesány nerovnoměrně. Vracasova kletba, která na nich spočívala, měla za následek, že i ty nejzákladnější trpasličí dovednosti ovládali spíše špatně než správně.

Nakonec dospěl před oblouk brány, který stavitelé vytesali doprostřed skály. Jakmile nahlas přečetl runy, které stály na kameni uzavírajícím vchod do chodby, objevila se v masivní stěně mezera. Kamenná křídla se se skřipěním rozevírala, aby ho vypustila ven. Sotva Tungdil branou prošel, východ se za ním zavřel. Mohl hledat a osahávat skálu, jak chtěl, nikde neobjevil žádnou zrádnou škvíru, jež by prozrazovala vchod. Alespoň tohle Třetí uměli.

Krátký úsek hustým jedlovým lesem mu usnadnil přivyknout si na denní světlo, a když konečně dusal po cestě směrem k Zelenému háji, tak už mu jasné světlo vůbec nevadilo.

Poprvé během cesty měl Tungdil radost z bzučení včel, vůně trávy a jasného slunečního svitu. Cokoliv bylo lepší než Černé skalisko.

V

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

V

ečer se všech šest žen a mužů shromáždilo v sále, aby dokončili přípravy.

Židle kolem malachitového stolu byly odneseny pryč. Na mramorovou podlahu každý z nich namaloval velký křídový kruh a ten opatřil symboly, runami a znaky, které sloužily k zadržení magie přivolané úspěšným zařikáváním. Symboly pak magii po určitou dobu vázaly, aby se nerozplynula jen tak bez účinku. Poté měli v úmyslu přesměrovat najednou proudy energie na stůl uprostřed místnosti.

Než tyto práce skončily, uplynuly celé hodiny. Nikdo neproněsl ani slovo, neboť hovor ohrožoval jejich koncentraci a jediný špatný krok by měl za následek, že by museli se vším začít znovu.

Lot-Ionan byl hotov jako první a pozoroval tmavě zelený malachitový stůl, s nímž ho spojovaly zvláštní okolnosti. Tento neobvyklý kus nábytku kdysi objevil u jednoho kramáře a zjistil, že se v kameni skrývá něco více. Jeho bádání vedla k poznání, že důl, ze kterého malachit pocházel, ležel na okraji jednoho magického pole. Jeho pokusy tak odhalily zvláštní schopnost kamene skladovat v sobě magii a na povel ji uvolnit. Malachit zadržoval vyvolané síly a vytvářel z nich usměrněný proud magie. Tento poznatek

přišel jeho následovníkům i Skryté zemi o několik set slunečních cyklů později velice vhod, protože bez akumulárního krystalu by se Šestce nikdy nepodařilo Mrtvou zemi zadržet. Celé generace magusů a mag využívaly tuto vlastnost malachitu, a tak tomu mělo být i dnes.

Turgur se zvedl a spokojeně si obhlédl svůj kruh, pak se zahleděl na Nudina. "Něco tady nesedí," zašeptal Lot-Ionanovi. "Dávej na Nudina pozor."

"Pročpak?" zeptal se magus udiveně. "Co..."

Nudin se narovnal a zadíval se jejich směrem. V jeho nateklém obličejí se usadila nedůvěra, když postřehl, že si oba muži potichu něco šeptají.

"Teď ne. Vysvětlím ti to později, i ostatním," zasykl Turgur. "Budeš stát při mně?"

"Stát při tobě?" Magus s dlouhými bílými vlasy měl hlavu plnou magických vzorců a nevěděl, co si má se záhadnými slovy Sličného počnout.

Než se mohl znovu zeptat, dala Maira pokyn, aby všichni zaujali svá místa. Měsíc i hvězdy stály na obloze, když kouzel znalí magusové a magy vstoupili do kruhů kolem stolu. Ceremoniál mohl začít. Klenutý strop nad jejich hlavami se dal do pohybu a sklopil se na stranu, takže nad sebou neměli nic než oblohu.

Šestka zvedla ruce, paže držela roztažené ve vodorovné poloze směrem ke stolu a se zavřenýma očima recitovala zaklínadla přitahující magické síly.

Každý pronášel své vlastní zařikání. Maira zpívala, Andôkai hněvivě a vztekle syčela, Turgurovo zaklínání zaznívalo stejně arogantně jako on sám, zatímco Sabora sotva slyšitelně šeptala. Hlasy se mísily v jeden jediný, vzájemně propletený zaklínací chorál, jemuž magie nedokázala odolat.

Nudin a Lot-Ionan zněli na poslech skoro úplně stejně. Oba pronášeli slova slavnostně, povzneseně, jako by stáli před králem a uctivě ho zdravili.

Trpělivý nezapomněl na Turgurovu podivnou poznámku a polootevřenými víčky skrytě pozoroval, co Nudin dělá. S úlevou zjistil, že se nechová nijak zvlášť nápadně.

Symbole kolem Ochránkyně postupně jasně vzplály. Maira stála zahalena pronikavě zářivým, duhovým paprskem, viditelným z velké dálky, který směřoval kolmo vzhůru k nebesům a ozařoval její postavu.

Byla připravena.

Kruhy kolem dokola vzplály a magusové se koupali ve světle. Obyvatelé Poristy se nepochybně s nadšením dívali k paláci a těšili se z málokdy vídané podívané.

Nesmírná energie magie nabíla sál, odevšad se ozývalo praskání. Mezi sloupy sem a tam přeskakovaly malé namodralé Eliášovy ohně.

Ochránkyně položila ruce na malachit, zbývajících pět mágů ji napodobilo. Lot-Ionan postřehl, že Turgur nespouští z Nudina oči. Působil dojmem, jako by ho napětí šířalo na nejvyšší míru.

Moc, kterou vyvolali, proudila skrz magusy do tmavě zeleného krystalu, jenž poté začal pulzovat. Jeho záře se zvyšovala, až nakonec členové Šestky pozvedli své prsty od chladného povrchu stolu a ustoupili o krok dozadu.

"Vydej se na cestu a posilni neviditelné pouto, jež spoutává Mrtvou zemi," zvolala Maira a vyslovila magické zaklínadlo. Malachit a magie ji poslechy, energie vystoupila jako třpytivá bělavá záře ze středu stolu.

Nudin však znenadání uchopil kouzelnou hůlku a vnořil její špičku přímo do středu koncentrované moci. Kámen na jejím konci vstřebal bílou záři do sebe. Ze vzácného stříbrně černého drahokamu se odpoutal černý blesk a přenesl transformovanou sílu do maguse, který děsivě vykřikl a zkroutil se bolestí.

"Zrádce!" Turgur vzal do ruky kouzelnou hůlku a hodlal jí vyrazit onyx z hůlky ven, jakási neviditelná ochranná zástěna mu však v tom zabránila.

Kámen vysál z malachitu i ty nejposlednější zbytky magie, třpyt nad deskou stolu pohasl stejně jako záře kouzelných kruhů. Rituál byl u konce, moc shromážděna a uvolněna. Nudin zavrával dozadu a vyčerpaně se opřel o sloup.

Lot-Ionan pohlédl k Turgurovi, který zřejmě o Nudinově záměru věděl něco víc. "Zradil nás!" vykřikl Sličný, který se nedokázal ovládnout. "Stojí na straně Mrtvé země! Kdybych tak jen získal důkazy dříve."

"Co to má znamenat?" vypěnila Andôkai, rozběhla se k Nudinovi a uchopila maguse silnými rukama za

ramena. Zdálo se, že ho snad udeří.

Nudin ji ale předešel.

Jeho sevřená pěst ji udeřila do brady takovou rychlostí, že Andôkai neměla žádnou možnost ránu odvrátit. Úder zvedl Bouřlivou do výše, odhodil ji několik kroků dozadu do místnosti, až spadla zády na malachitový stůl a zůstala bez hnutí ležet.

"Budeš nám muset vysvětlit, cos napáchal, Nudine," žádal Lot-Ionan ostře.

Tmavě oděný muž se vzpřímil. "Mlč, ty starý blázne!" obořil se na něj a namířil na muže svou hůl s onyxem na špici.

Čtyři magusové se připravovali, aby stihli zareagovat na magický útok. Nemoc musela Nudina připravit o rozum, šílenství nebylo u magusů ničím neobvyklým.

"Co to mělo znamenat, Nudine?" zopakovala Sabora naléhavě jejich žádost. "Jde ti o moc? Byla to lest, abys pomocí rituálu nabyl více sil? Nebo odpovídala Turgurova slova pravdě? To by byla pošestilost."

Rychle se podívala na ostatní. "Polož svou hůl na zem, než se stane neštěstí."

"Neštěstí se již stalo," oponoval jí Nudin. "Neštěstím bylo, že jste po celá ta léta dělali nesprávnou věc.

Bojovali jste proti tomu, místo abyste s tím hovořili. Má to v mnoha věcech pravdu!"

"Mrtvá země!" vydechla Ochránkyně zděšeně. "Ty jsi s ní... hovořil?"

"Učil jsem se od ní," poopravil ji. "Přenechám vám volbu. Jste pro mne, nebo proti mně, když Skrytou zemi změním a ochráním?"

Lot-Ionan sáhl po hůlce. Nebylo žádných pochyb o tom, jak se rozhodl. "Dnešním dnem sis vytvořil pět nepřátel," pronesl smutně. "Vědychtivost a zvědavost se ti staly osudnými. Neměl jsi naslouchat hlasu zla."

"Já nejsem zlo," opáčil Nudin a hodlal začít s vysvětlováním, když se mu z nosu a z levého oka začaly řinout tenounké stružky krve a vytvářely na jeho těstovitém obličejí temně rudé čáry. Zarazil se.

"Vidíš, co to z tebe udělalo," pronesla Mairajemně. "Zřekni se jí, Nudine!"

"Ne," vyrazil hlasem plným obav. "Ne, nikdy! Ví toho tolik, víc než všechny moje knihy, ano, více než všichni lidé a magusové dohromady." Hlas mu přeskočil. "Je to naplnění mých snů. Pochopte mě přece, jen ona samotná mě může přivést dále!"

"Nemůžeš se vrátit, protože jsi se stal částí té země. A za své vědomosti požaduje tak mizivou odměnu, jako je celá Skrytá země se všemi lidmi a bytostmi?" otázal se Turgur jedovatě. "No, to zní jako skvělý obchod, můj milý."

"Nikdo tě nepodpoří, Nudine," oznámila Sabora šepem. Potřásla stříbrnými vlasy. "Jak jsi jen mohl?"

"Nechápete," pronesl Nudin zklamaně. "Přišla sem, aby nás všechny zachránila před pohromou!"

"Aby nás zachránila před pohromou?" Maira dala ostatním signál. "Ne, Nudine. Neexistuje nic horšího než Mrtvá země, žádná hrůza nemůže být větší. Musíme ji zadržet," zhluboka se nadechla, "a musíme zadržet tebe."

"Blázni! Nemůžete mému příteli nic udělat." Nudin zamumlal nesrozumitelná slova a udeřil koncem své hole o zem. Mramor praskl, vytvořila se v něm prasklina, ta zamířila přímo k absorpčnímu drahokamu a v mžiku dorazila k podstavci.

Malachit pukl jako skořápka ořechu a roztříštil se na tisíce drobných úlomků. Andôkai upadla na tvrdou podlahu a ani nezasténala, kolem ní se koulely a poskakovaly kousky zeleného kamene.

Lot-Ionan, který měl protikouzlo na rtech příliš pozdě, stejně jako ostatní zděšeně zíral na zbytky jedinečného kamene. Nudin naše ohnisko neodvratně zničil!

Zatímco ochromeně hleděl na zeleně se lesknoucí fragmenty kamene, proletěla těsně kolem něj ohnivá modrá koule, jež měla zrádného maguse zničit. Avšak magický náboj, který Turgur vypustil, se roztříštil o ochranné kouzlo.

"Všichni najednou!" zvolala Maira. "Zachraňte Skrytou zemi před větším zlem!"

Její zvolání Lot-Ionana probralo. Zapudil veškeré myšlenky na možnou budoucnost své vlasti i nekonečné zklamání nad tím, že Nudin porušil slib věrnosti, aby se dokázal koncentrovat na neobvyklý souboj. Ostatní potřebovali jeho podporu. Ovšem během svých dvou set osmdesáti sedmi cyklů nemusel ještě nikdy použít magii k zabíjení a ničení.

Ženy a muži útočili na odpadlíka zpočátku rychle po sobě následujícími záblesky energie a ohnivými

koulemi, aby nakonec svou magií spojili do jednoho jediného útoku.

Nudinova ochranná stěna byla obklopena výboji a ohněm, jeho postava zmizela v ohnivém pekle.

Sabora zařídila, že se dva sloupy vedle něj složily k zemi, a pak se na Nudina zřítil obrovský kus stropu paláce. Vzduchem vířil jemný prach a znemožňoval jim výhled.

Nikdo ze čtyř zbývajících kouzelníků se neodvážil postarat o Andôkai. Nudin zaměstnával veškerou jejich pozornost.

"Podívejme se, jestli jsme uspěli." Maira vyslovila kouzlo, které odválo veškerou špínu ke střeše. Když závoj prachu před nimi prořídil, dívali se do prázdna - Vědychtivý zmizel. Nic nenaznačovalo, že ho zničili.

"To nemůže být pravda," zasupěl Turgur s námahou. "Přece jsme ho museli porazit. Nudin..." Oči se mu rozšířily. S hrůzou se díval na svou ruku, která mu před očima stárla. Na pokožce naskákaly vrásky a stařecké skvrny, některá místa postupně černala a ruka se začala rozkládat. Sličný rychle vyřkl protikouzlo, bylo to však již marné. Rozklad mu postupoval po ruce výš a výš, zmocnil se celého trupu a šířil se dál.

"Vydrž!" Sabora k němu přiskočila. Neprotivilo se jí přiložit ruku na odumírající místa, snažila se je svou silou vyléčit, ale ani ona neuspěla.

Turgur upadl, protože jeho tělo už nemělo co podpírat. Jazyk se mu proměnil v kus zahnívajícího masa, a tak jen bezmocně blábolil. Jeho krása zmizela a o chvíli později skončil i jeho život. Magus se zaživa rozpadl.

Lot-Ionan začínal mít z jejich protivníka strach, pokusil se ho však potlačit. Nudin znal kouzla, jaká ve Skryté zemi nikdy nebyla. Mrtvá země ho naučila ukrutné příšernosti.

Tu vystoupil Vědychtivý zpoza sloupu hned vedle Mairy. Ochránkyně před ním ucouvla.

"Přenechal jsem rozhodnutí vám," promluvil skřípavě. Přistoupil ke třem magusům a postavil se vedle ležící Andôkai. "Vy jste svou volbu učinili. Sami teď vidíte, co z toho máte. Já..."

Andôkai, která stále ještě nehybně ležela na zemi, najednou vystřelila vzhůru a vytasila při tom meč. Čepel zasvištěla vzduchem a probodla Nudinovu hrud'

"Tu máš odměnu za svou zradu!" zvolala a s hlasitým výkřikem škubla ostrím vzhůru. Čepel prorazila žebra na levé straně trupu a klíční kost a vyšla z těla ven. Nudin se zakymácel a zhroutil k zemi.

Umírající pozvedl v pádu svou hůl do výše a nesmírnou silou jí vrhl vpřed. Konec hole projel Andôkai hrudí, ta zasténala, zřítila se na zem a prsty křečovitě sevřela úlomky malachitu. Pak zůstala bez hnutí ležet.

"Andôkai!" Sabora byla okamžitě u ní a snažila se vyléčit ránu silou své magie.

Lot-Ionan a Maira si oddechli, když viděli, jak zrádce leží ve vlastní krvi. Poklekli vedle zraněné a chtěli jí pomoci, i jejich kouzla však selhala.

"Naše síly jsou tím rituálem a bojem příliš vyčerpané," pronesla Sabora a rychle povstala. "Postarejte se, aby neztratila příliš moc krve, já zatím přivedu nějakého Nudinova fámula, který se vyzná v léčivých kouzlech a je odpočatý. Bude to lepší než nic."

Udělala dva kroky ke dveřím a najednou se uprostřed pohybu zarazila. Její kůže zčistajasna změnila barvu, od hlavy až k patě zbělala jako sníh.

"Saboro?" Lot-Ionan se za ní natáhl a chtěl ji pohlédit. Do prstů mu pronikl chlad a tam, kde se jí dotkl, mu k ní přimrzla ruka. Mlčenlivá se proměnila v kus ledu!

"Bouřlivá leží na zemi, Sličný pykal za svou krásu, Mlčenlivá bude mlčet na věky," slyšel za sebou Nudinův chraplavý hlas. "Co se asi stane s Trpělivým?"

Nudin!? Lot-Ionan se silou vůle odpoutal od magy. Kousky jeho kůže ulpěly na Sabořině zmrzlém těle a Lot-Ionan nahlas zaúpěl. Pohled na to, jak jeho milovaná přítelkyně skončila, ho neuvěřitelně rozzuřil.

"Podruhé už smrti neunikneš!" Otočil se jako vír, na rtech děsivé kouzlo, a nevěřicně zíral na zrádce, který před ním stál v róbě potřísněné krví, s holí s onyxem namířenou přímo na něj. Hluboká rána, kterou způsobil Andôkain meč, zmizela. Pouze rozřezaná látka podávala svědectví o jejím útoku.

Dříve než však Lot-Ionan dokázal reagovat, ochromily celou jeho bytost tajemné síly. Jeho tělo bylo stále chladnější, žalostně mrzl, kůže se mu vyhladila a napnula tak, že mu bolesti tekly slzy po tvářích. Byl schopen pohybovat už jenom očima.

"Nudine, nevidíš, že tě to řídí?" Maira chtěla vstát, uklouzla však na kouscích malachitu. Nudin okamžitě udeřil. Na jeho příkaz se různé dlouhé úlomky krystalu srovnaly na podlaze jako trny a pak na ni zaútočil kouzelným zařikáním.

Maira odvrátila černý blesk, upadla však mezi úlomky. Jejich ostré hrany jí prořízly oděv i citlivou pokožku, pronikly do masa a těžce ji zranily.

"Nudine! Prosím tě..." sotva popadala dech.

"Nikdo mě nebude prosit!" Magus se nad ní zešíroka rozkročil, oběma rukama sevřel hůl a uhodil. Černý drahokam jí prosekl obličej a zazářil, Maira pronikavě zaječela. "A ani já už nikdy nebudu nikoho prosit!"

Jako šílenec jí bušil do hlavy, až její lebka hlasitě praskla a z kdysi tak ušlechtilého obličej neuzůstalo vůbec nic.

Nudin se se záupněním narovnal a jeho šílené oči triumfálně zářily. Rozhlédl se kolem sebe a pozoroval mrtvé.

"Je to vaše vlastní vina!" zvolal hněvivě, jako by se chtěl sám před sebou ospravedlnit. "Vaše rozhodnutí vám přineslo smrt." Přejel si rukou přes obličej a objevil řinoucí se krev, s odporem ji setřel svým hávem. "Já ne," opakoval o něco klidněji, "já ne."

Lot-Ionan zoufalstvím plakal, nic jiného už nemohl dělat. Byli zrazeni a zničeni mužem, kterého kdysi označovali za přítele.

Napětí v Nudinovi polevilo. Sklesl na židli, opřel si hlavu dozadu a vzhlédl ke hvězdám.

"Jsem Nôd'onn Dvojitý," promluvil ke třpytícím se bodům. "Nudin Vědychtivý již neexistuje, odešel s ostatními pěti členy rady a nikdy se nevrátí." Jeho ruce se pevně sevřely kolem hole. "Já jsem dva, a přesto jen jeden," zašeptal ponořen do myšlenek, těžkopádně se vzpřímil a kráčel k východu. Lot-Ionan ho sledoval pohledem.

"Zcela jistě zemřeš, můj dávný a falešný příteli," prohodil Nudin v chůzi. "Brzy úplně zkameníš a proměníš se v sochu." Obrátil k Lot-Ionanovi zarudlé oči. Vypadaly unaveně a zklamaně. "Měl ses postavit na mou stranu a nedržet se toho zrádce Turgura. Ale jako památku na staré časy ti slibuji, že dostaneš krásné místo," rozloučil se s ním. Jeho tlusté prsty se sevřely kolem Lot-Ionana. Nudin maguse objal a mírně ho pootočil, takže viděl na Saboru. "Dívej se, než pojdeš, a umírej s vědomím, že ona tě bude brzo následovat. Žij blaze. Já se musím pustit do záchrany naší země. Jenom já. Protože jste mě v tom nechali samotného."

Hned poté zmizel Lot-Ionanovi z dohledu, dveře se se zaskřípěním zavřely. Magus zůstal sám s mrtvými, pohled na ně mučil jeho duši, zejména Sabora, ztuhlá v kus ledu, ho málem připravila o rozum.

Bohové, copak chcete vidět, jak Skrytá země zanikne? Zapřísahám vás, udělejte něco, aby se to nestalo! Vztek, beznaděj, nenávist a smutek se v něm vršily jedno přes druhé a jeho zoufalství dosáhlo takové míry, že nebyl schopen přestat plakat.

Nakonec se nad ním magie milosrdně slitovala. Poslední slzy ztuhly jako kamenné svědectví žalu na jeho mramorovém povrchu, magus vydechl naposledy a jeho srdce se proměnilo v kámen. Smrt ušetřila Trpělivému pohled na Saboru, jak roztává v nemilosrdném letním slunci. Přinejhorším tento pohled by onoho laskavého muže zabil.

Když všechno ztichlo, vklouzl jedním z oken dovnitř obrovitý válečník a poklekl vedle nehybného těla Andôkai. Palácem se rozlehl jeho hlasitý, nelidský řev.

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

T

ungdil čiperně pokračoval v cestě. Jeho holínky ukrájovaly míli za mílí, jak se bez sebemenšího zdržování pohyboval k severozápadu a blížil se k Zelenému háji. Nejkratší cesta k jeho novému cíli vedla napříč Lios Nudinem, kouzelnou říší Nudina Vědychtivého.

A ani trochu se mu nezamlouvalo, že se dostává stále blíže k výběžkům Mrtvé země. Severní okraj kouzelné říše bezprostředně hraničil s jejím předním cípem, háj však od ní stále ještě ležel v bezpečné

vzdálenosti sto deseti mil. Pokud by magusové jednoho dne přestali být pány situace, musel by se Gorén sžít s myšlenkou, že lesík opustí.

Kousek za Černým skaliskem narazil na stanici poštovních posílů. Aby si Lot-Ionan nedělal zbytečné starosti, co s ním je a kde pobývá, složil Tungdil další stručný dopis, v němž vylíčil, co se mu doposud přihodilo a kam teď má namířeno. Tento úkon ho připravil o poslední milované zlatáky.

Počasi to s ním myslelo dobře. Slunce teple a mile hřálo na obloze a větřík se hodlal postarat, aby mu na cestě nebylo příliš horko. Když teploty přesto stouply, posadil se trpaslík do stínu stromu a vyčkal do odpoledne. Měl pocit, že má nohy mnohem silnější než dříve, tíhu kroužkové košile téměř necítil. Tak se jeho putování stalo ještě příjemnějším.

V Lios Nudinu našel Tungdil pramálo zalíbení. Země byla spíše plochá a obyvatelé kouzelné říše nazývali nizoučké kopečky uctivé "vysočinou". Zato kam až oko dohlédlo, rozkládaly se louky a pole. Krávy a zejména ovce, hlídané pozornými psy, postávaly všude kolem a přežvykovaly. Tu a tam zahlédl nějaký lesík, byly řídké, ale velice staré. Zdálo se, že tam, kde stromy jednou zahrabaly svoje kořeny, tam taky mají v úmyslu stát navěky.

V Lios Nudinu nebyla žádná velká města. S výjimkou hlavního města na jih od něj, které minul v uctivé vzdálenosti, žilo více než třicet tisíc lidí už jen v Lamtasaru a v Seinachu.

Spousta vesniček a usedlostí Tungdilovi bez potíží umožnila přivydělat si příležitostnou práci jako kovář a naplnit pytlík s proviantem uzeným špekem, chlebem a sýrem. Na peníze se prostých sedláků raději vůbec neptal.

Už čtyři oběhy putoval úzkou silnicí na západ. Jakmile překročí hranice, ocitne se opět v Gauragaru, a aby se dostal do Zeleného háje, bude se muset dát šikmo na sever.

Doufám, že se Gorén se svou elfkou mezitím pohádal a odtáhl někam jinam. Tungdila začala v nočních mřích sužovat představa, že zbytek života stráví běháním za bývalým Lot-Ionanovým fámulem, aby mu vrátil ty prokleté artefakty. Na druhé straně učinil cestou řadu nových objevů a zvykl si mezitím i na život na povrchu země.

Od zážitků při útoku skřetů již uplynuly celé týdny a postupně ztrácely na hrůze. Tungdil si někdy s radostí vyslechl historky sedláků, vdechoval vůně země a naslouchal různým dialektům lidské řeči. Skrytá země mu každický den nabízela různé pestré dojmy.

Ve chvílích osamění se mu stýskalo po bezpečí tunelu a jeho přehledné šíři, bezpečí jeho stěn i po nízkých prostorách uvnitř. Postrádal knihy a rozhovory s nižšími fámuly i se Sunjou a s Fralou, jejíž šátek mu stále ještě visel na opasku.

Přitom po celou dobu doufal, že se jeho lid o něho či spíše o ztraceného trpaslíka zajímá a poslal jeho pěstounovi odpověď. Tungdil na to myslel den za dnem a modlil se k Vraccasovi, aby ho chtěli alespoň vidět.

K odpoledni začala krajina v jeho okolí houstnout, stále více stromů se tyčilo k nebesům, až se ocitl uprostřed světlého, přátelského lesíka. Dorazil k prvním výběžkům svého cíle: Zelený háj ležel na dosah. Podle mapy se nacházel padesát mil na západ od Lios Nudinu a sto mil jihozápadně od hranic Mrtvé země, takže byl na bezpečném území. Bylo by velikým překvapením, kdyby zde narazil na skřety.

Tu v lese praskla větev.

Protože se Tungdil na cestách důkladně seznámil se zvuky lesa, věděl, že takový zvuk nemohl způsobit malý trpaslík. To dřevo prasklo pod něčím těžkým. Uchopil do ruky topůrko sekery a pátravě se zadíval směrem, odkud zvuk přišel.

Znovu něco zapraskalo.

"Haló!"

Jeho vyzývavý hlas vyplašil srnce, který hledal mezi stromy šťavnatou travu. Zvíře odpelášilo pryč.

Tungdil zahlédl, jak se jeho bílý zadek komíhá nahoru a dolů, než ho zakryl kmen stromu.

S úlevou se zasmál. Co by to taky jinak mohlo být? Jak tak Tungdil putoval lesem, cítil, že se ho zmocňuje klid a vyrovnanost. Zdálo se, že ze stromů vyzařuje pokoj, který do sebe vstřebával. Štěbetání ptáků znělo živěji a radostněji než doposud. Zvířectvo ho zdravilo, jako kdyby vítalo dlouho postrádaného přítele, který se vrací po předlouhé cestě domů.

Špinavá, prašná cesta se proměnila v pás potažený zelenou travou, který se harmonicky včlenil do

přírody. Jeho podrážky šlapaly po pružném, svůdně měkkém podkladu. Dokonce i tísnivé letní horko, které mu v posledních dnech dávalo pořádně zabrat, bylo ve stínu světlé střechy z listů celkem snesitelné. Lehký větřík odvál dusno a pochodování mu připadalo snazší než kdykoliv předtím.

Zvuky lesa mu připadaly důvěrně známé, praskání se opakovalo stále častěji. Zhlédl, jak srnci, jeleni a divočáci rychle mizí v krytu stromů, když je zblízka míjel. Zvěři se les jen hemžil. Zdálo se, že vnímá náladu v lese stejně jako on a cítí se tam dobře.

K té šikmouché se budu chovat zdrženlivě a vyčkávavě, říkal si Tungdil. Národy trpaslíků a elfů se nenáviděly, on osobně však neměl v úmyslu nenávidět někoho, kdo mu prokazatelně nezpůsobil nic zlého. Uvidím, jak mě ta elfka přijme.

Znovu zapraskala větvička. Podle toho, jak hlasitý zvuk se v lese rozlehl, bude asi brzy moci obdivovat hrdého jelena a jeho statné paroží.

Další tenké kmínky se lámaly, větvičky praskaly, pak někdo zaklel. Jazykem skřetů.

Harmonie lesa se rozprskla jako tenké sklo pod tíhou nárazu kovářského kladiva. Tungdil ucítil pronikavý pach potu a žluklého tuku. Ještě před chvílí pevně věřil, že je v bezpečí, a najednou vyskakovali z křoví skřeti a chystali se ho rozsekat na cucky.

Před ním se vydrápal na cestu jeden obzvlášť ošklivý zelenokožec. Byl až po špičáky ověšen zbraněmi a skoro dvakrát tak velký jako trpaslík.

"Zatracený stromy! Spálíme to svinstvo, pak se nám bude lehčeji pochodovat." Stvůra vztekla strhla ze své zbroje větve. Ještě pořád si trpaslíka nevšimla.

Jeho společníci, kteří vyšli z lesa za ním, byli pozornější. "Hej, Frushgnare! Před tebou!"

Krátké zvolání stačilo a hranatá lebka se bleskově otočila. Široká tlama se rozevřela k děsivému výhrůžnému řevu. V mrňavých, hluboce zasazených očích se zablýsklo a pohled se okamžitě zaměřil na Tungdila. "Jeden z těch podzemšťanů! Přicházíš mi právě vhod," zařval skřet a tasil zubatý meč.

"Rád bych o tobě řekl to samé." Když se trpaslík ohlédl přes rameno, vytratila se mu barva z tváře. Z lesa vylézalo víc a víc bestií, u třicítky je přestal počítat. Boji se tentokrát nedalo vyhnout. Chtěl se skřetům postavit jako pravé dítě kováře a v boji proti nim padnout. Možná se mu povede zázrak a alespoň jednoho zabije, aby se před Vraccasem neobjevil jako úplně neschopný trpaslík. Snaha se počítá. "Ale když už jste jednou tady, musím vás pobít."

"Ty? A s jakou armádou?" zavrčel skřet výsměšně.

Tungdil nechal rance sklouznout na zem. Kypěla v něm zlost, že jeho poslání ztroskotá těsně před cílem, a ta mu propůjčila neuvěřitelnou sílu.

"Žádnou armádu nepotřebuju. Stačí mi moje sekera." Čím silněji cítil pach jejich těl, tím víc se v něm zvedala vrozená nenávist jeho národa k těmto nestvůrám. Opět v mysli uviděl zničené Dobré louky a onu spoustu mrtvých. Učená část jeho mozku se vypnula a s bojovým pokřikem se vrhl na prvního skřeta. Odporná stvůra zablokovala jeho úder štítem, opovržlivě zabručela a kopl ho do hrudi. "Přece jenom tu armádu potřebuješ," zasmála se skřípavě a vyrazila k dalšímu útoku.

Trpaslík zavrával dozadu a zastavil se o strom. V posledním okamžiku se skrčil pod úderem meče, který těsně minul jeho hlavu a uvízl v kmeni.

Tungdil spatřil přímo před sebou tlusté, nekryté stehno a bez přemýšlení udeřil. Sekera vnikla do nohy a způsobila v ní hlubokou otevřenou ránu, z níž proudila tmavě zelená krev a stékala po koleně dolů. "Ha!" Skřet se nestaral o meč, ale vytasil dýku, aby jí trpaslíka probodl. Čepel se odrazila od kroužkové košile, ale síla nárazu stačila, aby trpaslík ztratil rovnováhu. Tungdil se snažil udržet na nohou, ovšem klopýtl o svoje rance a upadl na záda. Proklatě!

"Raději povolej svoji armádu, budu s tebou hned hotovej." Bestie po něm mrštila dlouhým nožem, ale chybila.

Tungdil se ke vši směle zamotal do řemenů od batohu, a zatímco se z nich snažil osvobodit, vytrhl jeho protivník meč ze stromu.

Skřet kulhal směrem k Tungdilovi. Vztekla zafuněl a udeřil, sečná zbraň se zasyčením prot'ala vzduch. Trpaslík se odkulil stranou. Ranec s artefakty sklouzl s ním a zůstal mu ležet na zádech. Tam ho zasáhla čepel meče té nestvůry.

Gorénovy krámy zachytily máchnutí meče a ztlumily ho, ale několikanásobné zapraskání Tungdilovi

prozradilo, že přinejmenším jeden artefakt nedorazí do Zeleného háje ve zdraví. Pokud tam vůbec dorazí. Jeho vztek se znovu rozhořel.

"Raduješ se předčasně!" Převalil se a udeřil sekerou přímo z otočky. Jeho zbraň zajela ze dvou třetin do pravého lýtku. "Tumáš!"

Skřet zaskučel, zakvílel a spadl do trávy vedle trpaslíka. Tungdil se od útočníka odrazil, vyskočil a zarazil mu sekeru zezadu do krku, až mu ho přerazil. "Proti tobě žádnou armádu nepotřebuju," hekal. Jednu z Tionových stvůr zabil. Doufal, že je s ním Vraccas spokojen, protože více od něho nemohl očekávat. Řítilo se na něho dalších třicet nestvůr. Bylo jich příliš mnoho, než aby dnešní den přežil.

Jednoho z vás vezmu ještě s sebou. Tungdil sklopil hlavu, ruce sevřely topůrko sekery. Tak se museli cítit jeho předkové u Kamenné brány, když na jejich portál zaútočila přesila. Bude sdílet jejich osud a zemře se vztyčenou hlavou.

Když byli první protivníci na deset kroků od něho, zazněl vyzývavý, radostný signál rohu, pak cosi zapraskalo a zařinčelo. Ocel zasáhla ocel, skřeti ryčeli, jak umírali. K Tungdilovi spěchala pomoc, ve kterou vůbec nedoufal. Ať to byl, kdo to byl, kdo se do těch zrud pustil, trpaslík k němu pocítil nekonečnou vděčnost.

"Není sám! Dělejte, přineste mi jejich maso," ryčel náčelník skřetů. Zelenokožci v první řadě udělali čelem vzad a obrátili se k novým nepřátelům, kteří se zjevili na konci jejich tlupy.

Ta elfka mi poslala svoje bojovníky, pomyslel si Tungdil. To nemůžu jen tak nečinně přihlížet. S pořádným rozběhem se pustil za skřety a sekerou nabral jednoho z protivníků zezadu do kolen. Bestie se zřítíla jako padlý strom.

"Ještě jeden!" pousmál se Tungdil krutě.

Jeden skřet se rozhodl pustit se s ním do boje, zatímco zbytek tlupy uzavřel v těsném kruhu elfčiny bojovníky a zakryl mu na ně výhled.

Trpaslík rychle postřehl, že se díky oběma svým neočekávaným úspěchům stal příliš odvážným. Jeho třetí soupeř se nepouštěl do žádných hrátek, ale tvrdošíjně na něj útočil jedenapůlručním mečem.

Po pěti brutálních ranách se Tungdil dostal do úzkých. Mocný úder mu vyrazil zbraň z ruky a ta zapadla do trávy. V nouzi sáhl po kuchyňském noži. "Pojď sem!"

"Už jdu." Skřet spokojeností hlasitě vykvikl. "Tím si pak budu vyšpárávat tvoje maso ze zubů, podzemšťane," zaryčel a rozmáchl se k ráně.

Skrytá země, království Urgon,
počátek léta 6234. slunečního cyklu

"S

polečné vojsko?" rozesmál se nahlas Lothaire, vládce Urgonu. Mladý muž, kterému nebylo ještě ani jednadvacet cyklů, pohodil světlými vlasy dozadu a naznačil sluhovi, aby přinesl čerstvou vodu. "Proti Mrtvé zemi?"

Král Tilogorn, asi tak čtyřicátník s hnědými vlasy sahajícími až po ramena a úzkým, vážným obličejem, přikývl. Vydal se na cestu do Lothairova paláce, aby sjednotil všechny panovníky. Čtyři hodiny, bez jediné přestávky, v této ponuré místnosti do Lothaira neustále hučel, a přesto měl pocit, že se nedostal ani o kousíček dál. Venku zatím putovalo slunce přes urgonské hory a zapadalo za jejich vrcholky.

"Kolují řeči, že magické bariéry už nedrží. A jestli se zhroutí, musíme být připraveni na vpád skřetů, jaký doposud nemá obdoby." Tilogorn ukázal na mapu Skryté země. "Našich sedm království se musí spojit, a jestli budete se mnou souhlasit, bude snazší přesvědčit královny Umilante, Wey a Isiku i krále Brurona a Nateho."

Lothaire se napil, pohlédl přes okraj sklenice a pevně si Tilogorna změřil pohledem. "Myslíte to vážně?"

"Smrtelně vážně," přikývl Tilogorn. "Naše pospolitost rozhodne o naší budoucí existenci, tím jsem si jist."

"Neměli bychom se nejdříve spolehnout na sílu magie, než..."

"Magusové se snaží odvést svůj díl, my postavíme armády," přerušil ho Tilogorn. "Poslal jsem posla do Lios Nudinu, který má s radou vyjednat, kde se s nimi budeme moci setkat. Posel se už brzy musí vrátit."

"Věříte, že se kouzelníci sníží k tomu, aby hovořili s námi smrtelníky? Andôkai Bouřlivá si sice činí nárok

na část mojí země, ale ještě nikdy se u mě neukázala."

Tilogorn se zasmál. "Andôkai je mimořádná maga, které by měl člověk raději jít z cesty. Přestože vidáme kouzelníky jen málokdy, vlastně skoro nikdy, a magusové se do našich záležitostí vměšují co možná nejméně, v tomto případě udělají výjimku, tím jsem si jist. Vědí, jakou mají odpovědnost."

Lothaire se podíval na kresbu a zahleděl se na hranice Mrtvé země, které pro něj zatím ještě nepředstavovaly žádnou hrozbu. "Já nevím. V mojí říši je všechno v nejlepším pořádku..."

"Ale jak dlouho ještě, princi?" otázal se Tilogorn a snažil se, aby jeho hlas zněl chláholivě. "Jistě, vaše hornatá země se dá ubránit snadněji než nížinatý Gauragar nebo Idoslân, ale skřeti, alfové a všechny ty ostatní bestie, které jinak sídlí v Mrtvé zemi, se tím určitě nenechají na dlouho odradit."

"Smetu je i s jejich těžkým brněním ze svých vrcholků nebo je utopím v jezerech," pokračoval Lothaire s obávanou arogancí. "Mí muži jsou zkušení, denně bojujeme s trolly, co žijí roztroušeně v horách. Dokážu své stezky zajistit jediným mužem proti stovce nepřátel."

"Nesrovnávejte alfy s tupými trolly. Jeden dobře mířený šíp a váš muž je mrtev, pochopte to. Posily, které jim docházejí ze severu, jsou nevyčerpatelné, vám však budou vojáci postupně ubývat." Tilogorn ukázal na bývalé říše elfů. "Ti všichni trvali na tom, že budou bojovat sami za sebe, a zanikli. Nemá nám to být výstraha? Jedno obrovské vojsko, které se s těmi nestvůrami dokáže vypořádat, to je to, co potřebujeme!"

"Co je se silami Mrtvé země? Mrtví prý dokážou jejím jménem povstat."

"Také jsem o tom slyšel a uvažoval jsem, že bychom měli mrtvé okamžitě spalovat, aby se nemohli vrátit jako bezduché kreatury. Dáme dohromady zvláštní oddíly, které se budou pohybovat za bitevní linií a postarají se o mrtvé." Tilogorn pochopil tuto otázku jako znamení, že se Lothaire dal přemluvit. "Dáte se se mnou do spolku, princi?"

"Vojsko povedu já," prohlásil okamžitě Lothaire.

"Úkoly si rozdělíme," oponoval král Idoslânu. "Máme dost zkušeností z bojů, kterými se můžeme navzájem doplňovat. A navíc by moji muži nešli za žádným velitelem, který je mladší než oni." Podal mu ruku. "Souhlasíte?"

Lothaire se musel zasmát. "Pro mě za mě. Dáme dohromady vojsko, jaké Skrytá země sotva kdy spatří. S ním bychom mohli vpadnout do Dsôn Balsuru a vyhnat alfy severním průsmykem ven nebo je úplně rozpráší, což by bylo ještě lepší," rozvíjel nadšeně své úvahy. "Pak budou na řadě skřeti a z našich říší uděláme pokojné a mírumilovné země. Na to se opravdu těším." Plácl si s Tilogornem, avšak v následujícím okamžiku se na jeho tváři objevil ustaraný výraz. "Měl byste vědět ještě něco. Vzpomínáte si na prince Mallena z Ido?"

Tilogorn nahlas vydechl. "Kdo by mohl zapomenout na poslední výhonek rodu Ido? Slyšel jsem, že žije na vašem území."

"Abych byl přesný, velí mým jednotkám," opravil ho Lothaire. "Ale propustím ho ze svých služeb, jakmile potáhneme proti skřetům ve vaši zemi. Nechtěl bych, aby se říkalo, že já mám vinu na krvavých potyčkách, protože jsem pod jakousi záminkou propašoval posledního z rodu Ido zpátky do Idoslânu." To v žádném případě nebyla potěšující novinka. "Obávám se, že se do vojska vkradl neklid již dříve. Určitě přijal do řad vojáků vlastní přívržence."

Lothaire si usrkl vody. "Je to v podstatě rozumný člověk. Myslíte si, že byste byl schopen přesvědčit ho o naší věci stejně, jako jste přesvědčil mne?" Než mohl Tilogorn odpovědět, Lothaire povstal a zamířil ke dveřím. "Nechám ho zavolat. Jestli ho dokážete přesvědčit, měl byste to mít s králi a královnami Skryté země velice snadné." Zmizel.

Jeho host se předklonil a prohlížel si mapu Skryté země.

"Zdravím idoslânského krále," pronesl jakýsi rezavý hlas. "Kdo by si pomyslel, že jednou pojedeme bok po boku do bitvy? Tomu říkám ironie osudu."

Panovník odvrátil pohled stranou a spatřil nevýraznou tvář muže, jemuž mohlo být kolem třiceti cyklů a který právě vstoupil s Lothairem dovnitř. Nákladně vypracovaná zbroj s erbem rodu Ido prozrazovala majitelovo bohatství, přestože se nejednalo o nejnovější model.

"Princ Mallen z rodu Ido?" pronesl Tilogorn spíše udiveně než na pozdrav. "Měl jsem vás v paměti jinak."

"Znáte tedy ještě erb rodu, kterému trůn v naší zemi ve skutečnosti náleží, králi Tilogorne?" prohodil princ

sarkasticky. "Sedí se vám pohodlně na polštáři, na který mám nárok já?"

"Děkuji za dotaz, princí Mallene. Kul jste pikle, jak jste mohl, ale nepodařilo se vám mne odtamtud vystřadit. Lid miluje mou rodinu více než rod Ido," odvětil Tilogorn stroze. "Jak jsem slyšel, sloužíte ve vojsku Urgonu."

"Něco přece musím dělat, abych si ve vyhnanství vydělal na obživu."

"Bojovat jste vy z rodu Ido uměli vždycky dobře. Zejména proti sobě samým. To, jak jste se mezi sebou rvali a jaké utrpení jste tím lidu připravili, stálo nakonec váš rod vládu v zemi." Kousl se do rtu. Takovými uštěpačnostmi se mu ho nepodaří přesvědčit. "Mrzí mne to, chtěl jsem. . ."

"Ale prosím vás, králi Tilogorne. Nesnažte se mi začít dávat lekce z dějin," odsekl princ Mallen opovržlivě a postavil se před něj. "Rád si však s vámi promluvíím o tom, jak se budu moci se ctí vrátit do své země a přispět k jejímu blahobytu."

"Pokud chcete něčím přispět, tak pohrěbte spor mezi našimi rodinami do té doby, než bude Skrytá země zachráněna před tím, co jí hrozí," zapřísahal ho Tilogorn. "Omlouvám se za svá předchozí tvrdá slova," učinil druhý pokus.

"Vy se tedy omlouváte." Nedůvěra z Mallenovy tváře nezmizela. "Nu, v jedné věci máte pravdu. Idoslánu k ničemu nebude, když v něm budou vládnout skřeti nebo Mrtvá země. O tom jsem již nejdnou přemýšlel." Pohlédl na mapu. "I když to pro vás možná bude překvapení, souhlasím s vaší nabídkou ke smíru, jestliže mi za to dovolíte, abych směl kdykoliv vstoupit do Idoslánu."

Tilogorn zaváhal.

"Chtěl bych prostě jen opět spatřit svou zem a těch několik málo přátel mé rodiny, co tam žijí," vysvětloval Ido klidně. "Pletichy jsou prozatím zapomenuty, to vám přísahám při Palandiell, králi Tilogome."

Tentokrát mu král podal ruku. "Budu vašim slovům důvěřovat, protože jsem ve vašich očích zahlédl upřímnou starost o vlast."

"Nepřísahal jsem vám přátelství, s tím moje slova nezaměňujte," varoval ho Mallen otevřeně. "Jak to po naší válce s hordami bude vypadat mezi námi dvěma, vědí jen bohové, ale tím se v této chvíli nezabývejme."

Lothaire, který se až doposud záměrně držel stranou, se ujal slova. "Takže rozum zvítězil, jak se mi zdá. Pak navrhuji uvědomit o našich úmyslech ostatní panovnice a panovníky, abychom mohli již brzy soustředit oddíly." Osobně je doprovázel chodbami paláce.

Tilogorn na oba úkosem pohlédl, zvědavý, co vyčte z tváří svých společníků.

Zdálo se, že se Lothaire na nadcházející bitvu těší. Mallenův uzavřený výraz mu neumožňoval žádné soudy o tom, co si princ myslí, s jistotou si však domyslel, že si i on dělá značné starosti.

Klapání podrážek jejich holínek najednou zaznělo na tvrdé mramorové podlaze v jednotném rytmu.

"Slyšíte to?" upozornil oba dva. "Je zvláštní, že teprve tváří v tvář nebezpečí dokážou naše říše, které spolu sousedí, a přitom jsou znepřátelené jako nikdy v minulosti, táhnout za jeden provaz a vystupovat jako jedna země."

"Je příliš pozdě na to, abychom plakali nad minulostí," podotkl vládce Urgonu. "Staňme se vzorem, k němuž se připojí ostatní. Kdo nepřišel o rozum, musí tak učinit."

Tilogorn přikývl. "Uvážlivá slova, králi Lothaire. Že jsme my dokázali, že máme rozum," uklonil se hlavou směrem k Mallenovi, "to je jisté."

VI

Skrytá země, království Gauragar,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek léta

"O

ink, oink, sviňucho," ryčel kdosi nadšeně jazykem trpaslíků. "Pojď sem, abych tě mohl vykuchat!"

Podsaditý stín proklouzl mezi nohama nestvůry, pak se dvě krátké sekery prudce mihly směrem vzhůru a zabořily se do nechráněných měkkých částí skřetových zad.

Nevysoký mužíček se smíchem vytrhl zbraně z protivníkovy těla a navzdory kroužkové košili se vymrštil jako akrobat nahoru a znovu udeřil. Čepele z obou stran zasáhly krk předkloněného skřeta. Nestvůra se zřítíla k zemi, hlava ze dvou třetin useknutá.

"U Bero?nova vousu, jak si jen můžeš nechat vyrazit zbraň z ruky?" pokáral Tungdila.

"Ty jsi... trpaslík!?" vydechl Tungdil zmateně a vyškrábal se na nohy.

"A co jinýho? Vypadám snad jako nějaká víla?" Sklonil se, zvedl sekeru a hodil ji Tungdilovi. "Vem si ji a tentokrát ji drž pevně. Na řečičky bude čas později." S krutým smíchem se vrátil do zuřící bitvy.

Tungdil spatřil, že vedle trpaslíka, který mu zachránil život, stojí na cestě ještě druhý trpaslík, který se tomu prvnímu zbrojí a postavou, s výjimkou účesu, podobá do nejmenšího detailu. Srdnatě bušil kolem sebe železným vraním zobákem, druhem válečného kladiwa s trnem dlouhým celý jeden loket.

"Tak vy nás chcete zabít? Na to je vás moc málo!" Jeho ochránce se skřetům dunivým hlasem vysmíval.

"Vaše odporná matka se musela spustit s nějakým elfem, když vidím, jak hnusně vypadáte," dráždil smečku skřetů. "S prašivým, jednonohým, bezuchým elfem! A vaše matka si to ještě užívala!" Jakmile jeden ze skřetů skočil se zavrčením dopředu, zaleskly se trpaslíkovy sekery a přinesly smrt. "Pojďte sem, vy ostatní, můžete to zkusit ještě jednou!"

Jeho bratr neplýtl dechem na hlasité výkřiky, nýbrž cíleně řádil mezi útočníky, drtil údy a probodával těla.

Počet bojujících skřetů se pod jejich údery ztenčil na čtyři, ostatní leželi mrtví kolem na zemi a napájeli půdu hájku svou krví. Když se zbývající stvůry odhodlaly k společnému útoku, stoupla si obě válečnická dvojčata zády k sobě.

"Holá hej, teď si dáme pěknou rundu!" zvolal Tungdilův zachránce s nepříčetným zábleskem v očích.

Nečekali, až budou skřeti u nich, ale vrhli se útoku těch oblud vstříc, točili se přitom dokola jako figurky v hracích hodinách a dávali si ve své řeči pokyny, na co má ten vzadu dávat pozor.

Neobvyklý způsob boje zajistil dvojici rychlé vítězství nad přesilou. Poslední úder byl doprovázen hlučným smíchem a škodolibým "Oink, oink".

Tungdil k nim pocítil nesmírnou úctu. Ti dva poslali celou smečku skřetů na smrt a neodnesli si přitom jediné škrábnutí. Stál na cestě celý zkoprnělý a teprve nyní si všiml, že se z něho stal divák.

"Oheň života z Vraccasovy výhně nechť v tobě navždy plápolá," pozdravil ho druhý trpaslík. "Já jsem Boëndal Páka z klanu Vrhačů seker a tohle je můj bratr Bo?ndil Dvojčepel, zvaný též Prud'as," představil se a jeho hnědé oči si Tungdila přátelsky změřily.

"No jo. Nevypadá na to, že by si to dokázal rozdat s několika sviňským rypákama najednou," zasmál se jeho bratr srdečně. "Už jen s jedním byl pěkně v ouzkejš. Nebo jsi snad chtěl uskrtit tu sebranku holýma rukama? Proto jsi zahodil sekuru?"

"Objevili jste se opravdu v pravou chvíli, děkuji vám," odvětil Tungdil a zamrkal. Něco v Bo?ndilových očích ho dráždilo, možná ono zvláštní mihotání, fanatické záblesky, kterých si všiml už předtím. Říkal si, že za to nejspíš může vzrušení z boje.

"Nech toho vykání," prohodil druhý trpaslík a mrkl na něj, "my trpaslíci dáváme přednost prostému tykání, protože Vraccas nás všechny stvořil ze stejného kamene."

"Dobrá, zapamatuju si to. Vděčím vám za život," pronesl Tungdil dojatě a zároveň i radostně, protože poprvé od počátku putování narazil na příslušníky svého národa. Tisíc otázek, a ještě pár navíc se mu dralo na jazyk.

Boëndal potřásl hlavou a jeho dlouhý cop sebou na zádech mrskal jako tlustý černý had. "Nemusíš nám děkovat, pomáháme všem trpaslíkům."

"A když to je nějaké z kmene Třetích, tak ho pak zpráskáme," usklíbl se Bo?ndil, zatímco čistil sekery ve vysoké trávě a zbavoval je krve a dalších tělesných tekutin z těl protivníků.

"Trvalo nám dlouho, než jsme tě našli." Boëndal zaváhal. "Pokud jsi Tungdil Bolofar..."

"Bolofar, to je ale jméno," zabrumlal jeho bratr. "Nejsou to nějaký magický tlachy? Má tě před něčím chránit?"

Tungdilova tvář vyjadřovala jedno velké překvapení. "Ano, jsem Tungdil," přiznal se váhavě. "Odkud..."

"Pak mi řekni, jak se jmenuje tvůj mistr a kam máš namířeno."

"Jmenuje se Lot-Ionan Trpělivý, a i když jsem vám zavázán vděčností, tak po tom, kam mám namířeno,

vám nic není," vyklouzla mu z úst paličatá odpověď. "Ještě vás neznám tak dobře, abych se s vámi dělil o svoje tajemství."

Bo?ndil se hlasitě a dunivě zasmál. "Jo, tomu říkám patřičná odpověď. I když mele jako nějaký učenec." Položil mu ruku na rameno. "Víme, že máš jít za Gorénem, řekl nám to tvůj mistr. Byla to zkouška, abysme si byli jistí, že je před náma ten správný trpaslík."

"Ten správný?" Tungdil se chytil jeho poznámky. "Nerozumím..." Pak si vzpomněl na dopis, který Lot-Ionan odeslal kmenu Druhých. "No samozřejmě! Můj kmen mě chce vidět!" zaradoval se. "Ale k čemu taková eskorta? Kvůli skřetům?"

"Nám vlastně šlo o to, abychom tě dostali co nejdřív do naší říše. Posílá nás velkokrál Gundrabur, abychom tě našli a doprovodili k nám," svěřil se mu Boëndal, zatímco opatrně otíral dlouhou špicí vraního zobáku kusem hadru z kabátce jednoho skřeta.

Jeho bratr vytáhl šátek napuštěný olejem a ošetřoval jím blyštivé čepele seker. "Spíš by někdo měl poslat nějakou eskortu skřetům, aby je chránila před náma," plácl do větru.

"Velkokrál," vydechl Tungdil uctivě. "Jak já přijdu k takové cti?"

"Přivedeme tě do pevnosti Obrosmrt, kde budeš obhajovat svůj nárok proti dalšímu trpaslíkovi, který se uchází o trůn." Prohodil to tónem, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě.

"Proti... dalšímu trpaslíkovi, který se uchází o trůn?" opakoval Tungdil nevěřicně a zkoumal vrásčité obličej dvojčat. "Jaký trpaslík? A o jaký trůn? Co s tím já mám společného?"

"Mohli bysme mu říkat Tungdil Nicnetušící." Bo?ndil se smál, až se rozkašlal. "Ať sežeru elfa i s chlupama. Ten mrňous neví nic, vůbec nic," pronesl dunivě. "Pojďme o pár kroků dál od těch sviňskejch rypáků, z jejich smradu je mi na blití. Utáboříme se míli vodsud a tam mu všechno vysvětlíme, bratříčku," obrátil se na svůj věrný obraz.

Zřejmě ho vůbec nenapadlo, že by Tungdil mohl proti jeho návrhu něco mít, ale protože toho nesmírně trápila zvědavost, nic nenamítal. Skupinka pochodovala dál a pak se kousek od cesty uvelebila k odpočinku.

"Není nic lepšího než lahodná pochoutka po vyhraném boji." Bo?ndil rozdělal oheň a začal na klacíku opékat sýr.

"A když v boji prohrájete, pak se postíte?"

"Ne, pak už to jednomu může bejt jedno. Ve Vracasově věčné kovárně je spousta lahůdek," poznamenal a otáčel seříznutým rožněm.

Zápach, který neustále nabíral na síle, připravoval Tungdila o dech. "Něco takového jsem už jednou ucítil. Úplně na začátku mojí cesty, když mi nohy po jednadvaceti obězích v holínkách taky tak příšerně smrděly."

"Ohó, tak ty opovrhuješ naší stravou?" poznamenal Prud'as a napodobil, jak zhnuseně Tungdil vypadá.

"To je ten nejlepší sejr, jaký v říši trpaslíků máme. Dělej, Boëndale, dej mu taky kousek, aby jeho jazýček přišel na tu správnou chuť. Dlouhý čas mezi lidma ho zkazil."

Jeho bratr ukrojil chléb se šunkou a podal mu ho společně se sýrem. "Všechno ti teď v několika větách vysvětlím. Velkokrál Gundrabur už nebude žít dlouho a na trůn musí brzy usednout některý trpaslík z kmene Čtvrtých. Velkokrál se z magusova dopisu dozvěděl o tvé existenci a tvém tajemství."

"Tak teď už mám i tajemství," zasténal Tungdil, který zatím pořád ještě nedokázal vsunout kus sýra do úst. Toho dobrého bylo málem až přespříliš.

"Je důležité, aby ses to dozvěděl. K Lot-Ionanovi tě nepřinesli žádní šotci. Únos dítěte byla lež, kterou si vymysleli Dlouzí..."

"Dlouzí?"

"Tak žertem říkáme lidem. Kvůli jejich velikosti. Ale zpátky ke kouzelníkovi. Chtěl před tebou zatajit pravdu do doby, než nastane ten správný čas," vysvětloval Boëndal a podal mu měch s vodou. "Patříš ke kmeni Čtvrtých."

Tungdil si v hlavě vybavil mapu. "Tomu nemůžu uvěřit. Jejich říše leží moc daleko na severu."

"Má to ale určitý důvod," pokračoval trpaslík s vážným výrazem. "Král Čtvrtých v tobě zanechal nemanželský výhonek, o kterém neměl nikdo vědět. Okamžitě po tom, co ses narodil, tě dali do rodiny jedněch přátel, kteří se o tebe měli starat. Královna se o tobě dověděla a žádala si tvou smrt, aby sis

jako bastard nemohl v pozdějších letech dělat žádný nárok na trůn."

"Chceš si ještě dát ten svůj sejr?" přerušil Bo'ndil bratrův proslov. "Jestli budeš ještě chvíliček čekat, spadne do ohně a bude po něm." Tungdil mu beze slova podal rožeň. "Díky."

"Té rodině tě bylo líto, a tak s tebou putovali Skrytou zemí a objevili se u Lot-Ionana," pokračoval Boëndal. "Novorozence svěřili magusovi z jednoho prostého důvodu: královnu by nikdy ani nenapadlo hledat trpaslíka u nějakého maguse."

"I ty snad víš, že my trpaslíci si o magii Dlouhejch nemyslíme nic dobrého," podotkl Bo'ndil podezřívavě.

"Bud' zticha!" zvolal jeho bratr káravě. "Nech mě domluvit do konce." Obrátil se opět k Tungdilovi.

"Tak, teď víš, proč jsi vyrostl v Ionandaru, daleko od říší trpaslíků. Nyní, když o tobě víme, má rada kmenů povinnost vyslechnout tě jako druhého uchazeče o úřad nejvyšší hlavy trpaslíků."

Tungdil se zhluboka napil z nabídnutého měchu s vodou. "Nezlobte se, ale nevěřím vám ani slovo," zakotkal celý bez sebe. "Lot-Ionan by mi přece už dávno řekl pravdu."

"Chtěl ti ji říct, až se vrátíš ze své cesty zpět," odvětil Boëndal. Otevřel vak a ukázal mu dopis, který jednoznačně nesl magusův rukopis. "Dal nám ho s sebou, protože si myslel, že nám nebudeš věřit."

Chvějícími se prsty rozevřel Tungdil svitek papíru a přelétl pohledem řádky. Vše souhlasilo. Souhlasilo všechno, co mu řekli!

Netoužil jsem po ničem jiném než setkat se s jinými příslušníky svého národa a teď se ze mě náhle stal uchazeč o trůn všech trpasličích klanů? "To nemůžu!" dostal ze sebe přidušeně. "Rád vás doprovodím, ale pole přenechám svému rivalovi." Nešťastně se usmál. "Jak bych mohl vládnout kmenům? V jejich očích ani nejsem skutečným trpaslíkem. Nikdo by mě nestrpěl a..."

Rožeň s páchnoucím sýrem mu přistál přímo před nosem. "Přestaň skuhrat," zabručel Bo'ndil nevrle.

"Máme před sebou dlouhou cestu až k pevnosti. To bude stačit, do té doby z tebe uděláme jednoho z nás." Rožeň se vyzývavě zakomíhal. "Rozmyslel jsem si to, ty ten sejr teď ochutnáš," přikázal a fanatické plamínky v jeho očích dále zářily. "Čím dřív se staneš trpaslíkem, tím líp."

Tungdil stáhl prohrátý kousek sýra z rozně. Chutnal příšerně, prsty mu po tom budou smrdět ještě několik dnů a pusa nejspíš taky. "To nejde," opakoval tvrdohlavě. "Musím zanést Gorénovi ty artefakty."

"Do osady v Zeleném háji ti to nebude trvat dlouho. My počkáme," poznamenal Prud'as přejícně, "než se toho pytle zbavíš."

Jeho dvojče přikývlo. "Tvůj magus je do všeho zasvěcený. Dovolil nám, abychom tě zavedli do Obrosmrti."

"Co by se stalo, kdybyste se vrátili beze mne?"

Sourozenci si vyměnili rychlý pohled.

"Pravděpodobně by byl za krále dosazen Gandogar, ale napořád by na něm lpěla skvrna, že není pravým vládcem," pronesl Boëndal opatrně a dal svému bratrovi povzbudivé znamení.

"Jo, přesně tak!" zapojil se Bo'ndil. "Z toho by mohla vzniknout... nespokojenost mezi kmeny. Mnozí by... mohli jeho vládnutí zpochybňovat, tábor trpaslíků by se rozdělil a..." zažíval se do plamenů a hledal v nich pomoc, pak se jeho tvář rozjasnila, "možná by došlo k válce mezi klany a uvnitř kmenů. A byla by to tvoje vina." Spokojeně se opět zahleděl do ohně.

Tungdil byl zmatený. Ten den přinesl příliš mnoho novinek. Poprvé v životě zabil skřety a krátce nato seděl půlkou zadku na královské stolici. Bylo nutné, aby si vše rozmyslel. "Potřebuju čas na rozmyšlenou." Vyčerpaně se stočil vedle ohně a zavřel oči.

Bo'ndil si odkašlal a začal potichu zpívat. Byl to starý trpasličí nápěv, z jehož slov vyzařovala zvláštní přitažlivost a který vyprávěl o dobách před dávnými časy.

"Bohové vznikli, neboť se jim tak zachtělo.

Jeden stvořil sám sebe z plamenů, tekoucího kamene a oceli. Tot' Vraccas Kovář.

Jedna povstala ze země. Tot' Palandiell Plodná.

Jednoho zplodily vichry světa. Tot' Samusin Rychlý.

Jedna chtěla ničít i tvořit jako voda. Tot' Elria Nápomocná.

Jeden v sobě spojil světlo i temnotu. Tot' Tion Dvourodý.

Je jich pět..."

Více již Tungdil nezaznamenal. Slova v řeči, kterou poprvé slyšel z úst nějakého jiného trpaslíka, ho uklidnila natolik, že usnul.

* * *

Když se probudil a v nose ucítil závan pronikavě páchnoucího syra, byl už pevně rozhodnut, že doprovodí oba trpaslíky do říše Druhých. Jeho touha spatřit další příslušníky svého národa byla silnější než zábrany.

"Abyste věděli, pořád ještě se nehodlám stát velkokrálem," dal jim jasně na vědomí. "Půjdu s vámi jen proto, abych se dozvěděl něco více o své rodině."

"Pro mě za mě," prohodil Boëndal spokojeně. "Hlavní je, že s námi půjdeš." Spolu s bratrem sbalili věci a hbitě vyrazili. "Musíme dojít do osady co nejdříve, abychom se pak ještě rychleji vrátili do pevnosti. Těch osm set mil se bude vléct."

"Dovedeme tě až na kraj vesnice nebo co je to, co ta elfka postavila mezi stromy," řekl Bo?ndil nespokojeně. "S tou šikmouchou nechceme mít nic společného. Už tak je dost mizerný, že mašírujeme v elfím háji." Odplivl si na nejbližší keř.

"Vždyť ti nic neudělala." Tungdil opatrně osahal vak s artefakty. Prsty mu říkaly, že pár věcí v něm už není tak úplně nedotčených, jak by mělo být. Rána mečem těm předmětům určitě neudělala dobře. Za tento čin si skřet zasloužil smrt dvojnásobně. "Více než šest set mil se potloukám Gauragarem a Lios Nudinem, unikám skřetům a starám se, aby se těm hýčkaným artefaktům nic nestalo," povzdechl si. "A zrovna když už mám ke Gorénovi jen tři nebo čtyři hodiny chůze, tak se vynoří ta potvora a drahocenné věci rozbije." Doufal, že bývalý Lot-Ionanův fámulus bude k němu shovívavý.

Avšak válečník byl myšlenkami stále ještě u té elfky. "Mně? Ne, mně nic neudělala. Ale její národ lidu trpaslíků," vyrazil ze sebe vztekle. "Elfové a ta jejich nafoukanost, já bych je..."

Bo?ndil se dusil nenávistí, vybil své pocity tím, že vytasil sekeru a se slepou zuřivostí se pustil do malého stromku a rozsekal ho na kousky.

Boëndalova vrásčitá tvář byla naprosto nehybná, odložil ranec, hodil si dlouhý cop přes rameno a čekal, až záchvat vzteku pomine.

"To ho tu a tam chytne. Výheň jeho života žhne více, než je obvyklé, a když z ní vzejde jiskra, vypění jeho prudkost," vysvětloval překvapenému Tungdilovi. "Tím si vysloužil přezdívku Prud'as."

"Výheň jeho života více žhne?"

"Jen Vraccas ví, k čemu je to dobré. Když v tomhle stavu půjde tvým směrem, jdi mu z cesty a neopovaž se sáhnout po zbrani," zněla Boëndalova rada. "Řádění ho brzo přejde, hned jak mu vnitřní oheň dohoří."

Kmen byl rychle rozsekaný. "Tak, a hned je mi líp. Zatracení elfové!" Aniž by svůj čin nějak vysvětloval, seřel z čepelí pryskyřici a piliny a šel dál. "Musíme ti dát ještě nějaký další jméno," bručel si sám pro sebe. "Bolfoar, to je úplně stejný jako Lissemiff, Prdokec nebo Blafdomaf. Je to blbý, nic to neznamená a ať se propadnu, jestli takový jméno může dělat trpaslíkovi čest. Však ono nás po cestě něco napadne." Podíval se na Tungdila. "Co umíš nejlíp?"

"Číst..."

"Číst? V knihách?" vyhrkl Boëndal pobaveně. "Ano, toho jsme si předtím jasně všimli, pane učený. Ale jako čestné jméno by se nehodilo, kdybychom ti říkali Obraceč stran nebo Knihomol."

"Vědění je důležité!"

"To jo, proti skřetům to nesmírně pomáhá, jak jsme viděli," dobíral si ho dále. "Mohls je tím správným veršem i zabít."

Bo?ndil přimhouřil oči. "Dobрым bojovníkem rozhodně ještě nejseš. Ale jsi široký v kříži a máš široký ruce, mohlo by z tebe něco být."

Tungdil zavzdychal. "Jsem dobrý kovář a dělám to rád."

"To dělají mnozí z našeho lidu." Boëndal chtěl ještě něco dodat, místo toho však zkoumavě nasál vzduch a jeho bratr to udělal po něm. "Kouř," řekl poplašeně.

"A spálený maso. Čuchám v tom nějaký případ." Bo?ndil vytasil sekery a dal se do lehkého klusu.

Ostatní ho následovali.

Lesní pěšina opisovala mírný ohyb, pak se stromy rozestoupily a odhalily mýtinu, na níž před nedlouhou dobou stály domy. Elfka si uprostřed harmonie Zeleného háje zřídila útočiště, které z větší části zaniklo v ohni. Ze zbytků se dalo vytušit, jak půvabně asi ty několikapatrové stavby vypadaly. Stály rozmístěny kolem obrovských stromů. Vyřezávané dřevěné oblouky, pečlivě vyhlazené trámy a průčelí zkrášlená elfskými motivy, v nichž se ještě sem tam daly najít zářivé plátky zlata, zapadaly přímo dokonale do prostředí hájku.

Tato krása však byla zničena brutálním násilím. Skřeti zase jednou Tungdila předběhli. Ze souladu a harmonie nezbylo nic. Zelený háj byl zneuctěn. "U Vraccase," zaúpěl zděšeně Tungdil. "Musíme se podívat..."

"...jestli tu ještě pár skřetů nepobíhá," doplnil Bo?ndil šťastně. "Ohó, ty ploché čumáky to špičatejm uším pořádně ukázaly. Ani my bysme to nedokázali líp."

"Přesně tak," pronesl Boëndal naprosto nedotčeně a uchopil násadu své zbraně. "Odvedli dokonalou práci." Pohled na zkázu se dvojčat nijak zvlášť nedotkl, protože jako pravé děti kováře nepocíťovala s elfy skoro žádný soucit.

U Tungdila tomu bylo jinak. Procházel mezi doutnajícími dřevěnými troskami a tu nadzvedl prkno, tu zas trám, jestli někde Goréna nenajde. Místo něho však objevil spoustu mrtvol, které byly zčásti přišemě zmrzačené. Hrůza se mísila se vzpomínkami na Dobré louky, ucouvl a zavřel oči, obrazy však nezmizely a jeho fantazie je činila ještě hrůznějšími.

Seber se, napomínal sám sebe. Jestli je Gorén mezi obětmi, jak ho poznám? A jestli se mu podařilo uprchnout, kde se tak mohl zachránit? Jeho oči se zaměřily na zpola nedotčenou hlavní budovu. Tam? "Dejte pozor na okolí," zvolal. "Chci zjistit, co se stalo s Gorénem."

"No, za těchhle okolností do osady vstoupím," zaslechl Bo?ndila, jak si potěšeně brumlá. "Možná tady narazíme na jeden nebo dva sviňský rypáky."

Zatímco ho dvojčata následovala na mýtinu a zabezpečila ruiny, šplhal se Tungdil opatrně po zpola zříceném ohořelém schodišti hlavní budovy. Schůdky pod jeho vahou sténaly, ale bez úhony dorazil na kouřem zčernalou plošinu a vstoupil do prvního patra.

Pětiboký dům byl postaven kolem obrovitého stromu. Chodby, které vedly z místnosti do místnosti, byly směrem ke kmeni ponechány otevřené, takže kmen bylo ze všech stran vidět. Menší závěsné můstky vedly k silným větvím, kde se rozbité pozůstatky pestrých lampiónů smutně kymácely sem a tam.

První velké listy opadávaly z větví a snášely se k zemi, jako by strom truchlil kvůli mrtvým, s nimiž žil celá léta v úzkém spojení.

Tungdil se odtrhl od pohledu na padající listí a prohledával pokoje. Nikde nenarazil na někoho, kdo by přežil. Zato v knihovně, která zůstala ohně z větší části ušetřena, objevil zapečetěnou obálku nesoucí Lot-Ionanovo jméno a jakýsi předmět, zavнутý do hadříků.

Trpaslík váhal. Je stav nouze, řekl si a zlomil pečeť. Další věci, které musím předat. Gorén v dopise děkoval za to, že si směl přečíst jisté knihy. Nejspíš je měl nachystané, aby je mohl svěřit poslovi. Ten posel se od této chvíle jmenoval Tungdil.

Trpaslík zde kromě toho našel ještě jeden dopis, zkoncipovaný v řeči učenců nejvyšších stupňů, která mu byla naprosto nesrozumitelná. Tuto zprávu dokáže přečíst jen jeho magus. Nový náklad uložil pečlivě do batohu a pátral dále.

Domem proběhl otřes. Začal mírným chvěním, které sílilo a důkladně zatřásló trámy. Budova s lomozem a praskáním protestovala, potom otřesy skončily tak náhle, jak začaly. Trpaslík si to vyložil jako znamení, aby dům opustil.

Vyšel na chodbu a nestačil se divit. Strom změnil svou polohu, jeho holé větve se zapřely o pilíře a začaly na ně tlačit, což pochopil podle jejich skřípění. Kmen se s hlasitým zasténáním naklonil doleva a jedna sukovitá větev po trpaslíkovi šlehla.

"Co to má znamenat? Ten mladý stromek předtím rozsekal Bo?ndil, ne já!"

Rozhněvaný strom se však o to nestaral a znovu po něm švihl větví. Tungdil se včas sklonil. Kyjovitý konec větve ho netrefil a zničil prkennou stěnu za ním. Tungdil pospíchal ke schodišti a zastavil se před stěnou z bílé hmoty. Nejdříve si myslel, že se ocitl ve sněhové chumelenici, než pochopil, že kolem něj víří

opadané listy a květy veškerých rostlin v hájku. Les šuměl a shazoval listí, zničená harmonie se proměnila v nenávist.

Dům opět ožil, trámy se lámaly a jejich části se řítily do hlubin. Trpaslík seběhl po schodech dolů, aby se ocítl na pevné půdě.

Dvojčata žasla stejně jako on. Popadla zbraně a skepticky sledovala podivuhodnou proměnu.

"To čpí tou prokletou elfskou magií," zvolal Bo?ndil, aby přehlušil hlasité šumění. "Popudili proti nám celý háj!"

"Musíme odsud zmizet," zavolal na ně Tungdil. "Stromy chtějí potrestat každého, kdo..." Trpaslík ztratil řeč, když z jednoho buku, stromu bohyně Palandiell, opadalo uvadlé listí a před ním se rozevřel pohled na holé větve. Buk mu předvedl něco příšerného.

Našel elfku. Její sněhobílý, líbezný obličej se bez ochrany listí, které by jej skrylo před cizími pohledy, rýsoval na pozadí tmavé kůry stromu. Od krku dolů však byla jen krvavě rudou vlhkou kostrou, na níž nevisel jediný kousíček masa. V jejích tenkých kostech vězely dlouhé hřebíky a držely ji ve vzpřímené poloze u kmene.

Tento pohled se zavrtal pod kůži dokonce i oběma tvrdým, zoceleným trpaslíkům. "Při ohních z Vraccasovy výhně, co se tu děje?" ozval se Boëndal.

"Pryč odsud," souhlasil s ním jeho bratr, "než se to samý stane nám."

"Nejdříve musím vědět, co je s Gorénem. Ještě se porozhlédnu kousek dál." Tungdil nemohl jinak, hrůza ho pohlcovala a oba jeho ochránci byli nuceni zůstat u něj. "Možná leží jeho mrtvola někde poblíž."

Elfčiny kosti vypadaly, jako by je někdo dočista ohlodal. Útočníci jí na rozloučenou prorazili ústy a zadní částí lebky dlouhý hřeb, který ji připoutal ke kmeni. Tam, kde kdysi nepochybně byl pár překrásných očí, zely černé díry.

"Podívejte se na to," vykřikl Bo?ndil. "Někdo ji tady nejdřív přibil ke kmeni a pak ji zaživa sežral. Na skřety je todlencto moc práce, ti by tu šikmouchou schramstli na místě. A vysáli morek z kostí."

Tungdil polkl a zadíval se na její obličej, který si dokonce i ve smrti a utrpení zachoval svou krásu. Něco vevnitř mu říkalo, že elfy nemá rád, ale nad její nelítostnou smrtí nepocíťoval žádné zadostiučinění.

Boëndal mezitím prosmýčil okolí stromu a našel další mrtvoly a zahnuté, černé otisky v zemi. "Stopy kopyt," prohlásil, "jako by je do země vypálili. Co myslíš, co to znamená, učený?"

Tungdil si vzpomněl na ony dva jezdce, kteří navštívili skřety v noci před útokem na Dobré louky.

"Alfové," řekl tiše. "Od kopyt jejich nočních upírů srší jiskry, které sežehnou zem." Teď už mu bylo jasné, proč je elfka tak zohavená. Alfům činilo mimořádné potěšení, když mohli své příbuzné krutě zřítit.

"Alfové?" opakoval Bo?ndil. V jeho očích vzplál oheň, plápolalo v nich nadšení. "Hejsasa, to by bylo přece jen něco jiného než ty pitomý prasečí ryπάky. Slyšels, bratříčku? Tionovy šikmý ucha nám lezou pod čepele!"

Jejich chránělec hleděl na kostru, jeho představivost mu v hlavě vykouzila obraz toho, jak upíři noci stáli před vládce Zeleného háje, přibitou ke stromu, a požírali ji, zatímco elfka křičela a svíjela se bolestí.

Vzmáhalo se v něm nutkání zvracet, rychle si položil ruku před pus, aby úplně neztratil tu trošku úcty, kterou k němu dvojčata cítila.

Zvláštní pozornost v nich vzbudila jedna mužská mrtvola, která se krčila v blízkosti elfky. Ležela prošpikovaná šípky na kousíčku nedotčené země, avšak v kruhu kolem ní řádilo moře plamenů, což se dalo poznat podle sežehnuté půdy. V přesně vytvarovaném černém kruhu napočítali sedm uškvařených skřetů.

Tungdil předpokládal, že to způsobilo nějaké kouzelné zaklínadlo. "To by mohl být Gorén. Zkusil se před útočníky chránit magickým ohněm."

Chvějícími se prsty prohledal šaty mrtvého a objevil malou plechovku s úlomky cukrkandlu, do níž bylo vyryto jeho jméno: Gorén.

"Štít by mu pomohl víc," konstatoval Bo?ndil suše. "Když přijde na věc, nechá tě magie na holičkách."

Jeho bratr změřil pohledem běsnící stromy, které uprostřed léta vypadaly jako na podzim. "Ten elfí háj se mi nezdá bezpečný. Jdeme," nařídil. "Mám z toho všeho dojem, jako by stromy chtěly vyrvat své kořeny ze země a vypoходovat na nás."

"Co bude s těmi mrtvými?" otázal se Tungdil. "Měli bychom je..."

"Jsou mrtví," odvětil Bo?ndil chladně.

Boëndal vykročil. "Bestie, elfové, kamarádi elfů. Po těch nám nic není."

Tungdil pochopil, že u nich narazí na hluché uši, vydal se tedy vedle dvojčat napříč troskami. Vraceli se na cestu, aby se dostali ze Zeleného háje pryč.

Bylo mu líto, že za sebou nechávají elfku a Goréna jako pobitý dobytek, a ještě jednou se po nich ohlédl, aby se jim pohledem omluvil. Tu spatřil mezi zbytky stavení něco bizarního.

Malířsky stojan! Stál v troskách jednoho domu, jako by si malíř udělal přestávku a na chvíli odešel pryč.

Ten pohled Tungdila dojal. Velice dobře si dokázal představit, co se přihodilo. Uměnímilovnou elfku nebo někoho z jejích důvěrných přátel skřeti vyrušili při práci a ta po sobě zanechala nedokončené dílo, němý kus vzpomínky na hrůzné skutky.

Co asi malovala? "Hned jsem zpátky." Překračoval trosky, protože ho zajímalo, co štětec vytvořil.

Boëndal hlasitě vydechl, kníř nad jeho rty se zavrtěl. "Není to s ním lehké."

"Není, to fakt není," zavrčel Bo?ndil a copem z černých vlasů si otřel pot z tváře. S nespokojeným zamručením se vydali za Tungdilem.

Jejich chránělec stál před obrazem, na němž zcela jasně nebylo něco v pořádku. Obraz ukazuje mýtinu, jak vypadá po zničení.

Ruka, která vedla štětec, patřila nějakému mistrovi. Umělec použil pro zakletí zkázy na bílé plátno výlučně jen odstíny červené barvy. Sebemenší detail byl zobrazen s trapnou přesností: mrtvoly, zbytky budov, stromy.

Tungdil si prohlédl plátno důkladněji. To nevypadá jako plátno. Obešel stojan dozadu a zděsil se. Zadní strana byla rudá, mokrá, a když se jí opatrně dotknul, stáhl ruku s odporem zpět. Lidská kůže! Malíř použil k nanesení motivu kůži. Podle její dokonalosti usoudil, že zvolil kůži vládkyně hájku. Trpaslík tušil, že se u té červené barvy asi nejedná o obyčejnou barvu. Přivolal dvojčata k sobě.

Kousíček stranou stály dva další, menší obrazy. Jeden znázorňoval trpící tvář elfky, z jejích očí vyzařoval děs a utrpení. S odporem odhodil hrůzná díla na zem.

"Ten obraz ještě neuschl," poznamenal Boëndal, když si ho pozorněji prohlédl. "Jeho šílený autor se může každou chvíli vrátit zpět."

"Na to se těším," zavrčel jeho bratr. "Taky mu stáhneme kůži zaživa."

"Něco tak odporného nesmí existovat," prohlásil Tungdil naplněný odporem, i když přiznával, že s takovou uměleckou dokonalostí se setkal jen málokdy. Uchopil stojan a vhodil ho do ohně a za ním i oba dokončené obrazy.

MLčky se chystali k odchodu stezkou z osady, když zaslechli odfrknutí. Byl to bojovný, nepřátelský zvuk, po němž následovalo zuřivé, pronikavé zařehotání.

Vpravo, asi dvacet kroků od nich, vyšel z lesa vraník. Oči mu rudě zářily a při každém úderu jeho kopyt zasršely bílé jiskry a zahalily jeho podkovy.

Upír noci nesl na zádech štíhlou alfku s dlouhými, tmavohnědými vlasy. Její tělo halila zbroj z tvrzené černé kůže, posetá vyhlazenými kousky tionia.

"Smradlaví podzemšťani!" Za zády se jí tyčila rukojeť meče, v pravici držela prohnutý luk. Dlouhé šípy, které k luku patřily, se nacházely v toulci u sedla. Tungdil si na ně velice dobře pamatoval.

"Zničili jste moje obrazy! Takže potřebuji čerstvou krev, abych mohla namalovat nové." Mírně se napřímila, aby na trpaslíky lépe viděla. Svým krásným, jemným obličejem se až se zrádnou přesností podobala elfce a kdekdo by ji považoval za stvoření bohyně Palandiell, kdyby ji nezradily černé oční důlky.

"Doufám, že se vaše krev moc nesrazí." Volnou ruku položila na násadu šípu. "Musí být řídká, aby se podařily i ty nejjemnější detaily."

"Hola hej, to bude sranda! Dočkali jsme se svého boje! Ale nejdřív zpátky do trosek," nařídil Bo?ndil zvesela v jazyce trpaslíků. "Bez nějakého úkrytu nás ta šikmouchá odstřelí jako zajíce." Přikrčeně se dali do běhu a vrhli se do krytu za jednou dřevěnou stěnou.

Se zabzučením přilétla první střela. S hravou lehkostí prorazila prkna, za nimiž leželi, a se slyšitelným "ping" narazila na Boëndalovu zesílenou kroužkovou košili. Černý hrot z tionia zanechal v kovu škrábanec. Zasažený zanedával.

Zalezli hlouběji mezi doutnající trosky, aby se před alfkou skryli a mohli na ni zaútočit ze zálohy. Tungdil nakoukl přes roh. Spatřil štíhlou hlavu nočního upíra. Ten se jako šelma kradl pozůstatky Zeleného háje a vždy to trochu zasyčelo, když kopyta znesvěceného stvoření světla dopadla na zem a vypálila do ní svou značku. Nozdry se mu chvěly, snažil se je zvětvřit.

Trpaslík cítil, jak se ho zmocňuje nikdy nepoznaný strach. Sedlo toho zvířete bylo prázdné! Kam se poděla? Alfka byla někde v osadě. Zavřel oči a snažil se zapomenout na všechno, co o alfech ví. Když zvedl víčka, byli Boëndal a Bo?ndil rovněž pryč a Tungdil vedle strachu navíc ještě ztratil hlavu. "Kde jste?" zašeptal a pevně třímal sekeru. Jak mu jen mohli říct, že není žádným bojovníkem, a pak ho nechat sedět samotného mezi troskami, zatímco dvě z těch nejhorších stvoření ve Skryté zemi na něho pořádají štvanici?

Někdo se dotkl jeho paže. Tungdil sebou trhl a okamžitě udeřil. Jeho sekera zasáhla muže pod žebra do břicha. Trpaslík se na zraněného zděšeně zahleděl. "Gorén? Já myslel, že jsi mrtvý?!" vysoukal ze sebe. Fámulus nepřítomně pohlédl na ránu, kterou v něm vyrazilo ostří sekery. Prsty ohmatl okraje rány, pak se na něho podíval. "Já..." zasténal, "nic... necítím." Vytáhl si z těla skřeti šíp. "Nic," opakoval zoufale. "Ale... já... nenávidím..." Jeho ruka uchopila kus klády, zlomené oči procházely trpaslíkem skrz naskrz. "Goréne, ne, počkej, já..." Když se po něm fámulus rozmáchl, sklouzl Tungdil stranou a dřevo se hřmotem narazilo na stěnu.

Rána byla tak hlasitá, že ji lovci zaslechli. Upír noci zaržál, údery kopyt se blížily.

Trpaslík se rychle odplazil a zmizel pod zříceným stropem, aby ho hřebec neobjevil.

"Cítím..." Gorén se kymáclivě zvedl a potácel se jako opilý napříč zbytky budovy ven na volné prostranství, kládu táhl za sebou.

Tu k němu přiskočil vraník a prostě ho zadupal do země. Tungdil přesně viděl, jak přední noha sršící jiskrami prorazila kůži na břiše a pronikla dovnitř, ale k jeho zděšení se muž znovu pohnul!

Tento pohled otevřel trpaslíkovi oči. Zelený háj dostala do své moci Mrtvá země. Všechno, co v lese umře, se vrátí nemrtvé zpátky. Stromy nedržely smutek po elfce, ne, do země prosakovala temná moc a plížila se jejich kořeny až do korun a vrcholků.

Jak je to možné? Jak to proniklo ochrannou bariérou? pomyslel si zmateně. O tom se bezpodmínečně musí dozvědět Lot-Ionan ještě před tím, než odtáhne s dvojčaty na jih. Jestliže se zlu daří proniknout ochranou na jednom místě, daří se mu to možná i na jiných místech.

Ale k tomu bylo nutné, aby se třem trpaslíkům podařilo uniknout z lesa ven, a o tom zatím pochyboval.

Upír noci zvětvřil jeho pach a vrátil se. Kopyta bušila do Tungdilova úkrytu, blesky litaly, kusy podlahy byly rozdupány na třísky. Vraník chtěl vyhnat trpaslíka z jeho skrýše.

Nic jiného také Tungdilovi nezbývalo. Vyplížil se druhou stranou ven a chtěl skočit do nejbližšího úkrytu, to však noční upír nepřipustil.

Mohutným skokem se přenesl přes překážku. Zvíře natáhlo krk, čelisti sklaply a sevřely pravé rameno. Kroužková košile zabránila tomu, aby ostré zuby napáchaly velkou škodu, ty však měly dost síly na to, aby trpaslíkovi pohmoždily rameno.

"Zatracená potvoro," vykřikl Tungdil a pokusil se zvíře zasáhnout sekerou. Trpasličí bojovnost se v něm probudila a zapudila strach.

Vraník však kořist nepustil. Trhl hlavou vzhůru a třepal Tungdilem jako panenkou na hraní. Najednou se tlama rozevřela, trpaslík prolétl vzduchem, točil se při tom na všechny strany, a pak narazil na zšedlou travu. Noční upír zařehotal, zahrabal zadními běhy a vyryl do země hlubokou brázdu. Zatímco se Tungdil pořád ještě snažil nějak zorientovat, vyřítla se ta bytost na něj.

Najednou se u něho znovu objevila dvojčata. Vyskočila z úkrytu na pravé a levé straně cesty, jakmile hřebec kolem nich proběhl.

"Pojd' sem, můj koníčku! Udělám z tebe poníka!" Bo?ndilova obouručně vedená sekera přesekla pravý kolenní kloub a vraní zobák roztříštil upírovi noci levý.

Tionova stvůra se zřítíla na zem a několikrát se převalila. Do výše stoupala oblaka popela, ale vraník se bez ohledu na své utrpení snažil znovu postavit na nohy. V tom se na něho vrhli trpasličí válečníci.

"Teď spolu budem bojovat z očí do očí." Upír noci chňapl po Bo?ndilovi a ten mu za to vrazil čepel hluboko do chřtánu. "Nažer se!" Černá hlava ucukla zpět, čímž tvor zpečetil svůj osud.

Boëndal zarazil zahnutou špici zbraně vraníkovi do čela přesně mezi oči, svaly na pažích a na trupu mu naběhly, nohama se pevně zapřel o zem. Ted' se projevilo, proč se mu říká Páka. Přitáhl k sobě hřebcovu zaháknutou lebku a poskytl tak svému bratrovi možnost vrazit mu sekeru do týla.

"Pořád ještě chceš kousat, ty stará herko?" Bo'ndil zasadil mocnou ránu. Krční obratle praskly, upír noci se ochable zhroutil.

Boëndal se nohou zapřel o hlavu toho tvora a vypáčil dlouhý trn z lebky.

Jeho dvojče se zakřenilo. "Ted' je na řadě ta šikmouchá mrška ze sedla." Ukázal někam za Tungdila.

"Schovej se líp a koukej se, jak se bojuje, aby ses to naučil."

Skrčili se poblíž mrtvého upíra noci a čekali. Tungdil jim chtěl povyprávět o svém zážitku s nemrtvým, ale dvojčata kývnutím odmítla. Nejdříve museli setřást z krku tu alfku.

Netrvalo dlouho a zaslechli táhlý, nelidský ženský výkřik.

Bo'ndil vesele zavrtěl obočím, hodil si cop dozadu a zůstával v pohotovosti. "V mejch uších to znělo jako hudba."

Boëndal zbystřil sluch a pak náhle vyskočil. Jeho bratr ho bez otázek následoval.

Měl bych jít s nimi, a ne tady zbaběle sedět. Tungdil cítil povinnost stát jim po boku proti děsivému protivníkovi, i kdyby se měl hodit jen k odvrácení pozornosti. S povzdechem uchopil sekeru a zrovna chtěl vstát, když ho zezadu uchopily za ramena dvě ruce jakési kostry a přitlačily ho k zemi.

"Kdo jsi?" slyšel, jak se ho ptá jemný ženský hlas, zatímco páchnoucí, vlhké kosti, které předtím bývaly prsty, osahávaly jeho obličej. "Jsi malý. Ty jsi jeden z těch podzemšťanů?"

Ruce trpaslíka převalily. Díval se do zohyzdné tváře líbezné elfky.

I z ní se stala nemrtvá. Vládkyně Zeleného háje se odpoutala od buku a slepě bloudila kolem, protože jí alfové vzali oči.

"Nech mě, elfko!" zvolal Tungdil a pokusil se dostat ke své zbraně. Elfka ho však pevně držela za ramena, takže dosáhl jen na dýku. Bodl, čepel zazvonila o holá žebra a nezpůsobila žádnou škodu.

"Co dělá trpaslík v mém háji?" osopila se na něho a sevřela mu kostnatou rukou hrdlo. "Spolčil ses s alfy? Vzrostla vaše nenávisť k mému národu až tak, že se spouštíte i se zlem, jen abyste nás zničili?"

Tungdil potlačil strach a postřehl, že ve způsobu, jak s ním mluví, je rozdíl. Zněla jinak než Gorén, bylo zřejmé, že vládne zbytkem vlastní vůle. "Ne, vládkyně! Poslal mne Lot-Ionan, abych Gorénovi předal nějaké artefakty..." dostal ze sebe přidušeně.

Černé díry po jejich očích se na něho zaměřily. "Co se to se mnou děje?" zašeptala ustrašeně. "Cítím, že se měním. Byla jsem mrtvá, ale... moje duše..." Elfka se zarazila. "Poslal tě Lot-Ionan? Nestor mého milého?" Její nemilosrdné sevření povolilo. "Je tu jedna kniha, tam naproti v hlavní budově, leží v knihovně. Gorén ji chtěl nechat doručit tvému magusovi, když na nás alfové zaútočili..."

"Mám ji," přerušil ji.

"Oni tu knihu nesmějí dostat!" vštěpovala mu. "Zanes ji do Ionandaru a dej ji magusovi. Pochopí, až si přečte dopis mého milého." Tlak jejích kostnatých prstů opět zesílil. "Přísahej!"

Tungdil vykotal přísahu k Vraccasovi i ke svému pěstounovi. Kostru, která byla před nedávným elfkou, to nejspíš uspokojilo a odplazila se od něj pryč.

"Setni mi hlavu," poprosila tiše. "Nechci, aby ta troška, co mi z mé duše ještě zbyla, připadla Mrtvé zemi." Vládkyně Zeleného háje rozpřáhla kostnaté paže. "Pohled', co ze mě udělali. Copak musím celou věčnost bloudit kolem a poslouchat příkazy zla?" Temné otvory v jejím obličejí ho celého pohlcovaly.

"Já..."

"Všechno, co jsem milovala a co mi bylo drahé, mi vzali. Mou lásku, mou krásu, můj domov a můj les." Zvedla levou ruku, natáhla ukazovák a váhavě ho zasunula do prázdného očního otvoru. "Nemohu les dokonce ani oplakávat. Měj soucit."

Tungdil nedokázal bezbřehý smutek v jejím hlase a pohled na ni déle snášet. Roztřeseně se zvedl, došoural se k ní a rozmáchl se sekerou. Když se useknutá hlava odkoulela do trosek domu, její kostra se rozpadla. Elfka byla definitivně mrtvá.

Les zanaříkal. Do stonásobného skřípění a praskání se vmísil hluk boje, jenž trpaslíkovi připomněl dvojčata, která stále ještě sváděla urputný boj s alfkou.

Mrtvá země! Oni to ještě neví! Tungdil se vzchopil. Musíme mrtvolám useknout hlavu, jinak se vrátí jako

nemrtví zpátky.

Boëndal a Bo?ndil mezitím čelili sokyni, kterou vůbec nenapadlo, že by měla bojovat podle pravidel trpaslíků. Alfka byla hbitá jako kočka, uskakovala, skákala a uhýbala před jejich údery, avšak nedařilo se jí proniknout vyztuženým pancířem dvojčat.

"Hej!" Tungdil podnikl dlouhý výpad a vrhl sekerou po protivníkovi. Alfka si všimla přilétající zbraně a hbitě uhnula stranou.

Náhle se za ní vynořil Gorén a mrštil po ní dřevěnou kládou. Alfka sice zaslechla varovné hvízdání větru, nedokázala se však již ráně vyhnout.

Kláda ji zasáhla do zad a katapultovala ji dopředu, kde jí Bo?ndil se šíleným smíchem kráčel vstříc se sekerami v rukou. Mířil jimi na její stehna, chráněná tenčím pancířem. "Pojď sem ke mně dolů, černoočko!"

Útok byl načasovaný přesně. Těžce zraněná alfka vykřikla a v tom dostala do břicha plochou stranou Boëndalova vraního zobáku. Oněměla a definitivně zmlkla, když jí krk protřaly sekery.

"To nebylo nutný, kouzelníku. Však my bysme tu šikmouchou vyřídili i sami," poznamenal Bo?ndil uraženě směrem ke Gorénovi, který se k němu kymácivě blížil. "Proč vlastně ještě žiješ!" podivil se jedním dechem.

"Stojíme na Mrtvé zemi! Ta ho nenechala zemřít. Musíš mu useknout hlavu, jenom tak skutečně umře," zvolal Tungdil.

"Když to musí být," zabručel bojovník, přikrčil se a vyhnul se neohrabanému pokusu nemrtvého o útok. Sekera se zableskla a Gorénova hlava se skulila na zem. Kouzelník byl mrtvý.

"Když už jsme u toho, měli bychom uklidit i ten zbytek," doporučil Boëndal a kývl směrem k cestě.

Spálené pozůstatky skřetů a obyvatel Zeleného háje se začaly na příkaz temné moci zvedat. Moc nerozlišovala mezi útočníkem a obětí, takže dvojčata přikročila k dílu s velkou obezřetností. Vzala si do péče jednoho oživlého po druhém, zkrátila je o hlavu a tím vysvobodila a zbavila jejich osudu. Tungdil pouze přihlížel.

"To bylo moc jednoduchý," remcal Bo?ndil, když dokončili svou odpudivou práci. "Ale na to, aby mi to vyhnalo vztek z těla, to jakž takž ušlo." Míhotání v jeho očích postupně ustupovalo. "Jdeme."

Ve spěchu odcházeli z místa, které kdysi bývalo Zeleným hájem, směrem na jih.

Holé stromy jim umožnily volný průchod. Budilo to zdání poslední laskavosti vůči těm, co zlikvidovali alespoň jednoho z alfů, kteří vnesli do mírumilovné osady smrt a zkázu. Kmeny a větve praskaly a skřípěly, skláněly se k zemi a výhruzně se o sebe třely, nijak jim však neublížily.

Jediné zvuky, které jinak ještě zaslechli, bylo šustění a ševelení uschlého listí pod jejich holínkami. Po všech těch zvířatech nezůstala ani stopa, ani jediný ptáček se neodvážil pozvednout hlas ke zpěvu.

"Je důležité, abych se nejdříve vydal k Lot-Ionanovi," sdělil dvojčatům Tungdil a v několika málo slovech zopakoval elfčiny pokyny. "Mrtvá země a skřeti nesmějí proniknout tak hluboko na západ. Můj magus se to musí dovědět a dostat ty knihy. Zdá se, že jsou strašně důležité."

"Ionandar? To znamená okliku šesti set mil," poznamenal Boëndal s pramalým nadšením. "S takovou dojdeme do říše Druhých ještě později."

"Jinak to nejde," odvětil Tungdil tvrdohlavě. "Anebo půjdeme do Lios Nudinu a promluvíme před radou magusů."

Bo?ndil se rozesmál. "To je správný, ukaž nám, že seš paličatej jako každej správnej trpaslík."

Jeho bratr ustoupil. "Tak dobrá, půjdeme do Lios Nudinu. Velkokrál žije už tak dlouho, že těch pár oběhů ještě přečká. Vracas mu nepochybně dodá potřebnou sílu, aby vydržel." Sáhl po měchu s vodou.

"Ostatně ses držel hezky, na to, že ses nikdy nenaučil zacházet se sekerou," pochválil ho Bo?ndil. "Ale trpaslík, a to si zapiš za uši, nikdy nehodí sekeru, když nemá po ruce druhou. A tvůj styl boje potřebuje vylepšit. Vezmu si tě do učení, jak správně máchnout sekerou, Tungdile, a brzo budou mít ty prasečí rypáky z tebe stejnej strach jako ze mě."

Proti tomu neměl Tungdil sebemenší námitky. "Čím dřív budu umět se sekerou zacházet, tím líp."

Večer, když museli udělat přestávku a trochu si odpočinout, zanotoval Boëndal další trpasličí nápěv, který vyprávěl o prastaré nenávisti mezi elfy a trpaslíky. Odmlčel se, když zahlédl, jak se na něj Tungdil dívá. Píseň o smrti a zkáze v ničem nepřispěla ke zlepšení nálady.

"Co víte o mém kmeni?" vyptával se jich.

"Čtvrtí?" Boëndal si prohrábl vous, vydoloval kousek sýra a nechal ho znovu opéct nad ohněm. "Mají dvanáct klanů, jsou většinou drobnější, útlejší, kapánek změkčilí. To mají z toho, že jejich hlavní činností je broušení drahokamů." Změřil si Tungdila pohledem. "No, docela se k nim hodíš. Nemají sice ve svých řadách žádné učence, ale mají zhruba stejnou figuru jako ty... i když vlastně ne, jsi skoro až moc silný. Seš hodně široký v kříži." Přemýšlel o svých slovech. "Neříkám to, abych tě urazil. Je to prostě tak," vysvětloval přátelsky. "Vraccas nás stvořil takové, jací jsme."

Tungdil se s touto odpovědí nespokojil. Byla příliš obecná a nepřinesla mu nic nového. "To je všechno?" Dvojčata si vyměnili pohledy.

"Říše trpaslíků o sobě strašně dlouho nic neslyšely," odvětil Boëndal upřímně. "Víme toho málo. Počkej, až se s nimi sám setkáš. Ale můžu ti něco povypprávět o Druhých. Našich sedmnáct klanů Vraccas obdařil velkým nadáním a jsme ti nejlepší kameníci mezi všemi kmeny. Pevnost Obrosmrt ti vyrazí dech. Něco takového jsi ještě nikdy neviděl! Dokonce ani ten největší hrad Dlouhých se jí nemůže rovnat." Boëndal zabředával do stále většího nadšení a opěvoval krásu kamenných staveb, před nimiž mnoho dalších kmenů muselo zblednout závistí. Tungdil mu visel na rtech a těšilo ho, že vbrzku bude moci spatřit monumenty svého národa na vlastní oči.

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, léto

P

ospíchali den za dnem, aby co nejdřív došli do hlavního města a mohli promluvit před shromážděním kouzelníků.

Bo?ndil nejdříve trval na tom, aby šli kvůli své vlastní bezpečnosti vedle cesty. Po čtyřech dnech v křovinách měli dost škrábajících větví, tmitých šlahounů, které se jim zaplétaly do kroužkových košil, a otravných větviček, jež se nevysvětlitelným způsobem neustále trefovaly Tungdilovi do nosu nebo do očí. Vrátili se zpět na prašnou cestu, ovšem stále si dávali pozor, kdo se k nim blíží.

Události zanechaly na Tungdilovi své stopy, trápily ho noční můry, a když se cestou sklonil nad potůčkem, aby nabral vodu do cestovního měchu, připadal mu vlastní obličej starší, zralejší a hnědé oči vážnější než na počátku jeho putování. Prožité hrůzy ho poznamenaly.

Protože se nehodlal stát obětí nějakého skřeta, věnoval se s velkým úsilím každodenním bojovým cvičením s Bo?ndilem a učil se rychle, skoro až příliš rychle, jak tvrdil jeho učitel. Boëndal sedával vedle nich, když procvičovali údery, šarády a finty, pokuřoval z dýmky a pozorně ho sledoval, nic však neříkal. Kdekoliv jejich trojice narazila na lidi a osady, vyprávěl Tungdil o událostech v Zeleném háji a varoval lidi, aby se nepouštěli do blízkosti hranic s Mrtvou zemí.

Jeho vyprávění dokreslovaly kolony vozů s uprchlíky, které se denně valily po silnici a hledaly záchranu na území Lios Nudinu. Skřeti se vynořili i na dalších místech a lidé spíše než králi Bruronovi důvěřovali Nudinovi Vědychtivému, že bude schopen odolat pronikající moci.

K polednímu se Tungdil kousek před zatačkou o pár kroků opozdil. Bylo to znamení, že chce v klidu vykonat potřebu. Dvojčata se vlekla dále.

Když si Tungdil ulevil a vrátil se na cestu, dorazil ke křižovatce, po trpaslících však neobjevil žádnou stopu. Tabule na rozcestníku ukazovala, že do Poristy se jde na východ, proto se dal do klusu tímto směrem.

Brzy narazil na dřevěný, pestře pomalovaný obytný vůz, který stál šikmo vedle cesty. Na stěnách se skvěly namalované nůžky, nože, sekery a širočiny, tažná zvířata byla vypražena, povoz byl ve spěchu odstaven.

"Haló?" Dvířka na korbě pořádně nedovírala a umožňovala úzkou škvirou nahlédnout do vnitřku vozu. Vzbuzovalo to v něm jisté pochybnosti. "Jste v pořádku?"

Pro jistotu sáhl po seceře. Co když se majitel vozu stal obětí skřetů a ty placaté čenichy se pořád ještě zdržovaly někde poblíž. Kde jen vězí Bo?ndil a Boëndal?

"Haló?" zavolal ještě jednou a stoupl na úzký dřevěný žebřík se dvěma schůdky, který vedl ke dveřím.

Tupým koncem sekery rozevřel dveře a nahlédl do malé dílničky. Šuplíky byly vytaženy, dvířka úzkých skříněk otevřena a až pak zpozoroval, že vzadu v koutě povozu vykukují zpoza skříně dvě boty. Tungdil vstoupil do obytného vozu. "Odpovězte mi. Nechci vám udělat nic zlého." Ve voze ucítil kovovou, nasládlou vůni. Krev. Tušil, že ať před ním leží kdokoliv, nepobývá už mezi živými. Nyní si byl jistý: bohové stihli jeho cestu prokletím, jinak se nedaly ty neustálé hrůzy, které se kolem něho děly, vysvětlit.

Zasunul si zbraň za opasek, rukama uchopil podrážky holínek a zatřásl jimi. "Jste zraněn?" Protože se nedočkal žádné reakce, skříň nadzvedl, aby mohl osvobodit toho, kdo pod ní uvízl. Tu si všiml, že jde o tělo nějakého trpaslíka, a sice jenom o tělo. Někdo neznámý mu usekl hlavu, po ní však tam nezůstala žádná stopa, okraje rány na krku se ještě leskly vlhkostí a sotva zaschly. K vraždě muselo dojít před nepříliš dlouhou dobou.

"Co se to tady, u Vraccase, děje?" Jak byl vyděšený, vyklouzla mu skříň z rukou a spadla na mrtvolu. Tungdil couvl dozadu a pokusil se uspořádat si myšlenky. Litoval podomního trpaslíka, který se se svou kovárnou stal obětí brutálních zločinců. Hamižná lidská touha po zlatě a zlat'ácích zpečetila jeho osud. Neměl bych ho tu tak nechat ležet, řekl si, popadl nohy a vytahoval mrtvolu zpod skříně, když něco zacinkalo a spadlo na dřevěná prkna.

"No ne?" Prohlédl si ten předmět pozorněji. Byla to dýka potřísněna krví, a pokud ho šero ve voze příliš nešálilo, jednalo se o zbraň jednoho žoldáka. Toho, kterému před pár týdny okoval na statku koně. Tungdil uslyšel dusot kopyt. Opatrně vyhlédl úzkým okýnkem, na rtech hrubou trpasličí kletbu. K obytnému vozu právě dojelo pět ozbrojenců, takže zůstal stát a vmáčkl se za dveře ke stěně. Ze souboje se zkušenými bojovníky by nepochybně nevyšel jako vítěz, proto, pokud chtěl přežít, se musel schovat. Zatím se ještě necítil být schopen vzdorovat přesile, jak to hravě zvládali Bořndil a Boěndal. K povozu se přibližovaly těžké kroky, holínky došláply na rozvrzaný žebřík, vůz se zhoupl a pak se před světlo, padající vchodem dovnitř, vsunul stín.

Trpaslík uchopil oběma rukama sekeru.

Muž něco zabručel a podřepí vedle mrtvého. "Někdo tady byl," houkl nahlas. "Ten krátkej leží jinač než předtím. Dávejte bacha, aby mě nikdo nezaskočil." Hledal svůj nůž. "A dobře schovejte ten hrnec na med, co je v něm ta hlava," nařídil. "Nechtěl bych nikomu vysvětlovat, proč v něm vozíme nějakou šerednou lebku jakéhosi podzemšťana."

"To je přeci jasný. Protože za to budou prachy," zasmál se jeden z jeho kumpánů venku hrubě.

"Po tom nikomu nic není," odpověděl vrah. "Už tak je dost těžký takovýho chlápka dostat, nepotřebujeme, abychom se o něho tahali s někým jiným." Objevil svoji dýku. "Tak tady seš." Důkladně ji oťel o šaty zabitého trpaslíka, zasunul ji do pochvy a zvedl se.

Jeho zbroj odrážela sluneční svit, který vnikal bočním okýnkem dovnitř, a odražený paprsek se dotkl ostří Tungdilovy sekery, které se okamžitě zalesklo. "Co..." Vrah se otočil.

Tungdil musel jednat, dokud ještě měl na své straně výhodu překvapení. Skočil dopředu, sekl ostrým dolů. Sekera projela koženou zbrojí, mužovou nohou i kostí. Tungdil v rozčilení udeřil moc prudce, takže sekera uvíznula v prknech podlahy. Vší silou ji vytáhl ven.

Válečník hlasitě vykřikl. Právě v tu chvíli jeho průvodci pochopili, že něco není v pořádku.

"To máš za to." Trpaslík vytrhl čepel ze dřeva a prchl. Vyskočil z vozu a přitom hlasitě hulákal, aby splášil koně.

Vylekaní čtvernožci uskočili dozadu. Muži, kteří se právě chystali sesednout a stáli jenom jednou nohou ve třmenech, ztratili rovnováhu a popadali do prachu.

Tungdil nečekal, ale utíkal doprava do hustého lesa. Mezi kmeny, stojícími těsně vedle sebe, nebyli žoldákům koně nijak k užítku a kvůli křoví se ani pěšky nedostanou kupředu. Jeho malá velikost mu byla výjimečně výhodou. Pod hustou střechou z listí se navíc jasné denní světlo ztrácelo rychleji než na volném prostranství, to však Tungdilovi nečinilo vůbec žádné potíže.

"Chytněte toho trpasličího bastarda!" hulákal jejich vůdce. "Bude za něho tučná prémie!"

Trpaslík pádil lesem, tu a tam se zastavil a naslouchal, jestli jsou jeho pronásledovatelé za ním.

Nevzdávali se tak snadno, což poznal podle praskání větviček a nadávek, ale zaostávali za ním. Po nějaké době přestal jejich těžké kroky slyšet, setřásl je.

Těžce oddychující Tungdil se opřel o kmen stromu a lapal po dechu. Vytrvalost byla dobrá a krásná věc, ale utíkat o život s ranci na zádech představovalo obrovskou námahu. Ve spěchu všechno překontroloval, ranec s artefakty, ve kterém něco od bitvy se skřety podivně cinkalo a klapalo, se houpal tam, kde měl být.

Tungdil si dal doušek vody a naslouchal. Ti chlapi honí můj lid kvůli nějaké odměně! Věty, které předtím zaslechl, nedokázal pochopit, přesahovaly všechno, co se mu doposud po cestě přihodilo. Vypsát odměnu ve zlatě za hlavy trpaslíků nebylo v souladu se zákony Skryté země a on sám si při nejlepší vůli nedokázal představit, co by chtěli s jeho hlavou provést.

Po krátkém oddechu se pachtil dál, přímou čarou napříč lesem, až došel na další cestu. Byl velice překvapen, když mu tam Bo?ndil s Boëndalem přicházeli naproti.

"Tak tady je!" pozdravil ho Bo?ndil. "Ty ses asi někam zatoulal."

"Ne, vy jste se zatoulali. Nebyli jste na cestě do Poristy," zasupěl.

Boëndal si ho prohlédl pozorněji. "Co se stalo, učený? Měls nějaké mrzutosti?"

"Doufám, že ne, protože pak bych je já totiž propásl," zabručel jeho bratr. "Nebo ti chtěla nějaká veverka..."

"Byli tam lovci lidí," přerušil ho Tungdil. "Pronásledují trpaslíky a uřezávají jim hlavu, protože jim za to někdo platí peníze."

"Co?" zaryčel Bo?ndil a zakoulel očima. Jeho mocný knír se rozechvěl. "Kam se poděli?"

"Nemám tušení, a abych pravdu řekl, byl jsem hrozně rád, když už jsem je neměl za sebou," doznal Tungdil.

Vyhledali si malou mýtinu stranou od cesty, aby se poradili.

"Říkali, kdo jim ty peníze zaplatí?" dotazoval se Boëndal.

"Ne. Už jsem je potkal jednou, ale tehdy nic neprovedli. Na statku asi bylo příliš moc lidí." Unikl jsem smrti jen o chlup.

"Hmm... Mohla by to být nějaká nová lest Třetích, aby někdo takhle honil a zničil ostatní kmeny. Nebo chtějí dosáhnout, abychom se s Dlouhými znepřátelili stejně jako s elfy a aby to všechno vedlo k válce." Boëndal se rozhlédl po jejich kroužku. "V každém případě budeme mít spoustu věcí na projednání, až dojdeme do Druhé trpasličí říše."

Tungdil si rozložil deku a strávil noc pod listnatou střešou dubu. Od ohně upustili, neboť záře plamenů byla ve tmě vidět na míle daleko, a dokonce i zapraskání tenké větvičky se v nočním tichu hlasitě rozléhalo. Zkřížil paže pod hlavou, ucítil, že mu do hustých vlasů vlezl nějaký brouk, a vytáhl ho ven. "Je zvláštní," přemítal nahlas, "že tahle odměna za hlavy trpaslíků byla vypsána zhruba v té samé době, kdy jste mě začali hledat."

Bo?ndil, který se pohodlně uvelebil a svůj dlouhý černý cop stočil do polštáře, svažtil čelo. "Myslíš, že to není žádná lest od Lorimbura? Že má někdo spadený na nás?"

Jeho bratr potřásl hlavou. "Ne, to jsi na špatné stopě. Náš učenec myslí, že někdo má spadeno v první řadě na něho, že ano?"

"Zní to prapodivně, já vím," připustil Tungdil s povzdechem. "Ale vždyť jste se přece zmínili o tom, že se o trůn uchází ještě jeden."

Boëndal pochopil jeho narážku. "Nikdy," odmítl striktně. "Počestný trpaslík se nepouští do žádných intrik. Král Gandogar Stříbrovous má na hony daleko k tomu, co bys mu chtěl podsouvat."

"Ty ho bráníš, jako by byl z našeho kmene," zamručel jeho bratr s mírnou výčitkou.

"Bráním ho, protože je trpaslík. Upřímný trpaslík s nesprávnými názory," trvalo jeho dvojče rozhodně na svém. "Kromě toho se rada o tobě něco dověděla teprve po našem odjezdu." Uvažoval dál. "Ne," opakoval pevně. "Odměna za hlavy je Lorimburova záludnost. A už to je dost zlé. Všechno ostatní by bylo ještě mnohem horší. Kdybychom se vzájemně zrazovali, všechno by se zhroutilo. Proto tomu tak nesmí být."

Myšlenky se jim honily v hlavě, jak se ukládali k odpočinku.

Tungdilovi se zdály chaotické sny. Celé armády skřetů a alfů ho pronásledovaly s mýdlem na holení a nožem, aby mu oholily jeho mezitím již pohledný vous. Skutečně se jim ho podařilo dohnat, povalit na zem a oholit. Byl to ponižující a děsivý pohled, mít obličej nahý jako malé dítě.

Tím snem se probral z dřímot, které ho vůbec neosvěžily. Pojedl něco ze zásob a pomodlil se ještě vřejeji k Vraccasovi, aby unikl všem lovcům lidí v Gauragaru a splnil svůj úkol. Nedělaš mi to lehké, Vraccasi. Tungdilovi se stýskalo po domovské štole a po Frale, Sunje a Ikaně. Byl na tom skoro až tak, že mu byla příjemná představa dalšího setkání s Jolosinem.

* * *

Společné putování trpaslíky navzájem sblížilo. V každé volné chvíli ho bral Boëndil stranou a zasvěcoval ho hlouběji do umění boje.

"No," zeptal se ho Boëndal jednou večer u ohniště tiše, když jeho bratr usnul. "Co si myslíš o prvních trpaslících, se kterými ses ve svém životě setkal?"

Tungdil se ušklíbl. "Mám odpovědět upřímně?"

"Prosím tě o to, učený."

"Boëndil je ten vznětlivější z vás dvou. Než se ale jeho myšlenky rozhybou, potřebují delší dobu než jeho pěsti. Když se pro něco rozhodne, není ho už možno od jeho záměru ničím odvrátit. A většinou dělá to, co ho právě napadne."

"To bylo jednoduché. A dál?"

"Nedělá žádné tajnosti s tím, že nemá rád skřety a elfy. Pro něho je největší radostí boj, do kterého se vrhá s takovou vášnivostí, jakou jsem ještě nikdy nezažil."

"U Vraccase! Ty jsi mého bratra pozoroval opravdu pozorně," zasmálo se dvojče. "Ale dej si pozor, aby to neslyšel. A co si myslíš o mně?" otázal se zvědavě a podal mu právě zapálenou dýmku.

"Ty jsi povahou poněkud jemnější, uvažuješ rychleji a vcelku se necháš přesvědčit jinými návrhy," řekl Tungdil a potáhl z dýmky. "Pohled tvých hnědých očí je přátelský, ale výraz v očích tvého bratra je... nepopsatelný."

Boëndal tiše zatleskal. "To není špatné, učený."

"Jak vlastně došlo k tomu, že jste se oba stali válečníky?"

"Protože jsme v zacházení s mramorem a jinými kameny neprojevovali žádnou extra velkou šikovnost, rozhodli jsme se posílit oddíly stráží," zašklebil se. "Náš kmen chrání Vysokou bránu, jak říkáme průchodu v naší soutěsce. Cesta má šířku padesáti kroků, okolní srázy se tyčí svisle do výše tisíc kroků a od osmi set kroků se k sobě přiklánějí. Do soutěsky proniká světlo jenom tehdy, když slunce stojí kolmo nad ní."

"Pak by se měla jmenovat spíš Temná brána," poznamenal Tungdil.

"Až dosud jsme dokázali Vysokou bránu ubránit s několika málo trpaslíky proti sebevětší přesile."

"Máte portály jako Pátí?"

"Ne. Naši předkové vyhloubili sto kroků hluboký příkop v délce čtyřiceti metrů. Po jeho boku postavili širokou pevnostní zeď, která je opatřená mechanickým mostem. Inženýři se piplali s jeho konstrukcí stejně dlouho, jak dlouho trvalo dělníkům, než vydolovali z Modrých hor kameny," popisoval Boëndal zasněně mistrovský kousek techniky. "Nakladli přes sebe tenké posuvné kamenné pláty a vytvořili z nich přechod, který je lehký jako pírkó, a přitom tvrdý jako žula. K tomu dodatečně vztyčili z příkopu podpěrné pilíře, aby most měl zespodu dostatečnou oporu. Most je vybudovaný tak, že ho můžeme kdykoliv pomocí řetězů, ozubených kol a lan znovu zasunout zpět."

"To je..." Tungdilovi se nedostávalo slov. "Neznám žádný národ, který by někdy postavil nějaký podobný most. Ale co když se skřeti a obři dostanou nahoru?"

"Můžeme je kdykoliv srazit dolů. V příkopě leží pozůstatky Tionových nestvůr, které se marně snažily překonat tuhle překážku." Tiše se pousmál. "Zkoušeli to dokonce i s katapulty a vystřelovali jimi svoje válečníky na druhou stranu. Ti z nich, kteří ten náraz přežili, neuspěli proti našim sekerám."

Boëndalova dobrá nálada se přenesla i na Tungdila. "Já bych se pokusil ten příkop něčím vyplnit. Nebo slézt dolů a na druhé straně se zase vyšplhat nahoru," podotkl hloubavě.

"Na to taky přišli, ale takové pokusy byly stejně beznadějně. Jen jednou jedinkrát jsme se dostali podobně do úzkých jako statečný Giselbart se svými obránci," připomněl si Boëndal staré letopisy svého kmene. "Armáda obrů se nejdřív vůbec nepokusila postavit nějaký přechod. Napadla je stejná myšlenka jako tebe, opatrně sešplhali na dno příkopu, prohrabali se přes kosti svých dávno pobitých soukmenovců, až pak po stovkách vylézali na druhé straně nahoru."

"Ale vy jste je zadrželi."

"Jinak by se ta pevnost přece jmenovala Trpasličí smrt, a ne Obrosmrt," zavrčel Bo'ndil nedůtklivě.

"Mohli byste mluvit trochu tiše, potřebuju se pořádně vyspat." Převalil se k nim a zadíval se do ohně.

"Ale ne, to se vám zas něco povedlo, už jsem vzhůru."

Vybalil kus syra a opékal ho nad ohněm. Tentokrát si Tungdil od něj kousek vzal, když mu ho Bo'ndil nabídl. Přece jenom chutnal trochu lépe, než si zpočátku myslel.

"V každém případě," navázal opět Bo'ndal na předchozí hovor, "chyběl jen chloupek a ty bestie by při útoku dobyly zeď pevnosti, kdyby Druhý nepobil jejich vůdce a kdyby obři věděli, jak mají po jejich smrti postupovat. To našim předkům stačilo a jedním překvapivým výpadem zahnali protivníky zpátky do úbočí a ti se tam pak pozabíjeli, když se zřítily dolů. Ale když k tomu došlo, tak jsme my ještě valili do plínek. Nejméně tři desítky cyklů se u Vysoké brány žádné nestvůry neukázaly," ukončil své vyprávění.

"Rozneslo se, že jsme tam na stráži my dva," houkl jeho bratr a zasmál se. "Protože tam byl takovej klid, poslal nás velkokrál, abysme tě šli najít a jako uchazeče o trůn přivedli do pevnosti." Pohlédl přes plameny na Tungdila a jeho hnědé oči se zaleskly. "Ostatně měls pravdu: já jsem se narodil pro boj, nejdu mu z cesty, protože mi bylo osudem určeno být bojovníkem."

"Je to můj bratr a já ho samotného nenechám. My jsme dvojhvězdi a taky jím zůstaneme. Navždy. Kde je jeden, tam najdeš i toho druhého."

"Takže každému trpaslíkovi má... předurčení, co bude jednou dělat," shrnul Tungdil závěrem. Byl napjatý, čímkoliv se asi jednou stane on. "Bude ze mě prostý dělník, který hloubí štoly, nebo snad ve mně dřímá nadání dotáhnout to na mistrovského řemeslníka?"

"Čtvrtí jsou brusiči drahokamů a diamantů. Máš nějaký zvláštní cit v ruce na šperky?" otázal se ho Bo'ndal.

Tungdil kupodivu nikdy neměl pocit, že by ho zářivé klenoty nějak zvlášť přitahovaly. Lot-Ionan vlastnil několik drahých šperků se safíry a rubíny, diamanty a ametysty. Tungdil se na ně rád díval, protože se v nich překrásně lámalo světlo, ale nikdy by nepřišel na myšlenku, aby sám vybrousil nějaký nevzhledný hrubý diamant a vyhmátl v něm jeho krásu.

"To si nemyslím. Vzpomínám si, že mě od počátku, sotva jsem dokázal pořádně chodit a myslet, více lákala kovárna," soudil zamyšleně a v jeho hlase se zachvěla stopa zklamání. "Plápolání rozžhaveného uhlí, které budí dojem, že žije, vůně žhavého železa, zvonění kovářského kladiva a zasyčení, když se železo ponoří do vody, aby vychladlo - to byl dosud celý můj trpasličí svět."

"Pak z tebe holt bude kovář," prohodil Bo'ndil spokojeně. "Učenej kovář. Taky dobrý. A pro trpaslíka hodně typický."

Tungdil se přisunul blíže k ohni a naslouchal svému nitru. Myslel na hory diamantů, poté na tančící, oranžově zbarvené ohničky, které vyskakovaly v krbu. Výheň mu říkala mnohem více. A zlato. Miloval tu jemnou, teplou žlutou hmotu, v níž probleskoval kov.

"Sbírám kdejaký, sebemenší kousíček zlata, který nemá majitele," přiznal se bručivě. "Zlaté mince, šperky, dokonce i mrňavá zmička zlata, co vypadla z kapsy nepozornému zlatokopovi, seberu ze země." Bojovníci se dali do smíchu. "Založil sis na vlastní malej poklad. Jestli tohle není pro trpaslíka typický, políbím prasečí rybak," přikývl Prud'as. "Než dojdeme až k nám, udělám z tebe pořádného válečníka, co ty na to?" nabídl mu a sáhl po dýmce.

"Bojím se, že z toho nic nebude. Tak jako vy proti přesile..."

"Žádná přesila neexistuje," odporoval mu jeho druh okamžitě, "jenom větší a menší výzvy, to si zapamatuj."

"Dobrá, tak to teda řeknu takhle. Je mi stále jasnější, že patřím za kovadlinu, kde můžu kout železo. Z toho mám radost." Tungdil se rozhodl, že se prozatím nebude takovými otázkami zabývat. Místo toho k sobě přitáhl ruksak, v němž spočívaly Gorénovy knihy, zabalené ve voskovaném papíře, a opatrně je vybalil. Dvojčata mu při tom přihlížela.

"No a? Co tam stojí, učenej?" chtěl vědět Bo'ndil. "Že by tohle bylo tvým úkolem? Tak z tebe bude inženýr nebo vykladač písma. My trpaslíci máme velké inženýry."

"Nemohu to rozluštit." Šířilo se v něm zklamání, že neuspěl hned při čtení písma na přebalu. "Musí se jednat o díla, určená pro vysokou magii." Trpaslík se divil, jak mohl bývalý Lot-Ionanův fámulus tyto

slabiky vůbec rozluštit.

Tungdil se plácl do čela a v duchu si vynadal, že je hloupý jako nějaký šotek. Ta elfka, paní Zeleného háje! Ta byla určitě schopná vysvětlit mu tajemství magie a pomoci mu při čtení těchto knih.

Jeho prsty pátravě přejely po kožené vazbě knih. Co je tak ve vás psáno, že vás alfové nesmějí dostat? kladl si beze slov otázku. Odkdy se zlí příbuzní elfů bojí nějakého kusu papíru?

"Musíme počkat," utěšoval sebe i trpaslíky. Když s velkou péčí zasouval knihy do ochranného pouzdra, padl jeho pohled na kožený batoh s artefakty. Na odolné zvířecí kůži bylo vidět, že už leccos prožila.

Byla vybledlá sluncem a dělaly se na ní drobné žilky; tu a tam se odrážely tmavé skvrny, pocházející od jeho potu nebo od tučného jídla, kterého se kůže asi občas dotýkala. Úder skřetova meče se zvětšil jako světle hnědá čára a přivodil tak batohu nefalšovanou jizvu.

Čím déle se Tungdil na tu kůži díval, tím více si přál nahlédnout dovnitř. S nutkáním rozvázat pestrou stužku a podívat se dovnitř bojoval již dlouho.

Co má být. Gorén je mrtev a já chci vědět, s čím se vleču přes celou Skrytou zemi. Jeho touha zvítězila nad sebeovládáním.

S nezúčastněným pohledem sáhl po batohu, aby ve dvojčatech nevyvolal dojem, že dělá něco proti pokynům svého maguse. Hbitě rozvázal uzel a konce stužky vyklouzly ven.

V okamžiku se kolem rozlehl ohlušující zvuk, pronikající do morku kosti. Do vzduchu s rachotem vylétly malé světelné koule a v pestrých barvách explodovaly.

"U Vracasova kladiva a všech zářivých ohnů jeho výhně!" Bo?ndil a Boëndal vyskočili, postavili se zády k sobě a vytrhli zbraně z opasků.

Tungdil zaklel a řemínek zase rychle svázel. Celý zmatek skončil teprve tehdy, až batoh opět zašněroval tím samým uzlem. Naletěl na Lot-Ionanovu pojistku. Magus počítal s jeho zvědavostí a dal mu za vyučenou.

"Co to u všech hor Skryté země bylo, učený?" vyzvídal Boëndal rozmrzele. "Nějaké magické taškařice?"

"Chtěl jsem se jen podívat, jestli... ta magická past i po tak dlouhé době pořád ještě funguje," odpověděl a přinutil se nedýchat moc rychle. Děs mu pronikl do údů přinejmenším stejně jako dvojčatům. "Je to... proti zlodějům, kdyby chtěli ten pytel ukrást."

"Ten randál způsobila tahle maličká věcička?" Prud'as se nevěřicně podíval na kůži. "Jaký má ten tyjáter účel? To tím má ten zloděj pobavit každého, kdo stojí poblíž, a vydělat si tak zlatáky?"

"Ne. Tak pořád vidím a slyším, kde je, a můžu si svůj majetek vzít zpět," vymyslel si Tungdil lichotivé vysvětlení, protože nechtěl přiznat, že to zařízení tam bylo kvůli jeho touze po vědění.

"Nebylo by šikovnější, kdyby tu věc zaklel nějakým kouzlem, který by zabránilo krádeži?" zavrčel Bo?ndil a odplivl si. "Magie Dlouhých, pche. Je na nic, nehodí se na nic."

Jeho bratr se přidal k jeho nadávání. "Mělo odtamtud vylétnout kladivo a praštit toho lotra po hlavě," pronesl s úšklebkem.

"Nebo mu rozmasírovat ruce, aby už nikdy nevztáhl ruku na cizí majetek," dodal Bo?ndil.

Boëndal se opět posadil. "Copak někdy někdo ty mágy pochopí. Tolik moci mají a nenapadnou je ani ty nejjednodušší věci."

Tungdil polkl. Byl svému pěstounovi vděčný, že s žádným takovým brutálním trestem předem nepočítal.

"Vyřídím mu vaše návrhy," přikývl.

"To mu přece můžeme říct sami."

"Ne," zamítl rychle. "Ne, já mu to řeknu. Nemá rád žádné návrhy. Od cizích." Měl pocit, že mu hlava přímo žhne, a zrudl ve tvářích. Jeho průvodci se na něho našťestí nedívali a snažili se klacíkem zachránit kus sýra, který spadl do ohně.

"Takový rámus by nás v Zeleném háji mohl stát život," bručel Bo?ndil. "Dávej od té stužky prsty pryč," doporučil mu důrazně. S povzdechem vydoloval večeri ze žáru ohně, ponořil sýr na chvilíčku do poháru s vodou, aby z něj odstranil popel, a zasunul ho do úst. "Měl jsem štěstí," poznamenal.

Pro Tungdila byla tato událost rozhodně poučením. Toho rance se dotknu jenom tehdy, když si ho budu házet na rameno nebo večer odkládat. Pro mě za mě, ať si je v něm třeba i nějaký poklad, mně je to jedno.

VII

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, léto

R

antja se rozhlédla po davu lidí. Sto osmdesát nejlepších fámulů ze všech kouzelných říší postávalo v předsálí paláce a čekalo, až je Nudin Vědychtivý přijme. Jejich magusové a magy jim přikázali přijít do Lios Nudinu, aby jim pomohli v boji proti Mrtvé zemi. Netrpělivé mručení zaplnilo vysoký, rozlehlý prostor.

"Zdá se, že s magickými bariérami je to nějaké špatné, když se musejí sjet i učedníci našich kouzelníků, aby pomohli potlačit temnou moc ze severu," prohodil jeden fámulus vedle ní. "Ty jsi pořád krásnější, Rantjo."

"Jolosine!" zvolala radostně a podala mu ruku. Tu si všimla nové, tmavomodré róby. "Ohó, ty jsi postoupil do čtvrtého stupně. Tos Lot-Ionana tak dlouho otravoval, až už mu nic jiného nezbylo?"

"A tebe povýšil Nudin ve tvých dvaatřiceti cyklech hned do pátého stupně? Jsem naplněn obdivem," odvětil tmavovlasý muž s úšklebkem a zároveň i s uznáním. "Máš se dobře?"

"Velice," usmála se, pak však zvažněla. "Až na zprávu, že Mrtvá země získává stále víc moci." Postřehla, že má na prstech celou řadu drobných říznutí. "Jak se ti to stalo?"

Jolosin odmluvně mávl rukou. "Ani se neptej. Ale věz, že pracuji na kouzle, které by umělo škrábat brambory," odpověděl mrzutě. "Jsem šťastný, že jsem se konečně dostal pryč od kuchyňských hmců a můžu dělat něco, co má smysl." Rozhlédl se kolem sebe. "Viděla jsi už velmistry?"

"Zmizeli, stejně jako můj magus," odvětila Rantja ustaraně. "Víš něco víc?"

"Všechno, co se ke mně dostalo, byla zpráva, že zařikávači ceremoniály vyžadují naprostou pozornost, a proto se naše setkání předběžně odsouvá," opáčil nespokojeně a sundal si z ramenou ruksak s artefakty, uzavřený zelenou stuhou. "Bylo to už někdy tak špatné?"

Rantja potřásla hlavou.

Dveře se rozevřely a objevil se Nudin Vědychtivý, aby je přivítal. Lehce se kymácel, vypadal vyčerpaně a zchváceně.

"Zdravím vás," zvolal skřípavým hlasem. Jeho hlas mu vysílením přeskakoval. Čekající fámulové nabyli dojmu, že snad najednou hovoří muž i žena. "Dnešek je pro Skrytou zemi černým dnem. Následujte mne a uvidíte, co Mrtvá země napáchala." Magus naznačil učedníkům, aby ho následovali, a krácel před nimi. "Znám Nudina z dřívějších setkání a musím říct, že se hodně změnil," pošeptal Jolosin Rantje. "Musel přibrat alespoň padesát liber a asi nosí boty s tlustými podrážkami."

"Já vím. Moc lidí si myslí, že je větší, než býval."

"Mnohem větší. A hřmotnější. Považuji za vyloučené, že by muž v jeho věku dále rostl. Co se mu asi tak stalo? Že by mu nevyšel nějaký experiment?"

Kráčeli nyní bezprostředně za Nudinem a všimli si nasládlého, hnílobného pachu. Voňavka, kterou magus používal, musela nejspíš zkvasit a on si to zřejmě neuvědomoval.

Rantja stoupla na něco kluzkého a ujela jí noha. Jolosin ji zachytil a zabránil těžkému pádu. "Díky," vyhrkla fámula rychle a oba hned kráčeli dále, protože učedníci za nimi je tlačili kupředu. A tak si taky nikdo z nich nevšiml tmavě červené čáry, táhnoucí se na kamenných deskách. Magus přicházel o krev. Konec jeho kouzelné hůlky dopadal v pravidelných intervalech hlasitě na kamennou podlahu. Nudin nedočkavě krácel, vedl je bludištěm arkádovitých chodeb a sálů, až zastavili před dalšími dveřmi s dvojitými křídly. Levou rukou zvedl hůlku a onyx se temně rozzářil.

"Buďte silní," obrátil se na ně a pronesl slabiky, které portál otevřely.

Křídla dveří se rozevřela. Z místnosti za nimi k nim proudil pach hniloby, někteří z učedníků se pozvraceli. Rantja zavravorala a opřela se o Jolosina, který ji statečně podepřel a potlačoval nutkání zvracet.

Magus se zápachem nedal rušit. "Pohled'te, jak důležitou se pro Skrytou zemi nyní stala vaše pomoc!"

Vykročil jako první, fámulové ho váhavě následovali do místnosti.

Když spatřili rozličné pozůstatky svých mentorů, rozezněly se rozrušené a zděšené výkřiky. Jedna socha, kupka šatstva, tlející mrtvola... U Andôkai už ani nedokázali rozlišit její rysy, rozklad jejího těla už tak pokročil.

"U Palandiell," záupěl Jolosin, když pohlédl na sochu, která kdysi byla jeho učitelem. Při vši zášti, kterou vůči němu kvůli svému potrestání choval, by mu takový konec nikdy nepřál. "Jsme ztraceni," zakoktal a odložil na podlahu koženou tašku, kterou vzal na požádání svého mentora s sebou. "Když ani oni proti Mrtvé zemi nic..."

Nudinova kouzelná hůl udeřila mocně o zem a hovor umkl. Všechny oči se na něj zaměřily.

"Mrtvou zemi jsme trestuhodně podcenili," oznámil magus rozřeseným hlasem. "Když jsme rezervoár krystalu nabili a uzavřeli první fázi ceremoniálu, přišel úder té hrůzy ze severu. Drahokam se roztříštil! Já jsem ten útok přežil jen s námahou." Konec hole ukázal na to, co zůstalo z magusů a mag, smutné pozůstatky, páchnoucí zbytky, obrazy, které se jim vysmívaly. "Ztratil jsem dobré přátele. Vy jste jejich fámulové, ti nejlepší, co ve Skryté zemi ještě jsou." Nudin zakašlal a z úst mu vyklouzl chuchvalec krve, zavrával a opřel se o Lot-Ionana, ztuhlého v kámen. "Vidíte, pořád ještě trpím po tom útoku. Musíme si pospíšet, abychom náš zásobník zase složili dohromady," zasípal namáhavě. "Jen tak Mrtvou zemi zadržíme. Jestliže ztroskotáme, jsou lidé ztraceni. Jejich vojsko tu hrůzu nikdy nezastaví."

Učedníci kouzelníků na sebe bezradně pohlédli. Jeho slova a pohled na poražené mentory jimi otřásly do hloubi duše.

"Těch pět, kteří platili skoro za všemocné, Mrtvá země porazila," zamumlal Jolosin zdrceně. "A my máme..."

"Musíme je pohřbit," pronesla Rantja nepřítomně. "Nemůžeme je nechat ležet tady v místnosti, to není hodné jejich památky." Zarazila se a celá se roztřásla.

"Seberte se!" zapřísahal je magus. "Je nutno, abychom ze všeho nejdřív rychle jednali, aby nám vůbec zůstala možnost něčeho proti našim protivníkům dosáhnout. Pak bude čas na mrtvé." Jeho hůl opsala kruh. "Postavte se rovně. Chytněte se za ruce a opakujte po mně moje slova," nařídil.

Ženy a muži uposlechli jeho pokynů. Rantja a Jolosin si stoupli těsně vedle sebe, možnost vzájemně se dotýkat v nich vyvolávala příjemný pocit a dodávala jim důvěry.

Nudin položil hůl před sebe na kamenné desky a zařadil se vedle fámula Jolosina. Jeho ruce byly na omak měkké a lepkavé a Jolosina stálo hodně přemáhání, aby magusovy prsty ze sebe s odporem neseťrásl. "Ctihodný magusi, mám u sebe ty artefakty, které si kdysi Lot-Ionan půjčil." Podíval se na svou tašku a Nudin odměřeně přikývl.

Poté začali se společným vyvoláváním magie. Měli v úmyslu ji svázat a přesunout do úlomků malachitu. Hodiny plynuly.

* * *

Den začal lijákem. Silným lijákem.

Léto, které se nyní v plné síle ujalo vlády nad Skrytou zemí, přenechalo zemi na několik hodin mrakům, aby se půda po období sucha dočkala pořádně vláhy.

Rostliny měly z té spršky nepochybně radost, tři trpaslíci však rozhodně ne. V prachmizerné náladě se k sobě choulili pod stromem a vyčkávali.

"To je ten důvod, proč žijeme uvnitř v horách," stěžoval si Bo?ndil, který využil příležitosti a zčerstva si vyholil boky hlavy. V posledních dnech se stával stále neklidnějším. Jeho srdce válečníka toužilo po šeredných skřetech, aby na ně mohl pořvávat, plivat a pobíjet je. Bylo však nepravděpodobné, že by v srdci Lios Nudinu na ty bestie narazili.

"Co budeme dělat, když ho chytne záchvat zuřivosti?" zašeptal Tungdil potají Boëndalovi. "Máme vylézt na strom?"

Trpaslík, který si právě vykrucoval vodu z copu, se zašklebil od ucha k uchu. "Když jsem u toho já, nemusíš se ničeho obávat. Dokážu jeho výbuchy usměrnit tak, že se vyřadí na neživých věcech. Alespoň většinou."

Pozorovali, jak se po nepřítliš vzdálené cestě šinou různé káry a povozy. Na jednom kozlíku seděl mladý, zamilovaný pár, zaměstnaný sám sebou více než voly; zvířata se o něj nestarala a kráčela těžkým krokem dál po cestě.

Pohled na zamilované přivedl Lot-Ionanova pomocníka na jednu starou, neurčitou otázku. Bojoval sám se sebou, zda se s ní má na oba trpaslíky obrátit; neustále se jich vyptával na svůj lid, a tak si připadal neuvěřitelně hloupý. Prožil celé cykly obklopen stovkami knih a nevěděl o trpaslících ani ty nejzákladnější věci. Kdepak učený.

Otálení však k ničemu nevedlo, potřeboval jistotu. Tungdil si dal pozor, aby se na žádného z těch dvou nepodíval, a zeptal se: "Jak vypadají trpaslice?"

Ticho. Šumění deště, který bubnoval na listí jejich útulku, se najednou stalo více než hlasité. Dvojčata ho nechávala škvárit se ve vlastní šťávě.

"Hezky," ozval se stručně Bo?ndil.

"Velice hezky," vystupňoval Boëndal bratrův lakonický popis.

"Aha," udělal Tungdil.

Ticho.

Přeháňka ztrácela na síle, pleskání deště sláblo a nahradilo je vytrvalé tiché kapání. Voda stékala po haluzích a větvičkách.

"Mají vousy?" učinil další pokus.

Ticho.

Tungdil se v duchu ptal, kolik druhů šelestění dešťových kapek můžete uslyšet, když pořádně nastražíte uši.

"Vousy bych tomu neřikal," začal Prud'as.

"Spíš chmýří," popsal to jeho bratr. "Velice přitažlivé."

Ticho.

Slunce si prorazilo skulinu v temné šedi a léto se viditelně vrátilo zpět do Skryté země. Tungdil se nadechl k další, poněkud háklivější otázce. "Trpaslice a trpaslíci...?"

Sourozenci se na něj beze slova obrátili, Boëndal si ho změřil útrpným pohledem. "Je nejvyšší čas, aby ses setkal se svým lidem," konstatoval suše a podíval se do koruny stromu. "Přestalo pršet. Jdeme dál."

Zvedl se a po něm i jeho bratr.

"Tys mi neodpověděl!"

"My jsme válečníci, žádní učenci. Navíc to nebyla žádná otázka."

"Jsou taky válečnice?"

"Většina trpaslic našeho kmene rozhodně ne," odvětil Boëndal, jak kráčeli vedle sebe. "Mají více na starosti život v domácnosti. Vyhánějí zvířata na pastviska v údolích, starají se, aby komory se zásobami byly plné, obstarávají dobré pivo, šijí nám šaty."

"Nikdy z toho nevzejde nic dobrého, když muž stojí vedle ženy a bojují bok po boku," bručel Prud'as. Z jeho slov zaznívalo, že už v tomhle ohledu nasbíral nějaké zkušenosti, avšak spodní tón trpaslíkova hlasu Tungdila varoval, aby více nedorážel.

"Dávej si pozor, abys neurazil jejich umění. Jsou stejně tak hrdé jako my. Některé z nich se řadí do galerie nejlepších kameníků a kovářů. Jejich ruce vedou dláto a kladivo s takovou přesností, že se jejich rivalové při soutěžích nepřestávají divit."

"Výjimky," bručel Bo?ndil a ani trochu se netajil s tím, že si nijak necení, když trpaslice přebírají úkoly mužů. "Líp umění hlídat domácí krb. To je jejich poslání."

Tungdil pozorně naslouchal. "Pak je to celkem podobné jako u lidí," shledal. Byl na trpaslice stále zvědavější a nemohl se dočkat, až se s jednou z nich blíže seznámí.

Konečně dorazili do Poristy. Tungdil obdivoval věže a kupole paláce, ale dvojčata měla pro stavební umění Dlouhých jen unavený úsměv, lidské stavby zřejmě daleko pokulhávaly za uměním jejich národa. Tungdilova tajná naděje, že se setká s Lot-Ionanem a zbaví se povinností dále se vláčet s knihami a poškozenými artefakty, se nenaplnila. Dozvěděli se, že magusové a mágy vyrazili již před týdnem a vrátili se do svých zemí. Nudin Vědychtivý nikoho nepřijímal, proto třem trpaslíkům nezbylo nic jiného než se vrátit k Trpělivému do Ionandaru.

Když šli kolem jakési postranní uličky, objevil Tungdil v jedné stáji uvázaného koně, který mu připadal velice povědomý.

"Počkejte." Zvolna se šoural ke klisně, neboť měl pocit, že si vzpomíná, že to zvíře jednou okoval.

Opatrně mu zvedl přední nohu a prohlédl si železo. Neslo jeho rukopis, tvar hřebíků bil do očí. "Jsou to oni," zašeptal.

"Tvoji přátele?" dotazoval se Boëndal, vraní zobák uvolněně přehozený přes rameno. Jeho bratr si pátravě přešel po holých bocích hlavy a dotykem se ujišťoval, jestli někde ještě nestojí strniště.

"To asi sotva." Tungdil přistoupil k nadtým sedlovým brašnám, vzal kbelík, převrátil ho, stoupl si na něho a natáhl se, aby dosáhl na kožené řemeny. Krypt se shrnul dozadu a trpaslík naslepo prohrabal obsah brašny, až nahmatal velkou skleněnou nádobu. S trhnutím ji vytáhl ven.

"Vzpomínáte si na toho mrtvého trpaslíka s pojízdnou dílničkou?" Jeho tušení ho neklamalo. Otevřel skleněnou nádobu a uviděl hlavu oholeného trpaslíka. Lovci lidí mu bezohledně ostříhali vlasy, aby se hlava vlezla do nádoby. Med useknutou hlavu neprodyšně utěsnil a tím ji uchránil před rozkladem.

Poslední troška krve se přelévávala jako rudé proužky slizu v jasné zlaté tekutině. "To jsou jeho vrazi." Kroužkové košile zařinčely a zarachotily, najednou stála dvojčata vedle něho. Nikdo z nich nepromluvil, s úděsem v očích zírali na to, co všechno si člověk dokáže na někom z jejich národa vzít, jen aby za to dostal peníze.

"U Vraccase! Rozsekám je na maděru!" cílil se Prud'as. Vztek mu vyrazil až do konečků vlasů, sekery mu vlétly samy od sebe do rukou. "Dejme jim..."

Tu se rozlétly dveře, které vedly ze stáje do domu. Tungdil toho muže okamžitě poznal, lovec lidí na tom byl stejně. "Zatraceně!" Poměr sil se mu nezdál vyrovnaný, a tak se otočil na podpatku a zmizel v domě.

"Bojuj, zbabělce! Dokonce i ty sviňský rypáky stojí za víc než ty!" Bo'ndil mu byl okamžitě v patách. Zevnitř z budovy pronikl ven hluk krátkého, ale prudkého boje, který skončil pronikavým smrtelným výkřikem žoldáka.

Tungdilovo varování proniklo k zuřícímu Prud'asovi příliš pozdě. "Živý by nám byl více k užítku!" Nic mu však nevyčítal. Bo'ndilovi zablokovala nahromaděná zuřivost rozum a ten se mu vrátil teprve tehdy, když před sebou viděl soupeřovu krev a tělo bez života.

"Počkejme nahoře," poznamenal Boëndal suše, "než se ostatní vrátí. Čtyři nám ještě chybí, pokud si dobře pamatuju, co jsi nám říkal." Tungdil přikývl, a tak se skryli ve stáji.

Žoldáci se objevili brzy zvečera, a pokud mohli z výrazu jejich tváří něco soudit, neměli štěstí a vraceli se bez kořisti.

Prud'as vztekle funěl, stál za dveřmi, sekery držel v rukou a nedočkavě čekal, až bojovníci vstoupí dovnitř. Jeho bratr si vybral kupku sena a rovněž číhal. Tungdil dal přednost tomu, že zůstane v pozadí.

Tak jak byli Bo'ndil a Boëndal sehraní v boji, byl jim víc na překážku než k užítku.

Když se ti čtyři objevili ve stáji a sesedli z koní, dvojčata na sebe kývla a vyrazila do útoku.

"Nechtě jednoho z těch lotrů naživu," připomněl jim Tungdil a připojil se k nim.

Jeden z bojovných žoldáků zpozoroval, že se k nim útočníci řítí, a uchopil rukojeť svého meče.

Vytasil zbraň napolo z pochvy, když se mu Bo'ndilova sekera zasekla do levého boku. Síla nárazu s ním mrštila o zeď. Druhá sekera dopadla zešikma zdola, prosekla kůži a šlachy a rozdrtila pravé koleno. S řevem se zhroutil k zemi.

To už Prud'as neviděl. Věděl, jaký účinek budou jeho rány mít, a se smíchem skočil na dalšího protivníka.

Jeho bratr se postaral o oba ostatní vrahy. Boëndal se vyřítíl se skloněnou hlavou na bližšího ze svých soupeřů a vraní zobák se zablýskl.

Žoldákovi se ještě podařilo strhnout štít z koně a nastavit ho před sebe. Věřil, že ho štít ochrání, ale podcenil obrovskou průraznost trpasličí zbraně. Ostrý konec pronikl kovem pobitým štítem a vynořil se zase na druhé straně tam, kde se nacházela mužova paže. To, co dokázalo prorazit dřevo a kov, se nenechalo rušit ani masem a kostmi. Žoldák vyjekl.

Trpaslík vytrhl hák z plechu, natočil zbraň tupou stranou dopředu a udeřil do nechráněného kolena.

Kloub se pod mohutným tlakem prohnul dozadu a s hlasitým lupnutím praskl. Druhý soupeř byl ze hry.

"Já ti ukážu, co to znamená, když někdo podle vraždí trpaslíky!" Zuřivostí posedlý Prud'as zasypával nepřítele rychlými, hlubokými údery seker.

Tungdil viděl, že žoldáci vyvíjejí nesmírnou námahu, aby odvrátili údery rozzuřených útočníků, ovšem zoufalé výrazy v jejich tvářích mluvily za všechno. Když někde zavládl strach, kráčela mu zpravidla v

patách porážka, a tak tomu bylo i tentokrát.

Bo'ndil kolem sebe vířil sekerami, takže žoldák netušil odkud bude následovat další útok. V hrůze se obrátil a snažil se dostat ke svému koni.

Dokázal sice utíkat rychleji než trpaslík, nebyl však rychlejší než vraní zobák, který po něm vrhl Boëndal. Zbraň ho s dutým nárazem udeřila do zad, když se užuž chystal vyšvihnout do sedla. Její těžký konec mu zlomil žebra a pozdržel ho při útěku. To Prud'asovi stačilo na zlikvidování jeho náskoku.

"Seš na mě moc velkej, Dlouhej," odfrkl si a přesekl muži achilovky. Jak lovec lidí padal k zemi, udeřil znova a usmrtil ho dvěma tvrdými ranami přes klíční kosti.

Pak už se Bo'ndil ocitl před čtvrtým žoldákem, který se choulil za kupkou sena. "A teď ty." Z jeho očí probleskovalo šílenství, krev nepřátel potřísnila na několika místech jeho kroužkovou košili. "V jakého boha věříš? V Palandiell? V Samusina?"

Muž odhodil zbraň a zvedl ruce. "Vzdávám se," zakřičel rychle.

Trpaslík vycenil zuby. "To je mi fuk," zabručel a vrazil bezbrannému protivníkovi sekery do těla. Žoldák zavzdychal a zhroutil se k zemi. Zemřel rychle, ale ve velkých bolestech, jak Tungdil poznal podle jeho úpění.

Tungdil se otočil. Vůdce bandy, kterého Bo'ndil na začátku šarvátky zneškodnil, ležel v obrovské kaluži krve a viditelně mu ubývalo života. Rychle k tomu muži přispěchal.

"Kdo vám zaplatil za tohle řemeslo?" chtěl mermomocí vědět. "Řekni nám to a my ti zachráníme život."

"Nebo se budeme dívat, jak se koupeš ve vlastní krvi," hrozil mu Prud'as.

"U Palandiell, dejte mi obvaz!" opáčil lovec hlav a stlačil si rukama ránu v boku. Krev se mu mezi prsty řinula ven tak silně, že Tungdil nevěřil, že by se jeho život ještě dal zachránit. Lot-Ionan by toho určitě byl schopen, jeden obvaz však byl na nic.

"Řekni nám to," houkl na něj Bo'ndil vztekle, "nebo hned skoncuju s tím, koho tvoje matka v bolestech přivedla na svět!" Muž však zemřel dříve, než Prud'as mohl svou výhružku přeměnit v čin.

Dvojčata se otočila a kráčela k poslednímu žijícímu členu bandy vrahů, jemuž pronikla dlouhá špice Boëndalovy zbraně štítem a rukou.

Žoldák stiskl zuby. Bolesti, které mu připravovalo roztržité koleno, byly nadlidskou zkouškou jeho pýchy a odhodlání nenaříkat.

"Měj se mnou soucit, já nevím skoro nic," vysoukal ze sebe. "Doslechli jsme se v Gauragaru vo odměně, vypsaný na hlavu jednoho podzemšťana. Bylo to krátce potom, co jsme se poprvé setkali s támhletím," ukázal na Tungdila.

"Kdo vám o tom řekl?" vztekal se Prud'as a přiložil jednu ze svých zkrvavených seker ozbrojenci ke krku.

"Cechmistr! Cechmistr!" vyrazil vyděšeně. "On nás poslal do tyhle oblasti. Sbíráme hlavy a jednou za třicet oběhů se objeví posel, kterej si od nás ty flašky vyzvedne. Dostáváme za ně podíl vod cechu. Třicet zlat'áků za hlavu pro každého."

"Od kterého cechu?" dorážel Tungdil.

"Vod cechu lovců lidí," vysvětlil bojovník a hlasitě zasténal, když ho přemohly bolesti. "Nechte mě jít. Řek sem vám všecko, co vím."

Tungdil mu to věřil, věděl však, že by ho dvojčata nenechala naživu. Jeho činy, ke kterým ho přivedla chamtivost, si zasluhovaly odplatu.

"Ty nikam nepůjdeš," Bo'ndilova čepel vyřídila svou práci rychleji, než se jim podařilo Prud'ase od jeho záměru odvrátit, a poslední žoldák vydechl naposledy.

"Pryč odsud," nařídil Boëndal hluše. "Rychle pryč, dříve než se sem přijde podívat městská stráž."

Rychle posbírali své saky paky, opustili Poristu a pokračovali v cestě do Ionandaru. Nejdříve se obávali, že je gardisté budou pronásledovat, mohli však táhnout dál bez jakéhokoliv obtěžování.

V Tungdilovi hlodalo černé svědomí. "Nebylo to v pořádku. Měli jsme je předat gardě spolu s tou skleněnou nádobou," prohodil cestou, když se brodili kalužemi a blátem.

Bo'ndil zúžil oči. "Chceš mi snad vyčítat, že jsem žádnýho z Dlouhejch nenechal naživu?" Setřel si kapky deště z černého vousu. "Co by se tím na jejich osudu změnilo? Dlouzí by je odsoudili a popravili."

"Ti si smrt zasloužili. Jenom..." Tungdil nevěděl, jak jim má vysvětlit svůj pocit viny tak, aby ho Prud'as

dokázal pochopit.

Boěndal přichvátal bratrovi na pomoc. "Ne, učený. Neexistuje žádné 'jenom' ani 'ale'. Tihle zabíjeli za peníze. Jestli jsme je teď pozabíjeli my nebo by je popravili Dlouzí, co je v tom za rozdíl? Tímhle tím způsobem jsme pomstili zavražděné trpaslíky. Bylo to tak lepší." Na znamení toho, že od svého názoru neustoupí, si přehodil cop přes ramena.

Proti jeho slovům nemohl Tungdil nic namítat. Bylo v něm ještě příliš mnoho učence, než aby dokázal v plném rozsahu akceptovat trpasličí způsob myšlení svých průvodců.

"Pojďme dál. Čeká na nás rada trpaslíků," poznamenal Boěndal smířlivěji. Boj ve stáji zchladil jeho nahromaděnou zuřivost a opět stal se příjemnějším společníkem.

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
v roce 6234. slunečního cyklu, léto

"J

á už nemůžu," zanaříkala Rantja tiše.

"Prosím tě, musíš vydržet," šeptal jí Jolosin. "Jestli jeden z nás opustí kruh, zasekne se celý ceremoniál. Dlužím to svému mentorovi - a my všichni to dlužíme Skryté zemi."

Nudinův hlas se změnil. Ze skřipění se stal fistulí zbarvený šelest, který neměl s magusovým hlasem nic společného. V příštím okamžiku hovořil temným basem, jenž vibroval fámulům hluboko v břiše. Dokonce ani ti nejzkušenější z nich si nepamatovali, že by kdy něco takového slyšeli.

Ale účinek to mělo.

Úlomky malachitu zazářily tmavě zelenou barvou, zvedly se na tři kroky do výšky a vznášely se v jedné rovině volně v prostoru. Dokonce i ty úlomky, které vězely v mrtvole Mairy Ochránkyně, si prorazily cestu rozkládajícím se masem a s mírným mlasknutím z ní vystoupaly ven.

"Jen se podívej!" Jolosin jí stiskl ruku. "Za chvíli to máme za sebou."

Vědychtivý si i nadále podržel roli hlavního mluvčího. Muži a ženy opakovali jeho formulky, až se najednou staly nesrozumitelné. Nudin, jak se zdálo, jenom blekotal nějaké zmatené nesmysly a takové slabiky nedokázali jeho pomocníci po něm opakovat. Hrozilo, že rituál skončí neúspěchem.

Úlomky se seřadily do podoby kulaté placky o průměru deset kroků, potom se začal svítící kruh točit kolem vlastní osy.

"Takhle to má být?" zeptal se Jolosin Rantji. "Já jsem se takového rituálu ještě nikdy nezúčastnil." Fámula mu odpověď zůstala dlužná.

Otáčení se neustále zrychlovalo a čím větší rychlost úlomky malachitu nabíraly, tím více se k sobě tlačily. Zhoustly do té míry, že se jednotlivé úlomky spojily v jeden velký krystal.

"Vědychtivý přesně ví, co dělá," vydechla Rantja a zmlkla stejně jako ostatní fámulové.

Ticho v sobě neslo něco slavnostního. Sto osmdesát lidí stálo kolem mocně zářícího drahokamu, jemuž Nudinova vůle vtiskla novou podobu. Někteří z kouzelnických učedníků si s úlevou oddechli a užívali si majestátního pohledu, který se jim nabídl.

"Zvládli jsme to," zajásal Jolosin a chtěl své prsty vykrotit z Nudinova sevření, aby mohl vzít Rantju do náruče, avšak magus ho dál držel železným stiskem.

Ústa Vědychtivého se otevřela a pronesla jedno jediné, neznámé slovo.

Ze sloučeného drahokamu se uvolnil jeden úlomek a jako střela vlétl Jolosinovi do hrudi, aniž by si toho ostatní všimli.

"Co..." Mladík zaúpěl. Chtěl setřást magusovu ruku, aby si osahal místo, kam se ten kousíček malachitu zabodl. Úlomek s ostrými hranami se mu zabořil hluboko dovnitř, cítil, jak z rány prosakuje krev a stéká mu po břiše, ale studené, lepkavé prsty ho nepustily ze sevření.

"Ctihodný magusi," zasténal Jolosin v bolestech. "Já... jsem zraněný. Kámen na mne zaútočil."

Nudin k němu natočil těstovitý, nateklý obličej. Čern jeho zřetelně byla tak výrazná, že se barva očí smrškla na úzký lem kolem nich. Pak se černá barva změnila a rázem se stala stříbřitě kalnou. V barevném závoji se zablesklo.

"Já vím, chlapče. Jinak to nejde, potřebuji tvoji magii." Povzbudivě mu stiskl ruku. "Za chvíli už tě

nebude soužit žádné trápení." Vědyctivý sklopil víčka.

Další droboučký kousíček malachitu prolétl místností a trefil Rantju. Úlomky vystřelovaly z drahokamu stále rychleji, a teprve když se polovina fámulů stala obětí útoků, všimli si ostatní, co se děje. Křičeli na Nudina, aby něco podnikl.

"Zůstaňte, kde jste! Nebo chcete, aby všechno přišlo vniveč?" Pořád stál se zavřenýma očima na místě. Ti poslední, kteří ještě nebyli zasaženi palbou, na magusova slova nedbali. Rozhodli se nechat kruh kruhem a přehnout někam do úkrytu, než si i oni odnesou smrtelná zranění. To se jim však nezdařilo. S hrůzou zjistili, že jejich ruce jsou nerozlučně spojeny s rukama sousedů, a krátce na to zasáhl úloemek i je. Z malachitu vystřelovaly tmavě zelené paprsky, s radostnou nedočkavostí olizovaly těla učedníků a vnikaly dovnitř ranami, které do nich prorazily úlomky.

Nudin pozvedl víčka, v očích se mu zalesklo šílenství. Rozevřel na prsou svůj háv a pronesl druhé slovo. Na zářícím blesku přilétl na prst dlouhý úloemek krystalu a zavrtal se Nudinovi do těla. Paprsek nabobtnal, nabyl na objemu, začalo v něm tepat a cukat, zatímco zelené proužky energie, kterými byli fámulové spoutáni s malachitem, slábly. Bezprostředně na to pohasly.

"Dovršeno!" Z Nudinových úst se vydral nelidský, mocný výkřik radosti, pak se spokojeně zasmál. "Je to dovršeno! Nyní mohu nechat maškarádu padnout a opět být Nôd'onnem Dvojítým."

Učedníci kouzelníků se zhroutili k zemi. Jolosin a Rantja nebyli stejně jako ostatní mocni slova, kámen jim brutálně vyrval z těla veškerou sílu a magii.

Ti, kteří na tom fyzicky nebyli moc dobře, zemřeli jako první. Srdce přestala bít, dýchání vynechalo. Jolosinovi a Rantje se spolu s několika málo dalšími podařilo zmobilizovat poslední zbytky sil a plazili se k východu, aby Nudinovi utekli.

Magus sáhl špičatými prsty po úloмку ve své hrudi, až ho nahmatal. Vyjmul krvavě rudý fragment z těla, zasněně si ho prohlédl a opět si jej vložil dovnitř. Pak hned přistoupil k malachitové desce.

"Splnil jsi svůj úkol. Odejdi." Jakmile se vznášejícího se krystalu dotkl onyxem, spadl krystal na zem a znovu se rozpadl na nespočetné kousíčky.

Nezdržuj se, začni hned s dalším kouzlem. Nôd'onn přešel k ranci s artefakty, vzal ho k sobě a spěchal k východu. Překročil tři plazící se učedníky a usmrtil je tím, že jim zarazil špičku své hole do zad. Bílé javorové dřevo se rudě zbarvilo.

Na prahu se ještě jednou otočil. Očima přelétl po celé délce sálu, v němž pach rozkladu brzy dále zesílí. To ho nijak nerušilo. Neměl už žádný další důvod, aby někdy vstoupil do místnosti věnované rituálům, neboť dospěl téměř ke konci svého plánu.

Tu si všiml Jolosina a Rantji. Tvrdým, brutálním úderem rozpoltil muži lebku, svou vlastní fámulu zatlačil holínkou od prahu zpátky do místnosti.

Rantja se převalila na záda a snažila se v slzách pronést zaklínadlo, jehož pomocí by se dokázala sama uzdravit, ale její kouzla selhala.

Nôd'onn si k ní dřepl a opatrně ji pohladil po dlouhých hnědých vlasech. Znal ji velmi dobře a pokládal ji za jednoho ze svých nejschopnějších učedníků. Brzy by to možná dotáhla tak daleko, že by se v Lios Nudin stala jeho nástupkyní, ale ta by se k jeho plánům nikdy nepřipojila.

"Nepodaří se ti to, protože v sobě neseš úloemek krystalu a jsi prázdná a do poslední kapky vyčerpaná," vysvětlil jí. "Zemřeš spolu s ostatními, Rantjo."

Tmavé oči mladé ženy, která maguse znala celé cykly a věřila, že ho opravdu zná, se na něho zahleděly plné opovržení.

Vyhnul se jim, pohled na umírající ho přesto naplnil zármutkem. "Lituji, že jsem musel nechat vyhasnout tolik životů, abych se dostal k jejich síle," omlouval se. "Na druhé straně byste stejně jako Sabora, Turgur, Lot-Ionan, Andôkai a Maira nikdy nesouhlasili s mým záměrem. Zbyla mi jenom tato cesta, která mi samozřejmě nepřipadala nikterak snadná. Osud ode mne očekával, že budu konat. Je nutné odvrátit od Skryté země horší hrůzy," pronesl jemně jako odpověď na její němý dotaz.

"Není nic horšího než hrůza ze severu," oponovala mu s námahou. "Zrádce! Bohové tě ztrestají!"

Nudin se na ni zamyšleně zahleděl. "Možná," odvětil zvolna. "Možná. Hněv bohů беру jako dobrý obchod, jestli za to zachráním lidi." Zvedl se, udělal rukou znamení a obrovské dveře se zavřely. "A to se mi podaří pouze s pomocí několika málo vyvolených a Mrtvé země."

"Ty jsi zešílel," zašeptala Rantja a pohled se jí zlomil. "Ty jsi..." Její tělo zvláčnělo, temeno hlavy kleslo dozadu a mírně se natočilo stranou.

"Ne," odvětil Nôd'onn stísněně, "nikdo mi prostě nerozumí. Ale před tím mě země varovala..."

Prudce se otočil a chvátal palácem, aby se co nejdříve dostal do podzemních sklepů. Dveře do sálu, ve kterém osoby nejlépe znalé magie našly místo svého posledního odpočinku, se s tupým zaduněním zavřely.

Dvojitý spěchal po schodech dolů a dospěl do oblasti, v níž cítil proud magie, protékající jeho zemí, nejzřetelněji. Lios Nudin ležel v centru síly, odsud vybíhala energie do pěti zbývajících kouzelných říší. Už tomu tak nebude dlouho.

Magusy a jejich nejlepší učedníky sice porazil, musel se však postarat i o fámuly, co stáli na nejnižších stupních žebříčku učnosti. Nôd'onn nedokázal proud magie zadržet, proto měl v úmyslu něco zcela jiného, aby sebral kouzelnickým učňům nejnižších stupňů i tu trošku moci, kterou vlastnili.

Ale nejdříve se postarám o něco, co je přinejmenším stejně důležité. Odstranil zelený proužek kůže, otevřel ranec s artefakty, převrátil ho naruby a vysypal předměty na zem.

Z batohu vypadly přesýpací hodiny a roztříštily se na mramoru, po nich následovaly dva amulety, které zachrastily a rozbily se, a svitek papíru.

Nôd'onn na věci zíral a zuřil. To nejsou ty správné věci! Špička jeho kouzelné hole rozrývala písek. Prokletě!

V duchu si vynadal, ať se uklidní. Může nechat na skřetech, aby mu z Lot-Ionanovy štol přinesli jeho majetek.

Magus se koncentroval a v myšlenkách svými schopnostmi osahával magické pole. Když ucítil, že s ním navázal spojení, pronesl kouzelné rčení, které ho naučila Mrtvá země, a uvolnil energii uloupenou fámulům.

VIII

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar,
v roce 6234. slunečního cyklu, pozdní léto

T

ři trpaslíci si pořídili poníky, aby postupovali rychleji a ujížděli bez ustání dál. Jen když je příliš bolely zadky, sesedli a kráčeli vedle zvířat.

Trpaslíci cestou naučili Tungdila několik trpasličích písní, které se zpívaly ve všech kmenech a představovaly poslední pojitko vzájemné pospolitosti, jež spojovala všechny děti božského kováře Vracease.

Pořadí tónů bylo jednoduché a snadno zapamatovatelné, protože melodie zanesené spoustou kudrlinek byly trpaslíkům cizí. Přesto Tungdilovi připadaly jejich nápěvy poněkud melancholické. Musela za tím vést neustálá temnota, v níž jeho lid žil. Jenom když šlo o zlato a poklady, jako "Zlatý lesk ve štolě v dáli" a "Diamantový oheň, chladný a jasný", prorazila dobrá nálada navenek. Pijácký popěvek "Tisíc pijanů, tisíc pohárů" ho pilně učili poté, co Bo'ndil zakoupil soudek piva.

Následující ráno bylo jedním z těch dnů, kdy si Tungdil přál, aby neměl hlavu. Boěndal ho ujišťoval, že něco takového se mu s trpasličím pivem nemůže přihodit, to, co vaří Dlouzí, není tak kvalitní.

Cestou se od podomního obchodníka Samiho, člověka s prostým oděvem na těle a strništěm vousů v tváři, dozvěděli o pozoruhodných událostech. "Na mnoha místech si lidé vyprávějí, že prý se nejlepší fámulové ze všech pěti kouzelných říší vydali do Lios Nudinu," vyprávěl, zatímco se Tungdil zajímal o vyložené šperky. Slíbil Frále, že jí přinese něco pěkného, a chtěl pro ni ten dárek obstarat, než na něho úplně zapomene. Dvojčata trpělivě čekala.

"Říká se něco nového o Zeleném háji?"

"Elfka podlehla Mrtvé zemi a les se proměnil v místo hrůzy. Král Bruron se rozmýšlel, jestli nenechá stromy vypálit, aby tam nezabloudil nějaký nepozorný poutník a nenechal se Mrtvou zemí zabít," vyprávěl Sami a horlivě předváděl svá bylinková mýdla. "To by ti dělalo dobře, podzemšťane."

"My jsme trpaslíci. Znamená to snad, že smrdíme?" zabručel Prud'as. "Pojď dolů a já tě hned namydlim, čahoune."

"Kdepak, to vůbec ne. Myslel jsem, že shání něco pro nějakou dámu," bránil se obchodník rychle.

"Ale teď, když už o tom tak mluvíš," nedokázal si Tungdil odpustit popíchnutí a hodil Bo'ndilovi kousek hrubého jádrového mýdla. "Tu máš." Nakoupil u obchodníka jasmínové mýdlo, hřeben, do něhož byl vypálen malý obrázek, a panenky pro Ikanu a Sunju.

Bo'ndil přičichl k mýdlu, kousek ho odloupl a ochutnal. "Pche, s tím se tak mýt. Vždyť to ani nemá žádnou chuť." Nedbale je strčil mezi svoje věci.

"Mrtvá země je na postupu?" dorážel mezitím jeho bratr.

"To si všichni myslí. Elfové sedí v posledním kousíčku svojí říše Âlandur a brání ho proti neustálým útokům alfů, říká se. Údajně prý první elfové uprchli a hledají úkryt na Rovině klasů v Taba'nu." Muž zabalil dárky do hrubé látky. "Jeden by řekl, že alfové získávají pomalu, ale neustále navrch. Âlandur padne, jestli se mě chcete zeptat, co si myslím, a pak už ve Skryté zemi nezůstanou žádné říše elfů." Předal Tungdilovi raneček. "Dělá to jeden stříbrňák, vážený pane podzemšťane."

"Trpaslíku," opravil ho Tungdil.

"Prosím?"

"My jsme trpaslíci, žádní podzemšťani."

"Správně, já zapomněl," omlouval se Sami urychleně a nedůvěřivě pohlédl na Bo'ndila, který v zrcátku zkoumavě obhlížel vyholené boky svojí hlavy.

Tungdila novinky značně zarazily. "Moc mě zajímá, co na to řekne rada trpasličích kmenů."

"Bude jásat," pokrčil Prud'as rameny. "Jedni šikmouchý budou vyřízený a s těma druhýma se tím spíš vypořádáme, kdyby se náhodou chtěli poflakovat v našich horách. Já v našich Modrejch horách nestrším žádný elfí ksichty, ani alfy, ani elfy. Ať ti uprchlíci koukaj hledět, kde zůstanou."

Tungdil se poškrábal v hnědých vousech. "A skřeti?"

"No, kdyby měl člověk věřit všem těm historkám, co se o nich povídají, tak by se skřeti museli objevit na třech místech najednou." Sami protáhl obličej, jeho tvář vyjadřovala utrpení. "Na cestách není bezpečno, králi Brunonovi se nedaří ty Tionovy stvůry dohonit a zničit. Ty dále rabují a našinec aby se sám staral o svůj život i majetek."

Bo'ndil se toužebně rozhlédl a olízl si rty. Tungdil zaslechl, jak si pobrukuje "oink, oink".

Nakonec se s kramářem rozloučili a jeli dále.

Aby si obstaral pár mincí do váčku, pracoval Tungdil cestou místy jako kovář. Dvojčata mu buď byla k ruce, nebo zdobila rámy oken a dveří u sedláků a vesničanů překrásnými rytinami. Díky tomu měli v ranci dost šunky a sýra a blížili se ke svému prvnímu cíli, ke štole.

"Máš ve vousech drobký sýra," upozornil Tungdil Bo'ndila jednou, když odpočívali.

"No a?"

"Nevypadá to... pěkně," snažil se mu diplomaticky naznačit.

Prud'as si prostě prohrábl vousy rukou, aby z nich ty největší drobký vytřepal.

"Tu je ještě..."

"Všecko ostatní zůstane tam, kde to je," odsekl Prud'as nevrle. "Pomáhá to, aby byly vousy pořád pěkně vláčný." Jakoby na dokreslenou jeho slov mu přistál v kudrnatých vousech drobek chleba.

Tungdil se pokusil představit si, že vousy vedou svůj vlastní život a požívají zbytky. To bylo určitě důvodem, proč se tam nezahnízdil žádný hmyz. Když se tam doškrábal, byl prostě hned sežraný. "Co na to říkáš trpaslice, když vůbec nepečujete..."

"Už zase začínáš s těma ženskýma?" Bo'ndil se potměšile ušklíbl, zbytky sýra mu uvízly mezi zuby.

Povzbudivě ho plácl po zádech.

"Trpělivost, učený. Brzo budeš o jednu moudrost bohatší, když to uděláš šikovně. Podle mého nejsi zrovna největší šereda. Nějaká ženská se už pro tebe najde," zněla Boëndalova rada.

"A... co pak budu dělat?"

Ten druhý ho šťouchl do žeber. "Budeš na ni dělat krásný oči. Pak jí zazpíváš písničku a ukuješ prsten, aby sis získal její srdce. Políbíš jí nohy, pořádně jí je natřeš svým zamilovaným sýrem a čtyřikrát se s ní otočíš kolem dokola. A pak se ti otevře brána, co vede do její Skryté země."

"To je... tak to v knihách nestojí," pronesl Tungdil bezradně. Podíval se na Boëndala, v jehož hnědých očích probleskovalo čtveráctví. V tu chvíli se Prud'as rozřehtal a celý se zkroutil smíchy.

"Jste banda hlupáků." Tungdil stáhl ústa. "To podle mě není žádná sranda," stěžoval si uraženě. "Já za to nemůžu, že žádné trpaslice neznám."

Bo'ndil si setřel slzy smíchu z koutků očí. "Neměj mu to za zlý. Ale můj bráška měl s tímhle vždycky úspěch."

Po zvlněných vršcích Ionandaru se v mžiku rozlehl smích obou sourozenců.

"Bud' prostě sám sebou," řekl Boëndal kapánek vážněji. "Nemůžu samozřejmě mluvit za všechny, ale naučil jsem se, že maškarádu hrozně rychle prohlédnou."

"On se vždycky chtěl stát básníkem," dusil jeho bratr smích. "Ale nikdo mu na to neskočil. U tebe by to mohlo zabrat."

"Jaké dárky mají rády?"

"Ohó, to je mazané. Zkusíš to s podplácením?! Na to, aby sis získal srdce nějaké nezadané trpaslice, není žádný recept, co by se dal naučit z knih, učený," pronesl Boëndal. "Bud'to tě má ráda a dá ti to pocítit, nebo tě nemá ráda."

"To ti pak dá taky pocítit," zvolal Prud'as rozjařeně.

"A ani se neptej, jak moc," zasmál se Boëndal. "Když tě má ráda, může se ti stát všechno možné. Ale teď už nechme ženské být."

Putovali dále. Uplynula řada slunečních oběhů a Tungdil začal krajinu poznávat, takže se víc a víc blížili ke štole jeho maguse.

Radostně si maloval, jak se setká s fámuly a především se svou milovanou Fralou a jejími dcerami. Ty budou kulit oči, až uslyší, co po mně národ trpaslíků chce. Aby viděla, že na ni nezapomněl, uvázal si její šátek.

Skupinka došla k řece. Na druhé straně se kolébala převozníková pramice a na náspu u břehu stál loďmistrův domek. Z komína stoupal kouř.

Tungdilova ruka se natáhla ke zvonku, který se houpal na větvi vedle přístaviště. Chtěl dát převozníkovi znamení, aby pro ně přijel a převezl je.

Prud'as mu sevřel ruku. "Co to vyvádíš?"

"Volám převozníka," odpověděl trpaslík. "Nebo ses při chození a ježdění na koni naučil i plavat a chtěl by ses sám dostat na druhý břeh?"

Bo'ndil pozoroval proud, vlny klokotaly a se šploucháním narážely na břeh. "Najdeme si nějakou jinou cestu," rozhodl se. "Na mě je to tady moc hluboký. Mohli bychom spadnout z člunu a utopit se."

"Můžeš taky spadnout z poníka a zlomit si vaz," odvětil Tungdil kousavě. "Cesta k nejbližšímu brodu nás bude stát nejméně dva oběhy!" Pohlédl do nesdílných tváří dvojčat a věděl, že si další slova může ušetřit.

"Tamtudy," povzdechl si a ukázal směrem proti proudu. "Proč nechcete přes vodu?"

Boëndal mu povyprávěl trpasličí legendu, proč voda nesnáší trpaslíky.

"Bohyně Elria, která se sama pozvedla z vod a cítila, že je k tomuto živlu hluboce připoutaná, nás trpaslíky neměla ráda. Děti kováře, které pořád něco dělají s ohněm a plameny, představovaly pro ni a její stvoření, která se proháněla ve vodě, přímo ztělesnění opaku.

Abychom se s jejími tvorečky nemohli setkat, uvalila na trpaslíky kletbu. Jakmile se mimo území trpasličí říše vydáme do vody, není vyhnutí a musíme se v ní utopit."

Bylo jedno, zda se jedná o moře, jezero, řeku, rybník nebo potok, dvojčata podsouvala vražedné úmysly dokonce i větším loužím. Ti dva se vyhýbali všemu, co se podobalo hluboké vodě.

"V každém případě je to skvělá výmluva, abychom se nemuseli mýt," poznamenal Tungdil.

Zbytek dne jeli podél řeky a po přenocování dorazili k brodu. Dvojčata se v rychle tekoucí vodě pohybovala velice opatrně, proud jim v prudkých nárazech omýval stehna, jako by je skutečně chtěl strhnout ke dnu a utopit.

K večeru se blížili ke vchodu do štole, v níž měla Lot-Ionanova škola svůj domov. Ve dvojčatech se vzrůstal pocit nevolnosti, protože se opět dostali do nebezpečné blízkosti magie.

"Bylo už dost zlý, že jsme za ním museli zajít, když jsme tě hledali. Možná že je milej, ale je a zůstane kazatelem kouzelných zaklínadel," bručel Bo'ndil odmítavě. "Z hokuspokusů nevzejde nic dobrého. My

trpaslíci to víme a toho se držíme. Kdyby Vraccas chtěl, abysme ovládali magii, tak by nám ten dar propůjčil." Podíval se nedůvěřivě na svého chráněnce. "To přece víš, že?" dotazoval se naléhavě. "Nebo tě zkazil?"

"Já kouzlit nedovedu a nikdy jsem to nezkoušel," uklidňoval Tungdil podrážděného Prud'ase a zůstal stát. "Chtěl bych, abyste i nadále vystupovali vůči Lot-Ionanovi s respektem," zapřísahal je a klouzal pohledem z jednoho na druhého. "On to byl, kdo se mne kdysi ujal a zachránil mě. Považte, že bez něj by nebylo žádného uchazeče o trůn..."

"No teda, mně se zdá, že zase slyším mluvit učeného," poznamenal Boëndal pichlavě a napodoboval ho. "Jeho jazyk se začíná stávat ryzí, trochu domýšlivý, kroutí věty přímo pozoruhodně, aby se naložil na diskusi s jinými bytostmi..."

"Pozoruhodně," usmál se na něj Tungdil. "Pochopil jsem, promiňte. Chovejte se prostě přátelsky anebo mlčte, jestli to pro vás bude snazší. Nebo počkejte před branami, nebudu vám to mít za zlé."

Smrákalo se k večeru, když jim ke štole zbývaly jen poslední metry. Tungdil si už zdálky všiml něčeho zvláštního: velká brána zůstala kousek pootevřená. Nějaký nepozorný fámulus asi zapomněl dveře pořádně zavřít a opatřit je kouzlem.

Do jeho opáleného obličeje se vkradl zlý úšklebek, kolem očí mu naskákaly vrásky. Kdokoliv tuto nedbalost zavini, brzy jí bude hořce litovat. Trpaslík měl v plánu nahnat fámulům a děvečkám pořádnou hrůzu.

"Jen se na to podívejte," poznamenal Bo?ndil káravě, když objevil otevřenou bránu. "U Vraccase, není to nějaká past, aby kolemjdoucího poutníka vlákali dovnitř, a hned jak tam vstoupí, tak se za ním dveře zavřou?"

"Co by si počali s nějakým poutníkem?" přemítal jeho bratr.

"Aby na něm vyzkoušeli nějaký nově hokuspokus. Co já vím... Sami na sobě budou svoje umění nejspíš používat teprve tehdy, až si budou jistí, že doopravdy funguje." Podíval se na Tungdila, aby mu i on potvrdil jeho slova, ten však pro jistotu mlčel. Bo?ndil uvolnil jednu ze svých seker. "Jestli se na mě někdo z těch, co nosej kouzelnické klobouky, křivě podívá, bude toho litovat," zabručel si do černého vousu.

Boëndalovi zaklokotal smích v hrdle. "Já tě pomstím, kdyby z tebe udělali myš nebo kousek mýdla." Výmluvně pohladil hlavici vraniho zobáku, ale jeho bratr si ušetřil odpověď, pouze stáhl obočí.

Tungdil si všiml, že oba trochu přikrčili hlavu a začali se pohybovat způsobem, jakým se trpaslíci chovají v boji. Pro jistotu se postavil do čela jejich malého průvodu.

"Buďte zticha," prosil je, "chtěl bych je překvapit."

Bo?ndila nedůvěra neopustila. "Je to dobrý nápad? Co když nás samou hrůzou začarují?" pronesl s nedůvěrou v hlase. "Co když tě nepoznají?"

Tungdil mávnutím ruky zahnal jeho obavy a vstoupil do vchodu do štole, z něhož k němu zavála důvěrně známá vůně. Papír, papyrus a pergamen spolu s prachem ze stovek knih se mísily s pachem vlastního kamene, k tomu se přidružil decentní náznak večere. "Asi mají vařené i pečené maso."

Pohlédl přes rameno, aby viděl, co je s dvojčaty. Ta však měla oči jenom pro stav stěn tunelu a tiše se bavila o tom, kdo a proč ty chodby vyhloubil.

"To byli Dlouzí. Je to vidět, všiml jsem si toho hned při naší první návštěvě," usoudil Prud'as znaleckým pohledem. "Příliš hrubý a neměli ani potuchy o povaze kamene. Prokutávali se proti uložení vrstev, místo toho, aby se drželi žil." Ukázal nájemné žilky ve skále. "Když si někdo dá trochu námahy, rozezná, jaký pokyny mu kámen naznačuje. Napadne to dokonce i mě, a to jsem válečník."

"Ve skále je strašně moc písku." Boëndal pozoroval strop, který vždy po několika metrech podpíraly trámy. "Velice odvážná konstrukce," ocenil ji trpaslík. "To nedělali žádní horníci a ani žádní inženýři." Vytáhl zbraň a opatrněji poklepal na strop, okamžitě na ně shora spadla sprška špíny. "Nejsem žádný mistr, ale já bych tu chodbu obložil bedněním úplně celou. Teplem se z písčitých vrstev mezi skálou dostala pryč vlhkost, a ty proto vyschly. Tvůj magus nemá ani zdání, na co se u štole musí dbát. Dobře že jsme ještě jednou..."

"Buďte potichu," znovu na ně Tungdil důrazně houkl. "Zkázíte mi překvapení."

"Jen se na to podívejte! Teď už vím, proč nám Vraccas nařídil, abysme dávali na Dlouhý pozor." Bo?ndil

protočil panenky. "Žádný strážce, žádná poplašná šňůra, nic. U nás něco takovýho neexistuje," zašeptal svému bratrovi a jeho šepot byl pořád ještě dost hlasitý, aby mu Tungdil rozuměl. "Sem se dá vmaširovat snadnějc než do sluje mrtvého draka."

Tungdil se plížil vpřed. Jeho oči rychle přivykly šerosvitu, ve štole se mu však všechno zdálo až příliš klidné. Nikde neklapaly dveře, odnikud neslyšel mumlání hlasů. Kdyby nebylo té svůdné vůně jídla, nejspíš by ho napadlo, že se magus a jeho škola snad přestěhovali do nějakého jiného podzemního příbytku.

"Možná tady nechali kuchaře a sami se ze štol stáhli někam jinam?" nadhodil Prud'as polohlasem. "Je přeci možný, že si všimli, jak to vypadá s tím jejich tunelem na spadnutí."

Boëndal ztrestal dvojče pohledem. "Proč by tady měli nechat právě kuchaře?"

"Protože mizerně vařil," ušklíbl se Bo'ndil. "Za trest tady musí zůstat a vařit, dokud se skála nezhroutí. Nebo ho podusili ve vlastní šťávě."

Tungdil je nechal, ať se baví, a nasměroval je bezprostředně k pracovně svého pěstouna. Zaklepal na její velké dveře, a když se nedočkal odpovědi, vstoupil dovnitř.

"My raději počkáme, abychom vás nerušili při shledání," zavolal za ním Boëndal.

Trpaslík se zarazil, jak těkal pohledem po místnosti. Na jedné straně místnosti vládl nebetyčný zmatek. Knihy, poznámky a další listy se povalovaly jako obvykle nepořádně roztroušené, zatímco na druhé straně vypukl ten nejdokonalejší pořádek.

V takovém stavu jako nyní ještě Tungdil Lot-Ionanův příbytek nikdy neviděl. Kouzelné knihy spočívaly v abecedním pořadí spořádaně v regálech, papíry ležely na sobě v čistě srovnaných kupkách, brk a nádobka s inkoustem trčely z určených úchyťů.

Musel vytvořit nějaké nové zaklínadlo, které převzalo uklízení místo něho, podivil se. Nejspíš ho použil na zkoušku jenom v jedné polovině místnosti. Doufám, že ho to kouzlo při uklízení hned nesmetlo mezi odpadky.

Zvolna procházel místností s nadějí, že objeví něco, co by mu objasnilo ticho ve štole a v kouzelné škole.

* * *

Prud'as hlučně nasál vzduch. "S čekáním přichází hlad," oznámil všem. "Vyhledám kuchyni Dlouhejch. Možná nám něco nechají, když je přátelsky poprosíme."

"Měli bychom vzít Tungdila s sebou," navrhl jeho bratr. "Nezapomeň, že nás tu nikdo nezná..."

"Ach, ti nás ještě poznaj," zasmál se Bo'ndil a dal se do kroku. Jeho hlad se prosadil přes veškeré výhrady. "Ty si tady můžeš klidně čekat, když chceš. Mně už žaludek spadl někam pod kolena."

Boëndal ho nechtěl nechat jít samotného. Byli hosty lidí, a proto do jisté míry záleželo na tom, aby se chovali poměrně slušně, a v tomto ohledu neměl ke svému pokrevnímu příbuznému bezpodmínečnou důvěru.

"Tungdile, jdeme hledat kuchyni. Dám na něho pozor," zavolal nahlas a rozběhl se za Bo'ndilem, jenž zmizel za nejbližším ohybem chodby.

Trpaslíci neměli žádné těžkosti s tím, aby se správně zorientovali. Vracas jim vložil do jejich kamenné kolíčky, že se v podzemí dokázali dokonale orientovat, a bylo úplně jedno, zda už někdy předtím byli někde v okolí, nebo ne. Cítili, jestli chodba vede mírně dolů nebo nahoru, všímali si změn směru a dokázali odhadnout, kterým směrem vedly. V tomto případě jim neurčovaly cestu hvězdy na obloze, ale mnohem víc lákavá vůně.

Dvojčata míjela místnosti s dveřmi dokořán, v nichž nebylo vidět ani jediného človíčka.

"Možná všichni sedí u jídla," domníval se Boëndal a bojoval s narůstajícím pocitem nějaké nepříjemnosti. Dusali chodbou, v níž byla vůně pečeného masa cítit nejpronikavěji. Jejich kroužkové košile a opancéřované součástky tiše cinkaly, tlusté podrážky jejich bot s klapáním dopadaly na podlahu štol. Konečně dorazili ke dveřím, které, jak se podle nejrůznějších fleků zdálo, vedly do říše šéfkuchaře. Boëndal se chtěl rychle posunout dopředu, aby kuchařům předvedl nějaký méně hlučný vstup, Prud'as však již mezitím položil ruku na kliku a mocněji stlačil dolů.

Vysoká místnost se čtyřmi rozličnými sporáky byla na pohled stejně opuštěná jako zbytek příbytku. Obyvatelé ještě nemohli být pryč dlouho. Ohně hořely a rozpalovaly plotýnky sporáků a ve velkých zakrytých pánvích to syčelo a bublalo. Nad plameny obou krbů visely baňaté kotle, v nichž klokotaly

polévky. Ojedinele se na hnědém povrchu vynořily kousky masa, než se nanovo ponořily zpět do polévky.

Boëndalův nedobří pocit se znásobil, trpaslík se všude kolem pečlivě rozhlížel. Prázdné místnosti a plné nádoby nedávaly smysl. Co se tady děje?

"Konečně jsme na správné adrese," prohlásil Bo?ndil nadšeně a zvedl ruku ze sekery, aby si ulomil kousek chleba. Cílevědomě zamířil k nejbližšímu sporáku. Před kamna si posunul podnožku, nadzvedl poklici a podíval se, kvůli čemu se mu sbíhají sliny v ústech. Byly tam šťavnaté kousky masa, které se vařily ve vlastní šťávě. "Tak to ochutnáme."

Ponořil pořádný kus chleba do šťávy a ze široka rozevřel čelisti, aby si mohl předkrm vsunout naráz dovnitř.

"Bo?ndile, ne!"

Varovné zvolání jeho bratra ho přimělo k tomu, že se ve svém počínání zarazil. "Co má být?" zaprskal nepřátelsky. Kručelo mu v žaludku a ten se vzpouzel, že ho jeho majitel zanedbává. "Rušíš mě při jídle." Boëndal stál vedle dveří, v levé ruce držel vrání zobák. Zdálo se, že se připravuje na něčí útok. "Hned tě všechna chuť na jídlo přejde. Koukni se do rohu."

Bo?ndil se podíval udaným směrem. Na porážkovém špalku, který kuchař používal k vykostění a bourání masa, ležely kosti, které nepatřily žádnému jim známému zvířeti, a čtyři lebky, z nichž někdo stálh kůži. Ty mohly s ohledem na jejich tvar patřit jen Dlouhým.

Chvíli trvalo, než pochopil, co si málem dopřál k jídlu, chyběl jen vlasek. S odporem mrští chlebem pryč a seskočil dolů na zem. Přitom vytáhl sekery.

"Až se mi ten magus dostane do rukou, nepomůže mu žádný hokuspokus," sliboval zhnuseně.

"Ještě nikdy jsem neslyšel, že by lidi nebo čarodějové dělali něco takového," dal Boëndal na uvážení.

"Jestli se mě ptáš, tak tu máme nové obyvatele. Otevřená brána naznačuje přepadení." Opatrně nahlédl ke dveřím. "Musíme hned za naším učencem."

Přitiskli se zády jeden ke druhému a rozběhli se do hrozivě prázdné chodby, aby se vrátili tam, odkud vyšli.

* * *

Tungdil seděl na podnožce, která stála před Lot-Ionanovým ušákem, a netrpělivě čekal na návrat svého pěstouna. Přitom si setřepal z šatů nejhrubší prach. Byl napjatý, co magus řekne na jeho zprávy. Začne s tím nejdůležitějším a hned mu předá Gorénův balíček. Nepředpokládal sice, že ho kouzelník zasvětil do tajemství mysteriózních knih, v koutku duše však v to doufal.

Na chodbě zazněly tiché kroky. Nebyly to zvuky, jaké působili Bo?ndil s Boëndalem, ale kroky nějaké štíhlé osoby, jež na sobě neměla žádnou zbroj.

Tungdil se zvedl a hbitě vklouzl za dveře, aby se skryl a nahnal fámulovi pořádný strach, alespoň tenhle žertík si chtěl dopřát. Svůj batoh a ranec s artefakty nechal stát, vykukoval zpoza dveří a čekal plný radostného očekávání.

Do místnosti vstoupil mladík s krátkými černými vlasy. Měl malachitově zbarvenou róbu, která ho označovala za fámula Nudina Vědychtivého, a slídl v podkladech a osobních věcech Lot-Ionana s takovou samozřejmostí, jako by neznal zásady slušného chování.

U Vraccase, co ten tady dělá? Trpaslík nejprve zůstal v úkrytu a pozoroval, jak Dlouhý třídí poznámky. Podle všeho byl právě on odpovědný za nastalý pořádek. Usadil se u magusova psacího stolu a kritickým pohledem třídil poznámky a knihy, než je položil na rozličné kupky a zanesl jejich názvy do seznamu.

Copak hledají Nudinovi učedníci tady ve štolě? podívoval se Tungdil. A hlavně: kdo jim dovolil, aby se chovali tak nepřístojně a drze? Když Lot-Ionan potřeboval někoho k uklízení, měl k dispozici dost vlastních pomocníků, ovšem tyto spisy, a to věděl trpaslík naprosto přesně, patřily k věcem, které jeho pěstoun považoval za velice osobní. Jeho vlastní fámulové do nich nesměli nahlédnout, cizincům by tohleto už vůbec nemělo být dovoleno.

Z chodby se blížily šouravé kroky, na práh do komůrky vstoupila další osoba. Fámulus vzhlédl, rozmrzelý, že ho někdo ruší. "Co je?"

Tungdil přitiskl obličej těsně ke dveřím, aby se úzkou škvirou pokusil zahlédnout nově příchozího. Viděl

jen široká záda, zakrytá prostou košilí.

"Tu práci v kuchyni jsem dokončil," pronesl hluboký hlas rozvláčně. Trpaslík ho okamžitě poznal. Ten muž byl Eiden, pomocník a čeledín, který pro maguse vyřizoval všechny možné úkoly.

"Dobře. Sedni si někam do kouta a už mě neruš," nařídil mu fámulus nerudně.

Eiden se nepohnul, ale zůstal stát ve dveřích jako lidská socha. "Mám hlad," promluvil monotónně.

"Běž do kuchyně a vysaj si tam pár kostí, ale ruce pryč od masa. To je pro naše dozorce," obdržel strohý pokyn. "Běž. Zmiz."

"Já chci maso," trval muž tupě na svém.

"Ven!" Fámulus vzal otvůrák na dopisy a mrštil jím po Eidenovi. Ať už náhodou, či ne, špička se čeledínovi zabořila do hrudi. Eiden zasténal, než se otočil a vyšel z komůrky ven.

Trpaslík spatřil zcela zničený obličej barvy popela, kterému úder kolbou rozdrtil pravou polovinu hlavy a zamáčkl ji kus dovnitř. Zranění z něho udělalo groteskní karikaturu člověka.

Tungdilovi vyrazilo dech, když si ho prohlédl odshora dolů. Kdysi bílá látka jeho košile byla z větší části zbarvená zaslou krví, ta musela pocházet ze dvou zejících ran nad srdcem a u klíční kosti. Okraje rány projevovaly první známky rozkladu a pod roztrhanou látkou probleskovalo bledé a zsinalé tělo.

Tungdil okamžitě pomyslel na události v elfčině lese a na živé mrtvé. Ale to se přece nemůže stát! Bariéry proti Mrtvé zemi přece pořád ještě drží. Lot-Ionan a ostatní magusové napojili magické zábrany novou silou, takže její další pronikání nebylo možné. Hranice bezprostřední hrůzy ze severu ležela navíc čtyři sta padesát mil daleko od štoly. Co se tady jenom stalo?

Místností projel závan větru. Vedle fámula se objevil namodralý třpyt, z něhož se zformovaly obrysy nějakého muže. Byl to Nudin Vědychtivý.

Jeho fámulus povstal a uklonil se před magicky vytvořeným obrazem. "Hledám, ctihodný magusi," pozdravil ho. "Ale ještě se mi nepodařilo nalézt ty věci, po kterých toužíte." Zvedl hlavu a pohlédl do tučné tváře svého pána. "Štoly sahají velice daleko. Starý pán měl mnoho laboratoří a knihoven," omlouval se pro jistotu. "Pro jednoho jediného člověka je to obtížný úkol, ctihodný magusi."

"To je důvod, proč ti brzy budu dělat společnost," zakrákoral Nudin.

Trpaslík byl potichu jako myška, aby se neprozradil. Jak se zdálo, Vraccas si ho vyvolil, aby se stával svědkem a nechtěným posluchačem některých rozhovorů. Za všechna ta léta viděl Nudina pouze jednou, měl však dojem, že si vzpomíná, že magus vypadal lépe, štíhleji a zejména přátelštěji. Tenhle Nudin vypadal jako nějaká špatná imitace, vytvořená jakýmsi závistivcem, aby se kouzelníkovi mohl vysmát.

"Lot-Ionan mi v Poristě řekl, že moje artefakty zapomněl v nějaké skříni," pokračoval magus a pomalu se otáčel kolem dokola, aby si místnost co nejdůkladněji prohlédl. Na poslech měl vysoký a temný hlas.

"Už ses rozhlédl pozorněji?"

"Ne, pane," omlouval se učedník. "Myslel jsem, že chcete mít nejdříve ty knihy, proto jsem je hledal."

Nudin přešel k velké skříni, ze které Tungdil svého času vzal ranec s artefakty. "Není jisté, že se ty věci skutečně dostaly až k mému starému příteli. Alfové hlásili, že se v Zeleném háji objevila skupina válečníků a uloupila Gorénovy knihy poté, co skřeti osadu dobyli. Domnívali se, že to snad byli trpaslíci."

"Jak k tomu mohlo dojít?" uklouzlo mladíkovi. "Copak jste jim nenařídil..."

"Alfové jsou dobří spojenci." Magusův obraz se přiblížil k úrovni skříně. Opřel se hůlkou o stěnu, jeho nateklé prsty sevřely kliku a stlačily ji dolů. S trochou síly se mu podařilo skříň otevřít. "Ale ve svém tvůrčím opojení občas nejednají podle lidských měřítek. To se stalo jejich vyslankyni osudným."

Předklonil se a vytáhl kožený pytel, který se Tungdilovu ranci podobal jako vejce vejci. "Zdá se, že jsme konečně zaznamenali nějaký úspěch," poznamenal ke svému fámulovi.

Provázek byl rozvázán a obsah pytlíku, pět svitků spisů, se vysypal na zem. Nudin zafuněl, bylo jasné vidět, že to nejsou ty věci, o které mu šlo.

Tungdil vykukoval zpoza dveří. Jeho ranec stály schované za ušákem a něco mu říkalo, že kdyby je Nudin objevil, měl by z nich obrovskou radost.

Zčistajasna, když viděl ranec ležet vedle sebe, mu to došlo. Jeho kožený ruksak měl jako uzávěr modrý proužek, ale Lot-Ionan mu tehdy nařídil, aby vzal s sebou pytel se zeleným páskem. Já jsem si tehdy ty barvy proužků prostě popletl! Byl jsem na cestách s těmi nesprávnými artefakty.

Dokonce i kdyby se tehdy setkal s Gorénem v Zeleném háji, když ještě žil, byl by uběhl celou tu spoustu

milí docela zbytečně. Jak to však vypadalo, obrátila se nyní tato skutečnost k dobrému.

Z toho, co zaslechl, nebyl trpaslík nijak moudrý. Důvod, proč se Nudin a jeho fámulus chovali, jako by byli noví páni štoly, mu stále ještě nebyl ani zbla jasný, ale že Eiden navzdory svým těžkým poraněním ještě žil a najednou se choval naprosto jinak než předtím a že Nudin označoval alfy za svoje spojence, v něm vzbudilo příšerné podezření. Jak se zdálo, změnil Vědychtivý ze záhadných důvodů stranu.

Musel vyzvědět, co se přihodilo jeho pěstounovi a ostatním učedníkům, ale nesměl přitom padnout Nudinovi do rukou.

"Je tu ještě jedna okolnost," přemítal fámulus. Krátce zapátral a vylovil z kupky před sebou dva dopisy. Byly to zprávy, které Tungdil poslal svému mentorovi z cest. "Lot-Ionan dostal dopisy od nějakého Tungdila, který z mágova pověření pátral po Gorénovi v Zeleném háji."

Podal písemnosti svému pánovi, který řádky přelétl očima plnými rudých žilek. "Vzpomínám si," prohodil. "No jistě! Starý pán se staral o jednoho trpaslíka s takovým jménem. Je možné, že teď ty knihy a artefakty vlastní on." Nudin pohodil dopis na stůl. "Přilepím mu na paty alfy, ti ho vystopují a přinesou mi ho, živého nebo mrtvého. Trpaslík není ve Skryté zemi každodenním obrázkem." Pokynul mladému učedníkovi. "Výborně, fámule, i když tě to napadlo trochu pozdě. Dostaneš odměnu hned, jak dorazím. Hledej dále, možná narazíš ještě i na další užitečné věci." Obraz zablikal, zprůhledněl a zmizel.

Tungdil už toho zažil tolik, že si myslel, že ho jen těžko dokáže něco vykolejit, ale vyslechnout si vlastní rozsudek smrti a nesmět při tom vydat jediný hlásek, to byl nesmírně obtížný úkol.

Fámulus se posadil a na jeho obličeji se odrážela obrovská spokojenost. Udělal na svého mistra dojem a zajistil si tím kousíček z vytouženého blahobytu. Znovu se ponořil do papírů.

Když namácel brko do kalamáře, aby si něco poznamenal do svého seznamu, spočinuly jeho oči náhodou na ušáku. Zároveň si všiml vyčnívajícího řemene ruksaku.

"Co, u všech...?" Pomalu se zvedl a prošel místností, aby se podíval po předmětu, který tam ještě před chvílí nebyl. Sehnul se a zvedl kožený batoh s artefakty do výše.

Tungdil uchopil sekeru do ruky. Jeho úder musel být pro kouzelníka překvapením, jako kdyby se na něho zřítíl kámen. Fámulus nesměl mít čas, aby ho zasáhl nějakým zaklínadlem a ublížil mu. Svaly v těle se mu napnuly.

Právě chtěl vyrazit, když z chodby zazněl hlasitý řev a rámus, až sebou oba trhli.

* * *

Dvojčata se tentokrát snažila být potichu. Ať už v chodbách řádilo cokoli, nechtěla ty tvory varovat předtím, než se na ně vrhnou a rozsekají je na kusy. Ten, kdo požívá Dlouhé, se jistě nezastaví ani před trpaslíky, ale vraní zobák a sekera v krku se už postarají o to, aby dotyčného přešla chuť.

Někdo jim kráčel těžkým, pomalým krokem vstříc.

Na Bo?ndilovo znamení zůstali stát a čekali za ohybem chodby na bytost, která se se sténáním šourala chodbou. Najednou zavanul pach starého, zkaženého masa a zpoza rohu se vrávoravě vynořil jakýsi člověk.

Normální stvoření by se s takovými ranami nedokázalo držet na nohou, avšak muž kráčel neochvějně vpřed. Sotva trpaslíky spatřil, radostně zaryčel. Jeho pohyby najednou nabraly rychlost, poháněla ho touha po čerstvém mase. To mu ovšem proti zkušenosti obou válečníků nebylo nic platné.

Boěndal se před úderem nemrtvého sehnul mírně stranou k zemi a zatnul mu vraní zobák do kolena, aby ztratil rovnováhu a spadl.

Eiden se zkroutil a v pádu se vrhl na Prud'ase, který ho přivítal trpasličím pokřikem, ruce se zbraněmi zvednuté a připravené k útoku. Vyhnul se padajícímu tělu, čepele zavířily dopředu a ut'aly Dlouhému levé předloktí. Eiden děsivě zařval, upadl a skřípaje zuby se plazil k oběma bratrům.

"Jen se na něho podívej! Ten toho nenechá! Nenávidí všechno, co je živý." Bo?ndil mu usekl hlavu a tělu se okamžitě navrátil klid.

Dvojčata pádila tunelem, aby pomohla Tungdilovi. Byla si jistá, že tam je více nestvůr než jen tahle jediná a že se tak možný následník trůnu nachází v krajním ohrožení života.

Když doběhli před dveře a pohlédli do místnosti, objevili mladého muže v malachitové róbě, který stál vedle vysokého křesla a v rukou držel ruksak jejich chráněnce s artefakty.

Kvůli hluku, který způsobil jejich boj s nemrtvým, je nejspíš už očekával. "Já vás, vy bando jedna, spálím

na popel!" Jeho ústa se rozevřela, pravá ruka vystřelila vzhůru, mladík s ní udělal jakási gesta a namířil jí na trpaslíky. Pak dveře zaklaply.

Bratři na sebe mrkli. "Na to potřeboval zaklínadlo?" podivil se Bo'ndil.

"Mágové jsou podivíni. Já bych ty dveře zavřel bez takové námahy."

"Tak je prostě zase otevřeme!" Bo'ndil vrazil ramenem do dřeva a s řevem se vřítíl do místnosti.

Dlouhý ležel na zádech ve skřini a nehýbal se, několik polic sklouzlo z držáků a mladého muže zasypalo i s veškerým svým obsahem. Prkna a předměty, které na nich byly uloženy, mu způsobily na hlavě tržnou ránu.

Tungdil stál před ním a třel si temeno. "Teď už vím, proč si každý nasadí helmu, když chce protivníkovi vrazit hlavou do břicha," zašklebil se.

"Copak jsem ti neřikal, že se ty hodiny cvičení vyplatí?" poznamenal Prud'as uznale. "Seš na nejlepší cestě stát se opravdovým trpaslíkem."

"A teď nám vysvětlí, co se tu děje. Co to má znamenat, že si tvůj magus drží v tunelech nemrtvé a vaří lidské maso?" chtěl vědět Boëndal.

"S tím nemá Lot-Ionan nic společného." Tungdil jim v rychlosti sdělil to nejdůležitější z rozhovoru mezi učedníkem a Nudinem, který nepozorovaně vyslechl. Bratři mu zase povyprávěli, co viděli v kuchyni.

Když spojili obojí dohromady, vyplynula z toho smutná jistota, že Vědychtivý dobyl Lot-Ionanův příbytek, a tak nebo onak zde zničil veškerý život.

Mrtví? Tungdila se zmocnil smutek a zděšení a musel si sednout. Že by všichni ti lidé, děvečky, fámulové, Frala, Sunja a Ikana, padli za oběť šílenému Vědychtivému? Bránil se představě, že by Lot-Ionana, vládnoucího mocnými kouzly a čáry, měl postihnout takový osud. On žije. Musí žít! Určitě jim unikl a shromažďuje kolem sebe ty nejlepší učedníky, aby Nudina porazili. Musím ho najít.

"Vyrazíme ihned!" rozhodl Boëndal. "Tyhle události mají mimořádný význam i pro radu trpaslíků."

"Ne," zpěchoval se Tungdil vzdorně. "Musím vědět, co se s Lot-Ionanem..." Podíval se na fámula, který byl ještě stále v bezvědomí. "On nám to řekne." Hbitě k němu poklekl a ušetřil mu několik mocných pohlavků, aby se probral. Víčka mladého muže se zachvěla.

Bo'ndil zajistil dveře, zatímco jeho bratr přiložil špičce ocelového vraního zobáku přesně mezi zajatcovo obočí. "Jestli jenom pomyslíš na nějaké kouzlo, proženu ti tuhle skvělou ocel mozkiem," slíbil mu hrubě a zpražil ho více než krutým pohledem. "Kosti drtím tak, jako ty lámeš prázdné skořápky od vajec."

"Kde je Lot-Ionan?" chtěl vědět Tungdil. Byl celý rozčilený a zároveň se jeho odpovědi obával.

"Trpaslíci ze Zeleného háje?" lapal fámulus omámeně po dechu. "Vy... myslel jsem, že jste..."

"Kde je Lot-Ionan?" vyjel na něj Tungdil vztekle. Boëndal přitlačil trošičku silněji na konec vraního zobáku. Hravě prorazil kůži, krev se vyřinula ven, zatímco kov neústupně tlačil na čelo. "Mluv. Nebo zemřeš."

"Ne, řeknu vám všechno. Zabil ho Nôd'onnn," vysoukal ze sebe muž úzkostně.

"Ten vládce Mrtvé země?"

"Všechny je zabil, v Poristě." A tak se dozvěděli neuvěřitelnou pravdu o událostech v Lios Nudinu. Ve Skryté zemi už nebylo nikoho, kdo by si mohl s posledním magusem něco začít. "Nôd'onnn změnil magická pole, takže je může využívat jenom on sám," koktal fámulus.

Když Tungdil nabyl jistoty, sevřela se kolem jeho srdce ledová pěst. "Z Vědychtivého je Nôd'onnn? On je tím, kdo poroučí v Mrtvé zemi?" Znal pravdu už celé týdny a nedokázal ji prohlédnout. Nejraději by řval vzteky a měl tisíc chutí vrazit zajatci sekeru do hlavy. "Co je tak zvláštní na té knize a těch artefaktech?" osopil se na něho. "Mluv!"

"Nemám ani potuchy! Nôd'onnn je hledá, nic víc nevím," tvrdil.

Tungdil ho udeřil plochou stranou sekery do hlavy a poslal ho zpátky do bezvědomí. Pak fámula spoutali a zavřeli ve skřini. Než vyšli ven, radili se, co s ním udělat. V podstatě bylo všem třem trpaslíkům jasné, že ho musí zabít. Každý protivník, který uměl kouzlit, pro ně představoval nebezpečí, a pokud mohli fámula vyřadit tak jednoduchým způsobem, bylo by přímo trestuhodným bláznovstvím nechat ho naživu. Napětí z Tungdila spadlo a ustoupilo bolesti nad ztrátou přátel, rodiny. Slzy se mu koulely po tvářích dolů do vousů. Otřel si je z očí Fralíným šátkem, z talismanu se stala památka. Pomstím tebe i tvoje dcery, přísahal temně své velké sestře.

Do nosu mu stoupl známý pach. Zvedl hlavu a pohlédl na trpasličí bratry. Stejně jako on ucítili kyselý, odporný lůj, jaký používali jenom skřeti. Tungdil se chopil sekery a vzpřimil se. "Uvidíme, jestli jsem se při lekcích boje dobře učil," pronesl drsně a kráčel k východu.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, pozdní léto 6234. slunečního cyklu

Ř

íkalo se, že velkokrál leží na smrtelné posteli. Šlo to dokonce tak daleko, že otevřeně zaznívaly domněnky, že Gundrabur již byl smeten Vraccasovým kladivem a odebral se do Věčné kovárny. Nebylo obtížné vypátrat, kdo byli šířitelé takových novinek. Pocházeli z klanů z Go?mdilova kmene, kteří se nemohli dočkat, až uvidí svého krále sedět na mramorovém trůnu. Chtěli vést válku s říší elfů Álandurem a bylo jim úplně jedno, jestli má nějaký smysl, nebo ne.

Bislipura bylo možno najít všude, kde stálo několik trpaslíků pohromadě. Gandogarův kulhavý mentor, jak se zdálo, vůbec nepotřeboval spánek a kul železo, dokud bylo žhavé. Dopřával si odpočinku stejně řídce jako Balendilín, velkokrálovův poradce, kterého považoval za svého nejzatvrzelejšího protivníka. "Vraccas ať do toho praští kladivem," klel Bislipur, když vstoupil do komůrky, kterou mu Druzí přidělili k obývání. Nehýbe se to dopředu, rozčiloval se a posadil se na postel. Stále více příslušníků jeho vlastních klanů se zmocňovaly pochybnosti ohledně polního tažení proti elfům. Balendilín mi všechno zničí. Musím proti němu něco podniknout.

"Mistře, mám pro vás novinky," pronesl tenký hlásek pod jeho ložem, "i když se k vám jen nerad vracím. Vlastně jsem vůbec nechtěl zpátky."

Trpaslík vstal a kopl do konstrukce postele. "Ukaž se, gnóme!" Sotva Swerd vylezl ze svého úkrytu, vjela mu mozolnatá ruka jeho pána za krk a zvedla ho. Bislipur s ním zatřepal jako kočka s chycenou myší, než jím tvrdě mrštil do kouta. "A neopovažuj se mi ještě jednou vplížit do pokoje!"

Gnóm se obřadně posbíral a potáhl za svou červenou blůzu. "Já jsem se neplížil, mistře. Nebyl jste tu, a tak jsem čekal na místě, kde mě nikdo neodhalí, jak jste mi nařídil." Stáhl si jutovou košili níž a zakryl statné břicho, kde mu na zelenočerné kůži bujely černé chlupy. Špičaté uši čněly do výše a vytvářely dojem, že drží modrou čepici na hlavě. Bytostí jeho druhu bylo ve Skryté zemi velice poskrovnu.

"Chcete slyšet, co vám mohu vyprávět, mistře?" otázal se Swerd s nevinným pohledem svých velkých očí. Prach se mu přilepil na široké, odrbané kalhoty a na sešmajdané sandály s přezkou. Gnóm měl za sebou spoustu mil. "Smím pak jít?"

"Půjdeš, až už tě nebudu potřebovat," obořil se na něho Bislipur a jeho ruka sklouzla na stříbrný drát, jímž magickým způsobem utahoval a povoloval velikost pásku kolem krku. "Mluv, než ti zavřu přívod vzduchu."

"Ach, kéž bych vám nikdy nevlezl do skrýše," naříkal gnóm plačtivě. "Tak strašně toho lituju."

Vyčkávavě se na trpaslíka podíval a marně doufal, že v jeho neúprosné tváři spatří známku slitování.

"Není divu, že už skoro nikdo z vás nežije. Jste slabí a protivní." Králův mentor byl chladný jako mnohé drahocenné spony a prsteny, které nosil. Zúžil smyčku a tím i kožený pásek, který obepínal krk jeho otoka, o další kousek.

Swerdovy prsty stiskly magická pouta, aby jim zabránily se sevřít, stejně jako v předchozích třiačtyřiceti cyklech však neuspěl. S chroptěním se zhroutil na kameny, než ale nedostatkem vzduchu ztratil vědomí, povolil trpaslík svorku.

Gnóm zakašlal. "Máte můj dík, mistře. Dopřál jste mi další slunný den po vašem boku," zasípal a dovlekl se k židli. "Váš podlý plán nevyšel. Druhý uchazeč o trůn je ještě naživu, jak jsem slyšel. Zato naši lovci lidí už ne," začal svou zprávu. "Nemohl jsem narychlo sehnat žádné další muže, kteří by vaše zbábělé úklady přeměnili ve skutek. Časy ve Skryté zemi se změnily."

Bislipur přeslechl ostří ve slovech svého nuceného přísluhovače. Swerd to dělal od té doby, co byl v jeho službách, neboť doufal, že ho jeho pán v návalu vzteku zabije. Tuto laskavost mu však neudělá. Jen ať trpí. "Co se stalo?"

"Sledoval jsem ho a obě dvojčata až k Lot-Ionanovu tunelu, kde narazili na skřety..."

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar,
v roce 6234. slunečního cyklu, pozdní léto

R

achocení a chrastění zbroje prozrazovalo bestie na sto kroků. Jejich odporné hlasy kvičely jeden přes druhý. Skřeti objevili pozůstatky nemrtvého.

Když trpaslíci zabočili za ohyb chodby, stáli tváří v tvář nepřátelům. Východ byl od nich vzdálen tři sta kroků a celý tunel, alespoň jak se Tungdilovi zdálo, byl až po bránu nacpaný skřety. Mezi nimi a svobodou stál hotový les zbraní.

"To je krása," zaradoval se Prud'as a sklonil útočně hlavu. "Podívej, bratříčku, jak je ta chodba úzká. Aspoň nám žádnej neunikne." Zavířil sekerami. "Oink, oink! U Vraccase, to budou pěkný jatka!"

"Dnes s náma budeš bojovat poprvé, učený," oslovil Boëndal uchazeče o trůn vážně. "Stoupni si zády k nám, na zadku musíš pořád cítit naše zadky, tak se navzájem kryjeme." Hnědé oči vyhledaly Tungdilův pohled. "Důvěřuj nám tak, jako my věříme tobě. Ty to zvládneš, jsi dítě kováře."

Tungdil zaujal s bušícím srdcem bojovou pozici a na zádech cítil těla obou bratrů. Důvěřuj, připomněl si v duchu. Vraccasi, stůj při mně. Polkl a jeho strach zmizel. Za Lot-Ionana, Fralu a Skrytou zemi!

"Přestaňte s těma kecama!" okřikl je Boëndil plný nedočkavé radosti. Oči mu nepřítomně jiskřily. "Jdem na věc, rozpolíme jim hlavy a rozdrťme kolena!"

Bratři zahájili tanec smrti. Tungdilovy pohyby byly zpočátku trochu neohrabané, snažil se, aby je neztratil a neroztrhl jejich vzájemný kryt.

* * *

Zpočátku, když se třikrát, čtyřikrát otočili kolem dokola, vnímal Tungdil veškeré podrobnosti. Všiml si zpitvořených skřetích obličejů, rozeznával různé druhy zbroje, jimiž se chránili před zbraněmi trpaslíků, viděl, jak za změtí údů vykukují dřevěné vzpěry nebo jak se mu kolem tváří míhají dlouhé černé copy. Brzy se však všechno rozmazalo, vše bylo neuvěřitelně rychlé. Jeho mozek se koncentroval na dopadající meče, dýky a koule, aby se jim stačil vyhnout nebo kontrovat. Jeho sekera narazila nejednou na odpor, a protože se její ostří v nějaké chvíli zbarvilo na zeleno, předpokládal, že v té změti skutečně nějaké protivníky zasáhl.

Dvojčata se držela naprosto stejné taktiky jako tehdy v Zeleném háji. Krouživými pohyby postupovala vpřed, jako šroub se zavrtávala do nepřátelských útoků, udeřila a o zlomek vteřiny později stála o kus dál, aby protivníkům znemožnila zasadit pořádný úder.

Tungdil byl rád, že má na sobě kroužkovou zbroj. Protože nebyl v boji tak zběhlý jako jeho průvodci, utržil tu a tam nějakou ránu nebo bodnutí, které však nepronikly jeho železnou košilí. Pohmožděniny, modřiny, dokonce i nějaká ta zlomenina se daly snést, kdyby za to zůstal naživu a Nô'donnovi se nepodařilo dostat knihy a artefakty do svých tlustých rukou.

Slyšel Prud'asův krutý smích, po němž vždy následoval výkřik nějakého skřeta. Naproti tomu Boëndal bojoval klidněji a šetřil dechem.

Tungdilovi postupem času ztěžkly paže. Nejenže jim nepřátelé stáli v cestě vpřed, i protivníci za nimi, kteří se nestali obětí trpasličích zbraní, na ně tlačili a doráželi. V nouzi se v něm zrodila myšlenka.

"Kličkujme," zakřičel, aby upoutal pozornost obou bratrů a přehlušil řinčení čepelí. "Ke vzpěrám."

"Dobrý nápad, učený," odpověděl Boëndal, odvrátil vraním zobákem jeden úder a plochou stranou zranil skřeta. Krátce poté udeřila jeho mocná zbraň do dřevěného sloupu a smetla ho stranou.

Ze stropu okamžitě vypadla příčná vzpěra, na zem přšely úlomky kamene a špína. Ti tři tento manévr několikrát zopakovali, až se celá skála za nimi, která ztratila podpěry, zřítla dolů. Tionovy stvůry zmizely v lavině tun kamínků a štěrku, zřícená štola jim uvolnila záda.

Ze strachu, že je to taky zasype, prchali skřeti ven. Boëndil je vztekle následoval a několik jich srazil. Teprve až byli těsně před branou, zastavil se a čekal na oba zbývající trpaslíky.

"Jdem dál," zasupěl šťastně. "Venku na nás čeká ještě nejmíň dvacet těch sviní. Byla by škoda, kdyby těm jatkám utekly."

Oba dva se k němu připojili. I přes všechnu svou nenávist si Tungdil přál, aby zbývající protivníci utekli.

Pochyboval, že zvedne své unavené paže výše než k přezce opasku.

Opět se uskupili do podoby trojlístku a opustili magusův příbytek. Světlo hvězd je pozdravilo stříbrným leskem a osvětlilo skřety. Oči číhajících bestií zeleně plály a prozrazovaly, kde stojí. Musela tam být ještě dobrá stovka stvůr, které jim s tichým bručením, vrčením a čenicháním zastoupily cestu.

"Říkáte dvacet?" zamumlal Tungdil a jeho odvahy klesla.

"Připouštím, je jich o hrst víc, než jsem čekal," odvětil Bo?ndil. Na jeho hlasu však nebylo poznat, že by si navzdory přesile dělal nějaké vážné starosti. "Pak je to holt jedna z těch větších výzev, o kerejch jsem mluvil."

"Proběhneme kolem nich zleva, nebo zprava?" vyzvídal Tungdil, jak budou postupovat dál.

"Proběhneme středem," zahlaholil Bo?ndil. "Tak si aspoň budou jeden druhému překážet a my budeme mít největší šanci dostat se z toho se zdravou kůží. Já si vezmu na starost jejich vůdce. Pak na ně mužem zaútočit po křídlech a dorazit je."

"Tungdil ještě není na něco takového připravený," poznamenal Boëndal vážně. "Není důležité pozabíjet skřety, ale dostat ho v bezpečí do hor, bratříčku."

Tungdil mu byl za jeho pomoc nesmírně vděčný. Sám by se neodvážil nic namítat, protože nechtěl dvojčata zklamat, ale Boëndal měl přehled a dobré oči, které si velmi dobře všimly jeho únavy.

"No dobrá, tak prostě jenom prorazíme středem," pronesl Bo?ndil napolo uraženě, "a necháme jejich křídla na pokoji."

Jakmile se dohodli, učinili, co naplánovali, dříve než skřety napadlo střílet po nich šípy. Jejich osvědčená krouživá taktika zpočátku vycházela. Asi by to i zvládli, kdyby se nepřítelům nedostalo neočekávané pomoci.

Řady protivníků náhle prořídly. Skřeti před nimi couvali a zdánlivě jim uvolňovali cestu.

"Stát! Vraťte se, vy zplodenci zmrzačenejch elfů!" Prud'as hlasitě vykřičel své zklamání nad tím, že nestvůry prchají. "Mojím sekerám neuniknete!"

Místo skřetů se jim do cesty postavil jeden jediný velký muž. Tungdil ho okamžitě poznal, jeho obraz viděl ještě před chvilkou hovořit s fámulem. Tlustá, napuclá postava v tmavozelené róbě náležela tomu odpadlíkovi, magusovi, který zavraždil jeho pěstouna.

Ve skutečnosti vypadal ten člověk ještě odporněji. Krvavé slzy mu stékaly po tvářích, kůže a tuk mu volně visely na tváři a znetvořily jeho rysy. Páchl, jako by se vyvával v jámě se shnilými odpadky.

"Dostali jste se daleko," promluvil šustivým hlasem. "Teď už je toho dost." Jeho oči zamířily na Tungdila, nateklá ruka se k němu natáhla. "Dej mi ten kožený batoh s artefakty a knihy, co jsi ukradl v Zeleném háji, potom budeš volný."

Tungdil vzdorně uchopil sekeru. "Ne. To jsou věci mého pána a on mi neřekl, že je máš dostat právě ty." Nôd'onn se zasmál. "Poslechněte, jak mluví, ten statečný trpaslík." Udělal krok dopředu. "To, co u sebe nosíš, je můj majetek. Nebudu už s tebou dále vyjednávat." Zarazil hůl do země a naklonil konec s onyxem mírně vpřed.

Ruksak a batoh s magickými předměty náhle ožily, trhaly sebou, aby se Tungdila zbavily. Trpaslík pevně chytil řemeny, aby je udržel na místě, ovšem síly, které magus proti němu použil, byly příliš mocné.

Kožená poutka se roztrhla a věci mu proklouzávaly mezi prsty. V poslední chvílce přišlápl batoh nohou. V mžiku se rozhodl a zvedl sekeru. "Já ty artefakty zničím," vyhrožoval.

"Jen do toho. Ušetřil bys mi práci," vyzval ho Nôd'onn. Zvedl pravou ruku, natáhl prsty a hbitě je sbalil v pěst.

Batohy se s nesmírnou silou zvedly do vzduchu, takže je trpaslík už nedokázal udržet. Spadly na ruku nějakému skřetovi, který si je se zamručením přitiskl k tělu.

Magus náhle zakašlal. Z nosu se mu spustil tenký pramínek krve, který si rychlým pohybem setřel.

"Vraťte se do svojí říše, trpaslíci, a vyříd'te svému králi, že potřebuji jeho zemi. Může mi ji přenechat tak, že nikdo neprolije jedinou kapku krve, nebo nastoupí mé jednotky a spojenci a vezmou si ji násilím."

Ukázal na Tungdila. "Tady toho si můžete vzít s sebou. Nemám pro něho žádné použití."

Oba bratři mlčeli. Se železnou odhodlaností drželi zbraně a vyčkávali na příhodný okamžik, kdy by na maguse mohli zaútočit. Byli rozhodnutí, že jakmile něco odvede jeho pozornost, zadupou ho do země, ale zatím stále ještě nedošlo k takové události, která by k sobě přitáhla magusovu pozornost i bdělost skřetů.

O kus dál najednou zavládl mezi bestii nekľid. Strkaly se tam, vrážely do sebe, padla první ostrá slova. Jeden obzvláště působivý, svalnatý exemplář vytasil meč a vrazil ho až po rukojet' do břicha druhému, který stál hned vedle něho. Během několika okamžiků se v tlupě rozpoutala krvavá šarvátka.

Prud'as nepozorovaně sklonil hlavu - neomylné znamení jeho útoku na maguse. Hnědé oči se sverpě zaměřily na Nôd'onnova kolena.

"Ty mu rozlomíš hůl," nařídil Tungdilovi v řeči trpaslíků. "Byli bysme všem pro smích, kdybysme ho neporazili." Jak se zdálo, byla Bo'ndilovi zcela cizí slova jako přeceňování sebe sama nebo pochyby.

"Ne. Obvyčejnými zbraněmi se nám to nepodaří." Tungdil zašilhal k ozbrojené stvůře, která držela jeho ruksak a batoh s artefakty. "My ty věci potřebujeme. Jestli je chce zničit, tak se jich určitě nebojí bezdůvodně," zašeptal.

"Pak znáš svůj úkol, Tungdile. Dávej pozor, až dám signál," zabručel Prud'as, ale dříve než tři trpaslíci vyrazili, někdo je předešel.

Z kopce se dolů snesl blyštivý paprsek a zasáhl zrádného maguse do boku. Muž zalapal po dechu, prsty upustily hůl a magus zavrával kousek doprava.

Další kopí čiré magie vystřelilo, deset skřetů se vypařilo a zbyly z nich páchnoucí zbytky masa a kovu.

Zbývající bestie se rozeřvaly jedna přes druhou a ohlížely se po novém útočníkovi. Ve chvíli objevily na vyvýšenině štíhlou postavu a na mírný kopec zaútočily.

Nôd'on se pootočil, jeho pravá ruka se rozevřela, hůl se střelhitě vznesla ze země vzhůru a vlétla mu do dlaně.

Na tento okamžik trpaslíci čekali. Bo'ndil na něj s řevem vyrazil a sekl ho po nohou, Boëndal se rozmáchl válečným kládívem za hlavu, aby nabral potřebnou sílu a prudkost, a zabořil vraní zobák hluboko do magusových širokých zad. Trhl rukojetí zbraně a Nôd'on se pod dvojnásobným útokem poroučel k zemi.

Skřeti obklopující kouzelníka měli oči jenom pro nového nepřítele, který se uměl bránit. Jakoby z ničeho se nad hlavami nestvůr objevila černá oblaka, se hřměním se schylovalo k bouři.

Když se první útočníci dostali skoro na vrchol kopce, rozpoutala se plnou silou slota. Blesky sjížděly s rachotem na zem, zasahovaly jednu bestii za druhou a ty se pod nápoem energie, která jimi pronikala, trhaly jako párky ve vařící vodě. Pronikavě zářící paprsky oslepovaly skřety, kteří jim šli v patách, a útok na vyvýšeninu uvízl.

Zvedl se silný víchř, zaburácel všude kolem nestvůr a smetl je jako papírové panáčky. Bestie narážely do svých soukmenovců, větrný vír s nimi smýkal o stromy nebo je závaný víchřice uvlačely k smrti.

Prud'as přiskočil k bratrovi, který nabodl Nôd'onna na vraní zobák a tlačil ho k zemi. Čtyřikrát prudce sekl, až obrátle praskly a magusova useknutá hlava se koulela po cestě. Z rány se do prachu a špíny vylila páchnoucí, temně rudá kapalina.

"Ty artefakty!" připomněl Boëndal bratrovi a táhl ho dále, když se Bo'ndil se smíchem chystal rozeprout si kalhoty a v posledním výsměšném gestu počůrat mrtvolu trpasličí močí.

Tungdil se mezitím s posledním zbytkem sil vrhl na skřeta, který držel jeho rance. Nad svými útoky nijak nepřemýšlel, ale vedl sekeru citem spojeným s tím, co se naučil. Nestvůra padla k zemi rychleji, než předpokládal, jeho vítězství pro něj bylo skoro překvapením. Dokážu bojovat i bez těch dvou! pomyslel si a strhl rance k sobě.

"Se Skrytou zemí to zase vypadá dobře." Boëndal se vynořil po jeho boku, cop se mu kymácel přes rameno, jako by byl živý.

Jeho bratr jim kryl záda a rychle ještě poslal dva skřety na smrt. "Nebylo vůbec těžký..." Jeho oči sklouzly stranou a najednou vyrazil zuřivý řev. "Ne! U Vrace, přece jsme ho..."

Nôd'on se vztyčil. Jeho bezhlavé torzo se vzepřelo do výše, pak natáhl ruku. Hlava k němu připlachtila a sama od sebe se posadila na pahýl krku. Tam, kde sekery odvedly dokonalou práci, nezůstala dokonce ani jizva. Nebyl ani zmatený, ani nějak jinak ořesený, když naháněl zbývající skřety proti trpaslíkům a sám se obrátil proti pahorku, aby zničil nečekaného magického soka.

"Přineste mi ty artefakty a knihy," rozlehlo se nocí. "Zabijte ty trpaslíky!"

Drahokam na jeho holi vzplál. Nôd'on vztyčil ruku proti pahorku a země se zachvěla. Jeho magie vyryla do země hlubokou brázdu a uháněla přímým směrem k postavě na hřbetu výšiny. Blesky, které nyní na

něj dštily z oblak, vstřebalo ochranné kouzlo na délku paže před ním.

Já jsem si to myslel. Pozemskými zbraněmi se nad ním nedá zvítězit. Tungdil ukázal svým průvodcům cestu. "Tudy," zasípal. "Tam se dostaneme na cestu k jihu."

Všichni tři ve spěchu vyrazili pryč. Aby skřetům unikli, lehli si do příkopu a poslouchali, jak se jejich nepřátelé za nimi ženou. Byli těsně u nich, ale neobjevili je.

"Měli jsme bojovat dále," stěžoval si Bo?ndil šeptem.

"Pak bychom zemřeli. Viděls, že se Nôd'onnn zase zvedl? Bez hlavy?" Tungdil se vtiskl do vlahé půdy.

"On je mocnější než Mrtvá zem." Jeho pohled padl na zachráněný batůžek s artefakty. "Tady v tom leží klíč k jeho zničení."

"Ty jsi učený. Přijdi na to, jak to můžeme zařídit," odpověděl Boëndal. "Vrátíme se zpátky k trpaslíkům a podáme jim zprávu o tom, co má magus v úmyslu. Trpasličí říše jsou v nebezpečí a jak to tak vypadá, ty jsi poslední, kdo má ve své moci toho kouzelníka zastavit."

"Sám ne." Jeho poslední myšlenky, než ho přemohl spánek, se točily kolem magického protivníka, který Nôd'onna nečekaně napadl a jenž jim zřejmě zachránil život. Prosím, Vraccasi, kéž by to byl Lot-Ionan, přál si.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, pozdní léto 6234. slunečního cyklu

"A

pak jsem je sledoval v lese, ale najednou zmizeli," ukončil gnóm své líčení. Mírně povolil kroužek na krku, po němž mu tam zůstala tmavá podlitina. "Vypařil jsem se pryč, abych unikl skřetům."

Bislipur soustředěně přemýšlel. Bylo to tolik novinek, že podle nich musel nově přehodnotit své plány a záměry. "Takže jsou na cestě sem," podotkl pro sebe.

"Skřeti nebo trpasličí?" Swerdova poznámka zůstala bez odezvy. "Neměl byste informovat klany, že ten člověk má v úmyslu dříve nebo později vytáhnout do války i proti trpaslíkům? Jste tak podlý, že byste to opravdu chtěl zamlčet?"

Bislipur kulhal k východu. "Počkej tady a dej pozor, ať tě nikdo nevidí, dokud ti neřeknu," nařídil mu a opustil místnost.

"Ale ovšem, hrozivý mistře," povzdechl si gnóm, komíhal nohama a čekal.

* * *

Bislipur zabušil na dveře Gandogarova příbytku. "Otevři," zavolal, "musíme si o pár věcech promluvit."

Gandogar se objevil ve dveřích a udiveně se na svého mentora podíval. "Venku, Bislipure?"

"Procházka nám oběma udělá dobře. Navíc jsem se až moc dostal do řečí, že trávím příliš mnoho hodin za zavřenými dveřmi a chystám komplot proti velkokráli," odpověděl rádce kysele. "Ať nás tentokrát ostatní vidí."

Gandogar si přehodil přes zbroj lehký plášť a následoval Bislipura skalním labyrintem Obrosmrti.

V chůzi měli vytesaná umělecká díla Druhých. Klany vytvořily z obyčejného kamene věci, které se právě díky své prosté kráse vyznačovaly nesmírnou přitažlivostí. Jejich umění bylo dovršením každodenního života a přeměnilo ho v něco mimořádného. Slova jeho průvodce odvedla Gandogara od obdivného pozorování.

"Říkal jsem," opakoval Bislipur tiše, "že se nám dlouhé čekání může stát osudným. Velkokráľův postoj je čirá paličatost, nic jiného."

"A co navrhuješ?"

"Mluvil jsem v poslední době s mnoha ostatními klany. Jsou pro to, abychom konečně na elfy zaútočili a zničili je dřív, než nás předejde Mrtvá země."

Gandogar zpozorněl. "Že by to bylo až tak zlé? Aspoň bychom se o ně nemuseli starat."

"Ne. To by celou věc spíš zhoršilo, než zlepšilo," vysvětloval Bislipur. "Nezapomeň na sílu té hrůzy: co zemře, vrátí se. Náš lid by pak musel bojovat s nemrtvými elfy a ty bychom jen stěží dokázali zastavit. Mrtvá země má obrovské síly." Belhal se vedle krále, kroužková košile tiše cinkala. "Nebo elfové utečou na nějaké jiné místo, kde je nikdy nevysledujeme, a oni nebudou spravedlivě potrestáni za to, co nám

trpaslíkům provedli. Tvoje pomsta za smrt tvého otce a bratra by byla tatam."

Bislipur hovořil tlumeně, ale naléhavě. Trpaslíci, které cestou potkávali, nejspíš předpokládali, že se spolu radí, jak na příštím shromáždění přednesou své argumenty.

"Musíš usednout na trůn a vést ostatní kmeny proti Âlanduru," zapřisahal Gandogara. "Objevily se jisté známky, že Mrtvá země je až příliš dlouho v klidu. Kdyby se pohnula, musíme být v našich pevnostech a počkat, než se ta bouře přežene."

"Slyšel jsi velkokrále. Drží se zákonů našich předků," upozornil ho Gandogar. "Těmi se musí řídit a i já se jich budu držet."

Došli do překrásného, světle zalitého údolí, na jehož travnatých svazích se hemžily ovce a kozy. Na obou úbočích se do výše tyčily strmé štíty. V králi vzbuzovaly dojem, že narážejí do oblak a nutí je, aby se zde zdržely.

"Podívej, jaký mír zde vládne," povzdechl si a posadil se na kámen. "Přál bych si, aby shromáždění naší rady byla stejně pokojná."

"To srovnání sedí." Bislipurovy chladné oči zatékaly po příkrých loukách. "Ostatní trpaslíci se chovají jako ovce. Vejdou dovnitř, něco mekotají jeden přes druhého, dokud nedostanou žrádlo a pivo, a pak se spokojeně vrátí do svých klíček." Položil panovníkovi ruku na ramena. "Ty jsi král, Gandogare, který si nezaslouží čekat na přivandrovalého uchazeče. Požaduj rozhodnutí a nech na mně, abych přesvědčil většinu klanů."

"Požaduješ po mně hodně." Gandogar vstal. Spolu pokračovali dále v procházce a vrátili se do podzemních chodeb, které je zavedly hlouběji do tvrdého jádra masívu.

Přecházeli přes obloukové kamenné mosty, zvolna kráčeli po jejich rytinami zdobených obloucích nad jámami, u nichž nedohlédli na dno. Byly to uzavřené stoly, ve kterých se již nedalo nic vytěžit. Trpaslíci obrali horu o její bohatství, ta si z jejich počínání odnesla otevřené, černé rány.

Bislipur šel vedle svého pána a mlčel. Nechal ho, ať o jeho slovech přemýšlí.

"Opakované hlasování," pronesl Gandogar, zahlobán v myšlenkách. "Kdybych je požadoval, znamenalo by to, že se stavím nad zákony našeho národa a zpochybňuji rozhodnutí velkokrále."

"K tomu je zapotřebí hodně odvahy a ještě hlubší přesvědčení, že to, co činíme, je správné. Ty máš obojí," zapřisahal ho Bislipur. "Usedni na trůn. Hned."

Dorazili do jednoho z četných kamenolomů, kde trpaslíci lámali velké desky nejjemnějšího mramoru. Napravo od nich se klikatila nějaká řeka. Z mostu, dobrých sto osmdesát kroků nad hlavami dělníků, pozorovali pracovní ruch.

"Co se stane, kdyby Gundrabur náhle zemřel? Budeme bez velkokrále tak dlouho, než se tu objeví ten neznámý a celý proces bude moci proběhnout?" tázal se Bislipur, aby krále přiměl k rozhodnutí. "A co když Mrtvá země zaútočí a klany zde budou stát bez velitele? Kdo povede obranu a protiútok? Dojde ke sporům a trpaslíci při tom budou smeteni z povrchu země!"

Gandogar dělал, jako by Bislipura neslyšel, přesto se rádcova slova neminula účinkem. Tyto otázky si kladl stejně jako Bislipur, aniž by na ně znal odpověď. Jsou tu zákony, které nám dal Vracas. Ale směji nám škodit jenom proto, že důsledně dbáme na jejich dodržování? Smíme si kvůli tomu nechat ujít vhodnou příležitost? Pozoroval pracovníky, aby se nějak rozptýlil. I když se jednalo o kámen, neživý materiál, pouštěli se do díla s velkou pečlivostí a dávali si práci s přesným vyznačením rozměrů, jak velká má být následující deska. Činili se špičáky, kladivy a dláty a vytrhávali z kamenného těla hory kus jeho hmoty. Listy nesmírně silných pil, jimiž trpaslíci kámen řezali, byly poháněny vodními koly.

Šedý prach se vznášel ve vzduchu jako závoj mlhy, trpaslíci se proti němu chránili šátky před ústy a nosem. Kamenná moučka ležela v tlustých vrstvách na nástrojích, které nebyly moc často používány. Gandogar pocíťoval nesmírnou pýchu při pomyšlení, že se brzy stane velkokrálem kmenů a klanů, které tvořily jeden národ, a přitom byly tak moc odlišné. Sjednocoval je původ, krev a společní nepřátelé. Směji nám naše vlastní zákony být na škodu? Viděl před sebou tváře otce a bratrů, které zabily šípy elfů. Bezdůvodně. Jeho pěsti se sevřely, stáhl obočí.

Gandogar viděl dost a rozhodl se. "Máš pravdu, Bislipure, musíme jednat. Já povedu děti kováře k novému sjednocení, nikdo jiný. Pro tento účel není nic vhodnějšího než vést válku proti společnému nepříteli," prohlásil uvážlivě. "Triumf nad elfy znovu utuží jednotu kmenů a nechaje zapomenout na

všechny jejich předsudky, hádky a spory, které se mezi nimi v minulosti vyskytovaly."

"A tvé jméno by bylo nerozlučně spjato s tímto novým leskem," dodal jeho mentor spokojeně. Jak se zdálo, přinesla jeho nekonečná kázání konečně své plody.

"To čekání musí skončit. Budu po Gundraburovi požadovat, aby během příštích třiceti oběhů svolal závěrečné sezení, na němž bude potvrzeno mé nástupnictví."

"A jestli předtím zemře? Je starý a křehký..."

Gandogar neváhal. "Pak usednu na trůn a bude mi jedno, jestli ten podvodník dorazil, nebo ne," pronesl rozhodně. "Vrať me se. Jsem unavený a mám hlad."

Bislipurův mozek dopilovával nový úkol, který mu král nevědomky uložil, přestože nic takového nikdy nevyslovil.

Za třicet oběhů se může stát hodně věcí, pomyslel si trpaslík se šedohnědým vousem temně. Pro upevnění Gandogarovy moci spáchal již horší věci než jednu vraždu, tady jedna podlost navíc nehraje žádnou roli. Tentokrát však jeho záměr vyžadoval naprosto přesné naplánování. "Už jdu, můj králi," zavolal.

Bislipur přistoupil ke kraji mostu a zadíval se dolů do zející, zdánlivě nekonečné díry. Kdo spadne do takové propasti, zmizí navěky. Swerd brzy zase dostane nějakou práci.

Skrytá země, kouzelná říše Ionandar
v roce 6234. slunečního cyklu, pozdní léto

"Z

vedni se na nohy, učený. Jde se dál," zašeptal mu někdo do ucha. Na krku ho zalechtaly vousy, jeho snění o lepším světě skončilo. Tungdil se zvedl a protřel si oči.

Dvojčata vyhlížela z příkopu a pátrala, zda se mezi stromy nepotulují nějakí skřeti, vypadalo to však, že je ty bestie hledají někde jinde. Tím je nijak neohrožovaly a trpaslíci mohli vyrazit na jih do říše Druhých. To je ale dobrodružství, vytanulo Tungdilovi stísněně na mysl. Bylo to to nejhroznější, co si kdy dokázal představit. Vydal se na cestu, aby zanesl nějakému člověku pár artefaktů, a teď se ocitl jako uchazeč o trůn celé říše trpaslíků v samém centru války šíleného Nudina se Skrytou zemí. Zemřeli všichni, které kdysi znal a měl rád, jen on sám je se dvěma trpaslíky na útěku před tím šilencem, jenž usiluje o jejich životy a o věci, které nesou s sebou. A já nemám ani potuchy, co si s tím počít.

Tungdil si setřásl z vlasů a vousu zbytky větviček a listů. Když Nudin vyhlásil válku - zalovil rychle v paměti po magusových slovech - celé zemi, všem králům a elfům, nezalekl se dokonce ani výhrůžek trpaslíků.

"Vypadáš, jako by sis s něčím lámal hlavu," odhadl ho Prud'as a podal mu kus chleba se sýrem. Pak ukázal k lesu. "Pojd'. Můžeš jíst cestou."

Tungdil se zařídil podle válečnickových pokynů. "Nudin musel všechno připravovat strašně dlouho, a jestli nás chce využít jako posly, musí si být svou věcí nesmírně jistý," přemítal nahlas.

Bo?ndil se rozchechtal. "Ale jen do té doby, než jsme mu usekli hlavu."

"Ale to ho nijak zvlášť nerozházelo," připojil se jeho bratr mrzutě. "Víš o tom něco, učený? Umí to všichni čaroději?"

Trpaslík potřásl hlavou. "Ne. Magusové jsou obyčejní lidé, kteří jenom žijí déle než ostatní, ale i oni krvácejí a bývají zranění, stejně jako jiní. Sám jsem viděl, jak se Lot-Ionan jednou pořezal nožem. Když se léčil pomocí kouzelného zaklínadla, zeptal jsem se ho, jestli tím zaříkadlem umí odvrátit i smrt..."

Opět před sebou spatřil důvěrně známé tváře svého pěstouna a Fraly. Smutek ho přemohl a odmlčel se. Jeho průvodci na něj nenaléhali.

"Proti smrti nic nepořídí," dodal sklesle. Bohužel.

"Nebo to dokážou jenom ti špatní," navázal na jeho slova Boëndal. "Nôd'onn se tak jako tak zase zvedl na nohy. Přitom měl můj vraní zobák v zádech a přišel o tu svoji odpornou palici."

"To bude nějaký prachzvláštní kousek," usoudil Bo?ndil opovržlivě. "Takový nadání si asi vyžebal od Mrtvé země."

Tungdil pro to neměl žádné vysvětlení. Jestliže zpočátku předpokládal, že se Nudin stal nemrtvým, pak

čarodějovo zmrtvýchvstání jeho domněnku vyvrátilo. V nejhorším případě se tomu odpadlíkovi podařilo proniknout tajemstvím věčného života, což by mělo za následek, že Skryté zemi bude hrozit věčná temnota.

"Měli jsme ho rozsekat na malé kousky a ty spálit," zavrčel Bo'ndil.

"To by vám také moc nepomohlo," ozval se zvuký hlas, který se rozlehl mezi kmeny stromů. "Nôd'onna již není možno zničit zbraněmi, o jejichž existenci smrtelníci vědí. Ani meč, ani sekera, ani magie to nedokáže. Sama jsem to zkusila a neuspěla jsem."

Trpaslíci popadli do rukou sekery, Bo'ndil jim kryl záda. "To nemůžou být žádní skřeti," šeptal Boëndal Tungdilovi.

"Uvidíme, jestli to je něco lepšího," podotkl jeho bratr. "Malá nebo větší výzva?"

Z krytu zelených jedlí se vyloupila postava, která Tungdilovi málem vyrazila dech. Nikdy by nepovažoval za možné, že by lidé mohli být tak velcí. Tenhle byl přinejmenším tak vysoký jako dva trpaslíci a hrud' měl širokou jako sud.

Pohled na jeho zbroj, kterou znal pouze ze svých knih, byl impozantní. Brnění s vysokým krčním plátem i chrániče paží a holení byly vykovány z drahocenného tionia a vytvarovány tak, že svému nositeli propůjčovaly svalnatý ocelový vzhled. Pod kovovými díly vykukovaly části kroužkové košile, která muži poskytovala další ochranu. Aby jeho kovový oděv příliš neřinčel, nosil mezi jednotlivými vrstvami kovu lehký přehoz.

Obrovité nohy vězely v okovaných holínkách a jeho hlava byla skryta pod helmou, jejíž obličejová část, ozdobená pečlivě propracovanými rytinami, byla vypracována do podoby démona. Ve výši čela helmu obepínal kruh na prst dlouhých ostnů, připomínající korunu.

V pravé ruce držel lehce jako kousek dřeva dvoubřitou sekeru, v levé štít. Na opasku se zbraněmi se klímala malá válečná koule spolu s mečem, který na tomto válečníkovi vypadal jako dýka. Jako kdyby mu váha zbraní a smrtelný arzenál nestačily, měl na zádech uvázaný obouruční meč.

Bo'ndil vrhl rychlý pohled přes rameno, aby si udělal o nově příchozím první dojem, a už z něj nedokázal spustit oči.

"Pusť mě dopředu," úpěnlivě žádal svého bratra. "Vezmi si na starost, abysme měli krytý záda, zatímco já se postarám o tu horu železa." V jeho očích se toužebně zablýsklo. "Tomu říkám velká výzva. Ten toho určitě zvládne víc než ty svině."

"Buď zticha," umravnil ho Boëndal ostře. "Ještě ani nevíme, co chce."

"Na chlapa jako stodola má hodně vysoký hlas," poznamenal Tungdil udiveně.

Vedle válečníka se objevila nějaká žena se světlými vlasy, spletenými do copu, a s přísným obličejem.

"Taky to nebyl jeho hlas." Změřila si trio modrýma očima. "Byl můj."

Tungdil přemýšlel, jestli ji zná, ale její výrazné rysy mu nic neříkaly, stejně jako způsob, jakým se oblékala. Ženino atletické tělo vězelo v tmavě hnědém koženém šatu s dlouhými rozparky na nohou, které zaručovaly co nejlepší pohyblivost. Dále měla na sobě černé holínky a rukavice. Pravou ruku držela na rukojeti meče. Čím dále ji pozoroval, tím více si vzpomínal na něco, co mu jeho pěstoun kdysi vyprávěl.

"Vy jste Andôkai, které se říká Bouřlivá?" zeptal se váhavě.

Mága přikývla. "Zcela správně. A ty jsi Tungdil a podařilo se ti i s tvými přáteli uniknout Nôd'onnovi."

Ukázala na obrovitou postavu vedle sebe, která ji převyšovala skoro o pět hlav a stála nehybně na místě jako socha boha války. "Tohle je můj věrný průvodce Djerûn."

"A co si přeješ od..." začal se Boëndal podezřívavě vyptávat, avšak Tungdil mu rozčileně skočil do řeči.

"Co je s Lot-Ionanem? Žije ještě, ctihodná mágo?"

Andôkai na něho pohlédla, její obličej se temně potáhl bolestí a vztekem. "Je mrtvý, Tungdile. Mrtvý stejně jako Maira, Turgur a Sabora. Nôd'onnn je připravil o život, aby si zametl cestu k moci nad Skrytou zemí."

Trpaslík sklonil hlavu. Jistota zbolela, smutek a lítost nad definitivní ztrátou jeho pěstouna z něj vyhlodal kus jeho já a zanechal po sobě prázdnotu hlubokou jako propast.

"Mistry následovali na cestě zkázy i jejich nejlepší učedníci, takže Nôd'onnn je teď magusem, kterého se nikdo neodvážá napadnout," vyprávěla neúprosně dále.

"Pak tos byla ty, kdo na něho zaútočil blesky! Dokázala sis s ním poradit líp než my?" vložil se Prud'as. "On vzdoruje všemu," odvětila maga. "Zaútočila jsem na něho vším, co svedu, ale on odolal. Když jsme viděli, že i to, že jste mu usekli hlavu, také k ničemu nevedlo, tušili jsme, že by mohlo být příliš pozdě. Pak jsme získali jistotu."

"Ti Dlouzí," zabručel Boëndal nevrle. "Jeden aby si tady vyrval všechny vousy, aby je uchránil před Tionovými hordami, co číhají za horama, a co dělají oni? Postarají se zevnitř, aby všechno zaniklo. Vracas vám měl raději přidělit nějakou chůvu, která by vás chytla za ruku a klepla přes prsty, když vyvádíte nějaké hlouposti."

"V tom máš asi pravdu." Maga k nim popošla. "Hledala jsem vás, abych zjistila, co po vás Nôd'onnn chce," vysvětlovala, proč se u nich objevila. Podřepla před Tungdilem. "Musíš vlastnit něco, co by bezpodmínečně chtěl mít. Co to je?"

"Nic, nic to není. Je to jenom památka na mého pána," zalhal Tungdil. "Nudin ho asi neměl rád a chtěl ty věci, aby je zničil."

"Naopak, kdysi si velice dobře rozuměli. Tvůj pán naproti tomu neměl rád mě," usmála se na něj. Tungdil si vzpomněl. Mohly za to její názory a její bůh Samusin. Jestli se dvojčata dozvědí, že maga strpěla ve své říši skřety, může dojít k nerovnému boji. Přitom nešlo jen o magické schopnosti té ženy, ale i o sílu jejího průvodce, kterému by bez mrknutí oka věřil, že rozpoltí strom.

"Já tě taky nemám rád," dal Bo?ndil zcela jednoznačně najevo své mínění. "Běž si svou cestou a nech nás na pokoji. My máme jiný starosti."

"Jiný starosti?" zopakovala Andôkai výsměšně jeho slova. "Nebudete mít už vůbec žádné starosti, jen co se magus zmocní všech království. Země trpaslíků padnou stejně jako území lidí a elfů. On a Mrtvá země, se kterou se spolčil, usilují o moc. O neomezenou moc." Andôkai vystrčila bradu a s posměchem se podívala dolů na Bo?ndila. "Jen si prchejte do svého útočiště v horách. Říkám ti, Tionovy bestie brzy zaútočí na vaše pevnosti ze dvou stran."

"Co podnikneš ty?" zeptal se Tungdil.

"Odejdu odsud pryč," odpověděla mu po pravdě. "Nejsem takový blázen, abych si myslela, že dokážu zadržet Mrtvou zemi. Žádné vojsko nebude schopné proti Nôd'onnnovi něco podniknout, i když si to králové myslí a spoléhají na to. Co bych si tu pak počala? Abych se po smrti vrátila jako nemrtvá? Před něčím takovým nechť mne Samusin ochrání." Zkoumavě pohlédla na trpaslíky. "A co vy? Vracíte se do říše Druhých? Jestli je tomu tak, připojím se k vám, projdu Vysokou branou a víc už mě nikdy nespátříte. Do té doby budeme spojenci."

Trpaslíci se krátce poradili a navzdory Prud'asovu hlasu souhlasili s jejím návrhem. Tungdil a Boëndal se poučili z minulosti a chtěli si touto cestou zajistit pomoc magie, aby byli během svého putování na všechno připraveni.

Bo?ndil sice prskal, ale pak toho nechal, protože ve slovním souboji nebyl zvlášť dobrým soupeřem, Tungdilův učený jazyk ho přišpendlil ke zdi. "Kdybysme na ty dva v něčem doplatili," přísahal jim, "tak vám z toho, co ode mě uslyšíte, bude hučet v uších."

"Smiš se k nám připojit," oznámil Tungdil Andôkai.

"Ale my určíme, kudy a kam se půjde, blond'atý cope," připojil Bo?ndil a odhadoval ozbrojence pohledem. Bylo na něm vidět, že by se až příliš rád změřil s protivníkem, vysokým jako věž. "Umíš mluvit? Haló! Slyšíš nás vůbec tak vysoko nahoře a s kýblem na hlavě?"

"Djerûn je němý," vmísila se maga ostrým tónem do hovoru. "Nech ho na pokoji a chovej se laskavě zdvořile, jinak bych já mohla dělat poznámky o tvojí velikosti a tvém pachu."

"Já rozhoduju, kdy budu zdvořilej," opáčil pokáraný trpaslík uraženě a přehodil si cop přes rameno. "A nepleť se mi do cesty," obrátil se na bojovníka, než zamířil do čela skupinky. "Ti skřeti patří mně. Ty se pěkně zařadíš do fronty."

Pochod začal. Tungdil kráčel za Andôkai. Promluvím si s ní večer u ohně, rozhodl se. Chtěl se dovědět další podrobností, které nebyly určeny pro uši dvojčat.

"Jak zemřel Lot-Ionan, ctihodná mago?" vyptával se Tungdil čarodějky, která seděla kousek stranou od ohně na svém plášti a zírala do plamenů. Zvolil prostou řeč učených, aby jí předvedl své vzdělání a dal zřetelně najevo, že je něco víc než jen obyčejný trpaslík.

Trvalo dlouho, než posbíral odvalu a přisedl k ní blíže, aby si s ní mohl promluvit mezi čtyřma očima. Vedle magy dřepěl její válečník, zády opřený o kmen stromu. Zbraně ležely nalevo a napravo od něj, pečlivě uspořádané podle délky, a okamžitě na dosah. Trpaslík nedokázal rozeznat, jestli ten muž pod svou helmou spí nebo bdí.

"Lot-Ionan tě leccos naučil, jak slyším," odpověděla pomalu, aniž by odvrátila zrak od ohně. "Vzdělaný trpaslík, to je ve Skryté zemi vzácnost. Ještě větší vzácnost než jen trpaslík." Odmlčela se. "Mám nás oba trápit vyprávěním o onom večeru, kdy byla spáchána zrada? Co z toho budeš mít, když budeš vědět, jak tvůj pán přišel o život?"

"Snažím se pochopit, proč se Nudin změnil."

"O to se já snažím také, Tungdile." Andôkai k němu natočila přísný obličej. "Mně se to nedaří."

Vyprávěla, jak ona sama dopadla onoho večera. "Nudin mne napadl bez varování a srazil mne úderem magie, až jsem pozbyla smyslů." Rukou si přejela po bradě. "Já jsem ho skolila úderem meče, ale on mě při tom probodl svou holí. Pak už si z té noci vzpomínám jen na nějaké zvuky, které mi pronikly do hlavy, i když jsem ztratila vědomí." Žena se zhluboka nadechla, natáhla nohy, zaklonila hlavu a zadívala se na hvězdy. "Museli se statečně bránit, na jejich smrtelné výkřiky nezapomenu po celý zbytek života. Cítila jsem, jak mi krev uniká z těla, a nic jsem proti tomu nemohla dělat."

"Jak se vám podařilo přežít?"

Maga se něžně podívala na nehybného válečníka. "To Djerûn. Nôd'onn zapomněl, že jsem ho s sebou přivedla do paláce. Vkradl se do místnosti, když z ní ten šílenec odešel, a ošetřil moji ránu. Byla jsem příliš slabá, než abych se tomu zrádci postavila. Djerûn vzal jednu mrtvolu z městského hřbitova, oblékl ji do mých šatů a položil ji místo mne do místnosti k ostatním mrtvým, aby si Nôd'onn myslel, že už pro něho nepředstavuji žádné nebezpečí." Natáhla se po větvičce a vhodila ji do ohně. Jiskry se s praskotem roztančily vzhůru k černé obloze. "Ani když žiju, nejsem pro něho ničím nebezpečná," pronesla sklíčeně.

"A... Lot-Ionan?" chtěl vědět Tungdil.

"Když mne Djerûn odnášel pryč, byl už tvůj pán proměněný v kámen," odvětila tiše. "Nôd'onn z něho udělal sochu." Slzy bezmocného vzteku se jí řinuly z koutků očí.

"Udělal z něho sochu," zašeptal trpaslík a přisedl si blíže k ohni. "Dá se to kouzlo..."

Plavovlasá žena potřásla hlavou a přestala se snažit dál něco vysvětlovat. Němě seděli vedle sebe, pohrouženi v myšlenkách na zavraždění. Hvězdy se nad nimi otáčely, čas plynul.

"Vy chcete opustit Skrytou zemi? Kam? Co se stane s vaší říší?" vyptával se Tungdil unaveně. Oči ho pálily, protože ani jednou nemrkl, jen pozoroval hru barev v ohni. Teplem plamenů se mu na tvářích vypařily slzy, sůl dráždila citlivou pokožku. "Myslíte, že to někde v dálce bude lepší, ctihodná mago?"

"Není moudré stavět se do cesty valícímu se balvanu, když je člověk sám," odvětila tiše. "Nemám chuť zbytečně prodlužovat utrpení, takže se své říše dobrovolně vzdávám. Čeho bych dosáhla, kdybych se postavila na odpor? Uvidím, co je za Skrytou zemí. Skrytá země si už své jméno dále nezaslouží."

Naznačila Tungdilovi, aby se stáhl. "Chtěla bych se vyspat."

"Máte můj dík, ctihodná mago." Tungdil se vrátil zpět ke dvojčatům a povyprávěl jim o událostech v Lios Nudinu.

"Takže jsou ostatní čaroději doopravdy mrtví?" divil se Prud'as, zatímco si griloval kus sýra ze své zdánlivě nevyčerpatelné zásoby. "A to se o tom, co dokážou, vyprávějí úplně šílené historky."

"Proti zrádné dýce nic nezmůže ani ten nejsilnější štít," usoudil jeho bratr a vsunul si opečený kus sýra mezi zuby. "Dlouzí jsou prostě smutný národ. Když je bohové stvořili, měli zrovna špatný den," prohodil mezi žvýkáním. "Ale ještě smutnější je, že strhnou do zkázy celou zemi."

Tungdil si vzal nabídnutý sýr a vložil jej do úst. V průběhu doby začal jeho pronikavou chuť přímo milovat, což pokládal za znamení, že se stále víc stává jedním ze svého národa.

Bo'ndil ho šťouchl do boku a ukázal klacikem na podivuhodnou dvojici na druhé straně tábora.

"Podívej, on má ten svůj hrnec pořád ještě na hlavě," rozesmál se. "Určitě mu k ní přirostl."

Boëndal projevil trochu víc úcty. "Takového Dlouhého jsem ještě neviděl," připustil. "Pravda, nebyl jsem ještě tak často mezi lidmi, ale tohle je s velkým náskokem ten největší exemplář, jaký jsem kdy potkal. Ten nažene strach dokonce i skřetovi."

"Myslíš, že to není vůbec žádný člověk? Třeba nějaký mladý skřet?" obával se jeho bratr. "V tom

brnění by mohlo trčet kdeco." A hned se chystal přejít k němu a vyptávat se. "Jestli je to nějaký zelenokožec nebo nějaká jiná bestie, umře na místě," prohlásil. "A jeho paní hned s ním. Je mi jedno, jestli je čarodějka, nebo ne, Dlouzí už ji stejně k ničemu nepotřebují."

Tungdila polilo vroucí horko. Musím mu zabránit, aby tu rozpoutal spor. Jestli vydráždí toho válečníka k boji, postaví se Andôkai na jeho stranu a to by mohlo skončit moc špatně.

"Ne, počkej, je to člověk," s důrazem v hlase uklidňoval trpaslíka. "Ve Skryté zemi jsou lidé, kteří jsou tak velcí. Četl jsem, že z nich stavějí samostatné armády a skřeti před nimi mají obrovský respekt."

Na čele mu vyrazil pot, když obelhával příslušníky vlastního národa, ale koneckonců, ta lež posloužila dobrému účelu.

"A proč tak vyrostou?" Bořndil si nedal pokoj. Pohrával si se sekerou a pořád ještě doufal, že najde nějaký důvod, aby se s tím ozbrojencem dostal do sporu a mohli tak spolu změřit síly.

"Jejich... matky..." Tungdil horečně hledal nějakou výmluvu, která ani nemusela být zrovna logická, "ovážou... novorozence hned po porodu několika provazy kolem těla a nohou... a tahají za ně. Dělají to každý den, ráno i večer," pouštěl si pusy na špacír. "A zabírá to, jak vidíte. Jsou to vyhlášení bojovníci. Vrostou do své zbroje a není je možné od ní oddělit."

Bratři vykulili oči. "Lidi dělají něco takového?" Prudás to nedokázal pochopit. "To je dost krutý, nebo ne?"

"Tak to stojí v knihách."

Boëndal sklouzl pohledem po železném bojovníkovi. "Moc rád bych věděl, kolik váží a kolik dokáže unést."

Tři trpaslíci pozorně sledovali muže, o němž stále ještě nevěděli, jestli spí, nebo ne. Rozšklebené démonské rysy na hledí plály v záři ohně, jako by se jim vysmívaly.

Boëndal pokrčil rameny. "Někdy bude muset jíst," zamumlal. "Pak jeho obličej uvidíme."

IX

Skrytá země, království Gauragar

v roce 6234. slunečního cyklu, pozdní léto

T

ak prapodivnou skupinu, jako byla ta, která již pěknou řádku oběhů putovala Ionandarem a nyní i Gauragarem, neviděla Skrytá země déle než tisíc slunečních cyklů.

Dlouho předtím, než nad vrcholkem kopce vykoukly hlavy trpaslíků, se nad výšinou vztyčilo majestátné opancéřované tělo válečníka. U sedláků, kteří si šli na polích za svou prací, vyvolalo zděšené výkřiky a ústa široce otevřená v údivu.

Dvojčata se obvykle pohybovala vpředu, Tungdil uprostřed a maga a její bojovník následovali s mírným odstupem za nimi. Djerûn přitom dělal velice malé krůčky, aby magu a trpaslíky pořád nepředbíhal.

Andôkai koupila od jednoho rolníka za hříšné peníze koně, na kterého naložila zavazadla a část mužových zbraní.

Tungdil celou dobu dumal nad tím, zda má čarodějce říct o knihách, které veze s sebou. Jak se zdálo, znepokojovala Nôd'onna tajemství skrytá v těch spisech ve stejné míře jako artefakty, a trpaslík z toho čerpal naději, že bude proti němu možno něčeho dosáhnout. Kdyby se mi to nepovedlo, musí se Andôkai vzdát svých plánů na útěk. Je to poslední maga. Z hloubi duše věřil, že se mu ji podaří přesvědčit. Takže mírně zvolnil krok, až šel těsně vedle ženy. "Nad něčím si lámu hlavu," dal se do řeči. "Jak je možné, že vy ještě můžete magii využívat? Nudin... Nôd'onn ji přece změnil."

"Proč bys to rád věděl?" odvětila.

"Je to důležité."

"Pro tebe, nebo pro mne?"

"Pro Skrytou zemi."

"Ohó, jestli je tomu tak, pak samozřejmě odpovím." Andôkai se pousmála. "Protože já nejsem tak moc hodná, jak byli ostatní magusové. Můj bůh Samusin je pro vyrovnanost, má rád temnotu stejně jako

světlo, a já proto mohu využívat obojí. Nôd'onnem zkažená magie mi nijak nevadí, přestože je pro mne nyní obtížnější, když ji chci v sobě uložit a použít. Zrádce nepočítal s tím, že žiji. Ale co má být, já už se nepočítám." Přiložila si ruku nad oči a zkoumala, jak to vpředu vypadá. "Pomalu by měl přijít les, který nám poskytne trochu stínu. To slunko se už skoro nedá vydržet."

Ted' nebo nikdy. Tungdil posbíral odvalu. "Ctihodná mago... Dejme tomu, že by existovalo něco, čím by se dal ten zrádce zastavit. Pokusila byste se o to?" zeptal se bez okolků.

Andôkai se nenechala rušit a šla dále, dala si pěkně na čas. "Jedná se ti o to, co pořád nosíš u sebe, mužičku?"

"Vzali jsme si to v Zeleném háji od Goréna," povyprávěl jí o jejich dobrodružství. "Alfové a skřeti po tom pátrali, ale my jsme je předběhli."

"Mohu to vidět?"

Tungdil váhal. Zašel však již stejně příliš daleko, teď už nevadilo, jestli ta žena dostane knihy k nahlédnutí. Opatrně je vytáhl, rozbil šátek a podal knihy čarodějce.

Andôkai knihy postupně rozevřela a opatrně v nich listovala, v její tváři se však nezobrazilo žádné rozrušení.

Trpaslík cítil, jak se v něm vzrývá velké zklamání, protože počítal s tím, že se bude divit. To, že kouzel znala žena zůstávala tak klidná, hodnotil jako špatné znamení.

"To je všechno?" zeptala se po chvilce a vrátila mu folianty zpět.

"Co je uvnitř?" odpověděl na dotaz další vzdornou otázkou.

"Jsou to sbírky příběhů o legendárních stvořeních, pohádková vyprávění o zbraních a záhadné líčení cesty jedné pátrací skupiny, která kdysi vytáhla přes Kamennou bránu do zemí za horami. Jak stojí v předmluvě, zpět se vrátil jeden jediný muž, smrtelně zraněný, a přinesl s sebou spisy, které byly shrnuty do této knihy. Nemám zdání, proč by na tom mělo Nôd'onnovi záležet, jedině snad, že by si zachoval svou starou vědychtivost."

"Nic víc?" divil se Tungdil a ukládal přitom knihy zpět.

"Nic víc."

"Ale... on kvůli tomu nechal napadnout a zničit jednu osadu. Poštval nám na krk skřety, aby je dostal do rukou." Vzpurně se na ni podíval. "Mýlíte se, ctihodná mago. Musí v nich ležet ukryté nějaké tajemství, které si nedokážete vyložit."

"Já že si ho nedokážu...?" Vládkyně říše Brandôkai ze zplna hrdla rozesmála. "Djerûne, to si poslechni. Trmácím se tady prašnou cestou vedle jednoho trpaslíka, který předstírá, že je učenější než já."

Válečník dusal těžkým krokem dál a nehnul ani brvou.

"Já nejsem učený, ale určitě jsem miň namyšlený a nafoukaný než vy," poznamenal Tungdil. "Jste si jistá, že ve vás neproudí žádná elfí krev?"

"Ejhle, trpaslík má zuby," prohodila maga pobaveně. "Je vidět, že tě vychovával Lot-Ionan." Kývla směrem k dvojčatům před nimi. "Ti by už dávno vytrhli sekeru a pokusili se ukončit náš rozhovor po svém." Andôkai najednou zvažněla. "Večer si ty knihy ještě jednou prohlédnu, Tungdile, až na to budu mít naprostý klid. Možná se v nich opravdu skrývá něco víc, než jsem si myslela."

"Děkuji, ctihodná mago." Trpaslík přikývl a klusal dopředu, aby se připojil k oběma sourozencům.

"Možná se brzy dovíme, proč se chtěl magus zmocnit našich knih," oznámil jim.

"Copak jsi o nich tý Dlouhý vyprávěl?" otázal se Bo?ndil nevěřicně.

"Ukázal jsem jí je."

Trpaslík potřásl káravě hlavou. "Ty ses doopravdy moc dobromyslněj, učenej. Chovej se miň jako člověk a staň se konečně jedním z nás."

"Ale? To jím mám rozpoltit hlavu, když si myslí něco jiného než já?" vyjel na něj Tungdil podrážděně.

"Pro začátek by to ušlo," opáčil Bo?ndil neméně kousavě.

Boëndal se vsunul mezi oba kohouty, aby spor urovnal. "Dost! Šetřete si hněv na skřety, které určitě ještě potkáme," napomínal je důrazně. "Bylo v pořádku, že se jí zeptal. Nejsem rád, když mě někdo honí kvůli něčemu, o čem nic nevím."

Jeho bratr zabručel něco nesrozumitelného a zrychlil krok.

"Nikdy jsem netvrdil, že cestování s námi bude snadné, učený," prohodil Boëndal s úšklebkem.

Tungdil se musel rozesmát.

* * *

Navečer se zastavili k odpočinku. V noci se již citelně ochladilo, vzduch voněl hlínou a trávou a cvrčci cvrlikali svůj koncert.

Zatímco trpaslíci pojedli z posledních zbytků zásob - zahlédli totiž na obzoru první mohutné vrcholky hor a doufali, že brzy okusí čerstvé trpasličí lahůdky - zabývala se Andôkai, jak slíbila, knihami a studovala jejich obsah.

Tungdil ji nechal v klidu a nerušil ji, což mu však nebránilo v tom, aby se vydal za Djerûnem a přinesl mu jídlo. Stejně jako během předcházejících večerů před něj postavil talíř s bochníkem chleba, půlkou sýra a velkým kusem masa.

Tentokrát si chtěl dát pozor, až se válečník pustí do jídla. Doposud totiž nikdo z nich nevěděl, jak bez té ocelové pokrývky hlavy vypadá.

"Djerûn převezme první hlídku," prohlásila Andôkai a nezvedla při tom oči od knihy. "Můžete si lehnout."

"Pro mě za mě," zabručel Bo?ndil a hlasitě si říhl. Vytrépal si ty největší drobký z vousu, svinul cop do pohodlného polštáře a uložil se vedle ohně. "Ale jestli se objeví ty sviňuchy, Dlouhej, tak mě poslušně vzbudíš a já jim dám okusit svoje sekery," radil bojovníkovi, který jako vždy seděl nehybně na zemi. Bratři využili příležitost, že mohli jít spát jako první. Brzy se jejich hlasité chrápání rozléhalo lesem a rozechvívalo drobné větvičky.

Mága vyčerpaně sklapla knihu. "Teď už vím, proč si až dosud brávali noční hlídku hned zkraje," zaprskala. "Ten randál se dá snášet jen tehdy, když člověk sám hluboce spí."

Tungdil se přidušeně zasmál. "Jak to teprve musí vypadat v trpasličí říši?"

"Nebudu tam dost dlouho na to, abych ti na tuhle otázku mohla odpovédět," zavrčela nevrle a protáhla se. Svaly na pažích jí naběhly, čímž si vysloužila Tungdilův uznalý pohled. Dokonce ani děvečky v jejich štole, které vykonávaly spoustu fyzické práce, se nemohly měřit s Andôkainou silou.

"Našla jste něco..." Tungdil se kousl do rtu. Přitom si pevně předsevzal, že s ní o těch knihách nezačne mluvit.

Skrčila nohy, opřela se o ně lokty a složila bradu do dlaní. Její modré oči hledaly Tungdilův pohled. "Ty si myslíš, že bych se rozhodla jinak, kdybych v těch textech našla nějaký prostředek proti Nôd'onnovi?"

"Váš bůh je bohem rovnováhy. Musíte přece považovat za svou povinnost nastolit ve Skryté zemi rovnováhu mezi temnotou a světlem!" apeloval na její přesvědčení, když už, jak se zdálo, neměla čest samotná pro ni žádný velký význam. Jak jinak by se dalo vysvětlit, že nechala vlastní říši na holičkách? Andôkai položila ruku na hřbet jednoho foliantu v černé vazbě. "Kdyby se tam dalo najít nějaké zaklínadlo nebo kouzlo, které by dokázalo srazit Nôd'onna na kolena, byla bych připravena postavit se mu do cesty," pronesla zamyšleně. "Já jsem nic takového nenašla. Květnaté popisy bájných bytostí, pohádky... nic víc."

"Znamená to, že zůstanete u svého záměru obrátit se ke Skryté zemi zády?"

"Moje léta v žádném případě nijak nevyváží moc, jakou má Nôd'onnn k dispozici. Jen s velkými obtížemi jsem mu unikla se zdravou kůží." Nazdařbůh rozevřela knihu na libovolné straně. "Jestliže existuje nějaká hádanka, s jejíž pomocí se to správné zaklínadlo vyjeví, tak já jsem k němu klíč nenašla."

Rozhodl se prozradit čarodějce úplně všechno a podal jí dopis, sepsaný v jazyce učenců. "Ležel u těch knih. Možná z něho vyplyne něco víc."

"Je to konečně všechno, nebo přede mnou skrýváš ještě další tajemství?"

"Ne, teď víte všechno."

Andôkai vzala papír, složila ho a vložila mezi stránky foliantu. Pak si protřela oči. "Světlo se už moc nehodí ke studiu, budu s tím pokračovat ráno." Vložila knihy opět do nepromokavého šátku, zasunula celou kupku pod hlavu a uložila se k odpočinku.

"Ráno?" Tungdil, který doufal, že si ty řádky okamžitě přečte, si nahlas povzdechl. S tou ženou byly potíže. Než se poskládal vedle ohně, loupl pohledem po Djerûnovi.

Talíř před válečníkem byl prázdný, helma seděla pevně na hlavě. Tungdil během rozhovoru s magou zmeškal příležitost podívat se, jak její průvodce jí. Dokonce ani nezaslechl, že by jeho zbroj vydala nějaký zrádný zvuk. Ten bojovník v něm postupně vyvolával stále nepříjemnější pocit.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, pozdní léto 6234. slunečního cyklu

B

alendilín neměl chvilku klidu. Právě se vrátil do své komůrky, když obdržel zprávu, že si s ním chtějí promluvit dva trpaslíci z poselstva Čtvrtých.

To je dobré znamení. Pár dalších, co nemá v hlavě prázdno. Gandogarovy klany přicházejí k rozumu. Neprodleně se vydal na cestu na smlouvané místo schůzky poblíž pastvin pro dobytek.

Velkokráľův rádce měl dobrou náladu. V uplynulých týdnech spočíval jeho úkol v první řadě v tom, aby rozptýlil pověsti o Gundraburově špatném zdravotním stavu. Nejvyšší hlava trpasličích kmenů se opravdu mohla pyšnit silným srdcem a ještě silnější vůlí, již se mu podařilo trpaslíky ukonejšit, aby vyčkali příchodu druhého uchazeče. Mezitím se hovořilo dokonce i tom, jak natrvalo oživit řídké kontakty mezi trpasličími říšemi.

Běží to skoro až moc dohře, pomyslel si Balendilín, vyšel z chodby a zjistil, že se nachází na kraji padesát kroků dlouhého klenutého mostu, vypínajícího se dvě stě kroků nad zbytky jakéhosi dolu na měď.

Opatrně kladl jednu nohu před druhou a oddával se svým myšlenkám.

Jeho strategie odvádění pozornosti by zaznamenala ještě větší úspěch, kdyby se stále znovu neobjevoval Bislipur a nerozdmýchával svými štvavými řeči plamínky nadšení nad nadcházející válkou s elfy. On je původcem Gandogarových názorů, našeptává mladému králi své myšlenky.

Najednou si všiml, že se na protilehlé straně něco hýbe. Jako by Bislipur slyšel přes tlusté skalnaté stěny hor jeho myšlenky, stál najednou na cestě před ním, levá ruka položená na hlavici sekery. Celý jeho postoj působil na Balendilína jako němá výhrůžka. Zůstal stát a vyčkával. "Co chceš?"

"Někteří tomu říkají spor ‚mrzáků‘," zavolal Bislipur místo odpovědi a stěny jeskyně odrazely jeho hlas ozvěnou zpět. "Kulhavý proti jednorukému. Myslíš, že mají pravdu?"

Balendilín naslouchal, zda někde poblíž nezaslechne hlasy jiných trpaslíků, to se však nestalo. Byl zcela odkázaný sám na sebe. "Spor je nesprávný výraz," odvětil. "Máme odlišné názory a snažíme se získat většinu." Učinil krok vpřed a pak ještě jeden. Bislipur ho napodobil. "Tak co teda chceš?"

"To nejlepší pro náš lid," odpověděl krutý trpaslík.

"Myslel jsem po mně."

"Abys pochopil, že Gandogar a já jsme budoucností trpasličích kmenů a klanů. Jak tě o tom můžu přesvědčit?"

"Dokud budeš trvat na válce s elfy, nepodaří se ti, abych mluvil ve prospěch tvého krále," odvětil Balendilín upřímně a zastavil se. Bislipur učinil to samé. Jednoho od druhého dělilo ještě patnáct kroků.

"Potom to chápu jako spor," usoudil druhý trpaslík chladně. "Dokud nepadne rozhodnutí, budu tě považovat za nepřítele, který stojí v cestě blahu všech kmenů. Postarám se, aby to ostatní klany viděly stejně jako já." Balendilín pokročil ještě dále, popošel i Bislipur, až stáli na délku paže od sebe. "A postarám se, aby se velkokráli, kterého pořád ovlivňuješ, taky vrátil jasný rozum."

Nyní stáli těsně proti sobě, skoro se dotýkali špičkami nosu.

"Ty mluvíš o rozumu? Ty?" Balendilín viděl v Bislipurových očích odpor, nesmiřitelné nepřátelství. "Říkám ti, že válce proti Ālanduru zabráním, můj trpasličí bratře," donutil se říct, aby nevzbudil dojem, že má z něho strach. Z Bislipura však na něho šel pocit takového nebezpečí, jaké dosud nezažil. "Tvoje vlastní klany se nad tím začínají zamýšlet."

"Ty mně ani Gandogarovi nezabrániš, aby Gandogar usedl na trůn," prorokoval Bislipur temně.

Vyzařovalo z něho koncentrované násilí a brutalita hrozící, že v krátké době vybuchne.

"Tobě ani Gandogarovi? Co ty chceš na trůnu?"

Nehnutě stáli na mostě, žádný z nich neodvrátil pohled. Pak se najednou Bislipurův výhrůžný postoj v okamžiku zcela vytratil.

"Přeji ti ve tvých beznadějných odvážných plánech hodně štěstí a Vraccasovo požehnání," prohodil zběžně, popošel stranou a prošel kolem Balendilína.

Velkokráľův rádce krátce zavřel oči a polkl. Počítal se soubojem tak najisto, že v tu chvíli nedokázal

honem pochopit, že se mu podaří bez úhony dojít na druhou stranu. Slyšel, jak si Bislipur píská nějakou písničku, ozvěna ji násobila a vytvářela z několika tónů celý kánon.

Balendilín teď alespoň věděl, na čem s ním je. S úlevou krácel po pevné zemi hory a pospíchal, aby došel na dojednanou schůzku s trpaslíky ze Čtvrtého kmene.

Zrovna zabočil za roh chodby, když se země pod jeho nohama mírně otřásla. Člověk by takové záchvěvy nepocítil, jeho lid se však naučil vnímat pohyby hor. Tunelem, ve kterém stál, krácelo něco těžkého.

Pak zaslechl dunění mnoha kopyt a nervózní bučení. Něco muselo krávy jejich kmene vyděsit při návratu do stájí.

Proklatě. Balendilín se rozhlédl, nikde však nespatriil žádný výklenek, který by byl dost široký na to, aby v něm našel úkryt před dobytčími rohy. Měl jen jednu možnost: musel zpátky na most, přelézt přes zábradlí a přilepit se na úzký okraj mostu.

Spěšně se otočil a dal se do běhu. Slyšel řinčení kopyt a škrábání rohů o otesané kamenné stěny a tyto zvuky mu dodávaly dalších sil. Lapaje po dechu dorazil na konec chodby a uviděl spásný most, vzadu mu zvířata frkala těsně za krkem.

Trpaslík skočil z běhu přes zábradlí na vnější okraj mostu a balancoval na kamenech. Hrozilo mu, že se setrvačností rozběhu převáží dopředu a tím i do hlubiny, ale jeho kousek mu vyšel. Stádo mu za zády s dupáním přešlo na druhou stranu.

Děkuji ti, Vraccasi.

Mostem se šířilo hlasité praskání. Na zábradlí, u kterého stál, se objevily první trhliny.

Balendilín si uvědomil, že most zpravidla nemusel nést tíhu krav. Byl určený pro trpaslíky, ne pro jejich dobytek. Několik tun vážící stádo zatížilo příliš silně jeho konstrukci a kmity způsobené pohyby zvířat měly na most ničivý účinek.

Most se rozlomil na nejtenčím místě, uprostřed. Boční vzpěry se podlomily a odpadly a hlasitě oznamovaly začátek další etapy katastrofy.

Čtyři kroky dlouhý kus mostu se zřítil do propasti i se zvířaty, která po něm běžela. Odtamtud katastrofa nabírala na obrátkách, most se kus za kusem rozpadal. Krávy zmizely v hloubce, jejich bučení bylo slabší a slabší, i když trpaslík neslyšel, že by některá z nich už dopadla až na dno.

Musím odsud pryč! Balendilín byl ve velkém nebezpečí, neboť místo zlomu se k němu stále přibližovalo, za ním umíralo stádo a před ním číhala černota.

Dobytěk se konečně zastavil a trpaslík se odvážil skočit doprostřed jeho řad a dostat se na pevnou půdu.

Štěstí mu však nebylo nakloněno. Sotva doskočil, skála pod jeho nohama povolila. V pádu se zachytil vyčnívajícího kamene a vši silou se ho pevně držel.

Kdyby měl Balendilín i druhou paži, dokázal by se bez problémů vytáhnout nahoru a na pevnou půdu. Takto se však kymácel nad propastí, neschopen sám sobě pomoci a odkázaný na pomoc někoho jiného. Něco takového by jeho svaly a šlachy věčně nevydržely.

"Haló, slyší mě někdo?" zavolal hlasitě, aby na sebe upozornil. Všechny naděje vkládal do jediné věci, věřil, že se pasáci budou rozhlížet po splašeném stádě. "Hej, tady jsem!"

Krávy se uklidnily a odpovídaly na jeho křik tichým, přihlouplým bučením. Dvě ze zvířat se odvážila až ke hraně, očíchala jeho ruku a olízla ji. Jejich sliny vytvořily malou loužičku a způsobily, že skála klouzala ještě víc.

Balendilín měl pocit, že váží tolik jako tři pořádně urostlí skřeti. Ruku měl stále delší a hlas čím dál chraplavější.

Najednou se krávy hnuly, někdo si mezi jejich těly razil cestu.

"Sem," zvolal s úlevou, protože hrozilo, že mu prsty sklouznou. "Potřebuju pomoc!"

Něco zašramotilo, shora na něho dopadl prach a usadil se mu ve vlasech a vousech. Trpaslík pohlédl do tmavě zelené tváře gnóma, na jehož statném nose se skvěla ještě statnější bradavice. Velké oči si ho žádostivě měřily a prsty či spíše drápy mu ohmatávaly rameno.

"Vida, tady je!" Swerd se horní polovinou těla vyklonil přes okraj a pak se snažil zachytit trpaslíka za opasek. "Počkej chvilku, hned tě mám," uklidňoval nešťastníka.

Něco klaplo, přezka se rozeplula a Swerd se s uspokojením stáhl zpět. Zamával Balendilínovi před očima ukradeným váčkem s penězi a drahocennou sponou. "Tak! Teď se můžeš pustit," oznámil, uznale se usmál a vzal nohy na ramena.

"Počkej! Vrať se!" zařičel trpaslík celý bez sebe. "Přece mě nemůžeš..." Prsty mu sklouzávaly. Hledal, čeho by se zachytil, ale všechny jeho pokusy byly bezvýsledné, protože louže z mazlavých slin mu vzala poslední možnost. Hlubina ho stahovala k sobě dolů.

Náhle shora přilétla sekera. Krátký ocelový trn se zabodl do pletiva jeho kroužkové košile a zahákl se tam, pak následoval pohyb nahoru. Jeho neznámý zachránce ho zbraní vytahoval přes hranu jako na kotvě.

Zhluboka si vydechl úlevou a sedl si vedle svého pomocníka, funícího námahou.

"Gandogar?!" Překvapení, že ho před smrtí zachránil právě král Čtvrtých, bylo Balendilínovi zřetelně vepsáno ve tváři.

"Jsme protihráči, ale žádní nepřátelé," pronesl Gandogar s ne zcela upřímným úsměvem. "Jsme jeden národ, děti kováře. Našimi nepřáteli jsou Tionovy bestie, a ne naše vlastní kmeny a klany. Na to jsem ani při našem sporu nezapomněl." Zvedl se na nohy a pomohl vstát i Jednorukému. "Co se stalo?"

Trpaslík se vděčně chopil nabídnuté ruky. Uchazeč o trůn hovořil a jednal s naprostou upřímností, o tom po tomhle jeho velkolepém činu nepochyboval ani na okamžik. "Stádo muselo pasákům utéct," soudil Balendilín.

Více nehodlal prozradit. Dříve než vysloví nějaká obvinění, bude potřebovat důkazy, že se za tímto úkladem, který byl všechno možné, jen ne náhoda, skrýval Swerd a tím i Bislipur. Příliš rychlý příchod gnóma ho přesvědčil o tom, že Gandogarův mentor má spadeno na jeho život, protože Swerd by bez požehnání svého pána nic neudělal.

"Děkuji ti za záchranu života," pronesl vážně. "V našem sporu o válku proti elfům budu stejně neústupný jako předtím, cítím však vůči tobě nesmírný dluh."

"Nic jiného jsem od tebe neočekával," odpověděl Gandogar přátelsky. "Ty bys ve stejné situaci udělal pro mne totéž."

"Tím si nebud' tak úplně jistý," poznamenal Balendilín se šelmovským ušklíbnutím. "Koneckonců bych měl dobrou výmluvu, proč bych ti nemohl pomoci."

"Tak?"

"Jak bych tě měl vytáhnout nahoru, když mám jenom jednu ruku?" zasmál se trpaslík a král se k němu po krátkém zaváhání připojil. Balendilín velice litoval, že se ve svých názorech tak liší. Jinak, pravil mu jeho cit, by Gandogar byl přesně tím pravým následníkem trůnu.

Když se vrátil do svého příbytku, byl si jistý, že od začátku naletěl. Ti Čtvrtí, co se s ním chtěli setkat, vůbec neexistovali.

Zato přezka na opasek a váček s penězi ležely před jeho dveřmi. Zřejmě si to gnóm přece jen rozmyslel a nechtěl po sobě nechat důkazy svého hanebného činu. Balendilín si vzal věci zpět k sobě. Podruhé se vám to už nepodaří.

Skrytá země, království Sangreïn,
v roce 6234. slunečního cyklu, počátek podzimu

P

odzim dával skupince poutníků najevo, že se s ním alespoň v noci už nedá žertovat. Dorazili sice na jih a k prvním skrovným výběžkům pouštní říše královny Umilante, ale navzdory jemnému písku, který jim neustále vál do obličeje, jim rozhodně teplo nebylo.

Jakmile slunce dokončilo svůj oběh a rozestřela se temnota, teplota citelně poklesla, což mělo za následek, že Andôkai proti vůli dvojčat trvala na velkém ohni. Boëndal zastával názor, že oheň přiláká skřety a jinou sebranku. Takový kousíček před příchodem do Druhé trpasličí říše už nechtěl nic riskovat a za žádnou cenu nehodlal ohrozit život uchazeče o trůn. Dokonce i Bo?ndil dal s těžkým srdcem bratrovi za pravdu, to však Andôkai nezabránilo přihodit vlastnoručně do ohně pár polen.

Když byli vzdáleni asi osm oběhů od vstupní brány do pevnosti, dopřáli si nocleh v jedné vesničce v

pouští, ležící u malého, poklidného jezírka. Ve vesničce skvěle vzkvétal nejrůznější obchod.

Četní kupci, přicházející z pevnosti Obrosmrt, kde s trpaslíky provozovali směnný obchod, dopřávali zde sobě i svým povozům poslední přestávku, než vyrazili na dlouhé trasy pustou krajinou Sangreínu. Za touto osadou už nemohli potkat nic jiného než kamení nebo lupiče.

"Žádné strachy. Ti lidé tady si nás trpaslíků váží, protože jsme zárukou dobrého, solidního zboží, s nímž na jiných trzích dosáhnou vysokých zisků," objasnil Boëndal.

Podle toho, jak se na ně lidé dívali, Tungdil poznal, že jsou pro ně něčím mimořádným jenom proto, že je doprovázel jako potulná hora železa Djerûn. Děti s údivem postávaly kolem válečníka, který ten zmatek snášel s bohorovným klidem. Rozruch, jenž jeho zjev vyvolával, znal víc než dobře.

Poutníci našli nocleh ve stanech na břehu jezera. Tyto stany ze dřeva a plátna se daly dle potřeb cestujících libovolně rozšířit a pomocí vložených dlážek se z nich daly zřídit dokonce i dvoupatrové objekty podobné domům.

Protože se Andôkain válečník nevlezl do žádného obyčejného stanu, nechali postavit jeden dvoupatrový bez vložené dlážky. Stáhli se před silicím větrem pod ochranu látkových stěn, založili v jednom výklenku malý oheň a udělali si čaj.

"Moc se těším a jsem hrozně napnutý," přiznal se Tungdil, zatímco usrkával horký nápoj. "Brzy se setkám se svým kmenem i klanem."

"Úplně tě chápu," prohodil Boëndal a přátelsky se na něho podíval. "Teď už to asi rada trpaslíků skoro nedokáže vydržet. Museli na tebe dlouho čekat."

"Čaj!" vykřikl v tu samou chvíli jeho bratr s odporem. "U Vraccase! To nepiju," rozhodl se a vstal.

"Porozhlídnu se, jestli v tyhle divný dědině bez rozumnejch zdí někde seženu hlt slušného piva." Sotva domluvil, zmizel ze stanu.

"Co je na tobě tak zvláštního, že dokonce vyslali eskortu, aby tě dopravila do říše Druhých?" zeptala se Andôkai, která dumala nad rozevřenými knihami. Rozložený dopis si položila na stehno. Prozatím se o dvojčata a jejich úkol vůbec nestarala, ani o to, proč Tungdila jeho národ hledal.

Trpaslík váhal. "Chtěli by se mě na něco zeptat," odpověděl vyhýbavě. "Vám to může být jedno. Vy Skrytou zemi stejně opustíte."

Maga zvedla hlavu, udivil ji jeho odhodlaný tón. "Tím jsem si nejspíš vysloužila tvou věčnou nelibost, nebo ne? Pokud však měla být tvoje poznámka pokusem vyprovokovat mou čest a donutit mě tak, abych zůstala, tak si to ušetři. Tvá slova minula cíl."

Boëndal bezmocně zvedl obočí.

Tungdila rozzlobila Andôkaina lhostejnost. Na něho čekal v podstatě mnohem horší osud. Konečně našel svůj národ a vracel se k němu zpět, aby s největší pravděpodobností spolu s ním zanikl, pokud se v Gorénových knihách neskřývalo nic, co by dokázalo Nôd'onna zadržet. Alespoň zemře po boku svých příbuzných...

Začalo pršet a déšť tiše bubnoval do stěn stanu. Kapky tlačily prach k zemi a na boky stanů, kde vytvářel na plátěných stěnách chaotické obrazce. Pro pouštní oblasti Sangreínu to nebylo nic neobvyklého. Vlhkost a sucho se vzájemně střídaly, což by velice prospělo pěstování obilí, ale v chudé půdě se ničemu nedařilo. Jen na několika málo místech vyrašila stébla a stromky, které jejich majitelé žárlivě střežili.

Najednou bylo plátno zakrývajícím vstup do stanu odstrčeno stranou a do jejich příbytku vstoupila bez pozvání jakási postava v dlouhém přehození.

Djerûn se probral ze své strnulosti jako oživlá socha. Obrněná levačka se natáhla po obouručním meči, pravice ho uchopila hned po ní a válečník se vymrštil do polohy vleče. Ostří jeho meče prosvíťelo vzduchem a zamířilo návštěvníkovi na hrdlo.

"Ne," vykřikla maga hlasitě a válečník okamžitě ztuhl.

"Promiňte," muž se rozklepal strachy a začal koktat. Oběma rukama svíral sud. "Tady tohle jsem vám měl přinést. Rozhodně jsem vás nechtěl rušit." Uklonil se, spěšně postavil sud na podlahu a vyběhl ze stanu ven, aby se přece jen nestal válečnickovou obětí.

"To nebylo špatné," projevilo dvojče Djerûnovi úctu. "Na ozbrojence v brnění je tak rychlý, že je v tom skoro až něco podezřelého."

Válečník opět zaujal na zemi turecký posed, ani on, ani jeho paní na trpaslíkovu poznámku nijak nereagovali.

Ten se však nedal. "Můj bratr a já jsme se dosud o toho obra vůbec nezajímali, ale jestli bude chtít projít s námi Vysokou bránou, musí strážím ukázat obličej a prozradit jim svůj původ."

"To jsou svérázné předpisy," shledala Andôkai. "Co je trpaslíkům po obličejích těch, co chtějí tuto zemi opustit?" Její hlas zněl podrážděně, měla toho stálého vyrušování dost. "Starejte se o obranu, ne o ty, co chtějí ven."

"Žádná Tionova stvůra nevstoupí živá do říše Druhých," opáčil trpaslík důrazně. "Je jedno, z jaké strany." "On má hodně protáhlou postavu..." snažil se Tungdil.

"Dosud jsem s vámi tu vaši hru hrál, abychom mohli cestovat v klidu. Ale za chvíli budeme v Modrých horách. Je to zákon našeho lidu, kterému se cestující musí podrobit. Nikdo ti nebude bránit při hledání jiné cesty přes hory, ale naší říši neprojdeš, jestli se pod helmou skrývá něco, z čeho by se mohl vyklubat nepřítel," ujistil ji Boëndal zavile.

"Uvidíme," přikývla maga.

"Znamená to snad, že tě doprovází nějaký zplozenec zla? Že nás doprovází?" zhrozil se trpaslík.

"To jsem neřekla. Ale co kdyby tomu tak bylo? Můj bůh Samusin mi to nezakazuje."

"Samusin? Jméno toho boha neslyším rád." Boëndalův obličej potměněl. Pomalu vstal a jeho ruka sáhla po dlouhém topůrku vraního zobáku. "Co se skrývá za tím hledím?"

"Teď už toho mám dost!" ujelo Andôkai a sklapla knihu, až to zadunělo. "Dokonce i kdyby v té zbroji vězel sám Nôd'onn osobně nebo nějaký zlý duch či obr, tobě by po tom nic nebylo, trpaslíku!" Maga najednou předvedla, proč se jí říká Bouřlivá. "Cestuje jako můj průvodce a na rozdíl od tebe nebo tvého bratra se chová skvěle! Dokonce ani nepáchne jako kozel, což se o vás trpaslících říct nedá!" Její modré oči divoce blýskaly, paprsky světlých vlasů, které jí spadly přes obličej, pohodila energickým pohybem dozadu. "Ukáže svou tvář, až se mu to bude hodit. A jestli se ti to nelíbí, tak mi to vůbec není líto."

Ukázala doprava. "Ostatně tam vpředu jsou lázně, ráda bych, aby sis to zapsal za uši. Je div, že ptáci nepadají mrtví z oblohy, když se vynoříte poblíž."

Věnovala mu chladný pohled, pak si vzala další knihu a zprudka ji rozevřela.

V tichu, jež následovalo, zaslechli rychlé kroky, které se blížily k jejich stanu, a zakrátko stál ve vchodu Prud'as.

"Sikmouši! Jsou tu šikmouši!" vyprávěl dopáleně. "Pocházej z Âlanduru, jak mi říkal nějaký obchodník, a..." Jeho pozornost se obrátila k sudu s pivem, který stál trochu ztracený před ním. "Copak nikdo nemá žízeň?" podivil se a vytáhl jednu ze svých seker a rozbil jí víko. Načepoval si plný korbel, jedním tahem ho vyprázdnil a hlasitě si odříhl. "Není špatný," zaradoval se a ponořil džbánek do sudu ještě jednou.

"Elfové," připomněla mu Andôkai ostře jeho poznámku, než se zcela oddal pivu.

"No právě," potvrdil Bo'ndil a sedl si na nízkou koženou stoličku.

"Zrovna jsem kupoval ten sud, když se mě kramář zeptal, jestli jsem už slyšel poslední novinky z Âlanduru a jestli chci oslavovat porážku svých nepřátel. Hádal, že se elfové budou zanedlouho muset vzdát té své říše. Teďkonc hledaj jejich zvědové nové místa ve Skryté zemi, kde by se mohli usadit."

"A tihle zvědové se měli vydat na takovou dlouhou cestu až do Sangreînu?" namítla maga nevěřicně.

"Tady přece není nic, co mají elfové rádi. Žádné lesy, jen prach, kamení a písek. Zdá se mi to velice zvláštní."

Tungdil se podíval na Boëndala a poznal, že se mu hlavou honí stejné myšlenky jako jemu.

Jeho bratra zřejmě obdařil po dalším hltu vařeného moku obdobný záblesk duchovní moudrosti. Jako obvykle mu to trvalo o chvíli déle. "Ty si myslíš, že to jsou alfové," zeptal se nakonec.

"Nôd'onn nemá v úmyslu se těch knih vzdát," odvětil Tungdil. "A cestou nás jen stěží mohli přehlédnout."

"Vím, proč vešli do osady až teď," vysvětloval. "V noci se elfům podobají jako vejce vejci, protože je ve tmě nemohou prozradit jejich černé oči."

"Přesto, učený, by stejně tak mohlo jít o opravdové elfy," dal Boëndal ke zvážení. "Rozdělíme si hlídky. Jestli to jsou alfové, mají spadeno na nás a na ty knihy. Nedokážu si představit, že by jejich návštěva mohla mít nějaký jiný účel. Ať se v noci stane cokoli, nikdo neopustí stan. Necháme je zaútočit."

"Měli bysme je předejít," zabručel Bo'ndil bojechtivě, už moc dlouho nepoužil zbraně. "Jestli to jsou

alfové, zaslouží si smrt. Jestli to jsou elfové, zaslouží si smrt taky. Šikmouší jsou prostě nejsnesitelnější, když jsou mrtví."

Andôkai němě sledovala jejich rozmluvu, pak dala Djerûnovi rukou nenápadné znamení a uložila se k odpočinku.

"Ne, bratříčku, necháme je na pokoji," odporoval Boëndal důrazně. "Mohlo by se stát, že kdybychom rozpoutali boj, měli bychom proti sobě celou osadu. Pořád ještě nejsme v naší vlastní říši. Zchlad' tu svoji hlavu. Já si vezmu první hřídku."

Tungdil zívá a dal si ještě jeden korbel piva, než se se smíšenými pocity uložil na hromádku kobereců. Jeho ruka sevřela topůrko sekery, jež mu dodávalo trochu jistoty. Málem si přál, aby na ně alfové zaútočili. To by magu přesvědčilo o důležitosti těch knih.

* * *

Tungdil zrovna upadl do dřimoty, když se oázou rozlehlo pronikavé poplašné volání. Trpaslíci byli okamžitě na nohou a drželi zbraně připravené k boji. Dokonce i Andôkai stála s vytaseným mečem ve stanu a vrhala pohledy střídavě na vchod a na stěny stanu.

Djerûn poklekl se sekerou a štítem ve vodorovné poloze před vchodem a vytvořil nepřekonatelnou bariéru. Hledí ve tvaru démonické tlamy zaplálo a působilo ve světle dohasínajícího ohně málem živě.

Tungdilovi připadlo, že na maličkou chvilku zahlédl za průzory pro oči nafialovělou zář.

Boëndal uhasil oheň, aby zvenčí nebyly vidět jejich stíny a neprozradily je. Tři trpaslíci se zapřeli zády o sebe, žena zůstala stát krok vedle nich.

Zpočátku byl venku klid, pak noc protrhlo příšerné smrtelné zaječení. Najednou ožily i ostatní stany, lidé vybíhali z lehkých přístřešků a mluvili jeden přes druhého, aby zjistili, co je příčinou celého toho rozruchu. Brzy zahlédli, jak na plátěných stěnách tančí zpitvořené siluety a stíny pobíhajících kupců, a uslyšeli řinčení rychle navlékaných zbrojí a pancířů, štíty bez velkého hluku narážely na stanové vzpěry a pochvy zbraní. Pouštní ostrov se v nezvyklou hodinu probudil a vyzbrojoval.

"Manévr na odvedení pozornosti, nebo skutečný přepad?" zašeptal Tungdil. "Co si myslíte?"

Někde v táboře kdosi zaječel hlasem plným zděšení: "Skřeti!" Pak na sebe s třeskotem narazily meče. Boj začal.

Jakmile plíží se bestie zjistily, že byly odhaleny, přestaly se snažit být zticha. Tungdil slyšel, jak chrochtají a kvičí. Maně se mu vybavila vzpomínka na Dobré louky, na štolu, na všechny ty mrtvé... Zmítaly jím protichůdné pocity. Na jedné straně chtěl ven, pomoci lidem při obraně, na druhé straně na ně možná někde v zádech číhali alfové a jenom čekali, až se objeví.

"Co uděláme?" vyptával se nervózně dvojčat, starých mazáků.

"Počkáme," odsekl Boëndal napjatě a sevřel rukou pevněji topůrko vraního zobáku.

Řinčení zbraní bylo stále hlasitější a prudší. Hluk boje a křik raněných a umírajících se nyní rozléhal po celé osadě. Skřeti museli oázu obklíčit a zaútočit na ni ze všech stran najednou, aby zabránili, že lidé někde na křídle prorazí a vzniklou mezerou uniknou.

Souboje se blížily k jejich stanu. Jako na stínovém divadle mohli sledovat boje mezi lidmi a bestii na látkových stěnách svého příbytku.

Bo?ndil se krátce poradil s bratrem. "Jdeme," oznámil jejich rozhodnutí. "Ty sviňuchy vyhraju a ty jsi, Tungdile, moc důležitý, než abysme tě uvrtili do nebezpečí. My..."

V tom skočil se zavrčením vchodem dovnitř ozbrojený skřet a v plném běhu narazil na Djerûnův štít, který se mu vzpříčil v cestě jako železná zeď.

Omámený a s krvácejícím nosem zavrával stranou, kde se mu válečnickova sekera shora zabořila do levé klíční kosti. Kosti a části zbroje povolily pod silou úderu. Nestvůra, rozpolcená na dvě šikmé půle, se zřítila k zemi. Krev a střeva se rozprskly všude kolem a rozšířil se mohutný puch.

"Hej ty! Říkal jsem ti, že tidleti patří mně, Dlouhej!" stěžoval si Bo?ndil okamžitě. "Toho dalšího pustíš až ke mně, jasný?!"

Do stanu se vrátil druhý protivník. Andôkai zavolala na Djerûna cosi nesrozumitelného a štít se okamžitě stočil stranou. Skřet se slepě řítíl dopředu, dokud si nevšiml mrtvého soukmenovce na zemi a obrovitého bojovníka vedle vchodu.

"On mi ho fakt pustil," zaradoval se trpaslík a skočil kupředu, aby útočníka srazil, což se mu bez

problémů podařilo. Sekery odvedly dokonalou práci a nestvůra s kvičením skonala.

"Božndile, skonči s těmi svými pošetilostmi!" přikázal Boëndal vážně. Vyřízl do zadní stěny malý otvor a podíval se ven. "Tady je ještě všechno v klidu," oznámil ostatním. Ostrý vraní zobák látku hravě prořízl. Trpaslík vyskočil ven, prozkoumal okolí a pak dal signál svým společníkům, aby ho následovali. Skupinka se dostala na pár kroků od stanu, když se před Boëndalem vztyčil dlouhý úzký stín a bez varování ho napadl.

Helma ho zachránila před tím, aby mu soupeřův meč rozpoltil hlavu. Úder však byl nesmírně tvrdý a dostal ho do kolen.

"Elf nebo alf, za to zemřeš!" Jeho bratr k nim s divokým výkřikem přiskočil a zahnal protivníka na ústup. Když soupeři sklouzl plášť stranou, spatřili černě zbarvenou plátovou zbroj, sahající až po lýtko. Protivníkův půvabný obličej a špičaté uši jim prozradily, kdo jim chtěl jejich útěk zmařit.

I Djerůn stál okamžitě proti dalšímu protivníkovi, rovněž alfovi, a pustil se s ním do úporného boje. Na Andókaině ruce se objevila blýskavá černá koule, z níž vypustila prskající blesk proti třetímu alfovi, který si za cíl svého útoku zvolil právě ji.

Tungdil si myslel, že šikmouchého sežehnou plameny, k ničemu takovému ale nedošlo. Alf natáhl ruku a postavil svištícímu paprsku energie do cesty jakýsi krystal. Ten k sobě přitáhl a beze zbytku vstřebal veškerou energii a alfovi, který ho držel, se nic nestalo. Maga hlasitě zaklela a vytasila meč.

Trpaslík se rozhlédl, jestli někde nezůstal nějaký čtvrtý soupeř. K jeho zděšení vyskočil z jednoho vozíku další alfa přistál mu přímo před nohama. Červené rukavice, dlouhý, úzký oštěp a zlaté vlasy... Sinthoras! Byl to jeden z těch dvou, které svého času vyslechl u skřetů před Dobrýma lukama. Něco mu říkal.

"Mluv zřetelně!" vyzval ho Tungdil paličatě. Místo strachu ho ovládla vzpurnost, typická pro jeho národ, a trpaslík rozhodně nehodlal před tou bytostí kapitulovat.

"Podívej se na mne. Tvá smrt má jméno Sinthoras," zašeptal plavovlasý alf jemným hlasem. "Vezmu ti život, jako jsem ho vzal všem podzemšťanům, které jsem kdy potkal."

"Mýlíš se. Vracas stojí při mně jako tehdy v Zeleném háji, když jsme zabili jednu z vás," opáčil Tungdil vztekle. Nechtěl dále čekat, než se ten šikmouchý rozhodne pro další útok. "Za Lot-Ionana a Fralu!" zvolal a udeřil.

Sinthoras se zasmál a obratně se vyhnul úderům sekery, vedeným sice s horlivostí, ale s minimem rozumu. Okamžitě pochopil, že má co do činění s nezkušeným bojovníkem, a chtěl si dopřát zábavu a svou oběť potrápit, než ji zabije.

Oštěp s dlouhou, tenkou špicí se bolestně, ne však hluboce zavrtil mezi kroužky zbroje, pronikl oděvem a zasáhl Tungdila do levého ramene. Bodnutí trpaslíka rozdráždilo a zuřivě se na alfa obořil. Vůbec si nevšiml, že si s ním jeho protivník jen hraje.

Sinthoras ho přitom lákal stále dál od jeho průvodců a stále hlouběji do změti stanů. Alf tancoval nad napnutými šňůrami a kolem kolíků, zatímco Tungdil znovu a znovu zakopával a musel si dávat velký pozor, aby neztratil rovnováhu.

Útoky oštěpem přicházely příliš rychle, než aby je stačil sekerou odvracet. V jednu chvíli stál Sinthoras před ním, v dalším okamžiku ucítil bodnutí v zádech, krev se mu řinula z mnoha drobných ran, které pálily jako čert.

Teprve když se Tungdil krátce ohlédl a přes houštinu látek a tyčí nikde neviděl své společníky, a dokonce ani Djerůna, uvědomil si svou chybu. Ale také Sinthoras najednou beze stopy zmizel. Alf miloval hru se smrtí.

Lidé v oáze bojovali s odvahou pramenící ze zoufalství a z jistoty, že se od skřetů nemohou dočkat žádné milosti, zatímco bestiím nešlo o nic jiného, než aby se jim majetek obchodníků i jejich maso dostaly do spárů.

První stany se zřítily a vzplály. Voda jezera zkresleně zrcadlila plameny i páchané ukrutnosti, jeho hladinu čeřilo až příliš mnoho vln.

"Kde jsi?" Zatraceně, bojovat se skřetem je jednodušší. Tungdil se rozhodl pustit se nejkratší cestou za ostatními, pokud mu to ten alf dovolí.

Sinthoras to však nedovolil.

"Volal jsi mne?" Zničehonic se vynořil Tungdilovi v zádech a s rozmachem mu vrazil oštěp do pravého

ramene.

Trpaslíkovi se zdálo, že cítí, jak mu v rameni něco prasklo. Rameno měl okamžitě v jednom ohni. Ruka se mu rozevřela a sekera vypadla na zem.

Jeho protivník mu podrazil nohy, takže Tungdil upadl obličejem napřed, a vyhoupl se mu na záda.

Kroužky trpaslíkovy kroužkové košile jemně zacinkaly, když si alf vzadu dlouhou špicí oštěpu vyhledával místo, kde by ho mohl zasáhnout přímo do srdce.

"Dal jsem ti slib, že já jsem tvá smrt," zašeptal Tungdilovi do ucha. "Měli jste tu knihu nechat v Zeleném háji, pak by se vám nic nestalo."

"Co je s tou knihou?" sténal Tungdil. "Řekni mi to, než mě zabiješ."

Alf se zasmál. "Vy dokonce ani nevíte, co jste celou tu dobu s sebou vláčeli? U Tiona, tak hloupí mohou být jenom podzemšťani." Přemýšlel. "Je neuvěřitelně cenná. Za jedinou slabiku z jejího tajemství bys mohl požadovat pytel zlata a stát se nejbohatším tvorem ve Skryté zemi. Nebo bys mohl to tajemství použít sám a udělat ze sebe hrdinu, jakého svět ještě nepoznal. Měl jsi v ruce klíč k velkým věcem." Tlak jeho zbraně sílil. "Představa, že tě nechám zemřít s tímhle vědomím, je pro mne čím dál lákavější," prohodil jemně, ale plný zlomyslnosti.

Sinthoras přešel do alfiho jazyka a zamumlal slova, kterým trpaslík sice nerozuměl, ale i tak mu naháněla husí kůži. Brzy mu ostří projede srdcem a ukončí jeho život.

Tu na ně padl obrovitý stín. Vzduchem prosvíštel jakýsi těžký předmět a hned nato Tungdil uviděl, jak alf letí po hlavě pryč, tentokrát ale rozhodně ne elegantně. Narazil hlavou o stěnu stanu a protrhl ji.

Djerûn prošel kolem trpaslíka a nenechal Sinthorase na pokoji. Používal spodní stranu svého štítu jako sekáček na maso. Hrana štítu a obrovská sekera střídavě bušily do klubka látky, až se plátno zevnitř rudě zbarvilo a to, co bylo pod ním, se přestalo hýbat. Tři skřety, kteří mu chtěli v jeho počínání zabránit, prostě skosil.

Tomu, co se dělo pak, nechtěl Tungdil zpočátku vůbec věřit.

Válečník, jenž nyní stál zády k němu, se předklonil a otevřel hledí, jak si trpaslík domyslel podle pohybu rukou. Pak vyrval ze zabitého skřeta kus masa, z něhož ještě cákala krev, a zvedl ho k obličejí.

Co tam dělá? Trpaslík se se záupněm vztyčil na kolena, uchopil sekeru jako podpěru a zavolal na Djerûna.

Bojovník se narovnal, překvapeně se k němu otočil a při tom sklopil hledí dolů.

V záři hořících stanů rozpoznal Tungdil kostnatou grimasu, tvář bez kůže, široké čelisti s vyčnívajícími tesáky a zešikmené oči. Krypt před očima zapadl s klepnutím na místo a za očními průzory démonské masky opět zaplálo fialové světlo. Kus skřetiho masa zmizel, jenom pancéřované rukavice, které se vlhce a tmavě zeleně leskly krví protivníka, a znetvořená skřeti mršina svědčily o tom, že tady právě nebylo něco úplně v pořádku.

Co to je? Není to ani skřet, ani obr, nebo něco podobného!

Djerûn ukázal sekerou ve směru, odkud přišel, a pomohl trpaslíkovi zorientovat se ve změti stanů.

Pospíchali zpět, Tungdil přitom nechal na válečníkovi, aby zabíjel skřety, kteří jim občas zkřížili cestu.

Utržené rány ho příliš bolely.

V půlce cesty jim chvátal v ústřety Prud'as s ustaraným výrazem v tváři. Jakmile spatřil krev na kroužkové košili uchazeče o trůn, sevřely se jeho rty do úzké čárky a stiskl čelisti. Trpaslík vytušil, že by to bez Djerûna dopadlo s jeho chráněncem špatně.

Když dorazili k ostatním, zahlédli Andôkai, jak právě usekla hlavu jednomu zraněnému alfovi, plazícímu se po zemi. Bez jakýchkoliv okolků si vzala krystalový amulet, kterým alf předtím odrážel její magické útoky. Dýchala tak zprudka, až hrozilo, že se její kožená zbroj kolem plic roztrhne. Zdálo se mu, že maga je u konce svých fyzických sil.

Ona, Djerûn a dvojčata zabili tři alfy. Maga na Tungdila krátce kývla, pak se obrátila k jihu a postavila se do čela jejich malého oddílu.

Boëndalovi stékala po krku krev, nenechal se tím však rušit, protože trpaslíci dokázali přijmout i tvrdší rány.

Tungdil skousl zuby a vlekl se za svými společníky. Na převázání ran bude dost času později, teď museli dostat sebe a knihy do bezpečí před Nôd'onnovými pomocníky a co nejrychleji dorazit do pevnosti

trpaslíků.

Vyběhli nahoru na vrchol písčitého kopečku, kde se Djerûn pustil do tří skřetů, kteří tu zřejmě měli držet stráž.

"Teď už toho ale mám dost!" Pruděs okamžitě chvátal dopředu, aby mu byl po boku, a s vášnivým nadšením se podílel na boji se skřety. Zlobil se kvůli své nedbalosti sám na sebe, všechen vztek vkládal do úderů a dokázal vyřídít dva z těch zelenokožců.

"Vidíš?" houkl na Djerûna. "Jsem rychlejší než ty!"

Bitevní vřava v táboře pod nimi slábla. Jak poznali podle triumfálního kvičení a jásání, dosáhly hordy nad kupci a obránci oázy krvavého vítězství. Další stany vzplály plamenem, mrtvolý skřeti rozčtvrtili a jednotlivé kusy naházeli na vozy k odvozu. Jedna skupina skřetů objevila uprchlíky na vrcholku výšiny a pustila se do jejich pronásledování. Zakrátko se k nim řítily dva tucty bestíí.

"Oni ještě pořád nemají dost." Andôkai vyčkávala a nechala je dojít blíže k nim, pak vzpráhla ruce a pronesla zaklínadlo.

Zničehonic se zvedl silný vítr a vytvořil vír o průměru čtyř kroků, který se s každou slabikou z magických úst zvětšoval. Vstřebal do sebe písek, štěrka a kameny a pak se na její pokyn vrhl na znejistělé čekající bestie.

Vítr a jemné kamínky jim sedřely kůži z masa. Skřeti se s ječením a vřiskem snažili prchnout před ničivým vírem.

"Běžte dále," nařídila maga trpaslíkům. "Na chvíli je ještě zaměstnám a pak vás dohoním."

Trpaslíci učinili, jak jim řekla, a dali se do pohybu. Netrvalo dlouho a maga se opět objevila v jejich středu. Djerûn kráčet na konci a dohlížel, aby se za nimi nikdo nevydal.

Tentokrát však měli skřeti dost. Na rozdíl od alfů nebyli připraveni táhnout do pole proti magii. A této noci stejně získali dost velkou kořist.

X

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,

Bero'n, počátek podzimu 6234. slunečního cyklu

"P

ožaduji, aby shromáždění kmenů učinilo rozhodnutí hned dnes," prohlásil Gandogar hlasitě, aby ho slyšeli všichni ve velké hale. Navlékl si zbroj a na hlavu si posadil helmu vykládanou diamanty, aby udělal na klany dojem. "Čekali jsme třicet oběhů, ale nic se nestalo..." Přítomní mlčky naslouchali, když pokračoval ve své řeči.

Velkokrál Gundrabur seděl na trůnu, kladivo položeno napříč na kamenných opěradlech, a se zavřenýma očima poslouchal. Jeho rádce Balendilín sledoval projev s nehybnou tváří. Prozatím se mu nepodařilo dokázat Bislipurovi nebo jeho gnómskému přísluhovači Swerdovi jakoukoliv vinu a ke vši smůle se nálada v klanech obrátila.

"My všichni jsme viděli kouř, který stoupal k nebi nedaleko odsud." Gandogar se jednou otočil kolem dokola, aby ho všichni viděli a on mohl pohlížet do tváře trpaslíkům, jejichž důvěru potřeboval. "Podle všech zpráv to byli skřeti! Tionovo plémě vylézá ze své říše, aby otevřeně zaútočilo na Skrytou zemi. Náš národ potřebuje jistotu v otázce Gundraburova následníka. Každý oběh slunce přináší nové těžkosti, kramáři vyprávějí o prapodivných událostech v kouzelných říších a v Álanduru. Elfové údajně hledají nový domov, protože by chtěli ze své říše odejít. Nemůžeme déle čekat!"

"S válkou nebo s volbou následníka trůnu?" zeptal se někdo z řad delegátů.

"S obojím," zaduněl Bislipur místo Gandogara. Ty žvásty uváděly jeho trpasličí krev do varu, ty nekonečné plané řeči už nedokázal déle snášet. "Musíme ty šikmouché napadnout a zničit, než zmizí v cizích lesích, kde je nikdy nenajdeme." Sevřel prsty v pěst. "Pomstu za všechny naše, co byli zavražděni!" Většina shromážděných vykřikla na souhlas. Jen malá část zůstala němá nebo dala najevo svůj nesouhlas potřásáním hlavou či odmítavým výrazem v tváři.

Gandogarův pohled padl na trpaslíka, kterému se na řetězu houpalo uříznuté elfí ucho. Polní tažení se

zdálo být jistou věcí. Co mu k němu pořád ještě chybělo, byl titul velkokrále, na kterém staříčky Gundrabur vši silou lpěl.

Unavené oči vládce všech kmenů se pomalu otevřely. "Mlčte!" přikázal panovačně. "Chováte se jako nenasytné bestie, které ucítily čerstvé maso," napomenul je. Jeho kostnatá ruka ukázala na vyslance, který měl trofej zavěšenou kolem krku. "Sejmi to."

Trpaslík zaváhal, jeho oči se obrátily na Gandogara se žádostí o pomoc.

Gundrabur uchopil kladivo, zvedl se z trůnu, sešel ze schodů a postavil se před neposlušného buřiče.

Vrásčité prsty se sevřely kolem řetězu a roztrhly ho, elfí ucho spadlo na kamennou podlahu.

"Ještě jsem velkokrálem já," zaduněl, "já určuji, jaký bude osud trpasličích kmenů. Počkáme, až..."

"Nebudeme déle čekat," skočil mu do řeči Gandogar. "Už toho mám dost, jenom sedět v horách a mluvit, zatímco elfové prchají a skřeti se potulují všude kolem."

Balendilín sešel po schodech dolů a postavil se před krále Druhých, ruku položenou na kamenné sponě.

"Hovoříš s velkokrálem, vládce Druhých," pokáral ho ostře a bez ohledu na titul.

"Hovořím s trpaslíkem, co ve svém úřadě příliš zestárl, než aby se ještě dokázal jednoznačně rozhodnout," odsekl Gandogar rozlíceně. "Nebudu se sklánět před paličatostí a dívat se, jak nám nejlepší příležitost k odplatě proplová mezi prsty a my ji nevyužijem. Všechno je vzhůru nohama a my musíme jednat, a ne vést nekonečné disputace a prolévat pivo hrdlem, dokud nepadneme zpití na lože jen proto, abychom další den s tím žvaněním a chlastáním pokračovali!"

Balendilín lehce předklonil hlavu. "To, co se chystáš učinit, králi Gandogare, se mi nelíbí. Nemůžeš porušit zákony našich předků." Jeho natažená ruka ukazovala na tabule, do nichž byly vytesány texty.

"Kdo otřásá tímto, rozbíjí základy a poslední zbytky naší pospolitosti. Jestli to je tvým úmyslem, vezmi kladivo a rozbij ty desky! Sepiš své vlastní zákony, ale dějiny na tebe a na tvé činy nezapomenou."

Bislipur si stoupl vedle Gandogara, ruku na sekeře. Napětí v hale znepokojivě narůstalo, ve vzduchu se vznášel otevřený výbuch násilí.

Najednou někdo prudce rozrazil křídla dveří.

"Žádné pivo! Ted' ne!" vykřikl Gandogar rozpálený vztekem, protože si myslel, že se dovnitř mají vevalit další sudy ječného moku.

"Druhý uchazeč o trůn dorazil!" zvolal místo toho posel.

Hlavy trpaslíků sebou trhly, všichni se napjatě zahleděli ke vchodu, v němž se rýsovaly siluety tří trpaslíků, jedné Dlouhé a jednoho obrovitého válečníka. Sálem se rozlehl šum.

"Nejdřív si s ním promluví já," pronesl Gundrabur s úlevou, "a přivítám ho. Sám." Vrátil se s

Balendilínovou pomocí na trůn a počkal, až vyslanci vyklidí halu.

Na neznámého trpaslíka, který stál mezi dvojčaty, vrhali všichni zvědavé pohledy, neodvážili se ho však oslovit. Až na Bislipura.

Ten se před Tungdilem hrozivě vztyčil. "Ty nejsi žádný z našich!" vyrazil opovržlivě. "Vrat' se k Lot-Ionanovi a nechej trpaslíky, aby si své záležitosti řídili sami. My tě nepotřebujeme, my už jednoho následníka máme."

"A my přivádíme lepšího," odvětil Boëndal chladně a vsunul se před svého chráněnce. "Slyšels Gundrabura. Ven, Bislipure."

Prud'as si stoupl vedle svého bratra a zašklebil se na Gandogara mentora. "Jestli hledáš spor, Druhej, dej mi vědět. Oholím ti svojíma sekerama vousy," mrkl na něj. Bislipur zafuněl a odešel pryč. Dveře se zavřely a nechaly venku i Andôkai a Djerûna.

Velkokrál kývl na ty tři, aby přistoupili blíž. On i jeho rádce na Tungdila přátelsky pohlédli. "Ztracený syn se vrací ke svému národu!" přivítal ho, zvedl se a položil mu ruku na rameno. "Vraccasovi buď dík, že nám dopřál, abychom tě našli."

Tungdil dojatě sklonil hlavu. Rozrušením mu vyschlo v hrdle a nevypravil ze sebe ani slovo. Připadal si umolousaný a zpocený, rány ho pořád ještě bolely, i když mu je Boëndil ošetřil, a velkokrál ho chytil právě na jednom takovém citlivém místě. Když se to tak vezme, neměl by v takovém stavu nikdo předstoupit vládci nad všemi kmeny trpaslíků na oči, velkokrál však dobrotivě přehlédl jeho neudržívaný vzhled.

Gundrabur se obrátil na dvojčata. "Se svou pověstí nejlepších válečníků jste se víc než vyrovnali,"

pochválil je. "Mým díkem si můžete být jisti. Teď jděte a odpočíte si."

Prud'as sklopil pohled k zemi, protože nechtěl slyšet žádná slova uznání. Od těch událostí v oáze si neustále vyčítal, že selhal, neboť bez Djerůna by byl uchazeč o trůn mrtvý. To v něm těžce hlodalo. Spolu s bratrem opustil halu.

"Než ti všechno vysvětlím, povyprávěj nám, co všechno jste cestou zažili," vyzval ho Balendilín.

Tungdil potlačil rozčilení, byl vděčný, že může vyprávět o cestě. Během vyprávění se mu stále víc vracel klid. Avšak obrovské haly, monumentální hradby a zdi, všude přítomný duch národa trpaslíků, všechny tyto dojmy hrozily, že ho úplně zahltí.

"Než začnu, prosím tě, aby byli Andôkai a Djerůn zaopatřeni vším, co potřebují. Cestou mi byli velice nápomocní." Nevědomky se vyjadřoval vznešenější řečí, mohlo za to asi okolí.

Jednoruký mu to slíbil. Poté začal Tungdil vyprávět. O Lot-Ionanovi a době, kterou strávil mezi lidmi, o svém úkolu, který ho zavedl k Černému skalisku a pak i do Zeleného háje, o Nudinově - nebo Nôd'onnově - zradě ostatních kouzelníků a celé Skryté země, o odměnách za hlavy zabitých trpaslíků, o tajemných knihách a alfech, kteří se jich mermomocí chtěli zmocnit, a o Nôd'onnově záměru dobýt říše trpaslíků stejně jako zbytek známého světa.

Čas plynul, zatímco s planoucími tvářemi hovořil dál a dál a dával si velký pozor, aby nic nepřikrášlil nebo zbytečně nenařadil.

Jen jednou se zarazil, a to z velice pochopitelného důvodu. Dveře se otevřely a tři trpaslice jim přinesly jídlo a pití. Od té doby Tungdil jen stěží dokázal odvrátit zrak od těchto postav, o nichž po mnoho nocí snil a po jejichž blízkosti tak toužil. Byly poněkud menší než on, neměly tak rozložitou postavu, byly však velice robustní, což bylo vidět i přes jejich oděv, který vypadal spíš jako róba. Jejich zakulacené tváře pokrývalo tenké, sotva postřehnutelné chmýří, zřetelně viditelné od lícní kosti až po spodní čelist. Chloupky, které měly vždy stejnou barvu jako cop, vypadaly měkce, a ne tak štetinatě, nedaly se srovnat s vousatou ozdobou trpasličího muže. Takže asi legenda, že ženy trpaslíků nosí vousy, nejspíš souhlasila. Tungdilovi velice padly do oka.

Když se pak na něho navíc ještě zdrženlivě, ale veskrze přátelsky usmály, rozbušilo se mu srdce. Teprve když ty tři trpaslice vyšly z haly ven, dokázal znovu navázat na nit svého vyprávění. Gundrabur ani Balendilín přestávku nijak nekomentovali, Jednoruký se ale nezdržel úšklebku.

Tungdil skončil zprávou o útoku na oázu a chopil se ucha džbánu, z něhož vonělo pivo. Vysušenými ústy ochutnal a ucítil na jazyku sladce provoněnou chuť silného černého moku. Jeden opatrný hlt mu stačil k poznání, že by sládka mohl na místě obejmout. Tomu se žádné lidské umění nemohlo rovnat, trpaslíci měli lepší receptury. Dopřál si pořádný doušek.

"Nepřinášíš žádné dobré zprávy, Tungdile," pronesl velkokrál uvážlivě. "Chceme se k tobě chovat čestně, je tedy na nás, abychom ti povyprávěli o radě kmenů." Tohoto úkolu se ujal vládce rádce, jenž stručnými slovy vylíčil, jaké spory panovaly v grémiu kvůli válce proti elfům a ohledně jeho osoby. "Tvoje vyprávění mi dokazuje, že proti Mrtvé zemi a jejím spojencům můžeme něco dokázat jen tehdy, když se spojíme: lidé, elfové a trpaslíci."

Tungdil se zhluboka nadechl. "Toto spojení nebude k ničemu, jestli nerozluštíme záhadu těch knih a artefaktů," připomněl. "Proti Nôd'onnovi musí existovat nějaký prostředek, ze kterého má magus velké obavy. Ale bez Andôkai Bouřlivé a jejího vědění budeme mít svázané ruce. Na ní všechno závisí, ona však má v úmyslu obrátit se ke Skryté zemi zády. Bez potřebných znalostí budeme Mrtvé zemi vydání všanc stejně jako ostatní království."

"Přihlížeť, jak se zlo rychle šíří dál a dál, je velice trpké," zamumlal Gundrabur stísněně a zavřel oči.

"Promluví si s magou a pokusím se ji přesvědčit."

Tungdil na to nic neřikal, byl si však jistý, že si velkokrál může svá slova ušetřit. Kouzelnice uvažovala v jiných rozměrech než trpaslíci. Jak tak o Andôkai přemýšlel, uvědomil si, že se dostali do pevnosti, aniž by Djerůn musel sejmut masku. On sám na to úplně zapomněl, stejně jako dvojčata nebo strážce u brány. Trpaslíci pustili obrovského válečníka dovnitř za zdi bez jakéhokoliv prověření! To mohla dokázat jen pomocí magie, pomyslel si v duchu a rozhodl se, že zatím na to nikoho neupozorní, nejméně ze všech Prud'ase. Ten by při svém polovičním šílenství nepochybně skákal až ke stropu a okamžitě by vyzval válečníka na souboj.

Bylo ovšem na čase vyjasnit ještě jednu záležitost. "Nepovažujte mne za nevďěčníka, já mám hroznou radost, že jsem konečně u svého lidu, ale na trůn nenastoupím," odmítl regentství hned předem. "Jeden nástupce už existuje a ten je mnohem vhodnější než já, protože já jsem vyrůstal u lidí a všechno, co o trpaslících vím, znám z knih. Z knih, ve kterých je mnoho chyb, jak jsem při svém putování zjistil," dodal. "Mým přáním je, že ohlásím, že se vzdávám svého nároku, a odtáhnu se Čtvrtými. Trpaslíci potřebují velkokrále, kterého budou všichni uznávat."

"Tvá dobře volená slova tě ctí, Tungdile, ale tys nikdy neměl na trůn žádný nárok," svěřil se mu Gundrabur. "Historku o tvém původu jsme si vymysleli. Požádali jsme Lot-Ionana a zapřísáhli ho mlčenlivostí, aby tu hru sehrál s námi. My ani nevíme, jestli patříš ke Čtvrtým."

Tato novina zasáhla Tungdila až do morku kosti. "Proč... jste mě pak povolali a nechali mě jít celou tu dlouhou cestu?"

"K něčemu to bylo dobré, nebo snad ne? Získali jsme tak možná příležitost podniknout něco proti Mrtvé zemi," odvětil Balendilín. "Jinak bys teď ležel v Zeleném háji, tam by tě skřeti zabili."

"To jistě, ale..." Hledal správná slova. "Všichni vyslanci, shromáždění kmenů a klanů, to dlouhé čekání, než konečně dorazím... a pak nemám dokonce ani žádný nárok?"

Měl pocit, jako by mu někdo sebral pevnou půdu pod nohama. Když se po všech těch útrapách a příšerných zážitcích konečně cítil doma, srazili ho znovu zpátky do nejistoty.

"Musíš nás pochopit. Jestli se nový velkokrál bude jmenovat Gandogar, vytáhne proti elfům," vysvětloval Gundrabur. "Právě tomu chceme zabránit tím, že jeho volbu co nejvíc protahujeme, abychom v radě prosadili co největší odpor proti této válce. Dostali jsme magusův dopis a vymysleli si jakousi historku, abychom tebe a tvůj na první pohled vznešený původ mohli vydávat za důvod dalšího čekání."

"Doufali jsme, že mezitím přijdeme na nějaké východisko - nějakou pasáž v zákonech nebo něco obdobného," pokračoval Balendilín. "Tato válka nikomu nic nepřinese, ale nikdo to nechtěl pochopit. Podvádíme a lžeme jako šotci z jednoho jediného důvodu: abychom odvrátili možné utrpení našeho lidu." Tungdil se vyhnul odpovědi, neboť se mu na jazyk drala pouze zlá slova a jed. Dolil si pivo a na jediný zátah korbel vyprázdnil. "Měli jste aspoň úspěch?"

"Ne. To znamená, jen napůl," přiznal velkokrál. "Proto jsme tě chtěli požádat, aby ses připojil k našemu spiknutí a i nadále se při volbě stavěl proti Gandogarovi."

"Proč?" Tungdil pokrčil rameny. "Stejně bych neobstál."

"Zcela správně. Ale já mohu," přikročil Gundrabur k dalšímu vysvětlování, "odmítnout nového uchazeče i proti hlasům rady, jestliže si myslím, že je můj nástupce zcela neschopný."

"A co pak? Rozpoutáš bratrovražedný boj," odhadoval Tungdil. "Je to lepší než táhnout proti šikmouchým?"

"K tomu nedojde. Naši předkové vydali zákon, který uchazeči povoluje nastoupit proti spoluuchazeči v přímém souboji. Druhý uchazeč k tomu potřebuje podporu části klanů," rozváděl tuto otázku Balendilín. "V posledních týdnech se mi podařilo získat pro naši věc a pro mír zhruba třetinu kmenových vyslanců. To stačí."

"A pak ze mě Gandogar udělá dvě půlky?" bručel Tungdil mrzutě. "Pořád ještě nechápu, co to našemu lidu přinese."

Oba trpaslíci si vyměnili rychlý pohled.

"Musíš přísahat, že o tom nikomu nic neřekneš," žádal ho Balendilín s vážným výrazem v tváři. Tungdil učinil, jak žádali. "Během té doby budeme hledat cestu, jak z Gandogarova kruhu blízkých odstranit Bislipura a Swerda," svěřil se Balendilín. "Bislipur je posedlý myšlenkou na zničení elfů a přenesl ji na svého chráněnce. Našeptává mu to od rána do večera, takže Gandogar už není schopen sám dospět k jedině jasné myšlence." V trpaslíkově pohledu se odrážel vztek. "Vím, že se mě pokusil zabít, ale nemůžu to dokázat. Zatím ještě ne."

"A jestli se ti to povede, bude možné odvrátit Gandogara od jeho záměru?" tázal se Tungdil s pochybnostmi v hlase.

"Otevřeme mu oči, aby poznal podlost svého údajného přítele a falešnost jeho rad. Gandogar vůbec není špatný trpaslík, má jenom špatného rádce," odpověděl Balendilín. "Ale potřebuju čas, a ten nám tím svým šotčím divadýlkem můžeš zajistit." Pevně pohlédl trpaslíkovi do očí.

"Prokážeš svému lidu službu, jehož hodnotu národ pozná až později," soudil Gundrabur. "V dějepisných knihách bude psáno, že Tungdil, ztracený trpaslík, se zjevil jako vytesán z kamene, aby děti kováře zachránil před nesvorností a zkázou, zaviněnou vlastní rukou."

"Já jsem připraven," zdůraznil Tungdil. "Ale budu potřebovat veškerou vaši podporu."

"Tou si buď jist, můj milý Tungdile. Čestněji než ty nemůže nikdo jednat," velebil ho Balendilín. "Promiň, že jsme ti nedopřáli žádný odpočinek a hned tě pozvali k sobě, ale potřeba, abychom si navzájem všechno vyjasnili, měla přednost před vším ostatním. Teď si odpočíň! Dopřejeme ti jeden den, aby ses zotavil. Pak na tebe bude čekat rada, aby prozkoumala tvůj nárok." Jednoruký se na něho povzbudivě usmál.

"Obstarej nám čas, Tungdile," rozloučil se s ním velkokrál, "abychom mohli kráčet k lepší budoucnosti bez Bislipura." Vzal do rukou obřadní kladivo a natočil ho směrem k trpaslíkovi. "Přísahej na toto kladivo, jímž nás Vracas stvořil, že o tom nikomu nic neřekneš!"

Tungdil jeho výzvy uposlechl a pak se obrátil k odchodu. Když vycházel z poradní haly, Andôkai i Djerûn tam na něj stále ještě čekali.

"Nabídli nám, abychom tady ještě nějakou dobu zůstali," vysvětlila mu s lhostejným výrazem. "To se mi velice hodí. Ty poslední dny cesty s tebou byly velice namáhavé."

"Mně se vedlo podobně," prohodil Tungdil, ušklíbl se přitom a nechal ji v nejistotě, jestli se jeho poznámka vztahuje na ni nebo na ty události.

Jeden trpaslík je zavedl k jejich příbytkům. Cesta k nim naplnila uchazeče o trůn obdivem. Kameníci opracovali stěny s nesmírnou pečlivostí, z kamene vytesali celé krajiny. Ozdobné symboly trpaslíků byly vykládány ušlechtilými kovy, které zlatě, stříbřitě, rudě a žlutě zářily.

Všiml si ještě jedné věci. Schodiště, která znal, bývala pravoúhlá, hladká a jednoduchá.

Zde ne. Ani jeden schod se nepodobal druhému. Plochy, na které šlapali, byly zdobené dekorativními ornamenty, svislé plochy naproti tomu nesly slabiky a slova vryté do kamene.

Tungdil zpočátku nechápal jejich smysl, ale když si při stoupání vzhůru dával slova dohromady, vyšel mu z nich na konci každého schodiště nějaký příběh. Tímto způsobem si trpaslíci zpříjemňovali namáhavý výstup po schodech vzhůru. Podle zvědavého výrazu v Andôkainých očích Tungdil poznal, že si toho všimla i ona a četla s ním.

Jednalo se o dobrodružství ze slavných dob jeho národa, jedno slavnější než druhé. Tungdil měl radost z každého schodiště, které musel vyšlapat, než dospěli ke svým pokojíkům.

Maga zmizela ve svém pokoji tak rychle, že se jí ani nestihl zeptat na knihy. Třeba v nich něco objevila nebo byla na stopě nějakého řešení. Jinak si neuměl vysvětlit, proč najednou změnila názor.

Možná u ní Gundrabur dosáhne více než já, zadoufal a unaveně vešel do komůrky.

* * *

"Je to krása být zase mezi přáteli. Aspoň se nikdo nemusí zamykat ve svém pokoji," vzbudil Tungdila ponurý hlas.

Ten se ospale zvedl na lůžku a poznal Bislipura, jenž stál přímo u jeho lože.

"Dobré ráno, Tungdile," pozdravil ho ne zrovna přátelsky. "Budeme proti sobě stát ještě jednou, později v radě, ale myslel jsem si, že by nebyl špatný nápad, kdybychom si spolu předem trochu promluvíli. Vidíš to jinak?"

"Přicházíš poněkud nečekaně," připustil trpaslík, jemuž se neohlášené vniknutí Gandogarova rádce vůbec nehodilo. Když se nad tím důkladněji zamyslel, přišlo mu dokonce krajně nestydaté. Sympatie, které zpočátku pociťoval k bratrovi trpaslíkovi a jež si navzdory nevraživosti v trůnním sále zachoval, rapidně mizely.

Bislipur si sedl na postel a velmi pozorně si ho prohlížel. "Tak ty teda chceš být jedním z našeho kmene?" otázal se výsměšně. "Nalezenec vychovaný u nějakého kouzelníka a, jak jsem slyšel, z královské krve. Tomu by jeden nevěřil." Předklonil se. "Já tomu taky nevěřím. Říkám ti bez okolků, že jsi podvodník. Kde jsou důkazy tvého původu?"

"Uvidíš je, až přijde čas," odpověděl Tungdil vzpurně. Kdyby předtím nemluvil s Balendilínem a velkokrálem, určitě by hned přikývl a okamžitě by protivníkovi řekl, že se svého nároku vzdává.

Dokonce ještě než usnul, zapochyboval krátce, zda se má k té hře přidat, ale Bislipurovo chování ho

zbavilo veškerých pochybností.

"Nikdo si nedokáže vzpomenout, že by se Čtvrtým někdy ztratilo nějaké trpasličí děcko."

"A ty znáš tisíce trpaslíků z Čtvrtého kmene, každičkou tvář, přesně víš, kde v horách bydlí, a dozvíš se o kdekteré, i té sebemenší tragédii, k níž dojde?" kontroval Tungdil a vstal. Zřetelně cítil, že dlouhé večery v knihovně, četba a disputace s Lot-Ionanem, které ho vyškolily, jak hovořit, nebyly zbytečné. Protože si bez kroužkové košile a zbraně připadal nahý, přehodil přes sebe kroužkové pletivo a přepásal se opaskem se sekerou. Okamžitě se mu vrátila sebedůvěra. "Vyčkej, co ti řeknu, a tvoje oči uvidí."

"Tomu nevěřím. Co by se stalo, kdyby ses v radě vůbec neobjevil?" předložil mu Bislipur nabídku.

"Vzdej se svého plánu a my tě vezmeme do našeho kmene. Dáme ti všechno, co budeš potřebovat, po celý život. Za to Gandogara podpoříš, místo abys proti němu bojoval."

"Jinak?"

"Takže jsi pochopil." Bislipurova široká ruka sklouzla na hlavici zbraně. "Jinak uvidíš, co to znamená postavit se jako příslušník kmene Čtvrtých, pokud bys jím opravdu měl být, proti hlavě vlastního kmene. Nikdo z nás ti neodpřísáhne poslušnost. Nikdy se nestaneš pravým velkokrálem."

Podle toho, s jakou námahou ovládal svůj hlas, Tungdil poznal, že mu trpaslík se šedohnědými vousy nedává žádné prázdné sliby. "Rozhodne shromáždění, ne ty sám," odkázal ho do příslušných mezí a snažil se, aby zněl trochu jako možný panovník. "Běž," přikázal mu.

"Jinak?" napodobil rozložitý trpaslík otázku uchazeče o trůn.

"Pochopils velice dobře. Jinak tě vyprovodím ze dveří. Zvládl jsem skřety i alfy, tak se vypořádám i s trpaslíkem, který vnikne do mé komory jako zloděj a vytrhne mě ze spánku," lálel Tungdil. Jeho sympatie se proměnila v otevřený odpor. "Ven!"

Zdálo se, že Bislipur zvažuje, zda se může odvážit pustit se do přímého měření sil, k Tungdilově úlevě se však rozhodl vyhnout se konfrontaci a bez pozdravu opustil místnost. "Měls mě poslechnout," zvolal ještě.

"Ve svém životě jsem toho už měl udělat hodně." Tungdil si zapřel ruce v bok, trochu předklonil hlavu a zhlížel se v zrcadle vedle postele. Nasadil odhodlaný výraz, snažil se zapamatovat si, které svaly k tomu nejvíce potřebuje, a rozhodl se obléknout. Přitom měl sto chutí lehnout si a zalézt pod deku.

Právě když si vysvlékl noční košili, dveře se po krátkém zaklepání znovu otevřely. Vstoupila trpaslice v sukni a kožené blůze a přinesla hromádku čistého prádla, kterou složila na kamennou komodu.

Zachichotala se, když viděla, že Tungdil stojí jako přikovaný. Co mám teď dělat? říkal si zoufale. Ale ještě předtím, než jí stačil něco říct, zmizela opět rychle z jeho komůrky.

"Já asi nikomu srdce nezlomím," prohodil sám pro sebe a pomalu pokračoval s oblékáním, zatímco přemítal o všem možném.

Nejistota ve věci jeho původu ho trápila. Po mnoha cyklech se ocitl přímo uprostřed svého národa, a přesto byl nejosamělejším trpaslíkem ve Skryté zemi. Dokonce i u lidí zažil v podstatě lepší dny, neboť tam patřil k Lot-Ionanovi a jeho kouzelnické škole.

V Modrých horách se však musel vydávat za Čtvrtého a předstírat radost nad tím, že se konečně dostal ke svému kmeni. Tungdil si připadal jako dvojnásobný podvodník, i když sledoval ušlechtilé cíle.

Aby se trochu rozptýlil, přečetl si dopis zavražděného maguse a vštípil si do paměti každičkou podrobnost o svém vymyšleném původu, aby obstál před dotazy, které mu položí v radě. Pak už ho však v komůrce nic nedrželo a s kručícím žaludkem se potuloval po vzletně vybudovaných chodbách ve skále.

Po cestě potkal spoustu trpaslíků, kteří podle toho, jak vypadali, a podle kožených zástěr, na nichž se zachytila kamenná moučka, museli být pracovníky v kamenolomech. Přátelsky ho zdravili a on jim kývnutím odpovídal na jejich gesta.

Cestou ho odchytil posel a zavedl ho na snídani. Tungdila tím sice překvapil, ale když o chvíli později sedel proti Balendilínovi, pochopil, že se jedná o poslední pokyny před vystoupením na shromáždění.

"Všechno jsme připravili, neměj starosti!" uklidňoval ho rádce. Tungdila fascinovalo, jak se jeho protějšku ve vousech sem a tam houpají kamenné ozdobné spony. "U Čtvrtých máme na své straně tři rozumné, kteří budou předstírat, jako by kdysi cosi zaslechli o nějakém ztraceném dítěti," svěřil se mu.

"Spolu s řádky tvého pěstouna to pro začátek bude stačit na vytvoření jakž takž věrohodného dojmu. Ty

proneseš řeč..."

"Řeč?" ozval se Tungdil jako ozvěna a odvrátil pohled od intenzívně vonících druhů sýra, nejrůznějších trvanlivých salámů, nakládaných jeskynních hub a mechu na rožni. Šunka chyběla, stejně jako kaše a chléb, ale zpráva o projevu, který bude muset přednést, zapůsobila na hlad, který právě cítil, velice negativně.

"Nemusí být dlouhá. Zabal do ní své zážitky a to, co víš o Mrtvé zemi. Při hlasování prohraješ, ale to vůbec nevadí. Po Gandogarově volbě přejdeme k další fázi našeho plánu." Balendilín na něho mrkl.

"Nedělej si starosti," zdůraznil ještě jednou.

"Nedělej si starosti, to se snadno řekne," povzdechl si Tungdil a naložil si na dřevěný talíř ze všeho trochu. Přitom mu vyprávěl o Bislipurově návštěvě a jeho nabídce.

"To k němu sedí," poznamenal Balendilín, ani v nejmenším překvapený. "Víš, co to znamená? Jsme na správné cestě. Když ten starý bručoun za tebou zašel, je to dobré znamení."

Tungdil si o tom myslel něco trochu jiného. Velice dobře si pamatoval, že Balendilín hovořil o nějakých úkladech, a on vůbec nepochyboval, že by Bislipur byl schopen nastrojit něco takového i proti němu.

"Mimochodem," prohodil Jednoruký, "kouzelnice nás i se svým válečníkem opustila."

"Co?" uniklo trpaslíkovi zděšeně. Ona to skutečně vzdala, neváhala a opustila svou vlast! "Kdy vyrazila?"

"Dnes ráno, hned po východu slunce. Nechali jsme ji odejít přes most, protože jsme neměli důvod ji zde zdržet. A kromě toho... jak se dá kouzelnice zdržet?"

"Vůbec nijak." Tungdil mlaskl jazykem. S ní zmizela i poslední naděje, že by se Nôd'onnovi postavil vcelku vyrovnaný protivník. Andôkai nejspíš dospěla k názoru, že nedokáže vyřešit, jak Gorén své knihy zašifroval, a vyhledala si raději nové útočiště, kde bude moci v divočině pátrat po magických polích. Proč nepřežili Maira nebo Lot-Ionan? Ti by zůstali a pomohli nám proti tomu zrádci, pomyslel si sklesle.

"Teď je na tobě, abys ve verších lidského učence vykoumal jejich pravý význam," povzbuzoval ho Balendilín. "Spisy v našich sbírkách jsou ti k dispozici, pokud by ti mohly nějak pomoci."

"Měli by se tím zabývat spíš vaši vlastní učenci," zamumlal Tungdil.

Balendilín potřásl hlavou. "Oni té řeči kouzelníků nerozumějí. Nikdo nezná magii tak dobře jako ty."

Chápavě se zahleděl na zoufalého trpaslíka. "Břímě, které jsme ti naložili, je těžké, ale o to větší bude náš dík. Již teď jsme tvými dlužníky."

"Pokusím se," odpověděl, statečně přitom žvýkal, a potichu se zvedl. Sýr ho přímo okouzлил, ale jeho žaludek si jen zvolna zvykal na obrovské množství stravy. K tomu popíjel kysané mléko, do kterého přidal lžici medu, aby si ho mírně osladil. Kuchyně trpaslíků se mu značně zamlouvala.

Opustil Balendilína a vrátil se do své komůrky. Tentokrát zabořil pohled přímo do podlahy a nerozptyloval se jediným pohlédnutím doprava či doleva a neobdivoval žádné krásy vytesané do kamene. Tungdil si připravoval řeč, do které chtěl vložit vše, co s ním v posledních týdnech zamávalo.

* * *

Tungdil hbitě vyprázdnil džbán se silným černým pivem, otřel si ústa a obrátil se k vyslancům. Trpělivě ho vyslechli, když jim četl Lot-Ionanův dopis a snažil se dokázat svůj královský původ z kmene Čtvrtých. Zasvěcení trpaslíci z klanů Čtvrtých si vzpomínali, jak bylo dohodnuto, že slyšeli nějaké pověsti o jakési takové události, načež je Bislipur okamžitě označil za lháře.

"Proč vznáším svůj nárok, chcete vědět," pronesl Tungdil nahlas do vřavy. Mok z ječmene ho za prvé zbavil nervozity, za druhé i zábran, že má mluvit před tolika zástupci trpasličích kmenů. "Protože znám hrůzy Mrtvé země lépe než vy a protože vím, že záleží na jednotě našeho lidu, na tom, aby se nenechal vehnat do krátkozraké války proti šikmouchým. Elfů je málo, ale pořád ještě bojují dobře."

"Nemáme z nich žádný strach!" přerušil ho Bislipur rozčíleným výkřikem.

"To znamená, že až s nimi budeme bojovat, zemřeme beze strachu. Ale mrtví budeme tak jako tak," odvětil Tungdil vášnivě. "Již celé stovky cyklů bojují proti prohnaným elfům. Myslíte si, že my bychom pro ně byli hrozbou? Elfové jsou nejlepší střelci z dlouhých luků ve Skryté zemi. Jakmile se k nim přiblížíme na tři sta kroků, prošpikují nás svými šípy."

"My se jim určitě nebudeme předem hlásit," vmísil se znovu Bislipur.

"A ty si myslíš, že elfům zůstane utajeno, když se k nim bude blížit armáda několika tisíc trpaslíků? Tato válka by nám přinesla porážku, klany!" zapřisahal je. "Úkol, kterým nás Vracas pověřil, je chránit

Skrytou zemi. Zlo prorazilo do hloubi této země. A je teď na nás, abychom smetli Nôd'onna se všemi jeho skřety a ostatními stvůrami zla. A bude-li to nutné, i společně se šikmouchými a s lidmi!"

"Slyším mluvit velkokrále," pronesl Gandogar opovržlivě, "a ne tebe samotného. Tuhletu řeč do tebe předem nahustili."

"Oběma nám v hlavě prostě sedí rozum. Jenom v té tvoji se rozkročila zatvrzelost a vytlačila ti rozum ušima ven," opáčil Tungdil a sklídl za to tlumený smích.

"Elfové," burácel Bislipur vztekla a vztyčil se v celé své výši, "musejí být potrestáni. Slyšeli jste řádky o jejich zradě u Kamenné brány. Sikmouši jednou spáchali zradu, za kterou je konečně můžeme povolat k odpovědnosti!"

"A potom nás Nôd'onnn zničí o to snadněji, protože budeme oslabeni bitvou s elfy!" Tungdil zabušil pěstí do sloupu. "Opravdu to chceme tomu zrádci Skryté země ještě víc ulehčit? Proč jeho hordám rovnou neotevřeme brány? Máme se jich snad zeptat, zda s námi potáhnou proti elfům?" Čekal, než se vřava poněkud uklidní. "Vlastním knihy onoho maguse, u kterého jsem vyrůstal," tvrdil odvázně. "Musím ty spisy už jen přeložit a pak bude náš lid schopen Nôd'onna zničit! Uvažte, jaká sláva by nám připadla jako zachráncům Skryté země! Náš statečný skutek by elfům přinesl pohanu, která zaváží mnohem víc, než když nad nimi vyhrájeme jednu bitvu."

V davu to zašumělo. Prostředek proti Mrtvé zemi, to byly noviny!

"Všechno to jsou samé výmysly a lži!" vypěnil Bislipur. "Magie nám ještě nikdy nepomohla, přinášela jenom neštěstí. Bez ní by ten pán čarodějnic nikdy nezískal takovou moc."

"Říkám, budeme bojovat proti elfům a pak se stáhneme do hor, než si lidi vyřídí tu věc sami mezi sebou," dodal Gandogar, jenž rovněž vyskočil. Vřítel se doprostřed půlkruhu, aby k sobě přitáhl pohledy vyslanců klanů. "Neposlouchejte zaběhlého trpaslíka, který nás a náš způsob života zná jenom z knih! Jak by nám mohl někdo takový porozumět?" Hlasitě se zasmál. "On a velkokrál? K smíchu!"

"Až tak k smíchu to být nemůže, jinak by ses tak nerozčíloval," poznamenal Tungdil jízlivě a opět zaslechl tlumené záchvěvy smíchu. Lot-Ionan by byl na něho pyšný, i když mu pivo nebezpečně rozvázalo jazyk. Musím si dát pozor, řekl si.

Gundrabor toho slyšel dost. Pozvedl kladivo, jeho těžký konec udeřil o mramorové desky. "Dost! Rada slyšela vaše slova a musí nyní dospět k rozhodnutí. Kdo z vás by chtěl vidět na trůnu jako mého nástupce Gandogara Stříbrovouse z klanu Stříbrovousedů, krále Čtvrtých, nechť pozvedne sekeru."

Tungdilovi se protáčely oči, když viděl vztyčené zbraně. Počet příznivců vládce Čtvrtých se smrskl na rovné dvě třetiny a při hlasování o protinávrhu se pro uchazeče, který neměl mít vůbec žádnou šanci, zvedlo výrazně víc seker, než se čekalo. Balendilín na něj uznale kývl.

Na výsledku hlasování však jeho úctyhodný úspěch nic nezměnil, většina chtěla Gandogara a tím i válku. Bislipur se vztyčil v plné výši. Viděl se těsně u cíle a dával najevo svou spokojenost.

"Tím by se stal král Gandogar příštím velkokrálem," prohlásil Gundrabor pevně, "kdybych ho považoval za vhodného nástupce. Já, úřadující velkokrál, však vyhlašuji, že není vhodným nástupcem kvůli své nerozváznosti, s níž hodlá vést kmeny a klany k zániku. Místo něho navrhuji za svého dědice Tungdila. Naleznu podporu u vyslanců kmenů?"

Gandogar a Bislipur, celí bez sebe, sledovali, jak se třetina seker rady zvedá a tím zajišťuje králi potřebný počet hlasů.

Gundrabor mrštil kladivem o zem. "Tím je rozhodnuto, že oba uchazeči změří své síly v souboji, v němž rozhodnou jejich schopnosti. Každý z nich navrhne jeden úkol. Další dva vzejdou ze shromáždění, pátý úkol bude vylosován. Začnou za sedm oběhů slunce," oznámil slavnostně. "Shromáždění je ukončeno."

* * *

Tungdil procházel jako omámený malým špalírem trpaslíků, kteří mu poklepávali po ramenou a přáli mu štěstí i Vraccasovo požehnání. Jako z mlhy se před ním vynořovaly a zase mizely nejrůznější obličejové, vousy a zbroje a zároveň se projevovaly účinky nezvykle silného piva a nadšení nad tím, jak dobře pochodil. Podařilo se mu přesvědčit některé vyslance o své žádosti, ale i když měl radost, nemohl zapomenout, že jeho úspěch byl vystaven na lži.

Balendilín mu slíbil, že ve vši tajnosti nechá zahájit pátrání, odkud Tungdil pochází, přestože tomuto záměru dával jen malé vyhlídky na nějaký reálný výsledek. I když to rádce nevyslovil, stále ještě se ve

vzduchu vznášelo podezření, že by Tungdil mohl být dítětem Třetích z kmene Lorimburova. To však Tungdil vášnivě popíral, neboť se cítil se zdejšími trpaslíky velice svázán a nepocíťoval vůči nim sebemenší zášť. O svůj původ se však bude starat později. Teď bylo nutné, aby se Tungdil zdokonalil v umění boje, protože Gandogarův návrh bude možná směřovat k válečnému souboji. On sám ještě nevěděl, co by měl zvolit jako další zkoušku.

Los při páté disciplíně, která přijde na řadu jako poslední, zůstal zdrojem nejistoty. Každý z nich směl napsat čtyři vlastní návrhy a vhodit je do pytlíku, a co bude nakonec vytaženo, leží ve Vracasových rukách...

Když Tungdil vstoupil do svojí komůrky, ležely na jeho posteli Gorénovy knihy a otevřený ranec s artefakty. Andôkai si ty věci prohlédla!

Spatřil pozůstatky dvou postříbřených karaf a obhlížel si rytiny s ozdobnými kudrlinkami. Taková škoda. Když se dovnitř nalila jediná kapka nějaké tekutiny, stálo tam psáno, plnily se znovu a znovu samy od sebe. Mezi kousky skla vykukovaly rozbité zbytky kapesního zrcátka, v němž se zkresleně odrazil jeho vousatý obličej. Teď mě čeká sedm let neštěstí. Vzal jeden střep do ruky a se šibeničním humorem se do něho zašklebil. Jako by na tom ještě záleželo.

Jako další si vzal na posouzení dva kusy dřeva, dlouhé jako ruka, které se šedě a kovově leskly a jež nedokázal přesně určit. Letokruhy se táhly nějak zmateně všemi směry. Obušky? Jsou snad nějak zvláštní? Bez zájmu je pohodil zpátky na postel.

Andôkai mu zanechala ještě jednu zprávu, kterou si zpočátku ani neměl chuť přečíst, protože měl na magu zuřivý vztek a její odchod i šňupání ve věcech pocíťoval jako zradu. Zvědavost ho však nakonec přece jen přiměla vzít její zprávu do ruky.

Záhada je z větší části odhalena.

Knihy nám skutečně udělají radu, co můžeme proti Nôd'onnovi podniknout, to však není možné. Proto jsem odešla.

Záznamy ze země na druhé straně hor vyprávějí o démonických bytostech, přebývajících v místě zvaném Pustina. Ta stvoření dokáží vstoupit do mysli lidí, ovládnout je a dodat jim nepředstavitelnou moc. Od té chvíle je člověk prodchnutý touhou podrobit si všechno kolem sebe a zničit vše dobré, co se mu dostane pod ruku.

Záznamy v té druhé knize vyprávějí o jedné zbrani, sekeře, kterou vykovali "podhoráci", aby s její pomocí zničili demony v lidských tělech.

Čepel prý je z nejčistší, nejtvrďší oceli, trny na druhém konci z kamene, topůrko ze sigurdáciového dřeva, intarzie a runy ze všech ušlechtilých kovů, co se v horách nacházejí. Ostří prý má být posázeno diamanty.

Vykovány by prý měly být v nejžhavějším ohni, který dokáže nějaká výheň vytvořit. Jméno té sekery má být Ohnivá čepel.

Tou sekerou je nutné člověka zabít. Ostří Ohnivé čepele projede masem i kostmi živého tvora, zasáhne démona v jeho nitru a zničí ho. Všechno, co ten démon předtím napáchal, se okamžitě obrátí k dobru. Jedna pasáž mi zůstala zahalena tajemstvím. Tím přetrvává zbytek nejistoty, a to nám zcela maří veškeré naděje.

Dnes vím, proč Nôd'onn tak usiloval o ranec s artefakty. Šlo mu o ta dřeva, jsou zhotovena ze sigurdácie.

Ve Skryté zemi už žádné sigurdácie nejsou. Jejich dřevo bylo příliš tvrdé a příliš těžké, než aby se dalo opracovat běžným nářadím. Lidé věřili, že sigurdácie jsou očarovány bohy, a používali je kvůli jejich intenzivní vůni a tmavě rudým plamenům jako palivo pro posvátné obřady, dokud je všechny nevykáceli. Já jsem kdysi ve své říši jednu viděla, tu lidé zapálili při jakési oslavě na počest Palandiell. Muselo to být tak před sto cikyly.

Dokonce i kdyby se podařilo tu zázračnou zbraň vykovat, nikomu se už nepodaří dostat se k Nôd'onnovi tak blízko, aby ho s ní mohl zabít. To je zcela nemožné, to je sen, pošetilost.

Jestli mají trpaslíci rozum, měli by opustit své hory a porozhlédnout se v zemi na druhé straně hor po novém domově. Možná je podhoráci přijmou k sobě.

Nic už mě tu nedrží.

Tungdil si její psaní několikrát přečetl, než pochopil, že opravdu existuje prostředek proti Lot-Ionanovu vrahovi. Všechno tu je. Máme dokonce i to dřevo!

Rozběhl se do Balendilínova pokoje, v němž se malé olejové lampičky staraly o světlo. Veškeré zařízení místnosti bylo jako všude pečlivě vytesáno z kamene. Prozíraví řemeslníci zhotovili z kamene dokonce i postel a skříň, takže to tam vypadalo, jako by hora sama vytvořila jeden pokoj zvlášť pro Balendilína. Tungdil mu podal řádky od mágy.

"Existují staré svitky, ve kterých je řeč o příbuzných našeho lidu na druhé straně hor," zamumlal rádce zamyšleně, když narazil na označení „podhoráci“. "Jak se zdá, mají tam s Mrtvou zemí více zkušeností." Tungdil zvedl dopis. "Teď už se nedivím, že Nôd'on uspořádal na ranec a ty knihy přímo hon, ale už je příliš pozdě. Balendilíne, teď známe jeho zranitelné místo! Musíme o něm říct lidským královstvím, aby načerpala naději a vydržela, dokud tu čepel nevykováme," prohlásil nadšeně. "Do té doby ho musí zadržet lidská armáda."

Balendilín si zamyšleně pročítal odstavec o složení zbraně. "Potřebujeme Čtvrté, kteří mají ve svých klanech nejlepší brusice diamantů. Náš lid může poskytnout kameníky, chybějí nám však nejlepší kováři." "Borengar?"

"Správně. I Pátí v tom byli kdysi mistry, ti však už neexistují. Devět klanů z kmene Prvních se na našem shromáždění neobjevilo." Balendilínova tvář se zachmuřila. "Není to jediná překážka. Nejžhavější výheň, která kdy žhnula ve Skryté zemi, stála v království Pátých. Nazývala se Dračí dech a dokázala roztavit i ten nejtvrďší kov. Ale již více než tisíc cyklů tam vládne Mrtvá země." Širokýma rukama si zakryl obličej. "Kouzelnice měla pravdu. Je to nemožné."

"Ne, já se nevzdám. Svolejme shromáždění a nechme je rozhodnout," žádal ho Tungdil. "Přinejmenším bychom měli zajet k Prvním a požádat je o pomoc. Potom..." Zmlkl. "Prohlédnu si ty staré svitky, možná objevím ještě něco, co by nám mohlo pomoci."

"Přeji ti při tom hodně štěstí."

Trpaslík vyšel z místnosti a zamířil do klenutých prostor, kde byly nashromážděny všechny vědomosti Druhých. Po radostném opojení následovalo bolestné vystřízlivění, že ačkoliv získali nové poznatky, sotva se dokáží zániku vzepřít.

Ne. Já se nevzdám. Právě beznadějnost jejich situace probudila v Tungdilovi vzdor.

S tvrdohlavostí a houževnatostí jeho lidu vlastní se pustil do pročítání svitků, které kmen vlastnil. Tungdil si přísahal, že ve svém úsilí nepovolí, dokud nenajde nějaké východisko.

* * *

Tungdil pilně vlácel staré knihy, svitky pergamenu a kamenné tabulky vytesanými klenutými chodbami a skládal je na stůl, kde je bude moci v klidu prostudovat.

Lot-Ionan musel tušit, že budu jednoho dne potřebovat veškeré vědomosti. Mnohé písemnosti nevydržely, když se jich trpaslík dotkl, natrhávaly se, lámaly nebo se úplně rozpadaly. V takových chvílích si chválil mramorové destičky, které přežijí celé věky, když je nenecháte spadnout na zem. Když si přečetl několik spisů, zjistil, že se Balendilínovy nejasné informace potvrzují. Na druhé straně hor asi opravdu žijí trpaslíci, které tam nazývají "podhoráci". Nedokázal říct, zda je kdysi stvořil Vraccas, zdálo se však, že jsou velice podobní jeho lidu, mistrovsky se vyznají v kovářském řemesle a sdílejí jejich lásku k výhni a žhavému uhlí.

Během čtvrtého oběhu se dověděl o tajemství, jímž se roztápí Dračí dech, a jeho víra, kterou si do té doby statečně uchovával, poklesla.

Pátí vyrvali velkému drakovi Branbausilovi, který kdysi žil v Šedých horách, jeho bílý plamen a zažehli jím oheň ve výhni. Pak draka zabili a ukořistili jeho poklad. Drakova družka Agamas prchla před trpaslíky do Ohnivého jezera, malého moře žárem roztopených, vroucích kamenů hluboko uvnitř říše, a od té doby ji nikdy nikdo nikde neviděl.

S Dračím dechem se kovářům podařilo vyrobit žár nikdy nepoznané intenzity a v něm spájet kovy, o nichž se jinak předpokládalo, že se nedají roztavit. Dokonce i černé tionium, stvořené bohem Tionem, se Dračímu dechu poddalo a muselo se spojit s čirým bílým palandiem bohyně Palandiell.

Pozdější záznamy vyprávěly, že výheň zmizela se zánikem říše Pátých. Alfové ani ostatní Tionova stvoření si nedokázala s prapodivným bílým ohněm nic počít a uhasila ho.

Tungdilova jediná naděje se opírala o drakovu samičku, která unikla sekerám Pátých. Od ní potřebovali oheň a od Prvních kováře, aby mohli Ohnivou čepel proti Nôd'onnovi připravit.

"Vypadá to na další cestu," povzdechl si. K Prvním a odtamtud rovnou do ztracené říše Pátých, přímo do srdce Mrtvé země. Ale jak se tam dostanu?

Tuto otázku položil i Gundrabetovi a Balendilínovi, s nimiž se setkal v hale u džbánku piva, aby jim povyprávěl o svých objevech. Trpaslíci si vyměnili rychlé pohledy.

"Existuje jedna cesta," svěřil se mu velkokrál. "Je to tajemství, které během dlouhé řady cyklů upadlo v zapomnění a jež mi prozradil můj předchůdce." Zapálil si dýmku a s pomlaskáváním z ní zabafal. "Pochází z dob slavné minulosti našeho národa. V oněch šťastných dnech nepředstavovalo cestování žádnou zvláštní námahu. Trpaslíci používali podzemní tunely, které probíhaly křížem krážem pod celou Skrytou zemí a jednotlivé říše navzájem spojovaly."

"Tunely... Pak by nás nemusel nikdo vidět. Kdybychom si vzali poníky..."

"Žádné poníky nepotřebuješ. V tunelech můžeš jet." Urovnal si šat a požádal o další deku, aby se zahřál. Oheň jeho života dále vychládal.

Tungdil zkrabatil čelo. "Nerozumím..."

"Znáš důlní vozíky, jimiž se vyváží ze štol a dolů ruda?"

"Jistě," přikývl a pochopil, co mu chtěl velkokrál říct. "Oni jimi jezdili?"

Gundrabur se pousmál. "Přesně tak. Cestovali přímou čarou od Go?mdila k Borengarovi a všude tam, kam chtěli. Nikde nebyly žádné bažiny, žádná divočina, žádný déšť ani sníh, nic, co by jim cestu ztížilo. Tím bylo možné, aby měli důležité rokle a významné průsmyky Skryté země neustále obsazené dostatečně velkými jednotkami. Během několika málo oběhů se celé armády přesunuly hluboko pod zemí ze severu na jih a lidé, elfové ani kouzelníci se o ničem nedověděli."

"Ty tunely jsou naší záchranou," zvolal Tungdil vzrušeně. "Jestli jsou aspoň zčásti neporušené, může se nám podařit ukout sekeru proti tomu zrádci dřive, než rozdrť veškerá království a lidské armády."

"Nevím, jestli se jimi dá jezdit i dnes," doznal Gundrabur. "Staré záznamy, v nichž se o těch potrubích hovoří, vyprávějí, že se dlouhé úseky trati zřítily a jsou neprůjezdné. Balendilíne, prosím tě, přines nám je."

"A proč nikdo ty tunely znovu neobjevil?"

"Oblast, ve které leží vchod do tunelů, byla jednoho dne zamořena sirnatými výpary a trpaslíci se odtamtud stáhli zpět. Té oblasti se pak vyhýbali, až se na tunely zapomnělo," odpověděl Gundrabur. Po chvíli přinesl Balendilín dvě staré mapy vstupů do tunelů z říše Druhých. Bylo na nich také znázorněno, jak potrubí probíhá hluboko v útrokách Modrých hor. Vstupy byly dobře skryté, několikanásobně zabezpečené a četná mechanická zařízení a pasti je chránily, aby je nemohli použít nějací vetřelci. To vysvětlovalo, proč se zlo nešířilo tajně pod povrchem Skryté země, ale muselo ji dobývat polními taženými.

"Tímhle způsobem to můžeme zvládnout," prohodil Tungdil k oběma trpaslíkům. "Já jsem připraven."

"Skvělé," zaradoval se Balendilín a dolil si pivo. "Za to ti přenecháme tu čest, žes objevil dávno ztracené vědomosti. To na klany udělá dojem." Připili si na zdraví a vyprázdnili džbány.

* * *

"Vraccas mi umožnil nalézt ztracené vědomosti, aby nám připadl úkol osvobodit Skrytou zemi od zla," zakončil Tungdil svou plamennou řeč. "Proč by mne jinak nechal ty věci najít?"

"Narazil jsi na dědictví z velkých dob," podotkl Gandogar. "Nepřipadá mi však, že se v něm skrývá nějaká použitelná pravda. Ukout nepozorovaně takovou čepel - uprostřed Mrtvé země, ve výhni, kterou musí rozžhavit dračí plameny - ne, to není možné! Je to pohádka, legenda, která se nedopatřením zatoulala mezi historické záznamy."

"Kvůli těmto vědomostem zemřelo nesčetné množství lidí," vpadl mu Tungdil do řeči. "Mě chtěli kvůli tomu zabít. Nôd'on se toho bojí, takže to musí být pravda! Vyšlete expedici, která se o to aspoň pokusí! Vraccas stojí na naší straně," žádal úpěnlivě shromáždění.

"A nezapomeňte se dobře vyzbrojit. Porazit draka není žádná legrace. Jedině že bys mu vyprávěl ty svoje

historky a on se uchechtal k smrti," prohodil Bislipur výsměšně.

Tungdil se vzdal myšlenky na hlasování, smích v radě mu dal jasně najevo, že by pro svůj návrh nezískal většinu. Stejně jako předtím se rozum tvrdošíjně vzpíral a nechtěl vniknout do tvrdých hlav vyslanců.

"Jsme tady, abychom určili velkokrálova dědice," připomněl Gandogar vyslancům netrpělivě. Shodil ze sebe plášť, vzorně vypracovaná zbroj se zableskla. Jeho rádce mu podal štít a sekeru, další pomocník mu na hlavu připevnil zářivou helmu. "Já začnu a přednesu první úkol. Tímto vyzývám druhého uchazeče k souboji. První krev nebo sražení k zemi ať rozhodne, kdo získá první body."

Božndil a Boëndal se okamžitě objevili Tungdilovi po boku a vyzbrojili ho. Jeho kroužková košile vypadala ve srovnání s Gandogarovým blýskavým brněním bezbarvě a levně. "Dej si pozor na jeho štít," našeptával mu Prud'as. "Určitě ho bude chtít použít jako beranidla." Sevřel pěsti. "Ach, kdybych jen tak mohl stát na tvojem místě. Zadupal bych toho Čtvrtýho do mramoru," zlobil se.

"Byli jste dobrými učiteli, jak během našeho putování, tak i v posledních dnech," děkoval Tungdil dvojčatům, když si upravoval řemen pod bradou. "Když prohraju, nebude to vaše chyba."

Oba soupeři vstoupili do půlkruhu mezi trůnem a tribunami. Balendilín vystupoval jako nestranný soudce. Přátelsky se na Tungdila podíval, aby ho uklidnil. "Bojujte tvrdě a čestně," vyzval je nakonec a ustoupil dozadu. Aréna byla připravena k boji.

Gandogar okamžitě zahájil sérii útoků a sázel Tungdilovi do štítu jednu ránu za druhou. Diamanty, třpytící se na ostří jeho sekery, přitom Tungdila neustále rozptylovaly. Tungdil vykukoval přes kovový okraj svého štítu a díval se, kam se v příštím momentu zase snese ztupená čepel. Nechával se zatlačovat dál a dál, až ucítil v zádech sloup.

Při králově následujícím úderu uhnul stranou a překvapivě sám udeřil. Jeho sekera sklouzla s příšerným zaskřípěním po štítu, narychlo pozvednutém vzhůru, a narazila na spodní okraj helmy. Gandogar omámeně zavrával dva kroky zpět.

"Přisad' mu!" houkl na něho Božndil horečně a Tungdil skočil, povzbuzen úspěchem a poháněn učitelem, prudce dopředu.

Nikdy. Bislipur poznal, že se před jeho chráněncem rýsuje nepříjemný obrat, a jednal. Vrazil do Swerda, který stál vedle něho, a gnómová hlava se srazila se džbánem jednoho trpaslíka. Pivo vyšplácho z korbele a pleslo o podlahu.

Tungdilovi se loužička stala osudnou. Tekutinu na mramorových deskách ve spěchu přehlédl a podklad se změnil na hladkou skluzavku. Pravá nohu mu sklouzla stranou, klopýtl a Gandogara nezasáhl.

"Ty bláznivý gnóme!" Bislipur Swerdovi v mžiku hlasitě a zřetelně vynadal kvůli jeho nemotornosti a vyhrožoval mu ranami a pořádným velice dlouhým trestem. Pásek na krku ho naučí.

"To bylo schválně!" vypěnil Boëndal.

"Ne, nebylo. Ale buď klidný, zmaluju ho do modra." Bislipur předstíral lítost nad tou smůlou.

Tungdilovi to ovšem nijak nepomohlo. Gandogar se dal rychle dohromady a udeřil právě v tu chvíli, kdy jeho protivník klouzal podél něho. Těžká sekera udeřila Tungdila tvrdě do zad, pod silou jeho rány nad sebou naprosto ztratil kontrolu. S nadáváním upadl a ztratil první měření sil.

Některé klany Čtvrtých a ostatní Gandogaroví příznivci jásali a vysmívali se Tungdilovi, který se s námahou zvedal na nohy. Tak si ten boj nepředstavoval.

"Na radě jsem teď já," zvolal hlasitě, aby ho v hluku v sále bylo slyšet. Pokřikování okamžitě odumřelo.

"V čem se změníme nyní?"

"Budeme opisovat text. Kdo bude rychlejší, vyhraje."

"Co?" uklouzlo jeho soupeři udiveně. "Já mám kvůli svému trůnu psát básničky?"

"Ne, psát básně ne. Jenom psát. Dobrý král musí mít vědomosti a jistou ruku. Jak chceš jinak vydávat zákony?" odvětil Tungdil ledabyle. "Můžeš dokázat, že to máš v sobě - nebo že jenom dobře vládneš sekerou." Bez dalšího slova se posadil k pultu a čekal, až bude Gandogar následovat jeho příkladu.

"Když odmítnu?"

"Prohrál jsi tento souboj a bude to nerozhodně," ujal se slova Balendilín. "Pak o tom, kdo z vás dvou se stane Gundraburovým nástupcem, rozhodnou následující disciplíny."

"A nebylo by to známkou obzvláštní odvahy," přisadil si Boëndal nenávistně. "Učený se tvému umění se zbraní postavil. Teď nám ukaž ty, že se nebojíš něčeho tak křehkého a lehkého, jako je pero, králi

Čtvrtých."

Kousavá poznámka a následující smích přiměly Gandogara k tomu, že si odložil helmu a štít a posadil se ke stolu vedle svého protivníka, aby si to s Tungdilem rozdál.

Sudí nechal přinést svitky a namátkou z hromádky jeden z nich vybral. "Začněte."

Učený, jak mu Boëndal říkal, když ho chtěl poškádlit, začal psát téměř okamžitě, zatímco Gandogar na runy vztekle zíral a pak začal něco čmárat na papír. Čas plynul a trpaslíci pilně psali.

"Hotovo," ohlásil Tungdil jako první. Text byl zkontrolován a shledán bezchybným. Gandogar potřeboval delší dobu a zdaleka nepracoval tak přesně jako jeho vyzývatel. Balendilín vyhlásil vítězem Tungdila. Dvojčata nahlas zajásala a zaradovala se, že jejich chráněncem povolenou lstí vydoloval vyrovnání. "No, Bislipure, tenhle bod šel kousek vedle, co?" vykřikl dobře naladěný Bo?ndil.

Balendilín přikázal vyslancům klanů, aby nyní sepsali své návrhy, a pak nechal lístky sesbírat. Nejdříve měl další úkol vylosovat Gandogar, pak byl na řadě Tungdil.

"Následující úkol," ohlásil sudí, "bude ukout sekeru z nejhoršího železa, jaké existuje, a pak s ní zasadit deset úderů do štítu, aniž by se sekera rozpadla."

Tungdilova důvěra vzrostla, protože nevěřil, že by Gandogar mohl mít nad ním u výhně převahu, na to stál u kovadliny v Lot-Ionanově kovárně příliš dlouho. Balendilín stanovil, že se udělá přestávka, aby bylo možno přinést do síně rady ohniště a pracovní náčiní. Zanedlouho se dlouhým sálem rozezněla zvonivá píseň perlíku a kovadliny.

Tungdil se rozjel. V rytmu kladiva si prozpěvoval jakýsi trpasličí nápěv, který ho naučila dvojčata.

Gandogar mu do melodie pohotově vpadl a zahlaholil jinou píseň, zatímco bušení jeho perlíku se stávalo stále hlasitějším.

"Oni jenom nekovají, oni teď taky navíc ještě soutěží ve zpěvu," zašklebil se Boëndal a upravil si opasek.

"Jestli se tohle Vraccasovi nelíbí, tak už nevím."

"Tungdil má lepší hlas," soudil jeho bratr. "Vraccas bude stát při něm."

Soupeři zpívali tak dlouho, dokud nebyly sekery úplně vykovány. Balendilín dal hlavice zbraní nasadit na železné tyče. Pak vzal každý z nich sekeru toho druhého a postavili se před přichystané štíty. Tak bylo zajištěno, že do nich budou bušit veškerou silou, která jim ještě zbyla. Na znamení se do toho dali.

"Nyní uvidíme, jak mistrovsky kuje král," prohodil potom zalitý Tungdil a udeřil. Hlava sekery, která stále ještě slabě žhnula, opsala v přišetí haly světélkující, tmavě oranžový půlkruh, než narazila na překážku.

Vylétly malé jiskřičky, ale železo vydrželo.

"V každém případě líp než ty," opáčil Gandogar. Jeho úder za Tungdilovým v ničem nezaostával, ale i tato sekera odolala násilí.

Při sedmém úderu Tungdil zaslechl, jak Gandogarem ukutá zbraň tiše lupla, a věděl, že osmý úder nepřečká. "Podívej, co provedu s tvým výtvozem," zvolal na něj. Železo se s třeskotem rozpadlo na desítky malých kousků. Tungdil lapal po dechu, odhodil násadu na zem a sáhl po měchu s vodou.

V radě kmenů nastal šum. Král napjal svaly a vložil se dalšího údem celou svou vahou. Štít pod úderem zaduněl a povolil, ale čepel vydržela.

"Holá hej! Tady kdosi v kovárně našel lepšího mistra, než je sám," hulákal Prud'as. "A už je to dva jedna pro Tungdila. Za to, že se železo tak poddalo, určitě mohlo to jeho dobrý zpívání."

Gandogar sklonil sekeru a odložil ji, aby soupeři pogrataloval. "Netušil jsem, že bylo možné ukout z tohoto špatného kovu tak dobrou zbraň. Ty jsi vskutku mistr, ale na trůn stejně neusedneš. Další zkoušku rozhodnu pro sebe."

"Zkus to."

Balendilín rozbalil další lístek, aby jim nedopřál ani chvilíčku odpočinku. "Čtvrtým úkolem je závod.

Každý obdrží pohár s tekutým zlatem a poběží odsud až k první pastvině pro dobytek, k velké bráně a zpět. Přitom oba ponesou kroužkové košile a na zádech ranec se čtyřicetilibrovým závažím. Kdo se vrátí se zlatem jako první a nic nevylije, je vítěz."

Vyslal dva pozorovatele k louce a dva ke vstupu, kteří měli kontrolovat, jestli tam oba trpaslíci se svým žhavým nákladem skutečně dorazí.

To je zkouška podle mého gusta, pomyslel si Tungdil, když se vsouval do řemenů od ruksaku. Byl zvyklý na žár výhně a to, že směl nést žlutý kov barvy slunce, ho potěšilo ještě víc. Během dlouhého putování se

navláčel ranců víc než dost, takže ho pár liber na zádech nijak nevzrušovalo.

Jeden trpaslík jim podal masivní poháry z lisovaného písku a s tenkou železnou vrstvou. Žár, jenž vycházel z roztaveného zlata, byl vražedný a dosahoval několika set stupňů. Kdyby se zlato přelilo a steklo na ruku, vpálilo by se do kůže a způsobilo by trpaslíkům těžká zranění.

"Běžte!" zvolal Balendilín a závod začal.

Gandogarovi nestál pohár za jediný pohled, ale díval se na cestu před sebou. Tungdil to dělal právě naopak, protože měl z pohledu na tekuté zlato velikou radost. Jeho nohy dopadnou bezpečně na zem samy od sebe, tak jak to dělaly během jeho dlouhého putování.

Král rychle získal náskok a zmizel z haly, Tungdil ho beze spěchu následoval. Balendilín výslovně řekl, že vyhraje ten, kdo se vrátí jako první a nic nevylije. Raději půjde pomaleji a přinese nazpět vše, než aby něco z toho drahocenného materiálu rozlil. Kdykoliv se žár stal nesnesitelným a hrozilo, že se jeho kovářským řemeslem zocelená ruka spálí, pohár na chvíli odložil.

Právě zabočoval do údolí, když mu Gandogar běžel vstříc.

"S takovou mě neporazíš, Tungdile," pozdravil ho vyzývavě, jak běžel kolem něj. Bylo cítit, jak se mu škvaří mozoly. Král pohár neodložil, aby si chránil prsty. Zatím mu nic nepřeteklo.

Tungdil vběhl do údolí, zase si pohár na chvíli odložil a pak se dal do pronásledování. Ztraceně, příliš jsem spoléhal na to, že Gandogar udělá nějakou chybu, vynadal v duchu sám sobě.

Jeho paže se pomalu začínaly třást. Souboj a kovářská práce ho připravily o síly, nedalo se však nic dělat, musel dále. Doběhl k bráně, ale Gandogar už běžel, upocený a nadávající, zpátky. Pořád ještě nic nerozlil, nýbrž se ušklíbl, jistý si svým vítězstvím, jakmile Tungdila spatřil.

"Odesu si vyrovnání. Rozhodne poslední zkouška," slíbil.

Tím probudil ctižádostivost a vzdor svého protivníka. Uvidíme, řekl si Tungdil a pospíchal, aby Gandogara co nejrychleji dohnal.

Tu se mu o nohy otřela jakási malá postavička a způsobila, že zakopl. "Co, u Vracease..."

Tekuté zlato se rozbouřilo, nebezpečně se zavlilo dopředu a dozadu, ale Tungdil ani ve snu nepomyslel na to, že by svůj náklad nechal spadnout. Když jedna malá vlnka vystříkla přes okraj a stekla mu po hřbetě ruky, zatnul zuby a nevydal ani hlásku, i když bolest byla přímo nesnesitelná. Vztekla se v chodbě rozhlédl a hledal, kdo mu tam nastavil nohu, nikoho však neobjevil.

Kvůli této příhodě doběhl do haly jako druhý, navíc přišel o část zlata a tím prohrál tak jako tak.

Gandogar zaplatil za své vítězství obrovskými puchýři po spáleninách na obou rukou, které mu jedna trpaslice ošetřovala ledovou vodou.

Tentokrát bylo na Tungdilovi, aby svému soupeři poblahopřál. Učinil tak jen slovy, aby ušetřil královy ruce. Pak strčil i svou ztýranou ruku do ledové vody. "Dosáhl jsi svého cíle, jak jsi mi cestou slíbil."

"Dokážu, aby se pravdou stala i ta druhá věc, kterou jsem vyhlásil," odsekl Gandogar a odvrátil se.

Tungdil zkoumal svoje zranění. Ztuhlé zlato nešlo z ruky odstranit a přilepilo se na ni jako skvrna o velikosti mince.

Božndil si všiml, že se Tungdilova pravice v záři mís s uhlím leskne. "Podívej, bratříčku, co provedl!"

"Tak konečně máme pro učeného čestné jméno," zažertoval Boëndal. "Řekl bych, že Tungdil Zlatoruký nezní špatně. Později mu to navrhneme."

"Určitě lepší než Bolofar," přikývl Prud'as.

"Poslouchejte, klany a kmeny! Stav je nerozhodný," oznámil Balendilín. "Tím bude mít poslední souboj rozhodující význam, jak pro uchazeče o trůn, tak i pro budoucnost všech kmenů." Dal oběma pokyn, aby přenesli na papír vlastní návrhy.

V čem ho jen mohu porazit? Tungdil váhal a přemýšlel, pak se zašklebil. No jasně! Napadl ho jeden velice zvláštní úkol.

Složili své lístky naprosto stejným způsobem a vhodili je do koženého pytlíku, který před nimi rozevřel velkokrálovův rádce. Potom Balendilín váček volně zauzloval, zatřepal jím, aby se lístky promíchaly, a kráčel podél řad vyslanců. Před Bislipurem se zastavil.

"Aby se nemohlo říkat, že je moje vina, kdyby byl vylosován úkol, který tvého chráněnce znevýhodní, chtěl bych, abys úkol vylosoval ty, příteli Bislipure." Balendilín postavil váček před něho.

Neotesaný trpaslík mu pytlík z ruky spíš vytrhl, než že by si ho vzal, a uvolnil řemínek. Nelitostným

oči pevně hleděl svému protějšku do očí.

Aniž by se díval dovnitř, sáhl do pytlíku, rukou v něm zamíchal a pak ji zase vytáhl. Jak ji zvedal, vyklouzl mu lístek z ruky a musel sáhnout dovnitř podruhé. Beze slova podal ten kousek papíru Balendilínovi. Tungdil nedokázal rozeznat, jestli se jedná o jeden z jeho návrhů, nebo ne.

"Já ne. Ty jsi vylosoval, ty to přečti," odmítl soudi.

Teprve teď sklopil Bislipur zrak. Rozložil papír, očima přelétl řádky. "Ne, to není ten lístek, který jsem vytáhl jako první," prohodil ledabyle a chtěl znovu zalovit v pytlíku.

"Drž se pravidel." Balendilín dal kožený pytlík pryč. "Ty jsi zvolil, tedy ohlas pátý úkol."

Bislipur stiskl rty, jako by tím mohl zabránit, aby slova pronikla k uším klanů. Zhluboka se nadechl, stálo ho to přemáhání, které Tungdilovi dodávalo naději.

"Expedice. Další zkouška spočívá v tom, že uchazeči povedou každý svou expedici, která se ze Šedých hor vrátí s Ohnivou čepelí," oznámil vztekale, "a s tou zbraní se pustí do boje proti Nôd'onnovi."

Gundraburovi uniklo úlevné zasténání. Balendilín sklopil oči a dovolil si slabé pousmání.

Zrovna na Bislipura připadlo, aby zbrzdil touhu svého chráněnce po moci. V tomto okamžiku se jasně ukázalo, že většina trpaslíků podcenila lstivost druhého uchazeče o trůn. Shromáždění mlčelo, překvapení ochromilo klanům jazyk.

Než se někdo stačil ujmout slova nebo začal hlasitě protestovat, předstoupil Tungdil vpřed. "Úkol přijímám, neboť jsem ho napsal já," zvolal a vyčkávavě pohlédl na Gandogara.

Král se celý třásl. "Úkol rovněž přijímám," zabručel.

"Zastavte! Los je neplatný!" snažil se Bislipur odvrátit dlouhodobou zkoušku, která by válku proti elfům definitivně znemožnila. "To nebyl ten první lístek, který jsem vytáhl, všichni jste to viděli!"

Balendilín zůstal neúprosný. "Protože ani ty, ani já nevíme, který papír byl ten první, nebude se na rozhodnutí nic měnit. Oba uchazeči úkol přijali a tím výsledek této zkoušky rozhodne, kdo bude Gundraburovým nástupcem."

"Budeme muset čekat mnoho oběhů, než budeme mít jistotu," vzpíral se Bislipur i nadále rozhodnutí.

"Ne, když půjdeme tunely. Já si pospíším," slíbil Tungdil dvorně a opět sklídl smích. "A nyní mě omluvte, musím si rozmyslet, koho vezmu na cestu s sebou, abychom mohli vyrazit co nejdřív," rozloučil se.

Trpaslík kývl na Bo'ndila a Boëndala, aby ho doprovodili. "Velice by mne potěšilo, kdybych se mohl spolehnout na vaše umění," snažil se je získat je pro svou cestu. "Přivedli jste mě celého do pevnosti. Nyní mě ve zdraví doprovod'te do Šedých hor a zase zpátky."

"Ohó, slyšíš, bratříčku? Už zase promluvil učený." Prud'as se bouřlivě rozesmál. "Bude nám ctí," navázal na jeho slova. "Ale jenom když cestou nebudeš mluvit tak nabubřele. Musím ještě vymazat jednu skvrnu, která mi od oázy špiní moji čest," dodal tiše a ne tak rozjařeně.

Tungdil jeho i bratra objal kolem ramen. "Nedělej si starosti, Bo'ndile. Jsem si jistý, že mě cestou budeš muset znovu zachraňovat, a to několikrát."

Trpaslík se ušklíbl, jeho bratr však jen přikývl. "Mimochodem, dneska sis sám dal jméno." Boëndal ukázal na zářivou vrstvu, která se mu spojila s kůží. "Tungdil Zlatoruký. Co na to říkáš?"

"Zlatoruký," opakoval Tungdil a podíval se na svou pravici. "No ano. Myslím, že se mi to líbí." Tungdil se navzdory bolesti pokusil o úsměv. Zlatoruký. Jméno pro opravdového trpaslíka.

* * *

Rada se rozešla a i Bislipur s Gandogarem se ve spěchu vyřítili ven, aby se narychlo připravili na cestu. Nakonec zůstali v rozlehlé hale jen Balendilín a velkokrál.

"Poradil jsi mu to?" otázal se Gundrabur a sáhl po dýmce s tabákem.

Jeho rádce se tiše zasmál. "Ne, to určitě ne. Taková šílenost by mě nenapadla ani v té nejhorší noční můře. Tohle trpaslíka nám sem musel poslat samotný Vracas." Vystoupal po stupíncích k trůnu a stoupl si vedle nejvyššího vládce. "Tungdil opravdu má schopnosti k tomu, aby se stal velkokrálem. Jeho nápady zaslouží vyvážit čirým zlatem."

"Jeho rozhodnutí bylo moudré," souhlasil s ním staříčkový trpaslík. "Je jedno, kdo z těch dvou se vrátí zpět, náš národ a Skrytá země na tom vydělají. A my dva se postaráme o to, aby se mezitím v naší říši nestalo nic nemilého, starý přáteli."

"Víš, že výheň tvého života bude muset plápolat o něco déle," pronesl Balendilín ustaraně.

Gundrabur se se záupěním zvedl z trůnu a sevřel dýmku v zubech. "Vraccas bude mít pochopení a vrhne po mně svým kladivem o něco později," prohodil s důvěrou a chystal se k odchodu.

Rádce se za velkokrálem zahleděl. Pak se posadil u nohou vládcovského křesla, aby si prohlédl obsah koženého váčku a aby vyhledal ten lístek, který Bislipur vytáhl nejdřív. Balendilín přesně věděl, který papírek to byl, protože měl nahoře malou kaňku. Když si však všiml, jak se Bislipur při pohledu na druhý lístek tváří, raději mlčel.

Plným právem, jak zjistil při čtení onoho původního úkolu. Kdyby se Bislipurovi nedopatřením nerozevřely prsty, musel by Tungdil nastoupit proti Gandogarovi v broušení diamantů, místo aby se vydali na cesty. V tom by nepochybně neuspěl a trůn velkokrále by připadl Gandogarovi.

Když rozbalil ostatní papírky, musel se hlasitě zasmát. Gandogar uvedl broušení diamantů jako úkol na všech čtyřech lístcích a stejně často napsal Tungdil expedici do Šedých hor.

Ať žije Bislipurova roztřesená ruka! zasmál se s úlevou.

XI

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, na podzim 6234. slunečního cyklu

B

ěhem příprav na cestu požádal Tungdil velkokrálova rádce, aby mu vyhledal toho nejlepšího kameníka z řad klanů Druhých. Balendilín slíbil, že provede předběžný výběr a své favority za ním pošle, definitivní rozhodnutí však chtěl nechat na něm. Nedlouho poté vstoupil do jeho komůrky jednooký trpaslík.

Tungdil zvedl udiveně hlavu. "Balendilín vybíral opravdu přísně, jak vidím," pozdravil kameníka. "Až tak přísně, že mu zbyl jen jeden?"

"Jsem Bavragor Perlík z klanu Perlíků a už více než dvě stě slunečních cyklů jsem mistrem kamene," představil se trpaslík. Ruce měl široké jako tlapy, uchazeči o trůn připomínaly Balendilínovu ruku. Jeho černý vous byl na bradě a po stranách uměle vyholený, černé vlasy mu volně splývaly na ramena. "Mýho umění nikdo jinej nedosáhne. Moje pravý oko, kerým odhalím sebemenší vadu ve skále a na práci, vidí ostřejc než dva páry dohromady."

Tungdil vysvětlil, že se od něj očekává, že zhotoví žulové trny k sekeře. Protože však ta zbraň nevznikne zde, ale v Šedých horách, bude moci příslušné díly napasovat na sekeru až tam. "To znamená, že mne musíš doprovázet do Mrtvé země. Co všechno cestou zažijeme, vědí jen bohové," zakončil Tungdil stručný úvod k expedici. Díval se kameníkovi pevně do oka a všiml si, že v něm hnědá barva panenky přechází na kraji v tmavě rudou. Zvláštní.

"Mně je to jedno. Já jsem na tvoji straně," odpověděl kameník a natáhl k němu pravici. "Tvou ruku a tvé slovo na to, že z kmene Druhých tě doprovodím já a nikdo jinej." Uchazeč o trůn si s ním plácl, Bavragor se zašklebil a Tungdilovi se zdálo, že za tím úšklebkem zahlédl jistou úlevu. "Kdy vyrážíme?"

"Pozitří, jakmile si vyhledám nějakého brusiče diamantů z klanů Čtvrtých," odvětil.

"Pak si vyhledám svoje nejlepší nástroje, aby se zrození tý Ohnivý čepele vydařilo," opáčil Bavragor a zmizel ve dveřích.

Tungdilovi se sice zdál krátký výstup jeho najatého kameníka poněkud podivný, nelámal si s ním však více hlavu, neboť se musel připravit na rozhovor s Gandogarem.

Protože se zřejmě nikdo ze Čtvrtých nepřipojí na jeho stranu dobrovolně, hodlal se obrátit přímo na Gandogara, aby pro něj vyčlenil jednoho trpaslíka z řad jeho klanů. Při tom se nemohlo moc pokazit, protože jak bývalo dobrým zvykem, skládalo se poselstvo vždycky z těch nejlepších trpaslíků.

Na Tungdilovi bylo, aby se vydal za Gandogarem s prosíkem. Jeho pýcha se proti tomu vzpírala, ale odhodlaně si připomněl, že se jedná o Skrytou zemi, a ne o jeho ješitnost.

Když vstoupil do skalní chodby, narazil na čtyři trpaslíky, kteří přicházeli z opačné strany, a nebylo těžké poznat, že ho hledají. Jeden po druhém se představili. "Posílá nás Balendilín, aby sis jednoho z nás vybral," vysvětlil mu jeden z nich.

Tungdil udiveně pohlédl do vousatých tváří, které k němu vzhlížely plné očekávání. "Já jsem se již

rozhodl," vysvětloval jim a zalitoval, že jednal tak unáhleně. Z Bavragorova vystupování došel k závěru, že pro ten úkol přichází v úvahu jen jediný trpaslík. "Vybral jsem si Bavragora Perlíka."

"Perlíka? Toho zpívajícího ochlastu? Vybral sis trpaslíka, co umí ke změkčení kamene použít jenom svůj hlas a pivní vlajku?" vylítlo z jednoho trpaslíka zděšeně.

"Byl rychlejší než vy."

"Ten se nedostal ani do rádcova užšího výběru! Musíš ho propustit! Už celé cykly se snaží zkrátit si život chlastáním," zapřísahal Tungdila. "Jeho prsty jsou v klidu jenom ve chvílích, kdy má v sobě čtyři džbány."

"To nejde! Dal jsem mu slovo a ruku na to." Tungdil zrudl, jeho hněv vzrůstal, protože Bavragor ho očividně napálil. Zeptám se ho, jestli mě zproští přísahy.

Trpaslíci mu vysvětlili, ve které hospodě se ten podvodník obvykle dá najít, a Tungdil dusal chodbami, aby mu řekl, co si o něm myslí.

Hospodu našel rychle. Byla postavena ve stylu válcové klenby. Na vysokých středových pilířích visely lampy a pod stropem se komihaly lucerny, jejichž žlutá stínidla šířila zlaté světlo. Vzadu v místnosti stál kamenný výčep a za ním čtyři trpaslice, které čepovaly pivo z obrovských, tmavých sudů a přinášely je čekajícím hostům. Dva hráči na křivý roh, jeden na kamennou flétnu a jeden bubeník se starali o hudbu - nebo lépe řečeno měli na starost doprovázet sbor.

Perlík dřepěl s dalšími prachem pokrytými trpaslíky, kteří toho dne dokončili práci v kamenolomu, a oslavoval své povolání do expedice do Šedých hor tak, jak se na kameníka slušelo: máchal kolem sebe džbánem a hlaholil spolu s ostatními jakousi píseň, až se skála třásla. Bílá pěna překypěla přes okraj a stékala mu na hnědé kožené kalhoty.

"Bavragore!" přivola ho Tungdil ostrým tónem k sobě.

"Tady je ten budoucí velkokrál!" pozdravil ho trpaslík a pozvedl džbán. "Ať žije Tungdil Zlatoruký!" Jeho pijáčtí kumpáni ho napodobili. Když udělali příliš rychlé pohyby, zvedaly se od nich do vzduchu šedé obláčky prachu.

Tungdilův vztek překypěl. Dlouhými kroky prošel šenkovnou, vytrhl kameníkovi džbán z ruky a zprudka ho odložil na stůl. "Zbavíš mě mé přísahy, protože jsi mne podvedl! Balendilín tě ke mně vůbec neposlal."

"Opatrně s tím pivem, byla by ho škoda," odvětil Perlík s nevinným úsměvem. "Copak jsem tvrdil, že mě k tobě někdo poslal?"

Tungdil se zmateně zarazil: "Ne... ale..."

Bavragor vzal džbán do ruky. "Bylo to předpokladem?"

"Ne... alespoň..."

"Řeknu ti, jak to bylo. Přišel jsem do tvé komory a zeptal se tě, jestli mě vezmeš s sebou. Dals mi na to slovo a ruku. Takhle prostě to celé proběhlo." Zhluboka se napil. "Buď klidnej, protože s sebou máš nejlepšího kameníka, jakýho v říši Druhejch najdeš, to není žádná lež. Předpokládám, žeš obdivoval moji zručnost, když jsi přišel do pevnosti. Nápis, sochy, na všech jsem pracoval já." Zvedl pravou ruku. "V tyhle ruce ležela ta tvoje a byla u mě v dobrejch rukou. Běž a najdi si u Čtvrtejch nějakýho řezače drahokamů, abychom mohli vyrazit." Odvrátil se ke svým přátelům a zanotoval další píseň.

Přelstil mě! Rozpěněný vzteky vypadl Tungdil z hospody ven. Zlobil se a ani pořádně nevěděl proč.

Možná našel toho nejlepšího kameníka, ale ten nestydatý způsob, jakým Bavragor rozhodl volbu ve svůj prospěch, ho dopálil.

Na půli cesty ke Gandogarovi se najednou musel zasmát. Zase jednou se ukázalo, že přísloví o drzosti, která se vyplácí, má v sobě hodně pravdy. Vracas pověsil jemu, podvodníkovi, na krk opilce, který si svou nestydatostí zajistil účast na expedici. Musím jenom zařídit, abychom v Šedých horách měli v batozích dost piva a pálenky, aby měl klidné prsty. Navíc se poptám, jestli mám opravdu toho nejlepšího. Balendilín to bude vědět.

Nakonec stál Tungdil před halou, v níž se chtěl setkat s králem Čtvrtých. Nesl s sebou jeden z obou kousků sigurdáciového dřeva.

Gandogar seděl spolu s pěticí svých průvodců u stolu a čekal. Jejich kroužkové košile a zbroje vypadaly mnohem parádněji než zbroje Druhých. Používali na jejich ozdobu více drahokamů a úlomků diamantů.

"Není mým zvykem, abych nechal druhé o něco žebrot. Můžeš si ušetřit svá slova, Tungdile. Vím, co bys chtěl." Trpaslík ukázal na družiníky, kteří hned vstali. "Vyber si jednoho z nich. Všichni to jsou mistři

svého oboru a brousí, řezou a fasetují polodrahokamy, drahokamy i diamanty jako nikdo jiný." Tungdil obešel jejich řadu, důkladně si prohlížel výrazy v tvářích jednotlivých trpaslíků a snažil se řídit tím, co mu napoví vnitřní cit a vnuknutí.

Zůstal stát právě před tím nejdrobnějším ze všech beztak nepříliš statných řemeslníků. Tušení mu napovídalo, že tenhle trpaslík je přesně ten pravý. Jeho kudrnatý vous byl plný diamantového prachu, který se mu při broušení diamantů usadil v chlupech. Vypadal, jako by do svého vousu pochytil tisíce droboučkých hvězdiček. Tungdil zůstal stát.

"Jmenuje se Go?mgar Třpytovous," představil ho Gandogar. "Dobrá volba," dodal.

Znejistělý výraz v tváři brusiče diamantů přerostl v úplný zmatek a odrážel strach. Obrátil se ke svému vládci. "Ne, Gandogare, králi... To po mně nežádej," prosil úpěnlivě. "Víš, že..."

"Slíbil jsem, že si může vybrat kohokoliv z vás! Mám kvůli tobě porušit své slovo?!" odsekl Gandogar rezavým hlasem. "Půjdeš, Go?mgare!"

"Králi..." zkoušel to Třpytovous slabě, naposledy.

"Nedělej nám ostudu. Budeš poslouchat Tungdilovy pokyny, a kdybyste k výhni dorazili před námi, vybrousíš drahokamy tak umně, jako bys to dělal pro mě," nařídil král břitce. "Běž a vrať se zdravý zpátky."

Gandogar povstal a naznačil čtyřem trpaslíkům, aby ho doprovodili. Ve dveřích se zarazil a pohlédl na svého soupeře.

"Nepřeji ti nic špatného, Tungdile Zlatoruký, ale ani nic dobrého. Trůn náleží mně a Vraccas mým vítězstvím klanům ukáže, že jsi podvodník. Na konci budou všichni volit mne."

"Vydobud' si svůj titul, králi Gandogare," zareagoval Tungdil přátelsky a podal mu sigurdáciové dřevo, "ale ochraň potom Skrytou zemi a tím i náš národ před Nôd'onnem."

Pootočil se stranou a vyšel dveřmi ven, aniž by čekal na odpověď. Útlý brusič diamantů ho sklesle následoval.

* * *

Dvojčata, Bavragor a Třpytovous seděli v prostřední hale knihovny, v sále s gigantickou křížovou žebrovou klenbou a mnoha lampami a zrcadly, které skýtaly dostatek světla ke čtení i k práci. Kolem nich byly naskládané svitky a vědomosti, posbírané během mnoha staletí. Obklopeni minulostí se radili, jak by mohli zachránit budoucnost.

Tungdil rozložil mapu, na níž byla zobrazena Skrytá země jako celek. "Prohlédneme si vstup do tunelu," objasňoval. "Se štěstím a s Vraccasovým přispěním se podzemními chodbami dostaneme rychle na západ..."

"Na jih," opravil ho Bavragor, předklonil se a ukázal na Šedé hory. "Musíme na jih."

"Později. Nejprve půjdeme na západ a vyhledáme kmen Prvních," vysvětlil Tungdil okliku. "Oni vždycky měli nejlepší kováře našeho národa, a proto budou jenom oni schopni zvládnout práci s ocelí při výrobě Ohnivé čepele."

"To si myslíš ty," odvětil Bavragor a vyzývavě na něho pohlédl svým zbylým pravým okem. "Kdo nám řekne, že jsou ještě živí? Copak není možný, že je skřeti už dávno vyhladili?" Sáhl po svém džbánu piva.

"Měli bychom si vzít jednoho kováře vodsud a táhnout rovnou do Šedých hor."

"Ohó! Poslouchejte, máme nového vůdce," vykřikl Boëndal hlasitě. "Nechceš si snad taky ještě nárokovat pro sebe trůn, příteli Bavragore?"

"Dobřej návrh. Pak bysem moh zakázat, aby takoví šílenci jako tvůj bratr volně lítali, kde se jim zachce," opáčil kameník ledově.

Bo?ndil přivřel víčka, ruka se mu jakoby sama od sebe ocitla na rukojeti sekery. "Opatrně, Jednovokej, nebo si brzo budeš muset říkat Bezokej."

Boëndal se obrátil na Tungdila. "Nikdy se neměli rádi a od té záležitosti s Perlíkovou sestrou se to nijak nezlepšilo," pošeptal mu.

Tungdil si povzdech, začínal tušit, že cestou bude muset bojovat s mnoha těžkostmi. "Co bylo s jeho sestrou?"

"Někdy jindy, až u toho ti dva nebudou," odmítl Boëndal. "Jinak ještě dojde k nějaké rvačce. Nebo k něčemu horšímu."

"Máte nějaký plán, jak se dostaneme ke Dračímu ohni?" chtěl vědět Go?mgar, který byl jen z půli tak statný jako dvojčata nebo Perlík. "Mám z toho trochu těžkou hlavu. Skřeti, Mrtvá země, alfové, draci..." Nervózně polkl. "To je celkem dost hodně... výzev."

"Mně to zní jako báječná doba," zahlasil Prud'as vesele a plácl Čtvrtého po rameni, až Třpytovous zkrivil tvář. "Každý trpaslík má radost, když může ty sviňuchy zaříznout, nebo snad ne?"

V záři svící se ukázalo, proč se Go?mgarovi přezdívá Třpytovous. V jeho vousech se přímo jiskřilo.

"Tobě možná ano, ale já dávám přednost svojí dílně."

Bo?ndil si ho změřil kritickým pohledem. "Řekni, umíš vůbec vládnout sekerou? Mluvíš jako ukňouraná baba Dlouhejch, a ne jako dítě kováře." Vyskočil na nohy a hodil mu sekeru. "Dělej! Ukaž mi, že umíš bojovat!"

Zbraň dopadla s hlasitým úderem na kamenné desky před Třpytovousem. Čtvrtý se nepohnul, místo toho poklepal na rukojeť svého krátkého meče. "Dávám přednost tomuhle a svému štítu," odvětil našťavaně, protože ho válečník posměšky urazil.

"Krátkej meč? Já si myslel, že to je nuž na chleba! Seš snad gnóm, že bojuješ s tak malou čepelí?"

rozesmálo se dvojče nevěřičně. "U Vraccase! Tebe musel bůh vytesat z hodně měkkýho kamene."

Potřásl hlavou a zase si sedl. Bavragor zašplouchal svým džbánkem, vyprázdnil ho a následně si hlasitě říhl. Když došlo na Go?mgara, byli zřejmě s Prud'asem zajedno.

Boěndal zaměřil svou pozornost opět na mapu. "Tak tedy do Borengaru. Alespoň nám při této etapě nepřijde Mrtvá země do cesty. Jsem moc zvědavý, jak na tom jsme s těmi tunely a jestli jimi vůbec budeme moct jet."

"To se dozvíme, až vozík vykolejí a my se zřítíme do jisté smrti," poznamenal Go?mgar malomyslně.

"Nikdo v tunelech už pěknou řádku oběhů nebyl. Je hotový zázrak, že..."

"Teď už vím, proč nám Gandogar přenechal tohohle rozměklýho trpaslíka," usoudil Prud'as odmítavě.

"Tolik hořekování jsem neslyšel ani na žádném pohřbu."

"Měls slyšet moji matku, když..." oponoval Bavragor okamžitě.

"Klid!" zvolal Tungdil hlasitě. Vzklíčily v něm první pochybnosti, jestli vůbec dokáže tuto skupinu, ve které jeden soupeří s druhým, udržet pohromadě. Vraccase, dej mi sílu. "Jsou snad kolem mě jenom trpasličí děcka? Málem by se zdálo, že jsem z nás nejstarší," pokáral je. "Pouštíme se na cestu, abychom zachránili Skrytou zemi. Koneckonců to není žádný výlet, kdy bychom si jeli prohlídnout nějakou zlatou žílu nebo solnou štolu."

"Myslel jsem, že sázíme do hry život, abychom ti pomohli na trůn," namítl Go?mgar jízlivě. Bavragor s lítostí převrátil džbán, rukou zachytil poslední kapky a slízl je z dlaně.

Tungdil se na brusiče diamantů usmál. "Ne, Go?mgare. To jsi pochopil špatně. Chci ukout zbraň proti Nôd'onnovi, abychom měli vůbec nějakou šanci něco proti zlu podniknout. Bez Ohnivě čepele nikdo maguse nezadrží." Záměrně zamlčel, že jeden úsek textu nedokázal přeložit.

"A tímhle způsobem chceš přesvědčit klany Prvních, aby nás jejich nejlepší kovář doprovázel do Šedých hor?" zeptal se kameník. "Nemůžeš vyloučit, že o tom magusovi a o Mrtvé zemi nikdy nic neslyšeli."

Tungdilovy oči přeskakovaly z Bavragora na Go?mgara a nazpátek. "Proč si děláte starosti, když jsme zatím ještě ani nevyrazili?" zeptal se jich otevřeně.

Bavragor se poškrábal ve vousech. "Na mně to nebude. Ale říkám ti, že budeme potřebovat víc než jen Vraccasovo požehnání, abychom se s tou sekerou vrátili do pevnosti."

"Potom vycházej z toho, že se nám dostane více než jen požehnání," odvětil Tungdil. "Já jsem při cestě na shromáždění zažil tolik dobrodružství, že ani na okamžik o naší věci nepochybuji. Za náš národ a za Skrytou zemi, Bavragore, ne za mne." Ale za Lot-Ionana, Fralu, Sunju a Ikanu, dodal v duchu. "A zlato taky určitě ještě najdeme."

"Na to bych si rád připil." Bavragor se zvedl. "Ale nejdříve musím přinést pivo."

Tungdil se obrátil ke Třpytovousovi. "Věříš tomu, co říkám, Go?mgare?"

"Ano. Za zemi," dostalo se mu chatrné odpovědi, která ho ani trochu nepřesvědčila. Go?mgar se vyhnul jeho pohledu a místo toho se díval na regály sahající až ke stropu místnosti.

Bavragor se za chvíličku vrátil s obrovským džbánem, který cestou zase už zpola vyprázdnil. "Připíjím na naděje našeho nového krále," pronesl hlasitě a nechal otevřenou otázku, zda tím teď myslí Tungdila nebo

Gandogara. "Necht' se naplní!" Pivo mu stékalo do hrdla.

"On ho prostě jenom nechává týct," divil se Prud'as. "Musí mít v břiše jezero, do kterýho mu ten krám teče."

Perlík si otřel pěnu ze svého černého vousu. "Pohár je už zase prázdný," chtěl se omluvit.

"Zůstaň tady," nařídil mu Tungdil přátelsky, ale rozhodně. "Popíjet můžeš, až projednáme naše plány."

Bavragor si zase rozladěně dřep, prázdný džbán nedbale přistál na podlaze pokladnice s knihami.

"Půjdeme nejdřív na jih, do Rudých hor, abychom Prvním přinesli zprávy o hrozícím nebezpečí, pokud o něm ještě neslyšeli. Přesvědčíme je, aby s námi poslali svého nejlepšího kováře, a tunely dorazíme do Šedých hor." Vzal druhou mapu a rozprostřel ji před trpaslíky. "Tady tohle je jedna stará mapa z 5329. cyklu páté říše, která nám ukazuje jenom hlavní cesty."

"Tady přece stojí, že tu je Plamenné jezero," ukazoval Boëndal, který se intenzívně zabýval zažloutlými skicami. "V něm určitě najdeme draka, o kterém vyprávěly ty staré spisy."

"A pak?" ozvalo se sklíčeně z Go?mgarových úst.

Tungdil se opřel o opěradlo své židle. "Nemám v úmyslu se do toho draka pustit. Stačí, když se dostaneme k jeho ohni. Bo?ndil ho bude tak dlouho dráždit a tančit mu na ocase, až po nás tím ohněm plivne. Pak budeme na místě, pochodněmi si nachytáme jeho plameny a těmi rozpálíme výheň."

"Musím ho jenom dráždit, nebo ho smím i vyřidit?" vyptával se Prud'as s nadšeným očekáváním, což mu od Go?mgara vyneslo nehezký pohled.

"Pokud ho chceš skutečně zabít, necháš ho nejdříve plivat oheň," udílel mu pokyny bratr. "Jestli se rozplácne na všech čtyřech a z nozder mu nebude stoupat už ani kouř, bude nám úplně k ničemu."

"Výheň se nachází v blízkosti vchodu do jejich pevnosti." Tungdil obdařil Bo?ndila obzvlášť pronikavým pohledem. "Vím, že chceš zabíjet skřety, ale je jich tam tolik, že z toho souboje nemůžeš vyjít jako vítěz a ani my všichni je tam nemůžeme porazit. Buď rozumný."

"Pro mě za mě," zabručel Bo?ndil vztekale a zkřížil ruce na prsou, pořád se však trochu paličatě vzpíral.

"Necháme těm svinuchám jejich prašivý životy, dokud se s nima znovu nepotkáme na bitevním poli."

Rozhlédl se kolem sebe. "Aby byla jedna věc jasná: jestli po cestě narazíme na nějakou tlupu skřetů nebo jinech bestii, patří prvních deset mně. O ten zbytek se můžete porvat."

"To určitě ne," ujelo Go?mgarovi tak tiše, že ho zaslechl jenom Tungdil.

"Jen pro případ, že bychom museli opustit tunely: byl už někdo z vás dvou delší dobu na povrchu a mezi lidmi?" chtěl vědět Tungdil od svých spolubojovníků, oba to hned popřeli. "Dobrá. Cestou vám ještě dám pár pokynů, na co si v rozhovoru a při setkání s Dlouhými je nutno dávat pozor. A teď si odpočinite, zítra vyrážíme."

Bavragor a Go?mgar se zvedli a vydali se do svých příbytků.

"A co budeme dělat my?" zeptal se Boëndal.

"Půjdeme na výzvědy." Tungdil se s dvojčaty pustil po schodech, které je vedly hlouběji do hory. Vydali se hledat vchod ke starému potrubí, s jehož pomocí dokázaly děti kováře urazit během několika málo dní nesmírně dlouhou cestu.

Tungdil si s sebou vzal jednu kopii mapy a Bo?ndil s Boëndalem se nemálo divili, když pod jeho vedením pronikli do takových oblastí svého domova, o jakých doposud neměli sebemenší tušení. Kvůli nebezpečí sirných plynů nikdo do této části Modrých hor už celé stovky cyklů nevstoupil.

Vzduch páchl zatuchlinou, byl zvětralejší než v těch oblastech, v nichž trpaslíci žili, nebyla však cítit síra.

Tu a tam narazili na kostry ovčí a koz, které se zaběhly při návratu do stájí a v mukách zemřely žízni.

Hodinu za hodinou šplhali po schodech. Po širokých kamenných mostech přecházeli nad hlubokými soutěskami, v nichž se na dně rozlévala tajuplná temně žlutá záře. Kráčeli sály s mohutnými pilíři, které si co do rozměrů nijak nezadaly s poradní síní, a míjeli obrovité vodopády. Neodvážili se mezi sebou mluvit, ale pokorně naslouchali tichu, přerušovanému pouze jejich kroky a hučením kaskád. Zakrátko pochodovali už jenom vzhůru.

"Tyhle chodby tady byly po všechny ty cykly," podivil se nakonec hlasitě Prud'as.

"Tak to dopadá s věcmi, které se už nepoužívají," pronesl jeho bratr. "Zapomíná se na ně. Ty jedovaté páry jsou už nejspíš dávno pryč."

"No právě," souhlasil s ním Tungdil a ukázal dopředu na čtyři kroky široký a tři kroky vysoký portál, do

něhož byly zataveny runy ze zlata. "Myslím, že jsme na místě."

Ve svitu olejových lamp zbavili runy špíny staletí, jak jen to šlo. Byly psány starým dialektem, jež používali stavitelé brány, a Tungdil potřeboval chvíli čas, než pochopil smysl těch slov a mohl je přechíst nahlas:

"Cestuj a dospěj k přátelům,
cestuj a znič nepřátele,
cestuj s Vraccasovým požehnáním
a vrať se bezpečně zpět."

Jakmile Tungdil zmlkl, křídla brány se se zaskřípěním rozevřela a uvolnila třem trpaslíkům cestu.

Vešli do gigantického sálu, v němž Tungdil se svými průvodci objevil les nejrůznějších ozubených kol pokrytých měděnkou, rží nebo patinou, které do sebe horizontálně i vertikálně zapadaly. Další soustavy tyčí spojovaly mechaniku s řadou břichatých kotlů, na nich seděly malé i velké komíny, pod nimi se nacházely vytápěcí klapky.

Boëndal pozorně přejel pohledem celý sál. "Znovu jsme oživili skoro už ztracené znalosti."

"Ještě ne zcela." Tungdil kráčel k břichatým kotlům, k nimž byly přichyceny malé skleněné trubičky a v nich olověné kuličky. Na skle byly zakresleny jakési značky, na kotlích byly vyznačeny runy, signalizující objem vody. Sklonil se, pohlédl do prázdného prostoru pod nimi a postřehl zbytky popela. "Bavragor by se nejspíš domníval, že to je destilační přístroj," zasmál se a poklepal po plechu. "Ale já bych řekl, že to je pohon."

"A jak má fungovat, učený?" vyzvídal Boëndal, zatímco Bo?ndil prošel kolem nich na druhou stranu stěny z kotlů a soustav tyčí.

Tungdil si připomněl obdobné kresby, na které narazil v knihách v Lot-Ionanově knihovně. "Jako ve mlýně, jenom jinak," ušklíbl se. "Ozubená kola se točí a něco pohánějí."

"Hej," ozval se Prud'asův hlas. "Pojďte sem! Tady je toho víc." Šli za ním.

Prostředkem haly probíhalo osm širokých, mírně se svažujících železných kolejnic, které vedly přímo k osmi zavřeným portálům. Na konci čtyř tras stály dřevěné barikády, na nichž visely rozpadlé zbytky pytlů se slámou.

"Na ně se šoupnou vozíky," usuzoval Boëndal a sklídil Tungdilovo souhlasné přikývnutí.

"Bezpečněji se už nedá cestovat. Po kolejích se doklouže až na místo."

"Aspoň se Go?mgar uklidní," ušklíbl se Boëndal.

Tungdil se podíval tam, kde stál Bo?ndil, na úplně opačný konec haly. "Podívejme se tam."

Konstrukce vozíků se od sebe navzájem velice lišila. V některých bylo za sebou namontováno deset úzkých lavic, jiné měly jen jedno sedadlo a sloužily k přepravě nákladů.

Na předním konci každého vozíku se nacházelo dlouhé držadlo. Tungdil jím opatrně zatřásl a pod vozíkem něco zaskřípalo. Sklonil se a podíval se tam. "Brzdy," oznámil, "těmi se za jízdy přiškrtí rychlost vozidla. Až z nich obijeme rez, měly by fungovat."

"Jak ale dostaneme ty vozíky na koleje, učený?" Boëndal se podíval na šikmé rozjezdové rampy, jejichž nejvyšší bod ležel dva kroky nad zemí. "Zvedat je rukama? Na to jsou moc těžké."

"Ne, jen se mrkni sem," ukázal Tungdil ke stropu.

Zvedací zařízení! "To je ono! Těmi drápy vozíky uchopili, zvedli je a posadili na rampy. Pojďte, prostě si vyzkoušíme, co se stane, když je uvedeme do provozu."

Našli zbytky kousků dřevěného uhlí, které zapálili pomocí olejových lamp. Vodu potřebnou k naplnění alespoň jednoho kotle nabrali z nádrže pod jedním vodopádem.

"A teď?" vyptával se Bo?ndil napjatě.

"Počkáme si," odpověděl Tungdil.

Chvíli jen tak polehávali a odpočívali po předcházející namáhavé práci. Náhle chytil Prud'as Tungdila za ruku. "Dívej se! Olověná kulička v trubičce se pohnula!"

Tungdil se narovnal. Šedá kulička skutečně tancovala uprostřed trubičky. Ze dvou ventilů vystřelovala horká pára.

"Co přijde na řadu dále?" zamumlal Boëndal zvědavě.

Soustava tyčí se začala zvolna otáčet kolem své osy, načež se první z nekonečně mnoha ozubených kol se skřípěním pohnulo, zvládlo půl otáčky a zůstalo stát. Otevřel se třetí ventil. Z něho unikal s hlasitým syčením vzduch.

"No jasně, to je tlak páry!" pochopil Tungdil a pocítil úctu k inženýrům trpaslíků, kteří tuhle konstrukci vymysleli před tisíci cykly. "Místo síly vody pohání kola pára!" Dvojčata na něho zmateně pohlédla.

"Copak jste ještě nikdy nezkusili přidržet pokličku na hrnci, ve kterém vaří voda?"

"Jsem snad nějaký kuchař?" načepýřil se Bo?ndil.

"Já to chápu," přikývl jeho bratr. "Pomocí páry se točí ozubená kola. Jejich pomocí se dá hýbat s kladkostrojí a posadit vozíky na koleje bez jakékoliv námahy." Prohlížel si změt' trubek. "Tlak páry z jednoho kotle zřejmě nebude stačit na pohánění celého zařízení."

"Nic se neděje," prohodil Tungdil. "Vyrazíme tak jako tak až zítra a do té doby..."

Prud'as sebou najednou trhnul a podíval se nedůvěřivě ke vchodu. "Něco tam bylo," zabručel a jeho bojové instinkty se probudily.

"Určitě nějaký skřet," utahoval si z něj Tungdil. "Běž a porozhlédni se tam."

"Na to se můžeš spolehnout," kývl trpaslík a rozběhl se k portálu, kde se důkladně rozhlížel. Sebral kámen, zvažil ho v ruce, otočil se doprava, pak sebou najednou mrskl na druhou stranu a vrhl kamenem do tmy.

V temnotě skutečně něco zaskřípalo, zaslechli rychlé cupitání, jak se cosi vzdalovalo pryč. Ve vchodu se mihla malá, Tungdilovi podivně povědomá silueta a pádila pryč od trpaslíka, který již vytasil sekery a připravoval se na boj.

"Co to tak asi mohlo být?" ptal se Tungdil. "Rozeznal jsi něco?"

"Ne. Ale protože nás to nenapadlo, nemůže to být nic špatného," zněla Boëndalova odpověď, zatímco se jeho bratr se zklamaným obličejem vrátil zpět.

"Nebyl to žádný skřet," stěžoval si. "Jakási potvora, co utíkala moc rychle, než abych ji mohl vyřídit."

"Podíváme se, co se skrývá za těmi malými portály, a vrátíme se," rozhodl Tungdil. "Pro dnešek toho bylo dost."

"Co tam tak může být? Nejspíš koleje. To vím dokonce i já," poznamenal Bo?ndil mrzutě, protože nenarazili ani na jednoho protivníka, na němž by si mohl nabrousit sekery.

Tungdil přehodil páku, která čněla ze země vedle prvních kolejí, a křídla dveří se opravdu rozevřela. Za nimi zela černá díra, do níž trasa směřovala.

"Pane jo, to bude jízda," pochvaloval si Prud'as. "Je tam větší tma než v trollí zadnici. Vždyť skoro není vidět ruku před očima."

"Vidíš ve tmě stejně dobře jako já," poznamenal jeho bratr pobaveně, přesto ale přiznával, že temnota ve štole bude tvrdou zkouškou i pro jeho oči. Dále než na deset kroků dopředu nedohlédl. "Dlouzí by potřebovali pochodně," dodal.

"Ty bychom si měli vzít s sebou i my a zapálit je," doporučil Tungdil, "jinak si na tmu zvykneme až moc, a když na cestě narazíme na sebemenší paprsek světla, budeme úplně slepí. Stačí jedna puklina ve skále a neuvidíme vůbec nic."

Bo?ndil vskutku dokázal výzkumné sklony tím, že zaběhl na několik kroků do tunelu. Tungdil si zatím četl zaprášený nápis, který byl vytesán do stěny vedle trubek.

"To je trasa do říše Prvních," přeložil nahlas pro ostatní. Přitom se mu v hlavě vytvářel obraz, jak to asi kdysi v hale vypadalo.

Po těchto kolejích vyrazili na cestu a tam, kde na konci stojí dřevěné zástěny, se vozíky vracely nazpátek. Barikády vyložené pytlí se slámou určitě sloužily k tomu, aby vozíky zadržely, kdyby selhaly brzdy.

Zamyšleně kráčel podél kolejí, až se dostal ke čtvrté bráně. "Podívejte, tahleta skutečně vede k Lorimburovu kmeni!" zavolal na oba trpaslíky. Byly kdysi mezi nimi lepší vztahy, nebo měli nějaký jiný důvod, aby udržovali spojení se Třetími?

"To určitě proto, aby s nima mohli válčit," zaznělo dutě z díry, ve které zmizel Prud'as. "Je tu zatraceně úzko. Když jsou vozíky uvnitř, vlez se sem už jenom jeden trpaslík vpravo a jeden vlevo vedle dráhy."

Tungdil ponechal Bo'ndilovu poznámku o válce se Třetími bez odpovědi. "Pojď, už jdeme," nutil ho místo toho, aby se z tunelu vrátil.

"Hele, došel jsem na konec a tady... tady spadá dráha skoro svisle dolů. To nesmíme Go'mgarovi v žádném případě říct, jinač nebude chtít nastoupit." Jeho ponurý smích k nim dutě zaduněl a stával se hlasitějším, jak se vracel ze své výzvědné výpravy. "Podívejte, jak vypadám!" Viselo na něm plno pavučin, vysušené zbytky hmyzu se mu zachytily ve vousech. Bo'ndil vylovil z kroužkové košile pár vláken a vybíral jimi špínu z vousu.

"Podle toho, jak vypadáš, asi přece jen bydlíš dole ve skále nějaké další bytosti," domníval se Tungdil a zatlačil na zařízení, aby první průchod uzavřel.

"Nic, z čeho bysme museli mít strach," mávl Bo'ndil odmítavě rukou. "A kdyby byli pavouci větší než trpasličí hlava, patřej mně."

Všem se jim zvedla nálada. Pak uhasili oheň pod kotlem, závorou zavřeli bránu s napsanými verši a vydali se na pochod zpět, který je vedl stovkami schodů dolů. Bez slunce nedokázal Tungdil odhadnout, kolik času potřebovali, ale podle toho, jaký měl hlad, musela jejich výprava trvat pořádně dlouhou dobu. Zpocení a unavení dorazili do velké haly, v níž pravidelně jedli vyslanci, a vyčerpaně se posadili ke stolu. Záměrně ignorovali zvědavé pohledy ostatních trpaslíků.

"Ukážeme jim až zítra, kde se nacházejí ta potrubí," vysvětlil Tungdil dvojčatům. "Nechtěl bych, aby Gandogar vyrazil před námi a zajistil si tak náskok. Už tak bude tvrdé, abychom ze soupeření s ním a jeho skupinou vyšli jako vítězové."

"Nejlepší bojovníci jsou stejně na tvoji straně," zašklebil se Prud'as, uřízl si plátek obří houby, velký jako dlaň, a obložil ho kořeněně vonícím sýrem. "Co tě ještě může zadržet?! Říkám ti, Nôd'onnovy dny jsou sečteny."

"Souhlasím s názorem svého bratra," přidal se němu Boëndal. "Ale napadla mě ještě jedna věc. Nejde mi totiž z hlavy popis té Ohnivé čepele."

"Co tím myslíš?"

"Nejčistší, nejtvrďší ocel, násada a trn z kamene, intarsie a runy ze všech ušlechtilých kovů, a ještě k tomu má být čepel posázená diamanty," vypočítával trpaslík.

"Vezmeme si zásobu těch kovů s sebou," uhodl Tungdil jeho myšlenky. "Poprosil jsem Balendilína, aby nám opatřil dostatečné množství všech potřebných materiálů. Rádce usoudil, že poklad Druhých je dost velký, aby snesl maličké puštění žilou v tak důležité záležitosti."

"Zlato, stříbro, palandium, tionium a na závěr navíc ještě hrst diamantů?" divil se Boëndal. "U božského kováře, tak se z nás stane ta nejuťnější kořist, jaká kdy může nějakému lupiči a hrdlořezovi přeběhnout přes cestu!"

"K tomu ještě přijde žula, ocel a zásoby," doplnil ho Bo'ndil. "Máme sice silné nohy, ale to, co chceš pobrat s sebou, by nedokázal vléct ani nějaký obr."

"Když půjde všechno hladce, použijeme potrubí a pak si stejně nebudeme muset dělat žádné starosti. Jinak bude nutné, abychom si koupili poníka, který náš drahocenný náklad cestou ponese. Je to úplně jednoduché."

Dvojčata mlčela a věnovala se jídlu, ovšem jejich mlčení Tungdilovi naznačilo, že s jeho plánem nesouhlasí.

"Máte nějaký lepší nápad, nebo chcete v Šedých horách překopat při hledání kovů a rud staré doly Pátých?" povzdechl si a vložil si do úst kousek sýra.

"Mohli bychom vzít s sebou dost diamantů, abychom si zbytek koupili cestou," navrhl Boëndal. "Před tím, než překročíme hranice Mrtvé země. Nebo ještě lépe, zásobíme se kovy až tam."

"Příliš nejisté," zavrhl Tungdil jeho záměr. "Nakonec tam nebude žádné tionium a nám bude chybět rozhodující součást Ohnivé čepele."

Přiložil k ústům čtvrtý džbán piva a rázem ho vyprázdnil.

"Zůstane při tom, že si s sebou vezmeme všechno, co potřebujeme." Vstal a pocítil účinky piva, protože ho vypil moc rychle. "My to zvládneme," povzbuzoval je, pak se obrátil k východu a vrávoravě odkráčel do své komory, kdy padl sytý a mírně přio opilý na lůžko. Přitom mu nechtěla jít z hlavy silueta té malé postavy, kterou vyplašili v blízkosti portálu. Odněkud ji znal.

Opravdu to zvládneme? Do čeho jsem se to jen pustil? říkal si, až ho přemohla námaha z dlouhého pochodování a tak, jak byl, na posteli usnul.

* * *

Někdo Tungdilem ne zrovna jemně zatřásl a vytrhl ho ze snů. Ospale se zvedl a zaúpěl, neboť ucítil bušení ve spáncích. Myslel jsem si, že se to u trpasličího piva nestává.

"Jsou pryč!" slyšel volat Balendilína. "Slyšíš, Tungdile?! Jsou pryč."

Otevřel oči. Jednoruký rádce stál před jeho postelí, za ním se shlukli dvojčata, Bavragor a Go?mgar, kteří měli na sobě kroužkové košile a vypadali, že jsou připraveni na pochod. "Nesmysl, stojí přece za tebou," zamumlal Tungdil těžkým jazykem.

"Ne, tihleti ne. Gandogar a jeho skupina, ti jsou pryč," řekl Balendilín, tentokrát poněkud ostřeji a hlasitěji. "Musíte okamžitě za nimi, jinak budou mít příliš velký náskok."

Tungdil vyklouzl z postele. Jeho tělo ani hlava se rozhodně necítily dost odpočaté na to, aby vyrazily na dlouhou jízdu temným potrubím a štolami. "Než dorazí do Šedých hor, budou potřebovat dlouhou dobu," uklidňoval Balendilína. "Zeptej se Třpytovousa, jak dlouho Čtvrtým trvalo, než se sem dostali."

"Nedali se na cestu pěšky," zamíchal se do hovoru Boěndal. "Nejsou tady, až na Bislipura, a nikdo neví, kam šli."

"V žádném případě nevyšli ven bránou," připojil Bo?ndil.

Poznání zasáhlo Tungdila bez přípravy. To, co jsme tam dole viděli, nebylo žádné zvíře. Trpaslík se rázem zcela probral. "Swerd!" Musel to být Bislipurův gnóm, kdo je včera sledoval a vyslechl u vozíků, než ho Bo?ndil kamenem zaplašil. A tak Gandogar přesně ví, odkud se vozíky posílají na cestu. Swerd se postupem času stával stejně nesympatickým jako jeho pán.

Tungdil si spěšně navlékl koženou kazajku, přehodil přes sebe kroužkovou košili, vklouzl do kožených kalhot a holínek a zakrátko byl připraven vrhnout se do dobrodružství. Mezitím přikázal, aby dvojčata zavedla Bavragora a Go?mgara do zapomenuté části Druhé říše a roztopila kotle.

"Až k vám dorazím, musejí být vozíky na kolejích. Já si zatím trochu popovídám s Bislipurem," oznámil jim a požádal Balendilína, aby ho doprovodil.

"Jak vidím, vybral sis jako kameníka Bavragora," prohodil rádce cestou.

"Ne, to tak přesně nesouhlasí. On se vybral sám a já jsem mu dal moc rychle svoje slovo, že ho vezmu s sebou," povzdech si Tungdil. "Svůj slib nemohu porušit. Ale co s ním vlastně je, že mě od něho ostatní odrazovali? Mívá opravdu tak strašnou žízeň?"

Balendilín nasál vzduch. "Když je střizlivý, je to zahořklý trpaslík, a když se pořádně napije piva, je z něho rozezpívaný šprýmař. Jeho skvělé časy sochaře a kameníka jsou nenávratně pryč."

"On není nejlepší?"

"Ale ano, je nejlepší. Všechny mistrovské práce na zdech pevnosti, v halách a chodbách velebí jeho umění, ale už deset cyklů nebo déle se nedotkl dláta, protože jeho ruce kvůli neustálému popíjení nedělají to, co by po nich hlava chtěla. Dodnes se žádnému umělci nepodařilo jeho díla překonat. V tomto ohledu je tedy tím nejlepším, koho klany Druhých mají." Balendilín stiskl rty. "Nechtěl jsem, abys ho vzal s sebou. Je náladový a nikdo doopravdy neví, jak dobrý ještě je. Ale na tom se už asi nedá nic změnit."

Gandogarova mentora našli v hale u snídaně, kde seděl spolu s řadou trpaslíků Čtvrtých a tiše se s nimi bavil. Jeho lidé ho upozornili na oba příchozí.

"Jdete pozdě," pozdravil je Bislipur zdánlivě překvapen. "Jen ten kovář, který vstává zavčasu, má železo včas hotovo."

"Rádi bychom vyrazili s Gandogarem. Proč je už pryč?" vyčítal mu Tungdil a potlačil hněv. "A odkud věděl, kde se tunely nacházejí?"

Bislipurovy hnědé oči ho lhostejně pozorovaly. "Provedli jsme jistá pátrání," vysvětlil ledabyle. "Kromě toho nebylo domluveno, že se vyrazí společně ve stejný čas. Můj král sestavil svou skupinu a vyrazil, aby se vrátil s Ohnivou čepelí." Pokrčil nosem. "On za to nemůže, že si raději dáš o džbánec víc, než jakou máš žízeň, a pak se tak dlouho válíš v peřinách. Jak se zdá, přizpůsobil ses Perlíkovým zvyklostem."

"S velkou radostí přijímám výzvu k závodu ke klanům Prvních, abychom je požádali o nejlepšího kováře. Gandogarův náskok není tak velký, ten se dá snadno dohonit."

Bislipur pozvedl pohár s horkým mlékem. "Jen do toho, cestuj k Prvním. Mé požehnání máš." Trpaslíci u

jeho stolu se tiše zasmáli.

"Kde máš svého gnóma?" otázal se Balendilín ostře. "Zase někde na tvůj příkaz špehuje? Kuje proti Tungdilovi nějakou špinavost?"

Bislipur vyskočil na nohy a jeho rozložitá postava se výhružně napřímila. "Já nejsem beze cti. Kdybys měl dvě ruce, Balendilíne Jednoruký, vyzval bych tě na souboj," zuřil.

"K němu může beze všeho dojít, jestli proti mně nastoupíš v běhu," odrazil rádce klidně jeho útok.

"Souboj o trůn velkokrále má probíhat řádně, to je vše, co chci od tebe slyšet."

Bislipur si zapřel ruce v bok. "Přisahám u Vraccase, že se do toho nebudu vměšovat. Právě z toho důvodu jsem zůstal v pevnosti, aby všichni viděli, že do ničeho nezasahuju."

"Platí to i pro tvého malého pomocníka?" tlačil na něj Balendilín.

"Samozřejmě," odpověděl opovržlivě. "Pokud vím, kde je. Leckdy se prostě jen tak vypaří."

Tungdil nevěřil trpaslíkovi ani slovo. Tím důležitější bude, abychom měli cestou oči otevřené. Rozloučil se briskně, opustil sál a vydal se k vozíkům.

"Proč jsi tady ve skutečnosti zůstal?" zeptal se Balendilín Bislipura.

Trpaslík se divoce zasmál. "Jeden důvod jsem ti uvedl. Kromě toho bych chtěl zabránit, abys ty sám určoval osud našeho národa, kdyby měl velkokrál náhle zemřít. Někdo musí dávat pozor, aby klany Druhých na sebe nestrhly veškerou moc, zatímco legitimní následník trůnu bude na cestách." Sklonil hlavu. "A tím nemyslím tu tvoji loutku, Jednoruký. Ten trpaslík není žádný Čtvrtý."

"Ale je, je jedním z vás. Důkazy pro to tvrzení jsi viděl i slyšel," trval na svém Balendilín.

Bislipur k němu přistoupil ještě o krok blíž. "Řeknu ti, kam se poděl můj gnóm," pošeptal mu. "Je na cestě do naší říše, aby pátral v archívech a promluvil si s těmi, co by o tom bastardovi museli vědět." Jeho oči nabraly tvrdý, nepřátelský výraz. "Tungdilova historka je příšerná, je urážkou našeho starého krále, který se nikdy nevykrádal za jinými trpaslicemi. Swerd se vrátí s důkazy a usvědčí Tungdila ze lži, neomalenosti a pomluv, to ti slibuju, Jednoruký. A pak se osobně ujmu jeho obžaloby. Podvodníkův sen splaskne jako skřeti lebka pod mojí sekerou, příteli Balendilíne. Všichni, kteří se na této falešné hře podíleli, se rovněž dostanou na řadu. I to ti přísahám."

Balendilín si vyslechl jeho výhružná slova. Zdálo se mu, že si je Bislipur příliš jistý, že odhalil podvod. Kdyby se Tungdil vrátil, bude ho za všech okolností nutno chránit, dokud nebude Nôd'onni zničen. Tažení proti zlu mělo přednost před vším ostatním.

"S radostí jsem si vyslechl tvou řeč, protože já jsem právě tak čestný jako ty a pravdy se neobávám," odpověděl přátelsky. "Vyčkejme, kdo z těch dvou se vrátí jako vítěz ze Šedých hor. A já prověřím, jak je to s pravdivostí tvých slov a zda se elfové kdysi skutečně dopustili zrady Pátých. Pokud by řádky, které jsi předložil, byly padělkem, budu vědět, kdo je napsal." Stroze kývl a vzdálil se z haly.

Bislipur usedl a díval se, jak Jednoruký kráčí vchodem a mizí. "A na rozdíl od tebe vím, kdo bude brzy sedět na trůně," zamumlal.

Fraška kolem falešného Čtvrtého zbrzdila jeho dalekosáhlé plány, ale na to, že by se jich vzdal, trpaslík ani zdaleka nemyslel. Na to jsem v uplynulých cyklech až příliš důkladně piloval přípravy. Válka s elfy se uskuteční!

Dokonce i pro ten nepravděpodobný případ, že by si to děti kováře najednou rozmyslely, měl v záloze další plán.

Bislipur se otočil a rychle si přinesl něco k snědku. Když si krájel šunku a pozoroval červené maso s jemnými bílými žilkami, dostal nápad. Nepřátelé mých nepřátel jsou mými přáteli. Tak tomu bylo vždycky.

* * *

Tungdil ve spěchu sbalil nejdůležitější věci a chvátal cestou, která vedla k vozíkům. Rychle poskytl Balendilínovi a Gundrabetovi informace o tom, jaké tajemství se skrývá v Černém skalisku, aby do něj zasvětili ostatní trpaslíky z jednotlivých klanů a aby o tom tajemství všichni věděli. Když dospěl k cíli, přivítali ho ostatní čtyři trpaslíci s protáhlými, téměř elfími obličejí. Vzduch ve velkém sále byl vlhký a horký a pot se mu řinul všemi póry.

"Někdo si dal práci a postaral se, abychom vyrazili s co možná největšími potížemi," řekl mu Boëndal se zamračeným výrazem v tváři. "Jen se podívej."

Železné koleje, které vedly jako odjezdová rampa do říše Prvních, byly zprohýbané a částečně i vytržené z míst, kde byly ukotvené. Parno způsobila pára, vystupující z proděravělých vodních kotlů. Dokonce i kdyby se jim podařilo nouzově opravit trať, chyběla jim možnost, jak pohnout s těžkými vozíky.

"Vypadá to, jako by Gandogar nechtěl, aby vyhrál ten lepší," poznamenal Boëndal zamračeně. "Je dobrým znamením, že má z tebe strach."

"Bez takových znamení bych se obešel. Kromě toho si nejsem jistý, jestli tuhle zkázu natropil opravdu Gandogar," odvětil Tungdil zamyšleně, přičemž se sklonil a důkladně si prohlížel železné koleje. Někdo je pomocí kladkostroje ve stropě vytáhl z jejich úchyťů. "Hádal bych, že nejspíš přiložil pro svého chovance ruku k dílu Bislipur." Co teď budu dělat?

Go?mgar postával bokem a dělal, jako by se ho to všechno vůbec netýkalo. Bavragor se opřel o poškozený kotel a napil se z měchu s pitím. Spokojeně zamlaskal, uzavřel závěr korkem a přiblížil se, aby si pozorně prohlédl škody.

"Ty koleje prostě vyměníme," prohodil velkoryse a ukázal na vedlejší kolej, kde měly přistávat vozíky z říše Prvních.

"Tys pil," konstatoval Boëndal vyčítavě.

"No a? Tys jedl, to je pro mě to samý," odpověděl mu Bavragor úsečně, aniž by na trpaslíka pohlédl. Jeho široké, mozolnaté ruce poklepaly na železo. "Jestli sem přivedeme jednoho z našich kovářů, měl by umět ty svorníky uvolnit." Jeho pravé oko postupně přelétlo jeden zničený kotel za druhým. "A o todle se postará trpaslík, co flikuje kotle a žije v obchodní stanici. Ne že by to náš kmen nezvládl, ale on o tom bude mít víc potuchy. Trpaslice, který vaří pivo, by sem měly taky přijít. Ty se v kotlích dobře vyznaj." Tungdil se udiveně zahleděl na Jednookého, ze kterého najednou doslova prýštilo sebevědomí a činorodost. Kolísavost, o níž Balendilín hovořil, vystihla kameníkův stav víc než přesně. "To jsou výborné návrhy, Bavragore," pochválil ho.

"Já vím," kameník se s úšklebkem zvedl a dopřál si další lok.

Trpaslicím z pivovaru a opraváři kotlů a jeho pomocníkům se skutečně podařilo nádoby utěsnit tak, aby alespoň na krátkou chvíli odolaly tlaku páry.

Stálo je to však dva další drahocenné oběhy slunce, než bylo všechno připraveno k odjezdu. Kotle byly naplněny vodou a trpaslíci pod nimi zatopili, ozubená kola se způsobně pohybovala a kladkostroj zvládl práci, která se od něj očekávala. Odpoledne během třetího oběhu stál vozík konečně na nových kolejích a byl připraven na jízdu do neznáma.

Tungdil a Prud'as seděli vpředu, za nimi následovali Bavragor a Go?mgar a zadní lavici obsadil Boëndal. Jejich zavazadla, počínaje proviantem a konče surovinami, které potřebovali na Ohnivou čepel, rozmístili rovnoměrně u nohou.

Tungdil se obrátil k ostatním a podíval se svým průvodcům do tváře. Nikdo z nich nevěděl, co je po strmém sjezdu očekává nebo jak daleko na západ mezitím Gandogar dorazil. Výraz v tvářích jeho společníků odpovídal vážnosti této chvíle.

"Náš život je ve Vraccasových rukou," pronesl, než se otočil zpět, oči upřené na křídla brány. Levou ruku položil na páku vedle kolejí. Tungdil zatáhl rukojeť dozadu, portály se rozevřely a uvolnily jim cestu do temnoty.

"Kéž zachráníme Skrytou zemi." Tungdil povolil brzdu vozíku, vozidlo zvolna rolovalo po strmé rampě dolů a mířilo k úzkému jícnu.

"Co se stane, jestli Gandogar zohýbal koleje?" zeptal se Go?mgar s obavou. "Nebo co kdybychom byli příliš těžcí a vykojčili?"

"Pak si toho hned všimneme," zasmál se Bo?ndil, který s nepřítomnou září v očích čekal na sešup dolů.

"Holá hej, to bude sranda!"

Vozík nabíral rychlost a dosáhl místa, na němž se dráha prudce svázela dolů. Vozík se pomalu předklonil, pasažéři se pevně chytli držadel a pak vozidlo s rachotem zahučelo do hlubin.

Prud'as vyrazil divoké zavýsknutí. Boëndal se němě chytil sedadla, Bavragor zanotoval rozjařenou píseň, Go?mgar se nahlas modlil k Vraccasovi a Tungdil se divil, jaká tlupa šilenců ho to vlastně doprovází.

XII

Skrytá země, někde hluboko pod zemí,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

V

Ítr zviřený jízdou vál trpaslíkům do tváří a sfoukával jim vlasy a vousy na záda, zatímco vozík duněl na kolejích a prudce rachotil dolů. Ujížděli čím dál rychleji a rychlost jejich jízdy vtlačila trpaslíky hluboko do sedadel. Tungdil cítil, že na něho působí síly, jaké za celý život nepoznal.

Bavragor přestal zpívat hned potom, co mu cosi malého vlétlo do úst a on to z nepozornosti spolkl. Jenom Bo?ndil pořád ještě výskal a lebedil si, jak mu vzduch protahuje žaludek.

Go?mgar držel oči pevně zavřené a polohlasem se modlil k Vracasovi, aby je chránil a držel nad nimi ruku. Zřejmě by ho od jeho krále nějaká ta podlost nepřekvapila, jinak by neměl až takový strach.

Pečlivě otesané kamenné stěny se kolem nich v letu jen míhaly, nezbyl jim dokonce ani čas, aby si je pozorněji prohlédli. Tunel se brzy rozšířil, takže teď by se vozík vlezl do tunelu i na šířku.

"Bud' zticha, Bo?ndile!" osopil se Boëndal na bratra. "Kvůli tobě mi praskne bubínek, protože vítr zanáší tvůj hlas dozadu dvakrát hlasitěji."

Prud'as se bujaře zachechtal. "Tomu říkám jízda! Proti týdle věci je poník hotovej šnek," zahulákal z plna hrdla. "Naši předci věděli, jak se má cestovat rychle."

"Ale nemůžu při tom pít," stěžoval si Bavragor se sevřenými víčky a setřel si pálenku z očí. "Taky to mohli udělat líp."

Tungdil se musel zašklebit. U trpaslíků se mu líbilo. Navzdory všem nepříjemnostem, které ho doposud potkaly, by si setkání se svým národem nedal ani za nic ujít, přestože ho znovu vyslal na dlouhou cestu. Tentokrát však nebyl sám, a to ho uklidňovalo. "Bez těch prokletých sporů by to bylo ještě mnohem krásnější," podotkl tiše.

"Co?" zahulákal Bo?ndil. "Cos říkal?" Uchazeč o trůn jenom mávl rukou.

Prudký sešup dolů najednou skončil. Vozík přestal zrychlovat a nabral nyní příjemnou cestovní rychlost, trasa vedla chvíli do kopce a pak zase mírně z kopce.

Jejich vozidlo překodrcalo přes dvě odbočky, aniž by vyskočilo z kolejí.

"Doufám, že pořád ještě jedeme správně, učený," ozval se ze zadu Boëndal. "Viděl někdo nějaký ukazatel směru nebo něco takového?"

"Kousek před každou výhybkou byla pokaždé jakási páka," zavolal Tungdil dozadu. "Ale obě vypadaly zaprášené a byly obrostlé lišejníkem. Ty nemohl nikdo přenastavit." Alespoň doufal, že je tomu tak.

Tunel se už nerozšiřoval a nyní, když trpaslíci konečně mohli něco rozeznat, se ukázalo, že takový pohled je více než nudný. Na čistě otesaných kamenech rostlo jenom pár lišejníků a mechů, vozík dvakrát prorazil malé stalagmity, které se vytvořily v prostředku dráhy.

"To přece znamená, že Gandogar tudy nejel," Bavragor dal najevo, co si myslí, odšpuntoval kožený vak a využil nízkou rychlost k tomu, aby si dal pár loků, než přijde řada na další sjezd. "Možná že ty výhybky přehodil..."

"Ne, nebyly přehozené," trval na svém Tungdil. Jakou cestou se asi vydali? kladl si v duchu otázku.

"A jestli přenesli ty vozíky v rukou, abysme nepoznali, že se dali jakousi zkratkou?" navrhl Prud'as.

"To by bylo možné," souhlasil Tungdil s jeho pokusem o vyřešení problému, přitom si ale myslel něco úplně jiného. Mohli použít nějakým jiný tunel, aby se dostali k Prvním rychleji. Možná existoval nějaký plán, na kterém bylo zakresleno něco víc než jen přístupy a východy. V nejhorším případě možná jejich sok dokázal šikovně posunout pákou a zavést je na scestí, zatímco sám pádil plnou rychlostí na západ. Takové myšlenky si však raději ponechal pro sebe.

Jejich vůz si bručel po trati, jako by během poslední stovky cyklů nedělal nic jiného, až se tunel najednou rozšířil a trpaslíci vjeli do velké haly, do níž ústily tři další kolejové dráhy. Vozík dojel a zastavil.

Tungdil se se ztuhlýma nohama vydrápal ven. "Dělejte, podíváme se, jak se odsud pojede dál," zvolal. Potěšilo ho, že se po dlouhém sezení může trochu rozhýbat.

Trpaslíci prošmejdili halu, v níž narazili na obdobné kladkostroje a kotle jako v říši Druhých.

"Tady se určitě přehazovaly vozy z jedné koleje na druhou," přemýšlel Boëndal nahlas, přehodil si přes

rameno vraní zobák a přelétl pohledem okolí, aby je nemohlo překvapit nic, co žije pod zemí a není trpaslík.

"Haló, Třpytovouse!" houkl najednou Bo'ndil. "Co to tam děláš?"

Trpaslík sebou trhl, jako kdyby byl přistižen při činu, a ustoupil od jakési tabule. Ta byla vysoká a široká jako gnóm, vytesaná ze šedé žuly a připevněná ke zdi dlouhými, za tu dobu již zrezivělými železnými skobami. "Chtěl jsem... z ní setřít prach," řekl vzdorně. "Aby bylo vidět, co je na ní napsané."

"Vypadá to jako nějaký plán," odhadoval Tungdil, když došel blíž a mohl si ji prohlédnout. "Dobrá práce, Go'mgar! Máš bdělé oči."

Tungdil ho pochválil záměrně, přestože si všiml, že Go'mgar chtěl jemné linky ve skále rozškrábat dýkou a zajistit tak Gandogarovi náskok. Protože ale nemohl brusiči diamantů nic dokázat, ponechal si podezření pro sebe a plán si obkreslil. Od teďka mu nebude důvěřovat.

"Jedeme správně," radoval se Bavragor. "Vidím to úplně jasně."

"Říká Jednooký," poznamenal Go'mgar nevrle a o chlup hlasitěji, než bylo třeba, jen aby ho Perlík taky slyšel.

Kameník se nasupil a obrátil se k němu. Jeho široká pravačka sebou mrskla dopředu, lapila Čtvrtého za vousy a přitáhla ho těsně k sobě.

"Jen pojď sem, ty poloviční trpaslíku, já ti hned něco povyprávím," vztekal se. Druhou rukou nadzvedl klapku přes oko. Pod ní se skrýval vyschlý zbytek oka, v němž, jak bylo zřetelně vidět, vězel úlomek kamene. "Jednoho dne si skála, kterou jsem opracovával, vyžádala svou daň. Když jsem z kusu skály vytvářel jednu zvlášť hezkou věčičku, odskočil z něho kousek žuly, tenkej jako jehla, a oloupil mě o zrak. Ale Vracas mi požehnal druhý oko a za tu ztrátu mě obšťastnil tím, že to druhý vidí desetkrát líp. Desetkrát, slyšíš?!" S temným smíchem druhého trpaslíka pustil. "Rozeznám ve skále sebemenší nerovnost, všimnu si pórů ve tvé kůži a vidím strach ve tvých očích, Třpytovouse. Co řekneš teď?"

Go'mgar rychle ustoupil z dosahu jeho obrovitých tlap a třel si bradu. Strachem měl pevně stisknuté rty, v tu chvíli se však jeho vztek nad tím, že se s ním zachází tak nedůstojně, proměnil ve výhrůžky. "Toho budeš ještě litovat, Perlíku! Až se Gandogar stane velkokrálem, vymyslím si na tebe něco extra povedeného."

"Tak? Ty jsi vedle svý jemný povahy ještě i zbabělec?" vysmíval se mu Bavragor.

"Nechtě toho! Už jste jeden druhého urazili víc než dost," umravnil je Tungdil. "Ani jeden z vás se nechoval zvlášť přátelsky, tak toho oba nechte. Nikdo z vás tomu druhému nic nedluží." Go'mgarova slova mu jasně naznačila, jaký má k jejich expedici vztah. "Jede se dál."

Obrátil se zpět k vozíku a ostatní čtyři trpaslíci ho mlčky následovali. Napětí mezi nimi se zřetelně vznášelo ve vzduchu, úspěšná mise by sotva mohla mít horší výchozí pozici.

Doufám, že mě budou i nadále poslouchat, jinak to všechno povede ke katastrofě. S hrůzou si připomněl, že Bavragor a Prud'as spolu vycházejí stejně špatně jako Go'mgar snáší kameníka. Jen klidný a rozvážený Boëndal si se všemi dobře rozuměl. Prozatím, pomyslel si Tungdil stísněně. Vracasi, dej, ať mám dost sil. Nejsem zvyklý dělat vůdce.

Bo'ndil při pátrání po možných nepřátelích došel až k dalšímu portálu, otevřel ho a podíval se dovnitř do tunelu. "Tady to jde zase dolů," hlásil. "Musíme ten náš vozík trošku rozhybat, o zbytek se postará sráz." Spojenými silami dostrkali vozík až na místo, kde se koleje začaly svažovat, a naskočili dovnitř až na Boëndala, který se postaral o poslední postrčení. Čekal na ně další úsek cesty. Vozík je unášel dále na západ, se skřípěním a rachocením se blížili k říši Prvních.

Skrytá země, kouzelná říše Lios Nudin,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

Š

pehové se vrátili z výzvěd a hlásili, že v hlavním městě Poristě vládne klid, jako by nemělo žádný strach ze čtyřiceti tisíc vojáků pod velením nejlepších válečníků Skryté země, kteří k němu ze dvou stran pochodovali.

Podzimní slunce ozařovalo zelené louky a lesklé pestré listy na stromech a keřích, které před příchodem

zimy ještě jednou předváděly, jaká krása je v nich skryta.

Tilogorn a Lothaire přivítali zvědy před poradním stanem, vztyčeným na ochranu před větrem, který se citelně ochladil.

Posel, kterého před několika oběhy poslali k Nôd'onnovi do Poristy vyjednávat, se vrátil s naprosto nepřijatelnými podmínkami, a když jim navíc ještě předal zprávu o smrti kouzelníků, bylo jim jasné, že ze všeho nejdřív musejí zničit maguse. Z něho vycházelo největší nebezpečí.

U pohárku horkého čaje si prohlíželi mapu s poznámkami o obranných zařízeních ve městě a podívovali se, jak malý je odpor, který může město možnému útočníkovi klást. Před nepříjemnými dobyvateli chránila Poristu jediná hradba.

Tilogorn, navlečený do prostého, ale těžkého brnění, se zaradoval při pohledu na hradby, které se daly snadno dobýt. Kdejaká vesnička v Idoslânu kladla útočníkovi větší odpor než hlavní město kouzelné říše. "Půjde to rychle, jestli na nás nebude magus příliš dorážet těmi svými magickými silami. Dobře, že jsme rychle postavili první armádu."

"Ta bude na zničení toho šíleného vraha stačit. Nemůže být na dvou místech zároveň, jedna strana padne a pak patří nám," odhadoval Lothaire a upravil si lehkou koženou zbroj.

Na druhu výzbroje se odrážel způsob vedení války v obou říších. Tilogorn stál v Idoslânu proti vyzbrojeným a mimořádně robustním skřetům, proto tam vojáci volili důkladnou ochranu proti sekerám, zatímco Lothaire pocházel z kraje hor a jezer. Těžké brnění znamenalo malou pohyblivost, velkou váhu a při špatném došlápnutí na úzkých horských stezkách i jistou smrt.

Mezi vojsky bylo vidět ještě větší rozdíly než mezi jejich vládci. Do Poristy poslali své oddíly všechny královny a všichni králové. Velení nad nesourodivými oddíly přenechali Tilogornovi a Lothairovi.

Doplňkové oddíly o síle dalších čtyřiceti tisíc vojáků byly na cestě, s nimi chtěli vpadnout do Dsôn Balsuru.

Tak seděli vedle sebe lehce vyzbrojení a nedostatečně oblečení válečníci královny Umilante s bojovníky Weye II., vycvičenými ve skutečnosti pro bitvy na moři, a lesními bojovníky královny Isiky. Žádný z vojáků nikdy nemusel dobývat nějaké město. Lehká kavalerie z Taba?nu a Tilogornovi a Lothairovi vlastní vojáci tvořili pevnou páteř vojska, podle níž se ostatní orientovali a o kterou se opírali.

Jsem rád, že se ještě nemusíme postavit proti těm Tionovým stvůrám. Muži se musí nejdřív sevcit.

Plavovlasý vládce Urgonu ukázal na městské brány. "Tilogorne, vy převezmete severní a já zaútočím na jižní bránu. Žebříky jsou sbité a katapulty složené." Zvedl hlavu. "Já začnu a vy budete držet svých dvacet tisíc vojáků v pohotovosti. Jakmile k vám doběhnou mí poslové s hlášením, vyrazíte proti Nôd'onnovu sídlu."

"Necht' je tomu tak," přikývl Tilogorn a sáhl po helmě. "Osvobod' me Skrytou zemi od prvního zla, pak budou na řadě skřeti a alfové. Palandiell necht' nás doprovází!"

"Ona bude s námi, o tom není pochyb." Podali si ruce, vyšli ze stanu a rozjeli se ke svým jednotkám, které zaujaly pozice tři míle před branami do Poristy.

Zazněly fanfáry a po tomto signálu se zvedlo moře praporců. Jak bylo domluveno, vedly Lothairovy jednotky první útok proti jižní bráně. Při útoku se kryly za tlustými dřevěnými zástěnami, které vojáci namontovali na kola a získali tak pojízdné kryty.

Když se však přiblížili na dostřel, ukázalo jim hlavní město Lios Nudinu své drápy. Roje šípů zatemnily oblohu, střely bzučely vzduchem a dopadaly na jejich vojska.

Pěšáci se rychle přikrčili za silnými prkny. Šípy si mezi útočnický vyžádaly jen malé oběti. Na ostřelování odpovídali jejich vlastní střelci a pod ochranou pojízdných krytů postupovala armáda dál. Když dospěli k úpatí hradeb a před městskou bránu, přetočili kryty vzhůru a podepřeli je fošnami, aby sloužily mužům u beranidel jako vodorovná zábrana proti kamení a jiným předmětům, které by obránci na ně shora shazovali. Vojáci přispěchali s dobývacími žebříky a zapřeli je o hradby. To byl okamžik, kdy jim Nôd'onn poskytl první ukázkou své moci.

* * *

Tilogorn seděl na koni, kousíček vzdálen od dění na bojišti, a pozoroval, jak se pěší oddíly valí k severní bráně. Protivníková obrana nestála na jejich straně vůbec za řeč, úspěšně se jim podařilo obránci Poristy zmást, že hlavní útok přijde z jiného směru. Než dojde zpráva o útoku na druhé straně k vojákům na jihu,

budou brány již dávno otevřené.

"Nepotrvá už dlouho," tiše předpověděl, "a budeme mít město v rukách." S vojskem proti magii. Tato představa se mu vůbec nezamlouvala. Ale máme snad jiné východisko?

Určil sám sebe, že povede pět tisíc hlav čítající jezdecko ulicemi města, zaútočí s nimi na kouzelníkův palác a nečekaným prudkým útokem ho dobude. Pokud chtěl člověk proti tomuhle magusovi vyjít z pole živý, musel se spolehnout na rychlost a překvapení.

Dva osamělí jezdci se oklikami blížili na svá stanoviště, vztyčili prapory a dali smluvený signál.

"Ať Palandiell stojí při nás." Tilogorn si zkontroloval, kde má připevněné zbraně, a vyzkoušel si, jestli dost rychle dosáhne na dýku a krátký meč. Pak dal pokyn trubači, aby zatroubil k útoku na bránu. Jako armáda mravenců zaútočila první vlna osmi tisíc mužů na vchod do města, strategie byla stejná jako ta, kterou použil Lothaire ani ne dvě míle od nich.

Obránci města kladli útočníkům jen nepatrný odpor. Zpoza cimbuří vylétávaly ojedinělé šípy, takže si jejich útok mezi nimi nevyžádal skoro žádné oběti.

Jako vítr přiložili k hradbám žebříky. Krátce nato stáli první bojovníci nahoře na hradbách a pustili se do boje zblízka s hrstkou statečných, vyčleněných na obranu severní brány.

Tilogorn vzhlédl ke stožáru na vrcholku hradeb, na který vojáci právě vyvěšovali vlajku Idoslánu, a nasadil si helmu. Hledí se zaduněním zaklaplo. "Za Skrytou zemi!" vykřikl a hnál se spolu s pěti tisíci jezdci k otevírající se městské bráně.

* * *

Nejvyšší kámen v cimbuří se jakoby sám od sebe odlepil od malty a vystřelil jako vypálený z děla dolů na útočníky. Kvádr, jehož hrany byly více než loket dlouhé, zasáhl hrudník jednoho vojáka a rozmačkal ho jako vosk z vosího hnízda.

To byl začátek hrůzného krupobití, jaké žádný z bojovníků nikdy nezažil a většina z nich už ani nikdy znovu nezažije.

Zdi Poristy se rozpadaly, kámen po kameni. Kvádry se řítily ze svých míst dolů a bušily do řad útočníků s takovou prudkostí, že veškeré kryty selhaly. Pojízdné zástěny kameny probily, převrhly nebo rozdrtily napadrt', zatímco oddíly se ocitly v dešti úlomků a utrpěly příšerné ztráty.

Každý kámen zasáhl cíl. Hluk tupých nárazů, praskání kostí a tříštění zbrojí nechtělo brát konce, výkřiky hrůzy se měnily na volání o pomoc a smrtelné chroptění. Těch několik málo dobývacích žebříků, které ještě stály, se převrátilo, protože se neměly o co zapřít.

"Zpátky!" nařídil Lothaire a obrátil koně. V tom zasáhl jeden kvádr hřebcovu hlavu a ten se okamžitě zhroutil, několikrát sebou škubnul a bylo po něm.

Princ se ztěžka zřítíl k zemi a hodně dlouho mu trvalo, než se vyhrabal zpod těla zvířete. Cítil, že má podle všeho zlomenou nohu, na to, že by na ni stoupl, nebylo ani pomyšlení. Dva z jeho vojáků postřehli, co s ním je, spěchali svému vládci na pomoc a uložili ho do příkopu vedle cesty k městu. Dokud všude kolem létaly otesané kusy kamene, byl příkop tím nejbezpečnějším místem.

"Zatracený magus!" proklínal ho Lothaire a skousl zuby, když mu nohou projela vlna bolesti. Obávaný magus zasáhl do boje a přinesl spojeneckým oddílům mnohonásobnou smrt. Raději si ani nechtěl představit, z kolika kamenů se tato strana hradeb skládá a kolik projektilů tak má Nôd'onn k dispozici. Když rachocení ustalo, odvážil se král vyhlédnout před okraj příkopu.

Rovinatá plocha před městskými branami byla poseta malými a velkými kvádry. Dokonce i části základů o velikosti urostlého muže opustily místo, kam byly před dávnou dobou zasazeny, a magus je svými neviditelnými silami rozvířil po bojišti. Tu a tam čněly zpod kamenů údy, polámaná kopí, zprohýbané štíty a zlomené oštěpy a groteskním způsobem označovaly, kde všude byl zabit nějaký voják.

Lothaire pohlédl přes trosky na nechráněné ulice a domy Poristy, které se rozkládaly bez hradeb, zcela bezbranné přímo před vládcem Urgonu. Jen dvě věže, které držely brány, ještě stály na svém místě.

"To je naše příležitost," vyrazil ze sebe v bolestech. "Musíme zaútočit." S pomocí obou bojovníků vylezl z příkopu, aby oddíly povzbudil k novému útoku.

Místo dvaceti tisíc bojovníků mu kameny nechaly rovné tři tisíce, které byly z větší části na útěku před hrozivými silami. Dokonce jim to ani nemohu mít za zlé.

Když ho vojáci spatřili, načerpali novou odvahu. Na místě se posbíralo patnáct set vojáků a ti se chystali

vpadnout do magusova hlavního města a proniknout do paláce.

Tu se daly kameny znovu do pohybu. Nejdříve vzletly vzhůru jeden po druhém ty velké a snesly se dolů na místa, kde spočívaly před krupobitím. Malé kameny je následovaly a sedaly si na ně, až se před zděšenými útočníky znovu tyčily celé městské hradby v naprosto neporušeném stavu. Tentokrát se však na nich vlhce a rudě leskla krev zabitých vojáků.

Lothairova odvaha a víra, že proti Nôd'onnovi něco zmůže, zmizela. Sklesl na mokrou travu, promáčenou krví jeho lidí, a zíral na hradby, které nikdy nepřekonaají. Tu a tam objevil na některých místech hradeb kousky kovu, zbytky zbraní a pozůstatky svých vojáků, které byly vystavené na odív jako trofeje a vysmívaly se útočníkům, jen aby je vyprovokovaly k novému marnému pokusu. Bohové, co proti tomu můžu udělat?

Bojovníci bezradně postávali kolem s vytasenými zbraněmi. Král doufal, že ho ještě něco napadne, když se k nim shora rozlehl kouzelníkův hlas.

"Přišel jste a přivedl mi armádu, králi Lothaire?"

"Jen se těšte ze své krvavé žně, Nôd'onne," vykřikl rozrušeně, "nepotrvá dlouho."

Magus oděný do tmavě rudé róby přistoupil k jedné stílně. Lothaire viděl jeho tučnou tvář jako široký, bílý ovál. "Nechal jste se svést představou, že útočíte na bezbranné město. To není to jediné, na co jste naletěl. Lidské oko se dá tak snadno napálit." Rukama učinil nějaký podivný, vyzývavý pohyb. "Přeji vám při vašem posledním boji mnoho úspěchů, princí. Ujist'uji vás, že nebudete bojovat proti přeludům, ale s opravdovými protivníky." S těmito slovy ustoupil do stínu cimbuří a zmizel.

Lothaire se rozhlédl a ochromilo ho zděšení. Zelená tráva mezi jeho prsty se zbarvila do šeda, stromy, nedávno ještě zahalené v nádherných barvách, pozbyly krásu a sklonily větve, jejichž listí již dávno leželo na zemi. Magus vylákal armádu na území Mrtvé země a upředl iluzi zdravého světa, aby je ukoľébal v bezpečí.

Lothaire pochopil, co to pro něho i pro osud patnácti set jeho mužů znamená.

Co na ní zemře, není mrtvé, připomněl si vyprávění o hrůzné moci ze severu a přemohl ho strach z toho, co přichází. Lothaire zavřel oči a vroucně se modlil k Palandiell a všem dobrým bohům, aby jim pospíšili na pomoc.

Jeho zbožné, zoufalé myšlenky vyrušilo tiché, zato ale stonásobné povzdechnutí, které zaznívalo všude na bitevním poli. Mrtví se neohrabaně zvedali, škrábali se z kráterů, které po sobě zanechaly velké kvádry, a vysouvali se zpod dřevěných trosek. Podle velikosti svého zranění se plazili, kulhali a vrávorali směrem k těm, co přežili. Další se zase pohybovali jako normální lidé a nedali by se od nich rozeznat, kdyby nebyli znetvoření smrtelnými ranami. Z první stovky, která se k nim blížila s meči, kopími a jinými zbraněmi, se jich rychle stávalo víc a víc.

"Jak je tohle jen možné? Co máme dělat, králi Lothaire?" zvolal jeden z důstojníků ustrašeně.

"Pokusíme se o výpad na jih," rozhodl král. "Pryč odsud, nebo skončíme jako tihle kdysi stateční vojáci a staneme se otroky Mrtvé země!" Oba jeho pomocníci stáli připraveni a chytili ho pod pažemi, tučet bojovníků vytvořil tělesnou stráž zraněného vládce. "Rychle! Palandiell nás provázej."

Pokus o průlom z kruhu nemrtvých, s nimiž ještě před chvílí bojovali bok po boku, započal.

* * *

Jezdectvo se řítilo liduprázdnými ulicemi Poristy a nebralo přitom ohled ani na sebe, ani na koně. Některá zvířata uklouzla na hladkých dlažebních kamenech a zarazila se o zdi domů. Následující jezdci je přeskočili a cválali dále.

Cíl ležel před nimi a nedal se přehlédnout: objekt paláce, v němž pokaždé zasedala rada mágů, se tyčil vysoko do nebes a ukazoval jim cestu.

Tilogom měl radost, že se obyvatelé města nestavěli proti útočníkům. Těch pár obránců u brány přemohli bez těžkostí. Nyní se jejich útok soustředil na Nôd'onna samotného.

Král si nedokázal představit, že by existovalo kouzlo, které by působilo proti takovému množství útočníků, a plně na to spoléhal. Jakákoliv jiná představa by do jeho oddílu vnesla nejistotu a pochybnosti byly vždycky vodou na mlýn protivníkovy vítězství.

Proud kavaleristů se řinul jako zářivě lesklá voda ulicemi, v nichž se postup vpřed pozvolna tříštil. Ulice vedly přímo ke zdi, obklopující rezidenci. Jezdci se ze tří stran sjížděli na tržišti před vchodem do paláce.

Tilogornovy oddíly zjistily, že stojí proti obrovské spoustě lidí, kteří se shromáždili před vchodem, aby ho chránili. Podle jejich oblečení se jednalo o prosté obyvatele Poristy - ženy a děti - kteří je vítali v míru a beze zbraní.

Z davu asi tři set osob se oddělil jeden člověk a se zdviženými pažemi se k nim blížil. "Nechte našeho pána na pokoji, mužové z východu," volal na ně. "Nic vám neudělal a nic zlého vám nechce."

Princ Mallen, který měl na sobě zbroj rodu Ido, protlačil koně dopředu. Zůstal stát vedle Tilogorna a naklonil se k němu. "Jsou pod Nôd'onnovým vlivem," pošeptal mu. "Musíme je rozehnat, jinak je výhoda našeho rychlého útoku fuč." Nervózně se podíval k věžním oknům paláce. "Představujeme pro něho stojící cíl."

"Princi Mallene? Neměl jste Lothairovi..."

"Útok na jihu se nezdařil. Vy a vaši muži jste poslední nadějí Skryté země."

Já to tušil. Ztracená magie! Tilogorn se vzpřimil v sedle. "Běžte bokem, lidičky. Nechceme vám nic udělat. Jde nám jenom o maguse."

"My neuhnem," odpověděl muž, jenž mluvil za občany města. "Musíte nás smést, jestli se chcete dostat bránou dovnitř." Otočil se k nim zády a zařadil se do davu, který se ještě víc semknul, aby se koně nemohli mezi nimi tak snadno protáhnout.

Tilogorn nařídil třem stovkám jezdců, aby postupovali v řadě vedle sebe k bráně a tlačili lidi před sebou. Opancéřovaná těla zvířat měla stejný účinek jako zeď, zatlačila první obyvatele Poristy stranou a druhý oddíl měl za úkol zajistit, aby se tito lidé nemohli dostat zpátky před vchod do paláce.

Jeden z jezdců najednou vykřikl, chytil se za nohu a zřít se ze sedla, do něhož se okamžitě vyhoupl jeden z obyvatel. Jeho hřebíky prošívané koule trefila zaskočeného vojáka po jeho levici přímo do obličeje, než ho Idoslánc po pravici usmrtil ranou mečem. Když měšťan padal z koně, změnil se jeho prosté šaty na zbroj a z muže se stal skřet, ten narazil se zachrčením do země a zemřel.

Kouzlo opadlo, z občanů se stali ozbrojení skřeti. Kdo ještě pořád potřeboval nějaký důkaz, že se Nôd'onni spojil s Tionovými bestii a tím i se zlem, ho tady teď dostal.

"Pobijte je," nařídil Tilogorn okamžitě. "Všechno pozabíjejte! Nevěřte už ani vlastním očím!"

Zdánlivě neozbrojení občané Poristy bez prodlení udeřili na jízdu koulemi, sekerami a těžkými meči a toto překvapení stálo život tuctu vojáků.

Kavalerie překonala první úděs a pokusila se vymanit z boje zblízka, protože dav bojovníků neumožňoval rozdávat dobře mířené rány nepřítelům se zelenou kůží.

Skřeti je však dále pronásledovali, bili koně po zadních nohách a po bocích, věšeli se na ně jako vztekli psi a podařilo se jim, že se zvířata děsem a bolestí splašila.

Slepí strachem naráželi koně na vyčkávající oddíly a šířili ještě větší zmatek.

Skřeti se objevovali zdánlivě všude, s řevem udeřili a hned zmizeli. Čtvernožci dupali kolem sebe, zasahovali přátele i nepřátele, ržáli a frkali, než uposlechli vrozené instinkty a obrátili se na útěk. Ani těm nejlepším jezdcům se je nepodařilo zadržet, stádový pud koní byl silnější než ostruhy a uzda.

Mallen a Tilogorn potřebovali dlouhé minuty, než své jednotky uspořádali a vrátili se s nimi na náměstí.

Připojily se k nim jejich vlastní pěší oddíly a doprovázely je k paláci, aby vyčistily prostor před bránou.

Po skřetech najednou nebylo ani stopy, jenom mrtví a zranění prozrazovali, že se zde před pár okamžiky odehrála brutální bitva. Král a princ neztráceli čas dlouhým přemýšlením, kam se jejich protivníci poděli, ale nechali vylomit brány.

Tři tisícovky jezdců se tísnily v předsáli paláce. Mallen a Tilogorn své jednotky rozdělili a začali ve spěchu pátrat po Nôd'onnovi. Schody byly tak široké a ploché, že koně bez námahy procházeli sály a halami. Na obránce nebo skřety přitom útočníci marně čekali.

"Vy zůstanete zde a budete ho hledat tady dole." Král Idoslánu si vzal na starost tu nejvyšší ze všech věží, neboť si myslel, že maguse najde právě tam. "Já jdu nahoru." Spolu se třemi stovkami vojáků sesedl a šplhal po stále strmějších schodech. Přitom si zvedl hledí, aby se mu lépe dýchalo.

V první místnosti padl jeho pohled širokými okny ven na jižní okraj Poristy, jímž si další vojáci razili cestu k paláci. Ve větru plápolaly vlajky Urgonu a jejich dalších spojenců.

"Pohled'te, principi Mallene!" upozornil s úlevou svého průvodce na tento objev. "Král Lothaire to přece jen zvládl a bránu dobyl. Teď tomu kouzelníkovi už nic nepomůže."

Plavovlasý Ido byl překvapen. "Sám jsem viděl, jak..." Zmlkl a následoval krále. S novou odvahou a čerstvou silou v nohách běželi kupředu, až dorazili k obrovským dveřím, které násilím vylomili. Jejich odvaha byla odměněna. Dvacet kroků od nich stála zády k nim tělnatá, vysoká postava v malachitové róbě a pozorovala dění na úpatí věže a kolem paláce. Magus ani nepovažoval za nutné se k nim obrátit.

Tilogorn nemusel nic říkat. Jeho vojáci se rozestavili do věžire, lučištníci bez varování po kouzelníkovi stříleli, šípy však nedolétly k cíli, i když ten se nedal netrefit. Čím víc se šípy blížily jeho zádům, tím pórovitějšími se stávaly. Kov ve špici šípů zrezivěl, dřívky se rozpadaly a zanechávaly za sebou stopu z dřevěné moučky. Nakonec se prostě rozplynuly a nic z nich nezbylo. Maličké železné spony padaly s cinkáním na kamenné desky.

"Vítejte." Magus se stále ještě nepohnul. "Vítejte v Lios Nôd'onnu, králi Tilogorne. Jaké je vaše přání?"

"Blaho Skryté země," odvětil Tilogorn pevným hlasem, vytasil zbraň a držel ji připravenou, aby mohl s kouzelníkem bojovat. "Stojíte mu v cestě."

"Vpochodovali jste do mé země, napadli jste moje město a chcete mě zabít. Nemělo by být spíš na mně, abych si dělal starosti o blaho své země?"

"Stal jste se zrádcem a mnohonásobným vrahem, jak jsme s lítostí zjistili."

"Vrahem, ano. Ale z dobrého důvodu, protože bych chtěl Skrytou zemi zachránit - právě tak jako vy. Blíží se nebezpečí, před nímž můžeme Skrytou zemi zachránit jen já a můj přítel, a k tomu potřebuji mít vládu nad všemi říšiemi. Vládci lidí, trpaslíků, elfů, kouzelníci, ti všichni mě musí poslouchat nebo kvůli blahu všech zmizet." Konečně se otočil a jeho zkalené zelené oči se na ně smutně dívaly. "Někteří již zmizeli a mě to velice bolí. Nechcete se alespoň vy ke mně připojit?" Udělal krok vpřed a podal králi nataženou ruku.

"Nikdy!" Tucet vojáků se na Tilogornův pokyn vyřítlo vpřed, aby se ho chopili.

Ale jejich zbroje, zbraně, šaty a nakonec i oni sami dopadli stejně jako ty šípy. Neviditelné síly účinkovaly tak rychle, že jim dokonce ani nezbyl čas uskočit zpět z kruhu, v němž magusova magie působila. Jejich na prach rozpadlé pozůstatky ležely čtyři kroky od Nôd'onna. Podzimní vítr rozvířil prašnou substanci do všech stran. Ostatní bojovníci ustoupili ustrašeně dozadu.

"Trestuhodně jste podcenil mou moc, králi Tilogorne," prohlásil Nôd'onn rozvláčně. "Ruku, kterou jsem vám podal, jste odmítl. Nyní platí vaši muži cenu za vaši nafoukanost."

Chladný vánek s sebou znovu přinášel hluk boje, ten měl za následek, že Tilogorn zbystřil uši.

"Mysleli jste si, že je bitva již dobojována?" Magus ukázal k oknu. "Podívejte se, co se stalo z Lothairova vojska a z krále samotného."

Tilogorn nespustil z Nôd'onna oči a místo sebe poslal jednoho vojáka, aby se podíval dolů a podal zprávu.

"Bojují proti našim lidem, můj králi," hlásil zdrceně. "Vidím naprosto jasně korouhve Urgonu, vojáky... Oni pomáhají skřetům!" Muž se zarazil. U Palandiell! Oni zase vstávají... i když jsou zabíjeni, zase znovu vstávají!"

Nôd'onn se zasmál. "Už delší dobu se nacházíte na půdě, která patří Mrtvé zemi. Síly mé magie vám vykouzly před očima něco jiného, abyste mi sem skutečně přivedli celé své vojsko, které tak nutně potřebuju..."

Chtěl říct ještě něco, ale otrásl jím záchvat kašle. Krev mu prosakovala z nosu a z koutku úst, zalapal po dechu a zhroutil se na kolena, krve přibývalo, řinula se mu z úst hustým proudem a potřísnila dokonale bílé mramorové dlaždice.

"Teď nebo nikdy!" vykřikl Tilogorn a vyrazil. "Za Skrytou zemi!" Jeho válečníci ho následovali.

Většina odvážných se rozpadla v prach, ale na několika místech účinek kouzla díky Nôd'onnově slabosti ztratil na síle. Třiceti válečníků, mezi nimi i králi, se podařilo jeho zábranu prolomit a dostat se do těsné blízkosti maguse. Jeden lučištník vpálil tři, čtyři šípy do magusova nateklého těla, pak byli vojáci přímo u něj a začali do umdlévajícího kouzelníka sekat a bodat. Najednou byl po jeho boku i princ Mallen.

Strach, že se v poslední chvíli přece ještě stanou obětí nějakého kouzla, propůjčil mužům sílu a bojovali jako posedlí. Čepele bodaly a sekaly stále rychleji, stále mocněji. Podlaha se rudě zbarvila krví, která se v proudech řinula z těla rozsekaného na kousky. Byl cítit příšerný puch.

Tilogorn měl dojem, že v otevřených ranách zahlédl nějaký pohyb. Něco tam v něm žije, projelo jím poznání a otřásl se hnusem. S nesmírnou tvrdostí udeřil. "Tak už konečně umři!"

"Ne!" zaryčel Nôd'on. Závan vichru zahnal útočníky zpět a smetl je k zemi. "Já musím chránit Skrytou zemi!" Onyx na jeho kouzelné holi vyplivl spleť černých blesků. Několik mužů se s celou zbrojí rozpadlo v proudech energie v popel.

"Nevzdávejte se!" Král skočil dopředu a rozpřáhl se mečem. "Musíme zvládnout nemožné," zvolal bez dechu a rozpřáhl se pravici proti magusovi. "Já..."

Shora přilétl blesk a prodral se mu skrz koženou zbroj až do srdce. Tilogorn se zasténáním klesl k zemi, prsty pustily rukojeť meče a ten zmizel ve zmeti kostí a bot. Selhal jsem...

"Blahopřeji vám, princí Mallene," pronesl Nôd'on výsměšně. "Právě jste se stal králem a novým vládcem Idoslánu." Opětovně natáhl ruku. "Táží se vás: Chcete mne následovat, nebo pozbyt své vlády tak rychle, jak jste ji získal?"

Ido dlouho nepřemýšlel. Sehnul se, sebral meč a zvedl těžce zraněného krále na nohy. "Dostanu vás odsud pryč, dneska není vhodná doba na to, abychom ho porazili," poznamenal k Tilogornovi a vlekl ho ke dveřím. Vojáci je zezadu chránili.

Nôd'on se za ním nechápavě díval: "I vy?"

"Vy jste zlo, nepřítel Idoslánu. Jak bych s vámi mohl uzavřít nějaký pakt?" Princ Mallen podpíral Tilogorna a belhal se s ním po schodech dolů, Nôd'on však chvátal dlouhými kroky za nimi.

"Pak zemřete společně!" vykřikl přeskakujícím hlasem. "Nepotřebuji vás, ani jednoho, ani toho druhého!"

Když se první blesky s rachotem probíjely řadami posledních bojovníků, hodil si Mallen Tilogorna přes rameno a pádil ze schodů. "Nevím, jestli to zvládneme, ale určitě vás nenechám na pospas té stvůře," supěl při běhu.

"Mallene, vládněte Idoslánu lépe než vaši předchůdci," zašeptal umírající král. Krev se mu vyhrnula z úst a stékala po brnění na rameno muže, jenž ho nesl. "Poslouchejte: shromážděte zálohy v bezpečné vzdálenosti od Poristy, zachraňte zraněné a spalte mrtvoly - nebo budete mít proti sobě armádu nemrtvých, jaké nic a nikdo neodolá. Nikdy nesmíte Nôd'onovi darovat jeho neporazitelnou armádu!"

"Vy budete žít a pomůžete mi přichystat odplatu. Máte více zkušeností, Tilogorne," odporoval princ namáhavě, králova váha ho těžce srážela v kolenou. "Seberte se, chlape! Copak chcete svůj trůn přenechat někomu z rodu Ido?" vykřikl, aby krále udržel při životě jeho vztek.

"Slibte to! Buďte moudřejší než váš dědeček! Nesmíte zemi rozervat na kusy."

"Slibuji."

"Spalte mrtvé," vštěpoval mu ještě jednou tiše, "zachraňte naši vlast, Palandiell bud'..." Jeho tělo zvláčnělo.

Ne. Tak jsem trůn nikdy nechtěl získat. Mallen se dovlekl k úpatí věže a položil mrtvého něžně na zem.

Ale já svůj slib dodržím, Tilogorne. Vzal si vládcův pečetní prsten, sponu a meč a běžel dále.

Se zbytkem svých lidí si jen s největším úsilím proklestil cestu zástupem nemrtvých.

Při ústupu Poristu zapálili a stvořili moře plamenů, jaké nedokázala uhasit žádná magie na světě.

Dokonce ani Nôd'onem přivolaný déšť tomu nemohl zabránit a město s výjimkou kouzelníkova paláce vyhořelo do základů. V tomto pekle skončili i král Tilogorn a král Lothaire.

XIII

Skrytá země, někde pod zemí,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

P

ět trpaslíků dokázalo mezitím zhruba určit, jak daleko jsou vzdáleni od cíle. Každých pětadvacet mil byla do skály vytesána odpovídající značka, které si předtím nikdy nevšimli. Během krátké doby urazili neuvěřitelnou vzdálenost dvou set mil.

Když před příštím úsekem s prudkým spádem zvolna dojížděli do větší haly a zastavili v ní, rozhodli se,

že si tu na pár hodin odpočinou. Neměli sice za sebou žádný namáhavý pochod, ale z nepohodlného sezení, zataček a neustálých změn nahoru a dolů dostávali křeče do svalů. Unavovalo je rovněž monotónní rachocení důlního vozíku.

Než vystoupil, vyšplhal se Bo?ndil na bočnici jejich vozíku a pečlivě odtamtud zkoumal špínu na zemi, jestli někde neobjeví stopy nohou. "Tady už dlouho nikdo nebyl," ohlásil a skočil na zem, až rozvřil prach. "Anebo se všichni rozpadli."

"Koleje před námi jsou taky špinavé. Gandogar se musel pustit nějakou jinou cestou," vyvodil jeho bratr z Prud'asova pozorování.

Tungdil rozložil náčrtek systému tunelů, který si zhotovil při první zastávce. "Bylo by to možné," soudil. "Doufám, že se nad ním zhroutí strop," bručel popuzeně Prud'as a sbíral kousky dříví na rozdělení ohně. Sotva se však jeho prsty dotkly kousků trámů, rozpadlo se dřevo na troud a malé úlomky. Z grilovaných plátků hub s roztaveným sýrem nebylo nic.

Jedli mlčky, každý ponořen do vlastních myšlenek. Bavragor vydatně popíjel, notoval si popěvky a ani za mák se nestaral o protesty svých společníků. Jeho mocný hlas se rozléhal halou a nesl se potrubím dál a dál.

"Bud' už konečně zticha! Jinak bude kdekdo tady pod zemí hned vědět, že tu je pár trpaslíků," stěžoval si Go?mgar.

"Při tom rachotu, co vozík cestou vydával, už to stejně všichni dávno vědí," zašklebil se Boëndal.

"Náš malý Třpytovous má už zase strach, že?!" popichoval Bo?ndil. Zároveň si položil sekery do klína a brouskem brousil ostří. "Nic se nestarej, bratr a já jsme tu s tebou." Zkoumavě přejel palcem po čepeli.

"Ta se už dlouho nenapila žádný skřeti krve. Dochází jí trpělivost, stejně jako mně."

"Copak si myslíš, že tady dole nějakí jsou?" zeptal se Go?mgar s obavou.

"V těchto štolách může žít kdeco," odpověděl Prud'as a tékal pohledem na všechny strany. Boëndal a Tungdil okamžitě pochopili, že si z brusice diamantů střílí, aby ho ještě víc vystrašil. "Stovky cyklů je nikdo nepoužíval. Možná natrefíme na nějaký bestie, co si tady dole udělaly pohodlí." Udeřil plochými stranami seker o sebe, až nahlas zazvonily. "Hohó, musíme jim vyhlásit válku a všechny je vyhnat ven." "Stačí, chrabrý válečníku," brzdil ho Tungdil.

Bo?ndil se však nahlas zasmál, jeho vlastní řeči v něm probudily chuť k boji. "Jen sem pojďte, obři, trollové, skřeti a všechny vy Tionovy odporný stvůry. Tady jsou děti kováře, který vás rozdrť!" zvolal hlasitě, aby přehlušil kameníkův zpěv. "Pojďte sem, ať vás můžu zabít!"

"Pst, prosím, bud' zticha!" prosil ho úpěnlivě Go?mgar a couval dozadu, dokud za zády neucítil bezpečnou zeď. "Nevyzývej je!"

"Slyšel jsem o tvorech, který Tion zvlášť stvořil jako nepřátele trpaslíků, tak jako jsou alfové smrtelný nepřátelé elfů," zamíchal se do hovoru Bavragor a promazal si hrdlo dalším lokem ze svého tajemného měchu.

"A já jsem slyšel o tvorech, kteří zemřeli v bolestech potom, co tě slyšeli zpívat," ušklíbl se Boëndal.

"Kdyby nás skřeti chtěli navštívit, tak prostě drž hubu. Jinak je zaženeš na útěk," přisadil si Bo?ndil. Bavragor ho obšťastnil neslušným gestem a nadechl se k nové písni, ale Tungdil mu nařídil, aby mlčel.

"Chceme přece slyšet, kdyby se k nám někdo kradl," upozornil ho a okamžitě sklídil souhlas obou dvojčat i Go?mgarův.

"Pro mě za mě," Bavragor se přeladil na tiché pobrukování, z dek si sestavil lože a o chvíli později chrápal snad ještě hlasitěji, než předtím zpíval. Dvojčata rovněž ulehla ke spánku, zatímco Go?mgar se nehnul z místa. Tungdil mu musel podat deku, protože drobný trpaslík se rozhodl spát v sedě.

"Vím, o co ses předtím pokusil," řekl mu po chvíli tíše, když si byl jistý, že ostatní tři spí.

"Nechápu..."

"Předtím, v té druhé hale," připomněl mu. "Chtěl jsi poškodit plán tunelů, aby nám byl k ničemu. Proč ses o to pokusil?"

Útlý trpaslík po něm zlostně loupal očima. "Chtěl jsem otřít prach."

"Dýkou?" Tungdil pozoroval jeho obličej, vyhledával Go?mgarův pohled. "Chtěl bych, abys pochopil, že já nejsem tvůj nepřítel."

"Můj nepřítel? Ne, ty nejsi můj nepřítel. Ty nejsi nic, dokonce ani Čtvrtý," odpověděl Go?mgar nevrle.

"Jenom sám Vracas ví, odkud pocházíš, ale k našemu kmeni nepatříš. Někdo, kdo se vynořil bůh ví odkud, by si chtěl přisvojit trůn, na který nemá žádné právo. Ale to se ti nepovede. I když mi můj král nařídil, abych tě ve všem poslouchal, stejně najdu nějaký způsob, jak ti zabránit v úspěchu a pomoci Gandogarovi k jeho právům."

"To je důvod, proč jsi nechtěl jít s námi?"

"Možná. Ale možná prostě jenom nenávidím, když musím někam cestovat, bojovat, zažívat věci, které nechci zažívat. Už jenom cesta ke Druhým nebyla podle mého gusta. A teď nasazuju drahocenný život kvůli nějakému podvodníkovi."

"Mně o titul velkokrále nejde, Go?mgare," pronesl Tungdil chlácholivě. "Abych byl zcela upřímný, je mi to srdečně jedno."

Trpaslík se na něho překvapeně podíval. "Co je pak důvodem vašeho soupeření?"

"Chtěl bych, abychom vytvořili Ohnivou čepel, abychom s ní mohli bojovat proti Nôd'onnovi a porazit ho," vysvětloval naléhavě. "Jestli to se Skrytou zemí bude vypadat špatně, budeme my trpaslíci jediní, kdo může šíleného maguse zastavit. O tohleto mi jde, ne o trůn."

"Kdybych byl na tvém místě, vylhal bych si mramor ze stropu, jen abych dosáhl cíle. Odkud mám vědět, že říkáš pravdu? A co se stane, jestli se vrátíme do Modrých hor první? Nestal by ses pak králem, přestože, jak tvrdíš, jsi jím být nechtěl? Pospícháme proto tak rychle?"

Tungdil pochopil, že ho tento večer o svých čestných úmyslech přesvědčit nedokáže, v Go?mgarovi se nedůvěra příliš zahnízdila.

Kromě toho se ho dotkla slova o jeho původu, který se před ním stejně jako dřív skrýval v temnotách. Musel se přetvařovat, vytrvale udržovat zdání, ale v hloubi duše se cítil nejistý, osamělý. Pouze osud Lot-Ionana a jeho milé přítelkyně Fraly mu dodával sílu pokračovat v divadle, aby svou skupinku dovedl do ztracené říše Pátých. Obětoval by cokoli, jen aby zrádného maguse připravil o moc a o život.

"To by stačilo," ukončil jejich rozhovor stísněně. "Odpočiň si, já budu držet hlídku."

Tungdil si přehodil deku přes ramena, aby se chránil před chladem štoly. Tu se ozval jakýsi zvuk. Zněl jako osamělý úder kladiva o skálu.

Go?mgar, který si zrovna hledal pohodlnou polohu, strnul uprostřed pohybu. "Obři?" zašeptal vystrašeně.

"Nebo duchové trpaslíků, kteří zemřeli při stavbě chodeb?"

Může to být všechno možné. Tungdil neodpověděl, nýbrž uchopil sekeru a naslouchal v temnotě.

Zabušení se neopakovalo. "Nějaký kámen," pronesl zvolna a uvolnil se. "Nějaký kámen asi spadl ze stropu a trefil jiný kus skály. Nemáme důvod, proč se znepokojovat."

"Neměli bychom probudit dvojčata? Ta mají určitě víc zkušeností než ty."

"Ne. To nic nebylo," trval na svém. "Spi a na ten zvuk zapomeň."

Brusič diamantů si přitáhl deku až po bradu, před sebe si položil štít a Tungdil zaslechl, že vytasil svůj krátký meč. Teprve potom se mu zavřely oči.

Co to jenom mohlo být? Tungdil tiše vstal, popošel doprava, pak doleva a napínal uši u potrubí, jestli nezaslechne kroky nebo nějaké jiné zvuky.

Nic. V chodbách vládl klid.

Nemohl se však zbavit nepříjemného pocitu. Představa, že po tak dlouhé době bez trpaslíků se za pány chodeb považují jiní tvorové, není úplně scestná. Bo?ndilova vyzývavá slova možná vzbudila víc, než jim bylo milé.

* * *

Když jejich skupinka pokračovala v cestě, povyprávěl Tungdil ostatním o zvuku, který spolu s Go?mgarem zaslechl. Prud'as se zaradoval, že přijdou nějaké potíže, a zároveň se hněval, že ho neprobudili, takže předstíral uraženého a dlouhou dobu neprohodil s nikým ani slovo.

Vozík svištěl po trati jako vítr, tu rychle, tu pomaleji, jednou do kopce, jednou z kopce. Dvakrát jim rychlost nevystačila a nedojeli až k dalšímu prudce se svažujícímu úseku trati, takže pět trpaslíků chtě nechtě muselo vozík tlačit.

Při těchto příležitostech Bavragor samozřejmě zanotoval nějakou píseň, která je měla při jejich dřině popohnat, a když pak nakonec začal zpívat i milostnou písničku, rozzhavl tím Bo?ndila tak, že byl vzteky úplně bílý.

Zcela záměrně ho provokuje. Tungdil měl navíc dojem, že se jednooký silák při jejich dřině neopírá do vozíku celou svou vahou, aby tak Prud'as musel tlačit víc. Při jedné přestávce si vzal kameníka stranou a uhodil na něj.

"No jasně, že to dělám schválně," přiznal se trpaslík bez obalu. "Postarám se o to, aby si celou cestu protrpěl."

"Tak to ale nejde," pronesl Tungdil vyčítavě.

Bavragor pokrčil lhostejně rameny.

"Děláš to kvůli své sestře?"

Bavragor se podíval ke dvojčatům, kde právě Boëndal podával svému propocenému, unavenému bratrovi měch s vodou. "Ano," odpověděl protáhle, zatímco vytáhl vlastní nádobu na pití a odšpuntoval ji. Okamžitě zavoněla silná pálenka. Dal si jeden hlt a setřel si kapky z černých vousů. "Ano," zašeptal ještě jednou nepřítomně a sklopil oči.

"Co se mezi ní a Bo?ndilem stalo?" vyptával se Tungdil opatrně dál.

Bavragor vystrčil hlavu. Jeho čelisti mlely naprázdno a pod klapkou přes oko mu skanula jedna jediná slza. Nedokázal promluvit, místo toho opět přiložil k ústům měch s pitím.

"Chceš se kvůli ní upít k smrti?"

Bavragor odložil měch od úst. "Ne. Piju, abych zapomněl, jak dobrej jsem kdysi býval," odpověděl smutně. "Ale nedaří se mi to. Moje díla visí na každém rohu říše Druhých, koukají se dolů na mě a vysmívají se mi, že moje ruce už nic pořádného nesvedou." Opřel se o skalní stěnu a prohlížel si halu, v níž právě byli. "Víš, proč jsem se přidal k tyhle expedici?" zeptal se nečekaně a Tungdil potřásl hlavou. "Abych se už nevrátil," vysvětloval chraptivě a s vážností opilcům vlastní. "Já už ty soucitný pohledy ostatních trpaslíků dýl nesnesu. Chtěl bych zůstat v paměti jako Bavragor Perlík, jako neporazitelný mistr kamene, kerej probudil k životu Ohnivou čepel a položil za trpaslíky život - a ne jako ochlasta Perlík, kterému se dláto chvěje v ruce tak, že ryje do skály, i když nechce." Podíval se na Tungdila a trochu se pousmál. "Já přispěju svým dílem, abych ochránil Skrytou zemi a náš národ, ale zůstanu v říši Pátých." Na stvrzenou si dal další hlt pálenky a pak zmlkl.

Jeho slova udělala na Tungdila dojem. Měl o něm jinou představu, viděl v něm hlasitého, občas nemravného, ale dobromyslného trpaslíka, kterého jen tak něco nerozhází. "Kdepak. Ty se s námi určitě vrátíš," odvětil a samotnému mu po Bavragorově upřímném doznání připadala tato slova hodně ubohá.

"Budeme tvoje tvrdé pěsti proti Nôd'onnovým oddílům moc potřebovat."

Bavragor mu položil ruku na předloktí. "Ty potřebuješ trpaslíky, jako jsou dvojčata, co umějí bojovat a nikdy sami o sobě nepochybují." Pustil ho. "Bud' bez starostí. Já se umím ovládnout a vytvořím ze žuly ty nejkrásnější a nejlepší trny, jaké kdy říše trpaslíků viděla. A teď mě nech s mým měchem o samotě. Co se stalo s mojí sestrou ti povyprávím někdy jindy."

Tungdil se zvedl a přešel k válečníkům, kteří si dopřávali šunku a sýr. To byl smutný rozhovor.

Boëndal z dálky sledoval jejich rozhovor, nepochopil sice, o čem spolu hovořili, ale neptal se, aby na to neupozornil bratra. Podal Tungdilovi kus kořeněného kozího sýra. "Jestli nás ta dráha nějak nezradí, budeme už pozítří u Prvních, učený," prohodil.

"Podle toho by tam Gandogar už musel být," odvětil Tungdil rozmrzele.

"Jestli nezabloudil," zasmál se Prud'as a otřel si pot z očí. "Doufám, že ho jeho zkratka zavedla rovnou do nějaký hluboký díry." Go?mgar po něm střílil zlým pohledem. "No, jen se na mě klidně dívej. Tady sedí vládce všech trpaslíků," podrážděně přijal nevyslovenou výzvu. "Tvůj král je ale válečnej štváček, měkkej trpaslík, co..."

"Dost, Bo?ndile," napomenul ho Tungdil. "Já vím, že raději bojuješ, než posedáváš, ale budeš muset svůj temperament zkrotit." Trpaslík zabručel a zmlkl. "Pokračujme. Čím dřív dosáhneme první etapy, tím líp." Zvedl se. Ostatní čtyři to pochopili jako znamení, že se mají vrátit na tvrdá sedadla důlního vozíku. Vráti se někdy do téhle skupinky klid? kladl si Tungdil ustaraně otázku.

"Jak to asi u nich vypadá?" přemítal Boëndal polohlasem, zatímco se připravoval na rozjetí vozíku. "Prý jsou nejlepší kováři našeho národa. Nechám si od nich udělat novou zbraň, která bude ještě lepší než můj vraní zobák."

"Ohó! To je skvělejší nápad, bratříčku," houkl Prud'as. "Ne že by moje dvě sekery byly špatný, ale jestli

klany Prvních nabízejí něco lepšího, rád po tom sáhnou."

Pomalu se rozjeli. Když se blížil strmý úsek, naskočil Boëndal na své místo a jejich cesta pokračovala dál.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, podzim 6234. slunečního cyklu

"V

yhověl jsem tvému pozvání, Gundrabure, ale nepočítej s tím, že bych změnil názor," pronesl Bislipur a opět se zvedl poté, co před velkokrálem poklekl.

Tón jeho hlasu prozrazoval zarputilost a odmítání a zřetelně nejvyšší hlavě všech trpasličích kmenů a jeho rádcí naznačil, že si tento rozhovor o samotě v prázdném poradním sále mohli odpustit. Ale třeba Vracas dopustí zázrak a nečekaně ho udeří kladivem do hlavy tak, aby pochopil. Gundrabur ukázal na židli, na niž se mohutný trpaslík může posadit.

Je vidět, že zase vypadá o něco hůř. Prsty se mu chvějí, nedokáže už pořádně zvednout ruku, postřehl Bislipur a zalilo ho uspokojení. Jeho věk je na mojí straně.

"Volíme cestu, kterou jsme se měli vydat hned od počátku, a ne spřádat intriky," zahájil přijetí Balendilín a usadil se vedle svého pána. "Nemáme ve zvyku řešit naše rozdíly v názorech jako nějací nečestní šotci, nebo snad ano, Bislipure?"

"Intriky jsou pro to určitě nesprávné slovo. Hledám si spojení, abych dosáhl cíle, který se našemu národu v této jedinečné situaci nabízí," oponoval Čtvrtý.

"Velkokrál a já si klademe otázku, co je tvým skutečným motivem," přiznal Balendilín otevřeně.

"Nechápeme, že chceš děti kováře zavléct do války s elfy, když volá mnohem větší bitva."

Bislipur vypadal znuděně, dokonce se ani nerozčílil. "Velkokráli, nech mě odejít. Vůbec nerozumím vašemu naléhání, stejně jako vy nechápete moji žádost. Nemáme vůbec nic, o co bychom se mohli při jednání opřít. Je to naprosté plýtvání časem."

"Plýtvání časem. A na co ten čas potřebuješ?" tázal se Balendilín dál.

"K přemýšlení," odsekl Bislipur nevrle. Bez povolení vstal a belhal se ke dveřím.

"Přemýšlet bys chtěl?" pronesl Gundrabur. "No, tak přemýšlej o následující věci: nikdo z tvého poselstva nezná tvoji rodinu, Bislipure."

Trpaslík se zastavil, avšak neotočil se. "Co tím chceš naznačit, velkokráli?"

"Nechtěl bych nic naznačovat, jenom tě na něco upozorňuji," odvětil Gundrabur.

Balendilín zaskočil místo svého zesláblého pána. "Zpochybňuješ Tungdilův původ, dobrá, souhlasíme.

Ale jedno staré přísloví praví: kdo po druhém háže ohněm, měl by se ujistit, že se sám nemusí bát žáru."

Bislipur se vrátil na místo, mohutné ruce sevřeny v pěst. "Zdá se mi, že vy dva kujete pikle, že by je ani šotci nedokázali líp vymyslet," vztekal se. "Co máte za lubem?"

"Nic. Ale dáme hlasitě zaznít našim pochybnostem, že s tvým původem je právě tak něco v nepořádku jako s původem našeho favorizovaného nástupce," podotkl rádce vážně. "A ty řádky o tom, že za zánik Pátých nesou vinu elfové, jsou podvrh."

"Pomluva!" Bislipur udeřil oběma rukama do stolu, až kámen praskl.

"Jen se na sebe podívej. Máš statnější postavu než trpaslíci z kmene Čtvrtých, nikdo tě nikdy neviděl brousit diamanty nebo pracovat na nějakém šperku a z tvé bojovnosti a síly mají skřeti strach," oponoval Balendilín chladně. "To jsem se dozvěděl, když jsem tak trochu poslouchal, co kdo říká. Tvoji nepřátelé by se mohli domnívat, že jsi jedním z trpaslíků z kmene Lorimburova."

"Ty se opovažuješ vmést mi do tváře takovou urážku?! Při svém vousu, okamžitě bych tě vyzval k souboji o svou čest, kdybys nebyl mrzák!"

Balendilín v duchu zajásal. Těmito slovy, co jsem si právě vymyslel, jsem ho skutečně dostal.

"Navrhujeme ti obchod. Ty se budeš chovat klidně, dokud se jedna z obou skupin nevrátí z Šedých hor, a veřejně prohlásíš, že vina elfu na zániku Pátých není prokázána a ony řádky jsou padělkem, ať už ho zhotovil, kdo chtěl. My ti za to slibujeme, že nebudeme rozšiřovat pověsti o tvém pochybném původu."

"Ať o budoucím vládcí rozhodne výsledek jejich souboje a nic jiného," žádal bělovlasý Gundrabur.

Bislipur se skřípěním zubů souhlasil.

"Měli bychom si na naše příměří přit'uknout," navrhl Balendilín.

Bislipur sebou trhl a obrátil se k odchodu. "Pijte, když chcete. Já mám ještě moc práce," rozloučil se a přiměl se k neradostnému úsměvu. "Nemusíte si dělat starosti, já slovo dodržím a nechám předběžně všechna svá jednání stát, ale abych naše klany svolal na shromáždění, to mi snad ještě dovolíte." Aniž by vzdal úctu vládci všech trpaslíků, vytratil se ze sálu. Vy se ještě budete divit. Na svůj slib kašlu. Jenom musím být opatrnější.

Na chodbě se střetl s trpaslíkem, který nesl v ruce džbán a tři poháry.

Pivo pro krále? Z toho by se dalo něco vytlout. Když se mijeli, zakopl, zapotácel se a opřel se o sloužícího, který ztratil rovnováhu a spadl. Bislipur duchapřítomně chytil velký džbán a dva poháry, ten třetí se roztříštil na mramorových dlaždicích.

"Promiň, na té hladké podlaze jsem uklouzl. Někdy tu svoji chromou nohu proklínám," omlouval se. "Dva poháry a pivo jsou zachráněné."

Chvíli trvalo, než povalený trpaslík ze sebe setřásl otupělost a zvedl se na nohy. Podíval se na střepy. "To byl pohár pro tebe. Hned se vrátím a přinesu..."

"Ten třetí ať se rozpadne na střepy, já bych stejně nic nepil. Smet' prostě ty střepy na hromádku," odmítl Bislipur. Sloužící věnoval všechnu pozornost střepům, které posbíral do zástěry, a pak se obrátil na Bislipura. "Můžeš mi ten džbán a poháry zase vrátit."

Bislipur právě pohupoval džbánem a pozoroval světlou, hustou pěnu, která se kolébala na tmavém pivu a přitom se s ním nesmíchala. "To je krásný protiklad," prohodil zamyšleně. "Bílá stojí nad černou." Vtiskl mu džbán a poháry do rukou. "Doufejme, že tomu tak bude i ve Skryté zemi a dobro porazí zlo. Nyní běž. Tvůj král má žízeň."

Trpaslík pokračoval v cestě, zatímco Bislipur se vydal ke klanům svého kmene a vesele si pobrukoval.

Skrytá země, někde pod zemí,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

P

oslední sráz je obdařil závratným zrychlením a nyní se řítili po trati nejvyšší rychlostí, až Tungdil musel poprvé sáhnout po brzdě. Jestli pojedeme ještě rychleji, tak se převrátíme. Od jejich vozíku odlétaly jiskry a ozývalo se pronikavé kvičení, které představovalo pro jejich uši tvrdou zkoušku.

"To je horší, než když Bavaragor zpívá," řekl Bo?ndil nahlas, aby přehlušil vítr, který se do nich opíral.

Kameník okamžitě vystupňoval jejich muka tím, že začal vřestět jakousi píseň. Válečník zakoulel očima. Vystřelili z tunelu ven, projeli přírodní halou a vjeli na gigantický most vytesaný z kamene, pod nímž se rozléval mohutný tok. Jeho šumění a dunění přehlušilo dokonce i pištění brzd. Vodní tříšť dosahovala až k nim nahoru a pak se zase ocitli v dalším tunelu.

"Viděli jste to?" vyptával se Tungdil s vykulenýma očima.

"Bohužel ano," zašeptal Go?mgar ztrápeně. "Mohli jsme spadnout dolů a zemřít."

Tungdila však ten pohled doslova nadchl. "Bavragore, viděl jsi už, že by někdo postavil něco podobného? Jak to jen naši předkové dokázali vybudovat?"

Kameník by se nejraději vrátil zpět a důkladně si celou konstrukci prohlédl. "To mohly být jenom klany Druhých," odpověděl pyšně. "Žádný jiný kmen by něco takového nesvedl." Nesetkal se s odporem. "Na to si připiju." Náhle se vozík začal kodrcat a otřásat. "Drž ten vůz v klidu, než něco rozliju nebo než se brusičovi drahokamů udělá blbě a dojde k neštěstí," hudoval nahlas.

Tungdil neměl náladu na žerty. "Na kolejích leží malé kamínky," hlásil. "Mohli bychom..."

Ozvala se mohutná rána, jejich vozidlo vyskočilo na pravé straně z kolejí, postavilo se napříč přes trať, naklonilo se a hrozilo, že se překotí. Oranžové ohnivé blesky létaly až ke stropu.

Trpaslíci však neměli čas na rozhlížení. Jejich vozík se nakonec stejně převážil, několikrát se převrátil a narazil na masivní skalní stěnu, která před nimi vyrostla jakoby z ničeho.

Tungdil plachtil vzduchem, stočil se do malého klubíčka a doufal, že tak utrhne méně ran. Narazil tvrdě na zem, kámen mu na jednom místě roztrhl kůži na tváři a pak vrazil helmou do něčeho masivního. Muselo

to tak dopadnout. Omámeně se zvedl a rozhlížel se po svých společnících.

Dvojčata už byla opět na nohou. Jejich kožené kalhoty byly stejně jako ty jeho na několika místech roztrhané a rozedrané, ale zdálo se, že se jim nic horšího nestalo.

Bavragor se zvedal s úpěním na nohy a držel se za boky. Jen Go?mgar nehybně ležel vedle zprohýbaného vozidla, jeho hrud' se mírně zvedala a klesala.

"Zatraceně," ulevil si Tungdil nahlas a vrávoral k němu, aby se podíval, co mu je. Prud'as a Boëndal se ujali důkladnějšího vyšetření a ke všeobecné úlevě zjistili, že mu navenek nic nechybí.

"To bude hned v pořádku," usoudil Bavragor a dal brusiči drahokamů hlt ze svého měchu. "Doufám, že dokáže ocenit mou oběť."

Útlý trpaslík se s prskáním probral, protože nejspíš nebyl na ostrou pálenku zvyklý. Vyjekl a držel se s tváří zkroucenou bolestí za pravé rameno. "To pálí! Je zlomené!" Boëndal si ho chtěl ještě jednou prohlédnout, ale Go?mgar se bránil. "Ne! Ty to jenom zhoršíš."

"Já to hned zhorším," zavrčel Bo?ndil výhružně. "Nech mýho bratra, ať se ti na tu ránu podívá!"

"Go?mgare, prosím tě," žádal ho Tungdil. "Je válečník, vyzná se i v léčení."

"Možná v řezných ranách, ale ne ve zlomeninách," odmítal ho Go?mgar pustit k sobě. S úpěním vstal, pravice mu neúžitečně visela podél těla. "Mám zlomené rameno," naříkal. "Nedokážu jím pohnout."

"Na! Napij se něčeho proti bolesti." Bavragor mu hodil svůj měch. Go?mgar ho reflexivně chytil. Čtyři trpaslíci se na něho vyčítavě zahleděli.

"Tak tys nám tady chtěl zahrát takovou malou komedii, že, slabčáku?!" zavrčel Prud'as vztekle.

"Zmýlil jsem se!" pospíšil si Go?mgar s ujišťováním. "Bylo jenom... vykloubené. Tím pohybem kloub zase zapadl na správné místo. Slyšeli jste, jak to luplo?" Na zkoušku zahýbal ramenem a zase předstíral mírné obtíže. "Pořád to trochu bolí, ale už to ujde." Podal Bavragorovi zpátky jeho pálenku. "Vypij si ten svůj mizerný chlast sám. Chutná příšerně."

"Jestli nás ještě jednou budeš tahat za nos, udělej to líp," doporučil mu Bo?ndil rozzuřeně, "nebo dostaneš takovej nářez, že se ti bude zdát, že tě ta tvoje malá prdel pálí jako výheň."

Nevybral jsem si dobře. Sám jsem si naházet klacky pod nohy. Tungdil se zlobil sám na sebe.

Gandogarův klid ho měl před Třpytovousem varovat. Trpaslík se stával stále větším a větším problémem. Už mu nebude v ničem věřit.

Na práci však byly důležitější věci. Rozhlédl se a prohlížel si tunel, který zde končil, uzavřený zříceným stropem. Materiály, které potřebovali na výrobu Ohnivě čepele, ležely roztroušené všude kolem. Přivolal k sobě Bavragora. "Vypadá to na nějaký starý nebo nový sesuv?"

Jednooký změřil pohledem úlomky kamene, vyšplhal po nich ke stěně, zkoumavě přejížděl prsty po hranách a pak se k nim vrátil. "Je to novejší sesuv. Poznám to podle lesklejších lomů, prach na kolejkách je ze stropu, ne že by na nich dlouho ležel." Zatřásl zcela zprohýbanou bočnicí vozíku. "Kdyby se ten náš vozík předtím nezarazil, vlítli bysme bez brždění přímo do té hromady kamení."

"Pomohl někdo tomu, aby se štola sesunula?"

Bavragor si otřel prach z očí. "Nemůžu říct, ale možný by to bylo." S láskou přiložil ruku ke stěně. "Právě teď, po všech těch cyklech, by se měl tunel probořit? Tomu nevěřím."

"Určitě za to mohlo to tvoje zpívání," soudil Go?mgar tvrdošíjně. "Tvoje zpívání a řev toho šílence."

"Nebo kameny změkly tím tvým naříkáním," opáčil kameník.

"Nebo se uchechtaly nad tím, jak vypadáš," přisadil si ještě navrch Bo?ndil, protože nechtěl Bavragorovi zůstat nic dlužen.

Než na to mohl Go?mgar něco odpovědět, přikázal jim Tungdil, aby posbírali své poklady a zakryli je kousky kamení. "Vylezeme na povrch," oznámil jim své rozhodnutí. "Nedaleko odsud je jedno místo, kde můžeme vyjít ven, tam vylezeme z tunelu, najdeme si nějaký statek nebo město a koupíme si poníka." Rozložil mapu. "Tady je další místo, kde se můžeme vrátit do chodeb. Je to k němu osmdesát mil."

"Jenom tam musí na nás čekat nějaký vozík, učený," doufal Boëndal. "A co když ne?"

"Koupíme si ještě více poníků a pojedeme těch zbývajících dvě stě mil na nich." Tungdil sroloval mapu a pomohl nanosit těžké pruty ušlechtilých kovů na jednu hromadu. Jen ten kousek dřeva si vzal k sobě. Pohledem přeměřil své čtyři průvodce. S těmi jejich spory se to ani za mák nezlepšilo. Musím udělat

něco pro to, abychom drželi víc při sobě, jinak se naše skupina rozpadne. Vracasi, dej mi sílu. Po krátké děkovné modlitbě k Vracasovi, který jim zachoval život, pochodovali štolou, až došli k úzkému klikatému schodišti, které vedlo strmě vzhůru.

"Kde vlastně jsme?" chtěl vědět Go?mgar, než se vydal za Bavragorem.

"Podle mapy tu leží Oremaira, země Mairy Ochránkyně," odpověděl Tungdil. "Nebo, abych byl přesnější, to, co z ní Nôd'onu udělal."

"Magusova země," zamumlal Bo?ndil otráveně. "Doufejme, že nám pošle pár těch svých sviňuch, který bysme mohli rozčtvrtit. Ale bez těch jeho zatracenejších hokuspokusů se milerád obejdu."

Ostatní čtyři trpaslíci s ním beze slov souhlasili.

* * *

Pět trpaslíků, každý z nich zalitý potem, drželo své zbraně pohotově po ruce, když po dlouhém stoupání otevřeli runami zdobené dveře, které měly vést na povrch.

Ocitli se v jakési jeskyni, čtyři kroky vysoké a sedm kroků široké. Přivítalo je šumění vodopádu. Proud vody se řítily těsně vedle vchodu do jeskyně a s hukotem padaly do hlubin, tříšť jim smývala prach z kroužkových košil, helmic a šatů. Shora na ně dopadalo kalné denní světlo a kreslilo na vlhké podlaze světlé flíčky.

"Tudle nenávidím," přeřval Bo?ndil hučení vodopádu. "Když se chcu umejt, zvládnou to sám."

"Jo, když chceš," zakřičel jeho bratr odpověď.

Našli úzkou cestu, která procházela za vodní zástěnou a vedla na jednu skalnatou plošinu. Výborná rozhledna, pomyslel si Tungdil.

"Běžte," nabádal ostatní. "Uvidíme, kam jsme se dostali."

Opatrně postupovali vpřed, aby se na kluzkých kamenech nesmekli. Jeden po druhém procházeli masou vody a každému se dostalo nedobrovolné koupele. Go?mgara dokonce voda málem smetla.

Muselo být nějak kolem poledne. Podzimní slunce vykouzlilo ve vějíři vody duhu, vzduch byl svěží a vlhký. Došli na kamennou plošinu, která jim před nohama příkře spadala padesát kroků dolů. Vrcholky tmavých jedlí, borovic a smrků se k nim tyčily jako oštěpy. Stahující se šedá mračna ohlašovala brzkou přeháňku.

Daleko od nich, někde na obzoru na západě, se něco zalesklo. Leželo tam jakési velké jezero, zatímco směrem na sever rozpoznávali domy a zdi nějakého lidského města, jež leželo skoro na hranici lesa a bylo obklopeno poli, na nichž bylo už dávno po sklizni.

Na to, abychom došli do městečka, nám stačí jeden oběh. "Vraccas byl s námi," radoval se Tungdil, že mají dobrou výchozí polohu. "Už brzy budeme mít svého poníka."

"Město plné Dlouhých," prohlásil Go?mgar s menším nadšením. "Jenom jestli nás tam snesou?"

"Přestaň naříkat, jinak se nám ještě rozpadne skála pod nohama," vyjel na něj Prud'as. "Dlouzí jsou Dlouzí, nic víc. Však my už je zvládnem."

"Řečnění necháte na mně," poučoval je Tungdil plný zlých předtuch. "Znám lidi nejlíp z vás všech."

Ostatní přikývli na souhlas. Společně se vydali hledat nějakou cestu dolů a objevili úzkou stezku, vedoucí hustým lesem.

Koruny listnatých stromů ztlumily paprsky slunečního světla. Mezi stromy se vznášela řídká podzimní mlha. Ve výši stehy byla dokonce neprostupně hustá a vypadala jako zředěné mléko. Příšeři trpaslíkům usnadňovalo přivyknout si na denní světlo.

"Tak tohle jsou ty lesy, ve kterých Maira poskytla jednorožcům útočiště před pronásledováním?" pronesl Tungdil nadšený, že vidí na vlastní oči to, co znal z knih. "Když budeme mít štěstí, tak je možná potkáme."

"A co pak mám s nima dělat?" tázal se Bo?ndil bezradně. "Určitě na nich nepojedem."

"Podíváme se na ně. Od té doby, co je honí alfové, už jich moc není."

"Copak musí být v lese takovej klid jako v opuštěný štolě?" ptal se Bavragor. "Mohl bych zazpívat nějakou písničku, aby ty zvířata věděly, že jsme tu, a přišly sem za náma, abysme si je mohli prohlédnout."

"Jednorožci jsou plachá zvířata a zpěv..."

"...jeho zpěv, učený," opravil ho Boëndal tiše.

"...tu nepomůže. Prý se přiblíží jenom k pannám," poučil ho Tungdil.

"No, kdo asi tak přichází do úvahy, že by nám posloužil jako návnada?" hloubal Bavragor a Tungdil rudnul, ať dělal, co dělal.

Náhle Bo?ndil klopýtl o cosi, co leželo na zemi, skryté před jeho očima závojem mlhy.

"No ne!" divil se a opatrně jednou ze svých seker přitlačil na měkký předmět, který nadále zůstal neviditelný. Čepel se zbarvila jasně rudou barvou. "Tvůj štít," požádal Go?mgara a rozháněl jím cáry mlhy, aby rozeznali, co leží v krvi na zemi.

"Kůň?" zarazil se Bavragor, když spatřili tělo s bílou srstí. "Nebo... je to snad jednorožec?"

Tungdil poklekl vedle mrtvého stvoření, které neslo na těle několik ran, způsobených kousnutím nějaké šelmy. Hrdlo bylo roztrháno na cáry, drahocenný roh byl brutální silou vyrván z lebky.

"Byl to jednorožec," pronesl smutně a pohlídl hebkou srst. Lot-Ionanovy knihy o těchto stvořeních přímo básnily, nazývaly je čistými, dobrými tvory, jimž je jakékoliv zlo cizí - což je však neochránilo před zlem a smrtí. "Tady musely být Nôd'onnovy tlupy."

"Myslíš, že třeba jsou pořád ještě tady a číhají mezi stromy?" zadoufal Bo?ndil a přiměl tím Go?mgara, aby od zdechlíny o pár kroků couvl. Najednou se však prudce poroučel k zemi.

Zády se zabořil do mlhy, ale v mžiku se znovu objevil, ječel strachem a prchal zpět k ostatním. Ruce měl celé od krve. "Tady leží ještě jeden," vykřikl s odporem. "Okamžitě mi vrať můj štít!"

Prud'as popošel k místu, kde Čtvrtý upadl, a rozháněl bílé cáry. V lese vál mírný větřík a pomáhal mu mlhu zahnat.

Když zahlédli ten příšerný obraz, vyrazil jim dech. Na zemi spočíval tucet jednorožců a trojnásobné množství mrtvých skřetů. Bestie padly za obět kopancům a rohům čtyřnožců, jednorožci však byli poseti otevřenými ranami a prošpikováni dlouhými šípky.

V rozplývající se mlze trpaslíci rozeznali obrysy barikád z kmenů stromů, které se stvořením světla staly osudné.

"Uspořádali na ty jednorožce hon," prohlásil Bavragor otřeseně. "Jak jsi to říkal? Kolik jich je?" zeptal se Tungdila.

"Něco přes tucet," odpověděl neméně zděšený Tungdil. Dokonce i nyní, když byli jednorožci mrtví, dokázal vytušit, jaká mírumilovnost, jaká důstojnost a laskavost z nich prýštila, než je ty nejsprostší bestie zahubily. "Jsou to všichni, kteří ještě ve Skryté zemi žili."

"S naší vlastí je to špatné," poznamenal Boëndal smutně. "Dělejme, rychle do města, seženem si poníka a pojedem dál. Čím dříve se pustíme do války s Nôd'onnem, tím více životů se nám podaří zachránit."

Vzchopili se, přelezli přes palisády a pokračovali v cestě lesem.

Copak nebude mít umírání nikdy konec? Tungdilova bolest nad ztrátou Lot-Ionana, Fraly a jejích dcer byla přikrmena dalším smutkem.

Bo?ndil držel sekery připravené k boji, protože stejně jako předtím doufal, že mu nějaký skřet vběhne pod ostří a on si na něm bude moci vybit nahromaděnou zuřivost. Najednou se v jeho očích objevil nový výraz a na tváři se mu usadil úšklebek. Jeho bratr se na nic neptal, ale uchopil do ruky vraní zobák.

"Cítím je," zašeptal Prud'as vzrušeně. "Oink, oink, oink!"

Netrvalo dlouho a i Tungdil ucítil žluklý tuk z jejich zbrojí. Vůbec se nehodil k příjemné aromatické vůni čerstvého mechu, vlhké země, jedlí a jejich jehličí.

"Dělejme, musíme se dostat do města."

"Nesmysl, musíme těm bestiím rozmlátit lebky!" odporoval Bo?ndil otevřeně. Zmocnila se ho dlouho potlačovaná bojová horečka, vedla ho jeho žhavá krev. "Kde jste, vy malý sviňuchy? Pojd'te sem, řezník už čeká!" houkl, zaklonil hlavu do týla a vyrazil protáhlé zaryčení.

Odněkud zpoza hustých kmenů zazněla odpověď.

Go?mgar se za svým štítem tak přikrčil, až se za ním úplně ztrácel. "Bud' zticha, ty šílenče!" napomínal ho bojácně. "Oni..."

Řinčení a chrastění zbraní se k nim blížilo, Prud'as rozkošnický přivřel oči. "Právě přeskochili přes ohradu," překládal ony zvuky ostatním. "Musí..." krátce poslouchal, "jich být proti nám tak dvacet nebo víc." Jeho ruce netrpělivě kmitaly sekerami. "Všimli si nás, začali za náma utíkat."

Zprudka rozevřel oči, vyrazil a přitom vykřikoval "oink, oink, oink". Boëndal vrhl na Tungdila omluvný pohled a rozběhl se za bratrem. Za pár chvil narazila ocel na ocel, lesem se hlasitě rozléhalo řinčení

zbraní.

Já tomu prostě nemůžu uvěřit! Ta výheň, co v něm hoří, mu jednou vypálí mozek z hlavy. Tungdil cítil, že je toho na něho moc.

"To je necháme bojovat samotné?" zeptal se Bavragor nevěřicně a pohodil svým válečným kladivem.

"Ano," mínil Go?mgar plaše. "Oni si s tím začali, tak ať to koukají zvládnout sami."

"Ne. Pomůžeme jim a pak rychle za městské hradby," nařídil Tungdil, který už dlouho držel sekeru v ruce.

Všichni tři pospíchali dvojčatům na pomoc. Kameník se řítel vpředu a s řevem se vrhl na prvního skřeta, který mu přišel pod ruku. Bestie, které se právě snažily válečníky obklíčit, překvapil nečekaný příchod dalších trpaslíků. Tomu odpovídala i jejich mizerná obrana.

Brzy ležely na lesní půdě dva tucty pobitých skřetů, přičemž Go?mgar se omezil na postávání za Bavragorem a vyhýbal se jakémukoliv přímému kontaktu s nějakým zelenokožcem.

Většinu krvavé práce vyřídil Prud'as, avšak i Boëndal s Bavragorem bojovali s rozvahou tak, že se Tungdil téměř vůbec nedostal na řadu.

"Ti už žádný další jednorožce nezabijou," smál se Bo?ndil a otíral si hřbetem ruky pot z čela. "Ha, vy sviňuchy!" Kopl do jedné mrtvoly. "Ten kopanec ti přidám navíc. Vezmi ho s sebou a zanes ho Tionovi, až se s ním uvidíš na onom světě."

"Hej! Slyšíte? Jsou tam ještě další," zvolal Go?mgar vystrašeně a zvedl štít do výše, až mu byly vidět jenom oči.

Prud'as šťouchl bratra do boku. "Koukni se, vypadá jako štít se dvěma nohama," dobíral si Go?mgara a natočil se k novým útočníkům. "Dneska mám šťastnej den. To se vyrovná pravému zlatu," šklebil se. Znovu se zaposlouchal do zvuků způsobených blížícími se skřety, aby mohl zhruba odhadnout jejich počet. "Jeden, dva, tři..." zpomaloval v počítání a zvážněl, jeho do té doby bezstarostný výraz se zachmuřil, "čtyři, pět... Jeden, dva..." Široce rozevřel oči a vzdorně sklopil hlavu. "To bude výzva hodná opravdovejch trpaslíků."

Všichni již slyšeli řinčení zbrojí.

"Tak kolik jich je?" vyzvídal Tungdil znepokojeně. Když už i Prud'as mluvil o výzvě, nemohlo jich být málo.

"Pět a dva," odpověděl trpaslík lakonicky. "Přicházejí hlavně zepředu, ale i z pravýho křídla."

"Sedm?" oddechl si Go?mgar a zase za svým krytem kapánek povyrostl.

"Pět tuctů a dva jezdcí," vysvětlil Boëndal bratrův způsob počítání.

Tungdil popadl Prud'ase za rameno. "To není žádná výzva, to je šílenství. Okamžitě běžíme do města," nařídil. Brusič drahokamů se na místě obrátil a vyběhl.

"Ne!"

"Tentokrát poslechněš! Už sis zábavy užil dost, Bo?ndile. Mysli na náš úkol."

Válečník se rozladěně otočil. "No dobrá. Ty sviňuchy měly zase jednou víc štěstí než rozumu," ustoupil.

"Ale jestli nás dohoní, uvidí, co je bude čekat." Zahrozil ukazováčkem Bavragorovi. "Jednookej, ty dej své kladivo pryč od mejch protivníků. Až budu tvou pomoc potřebovat, dám ti vědět."

"Já jsem nepomáhal tobě, já jsem stál po boku tvému bratrovi. Moc rád bych viděl, jak ti nějaký skřet oholí cop i s krkem," opáčil Bavragor nenávistně.

"Teď nechť těch sporů! Pojd'te!" napomínal je Tungdil a vykročil.

Běželi podél stromů, na úprku lámali malé i větší větvičky a hnali se vpřed, aby unikli tlupě, která se jim přilepila na paty. Go?mgar se jim už mezi kmeny ztratil z očí.

Za zády jim zazněly signální rohy. Skřeti organizovali štvanici, trpaslíci však měli velkou výhodu, že se díky svému menšímu vzrůstu nemuseli prodírat křovím, ale dokázali proklouznout škvírami mezi ním. Jakmile se trpaslíci začali blížit k okraji lesa, porost zřídil.

Tungdil se udýchaně ohlédl a spatřil obrysy těch stvůr zřetelněji než na začátku štvance. Bude to těsné. Vyrázili z lesa a rozběhli se mírným klusem. Spásné městské hradby ležely před nimi ve vzdálenosti něco víc než půl míle, Go?mgar už z ní dobrou polovinu překonal.

Co to je? Zpočátku si Tungdil myslel, že ho šálí zrak a klamou oči. Napravo i nalevo od nich se tmavý okraj lesa pohyboval spolu s trpaslíky, pak zaslechl řinčení kroužkových košil a rachocení plátového

brnění a pochopil. Ocitli jsme se přímo uprostřed útoku!

Rovnou za nimi vyrazila z krytu stromů horda skřetů. Její počet odhadoval na tisícovku, ne-li víc. Při svém postupu vpřed tvořili živou černou linii, pohybující se směrem k městečku. Skřeti se řítili i z dalších stran a rovná čára se měnila na neúprosně se stahující kruh. Zdálo se, že ani pro město, ani pro trpaslíky není úniku.

"Utíkejte!" křičel na své průvodce, "utíkejte, jak nejrychleji umíte!"

Skrytá země, kouzelná říše Oremaira,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

G

o?mgar doběhl k zamčené bráně, vedoucí za bezpečné zdi neznámého města, a zabušil na ni pěstmi.

"Pusťte mě dovnitř!" křičel nahoru, kde za cimbuřím zahlédl nějaké tváře. "Prosím, při Vraccasovi kováři, zachraňte mě před těma hordama!"

"Myslím, že by je měl poprosit o ochranu za nás za všechny," supěl Bavragor řádný kus za ním.

Otevřela se malá branka. Go?mgar jí mžikem proběhl a branka se opět zavřela. Když ostatní doběhli ke vchodu, zůstal zavřený.

"Hej! My jsme taky ještě tady!" zahulákal Bavragor.

Už to provedl zase, uvědomil si Tungdil zklamaně. Go?mgarovi se nedá věřit.

Mezitím se skřeti neúprosně blížili. Šípy létaly směrem k nim, ale mýjely je.

Bo?ndil se otočil čelem k útočníkům a držel sekery pevně v rukou. "Vypadá to, že se nakonec přece jen dočkám své malý bitky," zasmál se a udeřil zadní stranou jedné sekery o druhou, až hlasitě a melodicky zazvučely. "Oink, oink," posmíval se hordám.

"Haló! My patříme k tomu druhému trpaslíkovi!" dožadoval se Tungdil vstupu. "Otevřete nám bránu! My jsme trpaslíci, stojíme na vaší straně!"

Nic se nedělo.

Najednou byli ti nejrychlejší ze skřetů u nich, ale od Prud'ase se dočkali krvavého uvítání. Jejich kvičivý řev zalarmoval ostatní soukmenovce a ti spěchali k nim, aby trpaslíky na místě utloukli.

Bo?ndil a Boëndal kolem sebe rozdávali jednu ránu za druhou. Zelená krev těch stvůr stříkala na zem a žádnému ze skřetů se nepodařilo proniknout až k Tungdilovi a Bavragorovi. Dokonce i když Prud'ase zasáhl jeden šíp do nohy, zůstal stát a se smíchem zabíjel jednoho skřeta po druhém.

Teprve když se před bránou válel tucet zabitých skřetů, otevřeli městští trpaslíkům bránu.

Bo?ndila museli popadnout za límec a násilím ho vtáhnout na druhou stranu hradeb, tak zarytě na protivníky dorážel. Boëndal na něho bez ustání mluvil a uklidňoval ho, dokud bláznivě jiskření v jeho očích nepohaslo.

Bavragor vědoucne kývl na Tungdila. "Copak jsem ti to neříkal? Je šílený, nevypočitatelný a nebezpečný."

Tungdil mlčel.

Na druhé straně hradeb stálo třicet těžce vyzbrojených a obrněných lidí, kteří vrhali na nově přichozí podezřívavé pohledy. Ještě jim pořád nevěřili. Go?mgar čekal vedle brány, měl mrtvolně bledý obličej.

Kapitán předstoupil před trpaslíky. "Kdo jste a co chcete, podzemšť'ani?" požadoval příkře odpověď.

Tungdil se ujal odpovědi a jednoho po druhém představil. "Jsme trpaslíci a jsme na cestách, abychom se porozhlédli po hordách skřetů a útočili na ně, jak nám Vraccas nařídil," snažil se vysvětlit, jak se tu vzali.

"Slyšeli jsme, že Skrytou zemí prochází zlo, silnější než kdy dřív, a tak jsme se rozhodli, že lidem pomůžeme."

"S úspěchem, jak jste viděli," dodal Prud'as zvesela. "Já bych zůstal venku, abych těm sviňuchám oholil štětiny z kůže, ale tady ti si to nechtěli s tou malou přesilou rozdat."

Boëndal vedle něj poklekl a důkladně si prohlížel ránu, kterou šíp napáchal. U Bo?ndila šlo pouze o svalové zranění, a tak jenom zlomil dřík a zbývající konec šípu vytáhl druhou stranou ven. Jeho bratr nehnul ani brvou. Teprve když mu Boëndal přiložil na ránu pár usušených bylinek, aby zastavil krvácení, a převázal ji obvazem, zacukalo mu krátce ve tváři.

Na kapitána udělala trpaslíkova disciplína viditelně dojem. "Nuže, vítejte tedy v Mifurdanii," prohlásil. "Vybrali jste si okamžik, který je pro vaši žádost víc než vhodný, ale pro naše město špatný. Brzo budete mít práce dost. Ohlaste se u mě, až budete připraveni bojovat spolu s náma."

Odvrátil se. Před brankou zůstalo deset jeho vojáků a zabarikádovalo ji další železnou deskou, kterou položili napříč přes vchod a zajistili dlouhými klíny. Z druhé strany se ozývalo rachocení, skřeti se snažili proniknout úzkým průchodem, kov však byl příliš silný a pevný. Nestvůry se nakonec stáhly zpátky.

"To bylo těsný. Na co jste čekali, než jste nám otevřeli?" zeptal se Bavragor jednoho z městských gardistů.

Muž pohlédl na bledého Go?mgara, který se neodvažoval vylézt z kouta ven. "Ten tady říkal, že máme hned za ním zabouchnout závoru," zazněla lhostejná odpověď. "Zeptejte se ho."

Vojáci se o trpaslíky dále nestarali, zato přinášeli další pojistky na železnou výztuž, aby odolala náporům hrubého násilí. Celý les vzpěr a podpěr měl zajistit dostatečný tlak, aby brána vydržela nárazy beranidla.

"To není pravda," koktal trpaslík. "Říkal jsem, že mají branku zabarikádovat, až budete uvnitř." Uhnul před výhrůžně se tvářícím Perlíkem, odlepil se od věže a ustoupil do míst před bránou, aby mohl utéci do uliček Mifurdanie.

"Já ti nevěřím!" zlobil se Bavragor. "Celou dobu, co jsme na cestě, nemyslíš na nic jiného než na nějakou podlost." Zamával širokými pěstmi. "Pojď sem, dostaneš pořádný výprask."

"A až s tebou skončí on, budu na radě já," přizvukoval Prud'as. "Oholím ti svýma sekerama ten tvůj opičí vous."

To bylo na Go?mgara příliš. Když si představil, co všechno mu hrozí, otočil se na obrtlíku a prchl do změní městských uliček.

"Počkej!" volal za ním Tungdil, ale trpaslík se nedal zastavit. K něčemu takovému muselo dříve nebo později dojít. S trestajícím pohledem se obrátil na Bavragora a Bo?ndila.

"To jste vy dva zvládli naprosto skvěle," pochválil je s kousavým výsměchem. "Jsme obklíčeni skřety, máme vyřídit důležitý úkol a vy dětinským žvaněním zaženete Go?mgara pryč, abychom si s ním ještě mohli hrát na schovávanou. Máme důležitější starosti, nebo snad ne?" Nijak se nesnažil potlačit vztek. Jenom at' vidí, že je našťvaný.

Oba vyplísnění trpaslíci hleděli rozpačitě do země.

"Ale on nás zradil," odvážil se Bavragor vzepřít.

"Nenechal jsi ho to doříct," pokáral ho Tungdil ostře. "Slyšels, co říkal ten gardista, a hned ses po něm rozeřval."

"A v tom on hned vzal nohy na ramena," bránil se Prud'as. "To je pro mě přiznání viny."

"Ale, najednou umíte držet při sobě! Budeme ho hledat a všechno si vysvětlíme. V klidu," připomínal jim přísně. Kousek níž, nedaleko od nich, objevili v ulici jakousi noclehárnu. "Vy dva půjdete tam dovnitř," řekl Bavragorovi a Bo?ndilovi, "sednete si ke stolu a zůstanete tam tak dlouho, než se s Boëndalem vrátíme. Žádné rvačky. A myslete na to, co jsem vám o lidech říkal."

Bavragor se poškrábal ve vousech. "Co budete dělat vy?"

"Co asi? Budeme ho hledat," zavrčel. "Z vás by měl jenom strach a okamžitě by někam zalezl." Kývl na Boëndala a vyrazili.

Oba zbylí poslušně odkráčeli k hospodě, vešli dovnitř a vybrali si stůl. Měli hlad, a tak si objednali něco k jídlu a k tomu džbán piva, aby bylo čekání snesitelnější.

Lidé, kterých se v hospodě sešlo dost, na trpaslíky neskrývaně civěli. Ti měli pořád ještě na sobě zaschlou krev skřetů. Trpaslíci však po nich jen loupili mrzutým pohledem a mlčky žvýkali jídlo.

Bo?ndil jedním tahem vyprázdnil džbánek a nadechl se, aby si vyjasnil společnou minulost. "Poslyš, tehdy s..."

Perlík však zvedl dlaň. "Ne, nechci o tom nic slyšet," udusil Bo?ndilův pokus o usmíření hned v zárodku.

"Nikdy si s tebou neměla nic začínat, ale ona nechtěla poslouchat moje rady. Vinu ze sebe nikdy nestřepeš. Já ti rozhodně nikdy neodpustím. Pro mě za mě si žij až do konce svých dnů se špatným svědomím." Sáhl po poháru, vlil do sebe pivo a pak si hlasitě říhl. "Čím víc si na to vzpomínám, tím míň se mi chce sedět s tebou u jednoho stolu." Vstal a kráčel ke dveřím. "Až se objeví Tungdil, řekni mu, že jsem šel koupit poníka."

Opuštěný trpaslík stiskl rty. Hostinský mu beze slova postavil pod nos další pivo.

* * *

Oba zbylí trpaslíci se rozdělili, aby prošmejdili ulice a uličky Mifurdanie. Tungdil, aby měl přehled, se vyšplhal po schodech na hradby a udělal si první zdrcující dojem.

Město tvořilo obrovské množství domů. Střechy se těsně vinuly jedna ke druhé a jen tam, kde ležely svatostánky a náměstí, se jinak skoro nepřerývaná plocha cihel a slámy protrhávala. Trpaslíkovi, který se chtěl schovat před výpraskem a nedobrovolným holením, se zde nabízely tisíce možnosti.

Žádné vzdychání nepomáhalo, Tungdil musel Go?mgara najít a přivést zpět k ostatním. Než se znovu vnořil do labyrintu uliček, mrkl okem přes hradby, co je se skřety. Bestie se stáhly zpět až ke kraji lesa a tam rozbily tábor. Bylo zřejmé, že hodlají město obklíčit.

Sedíme v pasti. Běžel ulicemi, kterými pádil Go?mgar, a stále znovu volal jeho jméno, až na něho obyvatelé začali udiveně zírat. Pak se raději v tichosti rozhlížel kolem sebe.

Trpaslíkův útěk tvořil smutný vrchol sporů uvnitř jeho skupiny. Vraccasi, dej, ať ho najdu, modlil se k bohovi trpaslíků a nahlížel do sebemenší uličky i do toho nejzastrčenějšího dvorku, ale po pohřešovaném nikde neobjevil ani stopu.

Na jednom větším náměstí narazil na pestře oblečeného vyvolávače, který stál na vysoké podestě a mohutným hlasem k sobě přivolával lidi.

"Přijďte, vážení spectatores, přijďte a zřete pravdu o Nudinovi Vědychtivém, jenž se za tak hrůzných okolností změnil v Nôd'onna Dvojitého a chce Skrytou zemi uvrhnout do neštěstí!" volal zaníceně.

"Divadlo Curiosum se svou hereckou veličinou, Neuvěřitelným Rodariem, a magistrem technicus Furgasem vás zavede do jiného světa, v němž se vše v dobré obrátí!"

Muž upil z malé lahvičky, uchopil pochodeň a vyslal nad hlavy obyvatel záplavu jisker.

"Nabízíme váženým spectatores v našem velkolepém divadle zábavu, jaká tu ještě nebyla, a to vše jen za skromné tři měďáky!" mluvil dále. "Dnes se hraje představení se zvláštní slevou, velevážení spectatores, protože před hradbami leží skřeti a kdo ví, zda budeme zítra ještě hrát! Bez hlavy?!" Vyvolávač vystrouhal grimasu a několik občanů se zasmálo. "Takže, čile dovnitř, dále neváhejte." Ukázal na vchod do domu. "Jeviště je připraveno, herci čekají! Hbitě, hbitě! Nechte nás, abychom vás zbavili vašich starostí!"

Lidé skutečně proudili širokými dveřmi dovnitř, potřeba nějakého rozptýlení byla velká.

Tungdil se vyhoupl na podestu k vyvolávači. "Promiňte, ale neviděl jste někoho takového, jako jsem já?" otázal se.

"Někoho jako ty?" muž se na něj usmál. "Och, to bych si zapamatoval..." Zakoulel očima, najednou zašilhal a pak zas vypadal úplně normálně. "Ha! No jasně! Trochu útlejší? Trochu delší vousy?" Trpaslík přikývl. "Ten malý pádil rovnou do Curiosa," tvrdil muž a Tungdil okamžitě seskočil z podesty a zařadil se do davu lidí, aby si vystál lístek.

Koupil si místo v jedné z lóží, aby měl lepší přehled. Co Go?mgar pohledával právě teď na jakémisi divadelním představení, mu bylo záhadou. Možná si myslí, že zůstane skrytý v davu a unikne výprasku od Bavragora a Bo?ndila?

Tungdil vstoupil do interiéru divadla, jež mělo kruhovou podobu, takže diváci mohli ze všech stran vidět na jeviště a sledovat dění.

Celé divadlo bylo vybudované ze dřeva. Prkna a trámy praskaly pod vahou diváků, statečně však tomuto zatížení odolávaly.

Pot a parfém spolu sváděly v trpaslíkově nose neúprosný souboj. K tomu se družil pach petrolejových lamp, umístěných na sloupech a vnášejících do tmavého prostoru bez jediného okna trochu světla. Lidé se mezi sebou bavili a jejich hovory se smísily v jedno hlasité brebentění, ne nepodobné husímu kejhání. Kde jen může vězet? Tungdil si vybral jednu lóži. Byla to uzoučká přepážka s tenkými bočními stěnami a jednou tvrdou lavicí, která stála tak nízko, že když seděl, neviděl na jeviště, proto se posadil na opěradlo a nohy si položil na sedadlo.

Jeho hnědé oči pátraly po povědomé tváři pohřešovaného trpaslíka, v davu ho však nikde neobjevily.

"Kde jsi, Go?mgare?" Naděje mu ale stále ještě zbývala. Na část přízemí neviděl, dlouhé, tmavě červené závěsy, které visely podél jeviště od stropu dolů, mu zakrývaly výhled, dokud se opona nezvedne a

nezačne představení. Trpělivě vyčkával.

Zazněl gong, lampy zhasly, štěbetání publika se ztišilo na šepot a pak úplně odumřelo, napětí stoupalo. Kapela, namačkaná v některém patře v hledišti, spustila první tiché tóny a naladila diváky na nadcházející chvíli. Kladky konaly se skřípěním svou práci, těžká opona stoupala vzhůru a otevírala pohled na jeviště, na němž byla napodobena kulisa neúrodné stepní krajiny.

Tungdil se nestačil divit, protože tráva vypadala jako opravdová, a dokonce měl dojem, že cítí vítr a vůni země.

Vysoko nad hlavami spectatores vyšlo slunce. To zařídili pomocníci z Curiosa tým, že na střeše sundali ze skleněných desek kryty. Tabule byly uspořádány tak, že světlo dopadalo pouze na velkou podestu uprostřed jeviště a neozařovalo nic jiného, jen scénu. Hlediště a zadní část jeviště zůstaly v pološeru. Trpaslíkovy oči, přivyklé na tmu, se s příšeřím vyrovnaly. Konečně si mohl prohlédnout i druhou stranu sálu a porozhlédnout se po Čtvrtém.

Mezitím začal na jevišti děj, který však Tungdil vnímal jen okrajově. Určitě neměl v úmyslu dívat se na převlečené lidi při jejich dětinské zábavě. Úporně se po Go?mgarovi rozhlížel, ale nikde ho nenašel. Tak musím dál hledat venku. Vstal a chtěl se otočit, když na jevišti zahlédl postavu v dlouhé, béžové róbě. Zastavil se mu dech.

Jak je to možné? Starý muž s bílým vousem, který si právě vyčerpaně sedal na kámen a pouštěl se do monologu, byl Lot-Ionan! A ta ozbrojená plavovlasá žena, která si stoupla vedle něho a povzbudivě mu položila ruku na rameno, se nesmírně podobala Andôkai. Pozorně naslouchal, jestli i magusův hlas zní přesně tak, jak ho měl v paměti.

Jakmile se soustředil na děj, zapomněl na své poslání. Herci byli tak skvělí, že by jim okamžitě uvěřil, že několik kroků od něho stojí opravdové osoby z masa a kostí, přestože velice dobře věděl, že je Lot-Ionan mrtvý a maga někde na cestách za hranicemi Skryté země.

"Do práce, Lot-Ionane," pronesla Bouřlivá. "Teď není čas být trpělivý..."

MEZIHRA

"...ale je čas bojovat proti Mrtvé zemi."

"Zase a znovu a stejně se nám nepodaří zatlačit ji zpět," povzdechl si kouzelník a jemně přešel dlaní po zelené trávě. Nedaleko od nich, asi tak půl míle, se stébla měnila v mrtvolnou šed', neboť všude tam, kde vládla Mrtvá země, nebylo na jejím území místo pro nic živého. "Zadržíme ji, více však nesvedeme."

Andôkai neodpověděla, ale místo toho vystoupila na mírný pahorek, kde čekali zbývající magusové a magy. Lot-Ionan kráčet za ní a opíral se při tom o svou hůl. Pak se všichni kouzlotvorci Skryté země shromáždili na mírně se svažující, trávou porostlé plošině a dívali se nepřátelům do tváře.

Země před nimi se příkře skláněla dolů, vítr cloumal jejich oděvem, pohrával si s ním a přinášel k nim úděsné zvuky, jaké vyrazily Tionovy bestie.

Stvůry byly od jejich stanoviště ještě hodně daleko, shromáždily se za neviditelnou, magusy utkanou bariérou, slintaly, chrochtaly a ryčely v radostném očekávání, že konečně prorazí na druhou stranu. Shora nestvůry vypadaly jako pohyblivá tmavá masa. Těžce vyzbrojení skřeti postávali vedle obrů, odporných trollů a jiných neznámých stvůr, nějaký pořádek se v té hordě nedal postřehnout. Děsivé zjevy ze severu, které ze své vlasti pronikly přes Kamennou bránu do Skryté země, se tlačily jeden přes druhého, aby se jako kobylinky vrhly na vesnice a osady a nesmyslně je zničily.

Jednou se jakási lidská armáda pokusila postavit hordám do cesty a ty nestvůry ji jednoduše převálcovaly. Od té doby převzala úkol zadržet invazory a Mrtvou zemi šestice magusů.

"Nechte je přijít blíž," udělala Andôkai pokyny ostatním magusům a magám. "Dovolte jim proniknout až těsně před brány vesnice, teprve pak na ně zaútočíme."

Maira pohlédla k domkům, postaveným u úpatí hory, kde se tiskly ke svahu a hledaly tam bezpečí, jako

by je mohla skála chránit před nepřáteli. "Kolik strachu teď asi vládne v těch chatrčích?" prohodila tiše a soucitně. "Určitě si myslí, že jsou ztraceni."

"Tím větší radost budou mít, když je zachráníme," odpověděl Turgur, který ve svém hávu vypadal, jako by šel na nějakou oslavu, a ne táhl do boje.

Nudin Vědychtivý přehlížel řady protivníků, potěšilo ho, že tam vidí tolik nového a neobvyklého.

Pokusím se dostat pár těch bestí živých, abych si s nimi mohl po bitvě promluvit a dovědět se o nich něco víc. Samozřejmě tak učiním potají, jinak mi budou podsouvat, že s těmi nestvůrami zacházím příliš mímě.

Maira uhodla jeho myšlenky. "Všechny je zabij, Nudine," přikazovala mu přísně. "Zlo se do Skryté země nesmí dostat!"

Nudin přikývl a pomalu se koncentroval na nadcházející boj, který by v principu měli rozhodnout kouzelníci tím, že se v pravý čas zapojí do bitvy. To on sám objevil pomocí malachitového ohniska slabá místa v magických zábranách a svolal radu magusů na místě, kde se bestie cítily před kouzelníky v bezpečí.

Vzduch zaplnilo hlasité praskání. Mrtvá země zaútočila na zábranu a nakonec ji prorazila. Tionovy stvůry se s hlasitým řevem hrnuly k vesnici. Obři a trollové předběhli skřety, pomenší goblini odpadali a pronikavě vytrubovali do světa své zklamání nad tím, že jsou poslední.

Andôkai přivolala magii bouří. Během několika málo okamžiků obloha nad pahorkem potemněla, blesky se hněvivě stahovaly do vršicích se mračných hor a nabíjely je energií. Pak je Bouřlivá vypustila do prvních řad útočníků.

Její útok byl signálem, že nastal ten správný okamžik, aby ostatní napadli služebníky Mrtvé země.

Magusové a magy společně vyslali své zničující síly proti zlu.

Ohnivé koule střílely dolů, ze země se zvedaly bytosti z prachu a kamene a vyřítily se na skřety. O kus dále se zase země rozevřela a obry a trolly pohltila.

Útok bestí se zadrhnul, ty menší se jako první obracely na útek a hledaly spásu na půdě Mrtvé země.

Domnívaly se, že tam budou v bezpečí. Bez ochranné bariéry však pronikaly magické střely obránců na druhou stranu a i tam sežehly nesčetné množství protivníku.

Magusové důsledně dbali na to, aby z nestvůr nezůstalo nic, z čeho by ona děsivá moc mohla mít užitek i po jejich smrti. Těla zanikla v ohni a blescích, rozpadala se na prach nebo se roztříštila na droboučké částčky.

Andôkai rozpoutala mohutný vítr, který se vrhl na poslední odvážlivce a zanesl je zpátky na území Mrtvé země. Ostatní magusové se mezitím připravovali na vytyčení nových a ještě mocnějších bariér.

Na Lot-Ionanův pokyn k nim přispěchali učedníci kouzelníků a přinesli krystal malachitu, který koncentroval jejich síly. Náročné zaklínání se zdařilo, ohnisko napojilo bariéru novou mocí a zabezpečilo Skrytou zemi. Lidé se opět odvážili vyjít ze svých příbytků a kouzelníky nadšeně oslavovali.

Bez ohledu na to, jak velkou úlevu kouzelníci pocíťovali, zůstala jim na jazyku nepříjemná pachut'.

Neboť půdu, na kterou ty nestvůry vstoupily, si pro sebe nárokovalo zlo. Mrtvá země rozšířila moc na jih a zachráněná vesnice ležela bezprostředně u neviditelné zábrany.

Turgur pokynul obyvatelům vesnice. "Měli bychom sejít dolů a nechat je, aby nás trochu oslavovali," prohlásil Sličný nadšeně. "Jen se podívejte, jakou mají radost, ty prosté duše."

"A jen pohleďte, jak se Turgur těmi prost'áčky kochá," usmál se Nudin vyčerpaně. "Jeden by si pomyslel, že by se jim nejraději vrhl odsud rovnou do náruče." Ostatní magusové se tiše zasmáli.

"Zajdeme za nimi do jejich stanů a odpočínme si u nich při sklenici vína," navrhla Maira.

"Jenom běžte, hned za vámi přijdu. Nejdříve navštívím vesnici a vysvětlím všem, že odsud musejí co nejrychleji odtáhnout," objasňoval Nudin. "Při nějakém novém průniku by se lidé mohli ocitnout v nebezpečí."

Andôkai po něm loupala výmluvným pohledem, zřekla se však jakékoliv poznámky.

Nudin si vyhledal úzkou stezku, která vedla z výšiny dolu k osadě. Hned při vstupu do vesnice byl zasypan prostými dary, lidé mu jako výraz díky přinášeli chléb, ovoce a víno.

Magus si dal doušek vína, aby ocenil jejich pozornost, a vyprávěl jim o vážnosti jejich situace. "Ale pošlu vám muže, kteří vám pomohou dostat se odsud pryč," uklidňoval je. "Najdu vám vhodné místo, kde

budete žít ve větším bezpečí."

Nudin si vzal jablko a zvolil si trasu svého návratu tak, aby vedla podél předního okraje bitevního pole, který nepadl za oběť Mrtvé zemi.

Na mnoha místech stoupal ze země kouř, energie přetavila písek na sklo, vypařovala se ze země nebo po sobě zanechávala hluboké brázdy a krátery. Všude to páchlo smrtí.

Zaslechl tiché chroptění a srdce se mu rozbušilo. Nudin se zastavil a v tichu nastražil uši, aby vypátral zraněnou bestii. Ztrápené zasupění zaznělo znovu a Nudin vypátral, odkud přichází.

Opatrně překračoval mrtvolu a prohrabával holí změř pozůstatku kolem sebe, až ta bestie zaprskala. Byl to goblin, který ležel zaklíněn pod gigantickým torzem jakéhosi trolla a vlastními silami se nedokázal osvobodit. Vypadal jako zmenšenina nějakého skřeta.

"Neměj strach. Nic ti neudělám," oslovil ho Nudin řečí těch stvůr.

Goblin na něho vyplázl jazyk a pokusil se dosáhnout na rukojeť meče.

"Nabízím ti obchod," přispěchal Nudin s nabídkou. "Já ti pomůžu dostat se z téhle pasti, když mi předtím povíš všechno o sobě a sobě podobných. Odkud pocházíš, jak žijete, co děláte, když na nás neútočíte." Vytáhl z kapsy pláště svitek pergamenu a cestovní kalamář. "O to, abys mluvil pravdu, se postará jedno malé kouzlo."

Bezduché dravčí oči na něj vyděšeně mrkaly. Goblin nevěděl, co si počít s tím ztřeštěným člověkem, který ho nechtěl ani zabít, ani osvobodit. Než se mu podařilo něco ze sebe vypravit, provrtal mu dlouhý černý šíp hrdlo a přišpendlil ho k mrtvole jednoho trolla.

"Andôkai?" Nudin se hbitě otočil a spatřil, jak se k němu blíží skupinka čtyř alfů. Ne. Je to ještě horší.

Pln údivu sledoval, jak poslední z nich prochází bariérou. Magický odpor jim nebyl ani v nejmenším na obtíž. Jejich vůdce přiložil další šíp k těživě, tentokrát měl být cílem on.

To se vám nepodaří. V největším chvatu pozvedl ochranné kouzlo, které odklonilo přilétající šíp a nasměrovalo ho zpátky ke střelci. Alf s překvapeným výrazem v očích barvy noci zemřel.

Nudin vyřídil další dva alfy mocnými záblesky magie, které vystřelily z jeho levé ruky. Čtvrtého jen omámil, aby ho mohl později vyzpovídat.

Když pozoroval jemné rysy svých protivníku, musel myslet na to, jak moc Turgur záviděl těmto příbuzným elfů, kteří obsadili Gwandalur a Zlatou rovinu, jejich krásu a dokonalost. Jeho pohled se zarazil na krystalických amuletech, které se jim houpaly na krku.

Ochranné runy, podivil se Nudin a vzal si je k sobě. To mu vysvětlovalo, proč alfové dokázali bariéry vzdorovat bez sebemenšího zranění. Jak to vypadá, obstarala si Mrtvá země zbraň, jak vyslat ty nejnebezpečnější ze svých služebníků skrz naši bariéru, pomyslel si znepokojeně. O tom se bezpodmínečně musí dovědět rada.

Poté obestřel alfa zaklínadlem a probral ho z bezvědomí. Víčka se rozevřela, a protože byl jasný den, spatřil magus v jeho očích místo panenek a bělma pouhou černotu. Přidržel mu amulet před obličejem.

"Kdo vám je dal?"

Alf se na něho bezvýrazně díval.

Nudin na něho seslal kouzlo pravdomluvnosti a alf mu pod jeho vlivem prozradil tajemství, ale jen v řeči alfů, které Nudin nerozuměl. Řeč zněla melodicky a elegantně jako jazyk elfů, její zbarvení však bylo podstatně temnější.

Tak se nemohl dostat dál. Povstal, popošel několik kroků od té bytosti a nechal ji vzplanout v oblaku ohně. Totéž učinil s mrtvolami ostatních alfů a s goblinem.

"Vítězství, které nebude mít dlouhého trvání," zamumlal si ztrápeně.

Zítra, při společné snídani, jim povyprávím o těch amuletech. Tuto noc jim nebudu brát jejich dobrou náladu. Poté co připomněl strážím, aby se měly obzvláště na pozor, se odebral k odpočinku.

* * *

Noc přinesla Nudinovi podivuhodný sen.

Milha obklopila jeho stan, prosákla plátěnou stěnou a povlávala kolem jeho lože. Ve středu kalného oparu zářily rychle za sebou různé barvy - černá, stříbrná a rudá.

Milha se číhavě protáhla kolem veřejí a přiblížila se ke spícímu kouzelníkovi. Na pohled se zdálo, že se Nudin vznášá na bílém, třpytícím se obláčku.

Výběžek mlhy ve tvaru prstu se prodíral vpřed a dotkl se jeho ruky. Magus se tím lehkým, sametovým dotykem probudil.

"Neměj strach. Nic ti neudělám," pronesl šeptavý hlas.

Nudin se opatrně vzpřímil a pozoroval zářící mlhu. "Říká se mi Vědychtivý, ne Bázlivý," odvětil klidně.

"Co jsi?"

"Já jsem duše Mrtvé země," zaševelila mlha. "Přišla jsem za tebou, abych ti nabídla volbu."

"Copak to asi tak bude za volbu? Bud' jsem tvým přítelem, nebo jsem tvým nepřítelem a ty mě budeš chtít zabít, nebo snad ne?"

Mlha vystoupila ještě o kousek výše, zahalila Nudinovy nohy a pomalu po nich šplhala výše. Na dotyk byla měkká a teploučká. "Ne. Nabízím ti volbu, abys zachránil Skrytou zemi nebo abys spolu se svými přáteli kouzelníky nesl vinu na jejím zániku."

"Ale my chráníme náš domov před tebou. To ty mu přinášíš zkázu," odporoval magus bojovně.

"Ne, já jsem přišla, abych svou mocí zachránila říše a lidi, elfy i trpaslíky," šeptala mlha. "Chtěla jsem být rychlejší než ta pohroma." Z oparu se vytvaroval lidský obličej, rty a ústa se pohybovaly. "Ale ta vaše magie mi v tom brání. Zlo brzy dospěje ke Kamenné bráně nebo k západní cestě do Rudých hor a vtrhne do Skryté země. Nejdříve spláchne mne a pak zničí všechno, co obepíná hornatý pás kolem vaší země."

"Já ti nevěřím. Co je to za duši, která se živí dalšími dušemi?"

"Obrovská duše, která nepožírá, nýbrž vstřebává do sebe a chrání před poškozením," šelestila mlha. "Až bude nebezpečí pro Skrytou zemi spoutáno, zase je všechny propustím, aby se dostali k bohům v záhrobí. Do té doby však budu potřebovat jejich sílu."

"Odejdi!" nařídil Nudin mlze. "Odejdi, protože já ti nevěřím!"

Bílý závoj zprůhledněl. "Jenom si ještě poslechni, co ti nabízím," zašeptal. "Propůjči mi na krátkou chvíli své tělo, abych mohla mít nějakou podobu. Díky mně nabudeš schopností a znalostí, o jakých se ti nikdy ani nesnilo, protože jsi nevěděl, že vůbec existují. Znáš zaklínadla z dalekých zemí, vytvořená nejmoudřejšími magusy, znám mnohé věci o hvězdách, lidech, přírodě, životě i zvířatech, jaké nejsou zapsány v žádných knihách. Staneš se tím nejmoudřejším a nejmocnějším magusem, jaký kdy žil ve Skryté zemi, a tvé jméno bude znít Nudin Vševedoucí." Mlha se rozptýlila. "Vševedoucí..."

Vševedoucí! Nudin se zděšeně probral ze snu a rozhlédl se po stanu, neobjevil však nic neobvyklého. Vynadal si, že je pěkný blázen, a opět si lehl.

Když příští den ráno seděl s ostatními magusy a magami u snídane, jedl mlčky, zabrán do myšlenek, zatímco ostatní si vyměňovali představy o svých plánech.

Setkání s mlhou a alfy si však ponechal pro sebe, stejně jako novinku o amuletech.

* * *

Nudin si dal na čas, aby v plném rozsahu pochopil zprávu, kterou mu doručili krátce před tím, než se odebral na lože.

Lesinte?! říše severních elfů, padla do rukou alfů. Někakým záhadným způsobem se jim muselo podařit prorazit bariéru a vpadnout na nic netušící obyvatele.

Řádky mu sdělovaly, že první osady byly dobyty během několika málo dnů. Když elfové konečně zorganizovali obranu a postavili armádu, bylo v jejich říši tolik alfů, že byli v bitvě od počátku odsouzeni k neúspěchu.

Mrtvá země nyní pronikla do Lesinte?lu a zničila kvetoucí život, který elfové kdysi s obrovskou námahou zušlechťovali a přivedli k nejvyšší dokonalosti.

Magus mrzutě hodil pergamen na zem a zabořil se do polštářů. Pozítří bude svolána rada, aby vytyčila zábrany kolem padlé říše elfů. Poselství se zmiňovalo, že alfové z nově dobytého území rychlostí větru pronikali až do Gauragaru, Idoslánu a Urgonu, aby tak získali pro Mrtvou zemi nová území.

Nudinovo svědomí se s vehemencí hlásilo, neboť si myslel, že ví, jak se alfům podařilo bariéry překonat: pomocí amuletů. Na druhé straně by nikomu nic nepřineslo, kdyby ostatním o objevu povyprávěl.

Ale přineslo! Mohli ty kouzelné runy prozkoumat a vytvořit bariéru, proti níž by ochranné runy nebyly účinné, vyčítal mu vnitřní hlas. K tomu přepadu mohlo dojít jenom proto, že jsi mlčel!

"Ne!"

Zodpovědnost za pád Lesinte?lu padá na tebe! Podvedl jsi je, elfy stejně jako kouzelníky!

Přetáhl si deku přes hlavu a snažil se rychle usnout, aby déle nemusel snášet svědomí, které vždycky muselo mít ve všem pravdu.

Bylo však ještě hůř, neboť oné noci se mu opět zdálo o svůdně promlouvající mlze, o duši Mrtvé země, která mu nechtěla dát pokoj.

"Rozmyslel sis moje slova? Chtěl by ses stát Nudinem Vševědoucím a zachráncem Skryté země?" našeptávala mu v myšlenkách.

"Jak jsi prorazila bariéru před Lesinte?lem?"

"Kdybys byl Nudin Vševědoucí, nemusel bys tuto otázku vůbec klást," zašeptal třpytící se opar a vklouzl k němu pod deku, kde bylo příjemně teplo. "První říše elfů teď patří mně, Álanduru se zmocním hned jako dalšího a vy proti tomu nebudete moci vůbec nic udělat. Moje moc se bude táhnout hlouběji a hlouběji na jih, ale chybí mi čas."

"Jestliže nás chceš chránit, proč si bereš naše země násilím?" oponoval Nudin.

"Nikdo, kdo požívá svobody, se jí nevzdává rád, i když jde o pouhopouhý okamžik v soukolí dějin. Králové, národy, všichni jsou jako malé děti a já jsem matka, která by je chtěla uchránit od nejhoršího."

Mlha opět nabrala obrysy lidské tváře. "Děti nechápou, proč je matka zvedá nahoru, že chce zabránit, aby je nepokousal pes. Děti se brání tomu, aby jim stále někdo poroučel, ohánějí se rukama, kopou kolem sebe a chtějí si hrát, přestože pes jenom čeká na to, aby do nich zabořil své tesáky. Ještě z toho nemají rozum," pravil opar. "Teprve až matka psa zažene, pustí dítě zpátky na zem a nechá je, aby se samo rozhodlo podle vlastní vůle. Po letech, když se z dítěte stal dospělý a vzpomene si na onen den, pochopí, proč tak jeho matka jednala, a bude se radovat z vnucené péče, jíž se mu dostalo."

Nudinovi bylo toto vysvětlení jasné. Potlačil káravý hlas ve svém nitru, který ho varoval před sametovými slovy, sladkými jako med. "Proč to mocným lidem ve Skryté zemi nevysvětlíš takovými slovy, jakými jsi to vysvětlila mně? A proč sis vybrala zrovna skřety, alfy a všechny ty ostatní odporné bestie, kterých se lidé bojí a k nimž elfové s trpaslíky chovají bezednou nenávist?"

Mlha ho úplně obklopila, zahalila jej a připravila ho o zrak. Měl pocit, že ho hladí a laská tisíc rukou.

"Čas pracuje proti Skryté zemi, nemohla jsem si dlouho vybírat spojence a sáhla jsem po tom, co bylo k mání. Mí služebníci dosahují rychlých úspěchů a tímto způsobem mohu tvou vlast ochránit."

"Narazila jsi na tuto hrůzu již častěji?" otázal se Nudin ospale, nesoustředěně.

"Nesčetněkrát, ale doposud jsem nad ní nikdy nezvítězila. Ta hrůza je silná, rychlá a obratná, a jen když budu mít dostatečně velký náskok, dokážu uspět a zemi zachránit." Laskání se stávalo stále něžnější.

"Propůjči mi svou postavu, Nudine. Vpusť mne do sebe a poznej vědění, jaké žádný smrtelník před tebou ještě nikdy nenabyl. Neváhej déle," ozývalo se ze všech stran šeptem. "Až našeho společného nepřítele porazíme, pak tvé tělo opustím. A ty mne můžeš ze svého těla kdykoliv vypudit, pokud si to budeš přát."

"Odkud se dozvím, že je tvé vědění tak rozsáhlé, jak tvrdíš?"

"Počkej, hned ti to ukážu." Opar kolem jeho spánků zhoustl, černé, stříbrné a rudé blesky vystupňovaly svou intenzitu.

Magusovi se rozšířily oči, když mu duše Mrtvé země ve snu zprostředkovala představu, co všechno by mu brzy mohlo náležet.

Vznášely se před ním neznámé znaky a písmena, slyšel cizí řeči a rozpoznával úryvky kouzelných zaklínadel, viděl obrazy překrásných i děsivých krajin, jež musely ležet někde za hraničními horami, města a paláce, jejichž konstrukci by nikdy nepovažoval za možnou.

Jeho zvědavý rozum dychtivě vstřebával všechny dojmy, s křikem se dožadoval dalších a těch se mu i dostalo. Zdálo se, že záplava obrazů nebude mít konce a Nudin se v ní vznášel, koupal se ve vědění a opájel se jím, dokud s nimi mlha neskončila.

"Ne, pokračuj!" žádal magus toužebně.

"Necháš mne, abych do tebe vstoupila?"

"Já..."

Runy se zableskly a vybledly, z nesmírné dálky uslyšel ozvěnu jazyků, které nikdy neslyšel, krása, jaká člověku brala dech, potemněla a rozplynula se, vysokánské hromady knih zakolísaly, svazky slibující nesčetné kouzla a zaklínadla počaly chátrat a rozpadaly se v prach.

"Chceš jako Vševedoucí zachránit Skrytou zemi? Pomož matce ochránit své dítě před krvežíznivým psem, Nudine," zašeptala mlha a zlomila v magusovi poslední odpor.

"Ano," odpověděl chraplavě a upřeně zíral do mlhy. "Ano, chci ti stát po boku." Vedle všech těch slibů připadl ještě na jednu myšlenku. Protože ta moc bude žít v něm, jak znělo jeho přesvědčení, bude ji moci kontrolovat. Jestli ta hrůza, kterou hrozí, nepřijde, budu od ní žádat, aby svoje jednotky z říší lidí, elfů i trpaslíků stáhla a donutila je zmizet za Severním průsmykem. Tak či onak, Skrytá země zvítězí. "Co musím udělat?"

Opar se zatřpytil silněji, rozrušeněji. "Nic. Prostě tady klidně lež a neklad' mi žádný odpor. Vyprázdni svou mysl, nad ničím neuvažuj a otevři ústa. Až budu u tebe, ucítíš to."

Nudin si lehl na záda a poslušně učinil, co mu bylo řečeno.

První výběžky oparu mu ze tří stran vklouzly vlnitými pohyby do hrdla a zaplnily jeho ústa, jako by jako zvědové propátrávaly území, než dají pokyn ostatním, aby je následovaly.

Pak šlo všechno ráz na ráz. Mlha se smrštila a vedrala se mu do hrdla. Nudin měl pocit, že mu cosi roztahuje čelisti tak, až mu prasknou, a v uších mu hlasitě luplo. Zabořil nehty do polštářů, látka se pod silou jeho stisku roztrhla.

Jakmile mlha jednou pronikla do jeho těla, bezohledně si razila cestu dál, roztáhla mu jícen, až si magus myslel, že se udusí, a vytlačila mu vzduch z plic. Krev mu v žilách proudila čtyřikrát rychleji než obvykle. Z nosu a z očí mu nenadále vystříkla rudě zbarvená voda a Nudin se ještě víc vyděsil, když pochopil, že z něj proudem tryská jeho životní míza. Z každého póru na pokožce se mu řinula krev, kapky se stékaly v tenké pramínky a zkrápěly prostěradlo na posteli.

Vyrážel ze sebe nesrozumitelné klokotavé zvuky, zvedl se z postele a při pokusu dostat se ke dveřím upadl tvrdě na zem.

Nohy mu odepřely službu stejně jako všechny ostatní části těla. Dokonce i jeho mozek se mu vymanil zpod kontroly. Zmateně něco drmolil, smál se, lapal po dechu, křičel strachem a bolestí, válel se po podlaze sem a tam, lezl v ložnici po všech čtyřech a všude za sebou zanechával rudou stopu.

Přítom přesně cítil, jak se mu mlha šíří do každíčkého kousku těla, pohrává si s jeho masem, stlačuje je, přehrabuje se mu ve vnitřnostech, mučí jeho mužství a ani na okamžik mu nedopřeje odpočinku od bolesti.

Potom jeho utrpení náhle skončilo.

Nudin těžce oddychoval, ležel na chladném mramoru a snažil se znovu nabrat dech. Pocit omámení byl nahrazen bystrostí, nezvyklou pronikavostí myšlení.

Namáhavě se zvedl na nohy. Ulpěla na něm spousta krve a páchl výkaly. Otřásl se odporem k sobě samému, pospíchal chodbami paláce a skočil do nejbližší kašny, na kterou narazil, a tam smyl ze svého těla všechnu špinu. Chladná voda mu vrátila čilost, magus se cítil svěží a bystrý.

Je na čase si něco vyzkoušet. Pokusil se vzpomenout si na zaklínadla z dřívějšíka. Podařilo se mu to hned napoprvé a nejen to: věděl, k čemu se hodí, znal všechny potřebné pohyby rukou, jednu každíčkou slabiku a přesný přízvuk, přestože si je z paměti vyvolal poprvé.

Přesně vzato nelovil ve svých vzpomínkách, ve svém vědění, to mu však nikterak nevadilo.

Jako v opojení myslel na věci, které viděl, a opět je spatřil, cítil, chutnal. Jedna z líbezných nížin nabyla v jeho mysli vlastní vůně a on ji znovu rozpoznal, věděl, jaké písničky tam ptáci zpívají, vzpomínal si, že se onen idylický koutek nazývá Pajula i kde leží na mapě, na mapě, kterou teprve bude muset nakreslit, protože ona nížina se táhla daleko za hranicemi Skryté země.

Nudin se smál nadšením a cákal kolem sebe vodu z kašny.

Jsi spokojen? vydechl hlas v jeho hlavě. Slibovala jsem ti příliš málo?

"Ne..." pronesl magus nahlas a zarazil se. Ne, pomyslel si poté. Zdá se, že jsi říkala pravdu, pokud jde o vědění. Rozhodl se pro rozhodující experiment. Chtěl bych, abys opět opustila moje tělo.

Okamžitě pocítil nepříjemné pálení, ledový chlad a rozšířil se v něm pocit osamělosti, opuštěnosti. Mlha se připravovala k tomu, že z něj vyprchá. Nudin dostal strach, že bude muset protrpěné bolesti snášet ještě jednou.

Ne, pomyslel si ve spěchu, zůstaň. Jenom jsem chtěl vidět, jestli ti mohu důvěřovat i v této věci.

Budeš mi muset důvěřovat tak, jak jsem ti já svěřila své zkušenosti a své vědění. Ze dvou bytostí se stala

jedna.

"Ze dvou se stal jeden," zamumlal kouzelník, vylezl z kašny a hledal zrcadlo. Jeho obraz mu neprozradil nic nového, jeho vnější podoba se v ničem nezměnila, a přece mu byla košile, kterou vytáhl z jedné ze skříní, poněkud úzká a rukávy příliš krátké.

Zvolila jsem dobře, pravila duše Mrtvé země, která byla s pohledem do zrcadla stejně tak spokojena. Ne, nedělej si starosti. Nedopouštíš se žádné zrady.

Ty znáš mé myšlenky? divil se magus a cítil se přistižen při činu, neboť stále ještě choval poslední stín podezření.

My jsme jedna bytost.

Proč potom nerozumím tvým myšlenkám?

Měj se sebou trpělivost. Vyžaduje to cvičení, kterého se ti dostane, Nudine Vševědoucí. Vůči ostatním zachováme o naší smlouvě mlčení, dokud nenastane čas, abychom se jim otevřeli. Tvým úkolem bude zajistit mi čas, který budu potřebovat na to, abych se stala matkou všech říší. V klidu se připravuj, pracuj ve skrytu a nedej na sobě nic znát, neboť ostatní by tě doopravdy považovali za zrádce, jímž nejsi, můj příteli, můj jediný příteli, můj milovaný příteli. Šeptavý hlásek dozněl a zanechal muže o samotě.

Nudin přešel k oknu a rozhlédl se po spící Poristě, nad níž brzy vzejde slunce, potom se otočil a sledoval nesčetné hřbety knih, stojících v jeho pokoji.

V hlavě mu spočívalo více znalostí než ve všech těch foliantech, kompendiích a učebnicích dohromady a on byl šťasten, naplněn, vědoucí vše. Ať pomyslel na cokoliv, jeho mozek měl okamžitě po ruce odpověď a sytil jeho zvědavost. Přitom nemusel pátrat, přehrabovat se v knihách, podnikat cesty ani provádět experimenty.

Najednou se ho zmocnila nuda, protože už neměl co na práci. Jediná výzva, která mu zbyla, je záchrana mé vlasti. Tu si nenechám vzít.

* * *

Nudin byl svým úkolem úplně posedlý, kul plány a dospěl k názoru, že nesmí nechat ochranu říší Skryté země pouze na příteli s těmi báječnými vzpomínkami. Chtěl k ní svým dílem rovněž přispět a dát se do boje s hrůzou, která se v jeho představách ze všech stran řítila na hory chránící jeho domovinu.

Vědomí, že zná nová kouzla a zaklínadla, bylo krásné a moc dobré, avšak nestačilo. Aby je mohl uplatnit v praxi, potřeboval moc, více moci.

Magus věděl, jak se k této moci dopracovat, jak by ji mohl do sebe pojmout a uložit ji. Při jednom z následujících zařikávání, až budou obnovovat pouta svírající Mrtvou zemi, si přisvojí energii ostatních kouzelníků a postaví je před volbu, buď ho budou podporovat, nebo mu déle nebudou stát v cestě.

Na nic jiného se nesoustředil, skrýval se v laboratořích a vybíral si ze zástupu svých fámulů takové, kteří mu byli věrně oddaní. Ti ho budou dále následovat.

Alfové ho tajně navštěvovali, referovali mu o výzvědných výpravách do hor Urgonu, do nížin Gauragaru a mezi nevysoké pahorky Idoslánu, vyprávěli mu o skřetech v Tilogornově říši, kteří byli připraveni ho následovat, jakmile to po nich bude vyžadovat.

Nudin se obával, že by jeho věc mohl někdo zradit, což by považoval za zradu celé Skryté země. Žádný odpor nesměl být tolerován, ale musel ho okamžitě zlomit, aby jeho opovážlivý kousek neohrozil.

Ve velice zřídkačných okamžicích se ho zmocňovaly pochybnosti, zda to všechno činí a chce opravdu on sám, nebo jestli jen poslouchá tiché příkazy oné bytosti, kterou nosí uvnitř v sobě.

Avšak jeho starosti zmizely s takovou nevysvětlitelnou rychlostí, s jakou ho přepadaly. Jeho přítel k němu příležitostně promlouval, radil mu některé věci, přicházel s novými nápady, které ho posouvaly kupředu a na něž ve svém plánu zapomněl.

Jsme jedna bytost, říkal si vděčně. Přinášíme lidem bezpečí.

A přesto jsi byl podveden, ozvalo se šepem.

Jak?

Tvůj fámulus Heltor hovořil s mužem jménem Gorén, bývalým fámulem Lot-Ionana. Mí přátelé je zaslechli, když se během zasedání rady setkali před branami paláce. Gorén si myslí, že ví, co se s námi stalo a jak je nás možné od sebe oddělit.

Oddělit? Nikdy! Jak by to bylo možné? podivil se Nudin. Tomu musím zabránit.

To rozhodně není jen Gorénův nápad, varovalo ho to. Určitě jedná z pověření svého maguse. Ten mu dal knihy, v nichž je skryto naše tajemství. Touží po tvé moci a po tvém vědění. Nedopust', aby nás od sebe roztrhli. My jsme jedna bytost, Nôd'onne!

Vyšlu alfy, aby ho pronásledovali. Oni mi ty knihy přinesou a jeho potrestají, prohlásil magus a myslel na smrt kouzelnického učedníka.

Jeho smrt ostatní vyplaší. Zničit je všechny, šeptal mu hlas v hlavě.

Ne, odporoval. Nejdříve si s nimi promluví, jako jsi ty hovořila se mnou. Mám naději, že projeví pochopení, neboť kdybychom vlastnili moc celé Šestky, mohli bychom být současně na různých místech a pomoci našim přátelům k ještě rychlejšímu vítězství.

Ona bytost nepovažovala jeho nápad za dobrý. Protože se ale obávala, že by se magus mohl osvobodit z jejího vlivu, kdyby mu odporovala, neřekla nic. Poznáš, že se v nich mýlíš, můj jediný a opravdový příteli. "Já doufám, že se v nich nemýlím," pronesl Nudin tise a obrátil se ke knize, kterou znal a dokázal ji odříkat i z paměti, neboť v jeho knihovně již nebylo nic, co by ho dráždilo svou novotou.

Na rozevřenou stranu pleskla kapička krve, zakryla čtyři písmena a ta se stala nečitelnými. Krev mu vytékala z nosu, z očí, nejdříve pomaloučku, potom jako nezdolitelný potůček.

Nôd'onn věděl, co ho očekává. Rychle povstal a odebral se na lůžko. V kostech mu praskalo, lebka skřípěla a kůže se bolestně napínala, jak jeho tělo udělalo další skok a zvětšilo se.

Křičel a ryčel, rozkousal si rty do krve, převaloval se tak prudce, až spadl z lůžka a ztratil vědomí.

Když se probudil, zdálo se mu, že ho ty bolesti nikdy netrápily, a jako vždy zatoužil po opulentním jídle.

To mělo za následek, že nesmírně přibíral na váze, krejčí mu museli každý týden nově přeshívat šatník.

Kdy to přestane bolet? zeptal se přítele, zatímco si čistil obličej a ruce od krve.

Brzy, slyšel zašeptání. Pro tvé malé, lidské tělo je vědění příliš velké, dělá si místo. Buď bez starostí, na to nezemřeš. Jsme jedna bytost.

Hladově se odebral do jídelny a dal si přinést jídlo, které mu sloužící postavili na dlouhou tabuli a jímž by se nasytila celá rodina. Tentokrát mu to nestačilo, kuchař musel přinést další dvě do křupava upečená kuřátka, než se magus zvedl s pocitem dokonalého nasycení. Když vycházel z místnosti, zjistil, že mu jsou rukávy už zase příliš krátké.

Do místnosti vstoupila alfka a v ruce mu přinášela zprávu...

KNIHA DRUHÁ

I

Skrytá země, kouzelná říše Oremaira,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

T

ungdil se nechal dějem úplně strhnout, nebyl už ani schopen rozlišit, co mu přibásnila vlastní představivost a co herci pod ním na pódiu skutečně předváděli.

Jeho pozornost však odvedla jedna hbitá ruka, která se zezadu protáhla skrz závěsy lóže, uchopila řemen batohu a opatrně ho přitahovala k sobě.

Tohle všechno přirozeně neviděl, ale všiml si, když zloděj až příliš chtivě trhl koženým řemínkem, že vzadu za ním někdo něco tahá. Když se otočil, stačil ještě na poslední chvíli zahlédnout ruku toho nenechavce, který zrovna mizel i s jeho bagáží za závěsem.

"Hej! Stůj!" vykřikl trpaslík vztekle. "Zloděj! Chyťte ho!" Popadl sekeru a vyřítil se ven na prkennou chodbu, na níž tvrdé, okované podrážky jeho holínek hlasitě duněly. "Já ti hned vtluču do hlavy respekt k majetku jiných lidí!"

Divadlo zahalo spectators do závoje iluzí. Pokud se Tungdilovi nepodařilo roztrhat tento závoj svým výhružným hlasem, tak se o to rozhodně postaral hřmot trpaslíkových nohou. Zazněly pobouřené hlasy,

které se neobracely ani tak proti zloději, jako spíš proti okradenému.

Jejich starosti bych chtěl mít. Tungdil se o ně nestaral, pronásledoval tmavě oděnou postavu. Jeho krátké nožky rychle kmitaly nahoru a dolů a rozpoutaly dlouho trvající dunění.

"Dal by si vážený spectator tu námahu a dupal trochu tišeji," zvolal falešný Nôd'onn rozhořčeně z jeviště. Alfka protáhla obličej a zapřela si ruce o úzké boky. Na rozdíl od napodobeniny maguse nadále vypadala ve své černé zbroji velice opravdově, přestože jejich kejkle na jevišti splaskly. "Já se tu snažím pobavit ostatní spectatores, jestli proti tomu nic nemáte."

"Zloděj!" odsekl mu trpaslík, aniž by se zastavil. "Ve vašem vznešeném divadle se krade."

"Ovšemže ano. A ten zloděj jste vy, můj nedorostlý příteli. Kradete mi totiž můj drahocenný čas," odpověděl mim kousavě, "a mou trpělivost, která je přímo k nezaplacení. Protože ji nyní máte, táhněte se svou kořistí ven a nechte mne, abych pro znalce umění dovedl kus až ke šťastnému konci, jak se sluší a patří."

Diváci mu aplaudovali, zazněl smích a herec se uklonil.

Blázne. To už byl Tungdil na ulici, zůstal stát před vchodem do Curiosa a rozhlížel se po troufalém lupiči. Zahlédl ho, jak zahýbá za nejbližší roh. Batoh si zloděj hodil na záda, aby měl volné ruce.

"Stůj! Dej to sem!" nařizoval mu Tungdil a přilepil se zloději na paty.

V prvních třech ulicích se mu dařilo zloděje pronásledovat, ale za čtvrtou ulicí a asi tak desátou prudkou změnou směru ho Tungdil ztratil z očí a zůstal bezradně stát před tržištěm, na němž se hemžila hlava na hlavě. Hustý dav lidí mu před očima vytvořil zábranu, za níž jeho batoh kdesi zmizel.

Ten kus sigurdáciového dřeva! Zalilo ho vroucí horko. Právě to se nikdy nemělo stát. Přece jsem nedošel tak daleko, jen abych se nechal okrást nějakým obyčejným lotrem, povzbuzoval sám sebe navztekaně.

Jednou rukou uchopil sekeru, druhou do lidí strkal a odtlačoval je stranou, až zastavil u jednoho nápadně vysokého stánku s hromadou pletených vrbových košů a vyšplhal se na její vršek.

Ale ani odsud shora to pro něj nevypadalo lépe. Bez pomoci místních gardistů se mu pravděpodobně nepodaří získat majetek zpět. Ale protože před branami číhali skřeti, narazí se svou žádostí nejspíš, a to dokonce právem, na hluché uši. Jak by je taky dokázal přesvědčit, že je ten kus dřeva tak důležitý?

Promiňte, ale já jsem ztratil kus dřeva, se kterým mohu město a zemi ochránit před Mrtvou zemí... Kdo by mi to věřil?

Když slezl dolů a chtěl se vrátit do hostince, kde, jak doufal, na něho čekají Bavragor s Bo'ndilem, zjistil, že se navíc ke všemu ještě v Mifurdanii i ztratil.

Tungdil neznal ani jméno hostince, do kterého oba trpaslíky poslal. Jeho jediný záchytný bod představovala brána.

Přišli jsme sem severní bránou, nebo nějakou jinou?

Se zabručením se dal do hledání a orientoval se při tom podle nejbližších strážních věží na hradbách, které se tu a tam tyčily mezi střešními vikýři. Když kráčel kolem jedné temné boční uličky, zaslechl přidušené chroptění.

Okamžitě zůstal stát, oběma rukama uchopil zbraň a vešel mezi domy. Opatrně obešel místo, kde se ulička mírně stáčela, a zahlédl urostlou, štíhlou postavu, jejíž oděv se skrýval pod tmavě hnědým pláštěm. U jejích nohou ležel zloděj, který ho okradl. Na žulovou kamennou dlažbu prosakovala krev z tuctu bodných ran. Muž, jenž toho lotra složil, se zvědavě prohrabával v batohu.

Trpaslíka se zmocnil velice nepříjemný pocit. Ten muž se vzrůstem podobal spíše alfovi než nějakému člověku. Vracasi, stůj při mně při této zkoušce, žádal tiše.

Nový majitel batohu zavřel chlopeň, levou rukou popadl řemen a ukryl batoh pod pláštěm, aby si ho mohl odnést s sebou, zatímco zloděj nařikal, převaloval se na zádech a kroutil se bolestí. Neznámý se loudal ulicí, jako by s jeho utrpením neměl vůbec nic společného.

"Promiňte, ale ten batoh je můj," zvolal Tungdil.

Muž se v mžiku otočil a rozhalil kabát. Trpaslík mu neviděl do obličejce, pak najednou ucítil dva tvrdé nárazy do hrudi. Hozené nože se odrazily od hustě spletené kroužkové košile a se zařinčením dopadly na dlažbu.

Zatímco se Tungdil pořád ještě probíral z překvapení, rozběhl se podlý útočník ulicí a zmizel za nejbližším

ohybem. Proti jeho dlouhým nohám neměl trpaslík naději na úspěch, a když zabočil za roh, nebylo po vrahovi široko daleko ani vidu, ani slechu.

Se supěním se opřel o zeď, skrytou ve stínu, a lapal po dechu. Štěstí mě příliš často nechává na holičkách. Snad jsem něčím Vracase nerozzlobil?

Tu mu zezadu objala krk něčí ruka. Uzounký nůž se mu zablýskl před očima a dotkl se jeho nechráněného hrdla.

"Ten batoh je tvůj, trpaslíku? Tak to musíš být Tungdil," promluvil k němu tlumený hlas. "Domnívali jsme se, že jsi na úplně jiném místě. Můj přítel je od té doby, co jsi byl v Zeleném háji a zabil tam jeho družku, úplně posedlý představou, že tě polapí."

Tungdil se pokusil zvednout ruku, ale čepel se mu do masa zabořila ještě hlouběji.

"Ne, nehýbej se. Odpovíš mi na pár otázek," požadoval po něm neznámý.

"Ne," odporoval Tungdil vzdorně a byl si jist, že narazil na jednoho z Nôd'onnových alfů.

"Ne? Uvidíme." Útočník ho pozpátku odvrátil do jednoho oblouku, vedoucího ke vchodu do jakéhosi domu, kde byla černočerná tma. "Kam jsi měl s tím artefaktem zaměřeno?"

Trpaslík vzdorovitě mlčel.

"Chtěl bys zemřít?"

"Ty mě zabiješ tak jako tak, alfe. Proč bych ti měl něco říkat o svém poslání?" procedil.

"Protože ti mohu slíbit rychlou smrt a konec, při kterém nebudeš tolik trpět," pousmál se jeho protivník.

"Zkusíme to ještě jednou. Jsi na cestách sám?"

Přiblížily se k nim nějaké kroky, zaznělo řinčení kroužkových košilí. Ulicí běžely dvě osoby a alf se odmlčel.

Osud musel mít krutý smysl pro humor, neboť přivedl Go?mgara a Boëndala sem k tomuto stinnému úkrytu, aby právě v tom nejkritičtějších okamžiku procházeli kolem nich.

Boëndal uklidňujícím tónem promlouval k brusiči drahokamů a vysvětloval mu, že ani Bo?ndil, ani Bavragor to se svými výhružkami nemysleli vážně a že kdyby bylo třeba, tak ho před jejich zpupností ochrání on sám. Poté zmizeli za dalším ohybem.

"Tak tedy pět," zašeptal mu alf do ucha. "Pět trpaslíků na cestách, a to kam?"

"Abychom tebe a ostatní tobě podobné zadrželi, i tvého mistra," pronesl Tungdil nahlas a rozhodl se, že toho alfa musí ze sebe nějak setřást. Uchopil ruku s nožem a prudce se vrhl dozadu, aby útočníkem mrštil o zeď, jeho protivník mu však uhnul. Tungdil narazil na kameny ve zdi a musel úporně vzdorovat síle ruky, která držela nůž.

Hluk stačil na to, aby oba dva trpaslíci zbystřili pozornost a rychle k nim přiběhli.

"Učený? Jsi to ty?" Válečník stál doširoka rozkročen před výklenkem. Go?mgar si udržoval odstup a splynul se svým štítem.

Alfovo koleno zasáhlo Tungdilovu helmu a s ní i kryt jeho nosu. Kus kovu se bolestně přitiskl k trpaslíkovu čichovému orgánu a do očí mu vhrkly slzy. Ještě než jeho protivník všechno vsadil na útěk, bodl trpaslíka do levého, nechráněného předloktí.

Ten zůstane tady. Tungdil duchapřítomně hmátl po batohu a nahmátl chlopeň. Zavrčel, pevně ji chytil a zaútočil sekerou na alfovu ruku.

Jeho sekera udeřila do prázdna. Lupič mu uhnul, čepel ale přesekla řemen trpaslíkova batohu, chlopeň se utrhla a Tungdil spadl na zem.

"Mám, co jsem chtěl." Situace se pro alfa stávala kritickou, a tak dal přednost útěku. Chtěl se prosmýknout kolem dvojčete, ale zkušený bojovník Boëndal se nenechal obloudit předstíraným pohybem a udeřil. Špice ničivé sekery proděravěla koženou zbroj a vnikla alfovi hluboko do těla. Zasažený zavrával, nesrozumitelně zaklel a zastavil se na místě, kde na něho dopadal svět ojedinelého slunečního paprsku, který jeho před chvílkou ještě tmavomodré oči proměnil na dvě černé díry. Zároveň se s alfem stalo něco ještě mnohem hrozivějšího. Na bledém obličejí se narýsovaly tenké, jemné linky. V mžiku posely tvář a krk klikaté čáry, vypadající jako praskliny. Alf si přitiskl ruku na ránu a utíkal uličkou pryč, batoh se mu na zádech pohupoval nahoru a dolů.

"Já tě dostanu." Dvojče se mu chtělo přilepít na paty, ale Tungdil je přivolal zpět.

"Ne, nech ho. Nevíme, jestli nás na konci nechce vlákat do nějaké pasti."

"Ale on má ten ruksak!"

Tungdil si setřel krev pod nosem. Pyšně zvedl kus sigurdáciového dřeva. "Důležité je jenom tohleto. A to mám zase zpátky."

"Jak jsi to ztratil, učený?" divil se Boëndal.

"To vám povyprávím cestou." Kývl na Go?mgara. "Neměj starosti. Ti dva bručouni ti nic neudělají."

"Já jsem jim opravdu říkal, že mají bránu zavřít, až když budete uvnitř," pronesl trpaslík tiše.

"To je v pořádku, nechme toho," prohodil Tungdil, i když si nebyl jistý, že tomu, co právě slyšel, může opravdu věřit. Už trpaslíkovi nedůvěřoval a rozhodl se, že ho nikdy nenechá samotného, dokud Go?mgar nepochopí, o co jim při té jejich cestě jde.

"Měli bychom gardistům říct, že ve zdech Mifurdanie tropí nejméně jeden alf pořádnou neplechu," poznamenal Boëndal. "Určitě plánuje nějakou zradu, aby hordám skřetů usnadnil dobytí města."

"A navíc ví, že jsme tu i my," dodal Go?mgar váhavě. "Budou nás teď pronásledovat?"

"To už nejspíš stejně celou dobu dělají," odpověděl Tungdil podle pravdy, "ale bohužel zjistili, kde jsme. Musíme co nejrychleji do tunelů. Dokud se o nich nic nedozvědí, jsme před alfy v bezpečí."

Rychle spěchali ulicemi, až se dostali k blízké jižní bráně, kde Tungdil nahlásil jednomu strážnému, že na ně ve městě zaútočil alf. Pak se vydali k hostinci. Doufali, že tam na ně Bavrakor s Bo?ndilem čekají.

* * *

Když se blížili k putyce, uslyšeli Prud'asovo divoké hulákání. Dřevo s rachotem praskalo a do toho se mísilo hlasité, rozčilené volání lidí.

"U Vraccase! Alfové je objevili," vykřikl Boëndal vztekale a rozběhl se bratrovi na pomoc.

Vtom nějaký muž vyletěl vysokým obloukem skrz malé zavřené okno a přistál ve spršce střeptů na dlažbě. Další vypadl na cestu spolu s dveřmi vyraženými z pantů, celý od krve se otřepal a vzal nohy na ramena.

Tři trpaslíci se vrátili do výčepu, ve kterém musela řádit smrt'. Nic nestálo na původním místě, stoly a lavice byly převržené nebo rozlámané. Všude kolem polehávali naříkající hosté, mnozí z nich zle zbití, jiní jen o trochu méně.

Bo?ndil stál uprostřed výčepu jako malý bůh pomsty a vyškubával nějakému muži knír, jeden chlup za druhým. Po Bavrakorovi nebylo ani vidu, ani slechu.

"Co to děláš?" zeptal se ho bratr a nechápavě se rozhlížel po nepořádku. "Tohle jsi udělal ty?"

Prud'as se otočil, takže mohli spatřit jeho zohyzdený vous. "Ohó, to bych řekl," zablekotal. "Pokusili se mě zapálit a za to se seznámili s mejma pěstma." Zachichotal se a vytrhl své oběti další chlup. "Tendle Dlouhej s tím začal, připálil mi vousy, a když jsem ho chtěl ztrestat, přišli mu ostatní na pomoc. Řek bych, že to bylo vod nich moc slušný. Aspoň jsem měl víc práce."

"Prosím, řekněte mu, že mě to mrzí a ať mě pustí," naříkal muž. "Byla to nehoda, chtěl jsem mu jenom podat doutnající třísku, aby si mohl zapálit fajfku!"

Bo?ndil ho popadl za uši a podíval se na něho zakaleným zrakem. "Už nikdy nevypálíš nikomu z našeho národa díru do jeho vousatý pýchy?" zasupěl.

"Už nikdy," sténal muž.

"Přisáháš?" Muž poslušně odpřisáhl a válečník ho pustil. "Tak dobrá. Mazej pryč, Dlouhej." Na rozloučenou mu vytrhl celý chumáč vlasu a nakopl ho do zadku. Se smíchem sebou plácl na stůl, sáhl po džbánku a hlasitě usrkařoval. "Tolik srandy jsem už dlouho nezažil," odříhl si. Jeho oči objevily Go?mgara.

"Aha, tady je ta naše ufnukaná děvečka!"

"Je namol opilý." poznamenal jeho bratr a sevřel rty.

"Kde je Bavrakor?" zeptal se Tungdil zamračeně. Uhlídat je je horší než hlídat pytel blech. "Musíme ho taky jít hledat?"

"Ten? Ale ten se zase vrátí. Jednookej šel koupit poníka, abysme ty naše poklady..."

"Bo?ndile, buď zticha!" vyjel na něj Boëndal tvrdě, sebral mu pivo a stáhl ho ze stolu dolů. "Co si vlastně myslíš? Jsme obklíčeni nepřáteli a ty děláš, jako bys byl kameník právě ty!"

"Ano? Byl taky na tržišti koupit poníka?" ozvalo se uraženě ode dveří. "Na rozdíl od něho jsem něco dokázal místo toho, abych se serval s Dlouhým."

"Vida, Jednookej je tady," houkl Prud'as zvesela, vytrhl Boëndalovi džbán z ruky a rychle ho vyprázdnil.

"Tak. Už mi ho nesebereš," široce se zašklebil a říhl.

"Skřeti," zahlaholil někdo zvenčí, pak se dovnitř vrátil jeden z gardistů. "Skřeti jsou v ulicích! Všichni do zbraně! Jižní brána je otevřená! Zachraňte Mifurdanii! Pospěšte si, občané!" Jeho pohled padl na pomlácené muže. "Co se tady..."

"Do zbraně," zapěl Bo?ndil rozjařeně. "Oink, oink, oink! Pojd'te, jdeme podřezávat sviňuchy!" Vytrhl sekery od opasku a vrávoral ke dveřím. Jeho bratr se mu postavil do cesty a pokoušel se ho slovy uchlácholit.

"Odpusť mu. On to tak nemyslí," řekl Tungdil Bavrakorovi, aby předešel dalšímu sporu.

"Klidně si to může myslet, protože obvykle mívá pravdu," odpověděl Bavrakor nevzrušeně. "Venku čekají dva poníci, který jsem dostal se slevou. Prokážou nám dobrý služby."

"Musíme odsud okamžitě zmizet," nařídil Tungdil. Rozhodl se povyprávět jim o svých zážitcích v Curiosu, jakmile nechají město za zády. Ale jak? "Alfové vědí, kde jsme. Budou se za námi štvát."

"Jak to provedeme?" chtěl vědět kameník.

"To půjde, učený," domníval se Boëndal. "K bitvě dojde před branami. Potřebujeme nějaký boční východ v hradbách. Tím zmizíme a proboujeme se okrajem bitevní vřavy." Loupl pohledem po bratrovi, který náhle zkontroloval, opřel se o veřeje a právě začínal nahlas chrápat. "I když to za těchto okolností nebude jednoduché," dodal s povzdechem.

Go?mgar zbledl. "Okrajem bitevní vřavy?" opakoval jako ozvěna. Rázem před sebou viděl roje šípů, mihající se meče, oštěpy a kopí, chrochtající skřety, skřehotající gobliny i děsivé tiché alfy, a ti všichni se hnali za ním. "Musíme?"

"Umíš létat? Myslím bez katapultu?" chtěl vědět Bavrakor a Go?mgar přiznal, že ne. "Tak tedy nemáme žádnou jinou možnost."

Ozval se hlasitý rámus, když se Prud'as, tuhý jako prkno, poroučel k zemi a tam se ani nepohnul. Jenom jeho chrápání bylo důkazem, že nebyl zasažen Vracasovým kladivem.

"To je ale skvělý válečník," pronesl Go?mgar vyčítavě. "Teď, kdy bychom ho potřebovali a on mohl pobít tolik skřetů, že by se jich sám nedopočítal, tak ho přemohlo pivo."

"Tomu nerozumím," souhlasil s ním Bavrakor, spolu s Boëndalem trpaslíka popadl a přehodil ho poníkovi přes hřbet. "Pivo těch Dlouhejch přeci nestojí za nic. Jak se teda z něho někdo může tak ztřískat?"

"Copak tys taky měl pět džbánů?" podívoval se Go?mgar.

"Ne. Sedm. A dva ještě na tržišti," mrkl na neduživého trpaslíka a vtiskl mu do ruky otěže poníků. "Tu máš. To je vhodný úkol akorát pro tebe."

S mohutným válečným kladivem v ruce se vydal dozadu, aby jim kryl záda. Tungdil a Boëndal převzali roli předvoje.

Ojediněle zaslechli řinčení zbraní, pokaždé však včas odbočili a nebezpečí se vyhnuli, což především Go?mgar velice oceňoval.

Kolem nich pobíhali obyvatelé Mifurdanie. Jedni kolem nich proběhli se zbraněmi v rukou, aby se zapojili do boje o své domovy, další k sobě tiskli děti a majetek a hledali ochranu v doposud bezpečné části města.

A zase další město hledí vstříc svému zániku. Tungdil měl před očima obraz zničených Dobrých luk, věděl, co se na město řítí, a bojoval sám se sebou, aby nehodil jejich poslání za hlavu a nešel pomáhat lidem, kteří by další ostrou sekeru nepochybně potřebovali. Nebyl daleko od myšlenky, že by ostatním něco takového navrhl.

Ale co když jeden z nás zemře? Bez Ohnivé čepele by byla ztracena celá Skrytá země. Svedl další těžký boj sám se sebou a dospěl k rozhodnutí, že nesmí brát ohledy na osud Mifurdanie, i kdyby mu to připadalo sebetěžší. Němě sklopil hlavu. Bohové nechť vás provázejí.

Boëndal mu položil ruku na rameno. Jeho pohled Tungdilovi prozradil, že ho trápí úplně stejné myšlenky.

Dorazili k východní straně hradb a objevili jednu vedlejší branku, u níž stáli ve službě dva strážníci.

Jakmile zazněl signál na roh, popadli do rukou oštěpy a rozběhli se k severní bráně. Hluk boje, pronikající z náměstí a uliček, se stával stále hlasitějším, skřeti zatlačovali obránce dál a dál.

Dvířka, před kterými stáli, byla zajištěna čtyřmi železnými závory. Tlusté řetězy a zámky bránily nepovolaným v jejich odstranění.

"Copak to tu máme? Pět kuželek s nožičkami? Ts, ts, ts, a oni chtějí uprchnout?" pronesl jakýsi hlas nesouhlasně.

Muž s aristokratickými rysy v obličeji a malou bradkou vyšel z vedlejší uličky. Jeho pestrý oděv nepůsobil levným dojmem. Za ním kráčela štíhlá, urostlá žena v kožené zbroji, která dlouhé černé vlasy zčásti skrývala pod tmavě červeným šátkem, a ještě jeden muž s sedozelenými očima, černými vlasy a tenkým, nepatrně uhlazeným knírkem. Každý z nich nesl námořnický pytel.

"Copak nevíte, vy nedorostlí obři, že je zakázáno používat tuto branku?" zeptal se jich ten s bradkou.

"Jste zloději?" zavřel Bavragor a sevřel mohutnými tlapami topůrko sekery.

Muž se přehnaně rozesmál. "Děti, slyšíte? To jsou šprýmaři, ti malí," zvolal přes rameno. "Ne, můj vousatý příteli, ty jsi asi přišel o zrak. Nás nikdo nemůže počítat ani mezi obecný lid, tak jak bychom mohli být sebrankou obyčejných zločinců?"

Skřeti ryčení bylo stále hlasitější a ozývalo se z větší a větší blízkosti.

"Jděte stranou," pronesla černovláška úsečně a prošla skupinkou zaskočených trpaslíků, aniž by se některého z nich dotkla. Zpod opasku se zbraněmi vytáhla kožený váček a z něho vylovila asi prst dlouhý, špičatý a zohýbaný kus železa, se kterým se pustila do zámků. Po chvilce se ozvalo klapnutí.

"Takže přece jen zloději," konstatoval kameník spokojeně.

"V žádném případě, nejdražší," odporoval muž s bradkou. "Furgas je ten nejlepší magister technicus od dob..." mávl rukou, protože ho nenapadlo odkdy, "odnepaměti." Ukázal na ženu. "Dále je mi výslovným potěšením představit vám okouzlující Narmoru, kvůli jejíž kráse usychají růže u starostova domu závistí, a já sám jsem..."

"Neuvěřitelný Rodario," vykřikl Tungdil, který rozpoznal hercův hlas.

Mimovy rysy trochu změkly. "Ctitel mého umění? Kdo by si to pomyslel. Podezřívám jsem vás..." Zarazil se. "No ať mé trefí plný kýbl splašků! Vy jste to nemehlo, které zneuctilo mou scénu, ničitel umělecky tkaného pletiva snů, kterým jsem spectatores držel v zajetí!" Jeho hnědé oči se vyčítavě zahleděly na Tungdilovy holinky. "Ano, to jsou ony, ty darebačky! Tyhle škorně a k tomu ještě jeho proklaté povykování zruinovaly mé umění!"

Bylo slyšet další klapnutí. Narmora otevřela zámky a vytáhla řetězy z petlice, se zařinčením dopadly k zemi. "Jděte!"

"A ty?" otázal se Furgas ustaraně.

Usmála se na něho a věnovala mu dlouhý polibek na ústa. "Já za váma zase zamknu a přešplhám přes hradby. Nechtěla bych, aby se říkalo, že zrovna my jsme zavinili pád tohoto města, protože jsme skřetům otevřeli boční branku."

Trpaslíci vyrazili jako první, za nimi následovali Rodario a Furgas.

Jediný pohled jim prozradil, že tlupy skřetů táboří před branami a boční hradby Mifurdanie je vůbec nezajímají. Dva gardisté, kteří stáli na hradbách, na ně volali, aby zůstali stát a řekli, co jsou zač, na to však ani nepomysleli.

Pouze herec jim zamával. "Dávejte mi pozor na moje divadlo! My se vrátíme, až si tu svou bitvu dobojujete. Přeji vám co nejvíc štěstí," zvolal vesele.

"Tohle není žádná scéna z nějaké divadelní hry, Rodario," pronesl Furgas káravě, protože herec si zřejmě nebyl plně vědom vážnosti situace, a postrčil ho vpřed.

"Ale všechno mi ji tady připomíná," opáčil mim. "Já bych dokázal vytvořit kus ze všeho, i z tady toho, vynikající myšlenka, drahý Furgasi." Zaujal hrdinskou pózu, ruce zapřel v bok. "Já jako nebojácný, udatný strážce, jenž odhalí, že se blíží skřeti a zvítězí v boji proti... no, řekněme, že jich byl půltucet, a tak zachráním město před zničením."

Nad hradbami se najednou zatřepotalo lano. Narmora po něm ručkovala dolů rychle jako vítr a připojila se k jejich skupince, zatímco gardisté k nim s hlasitým voláním přiběhli a honem vytáhli lano zase nahoru, než si ho skřeti všimnou.

Tungdilova skupinka měla naspěch, aby se dostala pod ochranu výběžku blízkého lesa, a tři herci se jich tvrdošíjně drželi.

"Na slovíčko, přátelé zlata a pokladů. Přece byste neměli nic proti tomu, kdybychom se k vám při vašem výletu na povrch na nějakou dobu připojili?" přihlásil se Neuvěřitelný Rodario a jeho opálený obličej se

přítom dojemně rozzářil, jako by musel prodávat nedomrlé ryby a vydělával si tím spoustu peněz. "Časy jsou nejisté a vy s dovolením vypadáte tak, jako byste dokázali kdejaké zelené nebezpečí odstranit z cesty. Naproti tomu my nejsme nic jiného než slabí jevištní umělci." Přejel po sobě pohledem odshora dolů a nastrčil před Tungdila dvě tenké paže, které vypadaly jako násady od koštěte v drahých hávech. "Pohled'te, dva muži, statní jako jednoleté břízky, a jedná krásná, avšak nepřiliš obranyschopná žena, která nosí svou zbroj jen na odiv. Kdyby upadla do spárů skřetů, tak jen bohové vědí, co by s ní ty bestie..."

"Můžete nás doprovázet, nic proti tomu nebudeme namítat," vyhověl Tungdil jejich žádosti. Protože Bo'ndil trpěl následky své žízně a piva a jeho sekery by v případném boji chyběly, budou možná toho žvanila a oba jeho společníky potřebovat, aby rozptýlili pozornost tlupy skřetu, kdyby bylo třeba, zatímco on a jeho přátelé na ty nestvůry zaútočí.

"Neřekl ten chlap právě ,na slovíčko'?" podívoval se Go'mgar nad neutuchajícím proudem hercových řečí.

"Když mají lidi strach, tak moc mluví," připojil Bavragor svůj komentář. "A ten musí mít pořádné plný kalhoty. Viděli jste ty jejich dětský fousky? Tak málo chlupů jsem neměl, ani když mě moje máma kojila," dobíral si je.

Tungdil se pustil lesíkem k horám, kde museli naložit svoje drahocenné poklady. Byl rád, že se jeho přátelé mezi sebou bavili trpasličí řečí a že lidé těm urážkám nerozuměli.

Zabere nám spoustu času, než vynosíme jednotlivé kovové pruty po schodech nahoru a pak je přivlečeme za vodopádem až k poníkům. Toto zpoždění je bude stát čas, navíc to je zpoždění, které jim podle jeho názoru někdo způsobil úmyslně, jen aby je zdržel.

Neodvažoval se ani pomyslet na to, jak daleko se již musel dostat Gandogar se svými průvodci - a zanedával, protože na to teď stejně myslel. Energicky se přinutil soustředit se na cestu a na zvuky lesa.

"Hej, mužíčku, který jste, jak se zdá, vůdcem této skupinky," oslovil ho Rodario a vynořil se mu po boku. Že přítom šlapal po suchých větvích, které se s praskáním lámaly a že se jeho hlas nesl lesem, mu nijak nevadilo. "Podzemšťany..."

"Trpaslíky," opravil ho Tungdil automaticky.

"No dobrá. Trpaslíky, jako jste vy, lidské oko každý den nespátří, a tak se sám sebe ptám, co asi ta vaše pětice pohledává tady nahoře, tak daleko od podzemních říší. Vyhnali vás vaši lidé pryč?"

"Po tom vám nic není, pane Rodario."

"Máte pravdu, po tom mi opravdu nic není. Ale měli byste v tom případě čas, že byste chvilku putovali se mnou a s mými přáteli a zahráli si v nějaké naší divadelní hře?" usmál se. "Kdybyste souhlasili, napsal bych nějaký kus, který by se točil kolem pěti trpaslíků. Byli bychom taková zvláštnost, že by nás chtěli vidět všichni lidé ve Skryté zemi a své penízky by nám přímo sypali."

"Ne, pane Rodario. Máme na práci něco jiného."

"Něco jiného? Co to může být?" Nakrabil čelo. "Hledáte poklady?"

"Ne, Ohnivou čepel," plácl Prud'as z poníkova hřbetu nezřetelně obecnou řečí. "Jdeme do Šedejch hor a tam vykováme zbraň proti Nôd'onnovi a tou mu rozpáráme to jeho tlustý panděro..."

"Buď zticha, ty ožralče," utrl se na něj Boëndal přísně. "Mluv naší řečí, když už musíš všechno vyrazit."

"Neposlouchejte ho," obrátil se Tungdil na herce, v jehož tváři se odrážela nebezpečná zvědavost.

Trpaslík se snažil vypadat vyrovnaně, aby ještě více nerozvířil podezření, že by na těch slovech mohlo být zrníčko pravdy. "Je opilý a fantazíruje."

"Jen ho nechtě fantazírovat, já jsem pozorný posluchač. Umělcům se hodí jakákoliv inspirace," odvětil Rodario ledabyle. "A ta věc se dobře poslouchá, to přiznám bez vytáček. Kdyby se něco takového uvedlo na jevišti, chtěli by to lidi vidět a slyšet. Jen... kde narazím na tak malé lidičky? Děti? Gnómové nebo šotci s falešnými kníry?" Bezmocně zvedl paže. "Ale ne, to by bylo všechno na nic. Potřebuji silné chlapíky, podzemšťany, jako jste vy, aby to vypadalo opravdově. Nechcete raději přece jen jít s námi?"

"My jsme trpaslíci, žádní podzemšťani. Zapamatuj si to." Boëndal se na mima zle podíval. "A mlč už konečně, nebo snad chceš hledat inspiraci v mečích skřetů, až je budeš mít ve svém vlastním břiše?"

Muž potřásl dlouhými hnědými vlasy a vrátil se k oběma přátelům, kde se rozvinula tichá debata.

"Herci," zašeptal Boëndal s povzdechem. "Už vidím, jak ten Dlouhý vyrukuje s tou naší historkou na

každé návsi, ještě než dorazíme do Šedých hor. Když se Nôd'onn touhle cestou doví o našem záměru..." Nechal větu vyznít do ztracena.

"Než nějakou hru dopíše, tak mezitím Nôd'onna dávno porazíme." Tungdil poklepal Boëndalovi na rameno, aby ho uklidnil. Když pak ale zahlédl, že si Neuvěřitelný Rodario nese pod krkem psací pultík a čmára poznámky na první listy, nebyl si už tak jistý. "Vezmeme je s sebou," oznámil po chvíli přemýšlení. "To snad nemyslíš vážně!"

"Myslím. Vezmeme je s sebou do říše Prvních. Ten herec si takovou příležitost nenechá ujít. Tam je necháme trčet, dokud nebudeme mít dost velký náskok nebo dokud to naše poslání nesplníme," zasvětil trpaslíka do svého plánu. "První určitě mají nějaké pohodlné komůrky, ze kterých se nedá utéct a ve kterých si ti tři budou moci pohodlně užívat pohostinnosti našeho národa."

"Pokud nás budou chtít doprovodit."

Tungdil na něho mrkl a měl ze svého nápadu stále větší a větší radost. "Budou. Napovídám mu o trpasličí říši ty nejnemožnější věci a že je musí vidět na vlastní oči." Boëndal si něco zabručel do vousu.

"Upozorním na to ostatní, aby se nedivili."

Pod průhlednou záminkou, že musí přezkoušet, jestli jim zbroje dobře sedí, se Tungdil přitočil nejdříve ke Go?mgarovi a hned nato k Bavrakorovi a tiše je zasvětil do svého plánu.

Přešli přes les a opět kráčeli kolem pobitých jednorožců, kde si Rodario na místě udělal poznámky a skicy těchto kdysi překrásných a mírumilovných tvorů.

Bylo správné, že jsme utekli? Tungdila při pohledu na tato stvoření opět začalo trápit nečisté svědomí, že nechali Mifurdanii a s ní i poslední dva známé jednorožce ve Skryté zemi na holičkách. Bohové, víte, že jsme neměli na výběr.

Skupinka dorazila k úpatí plošiny, podél níž vedla úzká, skrytá cestička k terase s rozhlednou.

"Pozor!" Boëndal se napjatě přikrčil a zvedl vraní zobák, aby byl připraven k boji. Kameník uchopil válečné kladivo a Go?mgar upozornění pochopil jako výzvu, aby se přikrčil za svým štítem.

"Pozor? Proč pozor? Dobří lidé, copak máte za lubem?" divil se Rodario, zatímco žena rovněž vytasila zbraně. Jedna z nich vypadala, jako by ten, kdo ji stvořil, vzal dva ohnuté konce srpů a nasadil je na levou a pravou stranu krátkého držáku, druhá zbraň se vyznačovala rovnými čepelemi. Tak jak se ostří leskla, byla určitě nabroušena na vnitřní i vnější straně. Prsty té ženy byly před útoky protivníka chráněny kovovým košem.

Herec se k ní otočil. "Co máš vlastně v úmyslu, nejkrásnější květo Skryté země?"

Pokud se Tungdil v posledních týdnech něco naučil, tak to, že má důvěřovat instinktům svých přátel, takže i on byl připraven odrazit možnou hrozbu.

Zakrátko i on ucítil protivníky, stále ještě někde schované. Jejich výpary byly ostřejší, sladší než pach skřetů, a přesto zacítil v mírném větříku žluklý tuk.

A v tom se na ně z křoví vrhli.

S rámusem se na ně vyřítila horda goblinů. Za nimi vylezli z křoví dva skřeti, kteří je popoháněli biči se železnými sponami a štváli je proti lidem i trpaslíkům.

Jinak zbabělí goblini máchali krátkými zubatými meči, na nichž zaschla krev posledních obětí.

Poskakovali a hopsali jako opice, jedním dechem ryčeli nenávistí a řvali strachem, a i když to neuměli, oháněli se meči po svých protivnících. Většinou nepřátele zničili pouhou přesilou, a ne udatností. Kde jeden goblin padl, přispěchali na jeho místo tři další, tloukli, kousali a škrábali nebo na protivníky skočili a porazili je na zem.

"Kruh," nařídil Boëndal úsečně. Bavrakor spěchal za ním a táhl Go?mgara s sebou. Tomu nezbývalo nic jiného, než aby tentokrát stál s nimi v jedné řadě. Rodario náhle zmizel, zato Furgas a Narmora se zařadili mezi trpaslíky.

Zbraně trpaslíků bez ustání dopadaly na nepřátele a drtily lebky a kosti. Přesto si museli dávat pozor, aby jim žádný z hbitých útočníků nevpadl do boku. Go?mgar se zabarikádoval za svým štítem, jeho krátký meč vyrážel jako maličký stříbrný blesk vpřed a probodával těla, jen chatrně chráněná koženou zbrojí. Krev, jež vypadala spíše jako hnis, mu stříkala na štít a stékala po něm dolů.

Žena bojovala třikrát rychleji než trpaslíci, díky jejím lehkým, avšak nevýslovně ostrým zbraním jí nebyli goblini rovnocennými protivníky. Boj se brzy začal vyvíjet ve prospěch lidí a trpaslíků, až skřeti zbičovali

své menší příbuzné tak tvrdě, že ti se ve smrtelném strachu opět vrhli na obklíčenou skupinu. Jejich masový útok se těsně sevřel kolem kruhu obránců. Trpaslíci si při výpadech navzájem překáželi, dlouhá špice vraního zobáku a násada válečného kladiva se do sebe zapletly a Bavrakor ztratil zbraň. Na Jednookého okamžitě skočily dvě, tři stvůry a strhly ho k zemi. Další pronikaly mezerou dovnitř do jejich kruhu a přivedly Tungdila zle do úzkých.

Tu se ozvalo hlasité zasyčení a mezi dvěma stromy vyrazil k nebi s hlasitým svištěním a praskáním oblak jedovatého zeleného kouře. V mlze bylo nezřetelně vidět obrysy obrovské dvouhlavé příšery. Ta vyrazila ohlušující řev a z huby, vyzbrojené mohutnými zuby, vyplivla na gobliny jasné plameny. Dvě z bestií se staly obětí ohně, ostatní stály ztuhlé hrůzou.

Chvilka nepozornosti trpaslíkům stačila, aby mohl Bavrakor zvednout kladivo a těch několik málo goblinů v jejich kruhu umlátit na kaši. Rovněž Tungdil s Boëndalem přešli do útoku.

"Jestli se ta nová potvora pustí naším směrem, vezmu si ji na starost," ozval se Boëndal. "Dokud se stará o gobliny, necháme ji na pokoji."

Narmora vyklouzla z jejich kruhu, zmizela v nejbližším houští a zakrátko se vynořila za jedním z těch poháněčů s bičem. Zakřivené čepele proťaly mohutný zátylek prvního skřeta a ten se trhanými pohyby zřítit k zemi. Pak se hbitě vyhnula biči druhého skřeta. Přikrčila se, odrazila se od země, skočila přímo před něho a vrazila mu zbraň s rovnými čepelemi přímo do břicha. Úzké špice pronikly kroužky brnění a kůži až do vnitřností a nestvůru zabily.

Neznámá nestvůra a porážka jejich velkých průvodců nahnala goblinům nesmírný strach, takže se dali na divoký útek, při němž se rozptýlili do všech světových stran. Na místě zůstalo třicet zabitých.

"Teď jdeme na tebe, ty odporné Tionovo sémě," zabručel Boëndal, sklopil hlavu a zaútočil na vrhače plamenů, který se rychle stáhl do řídnoucí mlhy.

"Stůj," zarazil Furgas válečníka. "To je Rodario!"

"Co?" zamrkal Bavrakor, jenž se právě rozmáchl kladivem a setrvačnost úderu ztlumil tak, že se otočil kolem vlastní osy.

Zaslechli hlasité šelestění a pak se ozval hlučný smích. "Asi už utekli," slyšeli jásat mima předtím, než ve svém příliš dlouhém koženém oděvu vylezl z chrástí. V pravici držel obrovské hlavy, v levé ruce chůdy, s jejichž pomocí se natáhl do výšky.

"Však jsem si myslel, že vám jako nestvůra prokážu větší služby než jako bojovník. Moje odborné znalosti stačí akorát tak na jeviště nebo na pobavení nepřátel. Proto jsem nakvap sáhl po několika pomůckách, abych těm miniaturním bestiím taky jednou předvedl něco, před čím by měly mít respekt. Alchymie je báječná věc."

"Málem jsem tě zabil," pronesl Bavrakor nepřítomně.

"Takže se dá říct, že jsem vypadal opravdově?" zahlaholil Rodario a chápal jeho slova jako kompliment. Hluboce se uklonil. "Co teď, vážení spectatores? Žádné plácání rukama?" prohodil zklamaně, když na něho trpaslíci i potom pouze nechápavě zírali.

"Lidi jsou šílený," konstatoval Bavrakor suše. "Vždycky jsem si myslel, že Boëndila nic netrumpfne, ale tenhle ten překonává všechny šílenosti, jaký jsem kdy viděl."

"Ale jeho šílenost nám prokázala obrovskou službu," zamával mu Tungdil skutečností před očima. "Bez ní by jsi byl nejspíš mrtvý, Bavrakore. Bestie z papíru a z látky a my na to naletíme..." Musel se rozesmát a ostatní trpaslíci se k němu po počátečním váhání připojili.

Herec se opět uklonil, tentokrát se široce šklebil. "Děkuji, děkuji. I tohleto se mi zamlouvá, neboť podle toho, jak hlasitě se veselíte, se vám mé představení zřejmě líbilo."

Tungdil považoval tento okamžik za příhodný a přivolal lidi k sobě. "Poradil jsem se se svými přáteli," svěřoval se jim s tajuplným výrazem v tváři. "Projevíte se jako důvěryhodní, a tak byste se měli dovědět o nás pravdu. Jsme na cestě do trpasličí říše Prvních, ke klanům, které na západě chrání vstupy do Skryté země proti všem vetřelcům."

"Chápu. Sbíráte síly, abyste se mohli postavit Nôd'onnovi," usuzoval dychtivě Rodario. "Nebyly ty zvěsti o Ohnivém čepeli nakonec pravdivé?" Neprodleně hledal pero.

"Chtěli bychom vám navrhnout, abyste nás doprovodili k Prvním, abyste viděli, jaká nádhera tam vládne. To a nějaké zlatáky budou odměnou za vaši pomoc."

Když Tungdil postřehl, že jeho slova zabírají pouze na ješitného herce, opěvoval krásu, jakou sám ještě nikdy neviděl, pro technika Furgase si vymyslel ty nejpodivuhodnější konstrukce, jaké kdy trpaslíci údajně stvořili, a vyprávěl o zbrojích a špercích, doufaje, že jimi naláká tu ženu. Když se probojoval ke konci své dlouhé řeči, čekal netrpělivě na odpověď.

Zděšeně si všiml, že Bavragor drží ruce na topůrku zkrvavené sekery a je zřejmě připraven, že na ty tři lidi zaútočí, kdyby jejich nabídku odmítli. Vypadalo to, že stejně tak je připraven k boji i Boëndal.

"Mohl bych pak otevřít nové divadlo," dumal Rodario a hladil si bradku. "Furgasi, představ si, s jakou technikou bychom mohli vyjet! Uvidíme věci, jaké ještě před námi žádný člověk neviděl."

"Pro mě za mě," souhlasil Furgas a jen Narmora vypadala všelijak, jen ne šťastně. Rodario vlepil ženě polibek a láskyplně ji pohladel po hlavě, žena však pevně sevřela ústa. "A ona bude taky souhlasit, že ano?!"

Tungdil ji důkladně pozoroval. Byla to žena, která v Curiosu představovala alfku. Ale její obličej se elfimu moc nepodobá. Je to žena, kterou šťastné okolnosti obdařily větší krásou než jiné ženy její rasy. "Smím se zeptat, kde jste se naučila takhle bojovat?" zeptal se jí nedbale. Zvedl ruku a ukázal na zbraně, zavěšené v úzkých kožených pochvách na širokém opasku. "Jak se tomu říká? Takové jsem ještě nikdy neviděl."

"Jmenují se půlměsíc a sluneční paprsek. Sama jsem si je vymyslela."

"Vy?"

Furgas jí dal další políbení. "Ona v našem kusu představuje alfku a my si řekli, že bychom měli alfům dát zbraně, jaké jsou jen málokdy k vidění," vysvětlil a celý přitom zářil pýchou nad nápaditostí své družky.

"Trvalo nám dlouho, než jsme našli jednoho kováře, který je dokázal zhotovit."

"To vám rád věřím," pronesl Tungdil a pro tuto chvíli se s jeho odpovědí spokojil. Ukázal na strmou stezku. "Půjdeme tam nahoru, než goblini znovu posbírají odvahu."

Tungdil si však nadále myslel svoje. Takové zbraně si nikdo jen tak nevymyslí, a už vůbec je pak neovládá tak dokonale jako Narmora.

V Boëndalově a Bavragorově tváři vyčetl, že si myslí to samé co on. Tahle žena, říkali si, byla opravdová a vynikající bojovnice, která se z nějakého důvodu zdržovala raději na jevišti než na bojišti.

Trpaslík zahlédl ve Furgasových očích něhu, když tu ženu sevřel v náručí. Mohla za to snad její láska k tomu muži, že se k válce obrátila zády? přemítal. Příležitostně se jí na to zeptá. Určitě byla žoldákem v Idoslánu nebo u královny Umilante. Ale na to ještě vypadá moc mladě.

Furgas a Narmora pomohli herci vysoukat se z jeho dlouhatánských kalhot. Go?mgar se staral o svoje vyděšené poníky, kteří jim během boje kupodivu nikam neuprchli. Bo?ndil pořád ještě ležel na hřbetě malého koníka, hlasitě chrápal a vyspával opičku.

"Jen si ho poslechněte," prohodil Bavragor: "Ten poseká celý les."

"Už se těším, jak se bude tvářit, až uslyší, že propásl bitvu," poznamenal Boëndal se škodolibou radostí.

"Samým smutkem se už nikdy nedotkne piva."

Jako malé procesí vystoupali nahoru na plošinu, odkud mohli spatřit Mifurdanii i celé okolí. Nad městem visel hustý kouř, kolem se hemžily malé černé body. Nezdálo se, že by obránci mohli proti Nôd'onnovým hordám dosáhnout vítězství. Pod tímto tísnivým pohledem potměněla dokonce i hercova zářivá mysl.

Narmora nezúčastněně stála na kraji plošiny a pozorně sledovala les pod nimi, zatímco Furgas odešel spolu s trpaslíky k vodě, aby ze svých věcí smyl krev goblinů.

"Kam teď půjdeme?" vyptával se, když si všiml, že tu nahoře nevede žádná další cesta.

"Zase zpátky dolů, jakmile něco naložíme," odpověděl mu Tungdil.

"Než jsme se vydali do Mifurdanie, schovali jsme tady dárky pro První. Leží v malé jeskyňce za vodopádem."

"Máme vám pomoci?" nabízel se Furgas.

"Ne, není třeba," odmítl trpaslík. Chtěl zabránit, aby vypátrali tajemství štol. "Trochu si odpočítejte, abyste později mohli držet stráž, až budeme odpočívat my." Kývl na něj a spolu s Go?mgarem, Bavragorem a Boëndalem se vrátil do tunelu.

Byla z toho otrocká dřina. Plahočili se hodinu za hodinou, dokud nevyvlekli pruty zlata, stříbra, palandia, vraccasia a tiona nahoru. Námaha v tunelu a vlečení nákladů měly za následek, že po setmění unaveni

zalehli na skále a usnuli.

Bo?ndil se z kocoviny probral krátce předtím, než ulehli, a hrozně se styděl - ne kvůli tomu, že toho tolik vyzunkl, ale protože toho tak málo snese, jak mu dal Bavragor jednoznačně najevo.

Na skupinku herců se díval s krajní nedůvěrou a raději s nimi prohodil jen pár slov. Protože zmeškal bitvu s gobliny, nemohl ocenit jejich bojovnost, a dokud ho nepřesvědčí tak jako ostatní, nebude se k nim chovat příliš přátelsky. Rodariův šarm se od něho odrážel bez sebemenšího účinku.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, na podzim 6234. slunečního cyklu

"T

vá říše patří nám, Gundrabure," pronesl alf stojící vedle velkokrálovy postele. Obklopovala ho černá a díky ní byl téměř neviditelný. "Prostě si ji vezmeme - tak jako jsme si už vzali říši Pátých."

"A ty proti tomu nebudeš moci nic udělat." Z temnoty místnosti se vynořil obličej dalšího alfa a probodával velkokrále pohledem. Černě vytetované symboly, které ještě více zdůrazňovaly jeho bledou pleť, se mu skvěly ve tváři a propůjčovaly jí vzhled, který naháněl strach. "Budeš mrtvý, budeš sedět ve věčné kovárně svého boha Vraccase a žalostně naříkat."

"Všichni na tebe zapomenou, ty slaboučký starý trpaslíku," prorokoval mu třetí alf, jenž se nehlučně zjevil z temnoty a nyní stál velkokráli u nohou. "Jsi velkokrál, který chtěl v posledních dnech mnohého dosáhnout a nic z toho nezvládl." Zaposlouchal se, fialové oči obrácené ke stropu. Zaznělo pronikavé bušení, do skály se zaseklo dláto. "Slyšíš, Gundrabure? To jsou klany Druhých. Odstraňují tvoje jméno, protože jsi byl špatný panovník." Z jednoho dláta jich rázem byly tisíce, řinčení a bušení kladiva se Gundraburovi zadíralo do hlavy. "Nic tě nikomu nebude připomínat, tvůj čas se bude nazývat Bezejmenný čas, po kterém následovala potupa porážky. Tvou vinou, trpaslíku. Tvou..."

"Gundrabure! Gundrabure!"

Alfové se otočili ke dveřím, které někdo rozrazil dokořán. Do místnosti vniklo jasné světlo.

"Brzy se uvidíme," rozloučili se všichni najednou a zmizeli v černotě, kterou ani jeho oči nedokázaly proniknout.

"Gundrabure!"

Velkokrál se celý vyděšený, rozechvělý a s bušícím srdcem probral ze snu a velice dlouho mu trvalo, než se zase zorientoval ve skutečnosti. Zaúpěl a přejel si rukou po tváři.

Vedle něho seděl na posteli Balendilín, otíral mu z čela studený pot a hadřík vykroutil do malé misky, postavené na velkokrálově břiše. Miska se začala nebezpečně naklánět. "Trápila tě nějaká noční můra," pronesl rádce konejšivě a stiskl mu ruku.

"Oni na mě čekají," zašeptal Gundrabur zděšeně a vypadal ještě starší než obvykle - prastarý trpaslík, který se málem topil v prostěradlech. "A mají pravdu." Rychle, ale s několikerým zadrhnutím, mu povyprávěl o svém snu. "Balendilíne, svoji postel už živý neopustím," povzdechl si. "Přitom jsem tolik chtěl zemřít v boji proti Nôd'onnovi nebo aspoň ještě jednou v životě rozpoltit nějakému skřetovi hlavu." Usmál se a zároveň zakašlal. "Démoni sami vědí, odkud tahle slabost přišla."

Nejen démoni, i Balendilín si dokázal velice dobře domyslet příčinu Gundraburova stavu. Po pivu, které si dali hned po rozmluvě s Bislipurem, se tři dny cítil mizerně, jeho žaludek se vzpíral jakémukoliv jídlu a pití a dostal i horečku. To, co on se svou zdravou konstitucí překonal poměrně dobře, byla pro staříckého velkokrále hotová spoušť.

Mezitím se dozvěděl, že služebník, který jim přinesl jídlo, se cestou srazil s Bislipurem. Bislipur se v záludnostech vyznal tak, jako by chodil k šotkům do učení, nedalo se mu však nic dokázat.

Tímto úkladem, tímto pokusem otrávit velkokrále, dospěl Bislipur do stádia, kdy se z něj stal vrah. Vrah nejvyššího vládce našeho národa. Balendilín si potají přísahal, že ho při sebemenších důkazech obžaluje ze zrádných činů, nechá odsoudit a popravít. A jestli se jeho protivník brzy nedopustí nějaké chyby, tak se on sám postará, aby se jedné dopustil.

"Nemám žádné potomky, a proto jsem tě jmenoval svým nástupcem," pronesl Gundrabur slabě. "Ty povedeš klany Druhých a budeš jim lepším králem, než jakým jsem byl já."

Balendilín zlehka setřel perličky potu z vysokého čela. "Byl jsi dobrý král," odporoval mu, "a pořád ještě jím jsi."

Gundraburovy oči zvlhly. "Chtěl bych k Vysoké bráně, kde jsem vybojoval své nejlepší bitvy."

"To není dobrý nápad. Takový výlet tě může ve tvém stavu zabít."

"Pak to bude Vraccasova vůle a tobě se uvolní místo!" Velkokrál postavil misku stranou a vztyčil se.

"Moji sekeru, moji zbroj," nařídil a s každým kouskem zbroje, který si navlékl, se mu vracel kus jeho dřívější statnosti. Kožená kazajka, lehká kroužková košile po kolena, kamennými šperky zdobené kovové výztuže kolem krku, ramen a hrudi, k tomu přibýly helma a rukavice, kožené kalhoty a železem vyztužené holínky. Nakonec vzal sekeru, jejíž toporo mu sahalo až k bokům, a kráčel ke dveřím. Rádce ho žádal, aby to nedělal, ale jeho slova neměla žádný účinek, velkokrál se rozhodl, že svůj záměr uskuteční, a s trpasličí zatvrzelostí se od něj nenechal odradit.

Společně pochodovali chodbami trpasličí říše. Balendilín velkokrále podpíral jak cestou, tak i při všech krátkých přestávkách, které vždy po několika schodech museli udělat. Konečně se dostali k hrázi, kterou jejich předkové zřídili proti záplavě skřetů a ostatních bestií, a vystoupili na nejvyšší ochoz. Gundrabur se zasténáním usedl na nízký kámen mezi dvěma výčnělky cimbuří. Pot se mu řinul po tváři, ruce i nohy se třásly, ve tváři však měl šťastný výraz. Jak si jižní vítr pohrával s jeho bílými vlasy, průhlednými jako tenoučká vlna, přivřel slastně oči.

"Určitě si myslíš, že Bislipur něco namíchal do piva a že kvůli tomu jsem tak slabý," promluvil. "A já si myslím, že máš pravdu. Ale i když on bojuje všemi prostředky, nebud' takový jako on, Balendilíne, jen abys ho porazil, jinak budeš i ty stejně špatný a podlý."

Balendilín přistoupil ke svému pánovi a pozoroval ho. "Co jiného můžu proti němu dělat? Copak se nehasí oheň ohněm?"

"On se prozradí a pak musíš být na místě, aby všichni na vlastní oči viděli jeho falešnost a aby od něj odpadli i jeho nejlepší přátelé. Předtím však zachovej mlčení, jinak o tobě budou klany Čtvrtých tvrdit, že jsi obyčejný křikloun. Voda uhasí oheň důkladněji a nezanechá po sobě vypálená místa, jaká by napáchal druhý oheň." Gundraburovy kalné oči k němu pohlédly. "Tentokrát bud' jako voda, Balendilíne, ku prospěchu všech trpaslíků." Jeho pohled sklouzl po širokém příkopu, v němž ležely ztrouchnivělé kosti nesčetných bestií. "Během mé vlády nepronikl na tuto stranu ani jediný skřet," zamumlal a v jeho hlase zazněla troška hrdosti. "Uchránili jsme Skrytou zemi před těmi Tionovými zplozenci. Nyní ji zachraňme před hrozbou zevnitř."

Chvilí mlčel, opájel se pohledem na majestátné skály a zkoumavě nasával večerní vítr.

"To tys mi je poslal, věrný příteli?" zašeptal vděčně. "Chtěl jsi mi poskytnout příležitost zemřít jako válečník?" Zvedl sekeru a palcem prověřil její ostří.

V tutéž chvíli začaly stráže na cimbuří bít na poplach. Zpozorovaly blížící se nestvůry. Hlaholící rohy povolávaly trpaslíky do zbraně, vrata do pevnosti se rozlétna, válečníci určení k střežení hradeb opustili přístřešky a spěchali po schodech nahoru na ochozy.

Balendilín pozorně sledoval tvář svého krále, která mu mládla před očima. Pach nenáviděných skřetů vrátil oheň do výhně jeho života, zpevnil ruku držící násadu sekery a sílu, s níž ji velkokrál držel, a zjasnil mu zrak. Zázrak!

"Nech spustit most," nařídil Gundrabur a vyskočil. Nohy, které se ještě před pár okamžiky třásly pod tíží kroužkové košile, ho s lehkostí unášely a zdálo se, že o několik palců povyrostl. "Chtěl bych vidět, jestli jsou skřeti stejně na nic jako za mých mladých, velkých časů a jestli je jeden starý trpaslík dokáže zahnat na útěk."

Když se zvedla brána, pilíře vyjely ze dna příkopu a první kamenné desky se spojily v cestu vedoucí přes soutěsku, zformovalo se pět set trpaslíků do eskorty pro svého velkokrále.

Balendilín podnikl poslední pokus. "Gundrabure, při tom zemřeš. Prosím tě..."

Starý trpaslík mu položil ruku na rameno, pak mu ji podal a silně stiskl. "Chci zemřít, můj drahý příteli, než úplně ztratím sílu. Bislipur se nebude radovat při pomyslení, že mě podle zavraždil," zašeptal mu a dlouze ho objal. Dočkám se slavné smrti, jak příslušníku našeho národa náleží. Všichni na to budou vzpomínat s úctou." Vyprostil se z objetí svého přítele a rádce. "Prvních deset skřetů, které pobiju, jsou za tvou ztracenou paži. Žij blaze, Balendilíne, znovu se uvidíme ve Vraccasově kovárně," usmál se na něj

a obrátil se. "Hej, vy válečníci z Bero'nova kmene!" vykřikl nahlas. Zdi pevnosti vracely jeho hlas zpátky a zanášely ho ještě dále. "Bojujte se mnou a braňte naši říši a Skrytou zemi."

Trpaslíci začali nadšeně jásat a radovali se, že jejich velkokrál vytáhl s nimi po jejich boku proti skřetům, neboť o utrpení, které mu někdo zákeřně způsobil, nic netušili.

Zase se uvidíme. Balendilínovi se sevřelo hrdlo, když se zahleděl za svým přítelem, jak vzletně kráčí branou na most, krytý před palbou střelců z kuší a katapultů, aby se vrhl do boje zblízka.

Trvalo dlouho, než zazněl děsivý výkřik, že Gundrabur padl. Ve stejnou chvíli se Balendilín navzdory velkokrálově radě rozhodl stát se ohněm a zničit Bislipura. Nemáme v povaze být vodou, pomyslel si zuřivě. My milujeme oheň.

* * *

Pátého dne po velkokrálově smrti zůstávalo v říši Druhých nadále vše beze změny. Tisíce trpaslíků ze všech klanů se shromáždily v obrovské hale smutku, která vyvolávala dojem, že sloupy, které ji podpírají, sahají do nekonečné výšky.

Uprostřed stál kamenný sarkofág, zhotovený nejlepšími kameníky kmene a opatřený těmi nejkrásnějšími rytinami, oslavujícími Gundraburovy činy. Jeho tvůrci věnovali pozornost především poslední, vítězné bitvě se skřety u Vysoké brány.

Do horního krytu byl vytesán trpaslíkův dokonalý, i když poněkud mladší obraz, mramorový Gundrabur ve své nejlepší zbroji, prsty sevřeny kolem topůrka sekery.

Sarkofág byl vystaven na vyvýšeném místě, aby ho bylo dobře vidět i z poslední řady a z velké dálky.

Tenké sluneční paprsky na něj padaly otvory ve skále ze všech čtyř světových stran a halily ho do nadpozemského lesku.

Je čas se rozloučit. Vážný Balendilín krácel po schodech nahoru k sarkofágu, přiblížil se k nohám zesnulého panovníka a zůstal před ním stát. Poklekl a sklonil čelo, aby padlému projevil náležitou úctu.

Poté se zvedl a odhodlaně se rozhlédl po zástupech trpaslíků, jejichž nejvyšší hlavou měl nyní být.

"Ucítil nepřátele u Vysoké brány ještě předtím, než je objevily stráže. Vždycky vypátral naše nepřátele dříve než všichni ostatní a ochránil nás před nimi," zvolal hlasitě. Bezděčně sklouzl pohledem k

Bislipurovi, jenž s klany Čtvrtých postával na kraji shromáždění, ale nedovolil si nepřijít na Gundraburův pohřeb. "Náš král odchází dříve, než se mu podařilo uskutečnit svůj velký sen o posílení vzájemnosti všech kmenu našeho národa, zahájil však něco nového, něco velkolepého. Přisahám při Vracasovi, božském kováři, že jeho cíle jsou nyní mými cíli a já si nedopřeju odpočinek, dokud jich nedosáhnou."

Shromáždění dali najevo souhlas tím, že udeřili násadami seker o podlahu. V podzemí horou zarachotila bouřka.

Více slov ze sebe Balendilín nevypravil, protože mu smutek sevřel hrdlo. Tak přešel k hlavě sarkofágu, kde políbil čelo velkokrálovy podobizny, ještě jednou poklekl a sestoupil dolů.

Přichvátało padesát nosičů, do nenápadně připevněných úchyťů sarkofágu vsunuli dlouhé tyče a na povel ho zvedli. Mlčky nesli břemeno po schodech dolů a pak prošli halou, aby se trpaslíci mohli mrtvému vládci naposledy poklonit předtím, než bude odnesen do haly králů.

Za rakví krácel Balendilín, který bude jednu noc sám držet stráž u krále. Až příštího dne ráno vyjde z krypty, ponese korunu Druhých a jednoho dne nalezne odpočinek vedle Gundrabura.

Koutkem oka postřehl, že se Bislipur posunul do první řady. Trpaslíkovy oči si ho měřily, jako by chtěly proniknout do jeho myšlenek a dozvědět se, co mu od něj hrozí. Máš se čeho obávat, Bislipure.

Spravedlivému trestu neujdeš. Balendilín upřeně hleděl před sebe a předstíral, že si mohutného trpaslíka vůbec nevšiml.

Nosiči dospěli do haly králů a umístili sarkofág na připravenou čedičovou podestu. Do skály byl vyražen nový otvor pro světlo, takže slunce Skryté země ozařovalo Gundraburovu kamennou tvář.

Trpaslíci opustili rozlehlý sál, v němž se nacházely tělesné pozůstatky králů Druhého kmene, spočívalo jich tam dvacet šest.

Balendilín se odebral ke spodnímu konci sarkofágu, opřel topůrko sekery o zem a pravou rukou sevřel hlavici zbraně. Trpaslíkovy oči se zahleděly na kamenné rysy přítele a vládce. Sbohem, Gundrabure. I on sám se proměnil v kámen, přestal vnímat čas. Při pohledu na sarkofág se jeho myšlení zastavilo, hlava se mu zcela vyprázdnila a vznášela se na vlnách smutku.

Chvilkami si namlouval, že ho šeptem oslovují nějaké hlasy, duchové ostatních králů, ale nic jim nerozuměl.

Legendy Druhých vyprávěly, že duše zesnulých králů přicházely z Vraccasovy kovárny a důkladně následovníky prověřovaly, neboť si vyhradily právo budoucí krále podle svého soudu zamítnout. Vyskytli se následníci trůnu, kteří zůstali za branami haly a nikdo je již nikdy nespáčil.

Balendilín zůstal tohoto osudu ušetřen.

Když příštího rána vyšel branou ven, celý polámaný, unavený a vyčerpaný, přivítaly ho stejně početné zástupy trpaslíků úklonou a bušením násad seker. Pozdravily nového krále a aby se rychle občerstvil, podaly mu sladové pivo, chléb a šunku.

Balendilín si vzal malý kousek chleba a šunky, spláchl ho pivem a vyšplhal na podestu, na níž předtím stál Gundraburův sarkofág.

"Já po tomto titulu netoužil," pronesl nahlas a zřetelně. "Rád bych viděl Gundrabura na trůnu dalších sto cyklů nebo i víc a věrně bych mu sloužil, ale dopadlo to jinak. Vraccasovo kladivo dopadlo na našeho krále poté, co pozabíjel čtrnáct skřetů a byl zasažen čtyřmi šípy." Rozhlédl se po davu. "Avšak jmenoval mne svým nástupcem, a tak se vás táži: chcete mne jako nového krále?"

Ze všech stran k němu zaléhalo hlasité "Ano," znovu zabušilo dřevo o kámen, pak provolali jeho jméno a Balendilínovi z jejich oddanosti zamrazilo v zádech.

"Zvolili jste. Věřím, že na Gundrabura nikdy nezapomeneme a že jeho sen uvedeme v život," zvolal.

"Ochrana Skryté země je naším společným úkolem, je jedno, o který kmen a klan se jedná." Hledal v davu Bislipura a našel ho tam, kde stál i včera. "Pojď ke mně," požádal a natáhl k němu ruku.

Trpaslík k němu zaraženě zámířil, s kulháním vyšplhal na podestu a pozdravil nového krále kývnutím hlavy. Studené hnědé oči na něj nejistě hleděly.

"Naše kmeny už nemají velkokrále a oba trpaslíci, z nichž se jeden tohoto úřadu ujme, právě absolvují poslední zkoušku. Není žádným tajemstvím, že Bislipur a já jsme protivníky v tom, co si přejeme. Slibuji, že dokud se jeden z těch dvou uchazečů nevrátí zpět, náš spor ukončím, aby se vztah mezi našimi kmeny neprohloubil a nedošlo snad dokonce i k nepřátelství." Napřímil se. "Považte: každý spor mezi námi trpaslíky posiluje zlo. Ať už příští velkokrál nařídí cokoliv, budeme ho poslouchat a následovat."

Balendilín podal protějšku nataženou ruku. "Sdílíš můj názor?"

Bislipur nemohl dělat nic jiného, musel si s ním plácnout, ale v žádném případě při tom nevypadal poníženě nebo vztekle, a to zase zarazilo krále.

"Přisahám, že stejně jako ty se zdržím přemlouvání v radě kmenů, dokud se jeden z obou uchazečů nevrátí," opakoval zřetelně králova slova. "Chceme každý něco jiného, máme však stejného nepřítele: zlo. Bylo a bude úkolem našeho národa ničit je bez ohledu na to, v jaké podobě se vyskytne."

Trpaslíci jim oběma provolali slávu. Ti si zatím podali ruce a pevně si pohlédli do očí. Nikdo jiný neviděl, že si jejich pohledy vyměnily navěky trvající přísahu vzájemného nepřátelství.

"Abyste viděli, jak vážně to se svou přísahou myslím, navrhuji, abychom boj proti zlu zahájili okamžitě," prohodil Bislipur. "Můžeme připustit, aby skřeti vraždili a drancovali před branami Obrosmrťi?" Obrátil se k trpaslíkům. "Já říkám ne!"

Hlasitá zvolání mu dala za pravdu a poskytla jistotu, že se mínění ostatních shoduje s jeho názorem.

"Poslal jsem tunely skupinu posílů na sever ke klanům Čtvrtých, aby se vrátili s pěti tisíci našich nejlepších bojovníků," oznámil zaskočenému Balendilínovi i celému shromáždění. "Klany Čtvrtých a Druhých osvobodí celou oblast od skřetů. Společně!" Zvedl ruce a zamával ve výši dvouhlavou sekerou, ta se zaleskla, když na ni dopadl sluneční svit. "Poskytněme Gundraburovi kus jeho snu o sjednocené armádě trpaslíků!"

Shromáždění zajásalo a bušením dalo najevo své nadšení, až se žula rozechvěla.

Ty bastarde. Balendilín se zatvářil mile a umně zakryl nepříjemné překvapení. Já vím, co máš ve skutečnosti za lubem, myslel si, zatímco si pohledem měřil Bislipurův tvrdý obličej. Přitáhneš si sem armádu, aby ses proti mně pojistil. Nebo teď snad sám toužíš po trůnu velkokrále, abys tak prosadil tu svou válku proti elfům?

Bislipur se k němu obrátil, v očích ledový, nelítostný výraz. "Hon brzy začne, králi Balendilíne," slíbil mu a sešel po schodech dolů. Otázku, kdo se stane obětí štvance, nechal otevřenou.

II

Skrytá země, kouzelná říše Oremaira,
pozdní podzim 6234. slunečního cyklu

P

o chladné noci ohlašující brzký příchod zimy naložili trpaslíci následujícího dne ráno pruty na poníky a vyrazili na západ. Od města již nestoupaly k obloze žádné oblaky kouře, domy byly opuštěné, před hradbami klidně a nehybně ležely malé černé puntíky. Každá tečka představovala jednu mrtvolu a rovina kolem Mifurdanie byla zbarvená do černa.

Tungdil nenáviděl skřety a Nôd'onna víc než kdy předtím. Dobré louky, Mifurdanie, nesčetné vesničky, statky a samoty, půlka Skryté země je v plamenech. Kdesi v dálce na severozápad od nich se zvedalo mračno prachu, tím směrem musela armáda skřetů od táhnout. Já se nikdy nevzdám.

Cestou pojídali sušené ovoce a chléb, což trpaslíci polykali jen s krajním odporem, nic jiného však již neměli. Ve spěchu si v Mifurdanii nestačili obstarat čerstvý proviant a zpátky se nikdo z nich nechtěl vracet. Go?mgar nicméně během cesty našel pár hřibů, které si trpaslíci dali syrové.

"To je doopravdy vezmeme s sebou do potrubí?" Bo?ndil vrhl rychlý pohled přes rameno dozadu, kde kráčeli tři lidé.

"Nejdříve počkejme, co najdeme po osmdesáti mílích," prohlásil Tungdil. "Možná tam ten vchod ani není a my budeme muset dále pěšky."

"Potom jsem pro, abychom koupili poníky pro všechny," přihlásil se Go?mgar.

"Těm tvým tenkým nožičkám vůbec neuškodí, když je budeš chvíli používat," poznamenal Prud'as opovržlivě. "Dokonce i ta ženská je silnější než ty. Hejbní kostrou a chovej se jako dítě kováře."

Po dvou obězích v hustém neustávajícím dešti doputovali na planinu, lemovanou ze severu horami. Na Tungdilově mapě se ty kopečky nazývaly "Královské kameny" a na jejich úpatí se rozkládalo město Králův kámen. Trpaslík si vzpomněl, že o tom namyšleném hnízdě četl v Lot-Ionanových knihách. Tady si vydržovala nižší šlechta z království Weyurn nákladné domy a malé paláce. Ne že by tam byl tak dobrý vzduch, ale kvůli prestiži a plesům.

"Koupíme si poníky a pojedeme dále," oznámil ostatním, zatímco docházeli k bránám Králova kamene.

"Ale nepůjdeme až do centra města, kde si bohatci postavili příbytky. Proviant a zvířata bychom měli dostat v méně honosných čtvrtích."

"Nesmírně politováníhodné," zahuhňal Rodario a napodoboval při tom blazeovaný tón šlechticů. "Člověk žil v sousedství bohatých, a přece nikdy neměl možnost odskočit si do Králova kamene." Uklidnilo ho, když uviděl masivní hradby a značné množství vojáků. Tyto hradby skýtaly dostatečnou ochranu před všemi těmi černými a zelenými kůžemi. "Mohli bychom uspořádat malé, improvizované pohostinské představení," obrátil se s rozzářenými očima na oba své průvodce. "Jedno improvizované divadélko, co tomu říkáte? Tou skromnou odměnou bychom si naplnili naše prázdné váčky, abychom v budoucnu nemuseli strádat o hladu."

"Umíš mluvit taky normálně?" zabručel Prud'as a přešel si po štětinatých lících, nutně už potřeboval oholit.

"Mluvím, jak se mi zamlouvá, pane trpaslíku," opáčil herec dotčeně. "Existují bytosti, které ovládají větší šíři výrazových možností než jen nevrle mručení, bručení a říhání. Proč bych měl skrývat své vzdělání, když ani vy neděláte tajnosti s tím, že vám chybí?"

"To jsem zvědavěj, co budeš z takovejch keců mít, až narazíš na nějakou sviňskej rypák," zabručel trpaslík nenávistně.

Naproti tomu Boëndal chtěl vědět, jak herec dokázal proti goblinům rozpoutat celý ten proud plamenů. Rodario se rozzářil. "To si vymyslel Furgas, je to vlastně trubička plná silně hořlavých semínek plavuně. Semínka vyfouknu a pomocí doutnajícího knotu je zapálím. Semínka pak vyletí z hlavy nepravé bestie a ta hned plívá oheň." Vyhrnul si rukáv. "Když vystupuji jako magus, mám tu i jednu menší variantu.

Přípevním si trubičku k předloktí. Jeden konec s malým pazourkem směřuje dopředu, na opačném konci je malý kožený pytlík, naplněný vzduchem a semínky plavuně." Divoce gestikuloval, aby se jeho popis

stal názornějším. "Když stlačím pytlík, vystřelí semínka předkem ven. Zároveň se tím stlačením posune šňůrka, ta zatlačí pazourek dozadu, vystřelí jiskra a ta zapálí vylétající semínka." Jeho ruce napodobovaly pohyby ohnivé koule. "Kouzelná moc a s ní i magický oheň jsou hotovy."

Boěndal pozorně naslouchal, pak věnoval Furgasovi uznalý pohled. "Důvtipný vynález." Magister technicus mu poděkoval kývnutím hlavy.

Před bránou se na sebe tlačily káry a povozy obchodníků a uprchlíků, kteří unikli peklu Mifurdanie. Gardisté kontrolovali náklad a důkladně si zaznamenávali, co obchodníci a sedláci přivážejí do Králova kamene. Pak od nich vybírali clo. Tomu se nevyhnuli ani trpaslíci a úředníci je připravili o několik zlatáků. Kromě toho mohli jako cizinci vstoupit pouze do prostých částí města a dostali i přesné pokyny, kde mají přenocovat.

Podle pokynů pochodovali úzkou, strmou ulicí nahoru a zabočili do uličky, do které se vešel na šířku akorát tak jeden člověk. Horní patra příhradových domů se k sobě tiskla tak těsně, že se jejich zdi navzájem skoro dotýkaly. Denní světlo jen spoře dopadalo na nerovnou dlažbu.

Trpaslíkům ulička okamžitě připomněla podzemní štolu, jenom v podzemí tolik nepáchly odpadky a fekálie. Uprostřed uličky čněl od zdi štít, na němž byl namalován tančící poník. Našli hostinec.

Rodario s odporem zalovil v kapsách mokrého kabátu, vytáhl šátek a přidržel si ho před ústy a nosem.

"Při všem respektu, tady určitě nehodlám pobývat," oznámil a i Furgas s Narmorou měli ve tvářích vepsán odpor. "Řeknu vám, co uděláme: my si vyhledáme příbytek, který nám bude víc vyhovovat, a zase se setkáme zítra ráno u brány, souhlasíte? Do té doby si může každý z nás jít svou cestou. Moje skupina a já uspořádáme v nějakém hostinci představení. Je to přijatelný návrh?"

Pruďas okamžitě přikývl na souhlas, protože měl radost, že se toho žvanila zbaví.

Mim se otočil na podpatku. Jeho zářivě pestrý oděv se zatřepetal ve větru, a kdyby s sebou nevlékl námořnický pytel, byl by se opravdu značně podobal obrazu nějakého šlechtice. Narmora a Furgas odešli za ním, jejich holínky se s mlaskáním zvedaly z páchnoucího bláta cesty.

"Abych pravdu řekl, ani mně to tu nepřípadá nějak zvlášť lákavé," přihlásil se Go?mgar a nakoukl do uličky.

"Slyšels gardisty. Tady se máme ubytovat." Boěndal se ujal poníků a zavedl je do stáje, zatímco ostatní čtyři zamířili ke dveřím. "Dám na ně pozor, i na naše pruty. Mám dojem, že jsou ve stáji ve větším bezpečí než v pokoji. Jestli uslyšíte můj roh, přijďte mi na pomoc."

"Domluveno. Dáme ti poslat něco k jídlu." Tungdil otevřel dveře a zjistil, že se opět ocitl v jakémsi špinavém výčepu, v němž tvořila oblaka kouře od krbu a od dýmek téměř neprostupnou stěnu. Bylo zřejmé, že komín netáhne tak, jak by měl. Prošli kolem hostů ke stolu vedle krbu a natáhli promočené boty k ohni.

"Alespoň máme střechu nad hlavou," poznamenal Go?mgar o něco smířlivěji. "Nenávidím déšť." Trpaslíci s ním mlčky souhlasili, neboť ve svých kamenných říších promokli jen tehdy, když sami chtěli, a to se stávalo velice zřídka. "Jenom... mohlo tu být trošičku útulněji."

Tungdilovi bylo jedno, jak to tam vypadá, hlavně že střechou nepršelo. Za pár okamžiků pocítil teplo, které se mu zvolna rozlévalo po kůži. Zavřel oči a blaženě si vzdychl. Hovor kolem něj se stával stále nezřetelnější, hlavu přemohla únava a na chvíli si zdříml. "Máte pro nás nějaký teplý a suchý pokoj?" zeptal se hostinského, když jim na Bavrakorův pokyn přinesl pivo a jídlo.

"No jistě," přikývl hostinský. "Pojďte za mnou." Muž šel první, trpaslíci popadli svoje věci a zbytky jídla. Společností ne zrovna důvěryhodně vypadajících lidí ve výčepu se s radostí zřekli.

Krčmář je zavedl do střešní komůrky, kterou procházel komín od krbu. Zděný vývod vyzařoval nesmírné teplo a vytápěl celou místnost. "Ještě jedno pivo?" Bavrakor přikývl.

S pomocí provazu rozvěsili mokré šaty kolem komína. Bo?ndil si přehodil kroužkovou košili přes holé tělo a těžkým krokem vyšel ven, aby bratra vystřídal na hlídce ve stáji.

Když se k nim Boěndal připojil, postavil Tungdil holínky k teplé stěně, aby vyschly, zalezl do prosté postele a přikryl se. "Na chvíli si po obědě zdřímnu a pak se porozhlédnu po městě, jestli někde něco nezaslechnu o klanech Prvních," zívnu. "Potřebujeme o nich kdejakou zprávičku, abychom věděli, co nás tam čeká."

"Ta dlouhá doba, kdy mlčely, může znamenat všechno možné," usoudil Bavrakor, zatímco pohupoval

džbánkem a díval se, jak v něm pivo tančí. "Jestli jsou vůbec ještě živí?"

"Nejspíš to budou zrovna takoví bručouni jako ty," utahoval si z něj Boëndal, mrkl na ostatní a zalehl ve spodním prádle a kroužkové košili do peřin.

Kameník dopil pivo, říhl a sesbíral z tácu poslední drobtý, které mu tam dvojčce nechalo. "Jsem na ty První strašně zvědavěj," přiznal se a nacpal si dýmku. "Modlím se k Vraccasovi, aby s nima bylo všechno v nejlepším pořádku."

Tungdil se zahleděl nahoru k obrovitým trámům. Jemné linie mu připomínaly jeho setkání s alfem a trhlíny, které se tomu alfovi udělaly v obličejí. "On znal moje jméno."

"Co, učený?" zamumlal Boëndal v polospánku.

"Ten alf znal moje jméno," opakoval Tungdil stísněně. Bezděčně nahmatl Fralin šátek, ten mu poskytoval oporu a byl pro něj znamením něčeho dobrého, důvěrně známého. "Jsem známější, než jsem si myslel."

"Zlo má strach z jednoho trpaslíka," pousmál se Bavrakor tiše a zapálil si dýmku. Brzy v celé místnosti zavoněl tabák, zjemněný špetkou pálenky, a vůbec to nevonělo špatně. "To mi zní v uších dobře."

"Chápu, že máš starosti. Taký by mi nebylo nejlíp, kdybych věděl, že mě hledají alfové, a přitom přesně vědí, jak vypadám," pronesl Go?mgar soucitně.

"Však ty ses taky zbabělec," přelétlo Bavrakorovi přes rty rychleji, než chtěl.

"Lehni si, než napovídáš ještě více hlouposti," umravnil ho Tungdil. Nedají jeden druhému sebemenší možnost, aby nastal klid a mír.

Go?mgar se na něho krátce podíval, než vzal do ruky krátký meč a štít a posadil se na postel tak, aby měl dveře i okno současně na dohled.

Uchazeči o trůn se honilo hlavou, zda nechává Go?mgar oči otevřené a bere si první hlídku proto, aby všechny chránil, nebo jestli mu jde v první řadě o blaho sebe samotného. Zatímco jeho rozum ještě pracoval, usnul.

* * *

Když se Tungdil probudil, byla již tma.

Jeho šaty a boty byly suché, jako už dlouho ne. Ostatní tři trpaslíci spali, Go?mgar se opíral hlavou o stěnu a chrápal s ostatními. Štít ho chránil až po špičku nosu.

Rozhodl se, že se postará o poníky a o proviant, vklouzl do ještě teplých šatů a suché kůže, přehodil přes sebe kroužkovou košili a zastrčil si sekeru za opasek. Drahocenný kus sigurdáciového dřeva zanechal tentokrát v pokoji. Pak sešel po schodech dolů do výčepu, rychle řekl hostinskému, aby jeho přátelům vyřídil, že se za pár hodin vrátí zpátky, a vyšel ven.

Pořád ještě pršelo. Páchnoucí vítr chladně vál úzkými uličkami. Ošuntělá, zanedbaná část města nenechávala nic tušit o nádheře, jaká vládla nahoře. Úplně nahoře dřepí ti bohatí, dole živoří ti chudší a obdivují a nenávidí ty, co trůní nad nimi a mohou si všechno dovolit.

Několikrát se musel bránit proti dotěrným žebrákům, dvě staré, vyžilé děvky si z něho utahovaly a vyptávaly se ho, jestli je na něm všechno tak malé a chlupaté.

Tungdil je ignoroval, protože strhávaly do bláta jeho představu romantické lásky, jakou znal z knih nebo od Fraly a jejího muže. Dotkl se Fralina šátku a znovu na ni pomyslel. Že ji a její děti už nikdy neuvidí, ho bolelo víc než Lot-Ionanova smrt. Tak rád by na Ikanu a Sunju dohlížel.

Ztratil náladu a déšť a šedé mraky, celá ta bezútěšnost Králova kamene, mu ji nijak nezlepšily. Daleko od jejich pochybné noclehárny objevil jednoho koňského handlíře, který mu byl ochotný prodat potřebný počet poníků, bude tam však kvůli tomu muset ráno zajít znovu. U kramáře objednal proviant na další cestu a koupil si koláč, který ho na pohled neodolatelně vábil. Nad nakrájenými kousky ovoce, které vykukovaly z nakynutého hnědého těsta, pocítil hlad. Tu a tam se v tenké, zlatožluté vrstvě posýpky se skořicí a máslem vytvořily lákavé kupky a rozinky s rumem, které byly do posýpky zamíchané, se v nich vyjímalý jako černé puntíky. Tungdil musel polknout a koupil si celý koláč, chtěl si ho vzít s sebou do hostince. Možná se koláči podaří zapudit jeho ponuré myšlenky.

Když ve městě nastala úplná tma, vydal se spolu s důkladně zabaleným koláčem na cestu zpátky. Jeho holínky se s odporným zvukem zvedaly z bláta a odpadků, déšť přeměnil nevydlážděnou část ulice na klouzavou břečku.

Jak někdo může v takovém městě dobrovolně žít? Samozřejmě že uklouzl. Pravá noha mu ujela po rozměklém koňském trusu, s klopýtnutím přepadl k zemi a jednou rukou se zapřel, aby do toho bláta nespádl celý. Koláč unikl koupeli v bahně jen o fous. Štola nebo hory jsou mi tisíckrát milejší. Kolem hlavy mu zasyčel prudký závan větru a otřel se mu o lalůček levého ucha. Pociťl palčivé bodnutí a překvapením a bolestí vykřikl. Osahal si ucho a zjistil, že mu po krku stéká teplá krev. Tungdil se hbitě otočil, sekera mu skočila do volné ruky. "Vy mi moji peněženku ani můj koláč..." Zmlkl. Našli nás!

Na konci uličky stál alf, který mu v Mifurdanii málem podřízl krk, jeho oděv povlával v páchnoucím větříku z uličky. Druhý šíp ležel přiložený k těživě jeho dlouhého luku a alfovy prsty ho právě v tom okamžiku vypustily.

Z boku přiletlo něco obrovského. Tungdil zahlédl fialovou záři a jakousi lesklou stříbrnou šeredu, pak dostal neuvěřitelně tvrdou ránu, která ho po hlavě odmrštila do nejbližší boční uličky. Spadl do břečky na zemi, klouzal čtyři kroky daleko a zanechával za sebou širokou stopu.

Co... Omámeně se převálil na záda, vytáhl sekera a počítal s tím, že se co nevidět objeví ten alf, aby ho zabil. Alf však nepřicházel. Se sténáním se zvedl. Nahnědlá břečka se nahnula i do toho nejmenšího kroužku jeho košile. Vypadal jako prase, co se vyváželo v bahně.

Opatrně vykoukl za roh. Ulička byla až na jeho koláč prázdná, těch několik málo stop smyl silný déšť. Jediné, co našel, byl černý alfi šíp a jakási podivná, jasně žlutá kapalina, jež se mísila s vodou.

Proč mě asi ušetřil? Lalůček ho pálil. A kdo mě zachránil? Měl jsem pocit, jako by mě odmrštila nějaká stěna. Pokusil se vzpomenout si důkladněji. Kdybych nevěděl, že Djerûn...

Ve spěchu a s pocitem lítosti nad ztrátou skvělého koláče se vracel do hostince. Měl přitom oči všude, aby ještě nepadl za oběť úkladům nějakého alfa. Vřít se do hostince a vyběhl do horního patra, kde se Boëndal právě oblékal a chystal na procházku.

"Co se stalo, učený?" chtěl okamžitě vědět. "Jak vidím, večer ses rozhodně nenudil."

"Bez takových věcí bych se docela rád obešel." Tungdil rychle povyprávěl o svém setkání s alfem a o záhadné záchraně.

"Ráno musíme bez meškání zmizet." Boëndal vypadal velice ustaraně. "Jak jsi přišel na myšlenku procházet se sám cizím městem, učený? Myslíš si, že tě tvé vědomosti a tvoje sekera dostatečně ochrání?" Přemýšlel. "Takže alfové se už nezenou za tím kusem dřeva. Nôd'on je na nás nasadil, aby nás zabili, protože známe jeho tajemství." Probudil Bavradora a Go?mgara, o všem jim řekl a pak se vydal za bratrem, aby spolu drželi stráž. Na spánek už nebylo ani pomyšlení.

A co když to přece jen byl Djerûn? přemítal Tungdil, okamžitě však tuto myšlenku zavrhl. Válečník je se svou paní Andôkai v zemi za horami.

* * *

Jak se domluvili, čekali Neuvěřitelný Rodario, Narmora a Furgas při východu slunce u brány, přičemž se herec nervózně rozhlížel na všechny strany. Jeho oděv vypadal, jako by si ho oblékal ve značném spěchu. Narmora si přehodila přes ramena kožený kabátec, červený šátek si podle všeho nikdy nesundávala z hlavy. Kabátem, jaký nosívali vozkové, se Furgas chránil proti vlhku, jež na ně shora s bubnováním dopadalo.

Trpaslíci přišli s poníky a proviantem.

"Alfové?" tázal se Bo?ndil okamžitě. "Viděli jste nějaké alfy?"

"Můj přítel se obává spíše manželů," prohodil technik tónem, jako by se v minulosti takové scénky odehrávaly často. "Po našem malém představení uspořádal Neuvěřitelný zvláštní představení u manželky hostinského a její dcery."

"Mlč! Copak se o tom musí dovědět a nahánět mě celé město?" zasyčel Rodario a hlava mu kmitala ze strany na stranu, jak v davu pátral po tvářích, před nimiž musel vzít do zaječích. "Obě tvrdily, že jsou rozvedené."

"Jo, výmluvu máš vždycky hned po ruce," usklíbila se Narmora. "Ale je pěkně hloupé, že ti to u obou parohatých manželů nebude nic platné."

"Matka a dcera?" zasmál se Prud'as.

"Čtyřiatřicet a šestnáct jar. Jaro a léto v jedné jediné posteli, s králem všech ročních období," pronesl

mim vychloubavě.

"Spíš s nadřazeným sedlákem, který zorá kdejakou brázdu široko daleko," rozmetala Narmora jeho přirovnání. "Nemusím dodávat, že většina těch brázd je za přeorání vděčná, protože jejich vlastní sedláci je orou jen málokdy. Anebo mají s tím maličkým pluhem soucit," rýpla si dále.

Její poznámky rozptýlily Rodariovu pozornost. Mim se k ní obrátil a přijal výzvu k řečnickému souboji.

"Ty bys můj obrovský pluh také určitě velice ráda pocítila, má nejmilejší Narmoro, já vím, ale já vyhledávám jen vybraná pole. Vyschlé louky, na kterých si člověk užene jen modřiny, když na ně ulehne, rád přenechám jiným." Usmál se na Furgase, pak však rázem zvažněl. "Alfové? Jsou ve městě? Proč..."

"Tady je ten svůdník!" zaryčel jakýsi muž. Rozmáchl se vidlemi a mim vzal nohy na ramena, pádil k bráně a šikovně se vnořil mezi čekající vozy. Krátce nato kolem nich proběhli čtyři lidé a pokračovali v pronásledování.

Bavragor a Bo'ndil se prohýbali smíchy, Boëndal pouze potřásl hlavou, Go'mgar se přitiskl ke svému štítu a držel ho v pohotovosti, aby se v případě nouze za ním mohl skrýt, kdyby si lidé chtěli vybit vztek na něm.

Avšak paroháči a jejich přátelé na ně neměli ani pomyšlení, pozornost zaměřili výlučně na dopadení Rodaria, jemuž se podařilo nepozorovaně vytratit a nechal mstitele stát v dešti.

Trpaslíci, Narmora a Furgas opustili Králův kámen s menším spěchem.

"Alfové?" navázala herečka přetrženou nit hovoří. "Kde?"

"Včera," odpověděl Tungdil. "Byl tam jeden. Vy jste žádné neviděli?" Pocit'oval k ní lehký odpor, možná za to mohlo, že měla trochu elfské rysy. Je jen herečka, připomněl si. Nic víc.

Potřásla hlavou. "Ne, nás nechali v klidu. Ale je dobře, že jsi nás varoval." Položila pravici na zbraň připomínající půlměsíc.

Zanedlouho narazili na hrdinu ženských srdcí, který na ně čekal dobrou míli od brány, a aby se chránil před deštěm, stál pod mohutnou jedlí.

"Stály alespoň za to?" nedokázal si Bavragor odpustit otázku.

Rodariův obličej nabral nepřítomný, velice požitkářský výraz. "Ach ano. Přestože jsem měl pocit, že jsem nebyl první, kdo dal oběma ženám možnost vychutnat umění společného hýčkání a mazlení." Ztěžka krácel vedle poníků. "To už však je minulost! Takže se nyní vydejme do říše Prvních a obdivujme nádheru, jakou ještě nikdy žádný člověk na vlastní oči nespatriil." Mlaskání bahna pod nohama mírně znehodnotilo účinek jeho vzletných slov, ale jako objevitel vypadal docela slušně.

Tungdil si s hrdým lidským městem Králův kámen spájel všechno možné, jenom ne dobré dojmy. Také se ani neohlédl, nýbrž zrychlil krok, aby pýchu Weyurnu nechal rychle za sebou. Ať se praporec třepetaly ve větru, jak chtěly, ať taškové střechy domů a kopulí zářily sebevíc, trpaslík myslel pouze na alfovy vražedné oči.

Doufám, že ho ten neznámý záchránce zabil.

III

Skrytá země, království Weyurn,
v zimě 6234. slunečního cyklu

P

ři nejbližší příležitosti si poutníci koupili malý vůz na zavazadla a dva koně, o jednoho z nich se museli dělit Narmora s Furgasem. Potom se jim směrem na západ pokračovalo podstatně snadněji a rychleji. Především Rodario všechny pobízel, aby postupovali rychle vpřed, protože se pořád ještě obával pomsty manželů, kterým nasadil parohy - nic mu však cestou nebránilo v dalším dobývání žen, a to se mu pomocí jeho šarmu a obratných řečí kromobyčejně dařilo.

Severní vítr přihnál do země první sněhové přehánky, vločky zůstávaly ležet na zmrzlé půdě a vytvářely souvislou bílou vrstvu. Zdálo se, že tentokrát hodlá zima přepadnout přírodu a obyvatele dříve a tvrději než obvykle. Když skupinka rozbíjela tábor na noc, vyhledávala pouze místa, kde byli chráněni před počasím, a odpočívali tak pod stromy, skalními výběžky nebo v troskách opuštěných domů a pevností.

Obrovská jezera, kterými byl Weyurn z více než dvou třetin pokryt, se ledově třpytila. Mraky vykreslovaly na jejich povrchu vzletnou hru světla a stínů. Když se na ni dvojčata dívala, mrazilo je v zádech. Nebezpečí, že budou staženi do mokrých hlubin, jim připadalo příliš velké, a dokonce ani nechtěli doprovázet Rodaria a Furgase při rybaření v ledu.

"Led a voda jsou stejně zákeřný," poučoval je Prud'as, zatímco rozdělával oheň v troskách jednoho starého chrámu, v nichž hledali útočiště. "Zlákej tě a než se naděješ, zmizíš v nich navždycky."

"To je jako s manželstvím. Nejdříve tě ženy nalákají, ale jestliže statečně setrváš v jejich náručí, je skutečný život ze dne na den pryč," převedl Rodario toto přirovnání jinam. "Muž jako já je stvořený k tomu, aby..."

"Nasazoval jiným mužům parohy, schytával výprask a jednoho dne zemřel v bolestech na nějakou pohlavní nemoc," doplnila ho Narmora s úsměvem.

"Tvá závist je mým potěšením." Vycenil zuby a odešel za Furgasem k břehu nedalekého jezírka.

"Připomíná mi jednoho kozla, kterého jsme kdysi měli," poznamenal Bo'ndil. "Ten dobytek skočil na všecko, co mu neuhlo z cesty, nežs napočítal do tří."

"A jak skončil?"

"Skočil na kozu, co stála na kraji u propasti. Jak tam dováděli, slítili oba ze skály dolů." Chystal se oholit si strnisko po bocích hlavy, aby jeho černý cop lépe vynikl.

"To znamená, že při některém ze svých dobrodružství spadne z postele a zlomí si krk?" ušklíbl se Tungdil.

"Nebo vypadne z okna," dodal Bo'ndal se smíchem, protože mu připadala hrozně komická představa, jak neslavný konec by v tom případě mima čekal.

"Představte si, že přistane nahej na dlažbě, jenom šátek zakrejšvá jeho mužnost, a celý město stojí kolem něho," vyprskl Bo'ndil a vylezl na vršek zborcené části trosek, odkud měl nejlepší výhled na okolí. Tam se posadil a zapálil si dýmku. Bratr mu nahoru hodil něco k jídlu. "Řek bych, že by to byl konec, jakej by se k tomu kecalovi hodil," zněla jeho poslední poznámka, než se pustil do sýra.

Go'mgar se do jejich zábavy nezapojil, zdálo se, že spí. Zabalil se do dvou dek, štit si položil přes sebe jako třetí deku a zavřel oči.

Po mechem porostlých stěnách tančily stíny. Malby na zdech za všechny ty cykly vybledly a opadaná omítka vyhlodala na pěst velké díry v kresbách představujících jakési lidské bohy, ale ti byli trpaslíkům naprosto cizí. Pro ně byl mírou všech věcí Vraccas, nic jiného nemuselo existovat.

Velký oheň rychle vnesl do místnosti teplo a jeho měkké světlo oživilo rozpraskané sochy.

Tungdil musel myslet na představení v Curiosu, kde spatřil mnoho věcí a pořád ještě nevěděl, jestli se odehrály na jevišti nebo jestli mu jeho vlastní představivost nevyvedla nějaký divný kousek. Všechno vypadalo tak skutečně.

Vrátil se Bavragor, který se předtím vydal na obhlídku polorozpadlých místností. S bručením posuzoval práce kameníků. "Byli sice dobří řemeslníci, ale ne dost dobří na to, aby se mohli měřit s trpaslíky," znělo jeho hodnocení.

Tungdil mu podal chléb a šunku. "Smím se tě na něco zeptat?"

Bavragor si od něj vzal jídlo. "To zní, jako bys měl na srdci něco vážného."

"Celou dobu se tím trápím. Ta věc s tvou sestrou..."

"Smeralda." Bavragor odložil skrovné jídlo na kámen poblíž plamenů, aby se ohřálo a aby tak šunka získala lepší chuť. "Já mu jeho vinu nikdy neodpustím," pronesl hořce, jakmile si dopřál dlouhý doušek ze svého měchu, naplněného pálenkou.

Tungdil na něj nedorážel, cítil, že se onoho večera celé historie konečně dočká, a měl pravdu.

"Smeralda byla mladý kůzle, bylo jí rovnejch čtyřicet cyklů, když na ni upřel ty svoje šílený voči a rozhod se, že se stane jeho. Ona byla stejnej válečník jako on, cvičila se v zacházení se sekerou a snila vo tom, že mu bude stát po boku," začal Bavragor a ruce se mu sevřely v pěst, jak si ve vzpomínkách oživoval minulost. "Zakázali jsme jí, aby se s ním vídala, protože jsme měli strach, že jí ve svém šílenství něco udělá. Ale ona se postavila proti našemu otci a scházeli se dál. Jednoho dne, když chtěla vedle něho bojovat u Vysoký brány..." Bavragor si levicí zakryl zbylé oko, pravá ruka přiložila měch s pálenkou k ústům. "On ji tam zabil. Měl zaslepenej rozum, jak byl opojenej bojem, nepoznal ji a myslel si, že je

jedna z těch nestvůr."

Tungdil polkl, aby odstranil knedlík z krku.

"Smeralda a zvíře... Pak mluvili o tragédii a strašným neštěstí a on sám tvrdil, že si na nic nepamatuje.

Ale to je mi fuk, Tungdile. Zabil moji sestru. Ty bys někomu něco takového vypustil? Já nechci."

Tungdil nevěděl, co by měl kameníkovi odpovědět. Jeho příběh ho hluboce dojal. Soucitně položil Bavrakorovi ruku na rameno. "Promiň, že jsem tě tak trápil," pronesl a víc o celé věci nemluvil.

Přemohly ho vlastní vzpomínky na ztrátu Lot-Ionana a Fraly, kterou miloval jako sestru. Zčásti ho dokážu pochopit.

"Vem to čert!" Bavrakor se zhluboka nadechl a spláchl vzpomínky pálenkou. Jídla se toho večera už ani nedotkl.

Tungdil zvedl hlavu a zadíval se na Boëndila, který seděl na svém stanovišti, dýmku mezi zuby a pozorně bděl nad jejich bezpečím. Modré obláčky dýmu stoupaly k obloze a jemu se zdálo, že slyší, jak sněhová vločka dopadla na žhnoucí tabák.

"Ta rozžhavená výheň jeho života je prokletím," pronesl Boëndal smutně. "On do dneška neví, co se tehdy na mostě přihodilo, a vzpomíná si jenom na to, jak viděl ležet Smeraldu před sebou na zemi. Myslel si, že mu jeho milou vzali skřeti, ale když od Bavrakora a ostatních slyšel, že to prý udělal on sám.

"A kde jsi byl tehdy ty?"

"Byl jsem zraněný a Vracas ví, jak tuhle smůlu do dneška proklínám. Říkám si, že by ještě mohla žít, kdybych mu byl po boku." Oškrábal rezavé místo na své kroužkové košili a napustil je olejem.

"Občas ve snu volá její jméno. Trpí nejméně tak jako Bavrakor, o tom tě můžu ujistit, učený, ale nikdy by to nepřiznal."

Nacpali druhou dýmku a střídali se při kouření. Každý se při tom oddával vlastním myšlenkám.

Rozbitými okny Tungdil viděl, že sněžení sílí.

Když se Furgas s Rodariem vrátili zpět, vypadali jako pochoduující sněhuláci. Technik přiměl dva odrostlé kapry, aby se zakousli do návnady, zatímco herec rozmrzele odstraňoval šupiny z drobného lína.

"Oráč nad bohy, ale o rybaření nemá ani potuchy," rýpl si do něj Bavrakor, aby rozptýlil tísnivé vzpomínky.

"Ach ano, bohové," pronesl Rodario suše a rozhlédl se po vybledlých a vlhkem poškozených nástěnných malbách. "Tady, podívejte se, co se z nich stane, když se o ně nikdo nestará. Vyblednou a zmizí, protože bez smrtelníků nemají žádný důvod, aby dále existovali.

"Vracas žádný důvod nepotřebuje," odvětil Boëndal s naprostým přesvědčením. "Vždyť taky stvořil sám sebe proto, že to chtěl, a ne proto, že by ho jinak vytvořil někdo jiný."

"Já znám legendy o stvoření, mockrát děkuji, a tvou pomoc určitě nepotřebuji, můj drahý," odmítl mim a dále se věnoval rybě. "Dříve jsme je předváděli na jevišti a slavili s nimi úspěchy. Já to pořád říkám: stará témata jsou nakonec vždycky ta nejlepší, přestože naše představení o Nôd'onnovi se současným akcentem bylo přijato velice dobře."

Tu si Tungdil vzpomněl, že by se konečně mohl herců zeptat na triky, které použili v Curiosu, aby jejich iluze vypadaly na pohled naprosto věrohodně.

"Jak se to dělá?" Rodario ukázal špinavým nožem na Furgase. "Tam sedí náš magistr technicus."

Furgas se mezitím pustil do druhého kapra, zatímco jeho přítel lína spíše prznil, než zbavoval šupin.

"Hodně jsem se zabýval alchymii. Její pomocí vytváříme veškerý kouř, který potřebujeme," vysvětloval jim. "Mohu ho udělat jako těžký nebo lehký, jednou černý, podruhé červený. Nauka o elementech je opravdu fascinující."

Tungdil věděl, že Lot-Ionan vyučoval alchymii, a z odstupu znal i rozličné přísady. "Jak se vám ale podařilo, že všechny svíčky zhasly najednou?"

"Magie," zašeptal Rodario a zapitvořil se. "Ve skutečnosti jsem já jediným dnes ještě žijícím magusem v celé Skryté zemi." Přiblížil se k trpaslíkovi, zafuněl mu u ucha a ukázal zlaták, který držel v ruce. "Co říkáš teď?"

"Ten patří mně," odpověděl Tungdil a polapil ho, avšak jedno krátké kousnutí stačilo, aby podvod vyšel najevo. "Olovo s ne moc hodnotným lístkovým zlatem," znělo jeho hodnocení a hodil mu minci zpátky.

"Tvoje kouzlo nestojí za nic."

"Takový kapesní magus, nic víc není," zasmál se Boëndal a ukázal na něho náustkem dýmky. Rodario zvedl ukazováček. "Ovšem rozhodující je, že na to diváci letí. A letěli na to dokonce i malí, odporní goblini. Něčemu takovému já osobně říkám úspěch."

"Takže vaše triky jsou vlastně šikovnost prstů, rychlost a alchymie," shrnul jejich diskusi Tungdil. Furgas přikývl a krátce mrkl na urostlou ženu. "A líčidla," dodal. "Ta dokážou dodat mnoha představám zdání skutečnosti. Narmora se s jejich pomocí mění v alfku, před kterou se mladší spectatores pořádně třesou strachy a utíkají za svými rodiči." Zasmál se. "A my samozřejmě milujeme, když k něčemu podobnému dojde."

"Buďte rádi, že tady ten šílenec nebyl ve vašem divadle," prohodil Bavragor ponuře. "Vřítel by se na jeviště."

"Ona opravdu vypadá jako šikmouchá," poznamenal Boëndal nepřítomně. "Příroda k ní nebyla moc laskavá."

Za tuto poznámku sklidil od Narmory zlé pohledy a od mužů široké úšklebky. Tungdil a Bavragor se rozesmáli tak hlasitě, že se Go?mgar vyděsil a vykoul zpoza svého štítu.

"Ach promiň, tak jsem to nemyslel," omlouval se Boëndal rychle a byly na něm vidět rozpaky.

"Možná jsem alfka a přinesu vám dnes do snů noční můry," odvětila Narmora se zlým zábleskem v téměř černých očích. "Nedivte se, když se probudíte a budete křičet." Vstala, upravila si šátek a vyšla ven z trosek, které jim poskytovaly ochranu. V mžiku splynula s temnotou.

"Bohové, ta je v té roli naprosto skvělá!" zvolal Rodario nadšeně. "Ona v ní přímo září, nemyslíte? Ale nikdy bych jí to neřekl. Nakonec by ještě chtěla vyšší plat." Nadšeně se otočil k trpaslíkům, kteří beze slov sdíleli jeho mínění. Boëndal si dělal vážné starosti, co všechno ho v dřímotách čeká.

Muži se dál věnovali úlovku a brzy všude zavoněly pečené ryby. Poutníci se hladově pustili do jídla.

"Ještě jednu věc musím vědět. Jak se vám podařilo vytvořit to všechno na jevišti?" vyptával se Tungdil Furgase. "Ten les, palác... Všechno vypadalo tak skutečné."

"Necháš si to pro sebe?"

"Ano."

"Opravdu a čestně?"

"Ovšem!"

"Přisáhej při svojí sekeře!"

Tungdil tak učinil. "No a?"

"Magie," prohlásil Furgas, vesele na něho mrkl a otřel si vousy nad horním rtem.

"Ach jo," prohodil trpaslík zklamaně a zlobil se sám na sebe, že mu naletěl na jeho předstírané tajnůstkářství.

* * *

Když se Boëndal ze svého děsivého snu probudil hrůzou, dalo mu pořádnou práci, aby nahlas nekřičel. Zároveň byl šťastný, že se těch zmatených nočních fantazií zbavil.

Další děs však na sebe nenechal dlouho čekat. Když pro jistotu sáhl po vraním zobáku, byla zbraň pryč a jakási ruka s jemnými prsty se sevřela kolem té jeho.

Trpaslík se obrátil a zíral rovnou do úzké, děsivé tváře alfky, která vedle něj dřepěla, vyzbrojená až po zuby, a prohlížela si ho studenými černými očima. To nemůže být pravda! Já pořád ještě sním!

"Ať je ti to poučením," zašeptala výhružně a hned nato se mu oči zavřely. Nemohl proti tomu nic dělat.

Když se pak po dlouhé době znovu probudil, vyskočil bez dechu na nohy a rozhlédl se. Svůj vraní zobák tentokrát nalezl okamžitě a rychle ho uchopil do rukou.

Narmora ležela schoulená do klubíčka Furgasovi v náručí, Rodario se stočil kolem doutnajícího ohýnku a ležel s tváří zabobenou v šupinách z lina.

Boëndal si všechny tři více než důkladně prohlédl, nenašel však žádný důkaz, že by si z něho vystřelili. Jeho divoce bušící srdce se po té hrůze zvolna uklidňovalo a trpaslík si přísahal, že už nikdy o té ženě neprohodí žádnou nepříjemnou poznámku.

Podíval se po Go?mgarovi, ten měl sedět na skalisku a držet hlídku. Vyvýšené místo bylo prázdné. Stopy nohou vedly někam pryč, ale poníci a koně pořád ještě stáli tam, kde je večer uvázali.

Není přece tak praštěný, aby chtěl prchnout ve sněhové bouři? Trpaslík udělal pár kroků směrem od

jejich tábora. Okamžitě se na něho začal hrnout sníh, vločky se ho snažily strhnout k zemi. Na zasněžené zemi objevil ležící postavu.

"Go?mgare!" vykřikl a spěchal k němu, ale droboučkový trpaslík se nehýbal. Z úzké rány na čele mu kapala krev. Boëndal ho odnesl do zříceniny a položil vedle ohně, do kterého přihodil dvě polínka.

"Já..." vypravil ze sebe trpaslík a cvakaly mu zuby, "jsem spadnul."

Válečník ho obložil dvěma dekami. Málem umrzl, když čural, pomyslel si a nechal si ta slova raději pro sebe, aby ho nepřipravil o poslední zbytky důstojnosti. Bylo mu záhadou, proč Tungdil vzal s sebou právě tohoto mrňavého brusiče drahokamů, když přece měl tak široký výběr. Vraccas měl při tom určitě něco na mysli, řekl si v duchu, zatímco pozoroval onu hromádku neštěstí, která pomaloučku roztávala. Z vousů, vlasů a obočí se mu uvolňoval led a sníh.

Předklonil se. "Go?mgare, chtěl jsi snad tam venku zemřít?"

"Ne," přišla pomalá odpověď.

"Dávej na sebe víc pozor. Jsi pro naše poslání důležitý."

"Důležitý pro podvodníka, aby se dostal na trůn, který mu nepatří!" odvětil třesoucí se trpaslík nepřátelsky.

Boëndal šetřil dechem. Go?mgar pořád ještě nepochopil, že jde o něco více než o titul velkokrále, a to navzdory všem Tungdilovým dobře míněným kázáním. Takový nic nechápající beran. Jenom ze vzdoru se uzavírá veškerému rozumu a odmítá pochopit zodpovědnost, kterou jsme na sebe vzali.

Go?mgar se přestal klepat a díval se bokem do zadní části místnosti, v níž stály sochy. Polkl. "Kolik?" zašeptal.

"Co?"

"Kolik soch tam stálo, když jsme přišli?"

Válečník zapřemýšlel. "Sedm. Tři malé a čtyři větší."

Go?mgar zavřel oči. "Je jich osm," splynulo mu ze rtů, "z toho pět větších. Co teď budeme dělat?"

"Která z nich je ta nová?" Boëndalovy prsty uchopily rukojeť vraního zobáku a jeho tělo se napjalo.

"Musí to být ta třetí zprava..."

"Já na ni hned zaútočím a budu při tom nahlas křičet, aby se ostatní probudili. Ty si vezmeš štít a stoupneš si vedle mě, dokud se mi po boku neobjeví Bo?ndil."

"Já?"

"Kdo jiný?"

Jeho paže zčistajasna švihly těžkou zbraní do výše a opsaly s ní ve vzduchu půlkruh. Dlouhá špice mířila přímo na břicho, pár coulů nad boky, kde nejsou žádné kosti, o které by se mohl vraní zobák zarazit. Rána do toho místa bude hluboká a smrtelná. Jako malý, tenký paporec opisoval za ním stejný pohyb i jeho cop.

"Vraccas!" zaduněl jeho bojový pokřik.

Pod silou jeho úderu se socha s prasknutím rozsypala. Vraní zobák projel jako špičák zvětřalým kamenem a rozdrtil ho na padrť. Umělecké dílo, vytvořené kdysi nějakým sochařem na počest lidského boha, se rozpadlo na nesčetné množství úlomků.

"Ne, ode mě zprava," opravoval ho Go?mgar nešťastně, bylo však již příliš pozdě.

Obrovitá, dosud neživá postava se probudila k životu. Za hledím se rozzářily fialové oči.

"Ty idiote," vynadal mu Boëndal, než se rozmáchl k dalšímu úderu.

To však jeho titánský protivník nepřipustil. Rychleji než by trpaslík vzhledem k jeho velikosti považoval za možné, byl přímo u něj. Kolem jeho paží se sevřely mohutné tlapy, zvedly ho do výšky a Boëndal se vznášel nejméně dva kroky nad zemí. Jeho zbraň se s řinčením odrazila od mocných plátů.

Jeho bratr už stál na nohou a jediným pohledem pochopil situaci. "Pusť ho!" Vytrhl sekery a právě se chtěl na obrovitého protivníka vrhnout, když ho oslepilo pronikavé světlo a on se musel odvrátit.

"Zpátky, Bo?ndile!" nařídil mu nějaký ženský hlas. Pronikavý jas se postupně měnil na slabé mihotavé světlo, které k osvětlení místnosti docela stačilo.

Žena v šarlatově rudém plášti, na němž roztávaly poslední vločky sněhu, vystoupila z úkrytu za další sochou a postavila se obrově po boku. V ruce se jí vznášela světelná koule. "Můžeš ho postavit na zem, Djerune. Myslím, že pochopili, kdo jsme."

"Andôkai!" zvolal Tungdil překvapeně a sklonil sekeru k zemi. "Tak přece jen!"

Maga stáhla kapuci dozadu a ukázala obličej.

"Bouřlivá?" vyzvídal Rodario, který si nevšiml, že se mu na tvář přilepily rybí šupiny a že nevypadá zrovna moc dobře. "Andôkai Bouřlivá? Ta maga? Já myslel, že je mrtvá!" Nestoudně si ji prohlížel odshora až dolů. "Ne, ona žije. Žije! Ztraceně!" Obrátil se k Furgasovi a Narmoře. "Musíme ten kus přepsat."

"Ten kus?" Andôkai přistoupila k ohni, nechala světelnou sféru zmizet a natáhla ruce k plamenům. Její průvodce zatím postavil trpaslíka na zem. "O čem to mluví? Co je vlastně zač?"

"Herec," pronesl Tungdil omluvně a sotva se dokázal ovládnout a nezasypat ji hned spoustou otázek.

"Ohó? Tak už jsem se stala součástí nějakého představení? Doufám, že je to čest..."

Rodario se nadechl k lichotivému vysvětlování, byl však hrubě přerušen.

"Co to mělo znamenat, ta tvoje nestvůra?" vyhrkl Boëndal rozezleně. "Proč nás špehoval? Chyběl jen vlasek a byl bych ho zabil!"

"On vás nešpehoval, on číhal. A ty bys ho určitě nezabil," opravila ho maga blahosklonně a sundala si plášť, aby k ní teplo od ohně rychleji proniklo. Pod pláštěm měla zbroj, tlusté zimní oblečení a meč. Díky té spoustě věcí vypadala ještě širší, než už i tak byla. "Na můj pokyn pospíchal dopředu, aby pochytil alfy, kteří vás od Mifurdanie pronásledují."

"Já to věděl," vyrazil Go?mgar nešťastně.

Prud'as se zasmál. "To mi tak ještě chybělo, aby nás jedna bestie zachraňovala před jinejma." Jeho prsty pohladily krátké násady seker. "Však my už je srovnáme sami."

"Jestli jste je dosud nezpозorovali, nevšimli byste si jich, ani kdyby pronikli k vám do tábora," pronesla maga vážně. "Djerûn zabil dva z nich tři míle odsud, další dva unikli. Protože jsem si domyslela, že se nespokojí jenom s pronásledováním, poslala jsem ho napřed."

"Já to věděl! To byl on, kdo mě v Králově kameni zachránil před tím šípem," dovtípil se Tungdil.

Andôkai přikývla. "Ten alf mu bohužel unikl."

"Já bychom ty šikmouchý nenechal zdrhnout," bručel Bo?ndil. "Mně žádný soupeř neuteče, když se za ním rozběhnu."

"Ten alf po něm střílel z luku." Andôkai mu věnovala soucitný pohled. "Když se za kdekým rozběhneš, pak je snadné vlákat tě do pastí."

"Já se do žádný pastí vlákat nenechám," odporoval jí trpaslík trucovitě, vyšplhal se na zřícený pilíř a zaujal své staré stanoviště, odkud hlídal.

Když se vydrápal nahoru, měl hlavu ve stejné úrovni jako Andôkain obr. Zvědavě mu nakukoval do helmy, chtěl propátrat černotu, která se za ní skrývala, ale dokonce ani jeho oči, zvyklé na tmu, nic nerozeznaly. Měl dojem, že se za kovem rozprostírá bezdná propast.

Ostatní se uvelebili kolem ohniště.

Lidé se úplně probrali, Rodario držel v ruce papír na psaní, pak však zjistil, že mu zamrzl inkoust.

Narmora své zázračné zbraně mezitím opět skryla, Djerûn se vrátil zpátky do pološera zadní části místnosti a znovu se proměnil v sochu.

"Čím to, že jste změnila názor, mago?" zeptal se konečně Tungdil, když vzrušení poněkud opadlo. "A jak jste nás našla?"

"Mohu tedy mluvit před vašimi novými společníky na cestách zcela otevřeně?"

"Pomohli nám, můžete jim důvěřovat."

"No, no, no," zabručel Prud'as shora.

"A jak nám můžete důvěřovat," zvolal Rodario nahlas a svým nenapodobitelným způsobem se ujal představení skupinky. "My víme o Ohnivě čepeli a přispěli jsme nastávajícím hrdinům a postavám budoucích eposů ve chvíli nejvyšší nouze, abychom je zachránili před meči a spáry goblinů, ctihodná mago," ukončil představení společníků plně širokých gest. "Jsme věrnými průvodci."

Pod jeho úsměvem obvykle roztával nejtlustší led a měkl kámen, u Andôkai však selhal, neudělal na ni žádný dojem.

"Ty za to můžeš." Její modré oči se upřeně zahleděly na Tungdila. "Tvoje slova mi nešla z mysli. Stále a znovu jsem tě slyšela mluvit o odpovědnosti vůči říši. Nepodařilo se mi umlčet své svědomí. A smrt si Nôd'onn zasloužil z několika set důvodů."

Komíhavé plameny sňaly z jejího obličeje část přísného výrazu, dodávaly jejím rysům měkkost a ženskost. Rodario se na ni bez ustání díval a visel jí na rtech. Její strohý šarm a odměřenost se pro něho, pověstného svůdce, staly výzvou.

"Takže jsem se vrátila zpět ke Druhým a pustila se do té pasáže, kterou jsem zpočátku nedokázala přeložit. Pamatuješ si ji, to poslední nejasné místo v našem plánu?" hovořila dále a dívala se do ohně. Pokynula rukou a z rozvířených jisker se zformovala slova v obecné řeči. Slova vznikla a hned potom zase zmizela.

"Ohnivá čepel, ukovaná podzemšťany, rozvine v plně šíři svůj účinek proti zlu teprve tehdy, když ji povede nepřítel podzemšťanů," četl s ní Rodario nahlas. Sáhl vedle ohniště, kde ležel kousek zuhelnatělého dřeva, a načmáral si pár hesel. "Musím si to poznamenat. Dal bych si pár facek, kdybych to všechno zapomněl."

"Pár facek? To ti při tom rád pomůžu," nabídl se Bavrakor.

"Bohové ať mě chrání před těmi tvými tlapami," odmítl herec. "Bude to ta nejlepší hra, jakou kdy kdo ve Skryté zemi uvedl na jevišti," rozplýval se v představách a škrábal kusem uhlí po papíře. "Divadla se naplní..." Furgas ho šťouchl loktem na znamení, aby byl zticha.

"Nepřítel podzemšťanů," pronesl Tungdil tiše. Ve svém hlase nedokázal skrýt zklamání. Co se tím mohlo myslet?

"Nepřátel máme na mou věru dost," soudil Boëndal bezradně. "Skřeti, obři," přitom krátce pohlédl k Djerûnovi, "goblini a všechno, co Tion proti nám, lidem a elfům stvořil. Nic tě nenapadá, učený? Tvoje vědomosti by konečně byly k nějakému opravdovému užítku," dodal napolo škádlivě.

Bavrakor si vzal měch s pálenkou. "To bude sranda. Máme si chytout nějakého skřeta a vydrezírovat ho, aby se vrhnul na maguse? Nebo budeme muset poprosit nějakého obra, aby Nôd'onnovi naši zbrání jednu vrazil?"

"To je asi konec naší expedice," pesimisticky shrnul Go'mgar význam pasáže, kterou Andôkai přeložila. Najednou zbledl. "Můj král! On to neví!"

Tungdil nahlas vydechl. "Jste si jistá, co se týče překladu?" zeptal se váhavě.

Přikývla. "Bohužel. Zabývala jsem se tím příliš dlouho na to, abych tam udělala chybu."

"Co nám můžete navrhnout?" Podíval se na Djerûna.

Andôkai se usmála. "Djerûn není žádná nestvůra, o tom tě můžu ujistit. Ten nepřipadá v úvahu."

Tungdil se poškrábal ve vousech, které mu už značně dorostly. "Potom stojíme před velkým problémem." Podíval se přátelům a lidem do tváře. "Nic mě nenapadá." Lehl si a přehodil přes sebe deku. "Možná mi Vracas pošle ve snu nějaké vnuknutí. Odpočíte si, síly budeme potřebovat."

Polehali si kolem ohně, Djerûn nad nimi bděl.

Musí mě napadnout nějaké řešení, já jsem přece vůdce. Neklidně se převaloval sem a tam. Když mě nic pořádného nenapadne, bude to s budoucností Skryté země vypadat více než špatně. Toto vědomí mu usínání jinak neulehčilo.

* * *

Vyrazili časně zrána, aniž by se Tungdil dočkal od Vracase pomoci a nějakého vnuknutí. Přesto se rozhodli, že pojednou do Rudých hor, možná je nějaké řešení napadne cestou nebo společně s Prvními. Podaří se nám to, říkal si Tungdil odhodlaně, když si přes koženou kazajku přetahoval kroužkovou košili, kterou zbavil rzi a čerstvě ji naolejoval.

Andôkai jela spolu s Rodariem. Pokud si herec představoval, že maga bude sedět v sedle před ním a on ji bude moci hrdinně držet a dotýkat se jí, tak se stal pravý opak. Maga sundala sedlo, aby měli více místa, a přinutila ho sedět před ní, přičemž otěže držela v rukou ona. Od Furgase mu to vyneslo pár posměšných poznámek.

V noci připadl nový sníh do výšky jednoho a půl lokte, koně museli poníkům razit cestu. Ztěžka se jeden za druhým prodírali vpřed, na konci dusal Djerûn a vypadal jako oživlá socha z té zříceniny, která se za nimi rozběhla, protože se jí pobyt v mrtvých zdech začal zdát příliš nudný.

Skupinka, na kterou byl prapodivný pohled, postupovala vpřed se stále větší houževnatostí. Zima jim ztěžovala, aby rychle přibývalo mílí, které už mají za sebou, a ukázala Tungdilovi, jak důležité budou tunely s rychlodráhou, aby se od Prvních rychle dostali do Šedých hor. Pěšky, ale dokonce i na koních a

ponících, to trvalo příliš dlouho. Dvě stě mil dlouhý úsek, na který potřebovali celý týden, by se svými vozíky zvládli za jeden nebo dva oběhy.

Když odpoledne doprávali koním odpočinek, obrátil se na magu ještě jednou s dotazem, jak je našla. "Nebylo to nijak obtížné," líčila. "Vrátila jsem se zpět z té země za horama, dohodla se s trpaslíky a použila jsem ten samý tunel jako vy. U Mifurdanie jsem vyšla ven, Djerûn našel vaše stopy a všechno ostatní bylo snadné. Skupinka trpaslíků je nápadná. Tak nemají ani alfové problémy s tím, aby vás našli." Tungdil se podíval na Narmoru, která pomáhala Furgasovi nabrat sníh do hrnce a roztopit ho nad ohněm. Maga obrátila pohled k Rodariovi. "Tihle herci... jak jste se k nim dostali?" Tungdil jí to povyprávěl. "Aha, takže Narmora je podle všeho žena mnoha talentů," usmála se nezvučně, když slyšela, jak odemkla zámky. "Tys viděl tu divadelní hru?"

"Ano, viděl. Nazývá se ‚Pravda o Nudinovi Vědychtivém, který se za tak příšerných okolností změnil v Nôd'onna Dvojitého a uvrhl Skrytou zemi do neštěstí'. Ostatně, Curiosum bylo vyprodané."

"Velice dlouhý název," ušklíbla se.

Tungdil poprvé spatřil, jak se jí koutky úst zvedají vzhůru, a došel k závěru, že jí přátelské vystupování sluší mnohem víc než přísný výraz, který jinak vystavovala na odiv. Zrovna v tu chvíli se k nim podíval i Rodario a usmál se i on, v domněnku, že její úsměv patří jemu.

"A to je prostě ta jejich herecká veličina, Neuvěřitelný Rodario. Svůj titul nosí právem. V každém městě má nějakou milou, aspoň myslím," vysvětloval jí.

"To sedí. Kdo představoval mě?"

"To už jsem neviděl, musel jsem honit jakéhosi zloděje, ctihodná mago." Zamával na Rodaria. "Můžeme se ho zeptat."

Herec k nim přichvátal a žena ho podrobila výslechu. "Máme ty nejlepší herce ve Skryté zemi, ctihodná mago, a tak Narmora ztělesnila vaši postavu, neboť její bojové umění je natolik dobré, aby dokázalo napodobit i to vaše." Když ho magu vyzvala, vyprávěl jí o jejich hře, dokud ho nepřerušila.

"Jak jsi přišel na to, abys předváděl příběh o postupu Mrtvé země a o Nudinově proměně právě tímhle způsobem?" chtěla vědět magu.

"Hodně jsem o tom slyšel, vyhledal jsem si staré legendy a smíchal je s řádnou porcí umělecké svobody," vysvětloval herec rozzářeně. "Nalezla jste v něm zalíbení?"

"Je podivuhodně blízko pravdy, rozhodně aspoň v tom, co se týká Nudinovy proměny," poznamenal Tungdil.

"Ohó," uklouzlo Rodariovi, kterého tím trpaslík opravdu zmátl. "Potom tedy umění zase jednou dokázalo, že v sobě má pravdivé jádro, není-liž pravda?"

"Díky, můžeš se zase vrátit k ohni," poslala ho Andôkai stroze pryč. "A nezapomeň ten kus přepsat, protože já ještě žiju."

"A jak jste naživu, ctihodná mago," pronesl Rodario sladce a zahleděl se do jejích modrých očí s touhou dobýt její srdce. "Muž, který vaše..."

"Běž," nařídila mu a podívala se na Tungdila.

Rodariův nádherný úsměv v mžiku pohasl. Skoro se jim zazdalo, že se mu knírek smutně prověsil k zemi.

"Jen proto, že na tom trváte," řekl bez sebemenšího nadšení v hlase.

"Aha, odmítnutý páv si balí péra a mizí," zasmál se Bavragor, který tu scénku zpozoroval. "Na té si vyláme zuby, pan herec." Hledal svůj měch s pitím a potichu si pobroukával nějakou písničku.

"Nevyláme," usuzoval Furgas s důvěrou ve svého přítele a lehl si na záda. "Rodario se jen tak nevzdává, když chce dostat nějakou ženskou. Ona ho tou svojí odměřeností jen ještě více dráždí." Políbil Narmoru a těsněji přivinul k sobě. "Jednoho dne si se ženskýmá přestane zahrávat."

"Jestli ho předtím neumlátí k smrti rozzuření manželé," přisadil si Bo?ndil rozverně. "Musí umět dobře utíkat, protože bojovat neumí."

Po krátkém odpočinku se připravili na další cestu. I Tungdil a magu přerušili rozhovor. Djerûn k ní přistoupil, poklekl na koleno a magu si sedla do jeho spletených dlaní. Rodario to pozoroval s nelibostí, neboť díky tomu opět seděl na koni sám.

V nadcházejících dnech projížděli sněhovými závějemi ve Weyurnu a stálo je hodně námahy, aby našli bezpečnou cestu. Tam, kde koně zapadali až po břicha, poníci vůbec neprošli. Djerûn nosil svou paní a

pod spojenou váhou jich dvou se bořil do chladné běloby až po boky.

Nejednou se museli vracet a hledat lepší cestu, Rudé hory jim však již nemohly uniknout. Bylo je zřetelně vidět a svými rudými svahy jim ukazovaly cestu. Ve vzácných okamžicích, když zimní slunce proniklo šedí mraků, se rozzářily, jako by byly v plamenech.

Nakonec objevili vchod do úzkého údolíčka, klikatícího se až k tmavě rudé hoře. Při vstupu do něj a na všech pěti místech, kde se údolí stáčelo, se tyčily hradby. Pro nepřátele nebylo snadné tudy projít, trpaslíci z Borengarova kmene byli obezřetní.

"Zvládli jsme to," radoval se Tungdil. Vyčerpaně si prohrábl vousy a tenký led, který se mu v porostu pod nosem vytvořil, začal odpadávat. Jeho kůže byla na omak značně prochladlá, nohy skoro vůbec necítil, a kdyby se své kroužkové košile dotkl holýma rukama, asi by k ní přimrzl. Pořádné pivo mi vyžene chlad z těla. "Vchod leží tady před námi!" vykřikl nahlas.

Válečnická dvojčata skepticky obhlížela oněch šest překážek, jež museli překonat. "Tak se ptám, proč tak asi předem prováděli tolik bezpečnostních opatření," dával Boëndal najevo svou nelibost nad tolika hradbami. Omotal si cop kolem krku jako šál, aby se chránil před chladem. "Jeden by si pomyslel, že Tionovy bestie útočí z téhle strany, a ne průsmykem ze západu."

"Můžeme o tom přemýšlet, až se dostaneme do tepla?" poprosil Rodario a zuby mu jektaly zimou. "Moje prsty na nohách si už nechtějí dát říct a hrozí, že umrznou." I jemu visely pod nosem malé rampouchy.

"Herci jsou jako malý holky," usoudil Bavrakor opovržlivě, "nebo jako Třpytovous. Stejně v tom není žádné rozdíly."

"Dej si ještě té svojí pálenky, pak aspoň spadneš ožralý do sněhu a pojdeš," zasyčel Go?mgar vztekle.

"Ty s těma svýma roztřesenýma rukama neuděláš ani jeden jediný tm, který by se k té čepeli hodil, to přímo cítím."

"To, co cítíš, tě tlačí mezi těma tvojíma půlkama, protože máš furt plný kalhoty, maličkej," odsekl Bavrakor a trpaslík mu nestál ani za pohled.

Boëndal zavelel, aby dále pokračovali v cestě v kruhové formaci. Opatrně s vytasenými zbraněmi projížděli údolím a nakonec se přiblížili k první zvětřelé hradbě, která se čtyřicet kroků před nimi tyčila k zimní obloze. Železná brána opatřená runami jim zatarasila další postup. První nevěnovali žádnou zvláštní péči výzdobě kamenů, prostě jenom navršili jeden obyčejný kvádr na druhý.

Tungdil nahlas přečetl staré znaky, portál se zablýskl, křídla se vytočila dozadu a umožnila jim vstoupit.

"Kdyby jen bylo všechno tak jednoduché jako čtení a kovářské řemeslo." Jejich družina se dala do pohybu.

"Pro tebe je to jednoduché, vědomosti se občas vyplatí, učený," prohodil Boëndal s úsměvem a kryl jim záda. "Znovu a znovu mi to dokazuješ. Bez tebe..." Kroužky na jeho drátěné košili jemně zacinkaly.

Znenadání zmlkl a oči se mu rozšířily. "Co, u Vracase..." vypravil ze sebe a sáhl si dozadu.

Ze zad mu čněl černý šíp a už se zasyčením přiletěl další, prorazil mu ruku i zbroj a zabořil se mu do těla. Střela přilétla s takovou prudkostí, že mu hrot pronikl celým tělem a vpředu se znovu vynořil. Boëndal zasténal a sklouzl ze sedla.

"Stát!" vykřikl Rodario zděšeně, aby upozornil ostatní a přitáhl svému koni otěže. Zaslechl, jak mu něco prolétlo nebezpečně blízko kolem krku a místo něho zasáhlo krk jeho koně. Kuň zařičel a zhroutil se k zemi a herec zmizel v oblaku bílého sněhu.

Djerůn se otočil a i on dostal jeden zásah. Dlouhý šíp prorazil s jakýmsi podivným zvukem jeho brnění vedle Andôkainy hrudi, ale ani teď nepronikl zpoza helmy sebemenší zvuk. Djerůn se okamžitě otočil, aby některá ze střel nezasáhla jeho paní.

Maga hlasitě zaklela a upředla kouzlo.

"Co se děje?" zvolal Furgas a stejně jako všichni ostatní ve skupince se obrátil.

"Tam!" upozornila je Narmora na urostlou postavu s dlouhými světlými vlasy u vstupu do údolí. Alf právě přikládal k těživě dlouhého luku další šíp. Střela vylétla a mířila rovnou na Tungdila.

Ten chtěl seskočit ze sedla, aby unikl okřídlené smrti, zamotal se však do třmenů, takže se už šípů nedokázal včas vyhnout. Šíp přilétl s lehkým zabzučením a na prst před ním zůstal bez hnutí stát ve vzduchu, jeho špice mu mířila rovnou do srdce. Zděsil se.

"Rychle, popadněte Boëndala a honem odsud ujíždějte pryč," zasupěla maga. "Dlouho už to kouzlo

neudržím."

"Prokletý alfi!" zařval Bo'ndil, v očích zuřivost, a chtěl popohnat poníka. "Tam je ještě jeden! Ti patří mě!"

"Ne," zadržel ho Tungdil a podíval se dopředu. Skutečně tam nyní stáli vedle sebe dva alfové, čekali na znamení, že se ochranné kouzlo zhroutilo. "Opustil bys Andôkainu ochranu a jejich šípy by tě provrtaly. Tvůj bratr je důležitější než nějaká nesmyslná pomsta." Sáhl po uzdě jeho poníka.

"Pryč!" Prud'as na něho hleděl a přitom ho nepoznával. Sekera se zvedla k úderu.

Zkrvavený Boëndal se zvedl. "Bratře, ne! Nech to pro jednou být," zasténal a pokusil se za pomoci vraního zobáku postavit na nohy, ale nezvládl to. Šíp mu jednu ruku přišpendlil k zádům. Bolest mu vehnala slzy do očí, pak oněměl a jeho tělo zvláčnělo.

"Ne! Vraccasi, nedopust', aby umřel!" Bo'ndil seskočil ze sedla a poklekl vedle něj. "Jeho srdce ještě bije." Ve spěchu odřízl dřiky šípů a bratra zvedl. "Musíme ho dostat do pevnosti."

Rychle přehodili bezvědomé tělo přes poníka a štvali zvíře, naprosto vyděšené všim tím řevem, k nejbližší bráně.

Tungdilovi běhal mráz po zádech, když na prašné bělobě zahlédl trpaslíkovu krvavou stopu. Naše expedice přináší zkázu dokonce i válečníkům.

Koutkem oka se podíval na alfy. Zdálo se mu, že v tom světlovlasém opět poznává Sinthorase.

Zatracená bestie! Musel přežít ten Djerûnův útok v oáze. Teď se vrátil zpátky a mstí se za sebe i za svou družku, kterou mu zabili v Zeleném háji.

Sinthoras si strhl z krku jakýsi proužek, omotal ho kolem další střely a zamířil. Vzdálenost od něj k nim činila dvě stě padesát kroků, avšak Tungdil nepochyboval o tom, že smrtící šíp dorazí až k nim. Tětíva se vymrštila vpřed a chvíli poté vystřelil i Sinthorasův společník.

"Dejte si pozor," varoval Tungdil ostatní a ztratil šípy z dohledu. Byly příliš rychlé, než aby mohl sledovat jejich let.

Magický štít zbudovaný Andôkai zakolísal, když ho prolomil první šíp. Ten druhý se zabodl Djerûnovi do zad a prorazil kovovou zbroj.

Tentokrát zpod krytu válečnickovy hlavy pronikl ven tupý zvuk a z rány vystříkla jasně nažloutlá tekutina, jako by šíp zasáhl přeplněný měchýř.

Tungdil tu věc spatřil již v Králově kameni, látka plavala v louži, chvíli poté, co byl zachráněn. Opravdu ho tehdy zasáhli. Válečník zavrával, omámeně potřásl hlavou a šel dál, tentokrát výrazně pomaleji.

"Nezůstávejte stát!"

Běželi a ujížděli ke druhé bráně. Tungdil ji otevřel a teprve až se brána za nimi zavřela, cítili se do jistě míry v bezpečí.

"Rychleji!" Bo'ndil je popoháněl ke spěchu, zatímco krev jeho bratra zalěvala poníkův bok.

Ze žlutavě tekutiny, prosakující z Djerûnovy rány, se stala tmavě šedá a rychlost, jakou vytěkala, se neustále zmenšovala.

Nohy trpaslíků, lidé i zvířata zapadaly do hlubokěho sněhu, když se probíjovávali mírným svahem dolů k další bráně.

Tungdil si při tomto pohledu připomněl mírný svah vedle štoly v Ionandaru, na němž v zimě jezdíval s Fralou a Sunjou na saních. Bez váhání se rozhodl, vzal Go'mgarovi jeho štít a převrátil ho. "Položte Boëndala na ten štít. Sjedeme dolů, bude to rychlejší."

Položili těžce raněného na štít, Prud'as se přikrčil nad ním a hned svištěli po bílé ploše přímo ke třetímu vstupu, který se před nimi sám otevřel, což oba dva značně překvapilo.

Hladká spodní strana štítu klouzala po sněhu stále rychleji a Bo'ndil ho nedokázal ani řídit, ani zabrzdít. Řítil se rovnou na skupinku trpaslíků, kteří se rozestavili za portálem a se sekery v ruce čekali na nově příchozí.

Tungdil přiložil ruce k ústům. "U Vraccase, my jsme trpaslíci z kmene Druhých," zavolal na obránce a jeho dech stoupal v chladném vzduchu k obloze jako bílý obláček. "Skloněte zbraně!"

První zavčasu rozeznali blížíci se přátele, utvořili uličku a nechali projet onen podivuhodný povoz, který prosvištěl jejich řadami, obklopen lesklou tříští. Jako zázrakem se nikomu nic nestalo.

Zbytek společníku přisupěl za nimi a setkal se s podezřívavými pohledy strážných, z nichž byly kvůli

zbrojím a kožichům, chránícím je před zimou, vidět pouze části obličeje kolem očí. Proti cestovatelům se vztyčil les dlouhých oštěpů, seker a válečných kladiv.

"Požehnání Vrace, našeho stvořitele, ať je s vámi! Necht' oheň výhně vašich životů nikdy neuhasne. Mé jméno je Tungdil Zlatoruký," představil se, zalpal po dechu a úkosem mrkl přes rameno, aby se porozhlédl po alfech. "To jsou moji průvodci a přátelé. Musíme mluvit s vaším králem, vyslala nás rada kmenů, abychom s vámi projednali záchranu Skryté země."

Les oceli a železa zřídil. Předstoupil před nejeden trpaslík v kroužkové košili, kožených kalhotách a mimořádně krásně vypracovaném bílém kožešinovém plášti. "Po mnoho cyklů jsme o ostatních kmenech a klanech nic neslyšeli a teď, když se Mrtvá země probouzí, se tu najednou vynoří jakási pestrá sebranka Dlouhých a trpaslíků?" Jeho hlas byl na muže dost neobvyklý.

"Jak to s náma mluvíš, trpaslíku, který, jak se mi zdá, ani nemá žádný jméno?" zaburácel Bavragor a předstoupil před ostatní. Převyšoval mluvčího o celou hlavu. "Já jsem Bavragor Perlík z klanu Perlíku, dítě kováře z kmene Bero?nova a jsem ti rovný rodem. Takhle vypadá pohostinnost Prvních?"

"Takhle řídit dokáže jen trpaslík," prohodil jeho protějšek a stáhl si šálu dolů, aby mu byl vidět obličej. Tungdil úplně ztratil řeč. Díval se do obličeje trpaslíci! Její měkké rysy si nikdo nemohl splést a místo vousu měla jemné tmavohnědé chmýří, které jí po bocích houstlo a ztmavlo.

"Mé jméno je Balyndis Železný prst z klanu Železných prstů. Střežím hlavní bránu Prvních, a proto je mou povinností důkladně si hosty prohlédnout, než je pozvu dovnitř," prohlásila a rozhodně nepůsobila dojmem, že by ji Bavragor nějak zastrašil.

IV

Skrytá země, říše trpaslíků Prvního kmene,
Borengar, v zimě 6234. slunečního cyklu

T

y jsi ženská," prohlásil Bavragor zmateně.

"Všímáš si dobře, Bavragore Perlíku z klanu Perlíků," odpověděla trpaslice s výsměšným podtónem.

"Máš ostré oko." Pak přikázala ostatním, aby se postarali o zraněného Boëndala. Čtyři trpaslíci ho zvedli i se štítem a odnášeli ke čtvrté bráně. Jeho bratr se mu nehnul od boku, jakmile mu to Tungdil strohým pokynem hlavy dovolil. "Zavedeme vás do velké haly. Tam se setkáte s naší královnou."

Strážkyně si Tungdila zvědavě měřila, pak se odvrátila a společníci se pustili za ní. Tungdil ji varoval před alfem, načež Balyndis válečnickům nařídila, aby obsadili hradby třetího náspu, na němž stály velké katapulty na vrhání oštěpů a praky na kamení.

"K čemu je potřebujete?" vyptával se.

"Před mnoha cykly jsme museli bojovat s trolly, které nám Tion nasadil do zad. Naši předkové vybudovali tyto hradby, aby jim zabránili v jejich útocích, a ty bestie nakonec odtáhly s prázdnou."

Podívala se nahoru. Strážný jí signalizoval, že je vše v pořádku. "Zdá se, že se alfové stáhli zpátky. Co po vás chtějí?"

"Promiň, ale to projednám s tvou královnou," vyhnul se jejímu pátravému pohledu.

"To je ale nesmírně poučné," skočil jim do řeči Rodario, rozrušený na nejvyšší míru. "Zdá se, že tady nosí kalhoty ženy. Povstání trpaslic! Jen kdyby mi ten můj zatracený inkoust nezamrzl," naříkal. "Nikdy si to všechno nezapamatuju!"

"Povstání?" Balyndis se zasmála. "Ale ne, žádné povstání. Copak není běžné, že se muži a ženy o úkoly dělí?"

Djerůn postavil Andôkai na zem a potácel se za nimi, až se v posledním oblouku brány zastavil a opřel se o pilíř.

Tomu válečnickovi musí být hrozně zle, říkal si v duchu Tungdil. Pociťoval za něj odpovědnost, protože Djerůn utrpěl kvůli němu zranění už v Králově kameni.

"Musí to zvládnout, už jenom pár kroků," povzbuzovala je trpaslice, "pak už se o něho postarají naši léčitelé." Jak se zdálo, nijak si nelámala hlavu nad tím, že se jeho velikost jaksi nehodí k výšce

obyčejného člověka.

"Ne, není třeba. Můžete jít napřed, musím se o něho postarat sama," poslala je Andôkai dopředu. Djerûnovi se u kamenné zdi podlomily nohy a složil se na sněhu. "Přijďme za vámi. Vaše umění nestačí, s tím ho z jeho ran nevyléčíte, může mu pomoci jenom moje magie." Bez ohledu na to, že sama byla velice zesláblá, poklekla vedle něho a posbírala poslední zbytky vnitřních sil. "Běžte!" nařídila tvrdě a ostatní se od ní odvrátili, nechťeli jí odporovat.

Tak tohle je domov Prvních. Tungdil se zadíval k rudým svahům hor. U jejich úpatí vyrazili První pevnostní komplex s devíti věžemi, které vzbuzovaly závrať. Stavební styl byl na pohled jiný než u Druhých, ne tak tvrdý a hranatý, nýbrž rozmáchanější, ale neméně odolný a solidní. Úplně se obešli bez nákladných ornamentů.

Skupinka nechala koně v péči Prvních a vystoupila na dřevěnou plošinu na konci jedné věže. "Nehýbejte se a zůstaňte klidně stát. Napoprvé je to určitě nezvyklé." Balyndis přehodila páku a okamžitě vystřelili vzhůru a prolétli kolem úzkého strmého točitého schodiště.

Tungdil cestou zaslechl rachocení řetězů, které se odvíjely a namotávaly. Kladkostroj pro lidi! "Už máte toho lezení po schodech nahoru dost?" zeptal se trpaslice.

Balyndis mu věnovala úsměv a její rysy tím ještě víc zkrásněly. "Život je takhle snazší."

Dorazili na vrchol nejvyšší z devíti věží, k jejímu ochozu. Po něm kráčeli dále, až po úzkém samonosném obloukovém mostě došli ke vchodu do pevnosti.

Napravo i nalevo od nich se rozprostírala hloubka dvou set kroku, kolem nich kroužily vrány a kavky a vítr hvízdal ledověji než kdy jindy. Narmora si dávala pozor, aby jí neulétl červený šátek.

Velké, dobrých deset kroků široké a patnáct kroků vysoké portály zůstaly zavřené, Balyndis jim místo toho otevřela dvířka, jimiž se dostali do velké haly.

Bavragor působil navýsost spokojeným dojmem. "Vždyť jsem to věděl," zabručel si pod nos a nemusel nic dalšího dodávat, neboť všichni věděli, že právě vyjádřil svůj názor na kvalitu práce kameníků kmene Prvních.

To, co na něho žádný zvláštní dojem neudělalo, však u Furgase, Rodaria a Narmory vzbudilo nezastíraný údiv a nadšení.

"Vždycky jsem o tom slýchal, ale nikdy jsem nevěřil, že by bylo možné vyrazit do skály takové sály," pronesl Furgas uctivě a ztlumil hlas.

"Nezbytně potřebujeme nové divadlo," rozhodl herec. "Musí být ještě větší, abychom mohli našim spectatores zprostředkovat dojem takovéhle krásy." Prsty se dotkl kamene. "Skutečně, je pravý. Žádný papír. To je hotová báj, ne, přímo pohádka!"

Obdivovali sochy a sousoší z bronzu a mědi, ty svým bohatstvím detailů potěšily zejména trpaslíky. Byly zde znázorněny bitvy s Tionovými bestii, ale i jednotliví trpaslíci, jako otec kmene Pátých nebo vynikající bojovníci a bojovnice Prvních.

"Tudy," ukázala jim směr jejich průvodkyně, která si pospíšila o několik kroků dopředu a ukazovala jim další zázrak.

Tentokrát musel Bavragor uznat, že přinejmenším inženýři kmene Prvních byli v lecčem nedostižní. Tam, kde jim nestačil na postavení mostu přes nekonečně hluboké propadliny kámen, zasadili do spár lesklé ocelové desky a doplnili je zábradlím s překrásným železným kováním a stříbrnými ozdobami.

U posledního mostu vyluzovaly jejich okované holínky okouzluující zvuky, každá deska zněla jinak. Zvuk se ve vysoké jeskyni rozléhal a jednotlivé tóny se smísily v prostý, ale překrásný koncert.

"Já se vzdávám," prohlásil Rodario, kterého dojmy z trpasličí říše doslova ubíjely. "Ten projekt pustíme k vodě a nacvičíme nějakou připitomělou frašku. To, co tu je, nedokáže napodobit žádná iluze, ani ta nejlepší."

"Ale ano, to nějak zvládneme," usoudil Furgas optimisticky. "Jenom to bude hrozně drahé."

Na jejich šatech a zbrojích roztály poslední zbytky ledu a sněhu, cítili se lépe, i když velice unaveně.

Balyndis se zastavila před velkou bránou a zaklepala. Škvírou pronikala ven zlatá záře, která byla první předzvěstí nádhery, jaká na ně čeká uvnitř.

Pravoúhlý sál byl celý vyložený listkovým zlatem. Stěny odrážely teplé světlo rozestavěných svící a svícňů, veškeré sochy byly zhotoveny ze zlata, stříbra, vraccasia a jiných drahocenných kovů, které klany

Prvních vykutaly z útroby hory. Sochy byly zkrášleny volně rozvěšenými šperky, které se daly dle libosti obměňovat.

Královna seděla dvacet kroků od nich na trůnu, který byl zřejmě zhotoven z čisté oceli. Strážili ji trpaslíci a trpaslice v pozlacených zbrojích. Nad hlavami jim visely a zářily umělecké mozaiky z válcovaných plátků stříbra, zlata a vraccasia.

"Říkal jsem drahé?" zašeptal Furgas Rodariovi. "Myslel jsem hrozně drahé."

"Přistupte blíže a buďte vítáni v říši Prvních," povolila jim královna vstup.

Tungdil se posunul do čela jejich malého průvodu. Zdvořile se před královnou uklonil a poklekl na koleno. Ostatní trpaslíci ho napodobili a jen lidé se spokojili s hlubokou úklonou. Potom je všechny jednoho po druhém představil a nezapomněl se zmínit o dvojčatech ani o Andôkai.

"Já jsem Tungdil Zlatoruký z kmene Čtvrtých," ukončil krátký proslov a doufal, že udělal všechno správně. "K tobě nás napříč přes celou Skrytou zem zavedla jedna důležitá záležitost."

"Velmi dobře, Tungdile Zlatoruký. Já jsem královna Xamtys II. Vzдорohlavá z klanu Vzдорohlavých a již dvaatřicet cyklů jsem vládkyní Rudých hor. Vaše návštěva ve mně vzbuzuje zvědavost, neboť již dlouho jsem z říše svých bratrů o ničem neslyšela." Měla na sobě zbroj ze zlatých kroužků a kouli se čtyřmi paprsky jako žezlo, její hnědé oči si je zvědavě a zároveň i přátelsky prohlížely.

Podali jim něco na pití, z pohárů stoupala horká pára. Rodario si s blaženým povzdechem usrkl nápoje a těšil se z tepla, které se v něm po dlouhé době opět rozlilo.

"A jaká důležitá záležitost tebe a tvé přátele přivedla do mé říše?" otázala se královna.

"Bohužel to není nic dobrého." Tungdil se pustil do vyprávění, vyličil změny ve Skryté zemi, smrt magů a magusů a nezatajil jí ani spornou otázku ohledně příštího velkokrále. Nakonec se v řeči dostal k Ohnivému čepeli.

"A k tomu potřebujeme toho nejlepšího kováře, jakého může tvoje říše nabídnout. Musí být schopen ukout zbraň proti Nôd'onnovi," zapřísahal ji. "Pomoz nám a zachraň tak i svou říši, královno."

Xamtys si ho změřila pohledem tmavohnědých očí a pohrávala si s pramínkem hustého světlého chmýří. Náhle jej pustila. "To, co jsi tu vyprávěl, zní vážně, Tungdile," pronesla zamyšleně. "Ten druhý uchazeč, Gandogar, se u nás ještě neobjevil. To ve mně vzbuzuje obavy, jestli nedošlo k nejhoršímu. Možná mu Vraccas proti alfům pomáhal méně než vám."

"Nikdy!" rozvášnil se Go?mgar. "Vraccas ho chrání! On je jediný právoplatný uchazeč o trůn!"

"Není mým úkolem, abych tuto věc posuzovala," odvětila královna přátelsky a obrátila se na Tungdila.

"Ráda tvé přání splním. Copak může být lepší okamžik pro oživení staré pospolitosti všech kmenů?"

Ukázala kouli na Balyndis. "Ona vás doprovází. Je nejen má nejlepší bojovnice, ale i nejlepší kovářka."

"Promiňte, že se do toho vměšuji, ó vznešená královno, ale jak je možné, že na trůn usedla trpaslice?"

vyptával se Rodario zvědavě. "Já si vždycky myslel, že muži..."

"Ty jsi nějaký vědyctivý Dlouhý, jak se zdá, že? Nu, já ti to vysvětlím. Všechno začalo jedním sporem. Můj otec Boragil si cenil rad mé matky, ale odepřel jí právo vést naši říši. Matku to hněvalo a žádala, aby směla předložit důkaz ve svůj prospěch. Nakonec se shodli na tom, že na dobu čtrnácti oběhů bude smět řídit osudy Prvních. Právě v tom čase ale na nás zaútočili trollové, matka však ani nepomyslela na to, že by se kvůli jejich útoku vzdala úřadu. Nastoupila proti těm stvůrám v čele armády a silou a lstí je zahнала na útěk. Tím se prokázalo, že vládne dokonce lépe než můj otec. Když otec požadoval po čtrnácti obězích trůn nazpátek, postavila se mu na odpor a klany ji podpořily." Povstala. "Když matka před dvaatřiceti cykly zemřela, následovala jsem ji na trůn já."

"Vřelé díky, ó velká královno. Dostane se ti v mém kuse vynikající role."

Do sálu vstoupila trpaslice se zprávou, že Boëndal je ve velice špatném stavu. Je u něho maga a snaží se mu pomoci. Trpaslíci o něho měli stále větší starost.

"Nechám vám přidělit místo k přenocování, kde se budete moci zotavit ze svých útrap. Potom vám nechám ušít šaty a kožešinové kabáty proti chladu," prohlásila Xamtys. "Předpokládám, že hned zítra budete chtít cestovat dál, ne? Až si odpočinete, dám vám ukázat vstupy do tunelů."

"Ty znáš toto tajemství?" zeptal se jí Tungdil udiveně a musel potlačit zívnutí. "A ani tak jimi První nikdy nejeli?"

"Mojí matce dělalo starosti, že by se ostatní kmeny nemusely smířit se skutečností, že ona tady převzala

moc. Aby zabránila sporům, zachovávala ticho a toho jsem se držela i já."

"Potom tě prosím jménem rady kmenů, abys poslala do Modrých hor aspoň posly od svých klanů a ti aby se účastnili porad." Tungdil vkládal do řeči co nejvíce důrazu. "Před chvílí jsi se zmínila o pospolitosti všech kmenů. Pomož, aby opět všude zavládla."

"Tungdil se zprávami o Mrtvé zemi v ničem nepřeháněl, velká královno," přispěchal mu na pomoc Rodario. "My jsme viděli, co skřeti páchají. Nôd'onn je pohání vpřed a jen váš národ je dokáže zastavit. Promluvte si s králi a náčelníky klanů Čtvrtých a Druhých a nemějte obavy z toho, co by vám mohli říct. Není čas otálet."

Tungdil se na něho vděčně podíval. Kdo by si to pomyslel?

Xamtys dobromyslně opětovala jejich pohled. "Jakmile vyrazíte na cestu do Šedých hor, setkají se moje klany i já po dlouhých cyklech s našimi bratry a sestrami." Odhodlaně se rozhlédla, koule udeřila o trůn.

"Máte pravdu, ta věc nesnese žádný odklad."

* * *

"To je od tebe velice milé," trhaně ze sebe v bolestech vyrazil Boëndal, "ale já tvou pomoc nechci. Já ty rány přežiju i bez tvojí magie."

Pomocníci ho odnesli do teplé místnůstky, sundali mu kroužkovou košili a odkryli rány, aby je mohli ošetřit. Prvními obvazy krev prosákla, teď čekal na nové.

Andôkai, která nevypadala o mnoho lépe než on, seděla vedle trpaslíkovy postele a prohlížela si místa, kudy šípky vnikly do těla. Jeho tělo bojovalo s účinkem alfských šípů. Hrot zranil některé vnitřní orgány a k tomu přistupovala ne nepodstatná ztráta krve. "Já se v ránách vyznám a to, co vidím, mě nutí o tvých slovech pochybovat," pronesla maga otevřeně a v jejích modrých očích se odrážely starosti. "Překonej pýchu a mysl na to, že musíme dále."

"Nejde o jeho pýchu," rozčileně jí skočil do řeči jeho bratr, který postával na druhé straně lože a starostlivě na všechno dohlížel. Dokonce si ani nedovolil něco pořídit, jenom si sundal kabát. "My tvoji magii nechceme, je to špatná magie. Ty uctíváš Samusina a mohla bys do něho začarovat zlo."

"Nesmysl," odmítla maga jeho výtku.

Boëndal zavřel oči, jeho dech se zrychlil. "Já... nechci."

"Bez té tvé trpasličí robustnosti a tvrdohlavosti bys byl už dávno mrtvý," pronesla maga chladně. "Jak dlouho ještě si chceš zahrávat se životem? Nech mě, ať ti pomůžu, dokud ještě můžu. I já ztrácím sílu."

Trpaslík jí však neodpověděl, místo toho kývl Boëndil směrem ke dveřím. "Postarej se o svého zraněného, kouzelnice, a nechej trpaslíky, aby se o svoje zraněný starali sami."

Maga se zvedla, ruku položila na rukojeť meče a mlčky kráčela ke dveřím.

"On to tak nemyslí," zašeptal Boëndal. "Děkuji ti za nabídku, ale Vracas se už postará, abych přežil."

Andôkai si přehodila plášť přes ramena.. "Přeji ti, aby tě tvůj bůh vyslyšel." Dveře za ní hlasitě zapadly a v místnůstce se rozhostilo ticho.

"Už si nejsem tak jistý..." pronesl Boëndal po chvíli.

"Buď klidný, bratříčku," přerušil ho Boëndil. "Vracas tě viděl a obdaří tě dlouhým životem. Jestli si někdo zaslouží smrt, tak já. Tak neměj starosti." Dal mu ještě napít hlt vody a i on opustil místnost, aby nahnal dovnitř pomocníky s novými obvazy.

"Vraccasi, stůj při něm!" Jeho zbroj vážila tisíckrát víc než jindy, jeho nohy měly pocit, že musejí vláčet celé tuny, a myšlenky mu kroužily jenom kolem Boëndala. Bratrův voskově bledý obličej mu naháněl strach, rány po šípech ho jen o vlásek dělily od vstupu do věčné kovárny. Kouzelnice měla se svou poznámkou o houževnatosti jejich národa pravdu. Člověk by takové rány nepřečkal, a jestli je přečká trpaslík, ukáží až nadcházející oběhy.

V chodbě narazil na Tungdila, který se chystal k návštěvě zraněného. "Jak mu je?" vyptával se neklidně.

"Spí. Obvazy má prosáklý krví a nutně potřebuje nový," odpověděl válečník roztěkaně. Nepřítomné záblesky v jeho očích zmizely, místo toho se v nich odrážely nekonečné starosti.

"Myslel jsem, že se na něho podívá Andôkai, ne? Ani její magie nic nedokázala?" divil se Tungdil.

"My nechceme, aby nám pomáhala," odmítl Prud'as. "Magie je na nic, nestojí za nic. A se Samusinem už vůbec nechceme mít nic společného." Prošel kolem Tungdila a volal na pečovatele, kteří hned přiběhli a přinesli nové obvazy.

Tungdil věděl, že s dvojčaty si všechny spory kvůli magii může ušetřit. Jejich přesvědčení mělo blízko k tvrdohlavosti, ty dvě věci se nedaly oddělit. Boëndal by raději zemřel než by dovolil, aby ho maga vyléčila.

Tiše vstoupil do místnosti a zahleděl se na trpaslíka, který ležel v polštářích jako mrtvý, bledý obličej, hrud' se mu jen nepatrně zvedala a klesala. Pečovatelé starostlivě omyli zaschlou krev a opět sešili rozevřené rány. Nakonec na ně položili zvlhčený mech, jehož míza tlumila bolesti.

"Dál budeme muset cestovat bez něho," prohodil Tungdil polohlasem k Prud'asovi. "Ve svém stavu neudělá ani sto kroků, hned by zemřel."

"Ne... Já to zvládnou, učený," ozvalo se tiše, avšak rozhodně z Boëndalových úst. Úpěnlivě se do něj zabodl očima a chytil ho za ruku. "Po dvou obězích to zase půjde. Je to jenom škrábnutí."

Tungdil se tázvě podíval na jednoho pečovatele, který potřásl hlavou. "Ne, nepůjde to. Problémem nejsou vnější rány, ale vnitřní zranění. Každý pohyb by mu je jen zhoršil. Zemřel by v hrozných bolestech. Nemůže cestovat."

"Zůstaň tady a uzdrav se, Boëndale. Před bitvou s Nôd'onnem se znovu setkáme," rozhodl Tungdil s těžkým srdcem. "Ty jsi svůj díl práce odvedl."

"Půjdu s vámi. Kde je jeden z nás, tam je i ten druhý. Je to ten největší čin, jaký kdy někdo z našeho národa..." Boëndal se chtěl zvednout, ale jakmile jen trošku pohnul trupem, nahlas zaúpěl a na nově přiložených obvazech se objevila tmavě rudá skvrna. "Zdá se, žeš měl pravdu, učený," procedil přes skousnuté zuby a podíval se na bratra. "Budeš muset chránit jeho i ostatní sám."

Bo?ndil stál vedle postele jako opařený, nevěděl, co má říct. "Poprvý v našem životě budeme každéj někde jinde," řekl sevřeným hlasem a uchopil Boëndalovu ruku. "Budeš mi v boji chybět. Prvních sto sviňskejch rypáků je pro tebe."

"Máš velké plány," usmál se Boëndal slabě. "Ale nepřepínej se. Nemůžu ti chránit záda." Objali se, slzy se jim řinuly po vousatých tvářích. Takhle se spolu ještě nikdy neloučili.

"A krot' svoji zuřivost, bratříčku. Budeš muset vztek kontrolovat víc než jindy, slib mi to!"

"Slibuju," přísahal Prud'as slavnostně. "Ale teď si odpočiň." Spolu s Tungdilem vyšel z místnosti. "Kdy vyrazíme?"

"Co nejdřív," odvětil Tungdil. "Andôkai dala s pomocí magických prostředků Djerûna jakž takž dohromady. Tomu už je tak dobře, že může cestovat, ačkoliv pořád ještě nevím, jak ho nacpeme do důlního vozíku."

"Stejně jich budeme potřebovat několik," odhadoval Bo?ndil. "Perlík, Třpytovous, ti tři herci, naše kovy, maga a ten její poskok, to se nikdy nemůže vlízt do jednoho vozíku."

"A Balyndis," dodal Tungdil.

"Kdo?"

"Ta kovářka."

"Takže ženská."

"Říkáš to stejně nadšeně jako Bavragor," šťouchl si do něj.

"Ohó, já jsem ten poslední, kdo by podceňoval ženský. Já mám rád festovně tvarovaný trpaslice, kerejch se jeden může chytnout a vohřát se, s pořádnýma prsama a kulatýma tvářema, ale..."

"U klanů Druhých je taky několik kovářek. A Smeralda prý uměla bojovat jako..." Zatraceně!

Bo?ndil zkameněl, když zaslechl jméno své mrtvé lásky. "Ať jde s náma. Jsem unavenej." Odkráčel chodbou do pokojíčku.

Tungdil se za ním ustaraně zahleděl. To byla hloupost. Pitomé přeteknutí, hněval se na sebe.

"Věř mi, že to s kladivem a kovářinou umím velice dobře," pronesl ženský hlas za ním. Tungdil se vylekaně otočil. "Promiň, nechtěla jsem ti nahnat strach." Před ním stála Balyndis, stále ještě měla na sobě kroužkovou košili a dlouhé tmavohnědé vlasy jí lemovaly kulatý obličej. "Chtěla jsem ti jen říct, že se těším, až s vámi vyrazím."

Jeho srdce se rozbušilo o něco rychleji a představa, že v příštích obězích společně potáhnou Skrytou zemí, se mu natolik zalíbila, že potlačila jeho obavy o Boëndala. Okouzleně jí zíral do tmavohnědých očí a nevypravil ze sebe ani slovo.

"Sekerou vládnou stejně dobře a jistě jako kladivem."

Tungdil se usmál, hlas mu pořád ještě selhával.

Balyndis nevěděla, jak si má jeho chování vyložit. "Věříš mi, nebo si mě chceš vyzkoušet v nějakém boji..."

"Ne, u Vraccase!" zvolal a zvedl ruce. "Já ti věřím! Já vím, že trpaslice umějí bojovat."

I když to tak nemyslel, měla mu kovářka jeho slova za zlé. "Nuže, Tungdile, teď trvám na nějaké zkoušce," prohlásila a vytáhla sekeru, přitom jí naběhly svaly na pažích a na hrudi.

"Ne, myslel jsem to doopravdy," snažil se vykroutit. "Jenom mám obavy, abych tě... náhodou... nezranil."

"No ne? Ty si myslíš, že bys mě dokázal zranit?"

Ať řeknu, co řeknu, ona na mě ze všeho uplete bič! "Nanejvýš z nepozornosti," pokoušel se dále zachránit situaci, zatímco se trpaslice bojovně rozmachovala sekerou sem a tam. "Já ti věřím, Balyndis..."

"Já ne..." zazněl Bavrakorův hluboký, zpěvný hlas a trpaslík se k nim připojil, v pravici třímal kladivo. "Já bych chtěl vidět, jestli nám bude v boji překážet, nebo jestli bojuje jako malý Go'mgar."

Trpaslice pohlédla k zemi. "Za chvíli se ti před tím tvým zbylým okem začnou míhat hvězdičky," prorokovala mu a Tungdil jen taktak stačil uskočit dozadu, aby se neocítl mezi kladivem a sekerou.

Zbraně na sebe s řinčením narazily. Bavrakor uznale zabručel a brzy se dostal do úzkých, protože nepočítal s tím, že trpaslice bude bojovat s takovou silou a rychlostí. Neustále ho napadala ze strany, na kterou byl slepý, a nutila ho otáčet hlavu. Zatímco Bavrakor odvracel útok sekery, vystřelil najednou opačný konec topora vzhůru a zasáhl ho přesně do helmy. Omámeně se odpotácel dozadu ke zdi a dopadl na zadek.

Zmateně se podíval na šklebící se trpaslici, pak si nevěřícně osahal hlavu. Roztřásla se mu ramena, nejdříve pomalu, pak stále víc a víc, až mu smích vyrazil z hrdla a hlasitě zaburácel chodbou.

"Dostal jsem, co mi patří," nadále se náramně bavil, pak se vydrápal na nohy a podal jí svou mozolnatou, hrubou ruku, kterou trpaslice s radostí uchopila. "Jen si tu parádní ženskou pozorně prohlídněte. Ta umí pořádně přiložit ruku k dílu."

"Teď když jsme si to vysvětlili a víme, že bojuješ velice dobře, bychom měli zalehnout do postelí, abychom si do zítřka před další cestou odpočinuli." Tungdil jí kývl a měl radost, že s ní nakonec nemusel bojovat.

Balyndis se zasmála a chtěla se otočit, když ji Bavrakor uchopil za paži. "Já mám lepší nápad. Co kdybys mi ukázala nejlepší výčep v Rudých horách a já mohl ochutnat, jaké mají První pivo. Já ti za to zazpívám pěknou písničku." Balyndis bez váhání svolila a společně zamířili chodbou opačným směrem.

"Přidáš se k nám, Tungdile?" zeptala se kousek před ohybem chodby.

"Ne, ten s náma nepůjde. On je náš vůdce, ten se určitě musí přehrabávat v mapách a obhlídnout, v jakým stavu je potrubí," pronesl Bavrakor napolo vážně, napolo žertem.

"Nepřeháněj to s tím pivem," radil mu Tungdil. "Tunely mají spoustu prudkých zatáček." Zamával jim a zamířil ke své komůrce, aby tam přemýšlel o všem, co se jim přihodilo. Že by se rozplýval nadšením nad Balyndis - ať byla tato představa sebekrásnější, nepřicházela v úvahu. Nanejvýš by ho rozptylovala. V pokojíčku si zapálil osamocenou lampu a jen spoře osvětlil kamenné stěny. Pociťoval napětí a chtěl se před velkou jízdou uvolnit.

"Tungdile?"

Vylekaně uskočil, když mu v zádech zazněl cizí hlas, a popadl do ruky sekeru, aby se mohl ubránit. Nedůvěřivě nakukoval do tmavého výklenku vedle dveří. "Narmora?"

Měla na sobě černou koženou zbroj a jakýmsi neurčitým způsobem z ní číselo nebezpečí. Tungdil si mimoděk vzpomněl na Sinthorase.

Nespouštěl ruku ze zbraně, jeho dřímající nechut' k této ženě dále narůstala. To je nesmysl. Je to lidská žena. "Co pro tebe mohu udělat?" zeptal se a přinutil se k úsměvu.

"Přemýšlela jsem," začala Narmora váhavě. "O těch řádcích, které nám Andôkai ukázala u ohně."

"Že tou sekerou musejí vládnout nepřátelé trpaslíků?" Zbystřil sluch. "Ty máš nějaké řešení?"

"Alfové," pronesla Narmora opatrně. "Alfové přece patří k vašim nepřátelům, nebo snad ne?"

"Skuteční alfové," vymezil Tungdil, "žádní nalíčení. Tvůj návrh tě ctí."

Narmora si sundala šátek, pod ním se objevily špičaté uši.

Tungdil ucouvl o krok zpět, prsty sevřely sekeru ještě pevněji. "Ty jsi alfka? To nemůže být pravda," nalezl po dlouhém, zděšeném mlčení opět hlas. "Ale tvoje oči nejsou přes den černé." S ulehčením se usmál. "Na chvíličku jsem ti věřil."

Narmora pozvedla paži směrem k lampě, dlaň nataženou vzhůru, a zamumlala nesrozumitelná slova. Plamen se okamžitě zkroutil, až z něho zbyl jen doutnající knot.

Jak to dokázala? Alchymii? Zkoprněle si prohlížel pohasínající světlo. Když se k ní otočil, byla pryč. "Kde...?"

Nečekaně se za ním vztyčila. "Napůl člověk, napůl alf," zašeptala mu hrubě do ucha. "Moje matka mi odkázala své dary i zbraně. Od otce jsem toho dostala málo, ale jeho oči jsou pro mě výhodou." Během okamžiku z ní spadl výhružný nádech, zvedla se a jemným vířivým pohybem přiměla lampu k novému životu. "Odpusť mi, že jsem tě vylekala. Teď už mi věříš?"

Tungdil ze sebe setřásl ochromení. To vysvětluje, proč k ní cítím takovou nechuť. "A jak ti věřím," přikývl. "Tím bychom si vyjasnili otázku, kdo bude vládnout sekerou." Změřil si Narmoru uznalým pohledem. "Máš velkou odvahu, když jsi mi prozradila pravdu. A navíc budeš muset vykonat velké věci." Podívala se na něho, veškerá divokost a nebezpečí se z ní vytratily. "Kdo by jinak přicházel v úvahu? Skřeti a skuteční alfové asi sotva." Ruce jí sklouzly na rukojeti jejich zbraní. "Někdo z vás trpaslíků mě ale bude muset naučit, jak se vládne sekerou, jinak by můj boj proti magusovi určitě nedopadl dobře." "Měli bychom to říct i ostatním."

Narmora přemýšlela. "No ano, to asi budeme muset. Jsem zvědavá, jak to přijmou." Tím měla na mysli především Bo'ndila.

Tungdil se na ni povzbudivě usmál. "Nic se ti nestane, to přísahám."

Zle se ušklíbala a její rysy překryl nádech alfské části její bytosti.

Rychle svolali všechny společníky a setkali se v Tungdilově komůrce. Tam jim trpaslík povyprávěl o tomto novém obratu. "Podaří se nám Nôd'onna porazit," skončil a napjatě čekal na jejich reakci.

"Vlastně bych ji měl zabít," pronesl Prud'as zamyšleně, ovšem nezdálo se, že by chtěl svá slova převést ve skutek.

"Ne, vlastně bys měl zabít jen její půlku. A ve které půlce se skrývá dědictví alfu? V pravé nebo v levé? Nahoře nebo dole? Vracas nám odpustí, protože s její pomocí zachráníme říše Skryté země," opáčil Tungdil. "Žádná jiná cesta není."

Furgas držel Narmoru v objetí a vypadal ustaraně, trpaslík ho ovšem velice dobře chápal. Jeho milovaná se postaví proti magusovi, považovanému za nepřemožitelného.

"Vy dva," obrátil se na Rodaria a Furgase, "můžete zůstat u klanu Prvních a počkat na náš návrat.

"Nikdy bych ji nenechal samotnou," prohlásil Furgas rozhodně. "Cestou budete nepochybně potřebovat nějakého technika."

"A jednoho bývalého herce určitě také," dodal rychle Rodario, jedním dechem si však uvědomil, že nedokáže pořádně vysvětlit, k čemu se jim bude na cestě hodit. Proto se je pokusil přesvědčit podmanivým úsměvem na své jemně řezané tváři.

"Souhlasí," dostalo se mu nečekané podpory od Bo'ndila. "On těma svejma kecama odvrátí pozornost nepřátel."

Trpaslíci se ušklíbali, jenom Go'mgar zůstal vážný, než z něho vyhrklo. "Gandogar už je určitě v Šedých horách," zasyčel z rohu. "On vyková Ohnivou čepel jako první a stane se velkokrálem a vy mu v tom nezabráníte." Opovržlivě se podíval na Narmoru. "S tou to nikdy nemůže dopadnout dobře. Ona je alfka jen napůl." S těmito slovy povstal a vyšel ven.

"Potom holt zabije Nôd'onna jenom napůl," zabručel Bavrakor do ticha a dal si doušek ze svého měchu, který si přinesl s sebou. "O zbytek se postaráme my."

Jeho poznámka uvolnila napětí a všichni se s úlevou rozesmáli.

* * *

Příštího dne ráno kráčeli spolu s královnou Xamtys a ostatními členy poselstva klanů Prvních po zářících mostech a chodbami Rudých hor, které se jen nepatrně lišily od chodeb Druhých.

Bavrakorovi to nedalo a znovu a znovu přejížděl prsty po stěnách, tu a tam zadupal nebo zabušil na zeď. "Není to špatný, ale ani nic extra," znělo jeho kupodivu diplomatické hodnocení.

Brzy došli k masivní ocelové bráně, v níž se zlatě leskly trpasličí runy. Královna pronesla potřebná slova a brána se před nimi rozevřela. Hala za ní se do nejmenších podrobností podobala té, ze které Tungdil a jeho průvodci vyrazili na cestu. I tady byly k vidění parní kotle a ozubená kola stejně jako osm kolejí. Inženýři uvedli celou mašinerii do chodu a za krátkou dobu se všude ozývalo syčení, klokotání a rachocení a byl cítit rozžhavený kov a mazivo.

"První tenhle potrubní systém udržovali v dobrém stavu," poznamenal Furgas při prvním pohledu. "Nikde žádná rez, žádný prach. Řekl bych, že v minulých dobách mohli vyjet, kdykoli se jim zamlulo."

"Byla chyba, že jsme právě to nikdy neudělali," zalitovala Xamtys a udělala pokyny, aby vozíky pro ni a pro Tungdilovu expedici byly co nejrychleji připraveny a naloženy.

Jeden vozík byl určený pro Djerůna, na němž už nebyla zranění vůbec poznat. Kováři ještě během minulé noci opravili poškozená místa na jeho zbroji a necvičené oko by ve srovnání se zbytkem jeho zbroje jen stěží někde objevilo nějaký rozdíl. Kvůli Djerůnovi vymontovali z vozíku lavice na sezení, aby si do něho mohl lehnout. Měli obavy, že by mu jinak kvůli jeho velikosti hlava někde uvízla a on by tak o ni přišel. V dalším vozíku byla připravena místa pro trpaslíky a v posledním pro herce a Andôkai, navíc pak i pro materiál, který potřebovali pro výrobu Ohnivé čepele.

Vypadá unaveně. Tungdil popošel k Andôkai. "Jak se cítíte, jak jste na tom se silami? Říkala jste, že jste vyčerpaná, že?"

Maga si přichytila světlé vlasy koženým páskem, chtěla jim zabránit, aby jí při nadcházející jízdě až příliš vířily kolem hlavy. "Chtěl bys slyšet pravdu, nebo ti mám zalhat?"

"Pravdu."

Posadila se na okraj jednoho vozíku a dívala se na přípravy na cestu. "Moje kouzla budou brzy beze zbytku vyčerpaná. Už jsem moc dlouho nebyla na žádném území s magickými poli, ze kterých bych mohla načerpat novou sílu."

"To je důvod, proč magusové nikdy neopouštějí své říše?"

Její oči se zabodly do Tungdilovy vousaté tváře. "Samozřejmě můžeme využívat i magii, kterou načerpáme jinde než z našich polí, ale energie, kterou do sebe vpravíme, se rychle vytratí a ještě rychleji spotřebovává. Představ si to jako nějaký děravý měch. Ztrácí vodu, i když z něho neupíjíš. Několik mocných kouzel a tvé umění je fuč." Podívala se na Djerůna. "Proto jsem se naučila bojovat a mám ho pořád ve své blízkosti. Nechci být bez kouzel úplně bezbranná."

Tungdil přemýšlel. "Je to cesta, jakou bychom mohli Nôd'onna porazit?"

Maga potřásla hlavou. "Na to bych nespolehala. Bytost, která se v něm teď usadila, mu propůjčila neznámou moc."

Trpaslík se podíval na Narmoru a vzpomněl si na kousek, který provedla s lampou. "Ona magii ovládá..."

"Ne, to určitě ne. Moc toho o jejím lidu sice nevím, ale ona určitě neovládá nějaké zvlášť rozvinuté umění nebo dovednost. Myslím, že u ní jde o vrozené schopnosti... jak vyčarovat temnotu, uhasit oheň, pozměňovat sny. Maličkosti, nad nimiž lidé strnou úděsem a které vytvářejí všechny ty legendy kolem alfů."

"Nic víc? Sinthoras váš magický ochranný štít prorazil."

"To byla lest, a ne kouzlo. Vzpomínáš si, že jsme u zabitých alfů našli krystaly?" Tungdil přikývl. "Dostali je od Nôd'onna a chránili se jimi proti kouzlům magie. Jeden z nich uvázal kolem šípu a prorazil jím moje kouzlo." Andôkai se zvedla. "Je na čase, všichni jsou nachystaní. Můžeme vyrazit." Přípravy byly u konce a i královnin vozík byl vyzvednut na koleje. "Mysli na to, Tungdile, budu svými silami šetřit. Nespolehejte se na to, že budu věčně zasahovat."

"Řeknu o tom ostatním." Půjde to i bez magie.

Vrátili se k rampám, kde právě Xamtys kontrolovala vozíky. "Jsem moc zvědavá, jak taková jízda vypadá." Přejela si rukou po světlém chmýří. "A těším se na obličej těch chlapů." Naskočila na sedadlo a uvolnila brzdové zařízení. "Počkáme na vás a na Ohnivou čepel. Vracas vás provázet." Okamžitě se rozjeli a zmizeli v tunelu.

"I tebe," zavolal za ní Tungdil, přešel k vedlejší rampě a sedl si do svého vozíku. Mapu potrubních tras, kterou mu dala královna, zasunul pod kroužkovou košili. Vedle něho seděl Bo'ndil, za ním se Bavragor s

Balyndis něčemu společně smáli.

"Buďte zticha," zasyčel Prud'as dozadu. Jeho náladu mohl kdekdo bez rozpaků označit jako mizernou, bez bratra se necítil dobře a byl podrážděný.

Rodario rychle dopsal poslední řádky a důkladně zazátkoval čerstvé roztopený inkoust, aby z něho cestou nic nevyšplíchlo a nezničilo mu šaty. "To bude legrace!" těšil se. "Taky bychom měli něco obdobného postavit, Furgasi. Návštěvníci by mohli prožít podobnou jízdu jako hrdinové našeho kusu." "Kdepak, to nebude žádná sranda," odporoval mu Go?mgar kysele. "Žaludek se ti sevře, vousy ti budou povlávat v obličejí a budeš mít sto chutí se pozvracet."

"Ale co. Tak zlé to být nemůže. Já jsem zvyklý na ledacos," odpověděl herec a snažil se omotat si bezpečnostní lano kolem břicha.

Když jejich vozík dorazil na zrychlovací úsek a téměř svise se řítí dolů, vykřičel Rodario z plna hrdla svůj strach. Pak bojoval s mocným nutkáním pozvracet se. Po dlouhé době mohli trpaslíci na Go?mgarově tváři znovu zahlédnout široký úšklebek.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, v zimě 6234. slunečního cyklu

B

alendilín stál ve svém pokoji, potěžkával v ruce válečnou sekeru a na zkoušku s ní provedl několik úderů, až si byl jistý, že i s jednou rukou dokáže máchnout čepelí dost rychle.

"Jejich stále víc, můj králi," zaznělo z venku ustarané volání. "Pojď a podívej se sám."

Skoro by se dalo říct, že je Bislipurova řeč přilákala. Vyšel ven a kráčet kolem nekonečné řady válečníků kmenů Druhých a Čtvrtých, až se z nejvyšší terasy Obrosmrti mohl rozhlédnout po kraji kolem bran.

Přímo se to tam jimi hemžilo, tisíce velkých a malých bodů kmitaly sem a tam. Vzduch páchl nakyslým tukem a výpary skřetů, kteří se utábořili ve vzdálenosti jedné míle od pevnosti a tam se připravovali na útok. Jejich řev tlumeně pronikal až k němu.

V dálce Balendilín spatřil gigantické dřevěné dobývací věže, které skřeti nezadržitelně přisunovali k pevnosti, měřily do výšky určité čtyřicet stop i víc. S těmi věžemi nebudou mít problém dostat se na cimbuří první hradby.

Šeredné dřevěné konstrukce vypadaly jako zborcené, což těm bestiím nijak nevadilo, jen když splní účel a pomohou jim přes první překážku na cestě do srdce Druhé trpasličí říše. Na ochranu proti zápalným střelám byly věže obaleny lidskou kůží. Jakmile útok začne, budou je polévat, aby dřevo rychle nevzplálo.

"Nevěřil bych, že tak brzy zaútočí na říše trpaslíků," poznamenal Bislipur, který si stoupl vedle něho a pozoroval davy skřetů. Měl na sobě plnou zbroj a byl obrazem válečníka, jakých je v trpasličích říších málo. "Jejich nejmíň deset tisíc. Ještě štěstí, že jsem přivolal posily ze své vlasti." Marně čekal na královu pochvalu.

"Skřeti, goblini, hrstka obrů, trollové a pár alfů," odhadl jejich sílu Balendilín. "Tungdil nelhal, když nám předpovídal Nôd'onnovy záměry." Pozoroval, jak trpaslíci obsazují první okruh obrany a připravují se na útok těch bestií. Čaroděj na nás může vyslat své služebníky v tak velkém počtu jen tehdy, když si je jistý dobytím lidských říší. To se mi vůbec nelíbí.

"Jestli naše okruhy obrany padnou, stáhneme se do hlubin hor."

"A pak?"

"Jestli nás budou následovat i tam, jsou ztraceni. My se tam vyznáme líp než oni."

"Počítáš s tím, že nedokážeme udržet hradby?" tázal se Bislipur udiveně. "Pět tisíc mých a pět tisíc tvých bojovníků by mělo stačit, abychom ubránili pevnost až navěky."

"Od té doby, co zlo získalo ve Skryté zemi převahu, počítám se vším." Král nařídil nejlepším bojovníkům, aby posílili stráž u vchodů do tunelů. Všim, co mají.

Pak se vydal na ohoz, kde se mu odkryla celá šíře té nepřátelské chátvy: různorodě poskládané houfy těch nejnižších, nejubožejších Tionových stvůr nedočkavě slintaly, prskaly a čekaly, až trpaslíky pobijí a

otevrou svým příbuzným Vysokou bránu.

Zbroje těch goblinů a skřetů patřily ještě před nedávným žoldákům královny Umilante. Vojákům se nepodařilo ty stvůry zdolat. Balendilín sledoval, jak se bestie řadí do neuspořádaných skupin, aby se mohly zapojit do prvního útoku a aby viděly, s čím na ně trpaslíci vyrukují. "Dva tisíce bojovníků za velkou bránu!" nařídil pevným hlasem. "Budete připraveni."

Když se skřeti s chrochtáním a frkáním pustili k pevnosti, dal otevřít portál a vyslal válečníky na výpad. S nesmírnou radostí sledoval, jak sekery jeho kmene řadí mezi skřety, kteří s tak mohutným protiútokem nepočítali a hledali spásu v útěku, dokud je trollové nepřinutí obrátit se a znovu vyrazit proti pevnosti. Ale tou dobou už byli trpaslíci opět zpátky za ochrannými hradbami Obrosmrti a zaznamenali pouze tři tučty lehce zraněných. Naproti tomu na prašné zemi před branami leželo několik set zmrzačených nebo mrtvých bestíí. V řadách sjednocených vojáků národa trpaslíků zavládl nesmírný jásot.

"Vidíte, čeho všeho jsme schopni, když bojujeme společně?" zvolal shora Balendilín naplněn pýchou a ohlížel se po Bislipurovi, jestli snad i on nechce svým lidem něco říct.

Avšak nikde ho nemohl najít.

Skrytá země, pod říší královny Weyurn,
v zimě 6234. slunečního cyklu

V

ozíky se řítily potrubím, strhávaly s sebou pavučiny a rozvířovaly staletý prach. Tu a tam prchaly nějaké velké stíny ze světla pochodní, osvětlujících kus tunelu před jejich rachotícími, hlučnými vozíky, do temnoty bočních chodeb a dokazovaly jim, že i hluboko pod Skrytou zemí přece jen existuje život. Musel to však být nějaký neškodný, ustrašený život, neboť jejich jízda probíhala bez jakýchkoliv incidentů.

Od západu se blížili k Páté trpasličí říši. Tungdil počítal značení na stěnách tunelu a na konci prvního dne jejich cesty spočítal, že urazili více než dvě stě padesát mil.

"S takovou budeme za pět oběhů u Pátých," radostně oznámil přátelům při odpočinku u ohně.

"Postupujeme rychle vpřed."

Utábořili se v jedné velké hale, jíž vedly dvě trasy a která sloužila jako dopravní uzel. Strop nesly přírodní kamenné sloupy a vyzdžené oblouky, trpasličí runy na stěnách a na sloupech nepřipouštěly žádné pochybnosti o tom, kdo tady všechno postavil. Dřevo, které jim s praskáním skýtalo teplo, pocházelo ze zbytků nepoužitých trámů, které v hale našli.

"Nevěřím, že se nám podaří toho draka přelstít," pronesl Go?mgar malomyslně. "On nás svým dechem spálí."

"Ale co. Nacpem mu do krku toho Dlouhého, pak už mu z chřtánu nic jiného nevyleze," ozval se Bo?ndil a žvýkal přitom večeři. "Chutná to skvěle, Balyndis. První doopravdy uměj maso správně nasolit a vyudit," chválil. Zvědavě vydlobával kousky bylinek, které obalily šunku křupavou kůřičkou. Bavragor šťouchl Tungdila do boku. "Jen se na ni podívej! Není to parádní kovář... kovářka?" Jeho rudohnědé oko se šťastně zalesklo. "Její kroužková košile, jednotlivý proužky železa, to je práce opravdového mistra."

"Odkdy se vyznáš v kovářské práci?" Tungdil se široce ušklíbl, ale v duchu mu dával za pravdu, co se týkalo kvality kovářské práce. "Zrovna od tebe jsem před nedávným slyšel úplně jiné věci."

"Před bojem," zakřenil se Bavragor. "Pak mě zasáhla přímo doprostřed srdce..."

Vypadá to tak. Od té doby, co ho v souboji porazila, se zdálo, že se hodinu od hodiny vyvíjí mezi nimi něco víc. Tungdil to Jednookému přál. "Netrefila tě do hlavy?"

"Nemluvte tak rychle. Skoro vám nestačím." Rodario seděl těsně u ohně, vyslechl jejich tichý rozhovor a horlivě si ho zapisoval. "Rád bych, aby se můj kus co nejvíc podobal skutečnosti."

Furgas mezitím zkoumal trasu a Narmora stála vedle něho na stráž. Djerun dřepěl na zemi kousek vedle nich, kolem sebe rozložil svůj arzenál zbraní a jako vždy se ani nehnul.

"Klidně ho mohla praštit o něco silněji," zamumlal Go?mgar potichu, takže ho zaslechl jen Tungdil.

"Kdybych svého krále tak nemiloval, musel bych ho nenávidět za to, že mě s váma vyslal na tuhle cestu."

Jako po většinu večerů byl první, kdo si zalezl pod deku a zavřel oči.

Bavragor se ušklíbl a poznamenal, že herec se jako obvykle nedokáže odloučit od vaku se svými kostýmy a má ho pořád na dosah. "Nemohli jsme ho nechat u Prvních?"

Rodario ho obdařil nesouhlasným pohledem. "Nikdy! Jeho obsah je příliš cenný a kdo ví, jestli ty kostýmy nebudeme nakonec třeba ještě potřebovat."

Ozvala se hlasitá rána a všichni nastražili uši. Zněla jako jeden jediný úder kladiva o skálu, zvuk se valil chodbami a postupně slábl.

Otočili hlavy a zadívali se k Furgasovi, který důkladně zkoumal kovové koleje. "Já jsem to nebyl," prohlásil okamžitě. "Přišlo to zevnitř z tunelu před náma."

Go?mgar se napolo vztyčil. "Už jsem jednou něco takového zaslechl!" Polekaně sáhl po svém štítu. "To jsou duchové mrtvých dělníků," zašeptal a zkroutil se pod dekou do klubíčka. "Vraccasi, ochraňuj nás." Tungdil si rovněž vzpomněl. "Bylo to kousek před Mifurdanií," pronesl tiše, "a znělo to úplně stejně jako teď." Nějaký signál? Komu a co znamená?

"Buďte zticha." V Bo?ndilovi se probudily válečnické instinkty. Vstal a rozběhl se ke vchodu do tunelu, zatímco Narmora jistila druhou stranu. Pozorně naslouchal, jestli se v temnotě před ním něco neozve. Čas plynul, nikdo z nich se neodvážil ani nadechnout.

Pouze Andôkai nerušeně vybalila dýmku, nacpala si ji a zapálila třískou. Balyndis se široce ušklíbla a následovala její příklad. Lhostejně uchopila rukavicí kousek doutnajícího dřeva, aby jím zapálila tabák. Tváře obou tak odlišných žen zahalil oblak dýmu.

Nakonec se Prud'as vrátil zpět k ohni. "Nic tam nebylo. Nic jsem necítil ani neslyšel."

"Musíme dávat pozor. Posledně, když jsme takový zvuk zaslechli, tak se potom zřítíl kus stropu," varoval všechny Tungdil a chystal se k nočnímu odpočinku.

Furgas a poloalfka se k nim připojili. "Je možné, že nejsme jediní, kdo tohle potrubí používá," obeznámil Furgas trpaslíka se svými poznatky. "Na kolejích před námi není ani trocha rzi, ani žádná patina."

"Takže se můžeme domnívat, že po nich v pravidelných intervalech kloužou vozíky."

"Chtěl jsem, abys to věděl."

"Děkuji, Furgasi. Prosím, nech si to pro sebe. Nechci, aby nám Třpytovous umřel strachy," poprosil ho Tungdil.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,

Bero?n, v zimě 6234. slunečního cyklu

"M

ohu ti nějak pomoci, Bislipure?" otázal se přátelsky jeden ze dvou strážců, ten, co stál na pravé straně.

Právě si všiml kulhavého trpaslíka, jak se blíží k nim a k bráně do tunelů.

"Ano. Mohl bys zemřít tak, abys při tom nevydal ani hlásek," odpověděl Bislipur stejně přátelsky.

Zároveň vystřelila jeho sekera vzhůru a shora šikmo zasáhla trpaslíka do nechráněného krku.

Proti obouručně vedené ráně nebylo obrany a strážce s tichým zachroptěním zemřel.

Druhý bojovník ještě stihl položit pravou ruku na signální roh a levou uchopit válečný kyj, když mu zkrvavená čepel protнула krk a zajela helmou až do mozku.

To bylo snadné. Bislipur si otřel krev z tváře, obrátil se a krátce pískl. Z chodby se vyhrnuly dvě stovky jeho nejvěrnějších bojovníků.

"Víte, na čem záleží," prohodil stroze a pronesl formuli, která jim otevře přístup do zadní haly k podzemním trasám. "Nemějte slitování s těmi, co chtěli Gandogara podvést, neboť ani vy byste se od nich žádného slitování nedočkali."

Skrytá země, pod říší královny Weyurn,

v zimě 6234. slunečního cyklu

D

ošlo k tomu, když dorazili ke značce třísté míle, vyjeli z potrubí a zabočili na úzký most. Pod nimi nebylo

nic než vzduch a nekonečná čern.

Přední vozík s trpaslíky začal v plné rychlosti poskakovat, kola vyskočila z kolejí a vzpříčila se. Vozidlo klouzalo po dvou kolech, sršely od něj jiskry, až se vozík navzdory veškeré snaze jeho osazenstva převrhl a pak se ještě jednou překotil.

Za nimi jedoucí vozíky stačily ještě na poslední chvíli zabrzdit, aby nešťastníky nepřejely.

Tungdil, Balyndis a Bo'ndil měli štěstí, přistáli na mostě a několikrát se převrátili kolem vlastní osy, než zůstali klidně ležet. Jejich zbroj a rukavice zabránily tomu, aby si z pádu odnesli nějaké zlé odřeniny.

Tungdil nakonec přistál rovnou na kovárce a bylo vidět, jak je mu to trapné. Červeň mu stoupla do tváří.

Balyndis mu pohlédla do očí a chtěla něco říct, pak se však zarazila a jen na něho upřeně zírala.

Tu mu k uším proniklo Go'mgarovo zoufalé volání. "Promiň," řekl rozpačitě a zvedl se, aby se poohlédl po brusíči diamantů.

Útloučký trpaslík se držel horní hrany zdi, kymácel se sem a tam a naříkal. Ruce zoufale hledaly na hladkém povrchu nějaký záchytný bod, ale váha jeho zbroje a batohu ho neúprosně stahovala dolů.

"Dělejte přece něco! Já se zřítím dolů!"

Tungdil se rozběhl. Bavragor ležel u hrazení několik kroků od Go'mgara, s bručením se zvedal a držel se za hlavu. "Nějakěj obr mě musel zezadu nakopnout." Až v tuto chvíli si všiml, jak jeho společník bojuje o život, vrhl se vpřed a hmátl po jeho paži.

Příliš pozdě.

Go'mgarův zděšený obličej zmizel, uslyšeli jeho pronikavý výkřik, který víc a víc slábl.

"U Vraccase!" bylo všechno, co ze sebe kameník vypravil. Bo'ndil, Tungdil a Balyndis dorazili na místo, ale museli jen bezmocně přihlížet, jak se jeho postavička stále zmenšuje a polyká ji temnota.

"Uhněte!" Najednou se kolem nich mihla Andôkai, mohutným skokem se vyhoupla na zeď, mocně se odrazila a rozpráhla ruce jako při skoku ze skály. Její šarlatově rudý plášť za ní vlál jako korouhev, pak se i ona vnořila do temnot.

Trpaslíci slyšeli třepetání a šustění látky, nebylo však nic, co by sami mohli dělat. Rodario zapálil pochodeň, ale její svět nestačil ani trochu rozjasnit okolí.

Po dlouhé době zaplálo v černotě hluboko pod nimi drobné světle modré světýlko.

"Spadla dolů a roztříštila se?" otázal se Bo'ndil. "To světýlko je její duše?"

Tungdil pohlédl k Djerûnovi, který stál jako vždy nehybně jako socha. Podle toho, jak se choval, nedělal si o svou paní starosti, což zase vzbudilo v trpaslíkovi novou naději. Ona určitě ví, co dělá, aspoň myslím.

"Světlo se k nám blíží!" zvolala Balyndis vzrušeně. "Letí nahoru!"

Z hlubin vyrazil mohutný závan větru a přinášel k nim dvě postavy. Andôkai a Go'mgar se vezli na vrcholku větrné vlny, která je jemně složila na mostě a poté odezněla.

Rozcuchané dlouhé světlé vlasy padaly Andôkai do obličeje, trpaslíkův třpytící se vous vypadal, jako by ho prošmejdil zástup myší a hledal v něm něco k snědku. Jeho obličej byl mrtvolně bledý, ale jinak mu nic nechybělo.

"To bylo... nepopsatelné," vydechl Rodario. "Já to nemůžu pochopit, ctihodná mago! Bylo od vás nesmírně nezištné a odvážné, že jste vhodila svůj vlastní drahocenný život na misku vah, jen abyste ho zachránila." Obdařil Go'mgara omluvným pohledem. "Což samozřejmě neznamená, že tvůj život má menší cenu než její."

"Měl by ses podívat na ten vozík," obrátila se Andôkai na Furgase, jako by se nic nestalo, upravila si plášť a znovu si spletla cop. "Můžeš ho nějak opravit?"

Muž přešel k vozidlu a už zdálky potřásl hlavou. "Kola jsou prohnutá a už se nedokážou točit rovně."

Sklonil se. "Na trase někdo zapracoval, měli jsme štěstí, že nás to taky nevyhodilo z kolejí."

"Zlato a tionium!" vykřikl Prud'as, který obešel vozík kolem dokola a rozhlížel se po nákladu. "Zmizely!"

Bavragor se otráveně podíval do propasti. "Můžu ti říct, kde zůstaly. Budou někde tam dole a pořád ještě padaj, až dopadnou na konec světa." Podíval se na čarodějku.

"Ne," odmítla jeho němý návrh. "Budeme muset najít nějaké jiné řešení."

Mlčeli. K tomu, aby mohli zhotovit magickou zbraň, jim nyní chyběly dva nesmírně důležité materiály.

"Já jsem věděl, že se nám to nepodaří," pronesl Go'mgar naříkavě, ne však bez jistého zadostiučinění.

"To mi přišlo akorát tak vhod. Mohli bysme ho vlastně zase hodit dolů," poznamenal Bo'ndil se

zabručením. "Teď, když nám chyběj ty pruty, už ani žádnýho ukňouranýho brusiče diamantů nepotřebujem."

"A co když ano?!" snažil se Tungdil pozvednout stísněnou náladu. "Nikdo mi nedokáže namluvit, že v trpasličí říši nenajdeme dost zlata a tiona na výrobu Ohnivě čepele."

"A už jedno řešení máme," přikývla na souhlas Andôkai, která si právě posledními pohyby upravovala koženou zbroj, aby jí zase dobře seděla.

"Skvělé. Hrůzu jsme překonali, jedeme dál. Rozdělte se nějak jinak, abychom všichni vlezli do vozíků," nařídil Tungdil a cítil se ve své roli vůdce stále líp a líp. "Budeme se střídat při posunování, než se dostaneme k dalšímu sešupu dolů."

"Není třeba," utrousila maga a ukázala na Djerûna.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero'n, v zimě 6234. slunečního cyklu

T

entokrát se na ně Nôd'onnovo vojsko hrnulo ze stran.

Když se oblézací věže valily vpřed, prorazily trpasličí střely díry do mokrých lidských kůží i do dřeva za nimi nebo strhly kousky trámů, nepodařilo se jim však dosáhnout, aby se věže zřítily.

Nakonec stály tři z těch konstrukcí těsně před cimbuřím. Útočné rampy se rozevřely a z útrob všech věží se s řevem vyřítili skřeti, ale proti rozzuřeným trpaslíkům neměli šanci prorazit.

Balendilín dirigoval obránce více než zdatně, takže se ani jedinému útočníkovi nepodařilo probít se jejich řadami.

"Do věže, a polijte dřevo petrolejem," nařídil, když dozněla první vlna útoku a nahoru stoupaly další bestie.

Jeho plán se zdařil. Brzy nato se věže rozhořely jasnými plameny, dřevo prosycené pryskyřicí vzplálo jako troud, provazy se trhaly a oblézací stroje se s rachotem řítily k zemi. Útočníci se s kvičením stáhli zpátky.

Tentokrát však trpaslíci zaznamenali ztráty. Čtrnáct trpaslíků byla zabito šípy alfského odstřelovače, který se skrýval na plošině poslední dobývací věže. Šlehající plameny ho neodradily, ani když mu již hořely šaty na těle, bez přestávky vysílal proti obráncům další a další šípy. Teprve když mu prohořela tětíva luku, skončil s ostřelováním.

Navzdory mrtvým vládla mezi trpaslíky dobrá nálada. Nic nenaznačovalo, že by Obrosmrt měla padnout.

"Bojovali jste dobře," pochválil je Balendilín. "Na padlé bratry nikdy nezapomeneme, jejich jména budou ve zlatě vyryta do stěny poradního sálu. Jeho oči přelétly shromáždění vousatých obránců, kteří se na něho dívali, zpocení, ale šťastní, a zdaleka ne vyčerpaní. "Vraccas se postaral..."

"Skřeti!" přerušil ho výkřik jednoho trpaslíka, stojícího na věži pozorovatelný, který se narychlo ohlédl.

"Skřeti jsou uvnitř našich hradeb!"

Byly jich tam stovky a s řevem převálcovali kdejaký odpor. Brzy úplně obsadili první plošinu. Máchali štíty, sekerami a kopími a vysmívali se tak trpaslíkům.

Tunely! Dostali se tunely dovnitř! "Musíme je zničit dříve, než otevrou Vysokou bránu! Pospěšte si, děti kováře!" bičoval Balendilín své bojovníky a vyrval je z jejich zděšené strnulosti. "Tento den nesmí přežít ani jeden skřet!"

Vojskem trpaslíků projel mohutný záchvěv. Vyřítili se po svahu dolů a vrhli se na pradávne nepřátele svého národa. Jejich jednoruký král stál uprostřed mezi nimi a byl jim vzorem statečnosti.

Tu vyšel z haly jakýsi skřet, ústa přiložená k obrovskému rohu, a zazněl pronikavý tón, na který odpověděl z druhé strany pevnosti hlasitý jásot. Druhý čelní útok obléhatelů právě začal.

V

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero'n, v zimě 6234. slunečního cyklu

J

ak k tomu mohlo dojít? Tunely byly zajištěné. Balendilín neměl čas podívat se ke vchodu, protože vedl své muže proti přesile obrů, skřetů a goblinů, jejichž proud nechtěl vyschnout. Za jednoho zabitého nepřítele stáli před králem dva další, mohl sekerou švihat před sebe i naslepo a vždycky by nějakého nepřítele zasáhl.

Králi a jeho trpaslíkům se však podařilo zahnat bestie, které se tak překvapivě vynořily uvnitř pevnosti, zpátky do podzemních chodeb. V krvavé bitvě, při níž mnoho trpaslíků přišlo o život, zatlačili útočníky zpět až do vstupní haly k tunelům. Dále už to však nešlo.

Je jich příliš mnoho! Balendilín se vyděsil, když spatřil množství čekajících nepřátel, které sice zatlačili na jedno místo, ale nedokázali je porazit. Z potrubí se hrnulo stále více skřetů.

Zezadu se přiblížil posel, který jim předal další děsivou zprávu. "Ty stvůry tě obešly," lapal po dechu.

"Napadly nás zezadu, brány Obrosmrti jsou dokořán, první a druhý okruh obrany padly."

Balendilín zavěšl zradu. "Zaplavte plošiny vroucím olejem. To bude..."

"Nejde to. Zničili všechna zařízení."

Zničili? Králova víra, že tato bitvu skončí jejich vítězstvím, zakolísala. To mohli udělat, jenom pokud jim někdo řekl, kde ta zařízení jsou. "Vyříd' našim, aby se stáhli a uzavřeli vchod. Vnější část pevnosti opustíme, budeme říší bránit zevnitř." Povzbudivě ho plácl po rameni. "Rychle!"

Posel přikývl a odběhl.

Tyto události rozhodně nikdo nemohl svádět na nějakou nešťastnou náhodu, tím si byl král jistý. Skřeti nejdříve prošli tunely, o kterých celé stovky cyklů neměli tušení, pak ty bestie vyřadily obranné mechanismy vnějších teras pevnosti a nakonec trpaslíky obešly.

Vyznají se tady dokonale. Někdo je na celou věc důkladně připravil a prozradil jim o Druhých úplně všechno. Který trpaslík by mohl tak ostudný čin spáchat? Nedokázal si představit nikoho, kdo by se dobrovolně bratříčkoval se skřety. Nôd'onn? Mohl někoho z nás začarovat kouzlem! Rychle dospěl k rozhodnutí, každý okamžik byl důležitý.

"Dvě stovky půjdou se mnou, zbytek bude ty bestie držet tady v šachu," nařídil a rozběhl se chodbou. Jeho cílem byla Vysoká brána. Měl v plánu zničit most přes příkop, než se k němu skřeti dostanou a vysunou ho ven, aby umožnili přístup tvorům ze země na druhé straně hor. Jeho vztek a nenávist k Nôd'onnovi rostly každým krokem.

Skrytá země, pod říší královny Weyurn,
v zimě 6234. slunečního cyklu

"C

opak on si nepotřebuje ani na chvilku odpočinout?" vyptával se Rodario zvědavě Andôkai. "Vždyť už oba dva vozíky sune tak dlouho."

"Djerûn je zvyklý na práci, na rozdíl od tebe," odsekla maga nevrle.

Mim na ni pohoršeně pohlédl a vystrčil bradu. "Co jsem vám udělal, ctihodná mago, že mne stále..."

Otočila se dozadu. "Nastup si, Djerûne, tam před námi je prudký sešup dolů."

Obrněný válečník poslušně naskočil do zadního vozíku a zkroutil se, aby zabral co nejmíň místa, nikoho nezranil a aby nezachytil hlavou o strop tunelu.

"Klidně mne můžete ignorovat," pokračoval herec vytrvale, "ale nepřinese vám to žádný užitek. Uvažte, že tím na mě třeba uděláte špatný dojem a já přitom pořád ještě tvořím kus, ve kterém budete vystupovat. Rozumíte?"

Andôkain pohled se zavrtil do jeho očí. "Pošlu na to představení Djerûna. Podle jeho chování poznáš, jestli jsem s tou hrou spokojena, nebo ne. Kdyby vytáhl sekeru, tak vezmi nohy na ramena." Rodario marně vzdoroval jejím očím. "Já proti tobě nic nemám, ale lidi jako ty nemůžu prostě vystát. Jsi strašně ješitný, to se mi vůbec nelíbí."

Rodario protáhl koutky úst, jeho dobrá nálada se vytratila. "Klidně řekněte, že mě nepovažujete za pořádného chlapa. Ve vašich očích musí muž umět máchat mečem, mít svaly a umět čarovat."

"Omlouvám se ti," prohodila maga výsměšně. "Vyznáš se ve mne lépe, než jsem si myslela. Jak vidíš, nesplňuješ ani jedno z těch tří kritérií, a proto se nemusíš dále ucházet o mou přízeň. Rušíš tím jak mě, tak i ostatní."

Jako vždy nepovažovala maga za nutné ztlumit zvukný hlas. Rodario zbrunátněl a nadechl se k odpovědi, když tu se vozík prudce naklonil vpřed a nabral rychlost. Obsah jeho kalamáře přetekl a vylil se mu na papír i na šaty. Herec uraženě mlčel.

Tungdil položil ruku na brzdnou páku a zíral do temnoty před sebou, aby rozpoznal možnou překážku a aby dokázal, kdyby bylo třeba, vozidlo v případě nouze včas zabrzdit i když si nedělal iluze, že by zavčas uviděl například zprohýbanou kolej. Bo?ndil, který seděl vedle něho, se rovněž napjatě díval vpřed.

Vozíky za jízdy mezi sebou udržovaly velkorysý odstup a brzy dosáhly maximální rychlosti. Chlad v tunelu začal polevovat a vítr k nim zanášel pronikavý pach shnilých vajec.

"Tam vpředu je světlo!" vykřikl najednou Prud'as. "Oranžové světlo."

Vystřelili z tunelu a přejeli přes další most, který stál na čedičových vzpěrách a vedl přes obrovské jezero, jehož dno intenzívně zářilo. Láva se plazila po zemi, křišťálově průzračná voda vřela a tvořily se na ní mohutné bubliny, stoupající pára ohřívala vzduch a šířila ubíjející vedro, jež jim vyhánělo pot z póru. Těžce se jim dýchalo a zápach síry jim to nijak neusnadňoval.

Žhnoucí láva osvětlovala stěny nepravidelně tvarované jeskyně, jejíž průměr činil více než dvě míle a která mohla od jezírka až ke stropu měřit dobrých pět set kroků.

Vozíky se valily po dlouhém mostě. I když to odsud shora vypadá nádherně, budu rád, až se vrátíme zpátky do tunelu, pomyslel si Tungdil.

Potom znovu uslyšeli bušení.

Začalo jedním jediným zaklepáním, pronikavým zvukem, který přehlušil tiché bublání a kypění.

Go?mgarova hlava sebou vzrušeně mrskala sem a tam, usilovně se pokoušel vypátrat příčinu zvuku. "To jsou duchové našich předků," šeptal. "Pamatuju si příběhy, co mi vyprávěla moje babička, o trpaslících, kteří se nepodřídili Vracasovým zákonům, a proto nesměli po smrti vstoupit do jeho kovárny. Jsou odsouzeni k životu v podzemních chodbách a číhají na živé, aby se jim pomstili za svoje utrpení."

"Tys věřil i historkám o skřetech, co požíraj lidi, že jo!" vysmál se mu Bavragor.

"Můžu ti říct, že nelžou," zabručel Bo?ndil zepředu a Go?mgar se ještě více schoulil do sebe, až mu oči jen taktak vykukovaly přes okraj vozíku. "Možná měla s těma strašidlama pravdu."

"Přestaňte," přikázal jim Tungdil a v tom zadunělo přírodní halou, zalitou načervenalým světlem, druhé zabušení.

Nezůstalo však jen u něho.

Bušení sílilo, stávalo se hlasitějším, zvonivé údery kladiva se rozezněly ve zvukném staccatu. Zvuk měl takovou sílu, že při něm vypadávaly ze stropu volné kameny. Menší úlomky se řítily dolů, o několik kroků minuly most a s plesknutím dopadly do horkého jezera.

"Tam!" vykřikl Go?mgar, celý bez sebe hrůzou. "U Vracase! Duchové! Přicházejí si nás vzít a strhnout do neštěstí!"

Dívali se, kam míří jeho ukazováček, a objevili bytosti, které se zničehonic vynořily za skalami a shora se na ně dívaly. Když jich bylo více než tři stovky, přestal je Tungdil počítat.

Bylo jich stále víc. Nebylo pochyb, vypadali jako trpaslíci, někteří měli na sobě zbroje, někteří obyčejné šaty, jiní zase skoro nic kromě kožené suknice. Válečníci, kováři, řemeslníci, bledé tváře se na ně upíraly s žalobou v očích a klepání nechtělo ustát. Zároveň zvedali paže a ukazovali opačným směrem, než kam společníci jeli.

"Chtějí, abychom odešli pryč," zašeptal Go?mgar. "Vraťme se zpátky, prosím. Přisahám, že dobrovolně půjdu přes celou Mrtvou zemi a budu bojovat se skřety."

Duchové. Tungdil ucítil, že mu po zádech probíhá ledový mráz, když viděl prázdné pohledy těch bytostí. Narudlé světlo lávy zahalovalo bílé tváře krvavou září. Lot-Ionanovy knihy vyprávěly o strašidelných postavách a nyní je viděl živé před sebou. Stejně mě neodradíte.

Děs náhle pominul, s hukotem vjeli do dalšího tunelu a halu s jezerem a duchy nechali za sebou. Nakonec doznělo i bušení kladiva.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero'n, v zimě 6234. slunečního cyklu

J

ak se ukázalo, byly Balendilínovy nejhorší obavy na místě.

Když se svými válečníky dorazil na ochoz Vysoké brány, zjistili, že na kamenných deskách leží první pobití trpaslíci, jejich krev stékala po šedém kameni. Neměli dokonce ani čas vytáhnout zbraň, což naznačovalo, že byli zabiti nějakým přítelem. Přítelem, kterého Nôd'onnn očaroval a učinil z něj zrádce! Prokletá magie!

Vítr k nim zanášel pach skřetů, slyšeli rachocení ozubených kol a skřípání kamenných desek, které skřeti na sebe napojovali, jeden díl za druhým. Zrádce byl rychlejší než oni.

"Běžte!" zakřičel Balendilín. Nic víc nemusel říkat, protože každý z jeho průvodců věděl, o co tady běží. Pádili po schodech do pevnosti, aby se dostali do místnosti, kde se obsluhovala mechanika ovládající most. Nedočkavý nadšený řev bestíí, které stály na druhé straně soutěsky a dívaly se, jak se pro ně stavi přechod, jim pronikavě zněl v uších.

Najednou se ocitli před stovkou skřetů, velkých, silných, po zuby ozbrojených stvůr, s nimiž se museli pustit do litého boje, aby se prodrali do té nejdůležitější místnosti.

Oba oddíly bojovaly s nesmírnou zarputilostí, každý z nich toužil po smrti toho druhého víc než kdykoli jindy. Rudá a zelená krev stříkala, údy a zuby létaly vzduchem a s hrubým bojovým řevem se mísilo vriskání hord čekajících na druhé straně příkopu, jejichž žádostivost neustále rostla.

Balendilínova paže umdlévala minutu po minutě, neustálé rozdávání ran ho čím dál víc unavovalo, zatím však jeho vzdor stále ještě vítězil nad unavenými svaly. "Všechny je pobijte," ryčel. "Musíme zničit ten most, jinak je všecko ztracené!"

"Už teď je všecko ztracené, Balendilíne," uslyšel, jak se od zdí odráží Bislipurův hlas, a nezdálo se, že by trpaslík cítil lítost nad tím, co právě řekl. "Klany Druhých zaniknou společně s těmi nejlepšími ze Čtvrtých. Když se skřeti dověděli o tunelech, bylo už všechno hračkou."

"Tos byl ty?" Král vrazil jednomu útočníkovi sekeru do odporné tlamy, kosti zapraštěly, z obličeje se stala zkrvavělá hmota a skřet padl k zemi. Vchod byl volný a trpaslíci se vříteli dovnitř, kde na ně čekal poslední tucet nepřátel a zuby nehty bránil mechaniku. Balendilín lapal po dechu a zůstal kousek vzadu. "Proč?"

"Původně jsem si to naplánoval jinak, ale ta tvoje pitomá hra s falešným uchazečem o trůn mi překazila plány. Ty a ten tvůj velkokrál jste mě přinutili improvizovat. Ale co, půjde to i tak. To, co by jinak ve válce s váma zvládli elfové, teď přebrali skřeti. A dokonce možná ještě i mnohem líp."

Balendilín se snažil zjistit, kde Bislipur stojí, ozvěna však byla velice zrádná. "Za tvoji zradu tě vlastnoručně zabiju!" přísahal naplněn nenávistí.

V odpověď mu zazněl zlomyslný smích. "To už jsem slyšel mockrát, ale nikomu se nepodařilo svoji výhrůžku taky provést. Ani tobě se to nepovede, králi Balendilíne, který brzy budeš bez říše i bez svého národa."

Balendilín nechal zrádce zrádcem, místo toho se vřítel do strojovny, aby pomohl zbylým bojovníkům.

Nakonec se odvážil vrhnout skrz střílnu letmý pohled ven a podívat se, co je s mostem.

Most už byl ze dvou třetin vysunutý a první netrpělivé bestie se na něho snažily doskočit. Několik se jich při tomto kousku zřítilo do propasti, jiné dosáhly až na hranu a pevně se jí držely, než i ony sklouzly do hlubiny.

Ne! To se jim nesmí podařit. Balendilín se s řevem vrhl na posledního skřeta a vši silou mu vrazil sekeru do boku. Ostří se prokousalo tukem promazanou zbrojí a tmavě zelená krev vystříkla mocným obloukem ven. Vytrhl zbraň z rány, odrazil protivníkům úder mečem a ještě jednou ho sekl do stejného místa.

Nepřítel zavrával, utřil třetí ránu a padl.

Teprve teď si Balendilín všiml spousty zkroucených pák a uražených rukojetí, kterými trpaslíci ovládali most, pokud je ovšem nikdo nepokazil.

"Most vyjel na druhou stranu," podal mu zprávu trpaslík. "Ty bestie se hrnou do naší země, můj králi."

Balendilín se ochromeně díval na zničenou aparaturu, která rozhodla o osudu jeho kmene a Skryté země. Žádné zatřesení ani škrbnutí nepomáhalo, ta správná páka byla zaseknutá.

"Vraccasi, to se nesmí stát!" vykřičel nahlas své zoufalství a vši silou se do páky zapřel. Nakonec páku urazil, do štěrbin s rozmachem zarazil sekeru a tu použil jako náhradu místo páky. Pak se podíval ven. Podařilo se! Opěrné pilíře zajely zpět, most uprostřed povolil. Praskání a tříštění pukajících kamenných desek pronikalo až k nim, k tomu se přimíchalo úzkostlivé úpění stvůr, které již pronikly na plochu mostu a pochopily, že je nečeká nic jiného než pád do propasti. Pak se most definitivně rozlomil a odsoudil bestie k smrti. Na druhé straně zůstaly stovky čekajících skřetů, stojících před příkopem u Vysoké brány, kteří dávali hlasitým řevem najevo zklamání.

"Králi, ty jsi zraněný," upozornil ho jeden válečník a Balendilín si všiml, že mu z levého boku prosakuje krev. Na kroužkové košili zela široce rozevřená rána, pocházející od úderu nějakého skřeta.

"To nic není," zavrčel a vytrhl sekeru z mechanismu. "Jdeme, zničme ty stvůry, co se dostaly přes most, a pak se vrátíme k ostatním," udílel nové rozkazy. "Pak začneme hledat toho zrádce Bislipura."

Na zpáteční cestě zjistili, že v celých Modrých horách už není ani jedno bezpečné místo. V každé chodbě, každém průchodu, v každé hale naráželi na menší i větší skupinky skřetů a goblinů, kteří sváděli s trpaslíky tvrdé boje.

Jak dlouho ještě se proti nim dokážeme udržet? kladl si v duchu otázku. Vraccasi, pošli nám pomoc! Když se blížili k předsálí před rychlotunely, uslyšel Balendilín zvířecí skřeky a ryčení skřetů. Někdo je tam pobíjel po celých tuctech.

"Zatraceně, říkal jsem, aby na ně dávali pozor, ale neútočili na ně. Na přímý boj tam těch skřetů bylo strašně moc." Pospíchal se svými lidmi kupředu, aby pomohli strážím, které nechali na místě, a objevili něco, co si nedovedli nijak vysvětlit.

Skupina trpaslíků si probíjela cestu řadami skřetu z druhé strany. Bestie překvapilo, že se za nimi nečekaně vynořili další protivníci. Balendilínovi vlastní válečníci pak rovněž podnikli útok a sevřeli skřety ze dvou stran.

Balendilín nařídil průvodcům zaútočit a vrhl se do bitevní vřavy. Brzy se obě skupiny trpaslíků setkaly ve středu haly a blýskající se sekery rozpoltily poslední nepřátele.

"Teší mě, když přijdu k bitvě přesně na čas," pozdravil ho trpaslík v překrásně vypracované kroužkové košili. Měl trochu vysoký hlas, velice jemné vousy a zbroj byla na dvou místech na hrudi poněkud vyboulená, takže by muži příliš neseseděla. V pravici držel trpaslík pozlacenou válečnou sekeru, potřísněnou krví skřetů.

"Já jsem Xamtys II. Vzдорohlavá z klanu Vzдорohlavých, královna Prvních, kmene Borengarova."

Šťouchla holíčkou do jedné mrtvoly. "Chtěla jsem přijet na shromáždění rady, a co vidím? Skřety. Ti byli taky pozvaní, aby se postarali o nějaké to rozptýlení mezi disputacemi?"

Balendilín rychle překonal překvapení. "Těší mne, že si První v této choulostivé hodině připomněli pospolitost našich kmenů a přišli k nám s pomocí, kterou jsme víc než potřebovali. Já jsem Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých, král Druhých. Kdo se k vám dostal? Tungdil nebo Gandogar?" V duchu ji prosil, aby řekla Tungdil.

"Hovořila jsem s Tungdilem a ten mi pomohl rozhodnout se a ukončit mlčení." Podala mu ruku a on jí potřásl. "A co se stalo tady?"

V nejvyšším chvatu jí povyprávěl o událostech v Obrosmrti a o zradě jednoho trpaslíka, spáchané na vlastním národu. Zatímco mluvil, obdrželi zprávu, že Vysoká brána odolá už jen chvíli, pak pod útoky nepřátel zvenčí padne.

"Musíte odejít z hor," radila Xamtys. "Jestli jste byli zrazeni, tak tady znají každičkou, i tu sebemenší chodbu, v níž byste mohli klást odpor." Položila mu ruku na rameno. "Pojďte k nám, nabízíme vám útočiště, dokud nebude Nôd'onn poražen a ty stvůry vyhnány z vaší vlasti."

"Ne," odporoval jí okamžitě.

"Králi Balendilíne, teď není čas na trucování. Ty i tvůj kmen přesile podlehnete, a co pak? Pak budu mít já a moji První dvakrát tolik práce, abychom Skrytou zemi zachránili," přesvědčovala ho královna přátelsky. "Použijeme potrubí a vrátíme se zpátky k nám. Poslové podají Tungdilovi i Gandogarovi zprávu o nové situaci." S ulehčením zaznamenala, že již její návrh v duchu akceptoval.

"Ať sem přivedou ženy a děti a naloží jich co nejvíc do vozíků," vydával Balendilín pokyny. "Ti, ke kterým se teď už nedostaneme, musejí vydržet, dokud je nepřijdeme vysvobodit. Doly jsou dost velké a dlouhé na to, aby se v nich mohli jednotlivci ukrýt. Měli by taky strhat ty nejdůležitější mosty. Skřeti je tak rychle nenajdou."

Balendilín vnímal jako hořkou porážku, že musejí ustoupit, nepřišel však na žádné jiné řešení, jak uniknout hrozcímu zániku. Bez Bislipura by to nikdy nedošlo tak daleko, pomyslel si plný nenávisti. Odhodlaně organizoval jejich odchod, vybíral dobrovolníky, kteří měli zaběhnout do odlehlých oblastí trpasličí říše varovat rodiny jednotlivých klanů a připravit je na nejhorší. "Řekněte jim, že musejí přečkat jen tu nejnutnější dobu," vštěpoval jim důrazně. "Za několik týdnů se vrátíme zpátky a skřety pozabíjíme. Tak zní můj slib."

Poté se vydal do poradní síně, aby odtamtud odnesl ceremoniální kladivo a zachránil ho před zneuctěním. Poklad jeho kmene skřeti nikdy nenajdou, jen Gundrabur a on znali runy, které k němu otevíraly cestu. Vzal zdobené kladivo, stojící vedle opuštěného trůnu, a poslouchal dunění beranidel, jimiž útočníci zpracovávali velkou bránu. Ten rachot mu zalézal do morku kostí, byl předzvěstí pohromy, chystající se dopadnout na říši Druhých, jako by pohroma sama mocně bušila na bránu.

Se zármutkem pohlédl na trůn, kamenné tribuny, na sloupy se zákony jeho kmene, na vzpěry v síni i na umělecky vytesané scény na stěnách. Otvory ve stropu pronikaly dovnitř zlatavé sluneční paprsky, které síň zalévaly příjemným světlem. Jestli tady všechno ještě bude, až se vrátím?

"Skutečný král přece nebude chtít ustoupit, že?"

"Bislipur!" Balendilín se prudce otočil a zadíval se ke kamenným tabulím. Za jednou z nich se skrýval ten zrádce, kamenné spony v jeho vousech narážely na sebe a tiše cinkaly.

"Čekal jsem na toto setkání, dokud nebudeš sám, bez těch svých horlivých pomocníků. Na mostě jsi mi udělal čáru přes rozpočet. Byla hrozná škoda, že se ti podařilo ten most strhnout." Bislipur vytáhl válečnou sekeru a udeřil s ní do tabule se zákony kmene. V tabuli se objevily praskliny a rozpadla se na několik velkých kusů. "Ale já jsem trpělivý trpaslík. Tak jak já teď zničím tyhle zákony Druhých, tak vy padnete v boji proti skřetům."

Král sešel po schodech dolů. "Všechno, co zničíš, je jenom kámen, na němž jsou napsaná slova. Dokážeme je znovu vytesat. Tvůj záměr ztroskotá! Trpaslíci obnovili pospolitost. Přišly sem klany Prvních a zničily většinu tvých spojenců. Víš to?"

"Oni nejsou moji spojenci, oni jsou moji přísluhovači, nástroje mé pomsty," upřesnil Bislipur klidně a dokončil ničení tabule. "Jen si oslavujte ten svůj maličký úspěch! Ale proti Nôd'onnovi nemáte šanci natrvalo uspět. Nôd'onn je příliš mocný a příliš šílený." Pod jeho úderu pak praskla druhá tabule, naleštěná žula zabubnovala na kamenných deskách podlahy a rozpadla se na nich na kusy.

"Dost!" Balendilín sešel dolů pod schodiště a blížil se ke zrádci. Cestou odložil obřadní kladivo a vytáhl z opasku sekeru. Dobře věděl, že co se týče síly, má kulhavý proti němu navrch, našťastí se mu však nedostávalo obratnosti. "Řekni mi, proč jsi to udělal!"

"To bude boj," zasmál se Bislipur. "Dva mrzáci se budou měřit mezi sebou."

"Tentokrát ale ne slovy," dodal král ponuře.

Bislipur se ušklíbl. "A klany Druhých budou už zase muset volit nového krále." Bez rozmachu udeřil, avšak vládce se přikrčil, vyhnul se sekerě a využil setrvačnosti pohybu k vlastnímu úderu.

Bislipur uskočil s klením dozadu, ale trn na konci topírka ho trefil do nechráněného lýtka. Kůže a látka se roztrhly, z řezu se vyvalila krev.

"Proč jsi nás zradil?" snažil se Balendilín znovu vyzvědět. "Protože se tvůj chránělec nestal velkokrálem a nebyla žádná válka proti elfům, proto? To jsi tím byl tak posedlý?"

Bislipur skočil dopředu a zaútočil na něho novou sérií výpadů, Balendilín však jeho finty prohlédl, ustoupil a pozorně vyčkával, až dojde k tomu skutečnému útoku. Při boji se dostali z jednoho konce haly až na druhý a nyní bojovali v chodbě, která vedla k jednomu z mostů. Pod ním zívala dvacet kroků hluboká propast.

"Je mi jedno, kdo sedí na trůnu," odpověděl Bislipur. "Chtěl jsem jenom jedno, chtěl jsem, aby došlo k válce. Elfové by vás zničili."

Jeho úder přišel s takovou prudkostí, že ho král nemohl odvrátit. Balendilínovi se jen taktak podařilo

změnit dráhu čepele, přitom však málem ztratil vlastní sekeru.

"Pořád to ještě nechápu, Bislipure. To tě Nôd'onnn očaroval, nebo proč se stavíš proti svému vlastnímu kmeni?"

"Mému vlastnímu kmeni? Ne, Čtvrtí v žádném případě nejsou můj kmen. Jednou ses dostal tak blízko k pravdě, že jsem si myslel, že jsem ztracený." Jeho sekera opět se zahvízdáním prot'ala vzduch. Balendilín ji odvrátil protiúderem, ale při tom nárazu a otřesu ztratil v ruce veškerou sílu.

"Tys to sám řekl, Jednoruký. Jsem příliš silný a až moc dobrý bojovník, než abych mohl být jedním z těch slabochů Čtvrtých." Znovu udeřil, královny prsty se rozevřely, sekera narazila na most. "Já jsem z kmene Lorimburova a vejdu do dějin jako ten, kdo zazvonil na zvonec a zařídil, že ostatní kmeny zanikly," zaduněl ponuře jeho hlas. "Podařilo se mi to, co se nikomu přede mnou nepoštětilo."

Balendilín se zapřel do paže, kterou jeho soupeř svíral sekeru, a odvrátil tak další ránu, zrádce mu ale úderem hlavy vrazil helmu do obličeje. Balendilín se zapotácel dozadu, před očima se mu udělala rudá mlha a v ní se roztančily hvězdičky, v uších mu zněl Bislipurův vítězoslavný smích.

"Škoda, že Tungdil patří ke Třetím, jinak by se mohl po svém návratu ucházet o tvoje místo. Ach já, ten bude brečet, až uvidí trosky Obrosmrti. Možná se schovám někde blízko, abych ho i ty ostatní mohl ze zálohy pobít. To by byla legrace."

"Tungdil že je jeden z Lorimburova kmene? Nikdy!" Balendilín se s námahou držel na nohou.

"Poznám jednoho z našich, jakmile ho uvidím, dokážeme se navzájem vycítit. A věř mi, ten tvůj uchazeč o trůn je jeden z mého kmene, likvidátor trpaslíků. Přisahám, že je to pravda, stejně jako že tě teď zabiju a budu se dívat, jak budou skřeti požírat tvoje horké vnitřnosti."

"Lžeš!" Král se opřel o zábradlí, nohy pod ním povolily.

Bislipur se zle ušklíbl a udeřil. "Možná. Tobě to může být jedno."

Balendilín vnímal dopadající sekeru jen jako rozmazaný stín.

Skrytá země, pod královstvím Taba?n,
v zimě 6234. slunečního cyklu

Z

arachocení ve skále je varovalo, takže Tungdil stačil ještě včas zatáhnout za brzdu. Náraz vozíku na nakupené úlomky skály však byl i tak dost prudký, pořádně s nimi zatřásl a vozík vyjel z dráhy.

"Duchové se o chlup přepočítali," poznamenal Bavragor a setřel si prach z obličeje. Potom pomohl Balyndis, která mu v tom nebránila. "Určité jsme měli být pohřbeni pod tou sutí." Nahmatal měch s pálenkou a dal si jeden doušek.

"Ach, jen takový malý zával," prohodil Rodario a seskočil z vozíku na zem. "Ten dobrák Djerũn teď bude pár hodin dřít a my pak budeme moci pokračovat v jízdě. Nebo snad má ctihodná maga v kapse ještě trochu větru a profoukne nám to potrubí?" Jeho tón byl výrazně uštěpačnější než předtím, to, jak ho žena odmrštila před očima a ušima všech ostatních, ho nesmírně urazilo, což jí hodlal dát najevo.

Strachy pobledlý Go?mgar zůstal, kde byl, a raději si podezřívavě obhlížel strop. Andôkai popošla k místu závalu a dala svému průvodci pokyn, aby odklidil trosky z cesty, ale brzy se jasně ukázalo, že v tunelu leží příliš mnoho kamení.

"Řek bych, že se zřítilo celý potrubí," řekl Bavragor, který se vyšplhal po kamenných blocích a prohlížel si stěny. "Vypadá to, že ten zával někdo předem připravil."

Furgas si k němu pospíšil, zblízka si horninu prohlížel a osahával, až nakonec přikývl na souhlas. "Vidím to taky tak. Někdo vysekal špičákem do kamene malé otvory, takže se chodba musela zřítit, jakmile odstranil vzpěry."

"To dřevo zpřelámali duchové," zašeptal Go?mgar a hlas se mu zatřásl. "Chtějí nás zničit, protože jsme nedbali na jejich varování."

"Nikdy bych si nemyslel, že to řeknu, ale to ochlastovo vyzpěvování je mi tisíckrát milejší než to tvoje věčný poňfukávání," osopil se na něho Prud'as hrubě. Znovu se přihlásila jeho horká krev, která už dlouho nedostala žádnou příležitost vyřádit se podle chuti a nálady.

"Bo?ndile, krot' svůj vztek," uklidňoval ho Tungdil. "Vím, že je to pro tebe stále těžší, ale musíš ho udržet

na uzdě." Vzal batoh, vyhledal v něm mapu, kterou jim dala Xamtys, a studoval ji. "Vrátíme se zpátky. Jednu míli odsud je východ." Podíval se na Go?mgara. "Vypadá to, že ti duchové splní přání a pomohou ti k procházce na povrchu."

"Kde jsme?" chtěla vědět Andôkai.

"Podle mých propočtů se nacházíme na jihovýchodě království Taba?n," usoudil Tungdil. "Pochod k nejbližšímu vstupu do tunelů by nám neměl dělat žádné těžkosti. Taký se to tu jmenuje Plochá země, protože celá tahle země je jedna velká rovina."

"Vynikající," zabručel Bavrakor s pramalým nadšením. "Sotva si tohle vyžle něco přeje, hned se mu to splní. Já nejsem stvořený k tomu, abychom pobíhal na povrchu, a ani slunko nemám nijak zvlášť rád. Jedno rajtování na koni mi stačilo."

"Na to si zvykneš," odsekl Bo?ndil. "Kdybys míval častěji službu u Vysoký brány, poznal bys na vlastní kůži, že teplo může být i příjemný."

"Připadalo mi moc nebezpečný stát někde blízko tebe," opáčil Bavrakor sžíravě. "Nechtěl jsem skončit jako moje sestra."

Balyndis nastražila uši. Napětí, které mezi těmi dvěma náhle zajiskřilo, ji vedlo k tomu, že si stoupla před Bavrakora, aby se ti dva do sebe nepustili pěstmi. Bavrakor ji však popadl za ruku a odsunul stranou.

"Dávej si pozor. Nikdy se k němu neotáčej zády, když s ním lomcuje vztek a nenávisť," varoval ji před Prud'asem. "Zabíjí rychle a bez přemýšlení."

Prud'asovy svaly se napjaly, ruce sklouzly na násady obou seker. "Tak to že já dělám, Jednookej?" vykřikl zprudka a bojovně sklonil hlavu.

"Tak dost! Buďte zticha, oba dva," přerušil Tungdil jejich další dohadování. "Abyste si vybili sílu, ponesete ty kovové pruty, dokud vám budou stačit síly, až pak je po vás přebere Djeru. S nechutí uposlechli jeho rozkaz.

"Tomu, aby zvítězil rozum, brání jednomu bolest a tomu druhému vztek," vysvětloval Tungdil Balyndis, když k ní popošel. V rychlosti jí povyprávěl o pozadí nenávisti, doutnající mezi oběma trpaslíky.

"To je moc smutné," zalitovala Balyndis a její kulat'oučký obličej vyjadřoval soucit. "Smutné pro oba dva."

"I když si to ve skutečnosti nepřeju, nejlepší by bylo, kdybychom narazili na nepřátele, na kterých by se Bo?ndil mohl vyřádit," pronesl k ní tiše a přitom mu do nosu vnikla její vůně. Voněla božsky, jako čerstvý olej a čistá ocel.

"Jdeš už?" volal Go?mgar, který se vyšplhal z vozíku a chvátal za ostatními. "Vůdci by přece měli vždycky jít vpředu, nebo se snad mýlím?"

"Ne, nemýlíš se." Pospíchal kolem něj dopředu a připojil se k Bo?ndilovi a Bavrakorovi, kteří mlčky vlekli svůj náklad. Žádný z nich nechtěl před tím druhým vypadat jako slabší a předat náklad obrovitému válečníkovi.

Najednou se před nimi ozval hlasitý rachot. Po trati se k nim řítí další vozík a jim se až na poslední chvíli podařilo tomu liduprázdnému vozidlu vyhnout.

Djeru uskočil stranou, vytáhl sekeru a z otočky udeřil, nato vozík vykolejil a narazil do skalní stěny. Válečník byl v mžiku na místě, vůz nadzvedl, podíval se dovnitř a hledal nějakého pasažéra. Vozík byl prázdný.

"Možná že stál v nějaké boční chodbě a uvolnil se," uvažoval Rodario. "Ještě štěstí, že mám reflexy jako kočka, jinak by mě úplně rozmačkal." Furgas po něm loupal mnohomluvným pohledem.

"Byli to ti duchové," stál si tiše na svém Go?mgar. "Chtěli nás tím zabít."

"Jasně." Bo?ndil odložil pruty, přistoupil blíž k vozíku a zkoumavě zavětril. "Skřeti v něm určitě neseděli, tuk z jejich zbrojí bych viděl i cítil." Šmejdil ve vozíku sem a tam a nedal si pokoj, dokud na něco nenarazil. "Sponka z boty," ohlásil a zvedl ji do výše. "Levný tažený stříbro. Každopádně není stará, ale vypadá pořádně opotřebovaná. Škrábance, svinstvo." Zastrčil ji do kapsy.

Já ji odněkud znám. "Takhle tu hádanku nerozluštíme," rozhodl Tungdil. "Půjďme dál."

Prud'as se okamžitě sehnul pro náklad a skupinka se dala na pochod.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,

Bero?n, v zimě 6234. slunečního cyklu

B

alendilín sebou v posledním okamžiku mrskl k zemi. Ostří sekery zasyčelo nad ním a narazilo do kamenného hrazení mostu. Král nakopl Bislipura zespodu do rozkroku, vytasil dýku a vrazil mu ji do špiče holínky. Zrádcovo zasténání se okamžitě změnilo na hlasité zařvání.

Mlha před očima mu prořídla, zase viděl Bislipura jasně před sebou - dost brzy, aby stačil uniknout úderu vedenému s nesmírným vztekem. Odkulil se doprava a sekera naprázdno udeřila o most.

Tentokrát Bislipur s královým pohybem počítal a švihl po něm svou zbraní zespodu nahoru jako bojovou koulí. Čepel prořála články kroužků a bolestivě vnikla do jeho zraněného boku, špička sekery se zahákla v kroužkovém pletivu.

"Mám tě! Leť, Jednoruký," zasmál se Bislipur, uchopil topůrko oběma rukama, vlekl zbraní svého protivníka za sebou a narazil jím tvrdě o hrazení. Balendilín na kamenech uklouzl a najednou pod sebou viděl propast. "Ach ne, já zapomněl, že by pro tebe mohlo být těžké mávat křídly."

"Ukaž mi, jestli Třetí léta stejně dobře jako Druhý," zvolal král, natáhl se, aby mohl bodnout dýkou, a vrazil ji zrádci do předloktí. Pak ucítil, jak klouže přes okraj mostu.

Balendilín se jako klíště chytil rukojetí dýky a stahoval ječícího Bislipura s sebou do propasti. Za svou zradu zemřeš se mnou.

K jeho vlastnímu údivu skončil jeho let už po dvou krocích na pevné půdě. Dýka vyklouzla z předloktí jeho protivníka. Balendilín přistál na zbytcích jednoho kamenného oblouku, který se kdysi vypínal jako okrasa pod mostem a byl kvůli své nestabilitě stržen.

Bislipur prosvíštěl kolem něho, instinktivně pustil topůrko sekery, aby se mohl zachytit okraje mostu, a to se mu i podařilo. Zbyla mu však jenom pravá ruka, protože tu druhou mu Balendilínova dýka rozřízla od lokte až k zápěstí.

"Ještě není po všem," supěl bolestí a námahou, zatímco se jednou rukou vytahoval nahoru. V očích mu plála nenávist. "Pět prstů mi bude stačit, abych tě uskrtil, Balendilíne." Pomalu se posunoval přes okraj hrany.

S hlasitým výkřikem vytrhl král sekeru ze své kroužkové košile. "Ale ano, už je po všem," zvolal, prorazil ostřím helmu a sekerou zrádci rozpoltil hlavu. Ozvalo se zaskřípění a zapraskání, pak se Bislipurovo čelo zalilo krví. "Slíbil jsem, že tě zabiju, a já svoje sliby plním."

Pustil topůrko, kopl umírajícího do tváře a převrátil ho zpátky přes hranu. Tělo se zřítilo do hlubin, bylo slyšet tupý náraz, když po více než dvaceti krocích dopadlo na kameny a zpřelámalo se.

Vraccasi, spal jeho duši ve své výhni. Balendilín zavřel oči a opřel se o kamenný oblouk. Bolestí ztrácel vědomí.

V poslední chvíli, když hrozilo, že zpola v bezvědomí sklouzne z úzkého sedátka, ho jeho lidé našli a odnesli k rychlotunelům. Jeho vozík se rozjel jako poslední.

Skrytá země, království Taba?n,
v zimě 6234. slunečního cyklu

S

lunce zapadalo za rovinatým horizontem a sníh se naposledy rozzářil před tím, než nastane soumrak. Na bílé rovině pomrkávaly tisíce droboučkých diamantů.

Uprostřed nedotčené plochy se dal do pohybu jeden osamocený úlomek skály. Sesypal se z něho sníh, pak se kámen posunul stranou a z otvoru pod ním se do prostoru vyšvihla jakási ženská postava. Stopy jejích nohou rozmetaly dřívější dokonalost.

"U Samusina," vyklouzlo Andôkai, když se narovнала a rozhlédla po rovině, ploché jako talíř. Všude tam, kde černé flíčky ve velké vzdálenosti označovaly osady, stoupaly k nebi sloupy kouře. Poklekla, aby nebyla tak vidět, a na ochranu proti hlodavému chladu si přitáhla plášť úžeji k tělu. "Skřeti už jsou tady. Museli přijít ze severu." Čistý, zvonivě chladný zimní vzduch jí vnikl do plic, musela si odkašlat.

Tu a tam zaznamenala dlouhé černé skvrny, které se pomalu pohybovaly vpřed a táhly tam, kde se

nacházelo další, ještě nezapálené město, nezpustošený statek nebo neponičená vesnice.

Andôkai zavřela oči a koncentrovala se. Okamžitě ucítila v zemi výběžky slabého pole energie, které se však pod Nôd'onnovým vlivem změnilo a zkazilo.

"Stojíme na zbytečích kouzelné říše Turgura," pronesla zvolna. "Země pod našima nohama kdysi překypovala magií. Teď si skoro nemám co vzít." Přesto využila příležitosti a doplnila svou zásobu magie, obličej se jí však přitom křivil bolestí.

V otvoru se objevila trpasličí helma, pár bdělých hnědých očí, které se pozorně rozhlížely kolem. "Pak radši honem odsud pryč," houkl Bo?ndil mrzutě a vydrápal se ven, ostatní se vysoukali po posledních schůdcích nahoru za ním. "Teď už vím, proč se celou dobu cítím tak blbě. Hokuspokusy, pche. Jsou k ničemu, nestojej za nic." Otrásl se a zasunul kámen, který zakrýval příchod k tunelům, zpátky na jeho staré místo. "Pojďme."

"Počkejte." Tungdil sledoval, kam se Andôkai dívá. Byla mu zima, jeho dech se měnil na bílé obláčky a vousy se potáhly bílým ledovým filmem. "Dávám vám za pravdu. Ti musí být odněkud, kde vládne Mrtvá země, hordy z Toboriboru by se sem nikdy nemohly tak rychle dostat."

"Tím hůř pro nás," hádal Go?mgar svým obvyklým št'ouravým způsobem. "Já..."

"Buď potichu, nebo něco zažiješ," obořil se na něho Bo?ndil výhružně. "Přemýšlíme."

"Ty? Jenom proto, že..."

Prud'as se hbitě otočil a s křikem se na něho vyřítit. Go?mgar rychle vytrhl štít nahoru a křičel o pomoc.

"Ne, Bo?ndile!" Ale trpaslík neslyšel. Roztrhne ho na kusy! Tungdil se bez váhání vrhl proti Bo?ndilovi, Bavragor se k němu přidal a všichni tři zmizeli v oblaku sněhu, z něhož vylétaly kletby, pleskání, rány a supění.

S Djerûnovou pomocí se ostatním podařilo je od sebe zase oddělit. Nějakým božským zázrakem se stalo, že Prud'as nesáhl po zbraních, které by pro ostatní nepochybně měly ničivé následky. Modřiny na hlavě a krev, která se jim řinula z nosu, dokazovaly, jakou sílu ten válečník má.

"Mrzí mě to," zafuněl Bo?ndil. "To ta moje horká krev," hledal nějakou omluvu, zatímco vytahoval ze sněhu svou helmu. "On mě vyprovokoval a..."

"Dobrá, dobrá." Tungdil si ušetřil káravé kázání, v pravé polovině obličeje mu bušilo a tvář měl na dotek horkou. "Hodně brzy narazíme na skřety, proti těm budeš moct bojovat úplně sám."

Balyndis se postarala o jejich rány a uplácala sněhové koule, jimiž si chladili postižená místa. Společníci se mlčky dali na cestu a pochodovali severovýchodním směrem.

Andôkai se připojila k Tungdilovi. "Před námi nejsou vidět žádné sloupy kouře. Skřeti asi udusili na Nôd'onnuv rozkaz poslední zbytky odporu v kouzelných říších, než se pustí do dobývání světských království." Ukázala na východ. "Tam dále, na území Taba?nu, leží jedno opevněné město, v něm bychom měli strávit noc. Bude ledový mráz a my nejsme vybaveni na to, abychom přespávali pod širým nebem. Ti ve městě budou mít radost z každé ruky, která udrží meč."

Tungdil s ní souhlasil, a tak se stalo, že dlouho po setmění vešli do města, které se na mapě nazývalo Úhor.

Skrytá země, říše trpaslíků Druhého kmene,
Bero?n, v zimě 6234. slunečního cyklu

N

a cestě se před trpaslíky vynořil nový problém: Nôd'onnovy oddíly začaly obsazovat tunely a přerušovat kolejové trati.

První zábranou ještě projeli, ale u další čekali vedle skřetů i obři a trollové, kteří po nich vrhali kusy kamení.

Tímto způsobem přišli o čtyři vozíky. Naštěstí se jim podařilo zabočit na výhybce, vozíky však rachotily na sever místo na západ.

Xamtys dala před dalším prudkým srázem znamení zastavit, aby se mohla poradit s Balendilínem. "Odřízli nám cestu do mojí říše," řekla a skřípala přitom zuby, zatímco docházela ke královu vozíku. "Používat dále tunely je příliš nebezpečné. Skřeti mohli koleje o kus dál různě zohýbat a nasměrovat nás rovnou do

propasti."

"Bislipur jim musel o tom potrubí všechno vyzradit už před delší dobou," odhadoval Balendilín, zatímco jeho průvodci využili přestávky a přiložili mu nový obvaz. To je příšerné. Vynález našeho národa, vymyšlený na ochranu země, nyní používají Tionovy zrůdy, aby zemi rychleji dobyly. Přemýšlel. "Vyšleme zvědy na povrch."

"Nemůžeme pochodovat pěšky, Balendilíne." Xamtys si prohlédla jeho rány a potřásla hlavou. "Je zima a na cestě sotva bude dost jídla, nemluvě o tom, že na pochod po sněhu a ledu nejsme vůbec připraveni. Polovina z nás by pomřela hlady nebo umrzla." Sundala si helmu, oba copy jí spadly na ramena. "Musíme přijít na něco jiného. Rudé hory..."

"Ne, Xamtys." Zatajil dech, když ho rána prudce zbolela. Jeho široká ruka pevně sevřela okraj vozíku, dokud mu nevyměnili obvaz. "Nemám v úmyslu jít do Rudých hor." Balendilín vytáhl mapu a ukázal na jedno místo přímo uprostřed Skryté země. "Tam půjdeme, přestože se mi to vůbec nelíbí. Je to prokleté místo s pochybnou minulostí, ale je to jediné bezpečné útočiště."

"Jak to?" Přejela si rukou po obličejí, jako by tak mohla ze sebe setřást těžké myšlenky a únavu.

"Protože nemá žádné spojení s tunely nebo s podzemními chodbami. Musíme ujít po povrchu jen několik mil, zato ale budou ženy a děti v bezpečí. Země v okolí je rovná a přehledná, my budeme mít úkryt a vytrváme, dokud nás Tungdil nebo Gandogar nenajdou." Dodatečně proklel Bislipura. Zranění, které mu způsobil, silně omezilo jeho pohyblivost a mělo za následek, že se cítil ještě slabší.

"Skrytá země je velká a vysílat za nimi posly je hodně nejistá věc." Xamtys se zahleděla na místo, které králův ukazováček označoval. "Nikdy jsem o něm neslyšela."

"Žádné posly nepotřebujeme. Musíme se postarat o to, aby každý věděl, kam se vojsko trpaslíků stáhlo, pak už se to oba dva dozvědí sami. Určitě si brzy všimnou, že skřeti obsadili tunely a začnou po nás pátrat."

"Hm." Nezdálo se, že by trpaslici opravdu přesvědčil. "Tím tam zároveň přilákáme i všechny bestie. Je to dobré?"

"Je za tím mnohem víc. Přesně to mám v plánu," přikývl a jeho hnědé oči se na ni vážně zahleděly. "Chci, aby na nás vytáhl se svou armádou sám Nôd'onn."

Xamtys si ho prohlížela, jako by přišel o rozum. "Nevěřím, že něco takového udělá. A jestli to udělá, jsme mrtví, Balendilíne. Chtěl bys, abychom rychle zmizeli ze světa? Pak jsme měli zůstat v Modrých horách a náš útěk neměl žádný smysl."

"Ne, Xamtys. On za námi musí přijít. Jestli si bude myslet, že vlastníme ty artefakty a knihy, které chce tak zoufale získat, poštvě na nás všechny svoje hordy."

"Důvod, Balendilíne," zapřísahala ho a opřela se o vozík. "Uved' mi jediný důvod, proč bych měla vést své válečníky na jistou smrt."

Pevně čelil jejímu ustaranému pohledu. "Nôd'onn se musí zdržovat v naší blízkosti. Jenom tak dostanou Gandogar a Tungdil příležitost použít proti němu Ohnivou čepel. Jinak bude sedět někde ve Skryté zemi a nebude k nalezení ani k dosažení."

Královna jeho plán pochopila. "My jsme návnada. Má to však háček, že nevíme, kdy se někdo z těch dvou objeví."

"Nebo jestli se vůbec objeví," připojil podle pravdy a na okamžik zavřel oči. Točila se mu hlava, ztráta krve ho úplně vyčerpala. "Ale přesto je to naše jediná možnost."

"Dobrá." Xamtys zvedla ruku z vozíku. "Ale nejdříve musím varovat klany Prvních."

"Na to bude příliš pozdě. Skřeti tunely znají, určitě už mezitím k vám vpadli. Já bych to na jejich místě udělal." Uchopil ji za ruku. "Vycházej z toho, že my představujeme poslední vojsko našeho národa, královno. O to důležitější je Nôd'onna zničit."

Královna se zhluboka nadechla a zkoumavě se zahleděla na jeho svraštělou ruku. "Je hrozné, když tušíme, co se asi v Rudých horách děje, a nemůžeme na tom nic změnit." Do chmýří na tváři jí stekla slza.

"My naše mrtvé tisícinásobně pomstíme, Balendilíne. Pole Skryté země budou zalita krví těch bestíí a můj kyj si nedopřeje odpočinku, dokud se neroztříští o hlavu nějakého obra." Balendilín věděl, že její zbraň nikdy nepraskne. Královnin pohled znejistěl. "Co se stane, jestli nás Nôd'onn přemůže dříve, než se jeden z těch dvou vrátí s Ohnivou čepelí?"

Balendilín se na ni usmál a snažil se, aby z něho vyzařovala větší sebedůvěra, než jakou skutečně pociťoval. "Do té doby se nesmíme nechat porazit."

Xamtys zvedla hlavu, její hnědé oči se rozhlédly po vozících a po ustrašených i vzpurných tvářích. Malé děti plakaly, kroužkové košile a zbraně tiše cinkaly, protože jejich nositelé neklidně přecházeli sem a tam. Bylo cítit, jak je vzduch v tunelu vydýchaný.

"Tak tedy dobře, Balendilíne. Půjdu s tebou." Podala mu ruku a pak se vrátila zpět ke svému vozíku. Zpráva o jejich novém cíli se šířila jako lavina. Trpaslíci už od začátku cestovali s nedobрым pocitem, avšak místo, kam je Balendilín nyní hodlal zavést, vzbudilo u většiny těch, co se o tom doslechli, nevíru, u mnohých zděšení a u některých čirou hrůzu.

Skrytá země, království Taba?n,
Úhor, v zimě 6234. slunečního cyklu

Z

novu se opakovalo, že strážce nechaly více než pozoruhodnou skupinku cestovatelů projít, aniž by položily jedinou podezřívavou otázku o Djerûnově nezvyklé velikosti.

Město bylo obrovské, gigantické. Tungdil si připomněl, že kdysi v Lot-Ionanových knihách četl, že počet jeho obyvatel přesahuje sedmdesát tisíc, a to byla ta kniha už tehdy dost stará.

"Ohó, nedivím se, že skřeti dávají od města pracky pryč," řekl Bo?ndil. "Když tady lidi sáhnou po zbraních, tak od začátku mají ty sviňský rypáky v cestě třicet tisíc protivníků."

"Nebude trvat dlouho, než dají dohromady hordu, co bude stejně velká, nebo to alfové zkusí nějakou lstí," odhadovala Andôkai. V Mifurdanii se ukázalo, že už žádné město není bezpečné. "Když na to přijde, může Nôd'onni poslat ke skřetům jednoho ze svých fámulů a ten strhne hradby. Jakmile jednou proniknou do města, nedokáže je už nic zadržet, na to jsou v boji příliš silní." Ukázala na hostinec, ve kterém ještě hořelo ve výčepu světlo. "Ubytujeme se tam?"

"V takový rovině bych nechtěl žít," prohodil Bavrakor k Balyndis. "Není tu žádné stín a nejhorší je, že pořád svítí slunko. Určitě tady musí být horko jako v peci."

"Když horko pochází z mojí výhně, nic proti němu nemám," odpověděla Balyndis a pustila ho před sebou do hostince.

"Máš pravdu. Není nic krásnějšího, než když necháš kladiva tančit po rozžhaveném železe a zpívat stále nové melodie," souhlasil s ní Tungdil. "Hrozně mi moje kovárna chybí."

"Tobě? Já si myslela, že jsi Čtvrtý, ne?" divila se trpaslice. "Copak vy nejste především brusiči diamantů?"

"Ha," houkl Go?mgar s pocitem pravdy a důležitosti. "Vlastně jimi taky jsme. Však on taky není žádný..."

"Já jsem Čtvrtý, to ano, ale cítím, že mě to více táhne k řemeslu, které spojuje náš národ napříč všemi kmeny," připustil Tungdil.

"On není žádný Čtvrtý," dokončil s despektem Go?mgar načatou větu. "On je nalezenec a vyrůstal u Dlouhých, než mu nasadili brouka do hlavy, že je jedním z nás a že by Gandogarovi mohl upřít jeho titul."

"Aha," řekla Balyndis zmateně. "A že ti kovářské řemeslo dělá radost, na to jsi přišel u lidí?"

"Nedokážu si představit nic krásnějšího," doznal Tungdil, "i když mě pálí pot v očích, ruce ztěžknou jako olovo a jiskry mi ožehnou vlasy."

Zasmála se, oči se jí rozzářily. "No, to znám." Balyndis si na pravé ruce vykasala kroužkovou košili a ukázala mu jizvu po spálenině. "Podívej, to jsem si udělala, když jsem chtěla vykovat meč. Vracasovi se nelíbilo, že z rudy tvořím něco jiného než sekeru nebo pantok a poslal mi po výhni zprávu. Od té doby jsem se nikdy nepokusila vykovat nějaký meč."

Tungdil nadšeně stáhl levou rukavici a ukázal jí tmavě rudou čáru, která mu procházela dlaní. "Tady, za to může jedna podkova," řekl. "Málem mi spadla z kovářiny do špíny a já ji bez přemýšlení zachytil. Bylo to to nejlepší železo, jaké jsem kdy koval, a já si nechtěl nechat zničit svoji práci."

Jeho neočekávané nadšení trpaslice strhlo, ponořili se do hovoru o práci, o kovářském umění a na všechno kolem zapomněli, dokud si Andôkai neodkašlala a nevytrhla je z jejich vyprávění.

"Můžete si popovídat i později, nejdříve bychom se měli postarat o pokoje," navrhl.

Tungdil si až teď všiml, že stojí ve velkoryse postavené místnosti plné lidí, kteří na ně zvědavě zírali.

Obrovitý Djerun budil dojem špatně umístěné sochy, která spíše než do výčepu hostince patří někam na náměstí.

Hostinský jim přenechal velkou společnou noclehárnu, v níž obvykle nocovali cestující obchodníci.

Vzhledem k nejistým poměrům ve Skryté zemi byla výměna zboží z větší části ochromena, a tak si mohli za málo peněz udělat pohodlí. Objednali si jídlo na pokoj, protože nikdo z nich neměl zvláštní chuť bavit se s ostatními lidmi.

Bavragor poznal, že se při rozhovoru o kovářském umění rychle ocitá kdesi stranou, a proto se snažil vzbudit v Balyndis zájem o sochařství, to se mu však příliš nedařilo.

Právě když začal zpívat klanovou píseň Perlíků, vybalil Tungdil kus sigurdáciového dřeva, aby si ho důkladněji prohlédl. Balyndis to zahlédla a zvědavě se k němu otočila. Bavragor sklapl ústa a zabručel si do vousů cosi nesrozumitelného.

"To je nějaký kov?" Trpaslice pokrčila čelo, její oči fascinovaně klouzaly po povrchu. "Něco takového jsem ještě nikdy neviděla. V Rudých horách nikde nic podobného není."

Tungdil jí v krátkosti vysvětlil, co je na tom dřevě tak zvláštního, a podal jí ho. "A protože už tyhle stromy nikde nerostou, je to poslední kousek. Bez něho Ohnivá čepel nevznikne. Jenom Gandogar má ještě jeden kousek."

Balyndis si dřevo s úctou osahala, jestli o něm dotykem nezjistí něco víc. Bavragor závistivě přihlížel.

"Podívejte, Jednookému za chvíli vypadne i to poslední oko." Go?mgar se hlasitě zasmál. "Copak to nechápeš? Začal jsi ji nudit. Ty jsi kameník, s výhní nemáš nic společného," řehal se zlomyslně. "Máš nesprávný dar, s ním ji pro sebe nezískáš." Nacpal si dýmku a ukázal troubeli na Tungdila. "Tak už to s podvodníky chodí, často dostanou to, na co nemají nárok."

Tungdil zrudl, zčásti studem, zčásti vztekem. "Už mám těch tvých věčných jedovatých slin až po krk, Go?mgare!" prohlásil důrazně. "Copak necítíš, že ti nepřinášejí nic jiného než mrzutosti?"

"Naopak, já se cítím skvěle," odsekl Go?mgar nazlobeně. "Vždyť vy přece do mě taky pořád ryjete."

"Tys pořád ještě nepochopil, že jde o záchranu Skryté země, a ne o titul velkokrále," odhodlal se k novému pokusu, pak se však rozhodl říct mu, co si o něm myslí. "Ne, ty to nechceš pochopit! Tobě se tvoje role líbí!"

"Co si myslím, je moje věc. Nešel jsem s vámi ze svobodné vůle, a to vám vždycky s radostí připomenu. Mám na to právo."

"Ne, už toho bylo dost, Go?mgare! Jestli z tvých úst zaslechnu ještě jednu pomluvu, ještě jedno jediné slovo, jedinou zlomyslnou poznámku, tak ti vlastnoručně sešiju pusu rozzhaveným drátem," vyhrožoval Tungdil. "Jsme odkázáni na tvoje ruce a na tvoje umění, ne na tvoje sprost'árny." S blesky v očích se obrátil k Bavragorovi a Bo?ndilovi. "Vy ho necháte v klidu. Žádné popichování, žádné poznámky."

Go?mgar rychle zabafal, modré obláčky kouře stoupaly ke stropu, pak vstal a šel ke dveřím. "Žádné strachy, já už znovu neutecu," pronesl opovržlivě, když si všiml Tungdilova ustaraného obličeje. "Projdu se po ulici sem a tam, vyříkám si nahlas ty svoje pomluvy, sprost'árny a zlomyslnosti a nikdo z vás mi v tom nezabrání."

Vyšel ven a ani za mák se nesnažil tiše za sebou zavřít dveře.

"Chtěl by někdo z vás tenhle lahodný kousek salámu?" otázal se Rodario opatrně do napjatého ticha. "Já mám ještě hlad, chtěl jsem však být tak zdvořilý a počkat na mínění ostatních..." Zmlkl, protože mu nikdo neodpovídal, což pochopil jako souhlas, že si může vzít zbytky, a s požitkem si na nich pochutnal. Pak si opláchl ruce teplou vodou a mýdlem, které jim hostinský přinesl.

Bo?ndil ho přelétl nechápavým pohledem. Tiše si povzdechl a dal najevo, co si o jeho chování myslí. Pak vzhlédl k Djerunovi, který se uvelebil na podlaze, zatímco Andôkai vrhla z okna pátravý pohled a zatáhla hrubé záclony. Odložila si plášť. "Pověz, Dlouhej, máš taky chuť zabít takovej tucet sviňskejch rypáků?" vyzvídal Bo?ndil na obrovitém válečníkovi. "Kdybysme brzo na nějaký narazili, tak si pamatuj: prvních deset patří mně."

Válečník jako vždy neodpověděl.

Pruďas pokrčil rameny, otevřel okno a vylezl ven, aby se ze střechy porozhlédl po Go?mgarovi.

"Skutečně courá po uličce sem tam," hlásil dovnitř.

"Zavolej ho zpátky," poprosil ho Tungdil, sklánějící se nad mapou. Nedůvěřoval domnělému bezpečí městských hradeb. Alfové nám už několikrát dokázali, že je takové věci nedokážou zastavit. Jestli měli špehy někde v blízkosti, nebo dokonce přímo ve městě, určitě už dávno věděli, že do Úhoru dorazila jakási prapodivná vypadající skupinka. Přijdou a nedají si pokoj, dokud svůj úkol nesplní.

"On nechce," proneslo dvojče hlasitě přes okno.

"Řekni mu, žeš zahlídl nějakýho alfa, pak přijde," poradil mu Bavragor, který se s Balyndis dělil o kousek pravého trpasličího sýra. Andôkai ucítila jeho drsnou vůni a odporem se jí protáhl obličej, nic však neřekla.

Za pár okamžiků slyšeli, jak brusič diamantů letí po schodech nahoru. Vřítel se do pokoje, zabouchl za sebou dveře a hbitě je zapřel tlustým dubovým trámem

Bo?ndil se vrátil ze své rozhledny. Kroužková košile jemně zařinčela, jak dopadla na podlahu. "Měl jsi štěstí," prohodil smrtelně vážně a smotal si dlouhý cop do polštáře. "Byl těsně za tebou."

Go?mgarova tvář zpopelavěla.

VI

Skrytá země, království Taba?n,

Úhor, v zimě 6234. slunečního cyklu

T

ungdil se probudil, probralo ho jakési jemné kovové zaškrábání, a otevřel oči.

Djerûn se zvedl a postával přede dveřmi. V pravici svíral obrovský meč, držel ho vodorovně před sebou, čepel mířila ke dveřím.

Andôkai ležela v posteli. Byla rovněž vzhůru, pohlédla na Tungdila a nepatrným kývnutím mu naznačila, aby předstíral, že ještě spí.

Úzkou škvírou ve dveřích někdo protáhl tenký kus dřeva, ten se pak posunoval nahoru, přitom nehlučně vysunul ze západky dubovou vzpěru a odstranil tak pojistku.

Dveře se kousíček po kousíčku otvíraly. Dovnitř vpadl nepatrný záblesk světla a nakreslil na podlaze jakýsi příkrčený stín.

Vetřelec měl stejně velkou postavu jako trpaslík, nesl helmu a měl velmi kudrnaté, husté vousy, aspoň jak se Tungdilovi v odrazech zdálo. V levici nesl nějaký sáček. Když uviděl Djerûna, dostal strach. Andôkai válečnickovi hned něco prikázala.

Djerûnova ruka vystřelila dopředu a chmátla po vetřelci, tentokrát mu však nestačila ani jeho nadlidská rychlost.

Trpaslík se mu přikrčil pod rukama a vběhl dovnitř do pokoje, místo aby prchal ven.

"Ne tak nakvap!" Tungdil vyskočil z postele a postavil se neznámému trpaslíkovi do cesty, aby ho zadržel, i on však podcenil jeho obratnost. Jediné, co mu k jeho údivu zůstalo v ruce, byl chumáč štětinatých vousů.

Neznámý trpaslík vyskočil nahoru k oknu, a než prchl po střeších pryč, hodil po Tungdilovi svůj bat'ůžek. Ten narazil přímo do Tungdila a jeho obsah se se zařinčením rozsypal po hrubě otesaných prknech podlahy.

Tento hluk stačil na to, aby se probudili i ostatní. Bo?ndil pobíhal po pokoji s vytasenými sekerami a řval, jen ať si skřeti klidně přijdou, všichni sahalí po zbraních.

Balyndis stála na posteli ve spodním prádle, oběma rukama svírala sekeru. Škvírou v záclonách padal dovnitř měsíční svit a její šaty v něm vypadaly, jako by byly průhledné. Alespoň Tungdilovi se zdálo, že z jejího těla vidí více, než by jí třeba bylo milé, ale oblíny, které spatřil, se mu velice zamlouvaly.

"Co se stalo?" vyptával se Prud'as bojovně.

"Měli jsme tu nezvaného návštěvníka, nějakého trpaslíka," odpověděla Andôkai a rozhlížela se z okna, kam se poděl, "který kupodivu odolal mému kouzlu. Je pryč."

"Zlato," ohlásil Tungdil překvapeně, když zahlédl na podlaze žlutá kolečka. Sehnul se a posbíral je.

Některé se k sobě lepily, měl od nich vlhké prsty.

"A dýka," upozornil je Bo'ndil, který se choulil v rohu.

Bo'ndil dýku zvedl a zkoumavě si ji prohlížel. "Je to trpasličí práce," usoudil a podal ji Balyndis. "Co tomu říkáš?"

Do pokoje k nim proniklo dunění těžkých holínek, které dupaly po schodech nahoru. Do místnosti se vříteli ozbrojení městští strážníci, halapartny výhružně namířené dopředu.

"Světlo," zaryčel kdosi. Do místnosti někdo přinesl lampy a současně s tím se dovnitř natlačili i další ozbrojenci.

Honem s tím pryč. Tungdil chtěl zlato rychle vyhodit z okna a nařídil Bo'ndilovi, aby schoval zbraň, bylo však už příliš dobře vidět a tím i příliš pozdě na nějaký skrytý manévr. Ve světle lamp uviděl, že se mu prsty zbarvily do ruda, mince i čepele byly potřísněné cizí krví.

"U Palandiell, tomu říkám drzost!" lálel hejtman městské gardy, statný muž, asi tak čtyřicet cyklů starý, s malou jizvou na levé tváři. "Ti nepovedení lotři si tady vysedávají a drze se radí, jak si rozdělí kořist."

Jeho pohled padl na dýku v Prud'asově ruce. "A tady máme tu zbraň!" Kývl gardistům. "Zatknout."

Všechny. I toho velkého a ostatní. Při výslechu se ukáže, jestli mají s tou věcí něco společného."

"S jakou věcí, strážníci bezpečí ve městě?" otázal se Rodario vstřícným dvorným tónem, jako by se s ozbrojencem bavil o počasí. Pohyby hodnými šlechtice si upravil spodní prádlo. "Byl byste tak laskav a vnesl trochu světla do této záležitosti?"

"Vyšetřujeme loupežnou vraždu patricije Darolana, právě před chvílí, jen tři uličky odsud." Podíval se na Bo'ndila. "Máš smůlu. Zhlídli jsme tě a pronásledovali." Obrátil se na jednoho poddůstojníka. "Jak se zdá, máme tu co do činění s celou bandou. Možná si z toho udělali živnost."

"To je nějaké velké nedorozumění," rozčilil se Tungdil a vysvětloval, co se odehrálo předtím, než městská stráž vtrhla do místnosti. Na důkaz jim předložil chumáč vousů, z nichž se při důkladnějším zkoumání vyklubal kus nespředené vlny.

Hejtman se mu vysmál do tváře. "No jasně, podzemšťane. Myslíš si, že ti na takovou pitomost naletím?"

"Přiznávám, že to zní nepravděpodobně."

"Zní to směšně. Ty i ti tvoji kumpáni jste zatčeni, jménem krále," rozhodl. "Však my zjistíme, kdo z vás vraždil. Až dosud se na mučidlech přiznal každý vrah."

"Jak jsem se už zmínil, my nemáme s těmi trpaslíky nic společného," pronesl Rodario s obvyklou sebejistotou, přičemž na Tungdila po očku mrknul. "Jsme průvodci této dámy, její doprovod, a potkali jsme se..."

"To si vyjasníme v citadele," přerušil ho hejtman stroze. Jeho před chvílí ještě zamračená tvář však náhle nabrala přátelský výraz. "Na druhé straně... důkazy vaší nevinu jsou nabíledni." Vzal chumáč falešných vousů, otočil se a ukázal ke dveřím. "Odchod. Někdo nás vodil za nos. Vrah se musí potulovat někde venku."

"Hejtmane?!" divil se nepokrytě jeden poddůstojník. "Vždyť jsme přece viděli, jak ten trpaslík zabočil do výčepu..."

"Budeme pátrat venku," opakoval hejtman. "Tak bude to? Jinak nám skutečný vrah uteče." Protože si svůj názor nenechal vymluvit, uposlechli zaražení podřízení jeho příkazy a vrátili se na ulici. Zanedlouho zaznělo otevřeným oknem chřestění jejich zbrojí.

"To bylo o chlup. Ještě štěstí, že přišel k rozumu," vydechl si Rodario. "Budeme spát dále?"

Andôkai si balila věci. "Musíme odsud zmizet. Moje kouzlo nevydrží věčně, rozum se mu brzo vrátí."

Bo'ndil se poškrábal ve vousech. "Myslíš tím toho herce?"

"Ne, myslí toho hejtmána," vysvětloval Tungdil a musel se ušklíbnout. Teď už taky věděl, proč se všichni tak málo zajímali o Djerůna. Jak se zdá, dokáže maga ovlivnit myšlenky jiných lidí. Zamyšleně si prohlížel chumáč hrubé vlny, která mu uvízla mezi prsty. Někdo nám chtěl nastražit past, která málem sklapla.

"Prokletá past."

"Tak, a málem jsme to slízli! Ten vrah se zamaskoval za někoho z našeho národa," rozčiloval se Prud'as a začal s balením. "Za to z něho udělám sekanou, až ho dostanu pod ruku."

"Dítě to být nemohlo, to není možné, na to byl příliš hbitý," pronesla Balyndis, zatímco se stejně jako všichni ostatní připravovala k odjezdu. "Nějaký gnóm nebo šotek..."

Tungdil se plácl do čela. "Swerd! Ten Bislipurův přísluhovač! Ten gnóm!" Pospíšili si ke dveřím a po schodech dolů, zatímco Tungdil dál mluvil. "Musel nás sledovat a čekat na vhodnou příležitost, aby nás dostal do pořádných potíží. Určitě mu to nařídil jeho pán."

"Vytrvalej sráč," Bavragor k němu projevil respekt a dotahoval si pevněji ruksak. "Musí mít zatraceně dobřej nos."

"Nesmysl, byla hračka nás sledovat," oponoval Bo?ndil a zkontroloval, jestli jim ve výčepu nehrozí nebezpečí.

"Tak snadné to zase nebylo. Musel se nějak vetřít k Prvním a proniknout až k našim tunelům," soudila Balyndis, na kterou tím udělal dojem.

"Ten prázdný vozík s přezkou na botu, vzpomínáte si?" Tungdil se opatrně přišoural ke dveřím a opatrně vykoul ven. "Ta sponka se mi hned od začátku zdála nějaká povědomá." Vyběhl ven s Bo?ndilem po boku. "Můžete jít, hledají nás v nějaké jiné ulici," zavolal.

"A neutíkat," vštěpoval Prud'as Go?mgarovi. "Kdo v noci zdrhá, je podezřelej."

Beze spěchu se loudali ulicemi Úhoru, jako by neměli nic lepšího na práci, tiše se bavili a jen stěží mohli v nějakém náhodném pozorovateli vzbudit dojem, že dělají něco zakázaného nebo že prchají, protože je garda podezřívá z vraždy. Djerůn se držel ve stínu, aby ho bylo co nejméně vidět.

Kousek před bránou se k nim z opačné strany blížila skupina gardistů, která měla na starosti běžnou hlídku.

"Jenom neztratit nervy," zašeptal Bo?ndil.

"Čím častěji to říkáš, tím víc ho znervózňuješ," zasyčel Bavragor, kterému neuniklo, jak se Go?mgar třese.

Obě skupinky se k sobě přibližovaly, a když byly na stejné úrovni, zapištěl nějaký tenký hlásek z plných plic: "Zadržte je! Jsou to hledaní vrazi! Stráže, sem! Tady utíkají!"

"Já tomu Swerdovi pořádně zmáčknu ten jeho mrňavej krk," zahromoval Prud'as a vytasil sekery, aby se mohl gardistům bránit, ti jen nejistě pokukovali po svém veliteli.

V tom se objevil hejtman prvního pátracího komanda a ryčel rozkazy, aby všechny pozatýkali. Za okny v ulici se rozzínaly svíčky, otevíraly se obchody, město se uprostřed noci probouzelo.

"Nemáme čas jim něco vysvětlovat," konstatovala Andôkai a vytasila meč. "Nevěřili by nám ani slovo a nechali by nás shnit ve vězení."

"Co uděláme?" chtěl vědět Bavragor a pevně svíral topírko kladiva, odhodlán vybojovat si u brány volnou cestu.

"Já se od vás oddělím, abych je zmátl. Setkáme se na druhé straně hradeb." Rodario se s nimi narychlo rozloučil, uchopil drahocenný námořnický pytel s rekvizitami a kostýmy a spěšně zabočil do jedné boční uličky, než je stráže úplně obklíčí. "Stejně vám jenom překážím."

"Herec," zaúpěla Narmora s úšklebkem a i ona vytasila zbraně.

"Zabíjejte jenom tehdy, když to jinak nepůjde," udělil jim Tungdil poslední pokyn a pozvedl svoji sekeru tupou, ohlazenou stranou dopředu. "Opouštíte Úhor. S jejich souhlasem, nebo i bez něho."

* * *

Tungdil si všiml, že gardisté nemají s pořádným bojem moc zkušeností. Ten, kdo dennodenně honí zloděje nebo zavírá opilce, nemá žádnou představu, co to znamená postavit se odhodlaným trpaslíkům, kouzelníci, poloalfce a obrovitému válečníkovi.

Počítat Furgase mezi bojovníky by bylo přehnané, ale on se upřímně snažil aspoň rozptýlit pozornost nepřátel, aby Narmoře nic nebránilo v boji. Go?mgar dostal na starost kovové pruty, které jim ještě zbyly.

Po spíš krátké potyčce pronikli před bránu, kde stál Rodario a bavil se s jedním strážným. Tímto způsobem dostatečně odvedl jeho pozornost, takže se k němu mohla skupinka přiblížit, aniž by strážný vyhlásil poplach, a když se vedle něho objevila maga, bylo už příliš pozdě.

"Pustíš nás ven a nikomu neřekneš, žeš nás viděl," oslovila ho Andôkai temným hlasem a strážný skutečně jako omámený začal otevírat bránu.

"No, jaký jsem byl? Nepodařilo se mi krásně opříst jeho smysly slovy a dát vám příležitost, abyste se k nám nepozorovaně přiblížili? Magie je opravdu velice praktická věc." shledal Rodario. "Kdybyste

například v naší hře mohla tak trošku kouzlit za jevištěm, nedokázal by nikdo naše představení napodobit. Kdybyste měla o něco takového zájem..."

"Zavři zobák!" okřikl ho Furgas a potřásl hlavou.

"Zeptat se snad člověk ještě může. Jenom přemýšlím, co bude, až naše velké dobrodružství skončí." Bavragor se zasmál. "Pokud ho přečkáš živej."

Rachot zapříčiněný navijákem mříže probudil další strážné a o ty se s velkým nadšením postaral Bo?ndil. Udeřil sice pokaždé jen tupou stranou sekery, přesto Tungdil zaslechl, že to tam nejdnou podezřele zapraskalo.

Stěží se dokáže ovládnout. Zneklidněně pozoroval krví zalitý a podivně zdeformovaný obličej jednoho gardisty, který se po Prud'asově úderu trhaně zhroutil k zemi. Tím za sebou nechali nejméně jednoho mrtvého a budou je hledat jako vrahy.

Mezitím se zvedala mříž, ale Svverd z úkrytu sledoval, co dělají, a byl připraven poštvat jim městskou stráž na krk ještě jednou. "Tady, u brány! Tady jsou! Ti vraží prchají!" hlasitě křičel ze stínu boční uličky. Jeho kvičení vytrhlo z dřímoty kdekoho, i toho posledního ospalce. Gnóm jekotem přivolal všechno, co mělo nohy a dokázalo udržet zbraň, takže první odvážlivci z řad občanské domobrany vybíhali z domu, šaty narychlo přehozené přes sebe.

"Mago, udělej něco!" vyjekl Tungdil, který se obával krveprolití, jakému by se nic nevyrovnalo, kdyby se Bo?ndil v bojovém transu obrátil proti špatně vyzbrojeným obyvatelům Úhoru. "Jejich příliš mnoho." Tentokrát maga nečarovala. "Djerûne," pronesla Andôkai a připojila několik nesrozumitelných slabik. Válečník postoupil dopředu. Pochodně, kterými lidé neohrabaně mávali, osvětlovaly obrovu zbroj a vdechovaly život zpitvořenému obličejí na jeho masce. Zpoza helmy pronikl zvuk, jaký Tungdil ještě nikdy v životě neslyšel. Byla to směs hadího syčení a tupého, hlubokého dunění jako při zemětřesení, naplněného účinností, plná nebezpečí a varování, aby se nikdo nepřibližoval. Tungdilovi se zjezily chlupy na zátylku a do těla se mu vplížil strach. Mimoděk před tou bytostí ucouvl.

Z průzoru masky stále silněji pronikalo fialové záření, až přerostlo ve svit, který překryl dokonce i zář pochodní. Zděšené tváře obyvatel se koupaly v heliotropním jasu, který neustále vzrůstal a blížil se až k prahu bolesti.

Djerûn znovu vyrazil onen zvuk, ještě silněji a děsivěji než poprvé, a občané, a dokonce i strážní se vyděšeně obrátili na útěk a přechali zpět pod ochranu ulic a uliček.

Mříž se pootevřela, to jim úplně stačilo. "Jdeme," nařídil Tungdil zajímavě, stále ještě pod vlivem Djerûnova hlasu. Pokud se tomu dá říkat hlas.

Vyběhli do noci, pustili se zasněženou cestou a neustále se ujišťovali, že je nikdo nepronásleduje. Výstup obrovitého válečníka musel obyvatele města přesvědčit, aby se vzdali jakéhokoli pomýšlení na štvanicí.

Tungdilova zvědavost na to, co se skrývá pod oním oděvem ze železa a oceli, ještě více vzrostla, přestože si už nebyl tak docela jistý, jestli to chce opravdu vědět. Člověk v tom rozhodně nevězí.

Mlčky spěchali zasněženou cestou. Bavragor, chvátající za Go?mgarem, v jednu chvíli přelétl pohledem přes jeho záda. "Kde je pytel s pruty?" zasupěl a nedostal odpověď. "Hej, na něco jsem se tě ptal!"

Brusič diamantů zrychlil kroky, aby měl před ním trochu náskok, než odpoví. "Jeden strážný mi ho vyrazil z ruky. Je mi to líto," doznal s nářkem. "Neudělal jsem to schválně."

"Neudělal jsi to schválně?! Ale to, co teď udělám já, schválně bude," houkl Bavragor, než ho Tungdil železným stiskem zadržel.

"Nech ho být."

Kameník nedokázal jeho slova pochopit, z jeho rudohnědé oka prýštil vztek. "Ale my se už pro ty pruty nemůžeme vrátit a přinést si je! Jak pak máme..."

"Půjdeme do říše Pátých, tam se nám podaří něco najít," přerušil Tungdil jejich dohadování. Jeho hlas zněl sebejistě a pevně jako hlas vůdce.

"Sám jsi tehdy říkal, že se na to nechceš spolíhat," připomínal mu Bavragor tvrdohlavě. "A teď..."

"...se na tom nedá nic změnit. Smiř se s tím," přerušil ho Tungdil.

Pustil jeho ruku a povzbudivě mu poklepal na rameno. "Je úplně fuk, co všechno se nám ještě přihodí, my neklesneme na duchu, protože si to nemůžeme dovolit! My jsme zachránci Skryté země a kdo jiný než my by dovedl to, co musíme zvládnout, Bavragore?"

"On to všechno ještě zhoršuje," zabručel Bavragor směrem ke Go?mgarovi. "Kdyby tu nebyl, ušetřili bysme si spoustu trablů."

"Určitě bude mít nějaký smysl, že Vraccas zařídil, abych si ho vybral. A teď buď zticha a dávej pozor, jak dýcháš, jinak tě začne píchat v boku. Go?mgar rozhodně umí pochodovat líp než ty."

"Zbabělci vždycky umějí dobře utíkat," byla poslední Bavragorova poznámka, než něco zašustilo a Bavragor náhle ztuhl jako prkno. Nohy se mu podlomily a upadl do sněhu tam, kde právě stál. Do výšky se zvedl blýskavý obláček sněhu, krystaly pak zase dopadly dolů a pokryly Bavragora tenkou vrstvou pudru. Ze zátylku mu čněla násada šipky z kuše.

S výjimkou Djerůna se všichni okamžitě vrhli k zemi, aby je střelec nemohl zasáhnout. Andôkai opět válečníkovi něco nesrozumitelně nařídila, načež ten přelétl pohledem okolí a okamžitě někam vyrazil. To nebyli alfové. Tungdil na rozdíl od Djerůna nedokázal zákeřného střelce vypátrat. Gardisté? Ale jejich pochodně bychom museli vidět.

Maga se připlazila sněhem až ke kameníkovi, aby se mu mohla na jeho zranění podívat. Přispěchala k nim i Balyndis.

"Špice mu jen těsně minula páteř," prohlásila Andôkai po prvním ohledání. "Jeho kabát a železem pobitý kožený zátylek helmy ztlumily prudkost střely." Bez váhání uchopila vyčnívající kus šipky a vytáhla ho z rány. Pak položila pravou ruku na otvor, z něhož tryskala Bavragorova krev. "Řekla bych, že mi odpustíš, když použiju samusinovskou magii, abych mu zachránila život," prohodila a zavřela oči, aby se mohla lépe koncentrovat. "Léčení trpaslíku nepatří mezi disciplíny, ve kterých bych mimořádně vynikala. Doufám, že se mi to povede."

Taky doufám. Něco zasyčelo Tungdilovi těsně vedle hlavy, třetí střela narazila na Go?mgarův štít, pak zazněl pronikavý, nervy drásající výkřik, který náhle skončil. Djerůn se se střelcem vypořádal.

Válečník se vrátil se svou nevelkou kořistí zpět a pohodil ji do bělostného sněhu. Tam, kam raneček dopadl, se čirý podklad zbarvil do žlutozelená. Hlava s dlouhýma, špičatýma ušima přistála vedle rance. Go?mgar pocítil zděšení. "Swerd!" Opravdu to byl Bislipurův pohůnek. Trpaslík se s mrazením v zádech podíval na mrtvolu, pak na místo na štítu, na kterém byl zřetelně patrný otisk šipky. "Proč na mě taky..." Rychle se odmlčel.

"Vystřelil?" dokončil jeho větu Tungdil. Pohlédl na gnómovy vyhasínající oči. Na tuto otázku by i on rád dostal odpověď, avšak nekompromisní způsob, jakým se válečník postaral o odstranění této hrozby, mu v tom zabránil. "Jsi na cestě s nesprávným uchazečem, to si asi pomyslel."

Sehnul se a vzal si tenký pásek na krk, který už nikomu nebyl k užitku. Období otroctví skončilo pro gnóma jinak, než jak doufal. Tungdil pásek zamyšleně schoval, aby ho při příštím setkání s Bislipurem mohl předložit jako důkaz. Přitom mu padl zrak na máslově žlutou skvrnu, lesknoucí se gnómovi na krku. Zlato! Asi to byl skutečně tenhle gnóm, kdo mu při závodu s Gandogarem nastavil nohu.

"Ten kulhavec je uplnej vyvrhel," vrátil se Bo?ndil k jádru problému a setřepal si sních z tlustého kabátu a z vousu. "Poštvte na nás svého lokaje, aby nás zabil! Trpaslíci nezabíjejí úmyslně žádný trpaslíky, to je ten nejhorší zločin, jakým se kdo může provinít."

"Však on by nás přece taky nezabil," řekl Tungdil, stále ještě zabraný do úvah, "Tu špinavou práci dělá gnóm. Bislipura by určitě zase napadla nějaká výmluva."

"Vraccasi, prosím tě, dej, ať potkáme Gandogara, abysem ho mohl zmlátit jako žito," úpěnlivě prosilo dvojče.

Go?mgar nepřítomně potřásl hlavou, Swerd ho pořádně vyvedl z rovnováhy. "Ne, Gandogar by se nikdy nepustil do takové hry a nedal by Bislipurovi za úkol, aby nás zabil. Bislipur musel zešilet a jednat na vlastní pěst. On..." Trpaslík bezmocně zmlkl, jeho důvěra se otrásla v základech.

"Ty přeci taky chceš, aby se Gandogar dostal na trůn, nebo snad ne?" vyzvídal Prud'as číhavě.

"Chci, to jistě. Od začátku jsem s tím nedělal žádné tajnosti. Ale zabít někoho z našeho národa?" Otrásl se. "On zešilel," opakoval tiše a pohlédl na nehybně ležícího Bavragora. "Bislipurovi zaslepila rozum představa, že musí z Gandogara stůj co stůj udělat velkokrále. To je jediné vysvětlení."

Balyndis držela kameníka za ruku, aby cítil, že se o něho někdo stará. Otevřená rána v zátylku pomalu srůstala, až už byla vidět jenom malá jizva. Andôkai se vyčerpaně zhroutila do sněhu a ochlazovala si obličej.

"Tu ránu jsem vyléčila," řekla slabě. "Hned by se měl..."

"Samusinovská magie," zamumlal Bavragor ospale, "rozmyslel jsem si to. Přece jen je na něco dobrá."

Mírně omámený, ale s naprostou vážností přikývl zcela vyčerpané kouzelnici. Nebylo třeba dalších slov, aby mohl vyjádřit svou vděčnost.

* * *

"Jeden dotaz, vůdce naší slavné skupiny." Rodario, klepající se zimou, se při východu slunce přitočil k Tungdilovi, v železném sevření vlekl za sebou pytel s kostýmy. Potají ukázal na Djerůna. Události minulé noci mu stejně jako všem ostatním připomněly, že válečník doopravdy není žádný vysoký, urostlý člověk. "Co je to?" Skoro mu nebylo rozumět, protože si kolem hlavy několikrát omotal šál.

"Nemám sebemenší tušení," odpověděl mu Tungdil po pravdě, aniž by se zastavil v chůzi.

Rodario si jako obvykle nedal pokoj. "Ne? Ale vždyť ty jsi s ním přece už tak dlouho na cestách, aspoň jak jsem slyšel."

"Maga nám řekla, že to není žádná nestvůra." Mimoděk si vybavil noc v oáze, při níž získal trochu představu, co se asi za tou rozšklebenou maskou skrývá, a otřásl se.

Herec si teplým dechem zahříval zmodralé prsty. "Tak? Žádná nestvůra? Co to teda je? Neznám žádného člověka, který by uměl očima osvětlit temnou uličku. Jestli to byl nějaký trik, musím se ho bezpodmínečně naučit, abychom ho mohli uplatnit v našem divadle."

Tungdil prostě nic víc neřikal a doufal, že Rodario zmizí, energicky dupal sněhem a díval se do mapy, aby se zorientoval.

"Dobrá, tak budu prostě předpokládat, že to je nějaký lionův zplozenec." Rodario vypadal velice spokojeně a zastrčil ruce zpět do kapes kožichu. "Tím náš kus získá na dramatickosti. Ty má dobroto, to bude brilantní, nedostižná hra! Celá Skrytá země se přijde podívat na naše představení." Hlasitě zaklel.

"Jenom kdyby nebyla taková zima, že mi mrzne inkoust. Než budeme zase doma, všechno zapomenu."

"Nos ten kalamář přímo u těla," poradil mu trpaslík. "Tím udržíš inkoust v teple a budeš moci psát."

Rodario ho přátelsky šťouchl. "Pod tou tvou spoustou vlasů se skrývá bystrý rozum, můj malý příteli. Ne že bych na to právě nepřišel sám, ale přesto máš můj srdečný dík."

Postupovali po zasněžené cestě, na níž nebyla vidět ani jediná stopa. Zima a skřeti se postarali o to, že obyvatelé Taba?nu zůstali v teplých domcích a zabarikádovali se v nich.

V této ploché zemi bylo vidět už z obrovské dálky, že se blíží útočníci. Ze strážních věží byl za jasného počasí rozhled na sto mil daleko, ovšem včasné varování nemělo v tomto případě žádný výsledek. Proti skřetům ze severu pomáhal jen meč a ruka, která jím dobře vládla, a ty v té době chyběly, kam ses jen podíval.

Tungdil porovnal jejich pozici s polohou na mapě. Stále více se blížili ke starým hranicím Mrtvé země. Ta mezitím určitě postoupila dál. V zimě se nedá zjistit, jak daleko sahá její vliv.

"Skřeti," křikl Bo?ndil dozadu. "Asi tak dvacet mil na západ od nás. Oni se... obracejí a táhnou na východ," divil se. "Maširují hodně rychle. Ale kam jenom maj zaměřeno? Hledají nás?"

Bavragor jim připomenul statek, který ležel na jejich původní trase. Obvyčejné oči by ho ani nezahledly, jeho zrak mu to však umožnil. "To by normálně pro ně byla další jistá kořist. Oni se ho ale ani nedotkli."

Otřel si pot z čela, jeho obličej nabral výrazný rudý odstín.

"Je s tebou všechno v pořádku?" vyptávala se ho Balyndis. "Vypadáš, jako bys měl horečku."

"Má zánět v ráně," opravil ji Prud'as. "Je možný, že ten hokuspokus přeci jen neúčinkoval tak, jak měl?"

Andôkai nehodlala připustit, aby jí někdo něco vyčítal. Popošla ke kameníkovi a požádala ho, aby se předklonil a ona se mu mohla podívat na ránu. Bo?ndil okamžitě stál vedle ní. Oba dospěli ke stejnému závěru.

"Rána se zahojila čistě," potvrdil jí, "to nemůže nikdo vyvrátit."

"Možná za to může ztráta krve," pokoušel se Bavragor rozptýlit starosti všech ostatních. Bylo vidět, jak je mu to nepříjemné. Rezolutní kovářka si však sundala rukavici a přiložila mu levou ruku na čelo.

"U Vraccase! Na tvém čele bych mohla kovat podkovy, tak ho máš rozpálené!" vyjelo jí ustaraně.

"Když uvážíme, jak má tvrdou hlavu, tak by se ti to mohlo i podařit," škádlil Bavragora Tungdil. "Našeho Perlíka nic jen tak nepoloží."

"Má horečku. Vysokou horečku. Může to být třeba i nachlazení," varovala je Balyndis. "Musíme si najít

nějaké přístřeší, kde by mu horečka klesla, jinak by ho mohla stát život."

"Nesmysl," vzpíral se Bavrakor trpasličině radě. "Já jsem..." Rozkašlal se a dlouho se nedokázal uklidnit, záchvat kašle s ním tak zatřásl, až se mu podlomila kolena. Tungdil ho podepřel, aby neupadl do sněhu.

"Vida, nachlazení." Balyndis se rozhlédla. "Musíme pro něho najít nějaké teplé místo."

Tungdil přikývl. "Uchýlíme se do nejbližšího statku. Mrtvý bys nám na nic nebyl, starý kameníku."

"Nachlazení," zabublal Go?mgar škodolibě. "Kdo z nás dvou je teď ten slabší? Možná nemám tak širokou postavu, ale trampoty snáším líp než ty." Bylo na něm vidět i slyšet zadostiučinění, že konečně jednou není na dně on, ale někdo jiný. Se zdviženou hlavou prokrácel kolem nemocného, na rtech mu pohrával mírný úsměv, od Furgase za to sklídl ránu sněhovou koulí do obličeje.

Čekalo na ně zklamání, na cestě do Šedých hor nenarazili ani na statek, ani na žádnou vesnici a Bavrakor odmítl, aby si kvůli němu zašli. Proto putování víckrát nepřerušovali, ale šli dlouho bez větších přestávek, jen aby se rychle dostali k nejbližšímu vstupu do tunelu.

Když konečně na to místo došli, zažili zlé překvapení. Jáma se proměnila v jímku naplněnou ledem.

"To je jedno. Dojdeme i ty zbývající míle pěšky," prohlásil Bavrakor, který se snažil vypadat svěže a nedával na sobě znát slabost, i když byl hodně zesláblý. Ale jeho sytější rudý obličej a husté kapky potu, které se mu navzdory zimě řinuly zpod okraje helmy, ho usvědčovaly ze lži. "Já už Šedé hory i vidím."

"Hory vidíme od té doby, co jsme v Taba?nu," odsekl Go?mgar, pramálo potěšený vyhlídkou, že bude muset ještě déle šlapat pěšky po povrchu. "Jestli to tak půjde dál, nakonec všichni z toho sněhu oslepeme."

V mizerné náladě dusal vpřed a jeho společníci ho následovali, až k večeru přece jen došli k opuštěné stodole, ve které nějaký sedlák skladoval seno.

Udělal si v ní pohodlí a opatrně zapálili oheň. Bavrakora položili těsně k plamenům a zakryli ho třemi dekami, aby ze sebe vypotil horečku i nachlazení. Rodario se také uložil poblíž ohně, jenom Djerún bděl u vchodu a umožňoval ostatním, aby se postarali o nemocného. Poskládali se na zemi kolem něho.

"To nic není." Bavrakor zakašlal, odplivl si a z úst mu vylétl velký chuchvalec krve. Dýchal písklavě, více sípal, než nasával vzduch, a jeho stav se rapidně horšil. "Dejte mi hlt pálenky, pak mi bude zase dobře."

"To není žádný nachlazení," řekl Bo?ndil přesvědčeně a vstal. "Musela se mu zanítit ta rána. Zánět se může šířit pod kůží, i když na povrchu je to zranění už dávno vyléčené."

"Ne. Dala jsem si záležet, aby to místo srostlo čistě," odporovala Andôkai podrážděně.

Tungdila se zmocnilo neblahé podezření. Také se zvedl, popošel ke Go?mgarovi a vzal si jeho štít, aby si mohl důkladně prohlédnout místo, kam do něho šipka narazila. Zjistil, že okolí místa dopadu poněkud změnilo barvu a všiml si zmrzlé jasné kapaliny, kterou předtím nepostřehl ani on, ani Go?mgar. To mohlo znamenat jen něco špatného. Ať bylo na špičce šipky cokoli, přichytilo se to na kovu a ztuhlo na led.

Vraccasi, ochraňuj ho! "Dokáže vaše magie svést něco proti jedu?" zeptal se chraplavě Andôkai. "Podle mého to vypadá tak, že se Swerd nespolehal jenom na své umění, že se trefí."

"Jed," zakašlal Bavrakor a musel se ušklíbnout. Přitom všichni zahlédli, že jeho zuby jsou plné krve, ta mu stékala po dásních a barvila je. "Vidíte? Žádný nachlazení. O co se vsadíme, Go?mgare, že ty bys byl už dávno mrtvej? Já jsem díky pálence a pivu odolnej."

Maga zavřela oči. "Ne, proti jedu nic nesvedu. To není... můj druh kouzelnického umění," řekla tiše a zároveň i omluvně. "Navíc mě hodne oslabilo, když jsem ho léčila. Teď už v sobě nemám skoro žádnou magii."

Na skupinku se sneslo děsivé ticho. Každý tušil, co to pro jednookého trpaslíka znamená. Balyndis uchopila jeho mozolnatou, rozpraskanou ruku a povzbudivě ji stiskla, obavy jí sevřely hrdlo.

"Klidně můžete říct, že to s tím starým zpívajícím ochlastou nevypadá nejlip," zakrákal Bavrakor po chvíli. "Stejně jsem se ani předtím nechtěl vrátit do říše Druhých." Podíval se na Tungdila. "Ale opravdu jsem chtěl dojít do Šedých hor a splnit tam svůj úkol, abych mohl slavně umřít. Teď skončím tady, v nějaký pitomý stodole, daleko od mejch milovanejch hor."

První drobounké kapky krve mu prosákly pokožkou. Z kapiček se stávaly malé pramínky, které dopadaly na slámu a zkrápěly stěbla. Jeho šaty nasákly krví.

"Ty nezemřeš," vytlačil ze sebe Tungdil a jeho úsměv, který měl vyzařovat důvěru, se zkroutil v grimasu. Chytil trpaslíka za druhou ruku. "Ty nesmíš umřít," pokračoval zoufale. "Bez tebe nedokážeme vyrobit

Ohnivou čepel! Ty jsi ten nejlepší, koho tvůj kmen má."

Kameník polkl krev, aby mohl mluvit. "Ale ano, vy ji vyrobíte. A já budu u vás." Podíval se ke dveřím.

"Zaneste mě tam, kde vládne Mrtvá země. Jenom takhle vám budu k užítku i potom, co zemřu."

"Z tebe... by se stal nemrtvej," vyrazil Bo'ndil s odporem. "Tvoje duše..."

"Budu moct splnit úkol, jenom to je důležité," opáčil na to Bavragor a zaplatil za své vzepětí dalším záchvatem kašle.

"Ale kdo nám řekne, že nás nepodvedeš a nepokusíš se nás zabít nebo sežrat, tak jak to dělali ti ostatní?"

Pruďas se rozhlédl kolem sebe, někde se díval do zaražených, někde do dojatých tváří.

"Pořádně mě svažte a čekejte," doporučil jim Bavragor. "Moje tvrdohlavost bude silnější než touha ubližovat. Trpaslíci se zlu nikdy nepoddají." Zachvěla se mu víčka. "Myslím, že si budete muset pospíšet..." vydechl, pak mu z úst vyšplíchl obsah žaludku a protekl mu do umělecky vyholených vousů.

"Djerůne," zavolala Andôkai a udělila mu pokyny. Válečník opatrně uchopil umírajícího trpaslíka a vzal ho něžně do náručí, jako když matka uspává dítě, potom vyšel ze stodoly a ostatní zaslechli, že rychle kráčí dál.

Jeho dlouhé, neúnavné nohy zanesly Bavragora na sever, tam, kde již Mrtvá země získala plnou moc a všechno, co na ní zemřelo, se nově probouzelo k neslavnému životu.

* * *

Zbylí společníci sbalili věci a pustili se za válečníkem, jak rychle jim to zářící sníh a kratší nohy trpaslíku dovolily.

Tungdil se díval ke hvězdám a beze slova proléval slzy kvůli Bavragorovi, který obětoval to nejcennější, co měl, aby umožnil vzniknout zbrani, s níž by mohli Skrytou zemi osvobodit. Při všem jeho hartusení a drsné svéráznosti mu ten trpaslík přece jen přirostl k srdci.

Slyšel, jak vedle něho popotahuje Balyndis, a otočil se k ní. Usmála se na něj zarudlýma očima a podala mu ruku. Tímto gestem mu vrátila odvalu, o kterou ve stodole skoro přišel.

Přihodilo se mnoho věcí, v podstatě až příliš mnoho. Z počátečního dobrodružství se pro všechny zúčastněné vyvinulo něco většího a děsivějšího, to pochopil dokonce i Rodario, který se dříve nafukoval a teď se zdržel všech poznámek a němě se pokoušel strávit, co se vlastně odehrálo.

"Doufám, že obyvatelé Skryté země za to stojí, Vracasi," zamumlal Tungdil směrem k zářivé obloze. "Až bude konečně po všem, postarám se, aby náš národ spolu mluvil a nežil už každý sám pro sebe ve svých horách."

Balyndis mu znovu stiskla ruku, ale jeho prsty se rozevřely a Tungdil pospíchal do čela za Bo'ndilem.

Nebyla ta správná doba, aby myslel na něco jiného než na Ohnivou čepel.

"Ona se ti líbí," přivítalo ho dvojče a dále se dívalo rovnou před sebe.

"To mi tak ještě chybělo, abych se s tebou o tom bavil."

"Jen se klidně přiznej. Ona navíc vypadá moc dobře a takovému, jako seš ty, kdo zatím neměl se ženským skoro nic společného, musí připadat jako Vracasova dcera."

"Vlastně jsem o tom chtěl vážně přemýšlet teprve tehdy, až porazíme Nôd'onna. Skrytá země je důležitější."

"Jo tak, učenej o tom musí teprve přemýšlet." Pruďas se pořád ještě k Tungdilovi neotočil, zdánlivě mluvil někam do sněhu a k Djerůnovým stopám. "Když najdeš něco, co má pro tebe význam, neváhej a snaž se to získat, protože mnohý věci se méně rychleji, než sekera rozčísne skřetovi hlavu, a ty pak nakonec zůstaneš s prázdnějma rukama."

"Proč mi to říkáš?"

"Jenom tak. Prostě jen tak." Přimhouřil oči. "Tam vpředu je ten železnej muž." Vytasil sekery. "Hnedle uvidíme, jestli se rozum našeho zpívajícího ochlasty postavil proti moci Mrtvé země." Kdyby tomu náhodou tak nebylo, začaly by sekery v jeho ruce hovořit vlastní řečí.

Maga na Djerůna něco zavolala. Jako odpověď zvedl opancéřovanou ruku a máváním ji přivolal k sobě. Bavragor stál vedle něho, ruce mu bezvládně visely podél těla, oči bezvýrazně zíraly na Šedé hory.

"Bavragore?" oslovil ho opatrně Tungdil, zatímco přelétl pohledem jeho bledou tvář a hledal nějakou známku pohybu. Trpaslíkovy rysy mu připadaly zestárlé, voskové, mrtvé.

"Já nic... necítím," promluvil Bavragor zvolna, jako by ho stálo nekonečnou námahu otevřít ústa a vyrazit

ze sebe nějaká slova. "Necítím svoje tělo, hlavu mám podivně prázdnou." Jeho bezduché oči se rozhlédly všude kolem a pak se zaměřily na Tungdila. "Jediný, co cítím, je... zlo. Nenávidím věci, který jsem předtím miloval. A věci, který jsem předtím nenáviděl," jeho pohled sklouzl z Tungdila na Prud'ase, "bych nejraději rozerval na kusy a sežral. Bude lepší, když mi na ruce dáte pouta, protože nevím, jak dlouho se tomu tlaku dokážu ubránit," vyrazil ze sebe. "Usadilo se ve mně zlo."

"Jestli si to přeješ, uděláme to." Tungdil vzal kožený řemínek, kterým si Go?mgar přivazoval štít na ramena, a svázal Bavragorovi ruce za zády.

"Pevněji," zabručel Bavragor. "Nemůžeš mi zastavit krev, moje srdce už nebije a nežene ji do žil." Teprve když Tungdil jeho přání vyhověl, zdálo se, že se mu ulevilo a spadlo z něho napětí. "Dále." Podíval se na Tungdila. "Až skončím svoji práci, musíš mi utnout hlavu. Nechcu skončit jako sluha Mrtvý země a navěky bloudit opuštěnými štolama Pátejch nebo zabíjet lidi jenom proto, že mi to nařídí ta hrůza ze severu."

"Žádný trpaslík nebude sloužit temné moci," slíbil mu Tungdil. "Splním ti tvoje přání."

"A ty," zavolal kameník na Prud'ase. "se ke mně moc nepřibližuj. Moje zuby by se ti s velikou radostí zabořily do hrdla a roztrhaly ho na kusy!" Sklopil hlavu, rudohnědé oko děsivě jiskřilo krutostí, než se rychle odvrátil a zahleděl do sněhu. Pak vykročil, položil jednu nohu před druhou. "Pojd'te. Nechtěl bysem být věc bez duše dýl, než bude nutný."

Na Andókain pokyn převzal Djerûn úlohu dozorce. Kráčel za proměněným a představoval železnou zástěnu, na níž by si Bavragor vylámal zuby.

* * *

Oběh za oběhem pochodovali nekonečnými dálkami Taba?nu. Rovina klasu, jak se jí v létě říkalo, tak prochladla, že všechno, co se delší dobu nehýbalo, zmrzlo na led.

Tungdil si vzpomněl, že kdysi četl, že jas, který vychází ze sněhu, útočí na oči, a dokonce je dokáže i trvale poškodit. Proto nařídil, aby všichni nosili na očích pásky s uzounkou škvírou, aby se tímto způsobem chránili před slepotou.

Byl to namáhavý pochod. Jediní, kterým podle všeho nevadil, byli Djerûn a nemrtvý Bavragor, kteří jim razili cestu sněhovými závějemí. Potraviny jim zmrzly a museli je po večerech zdlouhavě roztápět u ohně, než se mohli najíst. Bez hřejivých šatů, které obdrželi od Xamtys, by určitě umrzli.

Prud'as se stával stále neklidnějším, chtěl bojovat, naproti tomu Bavragor přišel o všechno, co ho dělalo tím, kým byl. Už nepil, nezpíval, nesmál se a jen strnule civěl před sebe. Hlad utišil pomocí uloveného sněžného zajíce, kterého spolykal zaživa, zbyla po něm jen srst a vysáté kosti. Jeho hltavé mlaskání a křupání kostí vzbuzovaly v Go?mgarovi ještě větší strach. Odteď držel ruku neustále na rukojeti svého krátkého meče.

Šedé hory se víc a víc přibližovaly. Jejich vrcholy zanedlouho budily dojem, že jsou skoro na dosah, a přesto trvalo ještě dlouho, než se probojovali Taba?nem, překročili hranice do Gauragaru a po dalších dnech namáhavého putování stáli v prvních výběžcích olověně zbarveného horského masívu.

Nenarazili ani na skřety, ani na žádné jiné potvory, jen tu a tam viděli jejich stopy. Obrovské voje jejich armád se musely vydat na jih a těm unikli jen o vlasek.

Konečně se přiblížili k první linii obrany pevnosti Pátých. Už z dálky poznali, že tam nestojí nikdo, kdo by ji bránil proti vetřelcům ze Skryté země.

Bytosti ze severu nenechaly kámen na kameni, strhly hradby a odstranily věže, aby nic nepřipomínalo moc původních obyvatel pevnosti. Tungdil a ostatní si dokonce už ani nedokázali představit, jak to v Šedých horách muselo vypadat za života Giselbarta Železnookého, otce kmene Pátých. Bestie zničily pevnost naprosto dokonale a nepřipustily, aby tam zůstala nějaká připomínka minulosti. Fragmenty pevnosti však svědčily o velkém rukodělném umění jejích stavitelů. Nyní se z obranných zařízení, vybudovaných s velkým uměním, staly smutné trosky, a když je trpaslíci spatřili, pocítili bolest.

Přesto však, když se šplhali po strmé stezce vzhůru a blížili se ke vchodu, neměli žádnou důvěru v klamné zdání míru a pokoje

"Buďte tiše," napomínal je Prud'as. "Narmora a já se porozhlédneme, jestli doopravdy nepostavili žádný hlídky.

Oba dva se vypařili jako duchové a pohybovali se ve skrytu šedých skal a zbytků hradeb, vyčnívajících

ze sněhu, směrem k otevřené, jako dům vysoké bráně, která vedla rovnou do nitra hory.

Tungdil zbystřil oči i uši. Ledový vítr pohvizdoval a šeptal v rozeklaných zdech náhodnou melodii. Ze skalních výběžků visely ledové rampouchy jako skleněné stalaktity a vodopád, ležící asi padesát kroků vlevo od nich, zmrzl ve tvaru bizarního sousoší.

Nic, nikde žádní skřeti, žádní obři, žádní alfové nebo jiní útočníci.

"Říkal, ať jsme potichu," zasmál se Go?mgar hořce. "Ten by hlavně měl vidět a slyšet sám sebe."

"Ztělesněním graciéznosti rozhodně není, i když srovnávat ho s půvabnou Narmorou není úplně poctivé," potvrdil Rodario.

Tungdil je oba pozoroval, jak se plíží vpřed. Trpaslík využíval menší postavy, zatímco poloalfka elegantně přeskakovala z jednoho kamenného balvanu na druhý. Bílý podklad pod jejíma nohama nevydal jediný zrádný zvuk. Tungdil měl dojem, že se nad ním Narmora vznáší lehounce jako pírkó. Bo?ndilova kroužková košile naproti tomu dělala náležitý hluk, přestože trpaslík na ní nosil kožich.

Narmora dorazila ke vchodu jako první, přitiskla se ke stěně a nastražila uši u podzemní chodby, tmavé jako noc. Teprve pak se pustila dovnitř. Její silueta splynula s temnotou a Narmora zmizela.

Furgas se už nedokázal ovládnout a neustále si popotahoval rukavice. "Ona byla vždycky až moc odvážná," zašeptal.

"Ale nesmysl. Narmora je žena, která zná své schopnosti a spoléhá na ně, starý příteli," uklidňoval ho Rodario. "Vždyť víš, co všechno dělala před tím, než jsme se spolu sešli u divadla. Tady těch pár nejasností a problémů určité taky zvládne."

"Já nechci vědět, co dělala," prohlásil Go?mgar rychle. "Už tak se mi zdá dost děsivá."

Mezitím se i Bo?ndil dostal ke vchodu do říše těch, kteří před více než tisícem cyklů podlehlí moci Mrtvé země. Poněkud bezradně u něho postával a ostražitě se rozhlížel, ale nikde neobjevil nic nebezpečného. Náhle Narmora vyklouzla z temnoty. Černý gigantického tunelu na ní visela jako pavučina, lisala se k ní a jen s velkým zdráháním ji pouštěla ze svého dosahu. Narmora na ně zamávala, její uvolněný postoj prozrazoval, že tam není nic, čeho by se museli obávat.

"Viděli jste to? Jako inkoust, který z ní po kapkách odtéká," zašeptal Go?mgar vystrašeně. "To..."

"Poloviční magie. To je vrozená schopnost," odhadovala maga. "Alfové jsou děti temnoty."

"Ona určitě změní strany, až na nějaké alfy narazíme," prorokoval Go?mgar úzkostlivě. "Krev je hustější než voda."

"Ale není silnější než láska, která nás spojuje," odporoval mu Furgas energicky. "Raději zemře, než aby mne oklamala. A i já bych raději zemřel, než bych připustil, že se jí přihodí nějaké neštěstí."

Hubený trpaslík si pro sebe něco zabručel a kráčel za skupinou ke vchodu. Štít držel před sebou, připravený schovat se za ním.

"Tady nikdo není," zahlásila Narmora a nepovažovala za nutné ztišit hlas. "Spokojili se s tím, že strhli hradby a brány poškodili tak, že se už nedají zavřít."

"Ale kde jsou všechny ty potvory?" Bo?ndil bojechtivě zavířil sekerami.

"Nejspíš u Kamenné brány," domníval se Tungdil, který si vzpomněl na jednu z mnoha knih z Lot-Ionanovy knihovny. "Můžeme být rádi, že jsou tam." Obrátil se ke vchodu. "Pojďme rozdmýchat výheň, ten slavný Dračí dech."

První krok učinil s rozvahou, s úctou, mírným otálením a řádnou porcí dojetí v hrudi. Poprvé po dlouhé době zase vstoupil živý trpaslík do říše Pátých.

Rodario s Furgasem rozžali lampy a rudožluté světlo znovu probudilo v horách život. Záře, která se odrážela od stěn, je oslepovala, takže rychle ztlumili jas.

Stáli v jedné chodbě, jejíž stěny byly vyložené leštěným tvrzeným palandiem. Tisícovka cyklů v osamění neubrala bílému kovu nic na jeho lesku. Do destiček byly vyraženy portréty králů, vousaté tváře trpasličích panovníků na ně přátelsky shlížely a zvedaly na pozdrav sekery, ulité z červenožlutého vraccasia.

"Takové bohatství," obdivně vydechl Rodario.

Trpaslíci dojatě klesli na kolena a modlili se k Vracasovi. Dokonce ani Bavrager se navzdory své proměně neubrnil účinku, jaký na ně chodba měla. Jeho modlitba se mu zdařila jen proto, že se na ni plně soustředil, zlo v něm se snažilo zlomit jeho vůli, myšlenky i přesvědčení a samo nad ním převzít

kontrolu, nepočítalo však s houževnatostí trpasličího rozumu a proslavenou tvrdohlavostí.

Lidé, Andôkai i Djerûn trpělivě čekali.

Tungdil se zvedl a nadechl. Chodba voněla stářím, prachem a ctností. Hordy skřetů a ostatních bestií ji nedokázaly o nic oloupit. "Musíme se porozhlédnout, abychom našli cestu k Ohnivému jezeru," vysvětloval a dal se do kroku. Bo?ndil se držel po jeho boku.

Kolem nohou jim vířil prach, místy se před nimi mihlo nějaké malé zvířátko a prchalo pryč, tu a tam ležely kusy kostí, zbytky kroužkových košil a štíty.

Mlčky urazili úsek až k dalším dveřím, ty byly vyražené ze závěsů a vedly do haly se sloupovými vzpěrami. Hala byla pětiboká, mimořádně velická, vyražená do kamene a vedlo z ní patnáct východů. Směrovky ležely rozbité na zemi.

"Tomu říkám výběr!" zanařikal Rodario nešťastně. "Bohužel máme naspěch a nemůžeme tu celý den lítat kolem jako myšky a hledat ten správný průchod."

"Měli bychom si vybrat tu chodbu, ve které najdeme nejméně stop," navrhl Tungdil. "Skřeti asi sotva pořád chodili k Ohnivému jezeru. Tam pro ně nebylo nic důležitého."

"Dobrý nápad," přikývl Prud'as a okamžitě se pustil do zkoumání všech těch chodeb. Ostatní se mezitím odvážili vyhledat si v hale skryté místo a odpočinout si.

Rodario si poznamenal pár věcí, než se s Furgasem podělil o jídlo. Bavragor prostě stál na místě, jeho oči se bezvýrazně dívaly před sebe.

Go?mgar se zpola schoval za štítem, žvýkal sušené kořeněné maso a pečlivě si hlídal okolí. Ta spousta chodeb, která do haly ústila, se mu nezdála bezpečná.

"Vsadila bych se, že si láme hlavu nad tím, co se stalo s Gandogarem," špitla Balyndis Tungdilovi.

"To není jediný," odpověděl Tungdil zamyšleně. "Po cestě jsme o nějaké druhé skupině trpaslíků nikde nic neslyšeli a u tvého kmene se taky neobjevil. Doufám, že se mu nic nestalo." Jeho znepokojení bylo nefalšované, unaveně zavřel oči, ale hned je zase s trhnutím otevřel. Rozepnul si kožich. V chodbě nebyla ani zdaleka taková zima jako venku v přírodě a teplo stupňovalo jeho únavu.

"Nic, nic, klidně spi," uklidňovala ho trpaslice. "Já budu hlídat a probudím tě, kdyby něco našli."

"Já jsem vůdce, já bych neměl spát."

"Nevyspalí vůdci dělají chyby," energicky mu odporovala a stlačila mu ramena dozadu, až skončil na zádech, ačkoliv se jí vzpíral. "Tak, teď ležiš. Spi a ať se ti zdá o záchraně našich domovů." Balyndis se na něho usmála, shrnula si z obličeje pramínek vlasů a natočila se do haly.

Seděla těsně vedle něho, jednou rukou se opírala o topůrko sekery a bděle se rozhlížela. Byla dokonalým zobrazením válečnice.

* * *

"Musí to být tahle cesta." Bo?ndil se definitivně rozhodl a nic ho od jeho rozhodnutí nemohlo odvrátit. To však nikoho nepřekvapilo.

"Prostě ji začneme," řekl Tungdil a dal znamení k dalšímu pochodu. "Kdyby ses mýlil, zkusíme tu cestu, kterou navrhla Andôkai."

Čas k odpočinku vypršel, všichni si dopřáli krátký spánek, aby nabrali síly před bojem s dračí samicí.

"Jmenuje se Argamas a je to družka velkého draka Branbausíla, který žil v Šedých horách," vysvětloval Tungdil Balyndis. "Pátí se jednou zmocnili jeho bílých plamenů a rozžhavili jimi svou výheň. Teprve pak ho zabili a ukořistili jeho poklad. Argamas uprchla do Ohnivého jezera..."

"...a nikdo ji nikdy znovu nespátl," dokončil Go?mgar s úlevou jeho řeč. "Abych řekl pravdu, byl bych rád, kdyby ta šupinatá bába zůstala v jezeře. Nemyslím si, že bychom s naší strategií mohli mít úspěch. Dračí šupiny jsou tvrdé jako ocel."

"Jediné, co potřebujeme, je její oheň, ne její život," poznamenala Andôkai, která si příliš starostí nedělala.

"Ty bys z toho přece měl mít radost."

"A já lituju, že tomu hovadu nemůžeme utnout tipec. Ve Skrytý zemi se nám těžko podaří složit něco většího," prohlásil Prud'as uraženě, protože mu nikdo nechtěl rozumět. "Draci! Kde jinde dneska ještě jsou? Musíme přeci využít každou příležitost, která se sekeře namane, nebo snad ne?"

"Ne, ctihodná maga hovoří pravdu," přispěchal jí Rodario na pomoc.

"Je mi jasný, že ty nikdy nemůžeš být ten nejodvážnější," odbyl ho Bo?ndil. "Ale Balyndis, co na to říkáš"

ty? Pojd', spolu se do toho draka..."

"Bud' zticha," okřikl ho Tungdil. Ucítíl síru, vzduch v chodbě se otepleval. Sešli po nesčetných schodech, prošli řadou chodeb a konečně se blížili k cíli. "Nikdo ted' ani muk, dokud se nerozhlédneme. Nechci Argamas vyrušit při koupeli v lávě dřív, než bude nezbytně nutné."

Útlý Go?mgar se přitiskl k rukojeti svého štítu. "Napadlo mě, že bychom ji mohli poprosit, aby nám pomohla. Draci jsou chytrí a možná naši žádost pochopí."

Prud'as se na něho vyčítavě podíval. "Ty mě chceš obrát i o ten poslední zbyteček srandy a žebrať u ní, aby nám dala oheň dobrovolně?" odfrkl si. "Nikdy, slyšíš?!"

"Trpaslíci zabili jejího druha. Co si myslíš, jak by asi tak vypadala její ochota?" rozebíral Tungdil Go?mgarův návrh. "Nechceme, aby někdo z nás umřel, proto bude úplně stačit, když ji přimějeme, aby plivala oheň, a kousek toho ohně si pak vezmeme." Poklepal na pochodeň, kterou nesl v ruce.

"Pěkná mizérie," brblal Bo?ndil. "Ted' mi zkazíte ještě i tuhle výzvu."

Vyšli z chodby a zalilo je tmavé, nažloutlé světlo. Páchla tam shnilá vejce, jen s námahou nabírali vzduch, který je píchal v plicích, ovšem to, co spatřili, je odškodnilo za všechny nepříjemnosti.

Od břehu jezera proti nim vyrazila vlna horka. V jezeře bez ustání klokotala tekutá láva, která vytvářela na povrchu četné bubliny. Ty se někdy široce nafukovaly, pak praskly a jejich žhavé kapky se rozstříkly všude kolem, někdy prostě splaskly a zmizely.

Rozměry jezera dokázal Tungdil jen těžko odhadnout, ale v průměru zabírala vroucí plocha přinejmenším čtyři tisíce kroků. Tu a tam z ní vyčnívaly ostrůvky lávy a ze stropu visely bizarní čedičové rampouchy. Ty se vytvořily v průběhu cyklů z magmatu, které bylo nejprve vymršťeno vzhůru a později vychladlo. V záři jezera měly rampouchy barvu medu.

"V tom že může žít nějaký drak?" divil se Go?mgar, kterého pohled na jezero ohromil úplně stejně jako ostatní. "Ještě že s ní nebudeme bojovat. Co mohou naše zbraně dokázat proti stvoření, které plave v tomhle pekle?" Potají doufal, že se dračice jednou provždy ponořila a už se neukáže.

Djeruň pozvedl meč a ukázal na jeden bod na břehu, vzdálený od nich asi tisíc kroků, aby tak upozornil Andókai na svůj objev. "S Argamas si už nemusíme dělat žádné starosti," pronesla maga. "Podívejte se tam dozadu."

Zděšeně se zadívali na pozůstatky gigantické kostry. Podle jejího tvaru se nemohlo jednat o nic jiného než o draka.

VII

Skrytá země, říše trpaslíků Pátého kmene,
Giselbart, v zimě 6234. slunečního cyklu

P

rud'as holínkami překopával zbytky obrovských kostí. Mezi nimi ležely polámané kusy šípů, kopí, oštěpy a menší kosti. "Sviňský rypáky. Zabily toho draka. Musí to bejt už pár cyklů, jak se tak na to dívám."

Zkoumavě si obhlížel kostru a v jeho očích se odrážel zármutek. "Musel to být dobrej boj."

Go?mgar pokrčil rameny. "Nemá to smysl. Pojd'me domů. Rád bych byl u svého kmene, až to vypukne a Nôd'on bude stát před branami naší říše."

"Ty a bojovat?" vysmíval se mu Bo?ndil a zkoušel pevnost dračí kosti. Žebro trpaslíkově síle odolalo.

"Chtěl bych být u svého národa, když se bude blížit konec, to je všechno. Umřít ve společnosti jednoho bojechtivého idiota, jednoho podvodníka a jednoho nemrtvého trpaslíka, to teda nechci." Kývl na kovářku. "Proti tobě nic nemám."

"A co když tu výheň rozžhavíme obyčejným ohněm?" uvažoval Furgas.

Tungdil se rozhlédl po lávě. "Žádnou jinou možnost nemáme. Budeme to muset zkusit," pronesl. "Co jiného nám zbývá? Nevrátím se zpět s prázdnýma rukama a nebudu se na Nôd'onna a jeho válku jenom dívat." Pozorněji si prohlížel tančící plamínky na lávě a přitom si setřel z očí čerstvý pot. Ze své výhně znal oheň ve všech barvách, tento však vypadal jinak. "Pletu se, nebo hoří ty plameny jasněji?" zeptal se Balyndis, která se stejně jako on vyznala v ohni nejlíp ze všech.

"Vypadá to tak," dala mu za pravdu a pochopila, co tím naznačuje. Vzala pochodeň a zapálila ji o jeden trhaně plápolající ohýnek. Pochodeň skutečně dávala více světla než obvykle.

"Narmoro, zkus, jestli ji svými schopnostmi dokážeš uhasit," poprosila Andôkai poloalfku.

Černovláška přikývla, zavřela oči a soustředila se, hned nato je však zase otevřela. "Nejde to," přiznala a nepřestávala se divit. "Obvyčejný oheň..."

"Právě," zasmála se maga s úlevou. "Tungdil měl pravdu. Argamas v jezeře zanechala něco ze svého dračího dechu."

Balyndis se nesmírně ulevilo, radostí dala Tungdilovi pusku na tvář a ten se rozpačitě zašklebil. "Máme, co potřebujeme," pronesl rozhodně. "Zapálíme všechny pochodně a vrátíme se. Výheň čeká, až ji někdo probudí k životu." Vyrazil a zamířil rovnou k tunelu, ze kterého přišli.

"Ze srdce rád se k vám přidám," komentoval jeho počínání Rodario, "Štěstí, že je tu takové teplo.

Inkoust mi krásně splývá z pera a tento okamžik plný úchvatných emocí volá po tom, aby byl zvětšen."

Za chůze psal dál. "Furgasi, můj milý příteli a kompaňone, naše dobrodružství nabývá takových rozměrů, že hrozí, že se nevejde do rámce obvyklého divadelního představení. Můžeme začít hned dopoledne," přemítal. "Dvojnásobné vstupné, více statistů. Zvládneme to?"

Furgas si ještě jednou prohlédl Ohnivé jezero, než se vrátili zpátky do podzemní chodby a začali stoupat nahoru. "Jezero vypustíme," rozhodl. "Uhlí, které bychom potřebovali k napodobení tohoto žáru, by bylo moc drahé."

"No ano, to už je lepší. Musíme postupovat šetrně. Navíc by se při tom zápachu spectatores asi pozvraceli, jedna řada za druhou."

"Za to by třeba mohlo i tvoje herecké umění," poznamenal Bo?ndil suše a vtiskl mu do ruky pochodeň.

"Vem ji. Ty nebudeš muset bojovat a máš na tenhle balast volnou ruku. A běda ti, jestli ji necháš zhasnout."

"Přisahám při všech směrech větru, při všech bozích, a dokonce i při zlu, že kdyby se mi tenhle malér měl stát, a před něčím takovým zase nechť mne chrání všechna božstva i bytosti, tak bez ohledu na to, kde právě budu, ať do tebe na místě v tu chvíli sjede blesk," pronesl Rodario slavnostně.

Trpaslík spokojeně přikyvoval, dokud mu nedošel smysl hercových kostrbatých slov. "Hrozná sranda," zabručel a víc se k tomu nevracel, zatímco se Go?mgar a Rodario prohýbali smíchy.

"Ten smích vás oba ještě přejde," vyhrožoval jim Bo?ndil.

* * *

Bavragor se postupně stával stále děsivějším.

Od vstupu do trpasličí říše už vůbec nepromluvil, jenom divoce koulel očima. Chvillemi zabručel nebo zasténal, i když k tomu neměl žádný viditelný důvod, a pouta kolem jeho zápěstí se napínala a nebezpečně vrzala. Djerûn dával pozor, aby se k nikomu příliš nepřiblížil.

Pruďas si tvrdošijně stěžoval, že je s těmi pochodněmi nepřátelé uvidí mnohem snadněji a rychleji, žádná jiná možnost je však nenapadala.

Bo?ndil měl pravdu. Zářivé ohně osvětlovaly zdi vyložené vraccasiem, palandiem a zlatými a stříbrnými destičkami, a tak sice na dvacet kroků rozeznali sebemenší detail, ale zároveň na sebe upozornili bestie. Museli tušit, že je budeme potřebovat. Tungdil se dotkl destiček. S vědomím rizika, že rozhněvá předky, se rozhodl vylomit kusy destiček a nastrkat je do kapes. S Djerûnovou silou to byla snadná záležitost a brzy jich měli dost na výrobu intarzií na sekeře. Chybělo jim už jen železo. Tungdil si prohlížel sekeru, kterou mu věnoval Lot-Ionan. Kdyby bylo nejhůř, tak ji roztavím.

Dlouhou dobu pochodovali opuštěnou říší Pátých, když v tom dal Bo?ndil najednou znamení, aby zastavili. "Před náma něco je," zdůvodnil své rozhodnutí a jeho tělo se zkroutilo do číhavého postoje.

"Cítím smrad nějakých bestíí, ale skřeti to nejsou."

Tungdil začichal a ucítil zbytky nějaké vůně, která se vznášela ve vzduchu. "Musejí být před námi."

Podíval se na Narmoru, ta jen přikývla a vydala se prozkoumat chodbu.

"Jen sem ke mně pojďte! Tady stojí jeden trpaslík, který se vás nebojí!" zaduněl náhle chodbou hlučný hlas, pak na sebe s třeskotem narazily zbraně a štíty a zazněly přidušené výkřiky. "Možná jsem poslední a vy mě porazíte, ale určitě vás vezmu čtyři tucty s sebou. Vraccas je se mnou."

Ten hlas znám, uvědomil si Tungdil, ale než mu došlo, komu patří, někdo ho předběhl.

"Gandogare," vykřikl Go?mgar přeš'astně. "Můj králi, vydrž! Už jdu!" Shodil ze sebe těžký kabát, popadl štít, vytrhl meč z pochvy a řítil se vpřed.

"Jen se na toho Třpytovousa podívejte," podívoval se Rodario. "V něm fakticky dřímala odvaha. Odkud ji jenom nabral?"

"No ne, tomu bych nikdy nevěřil. Ale neměli bysme ho nechat jít samotnýho," ozval se Prud'as a v obličejí měl vepsáno, jak moc se těší na pořádný boj s Tionovými stvořeními. "A ty, Dlouhej, znáš moje pravidla hry. Jenom pěkně dávej pozor na Jednookýho, aby mi nevpadl do zad." I on odhodil překážející kabát a vyčkávavě se zadíval na Tungdila.

Ten vytasil sekeru, byl přesvědčen, že si král Čtvrtých zaslouží jejich pomoc. "Našemu rivalovi bratrsky pomůžeme a urazíme nepřátelům hlavy," oznámil a dal se do běhu.

Dostali se do menší, spoře osvětlené haly, přeplněné chlupatými, hrbatými bestii připomínajícími gobliny. S vriskem máchaly kolem sebe koulemi a zubatými meči a ve zbrojích, které jim byly příliš velké, se hrnuly nahoru po kamenných schodech, vedoucích ke zlaté soše boha Vraccase.

Před ní stál v těžké zbroji Gandogar jako živé ztělesnění tohoto boha. Oběma rukama svíral sekeru s dvojitým ostřím, zešíroka se rozmáchl a jedním úderem skosil první řadu útočníků. Světlo se od diamantů na jeho helmě odráželo na stěny a sloupy a propůjčovalo mu vzezření něčeho veskrze nadpozemského. Napravo i nalevo od schodiště ležely bezhlavé nebo zraněné bestie, které se zřítily z výšky deseti kroků. Po schodech stékala světle i tmavé zelená krev, schody byly kluzké, a to nepřátelům ještě více ztěžovalo útok.

Nevzdávali se však, s povykem se hrnuli po schodech nahoru, dychtili po tom, aby se dostali do přední řady, jen aby je tam Gandogarova svištěcí čepel poslala na smrt.

Bo?ndil všechny předběhl a zadul do svého rohu, aby na sebe smečku upozornil.

"Hej, holá hej! Tady přišel ještě jeden trpaslík!" S nepřičetným smíchem se vrhl do davu a proměnil se v zuřivého Prud'ase, kterému nedokázalo nic odolat. Sekery nacházely jakoby samy od sebe mezery ve zbrojích a zasahovaly nechráněná místa a hned po prvním Bo?ndilově útoku se na zemi zmítalo šest nepřátel.

Prud'as se prodíral vpřed a zanechával za sebou průsek, do něhož vrazil Tungdil s ostatními společníky. Do bitvy se vydal dokonce i jindy váhavý Go?mgar. Poprvé měl před očima cíl, kvůli kterému se mu takové úsilí vyplatilo, kvůli němu byl odhodlán dokonce i zemřít.

Bavragorovi se v té vřavě podařilo zbavit se kožených pout. Protože neměl žádné zbraně, roztrhal první útočníky holýma rukama, krvavými, silnými prsty jim pronikl hluboko do masa a usmrtil je. Bodnutí mečem ho nechalo v naprostém klidu, pak jenom zvedl ze země dva kyje a se zlověstnou silou se jimi oháněl.

Djerůnova koule vymrštila tvory, kteří mu sahalí přesně po kolena, vysoko do vzduchu. Síla nárazu je vrhla mezi jejich soukmenovce a některé z nich zabila.

"Nahoru na schody," nařídil Tungdil, který zahlédl, že se Gandogar dostal do úzkých. Zdálo se, že ze své skupiny přežil jako jediný, alespoň v té směsici těl nikde neviděl nějakého dalšího trpaslíka.

Jednotně se probíjeli řadami bestií. Djerůn zůstal stát u úpatí schodů a s vražednou silou bránil postupujícím goblinům v přístupu, zatímco lidé a trpaslíci útočili na protivníky zezadu, dokud na schodech nepadli i ti poslední. Zůstali stát před králem Čtvrtých a lapali po dechu.

Gandogar vypadal hrozně, byl ztrápený, bledý, unavený. Dva hluboké seky, které mu musela zasadit nějaká mocná zbraň, protínaly jeho kroužkovou košili, pokrytou zaschlou krví.

"Můj králi," pozdravil ho Go?mgar radostně, neváhal a poklekl před ním na koleno.

Tungdil králi krátce přikývl. "Kde jsou ostatní?"

"Mrtví," odpověděl Gandogar a snažil se ovládnout. "Rychle, ze všeho nejdřív odsud musíme zmizet, než se..."

Z druhé strany vstoupilo do haly pět postav, přichozí byli čtyři kroky vysocí, širokoplecí, hnusnější a odpornější než skřeti, a taky mnohem silnější.

"Obři!" zajásal Prud'as. "Teď bude ta pravá legrace! Hej, Dlouhej, ten malej ksindl nechám tobě." Udeřil plochými stranami svých zbraní o sebe a olízl si rty. "Ti tam jsou mně akorát štít na míru."

Menší bestie ustoupily dozadu a ochotně udělaly obrům uličku.

"Vy utíkejte pryč, my je s Djerûnem zdržíme. O tom se nebudeme hádat," nařídila Andôkai. "Uvidíme, co s tím svým zbytkem magie zvládnou."

Zastrčila meč do pochvy a zamumlala kouzelné zaklínadlo, když se ve skalní stěně vedle svatyně s rachotem odlouplo z masy hory čedičové monstrum. Protáhla kamenná tvář s otvory pro oči se natočila směrem na magu, gigantova pěst se na ni chystala shora dopadnout.

Andôkai nebezpečí zpozorovala a hbitě přesměrovala magické síly proti útočníkovi, který se tak znenadání vynořil. Podařilo se jí jeho úder odvrátit, klesla však přitom do kolen. "Golem," zasupěla. "Mají tu nějakého maguse. Hledejte a zabijte ho, než ztratím poslední zbytky sil a už pak nedokážu tu stvůru zastavit."

Když goblini, kteří ještě zůstali naživu, viděli, že zpočátku tak nezdolní nepřátelé také projevují známky slabosti, začali pronikavě ječet a navzájem se rozvášňovali, až se celá masa paží, nohou, vyceněných zubů a vířících zbraní vylila vpřed, aby své bojové štěstí vystavila ještě jedné zkoušce.

Útočící dav pomalu zaháněl Djerûna po schodech nahoru, až si otevřel hledí a první řady bestii se ponořily do fialového světla. Opět zazněl strašidelný, výhružný zvuk. Goblini s úzkostným kvičením prchali před válečníkem pryč, ten okamžitě využil příležitosti a zaútočil na ně mečem a kyjem a dobyl zpět ztracenou půdu.

"Je tam vzadu!" vykřikla Narmora a ukázala na postavu velkou jako člověk, v róbě, jakou nosívali Nôd'onnovi fámulové. Magus stál asi tak sto kroků daleko od nich, obklopený hordou statných skřetů, kteří mu sloužili jako tělesná stráž. Podle jeho pohybů trpaslíci poznali, že diriguje oživlého golema proti Andôkai.

"Zdá se, že nám někdo chce zabránit, abychom se dostali až k výhni," procedil Tungdil mezi zuby. Magus má z Ohnivé čepele strach. Jsme na správné cestě.

Gandogar zíral na zdánlivě nekonečné množství nestvůr, které proti nim vytvořily živou stěnu. "Je to beznadějné. Brána k výhni leží na konci vedlejší haly a aby do ní nevnikly bestie, zabezpečili ji Pátí Vraccasovými runami," vysvětlil stroze. "Byli jsme kousek před ní, ale protivníci na nás číhali. Věděli, že přicházíme."

Tungdil horečně přemýšlel. "Jeden z nás dvou musí s těmi, kteří jsou důležití pro vytvoření Ohnivé čepele, proniknout za bránu," prohlásil. "Gandogare, nikdy jsem neměl v úmyslu sednout si na trůn, věnuji ti ho. Mně se jedná pouze o dobro Skryté země a našeho národa." Podíval se mu pevně do očí. "Slib, že za to vytáhneš spolu s Narmorou a Ohnivou čepelí proti Nôd'onnovi. Oni ti vysvětlí, proč je to tak důležité." Gandogar sklonil hlavu. "Přisahám při Vraccasovi a Giselbartovi Železnookém, v jehož říši stojíme, že si nedopřeju odpočinek, dokud nebude Nôd'onn mrtev." Podali si ruce. "Ale ty budeš stát vedle mě," dodal.

Oba dva se otočili ke schodišti a pozvedli zbraně. Tungdil přiložil roh k ústům a zadul do útoku.

Skrytá země, Pátá trpasličí říše,
Giselbart, v zimě 6234. slunečního cyklu

D

Jerûn vykročil a postavil se do čela jejich výpadu. Trpaslíci útočili po křídlech, za nimi následoval Rodario s pochodněmi a Furgas, který chránil herce a drahocenné plameny před útoky goblinů.

Andôkai se na schodech stále ještě bránila golemovi. Jeho útoky jí nedaly sebemenší příležitost napadnout maguse a vyřadit tím kořen veškerého zla ze hry. "Rychle! Více než jedno dvě kouzla už nezvládnou," vydechla vyčerpaně.

"Já se o to postaráme uklidňovala ji Narmora, jedním skokem se vyhoupla Djerûnovi na ramena, odrazila se a proletěla pět kroků halou, než přistála na hlavě jednoho goblina a od ní se znovu odrazila dál. Používala lebky a ramena zaskočených nepřátel jako stupátka a po nich překonala vzdálenost ke kouzelníkovi. Ale krátce předtím, než se k němu dostala, ji do holeně zasáhla dýka. Narmora špatně došlápla a zmizela v radostně povykujícím davu.

"Narmoro!" vykřikl Furgas zděšeně a zapomněl na svůj úkol, aby hlídal Rodaria. Bestie začaly okamžitě dorážet a tlačily se k herci.

"Táhnete pryč!" zařval mim a ohnal se po nich pochodní. Goblini zaječeli a ucouvli před žárem, z pochodní odlétly jiskry a pár goblinu zasáhly. Postižení okamžitě vzpláli plamenem a odpotáčeli se pryč. Dračí oheň bleskurychle sežehl Tionovy bestie na popel.

Rodario se úspěšně bránil, zato zdroje světla pohasínaly, jak je goblini meči likvidovali, takže najednou zůstal stát s jednou jedinou pochodní. "Furgasi!" snažil se přítele upozornit na svou situaci. "Na pomoc!" Furgas však ustaraně sledoval místo, na kterém zmizela jeho družka.

"Furgasi, sakra!"

Balyndis vyklouzla z řady a ujala se úkolu udržovat bestie v dostatečné vzdálenosti od herce.

Najednou se poloalfka znenadání vynořila za prvním magusovým tělesným strážcem a mocnou ranou mu oddělila hlavu od těla. Než se ostatní skřeti dokázali v nové situaci zorientovat, bylo po nich.

"Působivé," okomentoval magus vztekle Narmořino počínání a zamířil na ni svou holí, "ale přesto ne dost dobré!"

Na Narmoru vystřelil široký paprsek, ta uhnula stranou, energie ji však dále pronásledovala, i když před ní uhýbala.

Než ale paprsky stačily Narmoru zasáhnout, narazily najednou na jakousi neviditelnou překážku a rozložily se. Hned poté sjel ze svatyně široký blesk a s hlasitým prásknutím do muže udeřil. Zář se rozplynula, až když magus shořel na hromádku páchnoucích škvarků. Golem se v mžiku roztříštil na několik částí. Těžké kusy kamene utloukly tucty bestii a tři obry, kteří se nedokázali včas uklidit do bezpečí.

Oba zbylí obři se zastavili a ustoupili zpět do vedlejší haly a zmizeli jí z dohledu. Vítězná maga jim nahnala strach.

Narmora se obrátila k Andôkai a zvedla ruku na pozdrav, ta její gesto opětovala a plynulým pohybem vytasila meč. Nic jiného už na obranu neměla.

"No tak. Narmora žije. Byl bys mi teď laskavě zase k ruce, nebo sis vybral někoho jiného, kdo bude hrát v příští hře hlavní roli, a mě chceš tady nechat zemřít hrdinskou smrtí?" zeptal se Rodario líbezně Furgase.

Andôkai seběhla po schodech svatyně dolů jako vítr, její čepel strašlivým způsobem řádila mezi nepřáteli.

"K čertu, ti zbabělí obři zmizeli! Ta tvoje paní mi všechno pokazí," rozčiloval se Bo?ndil a tím zuřivěji se vyřítíl za prchajícími gobliny. "Alespoň s těmadle si užiju trochu randy."

Pádil za nimi a nedbal na Tungdilova varování. Jeho sekery se zatínaly do krků nepřátel a hnaly je před sebou jako stádo prasat. Na prahu sousední haly zůstal stát jako zkamenělý.

"Co je? Že by tě dohonil rozum?" zeptal se Go?mgar nenávistně, než se k Prud'asovi připojili i ostatní. Pak však strnuli i oni.

"Tuhle scénu taky vypustíme," zašeptal Rodario, kterému vyschlo v ústech. "Vůbec se mi nelíbí."

Síň měla určitě tři tisíce kroků na délku a dva tisíce na šířku, opuštěné vysoké pece, rampy a lanové výtahy, odložené nebo rozbité pánve na strusku a na surové železo prozrazovaly, co tady kdysi Pátí provozovali.

Tam, kde dříve vznikalo železo a ocel, nyní tábořilo vojsko nejméně tisíce skřetů, goblinů a trollů, kteří jim přehradili přístup k výhni.

Goblini a obři, které společníci zahnali na útěk, se setkali s prvními řadami bestii a rychle jim oznamovali, co se přihodilo ve vedlejší hale. Hordou prolétlo zachvění, první skřeti vstávali, s řevem se chápali zbraní a připravovali se k boji.

"To je..." Bo?ndil nevěděl, co by měl v tu chvíli říct, a sekery v jeho rukách se sklonily na znamení kapitulace. Toto děsivé vojsko představovalo pro jejich statečný houf víc než jen "velkou výzvu", o které tak rád hovořil. Dokonce i on pochopil, že tudy se jim nepodaří projít.

"Můžete se přenést vzduchem na druhou stranu a vzít nás s sebou, tak jak jste to provedla s Go?mgarem, když jste ho zachraňovala?" navrhl Tungdil chraplavě kouzelnici.

"Boj s golemem a magusem mě úplně vyčerpal, všechnu magii jsem vypotřebovala." Andôkai se se zatrpklým výrazem rozhlédla po nestvůrách. "Kdybych byla tušila, co nás čeká, držela bych se zpátky. Ale ani tak..."

"Pojďme domů," úpěnlivě je prosil Go?mgar a obrátil se na Gandogara. "Můj králi, ty jsi..." Tungdil ho jediným pohledem umlčel. "Nemůžeme odejít. Bude-li třeba, zemřeme, ale pokusíme se dosáhnout cíle," řekl a vzdorně nachýlil hlavu. "Kromě nás už nikdo nemůže sem na toto místo proniknout, my jsme poslední hrází proti Nôd'onnovi."
"Zůstaneme." Gandogar ke Go?mgarovu zděšení přikývl. "Zůstanu s vámi." Pozvedl dvojhlavou bojovou sekeru.

"My jsme trpaslíci," přidal se hněvivě Prud'as, který se opět dal do pořádku. I on naklonil hlavu, zatáhl ji mezi ramena a zhluboka se nadechl. "My se nikdy nevzdáme!" zařval na bestie, plochými stranami seker třískl o sebe a jejich řinčení prolétlo tavírou rud. "Slyšíte to, vy svině!? To je zvuk vašeho konce." Tungdil se v duchu pomodlil k Vraccasovi. "Jediná věc, která mě napadla, je probíjet se jejich řadami." Podíval se svým průvodcům do tváře. "Nejspíš se na druhou stranu haly všichni z nás nedostanou. Musíme se snažit, aby se k výhni dostali ti praví." Podíval se na Balyndis. "Mě můžete postrádat, položím život, aby Skrytá země a všechny její národy mohly i nadále doufat." Furgas vášnivě a se slzami v očích políbil Narmoru. Narmora patřila k těm, kteří museli za všech okolností projít. Něžně ho pohladila po tváři.

"Jeden proti stu," odhadl Bo?ndil jejich poměr. "Mohlo to být i horší." Tentokrát se on ujal rohu, zadul do něj a nechal zaznít starý trpasličí signál, na který protivníci odpověděli vyzývavými výkřiky. "Kdo projde na druhou stranu jako první," zavrčel, "vyhrál."

* * *

Po pěti stech krocích uvízli na místě, nešlo to ani dopředu, ani dozadu.

Byli obklíčeni těmi nejodpornějšími bestii, stáli namačkaní rameno na rameni a nemohli dělat nic jiného než jen chránit své životy, dokud jejich paže nebudou příliš těžké na to, aby odolaly dalším útokům.

Dost zlé bylo, že na prvních deseti krocích ztratili Rodaria. Nejdříve si nikdo nevšiml, že nepozorovaně zmizel mezi zbrojemi skřetů, a Tungdil až příliš pozdě upozoroval, že se herec stal obětí něčího úderu. Tím přišli o dračí oheň, bez kterého se při rozdmýchávání ohně neobešli.

Jsem takový kousek od svého cíle, Vraccas. "Musíme se vrátit," houkl přes rameno. "Rodario se s poslední pochodní ztratil."

Andôkai se nadechla a chtěla něco odseknout, když u vchodu vzplály do výše jasné plameny.

"Zpátky," uslyšeli skřehotavý, panovačný hlas. "Ti patří mně."

Bestie rázem zmlkly, v momentu vytvořily uličku, aby někomu udělaly místo. Tungdil rozpoznal tělnatou postavu v malachitově zbarvené róbě, sunoucí se vpřed, a rozplynula se mu i ta poslední špetka naděje, které se s trpasličí tvrdohlavostí držel.

"Nôd'onnn," uctivý šepot se nesl řadami nestvůr, které na něho okouzleně zíraly. Některé se uklonily nebo před ním padly na kolena.

"Myslel jsem si, že vás najdu tady u výhňe," pozdravil je skřípavě a musel si odkašlat. Jasně rudý chuchvalec slin pleskl nejbližší stojícímu goblinovi do tváře, ten ho radostně slízl. "Proto jsem vyslal služebníky, aby si tu na vás počíhali." Krok za krokem se k nim blížil. "Nechtěl jsem si nechat ujít potěšení zničit vás vlastníma rukama."

Jeden skřet vyskočil horlivě dopředu a vytrhl svůj meč. "Já to pro tebe udělám, pane!" vykvikl.

"Nejsi toho hoden!" Magus natáhl ruku, krátce se zablesklo a skřeta zasáhl paprsek plamenů. Skřet okamžitě vzplál a slepě se potácel na místě, dokud bolesti neztratil vědomí a nespádl na kamennou podlahu. "Uhněte!" přikázal magus. "Udělejte místo, abych je mohl zničit sám a abych vám přitom neublížil." Jeho bledá tvář nebyla pod kapucí k poznání, viděli tam jen jakousi světlou skvrnu.

"Já se o něco pokusím," zašeptala Andôkai Tungdilovi. "Vy utíkejte pryč." Shrnula si světlé vlasy z ostře řezaného obličej, popadla meč a připravila se ke skoku, v tom se však zarazila.

Tungdil postřehl její váhání. "Co je?"

Mága byla podrážděná. "Nemá u sebe hůl. Pravý Nôd'onnn by hůl nikdy neodložil, stejně jako bych já nikdy nedala někomu jinému meč. Je to jen mámení..."

"U všech bohů! To je Rodario!" špitl jí Furgas do ucha a snažil se nedávat najevo radost a neprozradit maskarádu svého přítele. "Je úplně jedno, co po nás bude chtít, my budeme muset hrát tu jeho hru s ním."

Trpaslík kulil oči. Proměna ve zrádce se tomu muži povedla stejně dokonale jako tehdy v divadle, tentokrát však stál před publikem, které by ho roztrhalo na cucky, kdyby se ukázalo, že jeho umění není dost přesvědčivé. Jak to jen zvládl?

"A vy," zaskřehotal magus jejich směrem, "budete trpět. Poskytnu vám však milost, budete smět dojít až k bráně kovárny, dotknout se vytouženého portálu a pak vás roztrhám na tisíc kousků! Není to přílišné?" vykřikl hlasitě a bestie kolem něho souhlasně zaryčely.

Dav za skupinkou se rozdělil a vytvořil pro ně úzkou uličku, vedoucí až k zavřené bráně. Přestrojený Rodario se potácel za nimi, kašlal a chrčel ty nejděsivější hrozby, které jeho horda vítala frenetickým vriskáním.

Byli od vchodu vzdáleni tak deset kroku, když herec zavrával ještě více a spadl obličejem k zemi.

"Zůstaňte stát," zadržel Tungdil Narmoru a Furgase, kteří mu chtěli pomoci na nohy. "Tím bychom jeho i sebe prozradili."

Herec se s námahou zvedl. Zpod nohy se mu vykutálela něčí helma a jeho levá noha byla najednou o pořádný kus kratší. Chůda, která posloužila k napodobení velikosti skutečného maguse, byla pryč a jeho podvod vyšel najevo. Přesto bestiím nějakou dobu trvalo, než pochopily všechny souvislosti.

"To není náš pán!" vyštěkl jeden skřet a skočil se zdviženou zbraní dopředu. Rodario odkulhal do řad svých přátel, znovu se rozpoutala bitva.

"Kde je pochodeň?" přeptal se Tungdil.

Herec si držel bok a znovu plival krev, za kterou tentokrát mohlo skutečné zranění, a ne nějaké barvivo. Se zkřivenou grimasou zvedl malou lampičku, jejíž knot žhnul. "Tohleto bylo lepší. Nôd'onn s pochodní by vypadal jako hlupák."

S novou odvahou rozdávali rány a probíjávali se k portálu, zatímco skřeti zahnali menší tvory dozadu a podnikli frontální útok. Tentokrát už lidé a trpaslíci neměli žádnou naději na záchranu.

Jeden společník za druhým utrpěl menší či větší rány sekerami nebo meči, trpaslíci však se železnou vůlí drželi své pozice. Tungdil se snažil rozluštit runy, které by jim umožnily vstup do kovárny. V tomto případě ale jeho znalosti selhaly.

"Nerozumím jim," zavolal zděšeně na Andôkai, "Musí to být nějaká hádanka."

"Jak nevhodné," poznamenal Rodario stísněně. Opíral se o bránu, protože nohy ho už nechtěly dále nést.

"Nu, moje ztráta vás nebude až tak moc bolet. Ale Skrytá země přijde o impozantního mima, to si pište," zaúpěl a zavřel oči. Jeho tělo zvláčnělo a mim se zhroutil na lampu. Hrozilo, že se knot s plamenem udusí.

"Ne," zašeptal Gandogar, který koutkem oka postřehl hercovu smrt. "Ten plamen! Nesmí uhasnout!"

Otočil se a pokoušel se plamen zachránit, když v tom se do mezery vklínil jeden mohutný skřet a s řevem máchl svým zubatým mečem do zad odvráceného trpaslíka.

"Můj králi!" zaječel Go?mgar varovně, poznal však, že tím vládci nijak nepomůže. Bez okolků se vrhl do rány, nastavil dopředu svůj štít a přikrčil hlavu.

Ostří zazpívalo o okraj štítu. Síla nárazu stlačila štít k zemi a odkryla trpaslíkovu hlavu i krk.

Skřet trpaslíka ovanul páchnoucím dechem, až se mu vousy rozevlály, a vycenil na něho mohutné tesáky. Pak přešel dlouhou čepelí zleva doprava a využil při tom okraje štítu jako podložky.

Go?mgar ránu paríroval krátkým mečem. Jeho železo se pod silou nárazu se zařinčením zlomilo a v příštím okamžiku projelo ostří Go?mgarovi kůží, šlachami, svaly i páteří.

Go?mgarova useknutá hlava spadla napravo, torzo jeho těla, které sebou ještě pocukávalo, se zřítilo nalevo na Balyndis, ta vykřikla vzteky a bojovala o to divočeji.

Gandogar se otočil a zahlédl, jak se Go?mgar za něho obětuje. Když hlava mrtvého udeřila o podlahu, lampa zhasla a tenký pramínek kouře se klikatil vzhůru. "K Tionovi s tebou!" Gandogar rozpořtil

Go?mgarova vraha od hlavy až k pupku.

Smrt obou společníků a vyhasnutí dračího ohně ochromily paže zbývajících společníků, jejich obrana slábla a slábla.

"Nechal jsi nás přijít tak daleko, abys nás zničil, Vracasi?" zvolal Tungdil vyčítavě, zatímco vrazil jednomu skřetovi sekeru do chřtánu.

Tu zazněl spásný rachot a pravé křídlo dveří se nečekaně zasunulo dozadu.

* * *

Rozezvučel se hlasitý, ponurý roh a opakoval melodii, již dal Bo'ndil zaznít na začátku jejich útoku, pak z portálu s dupotem vypochoďovaly podsadité postavy a vrhly se na nestvůry. Jejich sekery a válečná kladiva mezi nimi neúprosně řádily.

Tungdil potřeboval pár chvil, než poznal, že to jsou trpaslíci.

Jeden z nich, jehož naleštěná zbroj se jasně blýskala tak, že její lesk přebíjelo pouze blýskání diamantů na trpaslíkově opasku, kývl k otevřeným dveřím.

"Rychle. Nemůžeme je dlouho zadržet," nařídil a z jeho hlubokého hlasu přejel Tungdilovi mráz po zádech.

Poznal ho, neboť při dlouhé cestě říší Pátých více než jednou viděli, jak se jeho rysy, vytesané ve zlaté a ve vraccasiu, skví na stěnách. Ten trpaslík byl Giselbart Železnooký, otec kmene Pátých.

"Ty jsi..."

"Později," utnul prapředek každé další slovo. "Dovnitř."

Tungdil uposlechl jeho výzvu, Furgas si přehodil Rodaria přes rameno, Gandogar nesl Go'mgarovu mrtvolu. Když se dostali na druhou stranu, skončili Pátí s výpadem a brána do kovárny se se zhoupnutím zavřela. Brzy nato uslyšeli zběsilé bubnování bestii, které však ve svém slepém vzteku nic nezmohly.

"Zdravím vás," pronesl Giselbart vážně, "ať jste kdokoliv. Věřím, že váš příchod věští něco dobrého."

Dívali se na trpaslíky s bledými tvářemi, bylo jich dohromady deset, jejich oči vypadaly poněkud nepřítomně, jako by byli v transu. Měli na sobě překrásně vypracované zbroje, vousy jim sahaly až k opasku a z každé tváře mohli vyčíst rozhodnost, kterou vložil Vraccas svému národu do vínku.

"My jsme poslední z Pátých, kteří vzdorují hordám zla od porážky mé říše před teď už jedenácti sty cyklů," vysvětlil Giselbart, který působil nejvznešenějším dojmem ze všech trpaslíků. "Padli jsme v boji proti alfům a Mrtvá země nás vrátila zpět k životu, ale místo abychom jí sloužili, postavili jsme se proti ní."

Tungdil vrhl rychlý pohled na Bavragora, pokrytého odshora dolů krví skřetů a goblinů. Stékala mu po předloktí ve všech odstínech zelené barvy a odkapávala na zem.

"I když nás bylo těžké zabít, přišla většina z nás přece jen definitivně o život a my jsme se stáhli zpět k výhni, k tomu nejposvátnějšímu, co náš kmen vlastní." Pohlédl Tungdilovi do očí.

"A nepocítíte žádnou nenávist k jiným trpaslíkům nebo ke všemu živému?" vyptával se Tungdil nedůvěřivě.

Giselbart potřásl hlavou. "Poučili jsme se. Jedenáct set cyklů stačí, aby nenávist umlkla." Jeho pohled se vrátil ke vchodu. "Ty obludy dlouho nic nedělaly, jenom nás hlídaly, ale už několik oběhů se snaží o dobytí naší výhně. Důvod, proč změnily svoje chování, jste asi vy, že?"

"Ano, to je možné." Tungdil chvatně představil sebe i své společníky a potom v krátkosti shrnul všechno, k čemu ve Skryté zemi došlo a co bylo důvodem jejich příchodu sem. "Ale ztratili jsme naději. Dračí oheň, který jsme nesli s sebou, abychom mohli uvést výheň do chodu, nám před bránou zhasl."

Giselbart mu položil ruku na rameno a vykouzli na tisíce cyklu starém obličejí, který se na pohled skládal pouze z vrásek a brázd, přátelský úsměv. "Ne, jen si zachovej svou víru, Tungdile Zlatoruký, neboť oheň ve výhni plane jasně a žhavě jako vždy." Zbystřil sluch. "Od začátku jsme výheň bránili proti vetřelcům. Vraccas musel vědět, že ji budeme ještě jednou naléhavě potřebovat." Ustoupil i se svými společníky stranou, aby příchozí viděli kovárnu v celé její kráse.

Byla dobrých padesát kroků dlouhá a na šířku měřila třicet kroků. Ve dvou řadách vedle sebe stálo dvacet vyhaslých výhní, k nim bylo nutno připočíst čtyřnásobný počet kovadlin. Byly uspořádány kolem mimořádně velkého ohniště, v němž bíle žhnulo uhlí.

Mezi nesčetnými sloupy, které nesly osmdesát kroků vysoký strop, visely pěkně uspořádané kleště, kladiva, pilníky, dláta a jiné kovářské nástroje. Podlaha byla vysypaná jemným pískem. Na stropě a na horních částech stěn se usadila tlustá vrstva sazí. Nahoru ke komínu vedly kamenné schody.

Řadou otvorů ve skále probíhaly železné řetězy, spojené kladkami a kladkostroji s foukacími měchy vedle výhni a s brusnými kameny. Zřejmě fungovaly podle stejného principu jako zvedací zařízení u důlních vozíků.

Tungdil si dokázal představit, jak tady v kovárně kdysi Pátí pracovali a vytvářeli nejkrásnější zbroje a nejlepší zbraně ve Skryté zemi. Nadechl se a němě žádal Vraccase o prominutí, že zapochyboval. "Tohle je první dobrý obrat od chvíle, kdy jsme vyrazili," řekl a překypoval radostí. Nic nebylo nadarmo, přítom

nechybělo moc a vzdali bychom se.

"Rodario! On žije!" zajásal Furgas. "Slyším, jak mu bije srdce."

"Pusť mě, ať se na něho podívám." Andôkai pohodila vlasy dozadu, klekla si vedle raněného a prohlédla si jeho ránu. Vyčistila ji pálenkou z Bavragorova měchu, aby zabránila nejhoršímu. "Lehké bodnutí do boku a rána do obličeje," zjistila.

Rodario zprudka otevřel oči. "Mé vřelé díky, ctihodná mago," procedil skrz zuby. Alkohol na čerstvém zranění měl za následek, že rána pronikavě pálila. "Měl jsem toho skřeta poprosit, aby mě trefil do pusy, pak by mě zpět k životu přivedl polibek z vašich úst."

"Kdybys byl válečníkem, vypadaly by věci jinak," odrazila překvapivě přátelsky jeho dvoření.

"Herec má mnoho podob, je i válečníkem."

"To poslední jen předstíráš."

"V duchu jsem bojovník. Nestačí vám to?"

"To je nejspíš pravda," přikývla. "Ale mužský pyj způsobil v celé zemi až příliš mnoho válek na to, abych mohla jeho nositeli věřit, že nikdy nezmění strany, když se mu naskytne příležitost." Andôkai zamrkala modrýma očima a pohladila ho po tváři. "Zůstaň u ženských, které tě uctívají, velký hochu."

Giselbart ukázal na jeden výklenek v kováme. "Tam si lehnete a odpočíte si. Portál nepadne, o to se postaráme," prohodil k Tungdilovi. "Dopřejte si tolik spánku, kolik potřebujete, a pak se pustíme do práce. Je třeba připravit spoustu věcí."

"Co tím myslíš?"

Giselbart se dobromyslně zasmál. "Nejdříve se zotavíte. K jídlu vám bohužel nemůžeme nic nabídnout, ale přinejmenším ubytování je bezpečné."

Nikdo nebručel, když si šel odpočinout, a dokonce i Bo?ndil byl tak vyčerpaný, že si nelámal hlavu úvahami o existenci Pátých ve stavu nemrtvých. Uchovali si tímto způsobem život a dokázali, že jsou všechno možné, jen ne zlí.

Tungdil přistoupil ke Gandogarovi, který němě seděl vedle Go?mgarových pozůstatků. Sundal si otlučenou helmu a hnědé vlasy mu volně padaly na široká ramena. "Položil za mě život," pronesl zamyšleně. "Bez váhání se tomu skřetovi postavil, i když jistojistě věděl, že se mu nevyrovná. To bych do něho nikdy neřekl." Vzhlédl k Tungdilovi. "Když sis vybral Go?mgara, měl jsem radost. Myslel jsem si, že vím, jaký je to dobrý umělec a jak málo je v něm z pravého trpaslíka. Dokázal, že je větším trpaslíkem, než jsem tušil."

Tungdil vzal pytlík s diamanty a vložil ho královi do rukou. "Teď je na tobě, abys převzal jeho úkol."

"To učiním, i když mám k jeho řemeslné zručnosti dost daleko."

Tungdil váhal. "Gandogare, nebude se ti líbit, co ti ještě musím říct. Jde o Bislipura." Několika málo slovy mu povyprávěl o velkokrálově plánu a o zákeřnosti kulhavce. Na důkaz svých obvinění předložil kroužek na krk, který Swerdovi odebral.

Král ho na místě poznal. "I když bych si sebevíc přál zavřít před tvými výčitkami oči, ten odporný šperk mluví sám za sebe. Gnóm by nikdy nebyl schopný jednat bez pověření od svého pána." Nechápavě potřásl hlavou. "Co ho tak zaslepilo? Jak mohl tak zaslepit i mě?"

"Teď už nechceš vest válku s elfy?"

"Válku? Zrovna teď, když je na tom Skrytá země tak špatně?" Zhluboka se nadechl. "Právě naopak, Tungdile. Konečně jsem poznal pravdu, která se skrývala ve slovech velkokrále Gundrabura. Po cestě jsme toho příliš mnoho zažili a viděli, než abych dále chtěl vytáhnout proti šikmouchým. Potřebujeme s nimi uzavřít spojení." Zvedl obočí. "Neříkám, že z nich uděláme své bratry a budeme je zničehonic mít rádi. Zrada Pátých..."

"K žádné zradě ze strany elfů nedošlo," přerušil je jeden trpaslík, který stál přímo vedle nich a vyslechl část jejich rozhovoru. Hustý černý vous si spletl v umělecké cůpky, houpaly se mu až na hrud'.

"Určitě k ní došlo," trval na svém Gandogar. "Četl jsem řádky, které dokazují jejich vinu."

"Ty řádky, které ti dal Bislipur?" připomněl mu Tungdil.

Cizí trpaslík se slabě pousmál. "Já jsem Glandallin Kladirovobijec z klanu Kladirovobijců a na rozdíl od tebe jsem byl toho ponurého dne při tom, když Kamenná brána zradou padla."

"Tak přece jen elfové?" usuzoval Gandogar tvrdošíjně.

"Zradou trpaslíka," prohlásil Glandallin klidně, zatímco na něho trpaslíci a Balyndis nechápavě zírali.

"Zradil nás Glamdolin Silná paže z klanu Silných paží, ten poprvé vyslovil heslo a zvedl závoru.

"Proč?"

"Hrozně dlouho čekal na příhodný okamžik. Toho příšerného rána předstíral, že trpí záhadnou horečkou, kterou k nám vnesli alfové, a v průběhu bitvy jsme na něho nedávali pozor. Proplížil se před bránu a vydal zemi napospas hordám. A taky to byl on, kdo ukázal alfům tajnou stezku do našich chodeb, aby nás mohli napadnout zezadu."

"Nechápu..."

"Patřil ke Třetím," zkrátil Glandallin své vyprávění. "Glamdolin byl Třetí, vrah trpaslíků, který se vloudil do našeho kmene a celou dobu se prohnane maskoval, aby nás mohl zničit, až budeme oslabení. Zemřel mou rukou, ale moc Mrtvé země ho postavila znovu na nohy a on vyslovil heslo podruhé. Když jsme se probudili ke druhému životu, vyslychali jsme ho, potom přišel o hlavu a doopravdy zemřel.

"Zapiš mi to," pošeptal Rodario Furgasovi. "Ten kus bude úspěch, jaký nemá obdoby!"

"Elfové s tím neměli nic společného?" Tungdila to potěšilo, protože se tím usnadňovala cesta ke spojení. Bislipurův záměr ztroskotat!

* * *

V rohu kovárny pohřbili pod hromadou kamení Go?mgarovy ostatky a odeslali jeho duši k Vracasovi. Jakmile si odpočinuli, začali s přípravami na vykování Ohnivě čepele.

"Čepel budiž z nejčistší, nejtvrdší oceli, trny na druhém konci necht' jsou z kamene, rukojeť ze sigurdáciového dřeva, intarzie a runy ze všech ušlechtilých kovů, které se v horách nacházejí. Čepel však budiž posázena diamanty," citoval Tungdil staré verše a vytáhl opis s runami, které měly sloužit jako předloha.

Pečlivě položili na stůl veškeré zlato, stříbro, palandium a vracasium, k nim přihodili pytlík s diamanty i kousek sigurdáciového dřeva, z něhož mělo být vytvořeno topůrko. Surové železo na čepel a žulu na trny přinesli Pátí.

Tungdil si najednou uvědomil, na co zapomněli, a vynadal si za svoji bezmyšlenkovitost. "Chybí nám tionium," vyjekl zděšeně. "Máte ho?"

"Tady ne," odpověděl Glandallin po chvilce váhání. "My s tím Tionovým kovem neradi pracujeme a používáme ho jen velice málo."

Narmora si stáhla z krku amulet a položila ho na stůl. "Je vytvořen z čistého tionia. Moje matka mi ho dala, aby mě chránil před silami dobra. Protože jsem se rozhodla pro druhou stranu, už ho nepotřebuji," vysvětlila. "Doufám, že toho bude dost."

Tungdil ji obdařil uznalým pohledem. Narmořiny činy ho přiměly k tomu, že u ní zapomněl na všechny své předsudky a odmítavé pocity. "Teď jsi pro Skrytou zemi dvakrát tak důležitá. I když tu zbraň vykováme my, tobě bude patřit veškerý dík našich národů. Naše umění by bez tebe bylo k ničemu."

"Lid mé matky nese vinu na mnohém utrpení, které ve Skryté zemi zavládlo. Je správné, když něco málo z toho splatím," odvětila Narmora a odmítla chválu.

Tungdil se podíval k výhni, která mírně žhnula. "Můžeme začít?"

"Ne, tak jednoduché to není," odporoval Giselbart. "Výheň ještě žhne, ale ten žár nebude stačit.

Aparatury pro provoz velkého foukacího měchu, který vdechne Dračímu dechu život, jsou zrezivělé a nedá se s nimi hýbat."

"Jaké štěstí!" Furgas se zvedl. "Už jsem si myslel, že nejsem nic jiného než společník jedné ženy, která zachrání Skrytou zemi." zasmál se a ostatní se k němu připojili. "Konečně mohu dokázat své schopnosti jako magister technicus."

Narmora ho políbila, popadla sekeru a procvičovala s Prud'asem nejrůznější varianty boje. Andôkai seděla na místě, Djerun dřepěl vedle ní, nehybný jako vždy. Tungdil z nějakého důvodu očekával, že se za ocelovou tvář začne linout zář.

"Ptáš se, co se může za tou maskou skrývat?" prohodila Narmora, když si s Prud'asem udělali přestávku. Vzala si trochu vody a žíznivě se napila.

Trpaslík se k ní obrátil. "To zní, jako bys to věděla."

Narmora se opřela o skálu a zhluboka dýchala. Hodiny cvičení jí dávaly zabrat, protože Prud'as ji nutil,

aby do cvičení vložila úplně všechno. "Moje matka mi vyprávěla o jedné bytosti, králi všech bestíí a všech Samusinových a Tionových stvoření. Ten tvor loví všechno, je dravec uprostřed vlastního rodu, ničí slabé a bojuje se silnými, aby je ještě více posílil, anebo je zabil, pokud si nezaslouží vládnout."

Otřela si z čela perličky potu. "Jeho oči prý modrofialově září a pouhý jeho pohled stačí, aby ti nejslabší pádili pryč. Všichni se ho bojí. Samusinova syna." Narmora se ušklíbla. "Měla jsem neskutečný strach, když mi matka ten příběh vyprávěla, to si jistě dovedeš představit." Dávala si pozor, aby se nepodívala směrem k obrněnému válečníkovi. "A co je ještě mnohem horší: dnes vím, že opravdu existuje."

Její vyprávění dávalo smysl. Andôkai jako přivřezkyně boha Samusina by považovala za čest, kdyby mohla táhnout krajem s nestvůrou, která byla podle pověstí synem jejího boha. Jestli magu a Djerûna skutečně spojovalo něco víc než jen vztah paní a podřízeného, to nechtěl Tungdil raději ani vědět. "Pak není divu, že před ním goblini prchali."

"Před ním by prchl každý, ať už bestie, nebo někdo jiný." Narmora se zvedla a šla dále cvičit.

Tungdil se díval, jak Balyndis roztápí výheň s obyčejným ohněm. Vysvlékla si kroužkovou košili a kožený kabát a převázala si přes břicho a hrud' koženou zástěru, spodní prádlo jí kůži moc nezakrývalo. Přišoural se k ní, poháněla ho zvědavost. "Co děláš?"

"Ocel." Poprosila ho, aby jí za zády zavázal šňůrky zástěry. Stoupl si za ni a poprvé si mohl prohlédnout holou kůži nějaké trpaslice. Byla narůžovělá a potažená tenounkým, světlým chmýřím. Protože stejné jako všichni ostatní neměla cestou skoro nikde možnost umýt se, vycházela z ní intenzivní, ale v žádném případě ne nepříjemná vůně, ne moc čistá, zato velmi vzrušující. "Protože se nedostaneme k vysokým pecím, abychom v nich ocel vyrobili ze surového železa, pomáhám si jednoduchým trikem."

Jeho prsty už uzel dávno uvázaly, teď ji však jeho prsty objaly jakoby samy od sebe kolem silných boků. Když se Balyndis dotkl, ucítil její hladkou a teplou kůži a opatrně se dotkl jejích jemných chloupků.

"Pojď dopředu, abys viděl, co dělám." Vyhověl jejímu přání. "Abych odstranila nečistoty, dávám kov do ploché pánve a zahřeju ho. Většina nečistot při tom shoří. Nevýhodou je, že tak můžeme vyrobit jen malé množství oceli. Na hlavu sekery by to ale mělo stačit." Trpělivě stála u výhně a sledovala, jak teplota stoupá a kov se taví. "Ty jsi nic takového nikdy nedělal?"

"Ne," přiznal s lítostí. "Já jsem byl jenom kovář."

"Kolik úderů potřebuješ na jednu podkovu?"

"Když si dám záležet, sedm, když jsem myšlenkama někde jinde, devět."

"To jsi velice dobrý, Tungdile," usmála se na něho a trpaslík roztál jako to železo. "Jsi stejně dobrý jako já."

"A jak dlouhou dobu potřebuješ na sekeru?"

"Když si dám záležet, sedm, když jsem myšlenkama někde jinde, devět," odpověděla. "Samozřejmě oběhů, ne úderů. Ale protože máme málo času a nebudu dělat žádné přestávky, mělo by se to určitě dát zvládnout za pět oběhů, kvalita se při tom rozhodně nezhorší." Ukázala k portálu. "Giselbart by po tobě něco chtěl. Stojí tam a mává na tebe."

Tungdil pozvedl ruku na znamení, že se za ním hned vydá. "Nepřipadá ti taky zvláštní, že se setkáváme s trpaslíky, kteří jsou starší než všechno, co známe, jedině snad s výjimkou hor?"

"Zdá se mi zvláštní, že si jejich duše přivlastnila Mrtvá země," odvětila Balyndis. "Zvláštní a smutné. Přála bych si, abychom jim mohli pomoci, aby se jim duše vrátily zpět."

"To svede Vraccas, my ne. I mně je to moc líto." Rozběhl ke Giselbartovi, který na něho čekal s ustaraným výrazem ve tváři.

"Bestie se připravují k útoku."

Tungdil zkoumal pohledem masivní železné dveře, které byly navíc chráněny runami jejich boha. "Neříkal jsi, že je výheň bezpečná?"

"Byla bezpečná, asi proto, že neměly žádný důvod, aby ji za každou cenu dobyly. Protože jste tady vy a chystáte se vykovat zbraň, která znamená Nôd'onnův i jejich pád, změnily zřejmě názor." Ukázal mu skrytou špehýrku a Tungdil jí nahlédl ven.

Z neuspořádané hordy se v průběhu jediného oběhu stala organizovaná armáda vedená alfy.

Obří přivlekli převržené sloupy a stalaktity, aby je použili jako beranidla. Za nimi se srocovaly nejrůznější oddíly, které cosi montovaly na přístrojích, ze kterých nebyl problém udělat lanové výtahy.

"To nevypadá dobře. Řeknu o tom přátelům," rozhodl se Tungdil. "Čím vším se můžeme bránit?"

Giselbart beze slova zvedl sekeru.

"Ničím víc?"

Zvedl druhou sekeru a ponuře se ušklíbl. "Chápu, že ti to nestačí. My..."

Najednou uslyšeli tlumené výkřiky a řinčení zbrojí. Obři řvali, skřeti vyplašeně pištěli a goblini samým rozčilením ječeli jeden přes druhého.

Co se tam venku děje? Tungdil rychle přitiskl oko ke špehýrce a viděl, jak táborové ohně pohasínají a mezi nestvůrami se míhají bojovníci s popelavě bílými tvářemi, vypadající jako trpaslíci. Několik nestvůr už pobili, mířili při tom na hlavy, aby se z nich nemohli stát další nemrtví.

Přepad netrval dlouho. Jakmile se plameny znovu rozhořely, nebylo po útočnicích ani stopy.

Duchové zesnulých trpaslíků! Velice dobře si pamatoval na bledá zjevení, která jim vysílala záhadná varování. Tentokrát se vrhli na ty, kteří na jejich napomínání nedbali a nadále pobývali v jejich říši.

"Duchové našich předků, říká ti to něco?"

"Duchové? Ne. Ale jestli bojují na naší straně, nic proti nim nemám," řekl Giselbart a odešel, aby ostatní upozornil na chystaný útok Nôd'onnových oddílů. Ti z nich, kteří neměli s kováním ani s přípravnými pracemi nic společného, začali ze zdí vylamovat kameny a vršit je před portálem.

Nejdříve museli zadržet skřety venku. S tím, jak se s Ohnivou čepelí dostanou ven, si budou lámat hlavu později.

* * *

Furgas dokázal očekávání do něj vkládané nejen splnit, ale i překonat. Potřeboval jediný oběh slunce, aby pochopil princip fungování vyrovnávacích závaží u foukacího měchu, a s oblibou tento systém srovnával s principem opony na jevišti.

Rychle odhalil poškozená místa, při jejich opravách improvizoval s takovým přehledem, jaký prokazoval pod prkny pódia, když při představení selhalo nějaké zařízení. I brusné kameny se opět otáčely.

Ostatní mezitím vršili kámen za kamenem, protože nestvůry podnikly první pokus o dobytí kovárny, při kterém se ukázalo, že stalaktity jsou příliš křehké a o portál se lámou.

Během druhého oběhu se Gandogar věnoval broušení diamantů, ačkoliv měl k práci ty nejhorší podmínky. Go?mgarovy nástroje mu však přece jen trochu pomohly. Bavragor dřepěl u stolu a tvaroval z kamene svými nástroji trny, jeho ruce se pohybovaly mechanicky a trhaně jako ruce loutky.

Giselbart připravoval formy na tavení ušlechtilých kovů a Balyndis se chystala pustit do tvarování sekery a jejího ucha, které mělo měřit skoro celý loket

Kvůli tomu se vydala do prostřední části kovárny, kde stála výheň, proslulý Dračí dech. Uhlí s každým povzdechem mechanicky poháněného měchu zasyčelo a tu a tam zaplápolaly bílé plamínky.

Trpaslice používala tři odlišně tvarované kovadliny zároveň. Pro vytahování kusů rozehřáté oceli ze žhavého uhlí si cílevědomě vybírala ty správné z řady kleští, jednou vlčí tlamy, jindy bobří kleště, úhlové kleště nebo ostatní z asi sedmdesáti dalších typů. Pak ocel nahrubo vytvarovala, a když teplota kovu příliš klesla, opět ji zasunula do jejího horkého lože.

Takovou kovárnu Tungdil ještě nikdy neviděl. Jestliže se u Lot-Ionana spokojil se čtyřmi různými kladivy, tak tady jich viselo padesát s nejrůznějšími hlavami. K tomu bylo třeba připočítat dláta, pilníky, pilky na železo a další nástroje, s nimiž trpaslice neomylně zacházela jako pravý mistr.

"Pojď sem, pomoz mi," požádala ho nečekaně a vtiskla mu do ruky kleště. "Roztluč ten kus oceli na plocho, asi tak na tloušťku ostří nože. Pak ho klínem rozdělíš a přeložíš jednotlivé kusy přes sebe."

Tungdil udělal, co mu řekla, uchopil jedny z dlouhých kleští a přiblížil se k bílé žhnoucím kouskům uhlí, z nichž sálal žár, jaký ještě nikdy nepoznal.

Kus oceli, který vytáhl z výhně, bíle žhnul. Rychlými údery ho rozválcovav a opatrně vložil zpátky do výhně. Jakmile začala ocel opět sálat, vytáhl ji ven, uprostřed ji rozdělil, přeložil oba kusy přes sebe a mocnými údery je přikoval k sobě a znovu z něho udělal jeden kus.

Jeho srdce jávalo, když měl po tak dlouhé době opět v ruce kovářské kladivo a poslouchal zvuk jeho úderů. To byla magie trpaslíku, svou zručností rozvíjeli v kovu tajemné síly, kterým by nějaký magus nikdy nerozuměl.

Spokojeně se po očku koukl na Balyndis. Jejich rány zaznívaly současně, nemuseli se na tom nijak

domlouvat.

Potom nástroj odložil. "Půjdu k ostatním a pomůžu jim tahat kameny, než do mě začnou rýpat, že ničím tvoji práci," vysvětloval. "Kolik vrstev bude mít ta sekera, až bude hotová?"

Balyndis dál bušila kladivem. "Kolem tří set. Je to moc dobrá ocel, s tou to půjde. Díky za pomoc."

Tungdil na ni kývl a přidal se k těm, kdo vláčeli kamení. Pátí nepotřebovali prakticky žádný odpočinek, jejich nemrtvá těla po něm nijak netoužila, ale Bo?ndil a Tungdil si síly přesně dělili; docházel jim proviant a odnikud nemohly přijít nové zásoby.

"Celou dobu jsem přemýšlel nad tím, kam až sahá Vraccasova prozíravost, když zařídil, aby se navzájem zkřížily cesty tolika různých lidí," prohodil v jednu chvíli Prud'as.

"Jak to myslíš?" Trpaslík zmátl Tungdila úvahami, jaké by od něho nikdy nečekal.

Bo?ndil k němu natočil svůj časem již dohněda opálený, vousatý trpasličí obličej. "Každý z nás má svůj úkol, kerej musí vykonat, aby mohla být Ohnivá čepel vykovaná. Bez tebe bysme se k tomu nikdy neodhodlali, bez trpaslíků bysme čepel nikdy nevytvořili, bez toho herce bysme se nedostali živí skrz ty sviňský rypáky. Furgas opravuje zařízení a ta šikmouchá nakonec zbraň pozvedne proti Nôd'onnovi."

Posadil se na kámen. "My jsme pro tuhle expedici fakticky ta nejlepší parta..."

"Co je s Go?mgarem?"

"Hm... No, bez něho by Gandogar přišel o život."

"Zapomněls na sebe a na svého bratra. Vy jste nám sekerami prorazili cestu řadami nepřátel tam, kde by se jiní vzdali," podotkl Tungdil rozhodně. "Bez vás bychom se až k výhni určitě nedostali." Poklepal mu na záda.

Prud'as se zašklebil. "Kdo by si pomyslel, že z učenýho uděláme opravdickýho trpaslíka? No, musels k tomu mít skrytý vlohy. My jsme je po tý době u Dlouhejch probudili z dřímot a důkladně naleštili."

Rozverně se po něm ohnal. "Ty už teď dost dobře umíš dokonce i bojovat."

"Moje skryté vlohy," opakoval Tungdil opatrně. V duchu přemítal nad tím, že stejně jako předtím neví, ke kterému kmeni vlastně patří.

Bo?ndil měl výjimečně pro jeho starosti pochopení. "Žádný strachy. Jestli tě Čtvrtí nechcou, vezmeme tě rádi do našich řad," slíbil mu a mrkl na něho. "Kdykoliv bysem byl ochotnej tvrdit, že seš nemanželskej synovec jedny mojí neznámý tety ze čtyřiatřicátýho kolena." Rozesmáli se.

Giselbart se vrátil zpátky od špěhýrky, kterou v pravidelných intervalech nahlížel ven, aby si ověřil situaci, a jeho výraz nevěstil nic dobrého. "Postavili si nová beranidla. Obávám se, že tentokrát by s nimi mohli uspět."

"Existuje odsud nějaká jiná cesta ven?" vyptával se Tungdil. "Ten trik s falešným magusem už podruhé fungovat nebude." Jeho pohled padl na komín od výhně. "Co tady s tím?"

"Ohó, učenej má prostě ty nejlepší nápady," pochválil ho Prud'as.

"Mohlo by se to podařit, ale výstup bude obtížný."

"Ten zvládneme," uklidňoval ho Tungdil okamžitě. "Nic už nám nezabrání, abychom osvobodili Skrytou zemi, zejména teď ne, když už máme Ohnivou čepel prakticky hotovou."

Něco zadunělo, jako by se hora na ně chtěla zřítit.

Portál se zachvěl, k zemi se snášely úlomky kamení a kov v křídlech brány vydal útrpný tón. Útok začal.

VIII

Skrytá země, Pátá trpasličí říše,

Giselbart, v zimě 6234. slunečního cyklu

U

Ž třetí oběh slunce kovárnou nepřetržité duněly údery na portál a námaha bestí přinášela úspěch. Tvrdé železo brány bylo celé zprohýbané, na mnoha místech moc nechybělo, aby prasklo a v souboji s nesmírnou silou podlehlo.

Tungdil v té době navíc neúnavně pracoval u výhně a vykovával železné tyče, které by mohli přichytit k zadní straně dveří a tím je stabilizovat. Dlouho však vrata úsilí útočníků odolat nedokážou.

Balyndis mezitím úspěšně pokračovala a blížila se ke konci hrubé práce. Giselbart vyrýval do teplé oceli linky pro intarsie a runy. Gandogar tvaroval na provizorně nainstalované brusce drahokamy a zaostřoval je do špičky, aby se při úderu provrtaly magusovi kůži. Trny, které Bavragor vyhotovil z černé žuly, byly dlouhé jako ukazováček mužské ruky a byly připraveny k zasazení.

Tungdil dodal podle Narmořiných pokynů konečnou podobu kusu sigurdáciového dřeva. Pilkou na železo, pilníkem a brouskem upravili dřevo podle jejích prstu. Dřevo bylo tvrdé jako železo. Jeho vyhlazení přenechal Narmoře a okamžitě se znovu zaměřil na vyztužení brány. Po čtyřech obězích slunce byly trny zasazeny a do rozehráté oceli byly po celé délce ostří zapuštěny diamanty.

Balyndis pracovala ještě soustředěněji, každý úder musel sedět, materiál s ní neměl v ničem slitování. Kdyby se na rozhodujícím místě dopustila jediné chybičky, byla by Ohnivá čepel ztracená a museli by začít od začátku. Tolik času však neměli. Neustálé zvonivé řinčení řemeslníkům rozhodně nepomáhalo udržet soustředění.

Giselbart se připravoval, že ušlechtilé kovy roztaví a vytvoří z nich jednu jedinou slitinu, ale to by se mu s normálními plameny nepodařilo. Jeho postup trpaslíky fascinoval, v údivu postávali kolem tavících nádob, v nichž kypělo tmavě žluté zlato stejně jako lesklé stříbro, červenožluté wraccasium, bělavé palandium a kousek tionia, velký jako zlat'ák.

Giselbart postupně bral nádobky jednu po druhé a naléval tekutiny do zvonovité licí formy, což byla nádoba, která byla uvnitř vyložená lisovaným pískem. Když do ní přidal onen černý kov, neblaze v ní zasyčelo. Zlo, které kovu vdechl jeho tvůrce Tion, se jen obtížně spojovalo s čistotou palandia.

Tu se zase ozvalo zadunění, železné nosníky se zaskřípěním povolily a beranidlo odsunulo jedno křídlo dveří o půl kroku dovnitř. Otvorem se okamžitě protáhl jeden goblin a velkýma očima se rozhlížel kolem sebe. Rozrušeně zapištěl.

"Hej, ty malý ošklivý sviňaťko!" pozdravil ho rozradostněně Prud'as a vyrazil vpřed. Konečně se mu zase nabídla příležitost vybit si vztek. "Jako odměnu pro svoji matičku dostaneš jednu z mejch seker!"

"Za ním," nařídil Tungdil chvatně. "Narmoro, ty zůstaneš vzadu." Balyndis a Giselbart, Andôkai a Djerûn zamířili k portálu, aby vypomohli Bo'ndilovi v boji s prvními protivníky, i kdyby mu to třeba nebylo po chuti.

Sloupy bez ustání a stále mohutněji narážely do brány. Bestie viděly, že se hodina jejich vítězství blíží a ztrojnásobily úsilí. Škvíra se rozšířila natolik, že se jí mohl prosmýknout i skřet. Začaly na ně dovnitř létat šípy, našťestí jim však nezpůsobily nic horšího než pár škrábanců.

Tungdil došel k názoru, že pokud se otvor nerozšíří, podaří se jim průlom odrážet. Zaženu vás zpátky dračím ohněm. Rozběhl se k Dračímu dechu, přihodil do něho ještě více uhlí a bez ustání ho rozdmýchával měchem, až žár ve výhni dosáhl zářivě bílé barvy.

Spěšně naházel pár lopat nejmenších kousků uhlí na pojízdnou výheň a zajel s ní ke vchodu. Odhodlaně odtud nabral vrchovatou lopatu a s rozmachem ji rozhodil nad hlavami a štíty prvních řad protivníků.

Na bestie dopadl shora ohnivý déšť, procházel i kroužkovými košilemi. Padal nestvůram na záda, zasahoval je do obličejů. Rozlehl se hlasitý, bolestný řev, který po druhé dávce ještě zesílil. Ucítili pach škvácících se kožených zbrojí, hořících vlasů a popálené kůže. Jakmile skřeti zvedli štíty nahoru, aby se jimi chránili proti ohni, vráželi jim trpaslíci sekery a kladiva do podbřišku.

Furgas si přispíšil s další zásobou, až se skřeti zase stáhli zpátky a spokojili se s pouhým ostřelováním trpaslíků šípy.

"Nebude trvat dlouho a vybudují si ze štítů něco jako ochrannou stěnu," odhadovala Andôkai. "Musíme pryč. Dříve nebo později se dostanou až do kovárny."

Společně se pokusili zavřít vchod, bestie však byly natolik prohnané, že pod dveře zarazily klíny, které trpaslíkům překazily jejich záměr.

Andôkai má pravdu. Nejlepší by bylo, kdybychom odsud hned zmizeli. Tungdil se vrátil zpátky k výhni.

"Jak dlouho potrvá, než skončíš s legováním?" vyzvídal na Giselbartovi.

"Směs musí půl oběhu vařit, aby se tionium spojilo s palandiem, jenom pak se v té směsi rozpustí i ostatní kovy," vysvětloval trpaslík. "Potom můžu hotovou směsí vylít drážky, ale než to celé vychladne, bude trvat ještě dlouho. Vydrží brána?"

"Musí," zabručel Tungdil odhodlaně. "A vydrží."

Nôd'onnovi služebníci jim už však nedopřáli chvilku klidu. Bez ustání útočili a brzy došlo k tomu, co maga předpověděla. Nad hlavami si vytvořili proti žhnoucímu uhlí ochranný štít a znovu zaútočili. Dvěma trpaslíkům z kmene Pátých usekli hlavy a tím je nadobro usmrtili. Počet obránců nebezpečně klesal a do práce se pustilo nove beranidlo. Útočníky bičovalo vpřed samotné zlo, hrůza ze severu.

* * *

"Hotovo." Po dlouhém, vyčerpávajícím čekání začal Ciiselbart plnit předem připravené, vyryté drážky a trpasličí symboly směsí kovů, které trpasličí vytěžili v horách. Tekutina měla barvu, jakou Tungdil nedokázal popsat, ani oranžovou, ani žlutou, spíš jakýsi odstín mezi tím, s podivným jiskřením a černými tečkami uvnitř. Směs se jako voda řinula do míst, kam měla, jako by sama od sebe věděla, kam patří. Množství vyšlo naprosto přesně, nic nechybělo, nic nepřebývalo.

"Zvládli jsme to," oddechl si otec kmene. "Teď půl dne potrvá, než to vychladne. Pak budeme moci nasadit hlavu na rukojeť a zaklínit ji. Hned..."

Beranidlo prorazilo ztýrané železo brány. Útočníci narychlo vtáhli konec sloupku zpátky k sobě a zakrátko udeřili znovu, kousek nad proraženým otvorem. Snažili se dále zvětšit díru, která byla zatím široká jako sud. Proráželi si druhý vstup.

Tungdil se zhluboka nadechl. Paže ho bolely, měl hlad jako ještě nikdy v životě a nejraději by celý jeden oběh prospal. Přesto zvedl sekeru nad hlavu. "Musíme je zadržet, dokud kov nevychladne."

Nevšímal si bolesti v zádech a v ramenou, protože chtěl jako správný velitel jít příkladem. Gandogar se vzorně podrobil jeho pokynům, zařadil se do jejich skupinky jako prostý člen a nečinil si nároky na vedení. Toho si Tungdil na něm velice cenil.

"Oink, oink," zaryčel Prud'as, kterého potěšil každý boj, jeho nadšení bylo zřejmě nevyčerpatelné. Vyřítíl se se sekerou na skřety vnikající do kovárny, až z nich úlomky zbrojí a kusy masa jen litaly.

Ale už i jeho úsilí bylo korunováno stále menšími výsledky. Čím déle boj trval, tím víc nabývali útočníci převahu. Jen Djer'novi a Pátým, které bylo téměř nemožné porazit, mohli děkovat, že až dosud před hordami ubránili bránu, která teď už byla skoro ze třetiny otevřená. Čas pracoval proti nim.

Giselbart se vynořil Tungdilovi po boku. "Můžete jít, intarsie na Ohnivé čepeli už vcelku vychladly."

Pozvedl sekeru. "Zadržíme je tak dlouho, dokud v komíně nevystoupáte dost vysoko, pak zavěsíme odtahové klapky a mechanismus zničíme. To by vám mělo stačit; aby byl váš náskok dostatečný. Než někdo ty klapky rukou otevře, bude slunce mít za sebou několik oběhů."

Tungdil přikývl a nařídil přátelům ústup.

Dokončená hlava sekery ležela na velké kovadlině a ve svitu Dračího dechu tajuplně zářila. Diamanty se třpytily, vsazené prvky a runy se teple leskly a oduševněle tepaly ohněm výhně.

"Podívejte, co se nám s Vraccasovým požehnáním podařilo vytvořit." Tungdil si s nesmírnou úctou prohlížel jejich společné dílo. "A teď konečně sekeru doděláme," pronesl slavnostně k Balyndis, která uchopila topůrku a zasunula ho do loket dlouhého, uzavřeného ucha. Její obličej najednou zbledl.

"Vraccas ať stojí při nás, topůrko je moc malé," vysoukala ze sebe zastřeným hlasem. "Moc jsme ho ořezali, dřevo se viklá, nepasuje dovnitř! Při první ráně ta hlava uletí. Nechápu to, vždyť jsme ji přesně..."

Runy se jedna po druhé rozsvítily. Topůrko i ocel se rozzářily, pak dřevo samo od sebe nabobtnalo, zapraskalo, zaskřípělo a roztáhlo se v dutinu, dokud s železnou hlavici nesrostlo v jediný celek.

Tungdil to považoval za znamení, že úkol zvládli ke spokojenosti božského Vraccase. Jeho prsty sklouzly po kovu, měl z něho dobrý pocit. Jen nerad podal Ohnivou čepel Narmoře, nejraději by si sekeru nechal sám pro sebe.

Giselbart sáhl po zbrani. "Smím?" otázal se rozechvělým hlasem.

"Ale jistě. Bez vás bychom ji nikdy nevykovali."

Otec kmene Pátých ji zpočátku jen uctivě držel v ruce, pak s ní několikrát zkusmo máchl a slavnostně ji vrátil zpět poloalfce.

"Nyní už dávají smysl... všechny ty cykly, po které jsme tu museli setrvat a bojovat, všechno to utrpení, kdy jsme byli, a zároveň nebyli mrtví," prohlásil pohnutě. "Vraccasi patří náš dík a sláva." Všem jim podal ruku, Tungdilovy prsty sevřel o něco déle. "Osídlete tyhle haly znovu, až ze Skryté země vyženete zlo. Nepřipusťte, aby bestie dále vládly v říši Pátého trpasličího kmene." Jeho pohled najednou nabral na

intenzitě. "Slib mi to, Tungdile Zlatoruký!"

Tungdil nemohl jinak, přikývl, očarován až děsivě fanaticky planoucíma očima otce kmene Pátých.

Giselbart si odepnul diamanty posázený opasek a trpaslíka jím přepásal. "Ponechej si ho jako vzpomínku na Páté a všude vyprávěj, že jsme svou říši bránili až do posledního muže, dokonce i po smrti."

Tungdil polkl. "Tvůj dárek je pro mne až příliš velkou ctí."

"Po všem, co jsem viděl a slyšel, si ho zasloužíš jako nikdo jiný." Objali se jako přátelé, pak na ne čekalo už jen rozloučení.

"Jdeme," dal pokyn Tungdil. Podíval se směrem k úzkým schodům, které vedly nahoru ke vstupu do komína a tam se ztrácely ve trne, a pak k bráně, kde poslední Pátí sváděli neúprosný boj se skřety.

"A co se stane s váma?" vyptával se Giselbarta Bo?ndil.

Ten se protáhl a sklouzl pohledem k portálu. "Zůstaneme tady a budeme vás chránit při útěku, dokud nás nepřemůžou a neurazí nám konečně hlavy, pak se náš pobyt tady dočká konce," prohlásil naplněn pýchou. "Běžte! Schody se v horní části komína zužují, Djerūn si bude muset dát pozor, aby špatně nešlápl a nezřítíl se dolů."

Narmora se postavila do čela, aby mohla obratností prověřovat pevnost stupínků, za ní následovali lidé a trpaslíci, jako poslední šel válečník. Jen Bavragor zůstal stát vedle výhně, popadl nové válečné kladivo a nehýbal se.

"Jdeš?" poprosil ho Tungdil nesměle.

Bavragor potřásl hlavou. "Už když jsem s váma vytáhl, tak jsem říkal, že se nechci nikdy vrátit a že se chci dočkat slavného konce. Teď ten čas nastal. Došel jsem tam, kam jsem chtěl." Byl naprosto uvolněný, spadl z něho neklid, kterým trpěl od své proměny v nemrtvého. Jeho rudohnědé oko pohlédlo na Tungdila. "Děkuju ti, žeš mě vzal s sebou a dovolil mi zúčastnit se tohohle odvážného podniku."

"Vždyť jsem ti dal slovo."

"Mohls ho kdykoliv vzít zpět, nikdo by ti neměl za zlý, kdybys toho rozezpíváního ochlastu odmítnul, ale tys to neudělal." Popošel k němu blíž a podíval se mu přímo do tváře. "Svoje životní dílo jsem skončil prací, jakou nemůže nikdo jiný překonat. Alespoň doufám, že ve Skrytý zemi nebude už nikdy nikdo potřebovat druhou Ohnivou čepel."

"Nenecháš se přemluvit, příteli?"

Bavragor se rozesmál, jeho smích měl přátelský zvuk, ve kterém zaznívala stará rozvernost jeho písní.

"Být trpaslík a nechat se přemluvit, copak se to k sobě hodí? Já se rozhodl už před několika oběhy."

Kývl směrem k bráně. "Musím k nim. Zemřu ve společnosti předků Pátých, těch nejctihodnějších a nejstarších z našeho národa. Co víc si můžu přát?" Jeho mozolnaté prsty se sevřely kolem Tungdilových.

"Ty seš dobřej trpaslík, jenom na tom záleží, ne na původu. Nezapomeň na mě. A ani na malýho Třpytovoua."

Objali se a Tungdil se nestydl za své slzy. Nechával za sebou dalšího přítele, kterého už v tomto životě nikdy neuvidí.

"Jak bych mohl? Ne, Bavragore Perlíku, nezapomenu na tebe." Dlouhým pohledem setrval u Go?mgarova hrobu. "Nezapomenu na nikoho z vás."

Kameník se na něho usmál, těžkým krokem zamířil k bráně, aby si stoupl vedle Pátých. Po dvou krocích se ještě jednou zastavil a okem hledal Prud'ase. "Vyříd' Bo?ndilovi, že mu jeho čin odpouštím," pronesl tiše.

Tungdil se na něho překvapeně zahleděl. "Když mu to jen tak řeknu, nebude mi věřit. Bude si myslet, že jsem si to vymyslel, abych ulehčil jeho svědomí."

"Pak mu řekni, že jsem pochopil, že moji sestru miloval stejně jako já. Nenáviděl jsem vědomí, že jsem ji ztratil. Protože jsem nemohl nenávidět skutečnost, nenáviděl jsem toho, kdo měl v ruce sekeru. Nenávisť mi pomáhala zahánět smutek a bolest, s ní byl život lehčí. Vždycky jsem věděl, že to byla nehoda a že on ji miloval." Tiše se pousmál. "Zdá se, že ve smrti zmoudříme, Tungdile. Vraccas buď s vámi a především s tebou."

S písní na rtech se vyřítíl proti přesile, jeho kladivo roztříštilo koleno jednoho skřeta a okamžik poté i jeho lebku, kameníkova píseň však zněla dál.

Tungdil polkl a vydal se za svými společníky, kteří se mezitím propracovali vysoko nahoru. Narmora se

právě chystala vklouznout do komína.

Bavrogorovy písně je provázely, jak stoupali temnou šachtou vzhůru, až pak Giselbart dole spustil mechanismus a před sopouch se vysunuly těžké ocelové pláty. Potom se ozvalo zařinčení, řetězy zarachotily a odvinuly se z kladek, zařízení bylo zničeno.

Když rachot dozněl, pořád ještě Bavragora slyšeli, mnohem tlumeněji a tišeji, ale přece jen tam stále byl. Při šplhání mlčeli a naslouchali jeho popěvkům, ve kterých opěvoval hrdinství trpaslíků a slávu války se skřety. Zesměšňoval jejich přesilu, dráždil je a provokoval, lákal je na smrt.

Pak jeho hlas oněměl.

* * *

"Nic tady není. My a hory jsme široko daleko jediná," zavolala na ně dolů Narmora. Tungdilovi se krátce mihla před očima její štíhlá silueta, odrážející se jako černý obrys proti světle šedé obloze, pak zase zmizela.

Jeden za druhým vylézali ven ze sopouchu, který byl na horním konci dost široký, aby se v něm ztratil i malý domek.

Trpaslík unavenýma, těžkýma nohama zdolal poslední schody. Při třech tisících přestal počítat ty tmavošedé, sazemi pokryté schůdky, které se podél stěn komína šroubovitě vinuly vzhůru. Podařilo se jim vystoupat nahoru, nikdo z nich neuklouzl ani se neocitl v nebezpečí, že se zřítí. Dokonce ani Djerũn neměl navzdory své zbroji žádné potíže.

Unikli jsme. Tungdil se vysoukal z ochrany sopouchu a stál na sněhem pokryté vyvýšenině uprostřed Šedých hor. Ledový vítr si pohrával s jeho vousy a trpaslík se otřepal zimou.

Výhled na nesčetné soutěsky a údolí v něm vyvolal údiv. Rozhlížel se po mohutných vrcholech Velké čepele, viděl špici legendárního Dračího jazyka a příkré svahy Zlaté stěny. Vznešeně a majestátně rostly až do oblak a čelily řádění vichrů. Byly neustále zaváté sněhem a přetrvávaly celé věky. Silou vůle se odtrhl od panoramatu, které v této podobě spatřila jen hrstka vyvolených.

Tungdil vyslal poloalfku dopředu jako zvěda. Toto rozhodnutí pro něj nebylo lehké, na jedné straně byla Narmora příliš důležitá, než aby se vystavovala nebezpečí, na druhé straně měla ty nejlepší předpoklady k tomu, že se neocitne v ohrožení na území, které nebylo zcela bezpečné. Zdálo se, že ona si s tím láme hlavu daleko méně než Furgas, který ze samých starostí málem onemocněl. A tak putovali sněhem trasou, kterou jim Narmora vytyčila.

Cesta je vedla přes můstky ve třpytivém ledovci podél strmých stěn, svisle se tyčících vzhůru, i podél hlubokých propastí. Tu a tam museli vystoupat po spadlých lavinách sutí nebo procházet pod kamennými oblouky, které vypadaly, jako by se měly právě zřítit.

Stále ještě neřekli jediného slova, únava a zážitky jim ochromily jazyk a každý se soustředil jedině na to, aby kladl nohu před nohu a nezakopl.

Tungdil byl v myšlenkách u Giselbarta a Bavragora. Viděl je, jak bojují se skřety a alfy, a když zavřel oči a soustředil se, stále ještě mu zněl v uších kameníkův zpěv. Zpívající ochlasta, pomyslel si smutně.

K večeru se vměstnali do jedné jeskyně, v níž hledali ochranu před silicím větrem, a zapálili pochodně, aby měli trochu světla. Prud'asovi podle všeho zima nijak nevadila. Andôkai setřásla z kabátu vrstvu sněhu, přitáhla si ho újeji k tělu a vyčerpaně se opřela o holou skálu. S kletbami na rtech zavřela modré oči.

"Musím se co nejrychleji zase dostat někam, kde je magické pole," řekla a prolomila tím přetrvávající mlčení. "Mé síly jsou úplně vyčerpané. Nikdy by mě nenapadlo, že něco takového může nastat. Není to nijak příjemný pocit."

"A především budeme vaši magii určitě ještě potřebovat." Tungdil se rozklepal zimou a vzal do ruky plán, v němž byly zakreslené různé vchody do tunelu. "Protože Nôd'on o těch tunelech ví, bude to obtížné. Domyslí si, že je budeme chtít použít pro návrat domů." Jeho pozorný pohled putoval po nákrese a zarazil se na jednom nástupním bodě, který se nacházel asi dvě stě mil daleko od nich. To je ono! S tím nepočítá. "Půjdeme do Ålanduru."

"Co? K těm šikmouchejm?" vyltl Bo'ndil, který si právě opatrně vylamoval kousky ledu z vousů.

"Proč?"

"Vchod do tunelu leží v té části říše elfů, která pravděpodobně ještě nepadla," vysvětloval Tungdil svoje

rozhodnutí. "A poprosíme je, aby s námi vytáhli proti Nôd'onnovi, jak si přál velkokrál Gundrabur. Nebo máš nějaký lepší nápad, Bo'ndile?"

"Ne," přiznal Prud'as váhavě. "Já... si nejdřív musím na tu myšlenku zvyknout. Jsou to naši nepřátelé... alespoň vždycky byli."

"Já jsem na tom úplně stejně." Balyndis přikývla, že s Prud'asem souhlasí, a natáhla ruce k plameni pohodně.

"Je opravdu pozoruhodné, jak snadno někdo nemá něco nebo někoho rád," poznamenal Rodario filozoficky a stlačil si břicho, odkud se ozývalo kručení. Měl strašný hlad a nikomu v jeskyni se nevedlo jinak. V krajní nouzi si ulomil jeden rampouch a pocucával ho.

"Když nás bohové stvořili, nadělali mezi námi příliš mnoho rozdílů. Sitalia, stvořitelka elfů, se postarala o to, aby elfové milovali povrch země a zeleň, nám dal Vraccas světy jeskyní v horách." Kovářka si natáhla nohy. "Dívají se na nás shora a opovrhují námi, protože nejsme tak krásní jako oni."

"A kvůli tomu opovrhujete vy jimi?" hádal herec. "Takže jeden musí s tím opovrhováním přestat a ten druhý pak k tomu nebude mít žádný důvod. Je to zcela prosté a nepřátelství je hned u konce." Ušklíbl se a držel se za poraněné místo. "Prokletý skřet! Máte ještě nějaké nepřátele? Třeba bych vám mohl pomoci další dobrou radou."

"Třetí," pronesl Prud'as zvolna. "Kmen Lorimburův, jak jsi slyšel od Giselbarta. Ale s těma nikdy žádnéj mír neuzavřu." Jeho ruka se sevřela v pěst. "Teď už vůbec ne, když jsem se dověděl pravdu o zániku Pátejch."

Rodario se posadil a opřel se o zeď. "A co je vlastně důvodem tohohle nepřátelství? My lidé, jak pozoruji, toho bohužel víme o trpaslících příliš málo." Vzal do ruky pero. "Ale prosím jen o krátkou verzi, brzy mi dojde inkoust."

Balyndis se ušklíbla. "Nenávidíme je."

Pero strnulo. "To bylo příliš stručné, nadaná kovářko z kmene Prvních," oslnivě se na ni usmál.

"To mě napadlo." A začala vyprávět celý příběh.

"Vraccas stvořil otce pěti kmenů a každý z nich od něho obdržel jméno. Avšak zakladatel Třetího kmene své jméno nechtěl a zvolil si vlastní. Od té doby se nazýval Lorimbur.

Vraccas přidělil každému ze čtyř kmenů nějaký zvláštní dar tak vznikly cechy kameníků, brusičů diamantů, kovářů a zlatníků. Lorimburovi však řekl: ,Ty sis jméno vybral sám, tak se sám nauč něco dělat. Ode mne už žádný dar nedostaneš.'

Lorimbur se snažil něčemu vyučit, šel u svých čtyř bratrů do učení, ale nic se mu nedařilo. Železo se lámalo, zlato shořelo, drahokamy se tříštily a kámen se mu lámal pod prsty.

A tak začal na své bratry žárlit. V jeho záluďném srdci vzrůstala nenávist ke všem trpaslíkům.

Ve Skryté zemi se nevěnoval ničemu jinému, jenom bojovému umění. Nejen proto, aby pobíjel nepřátele Skryté země, ale i proto, aby se stal nejlepším ze všech a aby neexistoval nikdo jiný z jeho národa, kdo by byl lepší než on."

Rodario si všechno zapsal. "To je velké divadlo," mumlal si pro sebe. "To je látka pro dalších sto cyklů."

Balyndis se protáhla. "Teď už víš, proč se Třetích bojíme. Nedá se jim věřit."

Andôkai se pokusila najít si u skály pohodlnější pozici. "Třetí mi jsou v tuto chvíli úplně lhostejní. Nejprve se nám musí podařit přemluvit elfy," prohlásila. "Jejich kníže Liútasil je pověstný tím, že neuzavírá žádná nová přátelství. A že ho budou žádat o pomoc právě trpaslíci, to věci rozhodně v ničem nepomůže." Zkřížila ruce za hlavou.

Tungdil se usmál a pozoroval stíny, které všichni v záři pohodně vrhali. "Díky naší cestě jsem se naučil, že je možné ledacos, čemu bych dříve nevěřil. To ve mně budí důvěru, že budeme mít u elfů úspěch."

Balyndis poprosila Narmoru, aby jí podala Ohnivou čepel. Pilníkem opatrně odstranila přečnívající zbytky vsazených prvku a pak začala kov leštit. Tungdil ji při tom fascinovaně pozoroval, dokud se svou činností neskončila.

"Moje prsty," podotkla omluvně. "Je moc zima, než aby se dalo důkladně pracovat."

Tungdil zabloudil očima k Narmoře a Furgasovi, kteří si zalezli pod deku. "Můžeš se klidně ke mně

přitisknout, jestli je ti zima," nabídl jí. V ústech mu náhle vyschlo. Balyndis se posunula a přitulila se k němu. "Teploučko jako u výhně," vzdychla spokojeně. Opatrně jí položil paži kolem ramen. Balyndilina blízkost v něm vzbuzovala něco víc než jen dobrý pocit.

Skrytá země, království Gauragar,
v zimě 6234. slunečního cyklu

C

estovali velice svižně, a jakmile jim to terén umožnil, přecházeli do klusu. Hbitě, na jeden zátah prošli jižními výběžky Šedých hor. Vbrzku dorazili do pahorkaté části Gauragaru a mohutné vrcholy nechali za sebou.

Jen málokdy si našli příležitost pobavit se mezi sebou, rychlý pochod je zmáhal až příliš. Když Tungdil vyřídil Prud'asovi Bavragorova poslední slova, neutrousil válečník ani slovo, ale rty se mu stáhly do tenké čárky a oči se mu vlhce zaleskly.

Pokud bylo možné, vyhýbali se cestou všem osadám, jen jedinkrát vyslali Furgase s Rodariem na statek, aby nakoupili proviant. Představovali při tom potulné ševče. Rodario by se sice raději vydával za zchudlého šlechtice, Tungdil však trval na tom, aby vzbuzovali co nejméně pozornosti.

Jídlo nijak zvlášť dobře nechutnalo. Mrtvá země zkazila žalostně obilí, scvrklá zimní jablka a tvrdý chléb jim ležely v žaludku jako olovo, ale i to jim stačilo k navrácení části fyzických sil. Žízeň hasili rozpuštěným sněhem, který měl lepší chuť než voda z potůčků.

Djerûn složil jednu vychrtlou laň, jejíž maso si narychlo opekli nad ohněm a hladově spolykali. Snažili se nevšímat si jeho plesnivé pachuti.

Nikde nenatřetili na žádné skřety. Počáteční radost po sedmi obězích slunce přerostla v otevřený údiv, cestu jim nezkřížil dokonce ani jediný goblin, přestože procházeli územím Mrtvé země.

Tady by se to vlastně mělo nestvůrami jen hemžit. Tungdilovi připadala tato skutečnost natolik podivuhodná, že jednou poslal Furgase s Rodariem do města, aby vypátrali, co se děje.

Vrátili se zpět s novinkami, které naháněly strach.

"Byli odvolaní pryč," sdělil jim mim a jako vždy šperkoval své vyprávění četnými gesty, aby docílil patřičné teatrálnosti. "Tábory, ve kterých se skřeti shromažďovali a připravovali na dobytí lidských říší, jsou prázdné, protože jich tisíce a tisíce odpochovaly na jih. Jak nám říkali, mají v plánu dobýt jakousi horskou pevnost." Vyloudil na tváři výraz usilovného přemýšlení. "Zatraceně, jak se to místo jenom jmenovalo?"

"Na jihu? Tak to může být jenom Obrosmt," vyjekl Prud'as rozčileně. "Ha, těch sviňuch musej bejt celý tisíce, když chtěou svrhnout říši Druhejch, slyšeli jste to? Oh, hrozně rád bych tam taky byl, abych našim bratrům a sestrám pomoh." "

"Ne, tohle jméno to nebylo," odporoval k jejich údivu Rodario. "Tmavý... hnědý... Čert aby to spral, to jméno mi úplně vypadlo z hlavy, přitom jsem svoje texty vždycky uměl dokonale z paměti. Mělo to cosi společného s horama a s kamenama." Divoce šermoval rukama. "Rychle, nějaký velký kus kamene."

"Skalisko!" uhodla Balyndis.

Tungdil si zbytek domyslel. "Černé skalisko! Obléhají Černé skalisko!"

Andôkai si lámala hlavu. "To mi nic neříká. Co je to zač?"

"To je tabulová hora, kterou Třetí proměnili v pevnost, a odtamtud chtěli vést válku s ostatními kmeny trpaslíku. Ta hora leží uprostřed Skryté země." Ale k čemu potřebují tolik skřetů?

"Možná tam uprchli nějakí důležití lidi, které by chtěl Nôd'onm mermomocí dostat do rukou?" navrhl Narmora. "Třeba králové Gauragaru a Idoslánu?"

Tungdil si vzpomněl, že o svém objevu vyprávěl Balendilínovi a Gandraburovi, nedokázal si však vysvětlit, proč by se někdo měl na ono prokleté místo vydat. "Podíváme se, co mají u Černého skaliska za lubem, stejně to máme při cestě."

Putovali dále.

* * *

Dvanáct oběhů slunce poté, co se z říše Pátých vydali na cestu, vstoupili na půdu Âlanduru. Tungdil se

kvůli tomu ani nemusel dívat do mapy, předvedla jim to sama příroda.

Procházeli plochým, sněhem pokrytým údolím a z daleka viděli sytou zeleň buků, dubů a javorů, před nimi čněla ochranná zeď z jehličnanů. Pohled na intenzivní barvy a živou zeleň jim dokazoval, že poslední z říší elfů navzdory všemu, co se povídá, nepadla do rukou Nôd'onnových hord a neoblomně se držela. Moc Mrtvé země tady končila.

"Že já někdy budu mít radost, když uvidím květiny," kroutil hlavou Prud'as. Vědomí, že dlouhou řadu dní putoval po Mrtvé zemi, tísnilo i jeho mysl. Očima přelétl stromy, tísnící se v řadě vedle sebe a představující přirozenou barikádu proti jakémukoliv vetřelci. Okamžitě sáhl po sekerách. "Řek bych, že si tady budeme muset prosekat cestu."

"A staneme se důvodem pro rozpoutání války s elfy?" zapochybovala Andôkai. "Jakmile do lesa vstoupíme, nebudeme potřebovat ani jednu zbraň. Nebude trvat dlouho a někdo si všimne, že jsme pronikli dovnitř." Rovněž maga zkoumala terén ležící před nimi. "Už si nás všimli," opravila se, když z krytu stromů vystoupily čtyři urostlé postavy. Byly připraveny střilet, tětivy dlouhých luků držely napnuté. "Kdo si chce s nimi promluvit?"

"Já," ozval se okamžitě Tungdil. Udělal krok dopředu a odložil sekeru tak okatě, že si toho elfové museli všimnout. Potom pomalu kráčet směrem k nim.

"Lesy Álanduru viděly již mnohé," zazvučel mu v ústrety hlas jednoho ze strážců, "ale podzemšťana dosud ne. Zůstaň stát. Co chceš?"

Tungdil si prohlížel čtyři zástupce lesního národa. Měli na sobě bílé kožené zbroje a bílé kožichy, po boku se jim kýval meč. Rozpuštěné dlouhé světlé vlasy jim spadaly na ramena a Tungdilovi připadali díky svým rovnoměrným rysům jeden jako druhý. Vůbec se mu nezamlouvali.

"Jsem Tungdil Zlatoruký z klanu Čtvrtých a vyrazil jsem se svými přáteli vykovat Ohnivou čepel, která zničí Nôd'onna Dvojitého," odpověděl pevným hlasem. "Kvůli tomuto cíli již zemřelo několik našich dobrých přátel. Nyní jsme vás chtěli požádat, abyste nám umožnili přístup ke svému domovu."

"K čemu? Tady Nôd'onna nenajdeš."

"Ve vaší říši je vchod do jeskynního labyrintu mého národa. Chtěli bychom pod zemí dorazit k Černému skalisku," vysvětloval úsečně. "Magus se tam prý zdržuje."

"A vy ho chcete zabít tou svou Ohnivou čepelí, nebo co to vlastně máte? Ta vaše hrstka válečníků?" tázal se elf nevěřičně. "Já si myslím, že vás sem poslal Nôd'onn."

"To by byl mazaný plán!" ujelo Tungdilovi v rozčilení. Nejraději by té koňské hlavě vrazil facku. "Zrádce pošle k šikmouchým trpaslíky, na mou věru, při mém vousu, to dává smysl. Vy byste nás přece hned přijali s otevřenou náručí, protože se naše národy tak milují, a my bychom se vám tady vloudili do přízně, jen abychom vás pak nakonec mohli zradit Nôd'onnovi."

"Hej, tomu magusovi to ale pálí, co?" prohodil Prud'as tiše a mrzutě, ale ne dost tiše.

Tungdil se musel ušklíbnout, a pokud se příliš nemýlil, přelétl letný úsměv i po jedné ze štíhlých, krásných elfích tváří. Přesto je nedokázal mít opravdu rád. "Co můžeme udělat, abychom vás přesvědčili o našich dobrých úmyslech?"

Elfové se ve svém jazyce mezi sebou poradili. "Nic. Budete čekat," dostalo se jim nepřátelské odpovědi.

"Kdybyste vstoupili do naší země, zemřete." S těmito slovy zmizeli mezi mohutnými kmeny.

"Aspoň tak," ušklíblo se dvojče a zkřížilo paže přes svou širokou hrud'. "Znejistili jsme je."

Udělali z nouze ctnost a odpočinuli si. Povalující se kousky větví jim posloužily jako otop pro oheň, kterým se trochu zahřáli. Tak uplynul delší čas, slunce se již sklánělo za jedlemi, když se elfové opět objevili. Přivedli s sebou dvacet bojovníků a jednoho velmi důležitého velitele, jak cestovatelé poznali podle elfovy zbroje ze zářivého palandia.

"Mí zvědové mi podali zprávu o jedné podivné skupince a o jejich ještě prapodivnějším záměru," oslovil je a v jeho hlase zaznívala obezřetnost. Měl obličej bez sebemenší vady a až příliš krásný, takže působil arogantně. Rozpuštěné ryšavé vlasy mu lemovaly tváře a podtrhovaly jeho tmavomodré oči. "Zjistím, jestli hovoříte pravdu."

Pozvedl paže, jeho prsty vytvářely ve vzduchu kroužky a Andôkai okamžitě zareagovala tím, že začala s obranným zaříkadlem.

Elť to zpozoroval a udiveně přerušil přípravy. "Zdá se, že jste schopni používat magii. V takovém

případě nepřichází v úvahu mnoho z těch, kteří žijí krátkým životem. Obdrželi jsme zprávy, že ti všichni padli Nôd'onnovi za obět'." Změřil si magu pohledem. "Vzhledem se podobáte ženě, které říkali Andôkai."

"Já jsem Andôkai Bouřlivá." Maga naznačila úklonu. "V magickém souboji bych ti sotva byla důstojným protivníkem, kníže Liútasile, neboť mě naše cesta oslabila." Poklepala na rukojeť svého meče. "Ale protože si moje dovednost v boji vysloužila jistý věhlas, byla bych připravena zkřížit s tebou čepel a tímto způsobem dokázat, že jsem to opravdu já."

Tungdil pokrčil obočí. Špehové k nám opravdu přivedli svého nejvyššího panovníka.

Liútasil se zasmál, jemně, přátelsky, přesto však povýšeně. "Vy jste maga, o tom nyní již nepochybuji, ale přesto se pojistím. Alfové vyzkoušeli až příliš mnoho lstí, jak nás přemoci." Jeho prsty předvedly pár půvabných gest, pak se kolem nich rozšířila zlatá záře, která celou skupinu obklopila.

Vyčerpání, které Tungdil cítil v každé kosti, v okamžiku zmizelo, dokonce i jeho hlad odezněl. Zato zaslechl bolestné zasténání Narmory a děsivý zvuk, jaký vydal Djerûn už jednou, tehdy u městské brány. Elfové na ně namířili šipy, tělivy se se zadrnčením napjaly, oči odhadovaly vzdálenost.

Kníže dal ruce dolů. "Nuže, Andôkai, máte mezi sebou dva společníky, jimž nedovolím vstoupit do lesů Âlanduru," řekl s důrazem.

"My víme, že ti dva nepatří mezi Palandiellina nebo Vracasova stvoření, ale mají předky mezi Tionovými a Samusinovými bestii," pozvedl Tungdil hlas. "Oni stojí na naší straně a jsou pro zničení Nôd'onna nepostradatelní." Ukázal na poloalfku. "Ta musí vést Ohnivou čepel a ten druhý se skoro vyrovná bojovému umění mého přítele Bo?ndila." Sáhl po tomto malém vychloubání, aby se trpaslík cítil polichocený. "Stačí, když ho nestvůry jen zahlédnou, hned se dají na útěk."

Liútasil mlčel a přemýšlel, zatímco nějaký elf mu bez ustání tiše, avšak rozhodně cosi povídal.

"Vy jste opravdu neobvyklá skupinka cestovatelů," pravil a trpaslík podle jeho tónu poznal, že se proboujel k řešení, které jim bude vyhovovat. "Proto nemohu jinak než vám věřit. Můžete vstoupit do Âlanduru, abyste mohli sestoupit do tunelu." Chtěl se od nich odvrátit pryč.

Tungdil v tom viděl znamení, aby jej opět oslovil. "Kníže Liútasile, promiňte, že se na vás obracím ještě jednou. Víme, že alfové ohrožují vaši říši a dostali jste se do obrovských nesnází. Vy sami zániku Âlanduru nezabránete, ale jestli nám pomůžete porazit Nôd'onna a tím i zničit vládce Mrtvé země, dostane se i vám opět příležitost dobýt si svou zemi zpět. My vám při tom pomůžeme."

Elf se na trpaslíka vážně zahleděl. "Tvá nabídka tě ctí. Avšak k tomu, abychom svou zem dobyli zpět, je zapotřebí víc než jen pár seker."

"On tím nemyslel nás, co tu vidíte," poopravil knížete Gandogar. "Myslel tím klany Čtvrtých, jejichž králem jsem já. A taky klany Druhých se nepochybně nebudou zdráhat vrazit alfům ostří svých seker do těla."

"V tom máme dost zkušeností," cítil se Bo?ndil povinen dodat. "Vyčistili jsme od nich zbytky Zeleného háje."

Nyní již Liútasil déle nedokázal skrývat překvapení. "Král trpaslíků? Nuže, teď jste vskutku probudili moji zvědavost a chci se od vás dovědět víc," přiznal. "Promluvme si spolu o tom, proč chtějí zuřiví nepřátelé elfů pomáhat zachránit říši svých protivníků, aby nezanikla."

Vykročil vpřed, skupinka ho následovala a eskorta elfů je vzala do svého středu.

"To bylo moudré," pochválil Tungdil Gandogara.

Gandogar se usmál. "Nic jiného se říct nedalo, i když to ani mně samotnému nebylo příliš po chuti, ale jen tak můžeme elfy přesvědčit, že chceme náš spor opravdu pohřbit."

Protáhli se mezi kmeny jedlí. Jen pro Djerûna bylo v jeho zbroji obtížné prosmýknout se mezi stromy. Na Liútasilův elfský rozkaz se jedle sklonily stranou a umožnily válečníkovi projít.

Když nechali hradbu stromů za sebou, vstoupili do listnatého lesa, ležícího hned za ní. Přestože už dávno začala zima, neshodily zde stromy listů a jejich větve nepraskaly pod tíhou sněhu. Obrovité buky, duby a javory pyšně předváděly svou krásu, alespoň jak ji Tungdil s Prud'asem znali ze Zeleného háje, než se lesa zmocnila Mrtvá země a vdechla stromům nenávist k veškerému životu.

Nestačili se divit, jaké velikostí mohou stromy dosáhnout. Deset urostlých mužů by s rozpaženými rukama nedokázalo kmen obejmout.

Uprostřed lesa vládl klid a mír, špatné vzpomínky z nich postupně odpadávaly a každým krokem se víc a víc uvolňovali.

Těsně před setměním došli ke stavení, které Tungdilovi připomínalo obrovské haly jeho národa. Tady však viděli místo pilířů stromy, jejichž koruny se ve výšce dvou set kroků splétaly a vytvářely střechu, která elfy chránila před sněhem a deštěm. O příjemný jas se staralo světlo nesčetného množství světlušek.

Elfové přivedli svou filigránskou architekturou přirozený půvab a vznešenost přírody k naprosté dokonalosti. Tungdil si opět vzpomněl na Zelený háj, jeho klenuté dřevěné oblouky a pečlivě vyhlazené trámy se spoustou elfských run a znaků.

Nedobyta část Âlanduru byla příkladem dokonale harmonie. Měsíční svit dopadal mezi kmeny na umělecké mozaiky z tenounkých plátku zlata a palandia, které se třpytily a blýskaly. Za chvíli prošli halou, jejíž zdi nahradily stromy, a zamířili k runové mozaice, která jim svou krásou vyrazila dech.

"Já sice ty šikmouché pořád ještě nemám doopravdy ráda, ale tohleto," vydechla Balyndis a nenápadně ukázala na elfí díla, "umějí fakt dobře."

"Domy ze stromů," pronesl Prud'as pochybovačně. "Já bych se v nich necítil dobře. Pevná skála nad hlavou je mi milejší, určitě odolá bouři a nehoří."

"Jedině kdyby to byla sopka," dodal Rodario, jako vždy věděl všechno líp než ostatní.

"Hora ani tak nehoří, hoří láva," opravil ho Tungdil tiše.

"Ale co je láva jiného než..." Mim zahlédl Narmořin zlý pohled a zmlkl. "Disputace s trpaslíkem stejně nemá smysl," dodal.

Elfové, které cestou míjeli, se za nimi s údivem ohlíželi. Ještě nikdy se trpaslíci nevydali do jejich říše a oni ještě nikdy trpaslíky neviděli.

"Vypadají všichni stejně," vyslovil Bo'ndil nahlas své myšlenky. "Dlouhý tváře, na bradě ani chlup a všude ta namyšlenost. Jak se zdá, maj ji vrozenou. Určitě si myslej, že jim Skrytá země musí bejt vděčná, že tu žijou." Otrásl se, černý cop se mu pohupoval sem tam. "I když se zradou Pátejch nemaj nic společného, bude trvat, než si na ně zvyknu." Kovářka přikývla na souhlas.

Tungdil, který si ruce zahákl o Giselbartův opasek, byl rád, že ho vychovával Lot-Ionan. Zásadní odpor vůči elfům mu sice podřimoval v srdci, překonat tuto překážku však pro něj nebylo tak těžké.

Liútasil došel k dřevěnému trůnu, bohatě vyzdobenému intarsiemi z palandia, celý obraz dokreslovaly polodrahokamy a jantar. Pro hosty byly přineseny sedačky, jenom Djerun zůstal stát.

Rodario už vůbec nepřestával psát, dělal si náčrty a neustále obdivnými výkřiky dával najevo úžas nad vším, co vidí. Furgas zůstal u tichého údivu, zatímco Narmora se viditelně necítila dobře. Temné dědictví její matky jí přinášelo utrpení. Její rty se stáhly na uzoučké proužky, pevně se chytila sedátka a vypadala poněkud roztěkaně.

Liútasil udělal pár pokynů, jež byly váhavě provedeny. Nakonec elfové přinesli svým více než nezvyklým hostům chléb, vodu a další věci, které byly nepochybně určeny k jídlu. Prud'as je nedůvěřivě ochutnal.

"Prostě to spolkně, je úplně jedno, jestli ti to chutná, nebo ne," radil mu Tungdil důrazně. "Neopovaž se protáhnout obličej nebo něco vyplivnout."

První náznaky odporu, které se ve vrásčité trpasličí tváři začínaly projevovat, nahradil pokřivený úsměv. Bo'ndil to, co měl v ústech, nahlas polkl a natáhl se po vodě, aby spláchl chuť jídla. "To žlutý si neber," varoval tiše Balyndis a dále si bral už jen chléb.

Zatímco se hosté posilňovali, připojili se k nim další elfové, kteří usedli nalevo i napravo od svého vládce na vyřezávané židle a nezakrytí si je prohlíželi.

Rodario si vzal trochu vody na zředění posledního zbytku inkoustu, který mu ještě zbýval. "Tak vydrží déle," mrkl na ně.

"Nuže," ujal se kníže elfů slova, "promluvmě si o tom, co vás přivedlo do Âlanduru. Chceme se dovědět i ty nejposlednější podrobnosti vašeho dobrodružství, abychom i my mohli dojít k nějakému rozhodnutí. Hovořte pravdu, neboť lež bychom okamžitě rozeznali."

Musím to zvládnout, musím je přemluvit. Tungdil se krátce rozhlédl po kruhu sedících postav a povstal.

Pohlédl do pozorných tváří bytostí, které byly ještě před několika oběhy slunce považovány za nejzatvrzelejší nepřátele trpasličího národa, setkání s Giselbartem však změnilo situaci. Nyní bylo na něm,

aby ukul ono spojenectví, o kterém snil velkokrál Gundrabur. Chovej se jako učený, napomínal sám sebe. Jeho rozčilení vzrůstalo, musel si nejdříve vzít doušek vody, pak začal s vyprávěním, jedna jeho ruka přitom volně spočívala na opasku od Pátého.

Hovořil a hovořil, viděl, jak za oknem zdobeným mozaikou putují hvězdy, viděl, jak se černá obloha mění na tmavě modrou, jak hvězdy blednou a ustupují ranním červánkům, a teprve když se slunce naplno zvedlo nad Skrytou zemí a prozářilo šedá sněhová oblaka, skončil se svým vyprávěním.

Liútasil od něj ani na okamžik neodvrátil tmavomodré oči a po celou dobu pozorně naslouchal. "Tak se ze souboje o trůn velkokrále stal mnohem významnější podnik," pronesl zvolna. "Hodně jste toho zažili, je to na vašich obličejích vidět."

"Pravdu hovoříš, kníže, zažili jsme velice mnoho a vše jsme přežili." Andôkai se zvedla, v očích se jí blýskalo, její bouřlivá povaha už nesnesla další čekání. "Už nám nezbývá čas. Namluvili jsme toho dost, kníže Liútasile. Je nutné dospět k rozhodnutí, aby se dalo na osudu naší země ještě vůbec něco změnit." Postoupila o krok vpřed a byla si plně vědoma toho, jak na všechny přítomné působí. "Jak se rozhodneš, Liútasile?" Její pohled vyzývavě sklouzl po jemné tváři knížete. "Jak se rozhodnou elfové?"

IX

Skrytá země, říše elfů Âlandur,
v zimě 6234. slunečního cyklu

"J

á to nechápu!" Bo?ndil ne a ne přestat, zmítala jím zlost. Naskočil do vozíku. "Čas na rozmyšlenou! Šikmouši si vyžádali čas na rozmyšlenou! Kdo to kdy slyšel! Jak dlouho teda chtěj přemýšlet? Až Nôd'on vyhraje a elfové jim spálí ten jejich les, bude moc pozdě." Vztekle udeřil do držadla ve vozíku. "Nejraděj bych čtyři el... skřety přesekl vejpůj."

Velkokrál bude zklamán. Tungdil zamířil na vedlejší sedadlo a pokoušel se vystřízlivět z očekávání. "Já jsem na tom úplně stejně jako ty," přiznal. "Věřil jsem, že Liútasil prosadí svou vůli silou proti těm, kteří ještě váhají, ale v tom jsem se zřejmě mýlil."

Furgas mezitím obhlížel koleje a vběhl několik kroků do tunelu, chtěl důkladně prověřit stav kolejí.

"Vypadají dobře. Jsou sice zrezivělé, ale neztratily pevnost. Ty dřevěné trámy jsou tvrdé jako železo."

Spokojeně se k nim vrátil a posadil se vedle Narmory. "Naše jízda muže začít."

Noc strávili u elfů a spali v těch nejměkčích postelích, jaké ve Skryté zemi mohli najít. To se sice líbilo lidem, trpaslíkům však nezvyklé lože způsobilo bolesti v kříži. Po prosté snídani začal Tungdil se společníky hledat vchod do tunelů a také ho našel. Otevírací mechanismus u skály, schovaný pod hustým kapradím, fungoval naprosto bezchybně. Sestoupili dolů a našli tam obyčejné kolejiště se čtyřmi důlními vozíky.

"Tak." Rodario pečlivě uschoval psací potřeby. "Elfům jsem v naší hře nepřipsal žádný zvlášť chvályhodný výstup," oznámil spokojeně a jen zářil. "Jen ať Skrytá země ví, že se v boji o naši vlast drželi pěkně stranou."

"Tak jako tak, aspoň jsme našli vchod do tunelů," pokusila se jím Balyndis pozvednout špatnou náladu. Prud'as zkoušel ostří seker. "Jo, aspoň to. Uvidíme, jestli s tím vozíkem dojedeme daleko nebo jestli se zarazí o těla těch sviňskejch rypáků, co na nás čekaj v chodbách." Po tváři mu přeběhl zlomyslný úšklebek. "Konečně tu zase jednou budou jatka podle mé chuti. Však já už nám cestu dopředu prorazím." Jako vždy v takových chvílích loupł pohledem po Djerûnovi, aby mu beze slov připomněl, že válečník má v bitvě laskavě hrát až druhé housle.

Tungdil se díval na Narmoru, která od chvíle, kdy opustili půdu Âlanduru, vypadala mnohem klidněji. "Už to zase jde?"

Usmála se. "Kolem mě bylo příliš mnoho elfů a věcí s nimi spojených. Kvůli dědictví mé matky bylo pro mě moc těžké, abych se u nich cítila dobře."

Tungdil se protáhl. "Jsi... rozrušená?"

"Protože se blíží má velká chvíle?" Chytila Furgase za ruku. "Rozrušení není to správné slovo, nic

takového necítím. To přijde, až budu stát přímo před magusem. Jestli všechno proběhne tak, jak jsme to naplánovali, musí se nám to povést."

"Přesně tak! Prorazíme skrz jejich zadní linie, a než těm sviňskejm rypákům dojde, o co tady kráčí, zarazíš tomu kouzelníkovi sekeru do těla," dodal Prud'as. "To je jistý jako smrt."

"Abych řekla pravdu, uvažovala jsem o něčem odvážnějším," svěřila se jim Narmora se svým plánem.

"Budu se vydávat za alfku, jednodušeji už to nejde. Tímto způsobem dokážu projít kolem jeho tělesné stráže a fámulů a nevzbudím přitom žádné podezření."

"Nevykládej si to nesprávně," podotkla Andôkai a v jejím hlase se odrážely pochybnosti, "ale proč by se měl starat o nějakou obyčejnou alfku?"

Narmora si utáhla šátek. "Však mě už něco napadne."

Samozřejmě! Tungdil se zašklebil, vzpomněl si na jeden příběh, který si kdysi přečetl v Lot-Ionanově knihovně. Hrdinové při něm využili jednoduchého, ale účinného triku, který by mohl fungovat i u nich.

"Protože mu přivede zajatce, na které toužebně čeká."

"A kdo to má být?" divil se Bo?ndil, dokud mu nedošlo, že by tím zajatcem mohl být on sám. "Co? My že se máme vydat do ruk těch bestií?" protestoval. "Při mým vousu, my se k Nôd'onnovi probijeme!"

"Nerad ti připomínám zážitek v říši Pátých," vmísil se Rodario slad'oučce do řeči, "ale tam nedokázaly tvoje sekery proti přesile skřetů vůbec nic."

"No právě," přikývl Tungdil. "Musíš to pochopit, příteli. Rodario, Furgas a Andôkai se budou vydávat za žoldáky, s jejichž pomocí nás ta alfka chytila. Djerûn vyčká poblíž, jeho postava by nás okamžitě prozradila."

"Je to riskantní, ale dobrý plán," souhlasila vážně Andôkai. "Já jsem pro."

Rodario si brnkal na spodní ret. "Mohl bych přísahat, že jsem o takovém nápadu už někdy někde četl."

"Ta kniha se jmenovala Smrt Herrengardova a popisovala čísi zákeřné úklady. Hrdinové na to šli úplně stejně jako my a měli s tím úspěch." odhalil Tungdil své tajemství.

"Ty to máš z nějaký knížky?" rozčílil se Bo?ndil. "Já..."

"Vždyť jsem přece říkal už tehdy, když jsme se poprvé potkali, že je četba důležitá, vzpomínáš si?" zakřenil se Tungdil a plácl Prud'ase po ramenou. "Teď vidíš, co jsem měl na mysli. Budeme o tom hlasovat?"

Při hlasování byl jen jeden hlas proti. Bo?ndil trucoval, uražený, že ho nechtějí poslouchat, a dokonce ani nevýskal, když se vozík řítíl spádem dolu.

Tungdil si však nechal pro sebe zbytek onoho příběhu, že ty hrdiny, kteří zabili Herrengarda, pak zavraždili jeho tělesní strážci. Ale nápad měli dobrý.

* * *

Opět se drkotali pod Skrytou zemí. Jejich cílem bylo Černé skalisko, kde se shromáždila armáda skřetu a veškeré bytosti, které Nôd'onna následovaly.

Cestou učinili pozoruhodný objev.

Projížděli jedním úsekem, v němž ležely napravo i nalevo vedle kolejí mrtvoly nejméně dvou set skřetů. Jejich vozíky stály odstavené bokem za nimi. Společníci nechtěli zastavit, protože by tím ztratili rychlost, tak si ty bestie jenom letmo prohlédli, když kolem nich svištěli.

"Tady pracovaly sekery," bručel Bo?ndil. "Ty sviňský rypáky smetli trpaslíci. Zdá se, že to s našimi přáteli nevypadá až tak špatně."

"Proč by měli být v tunelech místo u Černého skaliska?" Tungdil se podíval na mrtvoly, které byly pečlivě naskládány kus od kolejí. Někdo měl starost, aby se nám nikdo nepostavil do cesty. Okamžitě si vybavil duchy předků, s nimiž se již dvakrát setkali. "Duchové! Pomohli nám v říši Pátých a pomáhají nám zase." Balyndis ukázala na jeden výklenek, v němž ležela zkroucená drobnější postava. Z boku jí čněl skřetí oštěp. "To je mrtvý trpaslík, žádné strašidlo!" upozornila ho na svůj objev. "Ducha nemůžeš zabít."

"A co když nějací trpaslíci žijí v tunelech?" zapojil se do hovoru Furgas. "Jasně jsem si všiml, že od určitého bodu naší cesty nebyla na kolejích vůbec žádná rez, jako by je někdo používal častěji."

Jiní trpaslíci. Protože si žádný kmen jeho národa nečinil nárok na užívání vozíků, nedokázal si Tungdil pořádně vysvětlit, co se mohlo přihodit. Aniž by si jich staré kmeny všimly usadili se v tunelech trpaslíci a vytvořili vlastní společenství!

Nyní se vzrušení zmocnilo každičké částičky jeho těla. Klidně bylo možné, že během stovek cyklů narazili vyvrženci z trpasličích kmenu nějakou šťastnou náhodou na potrubí a vytvořili si v něm vlastní říši. Je možné, že zůstali tady pod svými soukmenovci, místo aby se vrátili domů?

"Rychle, papír a pero," požádal Rodaria, který mu obojí podal, načež Tungdil napsal ve spěchu a přišerným písmem, protože vozík sebou hrozně házel, zprávu, v níž jim poděkoval za jejich pomoc. Když uháněli kolem jednoho stalagmitu, nabodl lístek na něj.

"Co to mělo být?" dotazovala se zvědavě Andôkai. "Poselství předkům?"

"Žádným předkům," odpověděl. "Jestli je můj předpoklad správný, jsou to trpaslíci, vyvrženci z ostatních kmenů, kteří si tu zřídili vlastní panství, kde si sami vládnou. My a skřeti jsme jim do něho vnikli." V krátkosti jim vysvětlil, jak k této domněnce došel. "Několikrát nás varovali, jen si vzpomeňte. Klepání, zřícení tunelu, to, jak se objevili v kamenné hale. Myslím, že chtěli, abychom vypadli z jejich říše."

"Aha, rozumím! Když se objevili skřeti, přestali váhat a přišli nám na pomoc, místo aby nás dále pronásledovali. Krev je prostě hustší než voda. Velkolepé, velkolepé!" Rodario si okamžitě vzal psací potřeby zpátky k sobě. "Dej je sem. To si musím poznamenat."

"Cesta nám přinesla tolik nového," řekla Balyndis tiše. "Jestli na konci dobro převáží, budu spokojená."

"Převáží," uklidňoval ji Tungdil. Když vozík rachotil do zatáčky a stalagmit jim právě mizel z dohledu, zdálo se mu, že vidí jakousi postavu sahající po jeho lístku.

* * *

Když je trať vedla bývalým Lios Nudinem, využila Andôkai příležitosti a načerpala novou magickou sílu. Zavřela oči a nedlouho poté začaly stěny tunelu žhnout, hornina se vyjasnila a předvedla jim své žilkování a vměsky. Andôkai začala rychleji dýchat, svit silil, až dosáhl pronikavého jasu, a pak náhle pohasl. Váhavě otevřela víčka, sklonila hlavu na pravou stranu a několikrát se přes okraj vozíku vyzvracela.

"Co je?" Tungdil chtěl přerušit cestu, Andôkai však na něho mávla, ať jedou dále.

"Pokračujme, to nic není. Nôd'on ta magická pole tak zkazil, že jsou pro mě skoro nepoužitelná."

Opřela se zády o stěnu vozíku, Balyndis jí podala měch s vodou. "Ještě to jakž takž jde, ale více energie nemohu nabrat, jinak mě to zabije." Stiskla rty, bojovala s novým záchvatem nevolnosti.

Po dvou obězích slunce, na místě, kde kousek za jednou výhybkou probíhaly dvě trasy paralelně vedle sebe, se po druhé koleji přičítal další vozík a vysunul se na stejnou úroveň jako ten jejich. Tucet skřetů, který v něm dřepěl, se na trpaslíky a lidi díval stejně zmateně jako oni na své nepřátele.

Pruďas překonal údiv jako první a učinil, co se od něho očekávalo.

"Oink, oink! Sviňuchy!" zaječel plný nadšení a sekery mu vklouzly do rukou. "Ty patříš mně!"

Než ho někdo mohl zadržet, skočil obrovským skokem do vozíku těch bestií, přistál uprostřed mezi nimi a začal tam svými zbraněmi řádit. Protože v opojení z bitvy zabil nejprve brzdáře a až pak se staral o ostatní protivníky, vozík nezastavil a ujížděl plnou rychlostí dál po kolejích.

Svištěli pod řadou stalaktitů, což Bo'ndil využil ve svůj prospěch. Obratně přiměl jednoho neopatrného skřeta k tomu, aby se kmitající sekeře vyhýbal tak nešťastně, že obličejem narazil do jednoho z vápníkových útvarů. Vytryskl oblak krve a nestvůru to za trpaslíkova nenávislného smíchu vymrštilo ven z vozíku.

Pruďas kosil jednu řadu zelenokožců za druhou, ti se sice bránili, ale spíš mizerně než dobře, překvapení a stísněné poměry hrály trpaslíkovi do karet. Jeho veselý smích, vrčení a výkřiky se mísily s rachocením vozíku. Nakonec se ocitl před posledním z protivníků, statným exemplářem s lepší zbrojí.

"Ne! Nech jejich vůdce naživu!" vykřikl Tungdil. "Musíme ho vyslechnout."

Dvojče však v bitevním transu nic nevnímalo. Jeho sekery užuž mířily na skřeta a ten se oběma útokům zároveň nemohl ubránit.

Andôkai dala Djerûnovi nějaký příkaz. Válečník natáhl opancéřovanou paži, uchopil bestii, která již byla zasvěcena smrti, za krk a přetáhl ji jako jeřábem k nim. Tady jí přiložil meč k hrdlu. Skřetův odpor na místě ustal.

"Hej! To je podvod!" Bo'ndil přeskočil neohroženě zpátky na své místo a chtěl se pustit do zadní části vozíku, aby skřetovi rozpoltil hlavu, ale Andôkai se mu postavila do cesty.

"Vem rozum do hrsti, Bo'ndile. Mé magické síly se obnovily do té míry, že tě mohu uklidnit i proti tvé vůli," varovala ho s ledovým pohledem. "Nejdříve se musíme dozvědět, co se děje nad našimi hlavami."

Zřetelně bylo vidět, jak Prud'asova soudnost zápolí se šílenstvím.

Pak zalapal po dechu, sklesl na lavici, rozum zvítězil. "Pro mě za mě. Já si srandy užil a brzy si jí užiju ještě víc."

Tungdil se obrátil na skřeta, očima se snažil proniknout jejich zajatci do hlavy. "Co se děje u Černého skaliska?" zeptal se té bestie její vlastní řečí.

"Nic ti neřeknu, podzemšťane," zaúpěl skřet.

Trpaslík sáhl Djerůnovi po hlavě a rozevřel ho. Fialové světlo padalo zajatci do obličeje, ten se celý zkroutil a v jeho tváři mohli číst zděšení a čirou hrůzu. "Chtěl bys to povědět jemu?" Tungdil si dal pozor, aby se válečníkovi nepodíval do očí, jeden krátký pohled v oáze mu bude stačit na celý život. "Nebo ti má nejdřív ukousnout ruku?"

Skřet zaječel příšerně písklavým tónem jakési slovo, kterému Tungdil nerozuměl. "Ne, drž ho zpátky!"

"Co chcete u Černého skaliska?"

"Obléháme podzemšťany, kteří se tam schovávají," vyprávěl skřet přeskakujícím hlasem. "Nôd'onnn chce, abychom je zničili."

"Proč?"

"Nevím. Prostě to chce."

"Je tam?"

Skřet mlčel, přičemž z Djerůna nespouštěl oči.

Tungdil jeho strach přímo cítil. "Je magus u tabulové hory?" opakoval otázku. Protože se stále nic nedělo, převzal iniciativu válečník. Jeho hlava vystřelila dopředu a ozvalo se hlasité křupnutí.

Skřet zavyl a zíral na krvácející pahýl, kde měl ještě před chvílí předloktí. "Je tam! Je tam!" zaryčel v bolestech odpověď.

"Kdy začne útok?" vyzvídal Tungdil nelítostně dál.

"To nemůžu říct. Já tam mám se svými vojáky být za čtyři oběhy," sténala nestvůra a snažila se neporaněnou rukou zastavit stříkající zelenou krev, její tlak však byl příliš velký. "Nic víc..."

Jak se zdálo, měl Djerůn hlad a vyhlídka na čerstvé jídlo v něm vzbudila žádostivost. Nečekal na povolení od Andôkai nebo od Tungdila, ale rovnou se na skřeta vrhl, zabil ho a cukající se mrtvolu sežral. Protože tak učinil zády k ostatním, opět nikdo nespátlil jeho tvář.

Maga mu dala nějaký pokyn. Okamžitě mršinu pustil, zavřel oči a dřepěl si. Čelní strana obličejové masky a helma se zbarvily do zelena a vnitřnosti rozcupovaného skřeta odporně páchly.

"Vyhod' ho ven," nařídila maga válečníkovi. Djerůn přehodil pozůstatky zelenokožce přes okraj vozíku.

"Kdybysme ho nepotřebovali..." řekl Prud'as tupě a zůstal u náznaku. "Je to vycvičená šelma, nic jiného."

Zvedl oči k Andôkai "Doufám, že ti je tvůj bůh dost nakloněnej a umožňuje ti, abys nad ním vždycky měla moc." Trpaslík zasunul sekery za opasek. "Jestli ne, tak řekni a já ti pomůžu."

Maga se neobtěžovala odpovědět.

Samusinův syn pozírá stvoření svého otce. Tungdil uchváceně pozoroval železnou démonskou masku, za níž nadále ještě žhnulo modrofialové světlo, jako by tam plál neuhasitelný oheň, pak se pohledem obrátil k Narmoře. "Jestli tam skřeti musejí být do čtyř oběhu slunce, měli bychom tam do té doby být i my."

Znovu se otočil dopředu. Zavanul k němu čerstvý vítr, který jízdou zvířili, a vypudil mu zápach mrtvého skřeta z nosu. Už brzo se rozhodne, jestli bude Skrytá země osvobozena od zla, anebo mu padne za oběť.

Skrytá země, království Gauragar,
v zimě 6234. slunečního cyklu

C

estou objevili oddíl padesáti skřetů, kteří leželi mrtví v tunelu, pobiti neviditelnými ochránci cestovatelů, jimž se však ani teď nechtěli ukázat.

Bez nějakého dalšího obtěžování opustili tunely a vyšli na povrch v bývalém Gauragaru, nedaleko Černého skaliska.

Tungdil krajinu okamžitě poznal. "Musíme tamtím směrem." Vedl je na vrchol mírného pahorku, z něhož

poprvé spatřil tabulovou horu. Opatrně se připlížili k vrcholku, aby si jich strážé nevšimli. Ještě nebyli na maškarádu připraveni.

"U Vraccase!" vydechl. "Přicházíme právě včas."

Ponurý jedlový les kolem tabulové hory zmizel. Místo něho se kolem Černého skaliska tyčily dřevěné konstrukce, po jejichž plošinách pobíhaly sem tam malé tečky. Skřeti stavěli závratně vysoké rampy, aby z nich dokázali objevit vstupy do hory nebo aby se dostali až na plochý vrchol a mohli proniknout do pevnosti shora. Zřejmě si předtím na svazích natloukli hlavy a rozzuřená skála je po tuctech setřásala dolů.

Když kolem něho nejsou jedle, vypadá ten ponurý kus skaly ještě hrozivěji.

Občas se ze skrytých otvoru ve skále vylila černá, kouřící kapalina a na úpatí vystříkla na útočící skřety, ti v ní umírali. Na jiném místě vystřelovaly z prolaklin žhnoucí koule, které se po krátkém letu tříštily uprostřed hloučku útočníků. Měchýře praskly, vylil se z nich petrolej a celé okolí bylo v mžiku zachváčeno ohněm.

Probudili k životu stará obranná zařízení.

Útočníkům však bylo jedno, kolik bestií přijde o život, nic nedokázalo přimět Nôd'onnovy oddíly k tomu, aby se svého úsilí vzdaly. Hemžily se po rovinaté krajině jako mravenci a neustále hledaly něco, co by se dalo použít při stavbě dalších obléhacích strojů.

Obři rozsekávali jedle na poloviny, napojovali je na sebe a tímto způsobem budovali věže a rampy, které však obránci dosud vždycky včas zapálili nebo je dlouhými železnými řetězy převrátili, než je skřeti stačili použít k útoku proti hoře.

Obrovití tvorové trpělivě sbírali jejich zbytky a skládali z nich nové rampy, zatímco se skřeti na ně tlačili, aby se konečně dostali do pevnosti.

"Hle, jaká ironie," prohodil Tungdil k Balyndis a Bo?ndilovi, přičemž nespustil tabulovou horu z očí.

"Tuhle pevnost postavili Třetí proti ostatním kmenům a právě tohle místo dnes slouží k tomu, aby nás trpaslíky zachránilo před zánikem." Na mysli mu vytanuly staré řádky, na které narazil v jednom výklenku. Vzbuzeno kdysi k životu Třemi proti vůli Tří. Znovu zbarveno krví všech dětí: Co asi znamenají?

"Kolik jich tak může být?" kladla si otázku kovářka, která velkýma očima zírala na to hemžení.

Ve vzdálenosti jedné míle od úpatí Černého skaliska si útočníci založili kruhové ležení. Ledabyly postavené stany je celkem obstojně chránily před sněhem a větrem a tu a tam stoupaly k obloze černé obláčky.

"Osmdesát tisíc, to snad stačí," odhadoval Prud'as střízlivě, pak poklepal Tungdilovi na rameno. "Měls pravdu. Tvůj plán je v tomhle případě lepší, i když ho máš z jakýsi knížky. Nedokázal bych těm sviňskejm rypákům tahat sekery z panděra tak rychle, jak by se na nás hnaly."

Rodario ukázal k západu. "Podívejte se támhle, tam by mohl Nôd'onn přespávat." Objevili tam okázalý stan malachitové barvy, který svými rozměry převyšoval všechny ostatní. "Jako magus bych chtěl bydlet v něm, a ne v nějakých odrbaných stanech spodiny."

"Tys byl vždycky domýšlivý," podotkl Furgas. "Kdyby ses narodil jako šlechtic, tak by tě tvoji poddaní už dávno pověsili."

"A ty bys pro ně vymyslel konstrukci, aby déle trvalo, než umřu, já vím." Chápavě se na sebe zašklebili.

"Mimochodem." Furgas je upozornil na jedno místo bokem od vlastního dění bitvy, kde obři budovali pojízdnou věž, která vypadala mnohem stabilněji a sahala do výšky téměř dvou set kroků. "Tím dosáhnou svého cíle," domníval se. "Na ochranu proti zápalným střelám připevnili před vzpěrami cihly." Stovky skřetů se přitíhly k věži a vyšplhaly se na nejrůznější plošiny. Katapulty na vrhání šípů a oštěpů byly nabitý a připraveny k palbě. Obři zatím dokončovali poslední úkony a opírali se do tažných ramen, aby mohli s věží dojet k hoře. Všude pronikavě duněly rohy a dávaly signál ke společnému útoku.

"Je nejvyšší čas," rozhodl se Tungdil. "Narmoro, přiveď Nôd'onnovi jeho zajatce."

Narmora odhodlaně přikývla a odložila zbroj.

Během několika okamžiků se z ženy stala jedna z nejnebezpečnějších bytostí ve Skryté zemi. Nezměnila pouze oděv, její obličej se měnil s každou částí zbroje, kterou si navlékla. Ztrácel barvu, nabíral tvrdší a především krutější rysy. Odložila červený šátek a prohrábla si rukou černé vlasy. Pak se zvedla. "A teď"

to nejdůležitější," řekla temným hlasem. Oči se jí zakalily, bělmo zmizelo a udělalo místo černi, která alfy přes den prozrazovala.

Kdybych o tom nevěděl... Tungdil by ji nerozeznal od skutečného alfa. Takto by se jim mohlo podařit převést jejich plán ve skutek. "Dokonalé, Narmoro."

Andókai jí pověsila kolem krku amulet, prostý tmavomodrý krystal, který v oáze odebrala jednomu alfovi. "Ten tě ochrání před Nôd'onnovými magickými útoky," vysvětlila jí. "Jen pro jistotu, protože nevím, jestli se nerozdělíme a ty se nebudeš muset probíjet na vlastní pěst."

Narmora se na magu usmála. "Počkejte tady. Půjdu žoldneřům obstarat jejich zbroje." Nehlučně se odkradla a po několika krocích jim zmizela z dohledu.

Tungdil si povšiml, že Balyndis oběma rukama sevřela topůrko sekery. "Stala se z ní... příšera," bránila své nevědomé gesto. "Ponurá, hrozivá. Jako opravdový alf."

"Co udoláme, jestli si to její temná strana rozmyslí jinak?" vyslovil Prud'as otevřeně své obavy. "Má Ohnivou čepel a moc zničit Nôd'onna. S tím amuletem proti ní nic nezmůže ani magie naší kouzelnice. Jak ji dostaneme na kolena, kdybychom museli? Kdyby nás zradila?"

"Zradila? Nikdy! Ona je Narmora," uklidňoval je Furgas, jeho hlas zněl energicky a rozhodně poloalfku bránil. "A taky je herečka. Bez ohledu na to, co cestou řekne a jak se bude chovat, nikdy o ní nepochybuje. Už dávno přece měla spoustu možností, aby nás..."

Narmora se vrátila a přinášela zbroje jedné neopatrné hlídky, potřísněné krví. Hodila kořist do sněhu. "Musíte je trochu otřít," bylo všechno, co řekla.

* * *

Poté co Rodario provedl "některé speciální přípravy," jak je nazval, pustili se do nejnebezpečnějšího úseku celé své cesty.

Tungdil, Balyndis a Bo'ndil kráčeli uprostřed, obklopeni údajnými žoldneři, kteří skryli tváře pod páchnoucími helmami. Narmora tvořila čelo, v hadrech zabalenou Ohnivou čepel nesla na zádech. Djerũ čekal na pahorku a byl připraven se k nim na sebemenší pokyn své paní připojit a vyvolat svým zjevem zmatek.

Především Bo'ndilovi přišlo zatěžko být bez milovaných seker, a k tomu ještě mít svázané ruce, pochopil však, že neexistuje žádná jiná možnost, jak by se mohli k Nôd'onnovi dostat. "Jak ta knížka vlastně končí?" napadla ho přece jenom ona nepříjemná otázka.

Rodario otevřel ústa, ale Tungdil ho předešel. "Dobře. Skončí to dobře," tvrdil a vrhl po herci prosebný pohled. Ten zakoulel očima, našťastí však mlčel.

"Tím líp," zabručel Prud'as a dál se neptal.

Furgas ukryl jejich zbraně v jednom pytli a ten držel u sebe tak, aby ho mohl kdykoliv trpaslíkům hodit. Zajatci byli spoutaní, kolem zápěstí měli omotané kožené řemínky. Ty by při sebemenším škubnutí praskly a trpaslíci by byli hned volní. Šlo pouze o zdání.

Když odpoledne začalo padat šero, vstoupili do ležení.

Strážé, tři skřeti a čtyři goblini, je nechaly projít, jen co se na ně Narmora temně podívala a řekla, že chtějí Nôd'onnovi zajatce osobně předat.

Jeden z goblinů pospíchal, aby magusovi podal zprávu o příchodu hrdinné alfy. Cílevědomě pospíchali mezi stany vpřed a mířili přesně tam, kde zmizel posel.

"Měl jsem pravdu," ozvalo se dutě zpod Rodariovy helmy. "To mohl být jen Nôd'onnovův polní stan."

"Mlč," vyjela na něho alfka změněným, temným hlasem a mim zmlkl, jako když utne.

Tmavozelené plátěné stěny, za nimiž se ukrývalo zlo, se k nim sunuly blíž a blíž. Když byli pouhých dvacet kroku od vchodu, rozlétly se závěsy a ven vyšel jeden jejich starý známý: špičaté uši, rovnoměrné rysy obličeje a dlouhé světlé vlasy. "Sinthoras," uklouzlo Tungdilovi zděšeně.

Bo'ndil se k němu naklonil. "Ten byl v té knížce taky?" zašeptal.

Alf se neupřímně pousmál. Jeho trup chránila těžká, černá zbroj z tionia, nohy mu zakrývala železná kroužková sukne z téhož kovu, sahající až pod kolena. Měl na sobě zbroj určenou pro tvrdý boj.

"Vždycky je to pro mne radost, když se setkáme," pozdravil trpaslíka a uklonil se, pak se zahleděl na Narmoru. "Blahopřeji ti ke tvému úlovku..."

"Morana," pomohla si okamžitě alfským jménem.

"Morano," opakoval Sinthoras. "Tion tě musí mít raději než mě nebo Caphalora, protože my jsme se za těmhle podzemšťany švali přes celou Skrytou zemi a nepodařilo se nám je dostat." Alfovy krutě chladné oči si změřily členy skupinky a rychle je sečetly, nedalo se rozeznat, na koho se právě dívá. "Přesto, jak vidím, jsme jim aspoň způsobili ztráty."

"Ale to nestačilo, abyste je chytili," prohodila Narmora opovržlivě. Rozhodla se hrát roli nepřátelské alfy a nenechat se jím zastrašit.

"Bohužel ne," povzdechl si Sinthoras s hraným utrpením. "Pojď, předej mi je. Zavedu je k Nôd'onnovi."

Narmura se nehnula. "Já jsem je chytila a já si chci odnést magusovu pochvalu, jak bys udělal i ty."

Sinthoras je všechny obešel kolem dokola s pátravým výrazem ve tváři. "Máš odvahu, mladá alfko: Jak je možné, že jsem tvoje jméno ještě nikdy neslyšel?"

"Dsôn Balsur je dost velký na to, abychom se nepotkali."

"Ach tak, ty pocházíš z Dsôn Balsuru? Znáš každý kout naší říše, koneckonců jsem to byl já, kdo ji vytvořil." Zastavil se před ní. "Jak se jmenuje tvoje matka? Jak se jmenuje tvůj otec? Kde žiješ, Morano?"

"Po tom ti nic není," odpověděla neohroženě. "Běž a ohlas mě Nôd'onnovi, nebo zmiz."

"Mistr spí."

"Tak ho běž vzbudit."

Tungdilovi pořád ještě vězel děs ve všech údech. Co jen máme dělat? Projít kolem něho? Než bychom kolem něho prošli, někteří z nás zemřou, obával se a hleděl ke vchodu do blízkého stanu. Příliš dlouho čekat nemohli, jinak by vzbudili ještě větší pozornost, a to by jim jejich útok ještě více ztížilo. Musíme to risknout.

"Slyšíš, Caphalore?" Sinthoras pozvedl hlavu a zasmál se. "Odvahy má až moc. Jednoho dne by to mohla být její smrt."

"Já bych ji už dávno naučil respektu," ozvala se jim za zády odpověď.

Rodario se polekaně otočil. Jeho trochu velká zbroj zarachotila a špice halapartny jen o vlas minula hlavu Balyndis.

Za nimi stál alf s dlouhými černými vlasy, kterého Tungdil dobře znal. Poprvé ho viděl v Dobrých lukách a pak i v říši Prvních. Myšlenky se mu v hlavě honily jedna přes druhou, nevěděl, co udělat.

"Znal jsem jednu Moranu, ale ta je už dlouho mrtvá, a když ještě žila, vypadala jinak," prohlásil Caphalor a jeho černé oči se přilepily k alfce. Měl na sobě koženou zbroj, vyztuženou tioniem, která pohlcovala veškeré světlo. "Ty nejsi z Dsôn Balsuru." Položil tenké pavoucí prsty na rukojeť krátkého meče. "Ale odkud teda jsi a proč jsi lhala?"

Ted' už zneklidněl i Prud'as, oči mu kmitaly sem tam, vyhledával Tungdilův pohled a čekal na rozkazy.

Máme zaútočit? Ale oni jsou moc silní. Tungdil byl bezradný. Znenadání se ocitli mezi alfy, a jak se zdálo, neměli ani Sinthoras, ani Caphalor v úmyslu zavést Narmoru s jejími zajatci k magusovi.

"Ta vaše hra mě nudí. Jestli mě k magusovi nezavedete, tak ho prostě zavolám." řekla Narmora a hlas se jí lehce zachvěl. I přes veškeré herecké umění se neubránila strachu. Hlasitě na Nôd'onnu zavolala. Alfové se zasmáli.

"Nemáš prostě ani trošku štěstí, Morano," řekl Sinthoras rozjařene. "Obelhal jsem tě. Magus je u svých oddílů, tam, kde je ta věž. Právě jsme chtěli jít za ním. Můj oštěp se už příliš dlouho nenapil trpasličí krve."

"U věže?" Pohlédla směrem k trpaslíkům a žoldnérům. "Tak je tam prostě zaženu." Narmora se chystala Sinthorase obejít, ten však bleskurychle tasil meč a chtěl jí ho přiložit ke krku. Narmora však jeho úder odrazila. "Jestli to zkusíš ještě jednou, zemřeš," řekla mu výhružně.

Nad hlavami trpaslíků zadřnčel nůž, vybroušený hrot se zabodl alfce pod rameno a ta vykřikla.

"Ta Morana, kterou jsem znal," prohlásil Caphalor temně, "měla navíc i jiný hlas než ty."

Furgas, vzteky celý bez sebe, se po útočníkovi rozehnal. Alf se elegantně vyhnul jeho oštěpu, vytasil krátké meče a předstíral, že chce muže udeřit do hlavy. Furgas mu na jeho trik naletěl, a zatímco se snažil odvrátit očekávaný útok, zasáhly ho čepele černovlasého alfa přímo do těla. Se záupněním padl k zemi.

"Rychle!" zařval Tungdil na Rodaria, který musel nejprve překonat děs a až potom jim hodil pytel se zbraněmi. Trpaslíci roztrhali pouta, chopili se seker a vyřídili se na nenáviděné protivníky.

* * *

Rodario couvl před usmívajícím se Sinthorasem dozadu, mezi ně skočil Bo?ndil a jeho sekery vířily kolem dokola.

"Tak, černovokej, ty bys chtěl dát tomu svému párátku napít trpasličí krve?" Zaútočil mu na boky a donutil ho tím poodstoupit od herce o kus dál. To poskytlo Rodariovi čas, který potřeboval. "To se mi jenom hodí. Moje sekery maj žízeň na šťávičku vod šikmouchejch." Mezi nimi se rozhořel prudký boj, Balyndis přiskočila Prud'asovi na pomoc a nedbala na jeho hulákání, že chce toho alfa porazit sám. Andôkai začala spolu s Tungdilem zaměstnávat Caphalora. zatímco zraněná Narmora se starala o svého druhu.

Poloalfka měla štěstí. Vržený nuž minul tepnu, takže její zranění nemělo za následek nic horšího než mírně krvácející ránu ve svaly. S Furgasem to vypadalo hůř. Přerývaně dýchal, lapal po dechu a bezmocně se snažil nadzvednout hlavu, aby se mohl nadechnout čerstvého vzduchu.

"Můj nejdražší," snažila se ho Narmora uklidnit a přitom mu rukou stlačovala ránu, aby zastavila krváčení. Její oči se proměnily zpět a opět nabraly lidský vzhled. Nepodařilo se jí však zkrotit příval krve. Se zuřivým výkřikem vystřelila do výše, zatlačila Andôkai stranou a zasypala alfa sprškou ran. "Nechej mi ho! Postarej se o Furgase," požádala magu úsečně. "Jinak zemře." A její oči opět zčernaly. Maga přikývla a stáhla se.

"Jak dojemné," poznamenal Caphalor se sřizavým výsměchem. "Neměj starost, já tě hned pošlu za tvým milým. Ale nejdřív," vyhnul se jejímu útoku a vrazil přitom Tungdilovi elegantně do prsou, až si trpaslík sedl na zadek, "bych se chtěl s tebou trochu pobavit."

Znovu odrazil Narmořin úder a praštil ji pěstí do obličeje. Narmora se zapotácela a couvla, ale podařilo se jí vyhnout jeho bodnutí, zato však utržila ránu kolenem do nosu. Reflexivně od něho odstoupila, tím se však ocitla přímo v dosahu jeho čepele.

Tungdil neváhal. Hodil sekeru, i když žádnou další neměl, a jednal tak přesně naopak, než jak mu vždycky radil Prud'as.

Sekera letěla vzduchem, ale její zasvištění varovalo Caphalora před nebezpečím.

Trpaslík nedokázal postřehnout, co a jak alf vlastně udělal, ten prostě střelhibitě chytil zbraň za topůrko a mrštil ji zpět. Setrvačností se při tomto pohybu zatočil kolem Narmory a podrazil jí nohy. Jakmile spadne, pošlou ji jeho meče na smrt.

Trpaslíkovi se už nepodařilo vyhnout se vržené seceře, ale ta mu naštěstí narazila do prsou jen plochou stranou. Žebra zapraskala a trpaslík pocítil pekelnou bolest.

"Ústup, Caphalore! Ta patří mně," zaduněl temný hlas. Alf se zarazil a civěl na Nôd'onna, který se tu zničehonic vynořil.

"Pane? Vy..."

Okamžik nepozornosti Narmoře stačil, aby protivníkovi, který se už nad ní skláněl, vrazila zespodu hroty svých zbraní do hrdla. Usekla mu přitom skoro celou hlavu, ta držela na zbytku těla na maličkém kousíčku kůže. Caphalor, než zemřel, Narmoru naposledy bodl a zranil ji na krku, pak spadl a pohřbil ji pod sebou.

Ozval se příšerný výkřik. Sinthoras se stal na vlastní oči svědkem smrti svého přítele a pochopil, že magus, který zavinil onu osudovou ztrátu pozornosti, není ten pravý. Přehodnotil svoje šance, usoudil, že je neporazí, a rozhodl se pro ústup. Silám magy nedokázal sám a bez ochranného amuletu odolávat.

"Zase se uvidíme. Vaše smrt ponese moje jméno!" S těmito slovy vběhl zpátky do honosného stanu.

Tungdil a jeho společníci alfa pronásledovali a vtrhli se za ním do prázdného stanu. Proklatě, tomu alfovi se zase podařilo nás zmást.

Rodario, který si zase jednou přisvojil Nôd'onnovu roli, zůstal na místě, posílal přibíhající stvůry zpátky na frontu a nařizoval jim, aby každého zbabělce ve své skupině na místě zabily. "O tuhleto zrádkyni se postarám sám. Dobře se dívejte!" Ukázal rukou na Andôkai a zamumlal nesrozumitelná slova. Andôkai se k jeho hře připojila a klesla do prachu. Skřeti a goblini se obdivně uklonili a odběhli, aby naplnili jeho vůli.

"Prostoduché publikum je boží požehnání," zahuhňal Rodario s úlevou pod svou kutnou. Srdce mu bušilo až v krku. "Jsou pryč, nikdo se na nás nedívá," zavolal na magu, stoupl si před zraněnou Narmoru a

zakryl ji širokým hávem. "Rychle, ošetři ji." Maga se připlížila k poloalfce a zapůsobila na ni svou léčivou magií, aby se Narmoře rány rychle zavřely. "Ostatně, máte opravdu talent," neodpustil si mim prohodit přes rameno. "Jen málokdy jsem viděl, aby někdo šel na jevišti tak krásně k zemi."

"Bud' zticha, žvanile," zasyčela na něho a soustředila se.

Co nejrychleji a nejnenápadněji odnesli zraněné a mrtvého alfa do stanu a tam se poradili, skryti přede zraky ostatních. Prud'as stál u vchodu a držel stráž.

"Sinthoras uprchl, aby maguse před námi varoval," odhadoval situaci Tungdil a díval se na Furgasovo nehybné tělo. Andôkai ho uvedla do léčivého spánku, bez něhož by své těžké zranění nepřežil. Narmora ho držela za ruku, sama se při tom třásla. Krk se jí leskl tmavě červenou krví.

"Náš plán se tím nijak nezjednoduší," usoudila Andôkai a rozhlédla se po přítomných. "Ale máme teď jednu alfskou zbroj." Bez okolků vysvlékla mrtvého alfa a nasadila si jeho zbroj na sebe. Na některých místech jí byla příliš úzká, jinde zase moc široká, ale se sklopenou helmou a v Narmořině doprovodu by se jí na první pohled mohlo podařit kdekoho ošálit. "V bitevní vřavě si Nôd'onn toho rozdílu nevšimne, dokud nebude příliš pozdě."

"Rodario, ty nás musíš jako falešný Nôd'onn dovést až na místo, kde je pravý magus. Dokážeš to?" upravil Tungdil nový plán.

"Jasně. Je to zábavné, že je za mě obávaný magus," zašklebil se herec a utáhl si řemeny kolem helmy, která ho dělala větším. Pak zasunul na místo kožené měchy nafouknuté vzduchem, kterými napodoboval Nôd'onnovu tloušťku, a rovněž si nezapomněl vyzkoušet plamenomet. "Tanec může začít, vážení a opovrhování spectatores čekají."

"Dávej si zatracený pozor na to, abys nepřeháněl, jinak tě rozcupujou na kusy dřívě, než tomu budeme moct zabránit. Kdyby nás měl někdo zastavit: my," Tungdil ukázal na Balyndis a Bo?ndila, "jsme přeběhlíci, které jsi uvěznil svou magií a kteří skřetům ukážou cestu dovnitř do hory."

Andôkai si vzala Furgasovu helmu a nasadila si ji. K nákladné, pečlivě vypracované zbroji se moc nehodila, ale jinak to nešlo.

"Ksakru," vyrazil Prud'as a vykukoval škvírou v látce. "Přivlekli věž na pozici, odkud můžou útočit. Tentokrát to skončí špatně." Přivřel oči. "Myslím, že vidím maguse. Stojí na prostřední plošině a..." Ohromeně se odmlčel.

Pospíchali ke vchodu, aby na vlastní oči viděli, co Nôd'onn dělá.

Tabulová hora se otřásala pod nápory hrubé moci, kterými s ní magus otřásal. Z onyxu vystřelovaly černé blesky a sjížděly po kamení. Praskání a rachocení slyšeli až v ležení.

Černé skalisko tvrději odolávalo, skála se bránila a nechtěla puknout, dokud do ní magie násilím nepronikla a neroztrhala ji.

Laviny kamení duněly dolů, obklopené oblaky prachu. Výběžky chránící horu se odlomily a odkryly tunely, které ležely za nimi a vedly do nitra tabulové hory.

Osazenstvo věže okamžitě vysunulo rampy. Z každého patra vyjely narychlo sroubené můstky a přistály u odhalených otvorů. Široké lávky ještě ani pořádně nevyjely a už se po nich hmuli první skřeti a skákali dovnitř, kde je vítaly sekery trpaslíků.

Nôd'onn čekal, dokud většina z prvních útočníků nepronikne z plošin do pevnosti, pak se zvolna pohnul a zamířil dovnitř.

Ted' aspoň víme, kde je. Tungdil se zhluboka nadechl a vydechl. "Furgase necháme tady, široko daleko asi nikde není žádné bezpečnější místo," rozhodl. "Jste oba připraveni?"

Narmora a Rodario přikývli.

Když kráčeli řadami uctivě si klekajících bestíí, které jim svým mdlým rozumem na maškarádu skočily, zmocnil se Bo?ndila nečekaně pocit, že v rozčilení zapomněli na něco důležitého. Při nejlepší vůli si však nedokázal vybavit, co to mohlo být.

* * *

Zůstávali ve střehu, neustále počítali s tím, že se někde vynoří Sinthoras a zaútočí na ně ze zálohy. Jejich výhodou bylo, že v téhle vřavě nenajde prostor pro přímou střelu z luku, a tak se musí dostat až těsně k nim. Ale alfa nebylo nikde vidět.

Aniž by jim někdo cestou bránil, došli k nejčelnější a největší z celkem pěti obléhacích věží, vyšplhali

nahoru po širokých schodech, vedoucích k plošinám, a použili stejnou rampu, po které právě před chvílí kráčel Nôd'on.

Jakoby zázrakem pronikli bez úhony mraky kamení a šípů, které na ně seshora sesílali obránci, a ocitli se v nitru Černého skaliska. Již zdaleka k nim pronikal hluk bitvy, řev skřetů se mísil s řinčením mečů, kouli a seker.

"Já si vezmu na starost, aby jim nepřišly posily," řekla Andôkai a obrátila se ke gigantické věži. Skřeti na ni šplhali po stranách nahoru, aby se z vršku dostali na plochý vrchol tabulové hory. Tunely na ně byly moc malé, proto se chtěli vyšplhat na zarovnaný vršek impozantního kopce a z něho obránce napadnout a zničit.

"Moc se nevyčerpej," varoval ji Tungdil a pozorně se rozhlížel kolem sebe, jestli se někde nevynoří nějaký skřet. "Proti Nôd'onnovi budeme tvoje síly určitě potřebovat."

"Teď stačí jen troška." Mága nakreslila do vzduchu modře zářící runy, které se spojily v kouli. Magický útvar s prskáním přeletěl do nejnižšího patra věže a tam na Andôkain příkaz praskl.

Zaslechli hluk, jako když hučí bouře, nápor vichru zpřetrhal upevňovací lana a lámal tlusté kmeny jako vyschlé větvičky. První plošina se pod silou větru rozlámala, celá konstrukce pak ztratila stabilitu a se skřípěním se naklonila.

Pod nesmírným tlakem praskaly i další vzpěry. Skřeti máchali rukama a padali jako setřepaní brouci přímo doprostřed změtí dalších skřetů, goblinů a ostatních stvůr. Nakonec se celá obléhací věž zhroutila a pohřbila pod sebou stovky bestií. Vyděšený jekot a pištění zněly společníkům v uších jako hudba.

Trosky ležely přímo pod přístupem k hoře a útočníkům se podařilo přisunout menší obléhací věže na místo teprve tehdy, až budou odstraněny překážející zbytky té původní.

"To je na chvíli zaměstná," pronesla Andôkai spokojeně.

"Musíme si prorazit cestu k tomu zrádci," přikázal Tungdil a shodil ze sebe existenci Nôd'onnova ochotného otroka. "Skonči s tou maškarádou, než tě začnou trpaslíci považovat za pravého maguse a s nesmírnou radostí tě rozčtvrtí."

Rodario sestoupil z improvizovaných chůd a odložil róbu, pod níž nosil zbroj. Chvatně nacpal své propriety do ruksaku.

Balyndis pozorovala dění v okolí tabulové hory, odtamtud najednou začalo stoupat husté mračno prachu.

"Valí se sem další," alarmovala ostatní. "Musíme si pospíšet! U Vraccase, copak to nikdy nebude mít konce?"

Když Tungdil uvážil počet těch bestií, lámal si hlavu s úplně jinou otázkou. Abychom skřety a všechny ty ostatní obludy zničili, museli bychom proti nim vyrukovat se všemi trpasličími kmeny a veškerými lidskými armádami. Stoupl si vedle kovárky a uchopil ji za ruku. Dotek mu vlil novou důvěru a sílu. "Nejdříve je na řadě Nôd'on, pak se uvidí co dál," pronesl spíš pro sebe než k ní.

Otočili se, zbraně pozvednuté k boji, a připravovali se na to, že v tunelu na skřety zaútočí zezadu. Na to se velice těšil zejména Bo?ndil.

"Oink, oink, oink," špitl, oči mu zazářily a jeho hlavy se zmocnilo válečné šílenství. "Tak to mám rád.

Úzký tunel, spousta nepřátel. Hej, Vraccasi, prvních deset je za mého bratra, zbytek za tebe."

"Ať se stane cokoliv, musíme Narmoru chránit, dokud se nedostaneme až k Nôd'onnovi," zapřísahal je jejich vůdce. "Všechno ostatní pak musí vyřídit sama."

Gandogar popadl sekeru s dvojitým ostrím. "Když bude třeba, položím za ni život. Magusova smrt je pro Skrytou zemi to nejdůležitější."

Rodario se vznešeně držel zpátky a nedělal žádné tajnosti s tím, že ho nejčastěji najdou v poslední řadě.

Letmo se podíval ven, zatímco se jeho společníci chystali vyrazit na skřety.

"Počkejte!" Prohlížel si praporce vojska, které přitáhlo od východu. "To jsou barvy... země Ido?" divil se nahlas. "Copak princ Mallen zešílel?" Pak v impozantním vojsku rozeznával další a další vlajky. To jsou vojska všech království Skryté země!

Pln údivu sledoval, jak se první řady blížících se armád vrhají na Nôd'onnovy zaskočené posily a pobíjejí je.

Nějakou dobu trvalo, než bestie pochopily, že se neblíží žádný přítel, ale že jim v zádech vznikla druhá fronta. Obloha v jejich těsné blízkosti zčernala pod mračny šípů, po stovkách stoupaly k nebesům,

zaleskly se ve slunci a řítily se do řad bestií, kam přinášely smrt. Proti hordám zla se postavili i další nečekaní protivníci, zápalné bomby se svištěním prolétaly vzduchem, trhaly se uprostřed davů skřetů a zasypávaly je ohněm. Mezi bestii vypukla naprostá panika.

"Elfové! Skvělé," zajásal Rodario a nadšeně zavolal tuto novinku svým společníkům.

Gandogar se ušklíbl. "Jak se zdá, lidi a šikmouši našli znovu odvahu."

"Tak už konečně začneme," Bo?ndil cítil nutkání vidět, jak ze skřetu tryská krev. "Kdesi před náma čeká Nôd'on na to, že ho zničíme."

S vírou, že uspějí, se vyřítili vpřed.

* * *

Ukázalo se, že porazit protivníky je velice snadné. Skřeti nekladli nečekaně podniknutému útoku téměř žádný odpor. Než se stačili zformovat, čtyřicet nestvůr bylo mrtvých. Přátelé stáli uprostřed křižovatky chodeb, po trpaslících nikde nebylo ani vidu.

"Hoj, to byla sranda! Kam musíme teď, Tungdile?" supěl Prud'as šťastně. "Ty se vyznáš, kam ten magus moh jít?"

"Nejspíš pomáhá svým oddílům tam, kde vlastními silami nedokážou dále postupovat," uvažoval Tungdil horečně a doufal, že k němu stěny proklatého Černého skaliska opět promluví, avšak nic se nestalo.

"Žádný přesný místo mě nenapadlo," vyrazil ze sebe zoufale. "Je to..."

Uslyšeli tupé dunění a skála se jim pod nohama rozechvěla. Na stěny levé chodby dopadlo světlo a odráželo oheň, který vzplanul někde na konci a po chvílce opět uhasl.

Beze slova vběhli do tunelu. Ve vzduchu se vznášel pach spáleného masa, mastný černý kouř je pátil v očích a nutil ke kašli.

Pronikli do první ze tří za sebou ležících síní. Místnosti od sebe dělily jen hrubě ohlazené, tenké kamenné stěny, do nichž byly vytesány obloukovité průchody. Devět kroků vysoké oblouky stály těsně vedle sebe a umožňovaly jim dohlédnout z první síně až do té poslední.

Všude se trpaslíci bili s vetřelci. Bránili širokou bránu v průčelí poslední haly, odkud zaznívalo řinčení nejčastěji. Četné praporce klanů Druhých a Čtvrtých povlávaly vedle znaků klanů Prvního kmene.

Nedbale opracované černé sloupy nesly padesát kroků vysoké stropy. Kolem vzpěr se vinuly zchátralé točité schody a vedly vzhůru. Zhruba ve středu pilířů se napříč nad síní vypínaly mosty, na nichž se rovněž úporně bojovalo.

"Dále. Musí to být někde tady," vykřikl Tungdil odhodlaně.

Zpočátku nebyli uprostřed vši té vřavy nijak zvlášť nápadní, to se však změnilo, jakmile pronikli do poslední síně a objevili Nôd'onna. Pobíhal vysoko nahoře po mostě a očima sledoval obránce, kteří se stále více stahovali k bráně.

"Tam je. Určitě je chce napadnout svojí magií." Bo?ndil se přesunul do čela a zaútočil na sloupy, kolem kterých se vinula schodiště vedoucí k mostu. Osud však měl pro ně připraven jiný souboj.

Zprava přisvištěl černý šíp. Jeho hrot se Tungdilovi zabodl do stehna, rána začala pálit, až zasténal.

"Smrt vás všech se jmenuje Sinthoras," vyplivl na ně alf. Vedl smečku padesáti statných skřetů a jeho prsty již nasazovaly na tětivu další šíp. "Vezmu vám všem život a země vám uloupí i vaši duši."

Mně ji určitě neuloupí. Letěl na něho druhý šíp. Tungdil stačil akorát tak nastavit štít, který obral okřídlenou smrt o průraznost.

Sinthoras zanađával, vyřítil se na ně a ryčel příkazy k útoku.

"Rychle, Narmoro a Bo?ndile, pospíchejte po schodech nahoru," nařídil Tungdil. "Zničte Nôd'onna, dokud si nás ještě nevšiml. Budeme vám kryt záda." Potlačil zasténání, ulomil dřík šípu, který mu vřel v noze, a připravoval se na srážku s nepřáteli. Vrací se ať všechno dobře dopadne, vyslal přerývané modlitbu ke svému bohu a rozmáchl se. Mířil prvnímu skřetovi na kolena.

* * *

Části kamenných schodů odpadávaly. Třetí nezvolili správný materiál, v průběhu cyklů se v něm vytvořily trhliny a vystoupat po nich nahoru bylo pro trpaslíka a poloalfku velice nebezpečné.

Točili se kolem pilíře, stoupali po spirále výš a výš a neohlíželi se na ty, kteří bojovali. Veškerá jejich pozornost se upínala ke kolosální postavě v róbě malachitové barvy, která se jim v některých momentech objevovala na dohled. Vzduch se stával stále teplejší, v hale se všudypřítomně vznášel pach krve a

skřetích vnitřností.

Když dorazili na poslední schod, který už vedl přímo na most, objevil se před nimi prakticky zničehonic jeden fámulus a vztyčil se do výše. Nepozorován postával ve stínu pilíře.

"Co tu chceš?" otázal se hrubě Narmory, kterou zřejmě pokládal za alfku. "Ty máš vést skřety, a ne...! Zpoza rohu vyskočil Bo?ndil, nejdříve mu zarazil sekeru do břicha a pak sekl magusova žáka do pravého boku. Fámulus se zhroutil vedle sloupu a padl k zemi.

"Překvapení je přítelem všech kouzelníků," Prud'as se na svou průvodkyni vesele zašklebil. Nakoukl zpoza sloupu. "Nôd'onnn je sám. Já zůstanu tady, abych v něm nevzbudil podezření." Jeho pohled hledal ten její. Narmořiny oči se díky temnotě a ochraně hory proměnily zpět. "Budu na místě, kdyby ses dostala do těžkostí." Prud'as zaváhal. "Cítíš se dost silná?"

Narmora sundala z Ohnivě čepele hadry a uvolnila si ji, aby mohla zbraň okamžitě uchopit. "Trápí tě, jestli ze mě má temná stránka neudělá zrádkyni?"

Přikývl. "Ano."

"Nuže, Bo?ndile Dvojčepeli, jsi ke mně upřímný," Narmora se předklonila a položila mu ruku na rameno, "ale kdybych skutečně měla v úmyslu přeběhnout, bylo by na tvoje pochyby trochu pozdě." Narmořin obličej neztratil tvrdost a krutost alfské povahy, vypadala děsivěji než kdy jindy.

Bo?ndil nervózně třel hlavice seker jednu o druhou, její řeči i její nepřirozené chování v něm vzbuzovaly neklid. "Udělej něco, abych věděl, co bude dál," požádal ji nevrle.

Narmora se usmála a vystoupila z krytu za sloupem. "Staniž se, jak si přeješ. Půjdu a něco udělám." Její rysy zůstaly bezvýrazné.

* * *

Nôd'onnn stál uprostřed mostu. Vztyčil pravou paži a opsal jí první runy, aby na tvrdošíjně bojující trpaslíky prvního a druhého kmene seslal zničující kouzlo. Nateklá levice třímala kouzelnou hůl z bílého javoru, stříbřitě černý onyx na horním konci hole plál a zvěstoval pohromu.

Na mostě by se jí nepodařilo připlížit se až k němu, stejně tak by ani otevřený útok nepřinesl žádné plody. Takže Narmoře zbývala pouze lest, aby se dostala na dosah nejnebezpečnějšího a nejmocnějšího maguse Skryté země.

Stiskla si rukou ránu na krku, kde jí ještě ulpívala zaschlá krev, a předstírala že je zraněná. Dávala si práci, aby hrála co nejpřesvědčivěji, potácela se a vrávoravě kladla jednu nohu před druhou.

"Mistře," zasténala. "Zničili obléhací věž... Andôkai..."

Nôd'onnn se zarazil a natočil k ní hlavu. Rychlým pohybem mu rozteklý obličej rozbředl, jako by měl pod voskovou kůží vodu, a ne maso. "Andôkai?" zaskřehotal. "Kdes ji viděla?"

"Je tam venku, mistře, před horou, a naše oddíly těmi svými kouzly pořádně ničí," hovořila s námahou a dále se potácela směrem k tlustému muži. Dětilo ji od něho už jen deset kroků. Deset nekonečně vzdálených kroků. "Co proti ní máme dělat?"

Ted' už jí Nôd'onnn věnoval plnou pozornost. Viděla jeho tučné tělo, nateklé rysy, které už neměly s Nudinovým obličejem nic společného, a krev, jež mu prosakovala z pórů, se hromadila v tenkých pramínech a vsakovala do jeho róby. Látka špinou úplně ztuhla, všude se rýsovaly hnědé fleky, místy se vlhce leskly, místy už byly zaschlé. Z magusova zápachu jí bylo na zvracení.

"Proti ní nic nepořídíte," odpověděl jí svým dvojitým hlasem. "Zaved' mě na místo, kde vás naposledy napadla, postarám se o ni sám. Na její magii jste nedorostli. Běž první."

Pět kroků.

Musím se k němu dostat ještě o něco blíž. Narmora se zastavila a klesla na kolena. "Mistře, jsem těžce raněná. Mohl byste mi nejdříve prokázat milost a vyléčit mě z mých ran, abych vám mohla sloužit ze všech sil?"

"Na to bude čas později," odmrštil magus její žádost. "Vstaň a..." Jeho pohled padl na skupinku kolem Tungdila a Gandogara, kteří kladli Sinthorasovi a jeho skřetům tvrdošíjný odpor. "Ti tady? Jak je to možné? Já myslel, že artefakty..." Zmlkl a pečlivě se soustředil. "Tím líp."

Když zavřel oči, poloalfka jednala, protože lepší příležitost by se jí nejspíš nikdy nenaskytla.

Pomalou a nehlasně se zvedla, aby maguse na sebe neupozornila, a opatrně položila jednu nohu před druhou.

Čtyři kroky, tři kroky, dva kroky, její ruka sahala po rukojeti Ohnivé čepele. Ještě jeden krok...

"Mistře, pozor!" zaduněl na mostě varovný výkřik.

Narmora vytrhla sekeru z opasku a udeřila. V tom na ni Nôd'onn přesměroval kouzlo, určené původně pro Tungdila.

* * *

Narmora měla pocit, že se dívá přímo do slunce, tak jasně se jí zablesklo před očima. Světlo ji bolestně oslepilo, něco ji zvedlo z nohou a prudce s ní mrštilo dozadu. Slepá přistála na mostě, ale přestože byl náraz hodně tvrdý, držela Ohnivou čepel pevně v ruce.

Věděla, že se jí nepodařilo Nôd'onna zasáhnout, kvůli tomu nemusela nic vidět. Ale proč jsem ještě naživu? Opatrně se osahala a dotkla se ochranného amuletu, který jí dala Andôkai. Proto!

"Vyřid' to," slyšela, jak magus komusi říká, "a přines mi tu sekeru." Ostré klapání, vyvolané kouzelnou hůlkou, když její konec dopadal na kamennou podlahu, se vzdálilo.

Zrak se jí vrátil zpět, rozmazaně vytušila malachitově zbarvenou róbu na druhém konci mostu. Se zasténáním se zvedla, aby se mohla rozběhnout, dohonit nepřítele a postavit se mu. Amulet jí dodával jistotu.

Najednou ji přeskočil tmavý stín a zastavil se tři kroky před ní. Namířily na ni hroty dvou krátkých mečů.

"Mrtvá země mi dala možnost, abych se ti pomstil," pozdravil ji Caphalor. Jasně viděla těžkou ránu na krku, kterou mu předtím zasadila.

"Předtím jsme ti nesrazili hlavu z krku," odpověděla Narmora chladně, "abychom ti ukázali, jak málo se tě bojíme. Tebe není těžké porazit." Pozvedla Ohnivou čepel. Kdyby vycítil, že má strach, vyhrál by.

"Tentokrát už podruhé nevstaneš."

Caphalor vycenil zuby a pustil se do útoku. Narmora brzy zjistila, že s rychlostí nemrtvého bojovníka nedokáže dlouho držet krok. Proto na jeho útoky odpověděla výpadem, a dokonce ho i zasáhla. Sekera se mu zabořila do levého ramena. Nic víc se nestalo.

Alf uskočil zpět a zvedl zbraně. "Nakonec tě sežeru a tvoji krví namaluju obraz tvého rozčtvrceného těla," slíbil jí a pokračoval v boji. Přitom ji zatlačoval dozadu tak obratně, že se ocitla v nebezpečné blízkosti kraje mostu. V posledním okamžiku postřehla, že ji od hlubiny dělí jen užoučký proužek kamenného mostu, ne širší než dlaň.

Caphalor se bleskurychle odrazil a sekl jí po lýtkách. Narmora nadskočila, otočila se kolem vlastní osy a přitom mu švihla po krku, aby ho konečně vyřídila.

Alf hbitě padl k zemi, převálil se na záda a bodl krátkými meči kolmo vzhůru, zrovna když se Narmora předklonila a rozmáchla Ohnivou čepelí.

Ostří sekery škrtklo o kamennou podlahu mostu, až z něho odlétly jiskry, a pak z boku proniklo alfovi do krku a dokončilo svou ničivou práci. Caphalorovy oči se udivené rozšířily.

I on ji však zasáhl.

Narmora visela nabodnutá na jeho krátkých mečích, které jí pronikly zbrojí pod ramenními klouby až do hrudi. Bolesti ji doslova připravovaly o rozum. Tmavým závojem viděla, jak jí ochranný amulet padá z krku. Přeseknuty pásek a krystal se odrazily od alfa a odkutálely se do hlubiny.

Musím... Pokusila se zavolat a upozornit na sebe, to se jí však nepodařilo. Byla příliš slabá a obě nové rány moc těžké. Narmora zřetelně cítila, jak upadá do bezvědomí, ale nemohla proti tomu nic dělat.

Ztratila vědomí, kolena jí povolila a zhroutila se na Caphalorovu mrtvolu, jehož krátké meče a ztuhlé paže ji pořád ještě držely v zajetí. Byla jí zima. Neschopná jakéhokoliv pohybu ležela schoulená na útočnickovi.

Furgasi... Ztrácela sílu, prsty, které pevně svíraly rukojeť Ohnivé čepele, se proti její vůli rozevřely.

Sekera spadla se zařinčením na most, odrazila se a sklouzla přes okraj dolů.

X

Skrytá země, království Gauragar,

Černé skalisko, v zimě 6234. slunečního cyklu

T

ungdil celou dobu sledoval Narmořin boj, i když zdola nemohl nijak zasáhnout. Když viděl její konec, zmocnil se ho zuřivý vztek.

Nôd'onn mezitím sešel po točitém schodišti u vzdálenějšího sloupu dolů a za pár okamžiků bude u nich. Bez Ohnivé čepele je jakýkoliv odpor proti magusovi nesmyslný.

"Přinesu sekeru," zavolal na Balyndis. "Drž mi skřety od těla a dávej pozor na Nôd'onna! Andôkai ho musí zaměstnat, dokud se nevrátím."

Balyndis sveřepě přikývla a jedinou ranou skolila bestii, která se právě řítila na Tungdila. "Běž!"

Tungdil vykličkoval z boje a dal svým rohem znamení bojovníkům Prvních, Druhých a Čtvrtých na druhé straně haly, že potřebuje jejich podporu. Tu a tam se mu dostalo odpovědi a na mnoha místech nabralo řinčení zbraní na intenzitě. Doufal, že krycí manévry pomůžou a že se o něho skřeti nebudou tak starat.

"Vraccasi, jestli chceš, aby ve Skryté zemi bylo tvé jméno i nadále uctíváno, stůj při mně," pomodlil se stručně a vřít se do houštiny páchnoucích zbrojí a nohou.

Nesnažil se prosekávat si sekerou cestu houštinou před sebou a upozorňovat na sebe, pokud možno bez odporu příkrčeně kličkoval mezi těmi bestii. Pro gnóma, jako byl třeba Swerd, by to byla vcelku snadná záležitost, podsaditý trpaslík však s tím měl těžkosti.

Občas si ho všimli, ale než ho stačili chytout, zase se jim ztratil. Dvakrát musel použít svou zbraň a useknout ruku se zelenou kůží, která ho chtěla zadržet.

Tak se dostal až na místo, kde viděl zmizet Ohnivou čepel poté, co spadla z mostu. Jeho oči pozorně prohledávaly podlahu, ale sekera byla pryč.

"Hej, Tungdile! Něco pro tebe mám," zavolal na něho někdo zezadu. Otočil se a ještě na poslední chvíli zahlédl, jak v davu za ním mizí tělo nějakého trpaslíka a jak se intarsie na hlavici Ohnivé čepele zableskly.

"Pojd' si pro ni."

To je ale hloupý okamžik na vtipy. S pobolívající nohou začal trpaslíka pronásledovat. Schován za sloupem se vyhnul skupině skřetů, kteří znovu a znovu útočili na válečníky trpaslíků a pramálo se zajímali o to, co se jim děje za zády.

Ke svému údivu se ocitl před trpaslíkem, se kterým počítal ze všeho nejméně, a ten mu teď sekeru podával.

"Chtěl bys ji?" vyptával se číhavě Bislipur, kterého pád z obrovské výšky přišemně znetvořil. Celé jeho tělo bylo zdeformované a pohled na Bislipurovu rozbitou tvář s otevřenou ránou, zející v lebce, nedokázal Tungdil snést.

"Jak vidím, byl jsi za svoje pikle potrestán," odvětil ponuře a držel sekeru připravenou k útoku. Má ho ve své moci Mrtvá země. "Gandogar..."

"Gandogar je mi úplně lhostejný."

"Tvůj pán, pro něhož jsi chtěl tak zákeřně a podle vybojovat trůn velkokrále, je ti zčistajasna lhostejný?"

"Ne zčistajasna, celou dobu mi na něm vůbec nezáleželo. Šlo mi o jediné, posadit na trůn někoho, koho můžu řídit a ovládat, jak se mi zlíbí," odsekl Bislipur a krouživými pohyby si pohrával se sekerou. "Válka proti elfům, to byl můj cíl. Proto jsem zabil Gandogara otce a bratra a hodil jejich smrt na elfy, aby je Gandogar tak nenáviděl." Zasmál se a ukázal na boje kolem sebe. "Teď už ty šikmouchý nepotřebuju. A všechno běží dokonce ještě líp, než jsem čekal." Bislipur rozpoznal v očích svého protějšku nevěru. "Já jsem Třetí, Tungdile. Tak jako ty."

"Ne," zašeptal Tungdil. Souboje a ryk bitvy se vytratily, před očima měl pouze arogantní úsměšek trpaslíka stojícího před ním, se kterým se zpočátku cítil jakýmsi nevysvětlitelným způsobem spřízněn. "Já nejsem žádný Třetí... Já jsem Čtvrtý."

"Tak jako já?" vysmál se mu Bislipur. "My jsme určeni k tomu, abychom se ostatním pomstili, Tungdile. Ani Lorimbura, ani nás nic nenaučili, zesměšňovali nás, protože si namlouvali, že jsou něco víc než my. Něco uměli, a tak byli nafoukaní jako elfi. Vzpomeň si, co vyvedli s tebou." Popošel blíž. "Jemný Balendilín a ušlechtilý Gundrabor, ti dva tě využili, protože se jim to hodilo do krámu! Myslíš, že by jim na tobě záleželo, kdyby tě nepotřebovali pro tu svoji frašku? Pořád ještě bys seděl u Lot-Ionana a byl bys jim úplně ukradenější, ten dopis by prostě rovnou vyhodili." Jeho pohled Tungdila hypnotizoval, slova se mu zažírala do hlavy. "Jsou opovržením hodní, všichni. Proto musí zemřít."

"Ne," odvážil se váhavě vzdorovat. "Balyndis..."

Bislipur zamečel smíchy. "Líbí se ti nějaká ženská? Co asi udělá, až se doví, že seš zabíječ trpaslíků a zrádce? Tvoje budoucnost je u Třetích, ne tady. Tady čeká jenom smrt."

"Zrádce..." Nechápatě zíral na bitvu v hale. Až teď si uvědomil dosah jeho slov. "Tys to byl! To tys zavedl bestie do trpasličích říší..."

"Našel jsem v Nôd'onnovi někoho, kdo je mnohem důležitější spojenec. Slíbil jsem mu, že se mu Třetí nebudou stavět do cesty, jestli za to zničí ostatní kmeny. Takovou příležitost jsem prostě musel využít." Tungdil polkl, jeho ruce pevněji sevřely násadu sekery. "Ty jsi šílenec. Odevzdal jsi Skrytou zemi do ruky zlu jenom proto, abys..."

"Ne," zařval Bislipur okamžitě. "Žádný, jenom proto, abych' ale abych splnil naše poslání, abych konečně dokončil to, o co se náš kmen snaží celé tisíce cyklů. Žádný větší cíl pro nás dva neexistuje! Až tu ostatní nebudou, budou všechny hory patřit nám."

"Za mě nemluv! Já jsem vytáhl, abych Nôd'onna zastavil a abych zachránil kmeny trpaslíků. Já nemůžu být žádný Třetí!" vykřikl Tungdil zoufale.

"Ale seš, ty seš jeden z nás," trval Bislipur na svém přesvědčení. "Poznal jsem to hned, jakš vešel do haly, ale ty se nechceš znát k nenávisti, co číhá ve tvém srdci. Poslechni si, co ti říká tvoje srdce, a poznáš, že mám pravdu."

"Pravda z úst zrádce?" Tungdil po něm sjel opovržlivým pohledem a zhluboka se nadechl. "Dej mi Ohnivou čepel."

Bislipur se na něho pátravě zadíval. "A co s ní uděláš?"

"Zničím Nôd'onna. Gandogar a ostatní pak rozhodnou, co se stane s tebou."

"Pak mi ji budeš muset sám sebrat. Vybral sis smrt, Tungdile. Škoda, velká škoda," pronesl Bislipur lítostivě a poklepal na sekeru. "Když pomyslím, žeš na sebe vzal tolik útrap, jenom abys vykoval zbraň, kterou budeš popravenej..."

Tungdil bez varování na zrádce zaútočil, ale ten jeho útok zablokoval. Brzy se mezi trpaslíky rozpoutal zuřivý boj, avšak ani jeden z nich nezískal převahu.

"Pořád ještě chceš zapírat svůj původ?" vysmíval se mu kulhavec. "Jak jinak by ses za tak krátkou dobu naučil tak dobře bojovat, kdybys to neměl v krvi?"

"Ne," vykřikl Tungdil vztekle a udeřil. "Já nechci být žádný Třetí!"

Bislipur jeho úder odrazil a roztříštil Tungdilovu zbraň. Dřevěná rukojeť se ulomila, těžká hlavice se překotila a praštila Tungdila do helmy, kousek nad krytem nosu. Tungdilovi se zatmělo před očima. Jeho protivník v mžiku útočil dál. Tungdil se mu vyhnul a přitom upadl. V pádu natáhl ruce a strhl Bislipura s sebou.

Váleli se po zemi a Bislipur nakonec Ohnivou čepel ztratil. Místo ní vytasil dýku a zarazil ji protivníkovi hluboko do ramene. Tungdil zalapal po dechu a odpověděl tím, že nožem bodl Bislipura do krku.

"Mě už zabít nemůžeš," vysmál se mu Bislipur. "To už před tebou zkusil Balendilín, a jak vidíš, díky Mrtvým zemi mu to nevyšlo." Zuřivě praštil Tungdila do obličeje, až mu ulétla helma, pak se Bislipur začal zmítat a vykroutil se zpod Tungdilova těla. Jeden tvrdý kopanec, a Tungdil přišel o nůž. "Je to nerovnej boj, a ty ho navíc ještě prohraješ."

Bislipurovy prsty vjely Tungdilovi do vlasů a s trhnutím zvedly jeho hlavu nahoru.

"Protože seš jeden z nás, ptám se tě naposled." zavrčel. "Chceš jít ke dnu s tím odpadem tady, nebo se se mnou vrátíš do říše Třetích a budeš oslavovat náš triumf?"

Protože už Tungdil neměl žádné zbraně, zbyl mu poslední pokus. Ve svém malém koženém pytlíku nahmatal pásek, který Swerd nosil kolem krku, a přehodil ho zaskočenému Bislipurovi přes hlavu.

"Gnómův pásek? Co s ním chceš dělat? Jen do toho, zkus mě uškrtit! Myslíš, že ještě potřebuju vzduch, abych mohl dýchat?"

"Co potřebuješ, je tvoje hlava." Tungdil odrazil Bislipura pryč, přitom přišel o velký chumáč vlasů. Zároveň z opasku vylovil stříbrný drát. "A právě tu ti vezmu."

S trhnutím utáhl smyčku. Očko se zmenšilo a zároveň se zařezávalo stále hlouběji do krku. Až teď Bislipur pochopil, co má Tungdil v úmyslu.

Nesrozumitelně zaskřehotal, protože už měl rozdrcený jícen, a chtěl Tungdila probodnout dýkou, když Tungdil stříbrný drát s trhnutím utáhl. Stříbrný proužek pronikl kůží, přeřezal Bislipurovi páteř, a když se

očkem protáhl celý drát, skoulela se zrádcova hlava na zem, čistě oddělená od těla. Závěr odporného proužku se otevřel a praskl, kouzlo bylo zlomeno.

Na oslavy neměl Tungdil čas. Zvedl Ohnivou čepel a pádil tak rychle, jak mu jeho zranění dovolila, zpátky ke svým přátelům, aby jim pomohl proti Nôd'onnovi.

Ted' už jim chyběl jenom nepřítel trpaslíků, který by tuto zbraň proti magusovi pozvedl.

* * *

Skřeti uhnuli stranou a udělali Nôd'onnovi místo, boj se přerušil.

"Andôkai," zaskřehotal magus a naklonil odulou hlavu. "Bylo by lepší, kdyby ses postavila na moji stranu místo toho, aby ses nechala rozdrtit v tomhle neužitečném povstání. Až sem dojde nebezpečí ze západu, budeme potřebovat všechny síly."

"Ty jsi nebezpečí, Nudine," odsekla maga a z posledních sil udržovala obranné kouzlo, protože nechtěla nic riskovat. "V tobě přebývá nějaká démonická bytost, ta ti vtouká do hlavy všechny ty zmatené nesmysly, celého tě ovládá a využívá."

"Je to můj přítel, je to přítel Skryté země," odporoval jí magus zoufale. "Vy to nechápete! Proč?"

Maga přikývla. "Tak v tom s tebou souhlasím, nechápeme to. Přinášet lidem, trpaslíkům a elfům smrt se mi zdá být příliš vysoká cena za údajnou ochranu před nepřítelem, který existuje jenom ve tvé zaslepené hlavě, Nudine."

"Já jsem Nôd'onni!" osopil se na ni pronikavým hlasem. "Však vy poznáte, že jsme měli pravdu, můj přítel a já, když jsme vás varovali před tím, co přichází ze západu. Složte zbraně a já vás ušetřím." Jeho dvojité hlas nabral vemlouvavý tón, zdálo se, že je naprosto přesvědčen o tom, co tvrdí. "Vždyť tohle všechno dělám jenom proto, že mě k tomu nutíte. Kdybyste mi svoji moc postoupili dobrovolně, vůbec by k těmhle válkám nedošlo."

Andôkai pozvedla meč, jeho ostří se zalesklo. "Způsobil jsi nám příliš mnoho utrpení, než abychom ti ještě mohli věřit."

"Potom," pronesl magus ustaraně, "musíme dovést věc do konce. Mohli jste si vybrat." Stačilo jediné jeho gesto a Andôkaina ochranná stěna s pronikavým zvukem praskla.

Sinthoras okamžitě skočil vpřed a rozmáchl se po ní oštěpem. Maga jeho útok odvrátila a nato na ni zaútočili tři skřeti najednou, kteří ji odtlačovali pryč od trpaslíků.

Najednou se alf vynořil zničehonic těsně vedle magy, jeho oštěp jí mířil přímo doprostřed těla... a odrazil se od naleštěného štítu.

Po Sinthorasovi se rozlilo fialové světlo, zaznělo hrozivé zavrčení, pak se Djerûn po alfovi rozmáchl mečem. Alf ještě na poslední chvíli stačil nastavit dřík zbraně.

Žádné dřevo na světě, nejspíš dokonce ani sigurdáciové, by takovému úderu neodolalo. Čepel obrovitého meče rozpoltila nejdřív oštěp a pak i Sinthorase. Djerûn mu krouživým pohybem usekl hlavu na ramenou. Alf se mrtvý, rozpolcený a s utřátou hlavou zřítíl na kameny.

Skřeti vydešeně pištěli a uhýbali před králem bestíí, který se s řevem napřímil, hledí rozevřený. Pod pronikavým světlem nadále skrýval svou pravou tvář. Děs, který vyvolal, zajistil přátelům chvilku oddechu, kterou už nutně potřebovali.

Tungdil přikulhal k Andôkai, v rukou svíral Ohnivou čepel. "Tady je." Ukázal na Djerûna. "Je to bestie a nepřítel trpaslíků?" vyptával se a těžce supěl.

"Nevím," odpověděla maga. "Chtěl bys mu Ohnivou čepel svěřit?"

"Copak máme nějakou jinou možnost?" Hodil Djerûnovi sekeru.

Djerûn bez okolků probodl krátkým mečem dva skřety a nechal v nich meč trčet, tím si uvolnil ruku a mohl uchopit sekeru.

At' už se to všechno nějak rozhodne. Tungdil sáhl po rohu a hlasitě do něho zadul. Trpaslíci Prvního, Druhého a Čtvrtého kmene odpověděli svými rohy a jásavými výkřiky. "Za Skrytou zemi, ve jménu Vrace!" vykřikl Tungdil a vyřítíl se proti magusovi. Jeho přátelé ho následovali, Balyndis a Gandogar mu spěchali po boku.

Prosekávali si cestu skřety a gobliny, až kolem nich krev jen stříkala, dokud nebyl Djerûn konečně dost blízko na to, aby se po Andôkaině strohém pokynu odvážil útoku na Nôd'onna. Maga stvořila pronikavě jasný blesk, ten neměl žádný jiný účel, než aby maguse oslepil.

Bezprostředně poté se válečník objevil před podrážděným magusem a udeřil takovou silou, že Ohnivá čepel zadem vnikla do nechráněného těla a vpředu z něj zase vyšla. Po všech, kteří stáli v magusově blízkosti, se rozlila páchnoucí černá tekutina.

Magus hlasitě zaryčel a ještě ve chvíli, kdy se jeho jekot rozléhal síní, se rány opět zavřely.

"Ne," zašeptal Tungdil zděšeně. "To... ta sekera ho přece musela zabít!"

Nôd'onnn opředl gigantického válečníka kouzlem a ten, zasažen černými blesky, se zřítíl mezi skřety a ani se nehnul. "Dokonce ani tohleto se vám nepovedlo!" mrštil jim do tváře muž, o jehož zranění svědčila pouze potrhaná róba.

Přece to všechno nemohlo být zbůhdarma! Tungdil vztekle pokračoval v útoku, a zatímco jeho přátelé dělali všechno možné, aby maguse zaměstnali, což pro ně bylo stále těžší, podruhé hledal Ohnivou čepel. Chvatně ji vykroutil z Djerúnových ztuhlých, železných prstů. Prsty mu projelo podivuhodné mravenčení. Co...?

Intarsie zaplály, diamanty se rozzářily a zatřpytily jako tisíc sluncí. Zpočátku si myslel, že se stal obětí Nôd'onnnových kouzel, pak však pochopil, že za tento účinek může samotná sekera. Jak se zdálo, ucítla, že proti démonovi potřebují její jedinečné síly.

U Vraccase, já jsem opravdu Třetí, pochopil význam toho, co se právě stalo, i odkud pochází. Ale můj původ prospěje dobru, to přísahám.

Popadl topůrko a s lehce přikrčenou hlavou se rozběhl k magusovi. Skřeti, kteří se mu postavili do cesty a které zasáhl zářící sekerou, skončili v plamenech bílého ohně. Při každém úderu za sebou zbraň táhla zářivý ohon a Tungdil cítil žár, který z něho vycházel. Byl to stejný žár, jaký znal z výhně v říši Pátých. Nôd'onnn okamžitě postřehl nebezpečí. Jeho dosud tak sebejistý výraz se vytratil a objevil se v něm nesmírný strach. Zaklínadla, která vrhal proti útočícímu trpaslíkovi, neměla žádný účinek. Runy Ohnivé čepele chránily svého nositele a nedopustily, aby se mu cokoliv přihodilo.

"Jestli mě zabiješ, zničíš Skrytou zemi! Nebezpečí, jakému nedokážete odolat, se chystá k úderu a zaútočí na nás ze západu," prorokoval magus a pokusil se ho udeřit koncem javorové hole. Tungdil úder snadno odvrátil a přiskočil těsně k magusovi. "Budeš mít na svědomí zkázu Skryté země. Musíš mě nechat žít!"

Tungdil rozbil javorovou hůl, onyx na jejím horním konci se roztrhl a tmavé úlomky drahokamu přšely k zemi.

"Ne. My ochráníme Skrytou zemi sami, tak jak ji dnes chráníme před tebou," odsekl Tungdil vztekle a udeřil. Za Lot-Ionana, Fralu a její dcery.

Pokus odulého muže vyhnout se jeho úderu přišel příliš pozdě a ani narychlo utkaná magie nedokázala Tungdilovu ránu odvrátit. Ochranné symboly se ve vzduchu zatřpytily a pak je Ohnivá čepel spolkla. Poté se diamanty posázené ostří zabořilo do Nôd'onnova nafouklého břicha.

* * *

Magusovo břicho prasklo jako přezrálé ovoce. Vnitřnosti, žaludek, střeva, plíce, všechny lidské orgány vystřikly pod obrovským tlakem na zem. Vypadaly jako kaše, která už byla víc než z poloviny v úplném rozkladu. Odporná vlna vyplavila z magusova těla malachitový úlomek, velký jako prst.

Z tryskající krve se vyčleňovala jakási zářící mlha, z níž vycházely černé, stříbrné a rudé záblesky. Mlha se rychle zvětšovala, narostla do výšky pěti kroků a postupně nabírala obrysy. Objevily se dvě černé oční jamky, ze kterých na trpaslíka zíraly rudě žhnoucí třpytivé hvězdy, velké jako pěst a naplněné zlobou a nenávisť. Ty se pak bleskurychle obrátily k Andôkai.

Démon si vyhledal novou oběť!

Vířící opar cílevědomě zamířil za magou, která před ním rychle ucouvla. Její meč démonem projel, ale bez účinku. Ted' se opar zase zmenšil, vyrostlo na něm několik samostatných průhledných ramen, která světlovlasou ženu ze všech stran obklopila.

"Tungdile!" Maga zasténala, zapotácela se a klesla do kolen. První tápající paprsky mlhy násilím rozevíraly Andôkainy čelisti. Bytost si našla novou nositelku a chystala se do ní vklouznout, tentokrát bez jejího svolení.

Tungdil se skokem ocítl Andôkai po boku, a právě když třpytivá, živá mlha hodlala vsáknout kouzelnici do úst, udeřil.

Runy na čepeli mocně zaplály a Ohnivá čepel prot'ala pavučinu oparu. Zaznělo hlasité zasyčení, mlha se stáhla jako poraněné zvíře, ale Tungdil pokračoval v útoku. Pod údery Ohnivé čepele z mlhy odpadávaly drobnější cáry, ty se pak převalovaly v síni, postupně bledly a rozplývaly se, zbytek démona však držel pohromadě a jak se zdálo, chtěl se vznést ke stropu a vyhnout se tak trpaslíkově sekeře.

Tak to holt musí jít jinak. Tungdil se vyšvihl na jeden převrácený sloup, ignoroval bolestivé rány v noze a na rameni, rozběhl se po sloupu a mohutně se odrazil, se zbraní pozvednutou k úderu. "Vraccas!"

Svým dokonale mířeným skokem se dostal do samotného středu mlhy, jeho čepel zasáhla přesně.

Všechny runy se rozzářily jasným třpytem a vytvořily za hlavicí sekery zářivý ohon. Diamanty prudce vzplály.

Tungdil na okamžik visel uvnitř démona a měl pocit, že se jeho let zpomaluje, pak uslyšel zvuk, jako když se trhá plátno, po němž následovalo hlasité zaúpení.

Trpaslík přistál na druhé straně mlhy a spadl na zem, ale kroužková košile ho ochránila před odřeninami.

Dokázal jsem to? Ohlédl se přes rameno a spatřil díru, kterou do mlhy vyrazil. Opar klesal k zemi a měnil barvu, zešedl, pak zčernal a nakonec se úplně rozpustil. Už ho nepřipomínalo vůbec nic.

Nikdo v Černém skalisku se ani nehnul. Přítel i nepřítel, všichni stáli na místě a jen zírali. Byli očitými svědky toho, jak Tungdil vlastní rukou zabil Nôd'onna a zničil démona. Vládlo hrobové ticho.

Jeden z alfů, který ještě před chvilkou popoháněl hordy skřetů proti trpaslíkům, vykřikl a sáhl po svém ochranném krystalu. V příštích vteřinách zničila amulet mohutná exploze, která roztrhala i válečníka.

Magusovy dárky se ničily samy, alfové jeden za druhým umírali, o život přišli i někteří náčelníci skřetů.

Roh hlasitě zaduněl a zahlaholil signál k útoku, válečníci tří trpasličích kmenů nechtěli déle čekat.

Goblini se dali na bezhlavý útěk jako první, následovali je skřeti, ale trpaslíci je pronásledovali a v úzkých chodbách je zase dohonili. Nikdo neprojevil soucit ani milosrdenství. Řinčení a rachocení řádících seker se rozléhalo až ke stropu síně.

Tungdil se zvedl na nohy. Balyndis stála vedle něho a pomohla mu vstát. "Tys to dokázal!" radovala se a vtiskla mu dlouhý polibek na ústa.

Po takovém Tungdil už velice dlouho toužil, a přece při něm pociťoval jen pramálo radosti. Trápila ho definitivní jistota. "Jenom proto, že jsem Třetí," dodal hořce. Z kmene Lorimburova, jsem zabijech trpaslíků.

Balyndis přikývla. "Děkujeme Vraccasovi, že je tomu tak. Jak jinak bychom dokázali Nôd'onna porazit?" usmála se. "Jsi opravdový trpaslík, každým coulem, tvůj původ pro mě nehraje žádnou roli. Moje srdce mi říká, že ti můžu důvěřovat. A jenom na tom mi záleží."

Tungdil jí vděčně stiskl ruku. Doufám, že ostatní se na to budou dívat taky tak.

Andôkai zůstala nahoře na mostě a starala se o zraněné, o Narmoru i o Bo?ndila, který proti Caphalorovi neuspěl. Pomáhalo jí při tom několik trpaslíků. Djerûn už zase stál, hledí helmy stažené dolů a jako obvykle dělal se svým obličejem tajnosti.

Blížili se k nim první trpasličí léčitelé s vodou, mastmi a obvazy, aby ošetřili rány. Když z něho spadlo napětí z boje, ucítil najednou, kde všude ho něco bolí. Vděčně se podrobil léčivým procedurám. Ohnivou čepel zastrčil za Giselbartův opasek.

Na odpočinek však neměl čas. Přiběhl k němu Rodario a tvářil se velice ustaraně.

"Vím, že tento okamžik přichází nevhod, statečný a zraněný hrdino Skryté země, ale musíme se poohlédnout po Furgasovi," prosil ho. "Pořád ještě leží ve stanu a..."

"Hrdino?" Tungdil se zašklebil. Co všechno se může stát z učence? Doufám, že mé Frala a Lot-Ionan odněkud vidí. Vstal a ověřil si, jestli mu obvazy dobře sedí. "Jestli já jsem hrdina, tak asi musím bojovat dál, tak to vždycky stojí v knihách."

"Proklatí alfové, jsou jako stíny. Já jsem toho šikmouchýho vůbec neslyšel přijít. Srazil mě zezadu."

Bo?ndil kulhal se širokým obvazem kolem hrudi ze schodů dolů a šklebil se. "Přesně tak. Jak se píše v knihách, učenej. Můj bráška by byl na tebe pyšnej."

"Je skvělé, že jsi tady ty." Tungdil mu opatrně poklepal na rameno a pociťoval nesmírnou úlevu. Další mrtvý společník by mu ještě tak chyběl. "Tak se půjdeme podívat na Furgase."

Tungdil, Rodario, Balyndis, Bo?ndil a Djerûn pospíchali po schodech dolů, po několika krocích je dohonila i Andôkai. Začali celou tu věc společně, i když si byli cizí, a teď ji chtěli společně dokončit, jako

přátelé.

Skrytá země, království Gauragar,
Černé skalisko, v zimě 6234. slunečního cyklu

N

a planině vanul chladný vítr, avšak sluneční paprsky, které prolomily peřinu mraků, přinášely teplo a byly předznamenáním nadcházejícího jara.

"Z hory, která se svého času měla stát trpaslíkům osudnou, se dnešním dnem stává místo naděje a víry, že Skrytá země bude v nové soudržnosti vzkvétat a sílit." Gandogar přelétl pohledem hřbet tabulové hory a zahleděl se na pestrou, promíchanou společnost, která se kolem něho sešla.

Ještě před půl cyklem by dal prohlásit za šílence každého, kdo by mu prorokoval, že se na tupém vrcholku Černého skaliska shromáždí elfové, lidé a trpaslíci. A mějte na paměti, odehrála se tu bitva, v níž bojovaly všechny tři národy, ale poprvé nebojovaly jeden proti druhému.

Princ Mallen z Ido seděl vedle knížete elfů Liútasila z Álanduru, za ním následovali Balendilín Jednoruký z klanu Silnoprstých z kmene Druhých a Xamtys II. Vzдорohlavá z klanu Vzдорohlavých z kmene Prvních. Za nimi se nacházeli králové ze šesti zbývajících lidských království, mezi nimi seděla v neposlední řadě i Andôkai Bouřlivá.

V náležitém odstupu od panovníků stáli na planině vedle sebe nejlepší bojovníci této bitvy, lidé, elfové i trpaslíci, a poslouchali, o čem hovoří jejich vůdci. Gandogar mezi nimi postřehl i Tungdila a Balyndis.

Djerûn se uprostřed této masy tyčil jako skála.

"Nôd'onnn, ta zrûda, která vznikla z Nudina Vedychtivého a bytosti ze severu, je poražen a zničen. Moc Mrtvé země je zlomena a příroda se vrací ke svým starým zákonitostem," pokračoval. "Podařilo se nám to jenom proto, že lidé, elfové a trpasličí kmeny stáli při sobě a v momentu ohrožení po dlouhé době zapomněli na staré spory a nenávist, jen aby porazili zlo." Pozvedl ruce. "A to se nám podařilo! Může existovat nějaké lepší znamení pro to, abychom pohřbili nepřátelství, které mezi námi vládlo?"

Chvilí mlčel, aby jeho slova měla patřičný účinek.

"Vy, princí Mallene z Ido, jste po porážce u Poristy shromáždil bojovníky z lidských království a vytvořil z nich jedno společné vojsko, které vyrazilo k Černému skalisku a pokusilo se svrhnout Nôd'onnu," oslovil světlovlasého muže vedle sebe, pak se obrátil na Liútasila. "Vy, Liútasile, kníže elfů z Álanduru, jste vyslyšel naše slova, když jsme vás žádali o pomoc, a přišel jste navzdory pochybnostem, které jste nesl ve svém srdci." Zadíval se na trpaslíky. "A vy, mí bratři a sestry, jste si připomněli naši pospolitost a náš úkol, který nám kdysi Vraccas uložil." Sevřel ruku v pěst. "Chránili jsme Skrytou zemi."

Bojovníci všech národů zabušili na štíty a zařinčeli zbraněmi.

"Z našich srdcí musí zmizet nenávist, války patří minulosti a měli bychom na ně zapomenout. A vězte, že ode dneška budou v naší zemi psány kroniky míru, soudržnosti a přátelství." Zvedl sekeru nad hlavu, panovníci a knížata povstali a navzájem si přísahali přátelství.

Tentokrát vypukl hlasitý jásot. Balyndis v nadšení Tungdila políbila, rozradostněla a šťastná, jak dopadlo jejich dobrodružství, jehož průběh by až do samého konce nedokázala předpovědět. "Můžeš být na sebe pyšný," řekla mu.

"Na to, že jsem Třetí?" zeptal se napolo opovržlivě, napolo pobaveně.

"Ne. Na to, že jsi první Třetí, který si dal za úkol zachránit ostatní trpasličí kmeny místo toho, aby je chtěl zničit," usmála se na něho. "Dej už s takovými myšlenkami pokoj a raduj se, že jsme z toho vyvázli živí."

Tungdil myslel na Narmoru a Furgase, které v Černém skalisku přenechali léčivým rukám zázračných léčitelů. Málem se opět spojili v jeden pár, tentokrát však ve smrti, kdyby nebylo posledního zbytku Andôkaina daru a léčivých bylinek, které je zachránily před cestou na onen svět. Zdravím vás, Bavragore a Go?mgare! Určitě stojíte ve Vraccasově kovárně.

Gandogar k němu natáhl ruku a Tungdilovi projel údy závan strachu. "Zde stojí trpaslík, kterému my všichni musíme poděkovat asi nejvíc. Tungdile Zlatoruký, předstup."

Nejistě uposlechl Gandogarovy výzvy.

"Pohled'te! Bez jeho důvtipu, jeho tvrdošijnosti a víry ve zdar našeho odvážného cíle by nikdo z nás

nestál tady, ale byli bychom mrtví nebo by se z nás stali Nôd'onnovi služebníci."

Tungdil přímo cítil, jak na něho zírají všechny páry očí na planině. Zrudl a pocítil nesmírné rozpaky. Pak se chytil hlavice Ohnivé čepele, která mu dodávala jistotu.

"Dluh, který my všichni k tobě máme, nebudeme moci nikdy uhradit," prohlásil král Čtvrtých pevným hlasem. "Slibuji ti, Tungdile, že ti až do konce života vyplním každé přání, které budu schopen splnit."

Liútasilův úzký, vznešený obličej se obrátil k Tungdilovi. "My elfové nepatříme k nejdůvěrnějším přátelům tvého národa, Tungdile Zlatoruký, ale víme, co je vděčnost. Cokoliv budeš požadovat, od nás dostaneš."

Jeden za druhým se pak obdobnými sliby zavázali i lidští králové a trpaslíkovy rozpaky neznaly mezí.

"Ne, počkejte, vy vládcové, knížata a králové," bránil se a zvedl ruku.

Bo?ndil protočil panenky. "Už je to tu, jeho učenej jazyk se hned zase rozjede, slyšíte?"

Tungdil se zhluboka nadechl. "Já po vás nic nechci. To, co jsem po vás mohl žádat, jste mi již dali: přísahali jste, že se národy Skryté země budou setkávat jen u společných oslav, a ne ve vzájemných válkách. Po ničem dalším netoužím. K čemu by mi bylo všechno zlato, kdyby v naší vlasti přetrvalo nepřátelství? Přijímám vaše díky rovněž jménem Bavragora Perlíka z klanu Perlíků z kmene Druhých a Go?mgara Třpytovouse z klanu Třpytovousů z kmene Čtvrtých, kteří stejně jako já nasadili život, ale tihle dva o něj přišli. Bez nich by Ohnivá čepel nikdy nevznikla."

Elf sklonil před trpaslíkem tmavě ryšavou kšticí. "Hovoříš jako moudrý vládce, Tungdile Zlatoruký.

Jakmile dostaneš pocit, že opět začínáme upadat do starých zvyků, co se týká vztahů mezi našimi národy, přijď k nám a připomeň nám dnešní den. Věčný les ti bude otevřen v jakoukoliv dobu."

Válečníci opět zabušili na štíty, zaduli do rohu, jásavé výkřiky nebraly konce, a tak se Tungdil rychle vrátil zpět k Balyndis.

"Ukaž jazyk," vyjel na něho Bo?ndil s předstíranou nevrlostí. "Určitě sis ho zauzloval, že jo?"

Tungdil se ušklíbl. Měl radost, že mohl předvést své řečnické umění, kterému ho Lot-Ionan naučil.

Shromáždění se zvolna rozcházelo, oddíly lidí, trpaslíků i elfů se odebraly dovnitř hory, společně oslavovaly vítězství a začínaly s prvními opatrnými pokusy o sblížení.

Balendilín a Gandogar se připojili k ostatním trpaslíkům. "Jak šťastného dne jsme se dočkali," radoval se Jednoruký. "Kdo by si pomyslel, že to pro nás pro všechny tak dobře dopadne?" Plácl Tungdila po ramenou. "Vraccas poslal svého nejlepšího trpaslíka, a kdyby někdo chtěl tvrdit opak, vyzvu ho na souboj v běhu." Zasmál se a ostatní se k němu přidali. Tungdilův úsměv však nebyl úplně zdařilý a Gandogar si toho okamžitě všiml.

"Co se děje?"

"To nic není."

"Ale ano, něco tady je. Je to snad proto, že si myslíš, že jsi Třetí?"

"Já jsem Třetí, jak jinak by mohla Ohnivá čepel naplno rozvinout svou moc?"

"Tak si buď Třetí, budeš sloužit jako důkaz, že ne všichni z tohoto kmene musejí být zplozenci těch nejhorších zákeřností, jako byli Bislipur a Glamdolin," pronesl Balendilín slavnostně. "Vrátíš se k nám, nebo půjdeš za svým srdcem?" šibalsky na něho zamrkal.

"Půjdu s Balyndis, to ano, ale ne k Prvním," potvrdil Tungdil s úšklebkem jeho domněnky. "Naše láska k výhním a zkušenosti z téhle cesty nás k sobě pevně přikovaly. Odejeme do říše Pátých. Bo?ndil nás doprovodí a cestou se k nám přidá Boëndal. Dal jsem Giselbartovi Železnookému slib a ten dodržím." Sílící vítr k nim zanášel pach hniloby. Nesl se k nim z bitevního pole kolem Černého skaliska, kde leželi mrtví skřeti, obři, goblini a alfové. Spojená vojska elfů a lidí je zničila a těch několik málo skřetů, kteří jim unikli, už nepředstavovalo žádné nebezpečí. Bez moci Mrtvé země byli mrtví pouhými mršinami. Zmrzlé mrtvoly na slunci roztály a začaly se rozkládat, než je přes noc mráz opět zakonzervuje.

"Bude trvat hodně dlouho, než je všechny pohřbíme," poznamenal Gandogar ztrápeně. "Doufám, že si půda s tolika mrtvými dokáže poradit."

Přicházel k nim Rodario, který si zase znovu poznamenával vše, co viděl a slyšel. "To je pro divadelní hru překrásný konec, jenom tu spoustu mrtvol vypustíme. To se stejně nedá na jevišti nainscenovat." Podal Tungdilovi ruku. "Bylo pro mě ctí, že jsem s tebou mohl putovat. Kdybys přišel do Mifurdanie, přijď se podívat do Curiosa, to bude určitě zase brzy stát a hrát." Mrkl na něho. "Jako hlavní postava budeš mít samozřejmě vstup zdarma. A Balyndis taky."

"Kdy vyrazíte?"

"Jakmile můj technicus a alfka budou zase moci sedět na koni. Asi tak za dva týdny. Nabídlí nám tady nocleh."

Připojila se k nim i Andôkai. "Djerûn a já se taktéž rozloučíme," oznámila všem najednou. "Musím se postarat, aby se v mé říši všechno dalo znovu do pořádku, a taky musím co nejdřív vybudovat novou školu."

"Proč ten spěch, má krásko?" škádli ji Rodario.

Andôkai zůstala vážná. "Jen nerada bych tady někomu kalila radost."

"Jen do toho. Při tomto grandiózním úspěchu se ti to sotva může podařit," odpověděl Rodario s přehnanou rozjařeností a uvolněností.

"Na to bych si nevsadila." Maga sevřela rty. "Co jestli se za Nôd'onnovými slovy skrývala špetka pravdy?"

"To nebezpečí ze západu?" zasmál se mim nevěřičně. "Naletěla jste mu na ten jeho trik, ctěná mago? Zklamala jste mne."

"Řekněme prostě, že zůstanu ostražitá." Položila Tungdilovi ruku na rameno. "Ten nejdůležitější muž se správnou zbraní bude tak jako tak sedět poblíž brány, na kterou to zlo zaklepe, pokud se Nudin nemýlil." Ted' už se pousmála dokonce i Andôkai. "Kdyby bylo třeba, tak to s tou tvrdou palicí zvládneš i sám, Tungdile."

Rozloučili se jeden s druhým dlouhým objetím, jenom Rodario vyšel naprázdno. Zatvářil se vyčítavě a odbelhal se pryč, na půl cestě se však otočil a zamával jim. "Jen běžte, okouzlující mago. Jak jste řekla, vyhledám si ženy, které mne ocení. Ha, ha, a jak mne ocení!"

Andôkai odešla a Djerûn ji jako vždy následoval. Ostatní se zahleděli za tou zvláštní dvojicí a zabředli do vlastních myšlenek, až se Balendilín protáhl.

"Já už také půjdu, milí přátelé. Musím připravit příští shromáždění trpasličích kmenů, které se bude konat už brzy." Kývl na Gandogara. "Ted', když jsi vystoupil z Bislipurova stínu, není nejmenších pochyb o tom, kdo bude zvolen za velkokrále. Osvědčil ses a budeš Gundraburovi dobrým nástupcem."

"Dokonce i já bych ho volil," usklíbl se Tungdil. Král Čtvrtých se chopil nabídnuté ruky a pevně jí potřásl. Ve tváři měl vepsáno dojetí. "Myslete na to, aby každý kmen vyslal do říše Pátých sto nejlepších válečníků a řemeslníků, abychom tam s Balyndis nebyli tak sami a abychom mohli zavřít Kamennou bránu. Šedé hory musí zaplnit nový život," připomněl jim Tungdil, jenž si v paměti přesně vybavoval Giselbartovu prosbu. "Haly nesmějí být déle opuštěné. Uvidím, jestli si dají říct i ti trpaslíci v tunelech. Možná by přivítali nový, lepší domov než stoly, ve kterých pořád fičí vítr."

"V každém případě se jich určitě zeptáme," souhlasil s ním Gandogar.

"Tak vznikají nové kmeny a nemusí je stvořit sám Vracas. A co provedeme s kmenem Třetích?" vyptával se Balendilín.

Tungdil se podíval od Černého skaliska směrem na východ k černým horám, kde se nacházela říše Lorimburových potomků.

"Určitě nejsem jediný z nich, kdo v srdci nechová žádnou nenávist," odpověděl tiše. "Až uděláme pořádek v říši Pátých, zajdu k nim a promluvím s nimi." Pohlédl králům do tváří. "Myslel jsem to vážně, když jsem vás všechny žádal o mír. Kmen Třetích bych z něho nechtěl vyjmout."

Balyndis se usmála, uchopila ho za ruku a Tungdil stiskl tu její.

Lidé, elfové a trpaslíci postupně odcházeli z planiny. Balyndis a Tungdil tam zůstali, dokud slunce nezapadlo. Nad Skrytou zemí vyšla souhvězdí, vzduch se ochladil a mrzlo, až praštělo, protože zima byla pořád ještě u moci.

Jejich prsty zůstaly pevně zaklíněné do sebe a Tungdila ani ve snu nenapadlo, že by kovářku pustil. Od východu k západu směřovala padající hvězda, zanechávající za sebou třpytivou stopu. Čím více se blížila k západu, tím více měnil její ohon barvu, původně bílý, pak stále červenější. Najednou hvězda pronikavě vzplála a rozplynula se. Zanechala po sobě temně rudé tečky, které zvolna dohasínaly a připomínaly Tungdilovi kapky krve.

"Bylo to dobré, nebo špatné znamení?" zeptala se ho Balyndis nejistě.

Pokrčil rameny, stoupl si za ni a oběma pažemi ji objal. "Dobré," odpověděl po chvíli a pohládl ji po

chmýří na tváři.

"Odkud to víš?"

Jeho oči pronikly temnotou a zahlédly, jak se tu a tam rozzínají ojedinělá světýlka. Měl radost z ticha a klidu, který jim mír přinesl. Trpaslík napjatě čekal na jaro, kdy se Skrytá země poprvé opět všude zazelená a rozkvetě. Poprvé po více než tisíci cyklech.

"Prožili jsme tolik špatného, že to muže znamenat jenom něco dobrého," zašeptal jí do ucha. "Hvězda měla červený ohon, stejnou barvu, jakou má láska, tak si nedělej žádné starosti. Pojd', půjdeme za ostatními. Po dlouhé době mám zase chuť něco slavit."

Ruku v ruce přeběhli přes Černé skalisko, které pro trpasličí kmeny přestalo být strašidlem.

Zatímco sestupovali po schodech dolů, objevilo se na obloze druhé nebeské těleso, které padalo k zemi. Toho si ale nikdo nevšiml.

Se zasyčením prolétlo i toto těleso směrem k západu. Nepohasínalo a dále klesalo k zemi, pak prorazilo vrstvu mraků, táhlo za sebou temně rudý ohon a zmizelo na obzoru za horami Prvního kmene. Když s tupým zaduněním dopadlo na zem, jemně se zachvěla celá Skrytá země a otřásla se i tabulová hora.

Pak bylo po všem...

KONEC

MARKUS HEITZ

Tento mladý autor je v současnosti jedním z nejúspěšnějších a nejpopulárnějších v Německu. V souhrnu se prodalo už přes 500 000 kusů jeho knih. A každým dnem tento počet narůstá.

Narodil se v říjnu 1971 v Homburgu. Na malé universitě v Sársku vystudoval historii a literaturu. Už během studia si začal přivydělávat v místních novinách jako reportér. Tato práce ho docela bavila, takže se několik let živil jako novinář na volné noze. Potom ho ale naplno zlákal psaní, takže se z něj stal profesionál v tomto oboru.

Začínal krátkými povídkami, psanými spíše jen pro pobavení, ale stále chtěl napsat něco většího. Proto začal v roce 1998 psát román, jehož děj se odehrával na kontinentu Ulldart.

Po dvou letech pilné práce rukopis dokončil a poslal několika nakladatelům. V roce 2002 vyšel první díl Ulldartu pod názvem Schatten über Ulldart (Stín nad Ulldartem). Ještě téhož roku se objevilo i pokračování tohoto cyklu Der Orden der Schwerter (Řád meče).

Ulldart v sobě kombinuje prvky historického románu a fantasy. Za Schatten über Ulldart získal Heitz ocenění "deutschen Phantastik Preis 2003" za nejlepší románový debut. Heitz zatím napsal sedm knih cyklu Ulldart - Temný věk a nyní pracuje na novém cyklu Ulldart - Nový věk.

Ačkoli si Ulldartem získal pozornost a zájem čtenářů, mezi hvězdy (nejen) německé fantasy ho vynesl až román Die Zwerge (č. Trpaslíci, FANTOM Print). U zrodu této knihy stála nabídka nakladatelství Heyne, které chtělo knihu o některé z klasických fantasy ras. Heitz nečekaně zvolil trpaslíky a pustil se do práce. Za pět měsíců byla kniha hotova, a příběh trpaslíka Thungila a boje trpaslíků s Mrtvou zemí se během několika dnů po vydání stal bestsellerem. Kniha se prodávala po tisících a čtenáři se začali dožadovat pokračování. O rok později poslal tedy autor Thungila na další dobrodružství v Der Krieg der Zwerge (č. Válka trpaslíků, FANTOM Print). Za Válku trpaslíků získal Heitz ocenění "deutschen Phantastik Preis 2005" za nejlepší román. Zatím posledním Tungdilovým dobrodružstvím je Die Rache der Zwerge (č. Pomsta trpaslíků, FANTOM Print), úspěch této knihy se dal očekávat, ale druhá příčka v prodejnosti mezi všemi knihami v Německu (nejen tedy v rámci fantasy) překvapila i autora samotného...

Heitzovy knihy sice v Česku nedosahují takových nákladů jako v Německu, ale Trpaslíci i Válka trpaslíků jsou už vyprodané. Co je však nejdůležitější - mají mimořádný ohlas mezi čtenáři, a to i těmi, kteří fantasy nečtou programově.

O tomto autorovi určitě ještě uslyšíme, práva na cyklus o trpaslících se prodala do dalších evropských zemí (Velká Británie, Itálie, Holandsko...). Zde není od věci připomenout, že FANTOM Print byl vůbec

první zahraniční nakladatel, který "vycítil" potenciál Markuse Heitze a vydal jeho knihy. A podle posledních informací se pracuje na průniku na trh největší, ale taky nejtvrdší, tedy americký. Ale to nakonec není podstatné, už teď se Heitzovi podařilo okouzlit statisíce čtenářů svým vyprávěním a možná tím získal tisíce nových fanoušků fantasy - a to je podstatné.